

Tay Súng Bắn Tỉa Lạc Về Thời Tam Quốc

Contents

Tay Súng Bắn Tỉa Lạc Về Thời Tam Quốc	25
1. Chương 1: Ngăn Cơn Sóng Dữ	26
2. Chương 2: Thắng Quan	28
3. Chương 3: Tầng Đá Kê Chân	31
4. Chương 4: Thái Bình Yêu Thuật	34
5. Chương 5: Thỉnh Chiến	38
6. Chương 6: Trên Đường Đi Gặp Chu Thương	41
7. Chương 7: Mời Chào	44
8. Chương 8: Cát Cứ Xưng Vương, Mưu Đồ Thiên Hạ	47
9. Chương 9: Thu Phục Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu	50
10. Chương 10: Thám Thính	52
11. Chương 11: Ban Đêm Đánh Úp Doanh Dịch	55
12. Chương 12: Hỏa Công! (1)	57
13. Chương 13: Hỏa Công! (2)	60
14. Chương 14: Kỷ Linh Nộ Hỏa Xung Thiên	63
15. Chương 15: Đột Phá, Bắn Chết Kỷ Linh	65
16. Chương 16	68
17. Chương 17	68
18. Chương 18	68
19. Chương 19	68
20. Chương 20	68
21. Chương 21	68
22. Chương 22	68
23. Chương 23	68
24. Chương 24	68
25. Chương 25	68
26. Chương 26	68
27. Chương 27	68
28. Chương 28	68
29. Chương 29: Chương 29	68
30. Chương 30	68
31. Chương 31	68
32. Chương 32	68
33. Chương 33	68
34. Chương 34	68
35. Chương 35	68
36. Chương 36	68
37. Chương 37	68
38. Chương 38	68
39. Chương 39	68
40. Chương 40	68
41. Chương 41	68

42. Chương 42	68
43. Chương 43	68
44. Chương 44	68
45. Chương 45	68
46. Chương 46	68
47. Chương 47	68
48. Chương 48	68
49. Chương 49	68
50. Chương 50	68
51. Chương 51	68
52. Chương 52	68
53. Chương 53	68
54. Chương 54	68
55. Chương 55	68
56. Chương 56	68
57. Chương 57	68
58. Chương 58	68
59. Chương 59	68
60. Chương 60	68
61. Chương 61	68
62. Chương 62	68
63. Chương 63	68
64. Chương 64	68
65. Chương 65	68
66. Chương 66	68
67. Chương 67	68
68. Chương 68	68
69. Chương 69	68
70. Chương 70	68
71. Chương 71	68
72. Chương 72	68
73. Chương 73	68
74. Chương 74	68
75. Chương 75	68
76. Chương 76	68
77. Chương 77	68
78. Chương 78	68
79. Chương 79	68
80. Chương 80	68
81. Chương 81	68
82. Chương 82	68
83. Chương 83	68
84. Chương 84	68
85. Chương 85	68
86. Chương 86	68
87. Chương 87	68
88. Chương 88	68
89. Chương 89	68
90. Chương 90	68
91. Chương 91: Chương 91	68
92. Chương 92	68
93. Chương 93	68
94. Chương 94	68
95. Chương 95	68

96. Chương 96	68
97. Chương 97	68
98. Chương 98	68
99. Chương 99	68
100. Chương 100	68
101. Chương 101	68
102. Chương 102: Thường Sơn Triệu Tử Long	71
103. Chương 103: Mời Chào Triệu Vân	74
104. Chương 104: Nói Chuyện	77
105. Chương 105: Ý Tưởng Của Triệu Vân	80
106. Chương 106: Bỏ Cáo	82
107. Chương 107: Bắt Đầu Diễn Vũ	85
108. Chương 108: Triệu Vân Oai Phong	88
109. Chương 109: Không Khí Xấu Hổ	91
110. Chương 110: Cảm Phàm Tặc.	93
111. Chương 111	97
112. Chương 112	97
113. Chương 113	97
114. Chương 114	97
115. Chương 115	97
116. Chương 116	97
117. Chương 117	97
118. Chương 118	97
119. Chương 119	97
120. Chương 120	97
121. Chương 121	97
122. Chương 122	97
123. Chương 123	97
124. Chương 124	97
125. Chương 125	97
126. Chương 126	97
127. Chương 127	97
128. Chương 128	97
129. Chương 129	97
130. Chương 130	97
131. Chương 131	97
132. Chương 132	97
133. Chương 133	97
134. Chương 134	97
135. Chương 135	97
136. Chương 136	97
137. Chương 137	97
138. Chương 138	97
139. Chương 139	97
140. Chương 140	97
141. Chương 141	97
142. Chương 142	97
143. Chương 143	97
144. Chương 144	97
145. Chương 145	97
146. Chương 146	97
147. Chương 147	97
148. Chương 148: Chương 148	97
149. Chương 149: Viện Quân Đến	97

150. Chương 150: Thắng Lợi Trong Thảm Bại	97
151. Chương 151: Một Đường Đi Tốt	97
152. Chương 152: Tiệc Mừng Công ?	97
153. Chương 153: Binh Hán Trung Sống Lại	97
154. Chương 154: Tôn Kiên Bất Đắc Dĩ	97
155. Chương 155: Vương Xán Thần Tiễn Kinh Người	97
156. Chương 156: Đả Kích Sĩ Khí Quân Tây Lương	97
157. Chương 157: Kế Hoạch Của Viên Thiệu	97
158. Chương 158: Cường Công Hồ Lao Quan	97
159. Chương 159: Tôn Kiên Vs Hoa Hùng	97
160. Chương 160: Viên Thiệu Mãn Ý Đặc Chí	97
161. Chương 161: Con Bài Chưa Lật Của Lý Giác (1)	97
162. Chương 162: Minh Quân Chiến Bại	97
163. Chương 163: Vương Xán Gặp Được Tuân Úc (1)	97
164. Chương 164: Bốn Người Gặp Nhau	97
165. Chương 165: Tào Tháo Hỏi Kế	97
166. Chương 166: Viên Thiệu Chuột Nhắt (1)	97
167. Chương 167: Bi Kịch Của Viên Thiệu	97
168. Chương 168: Rút Cui Dưới Đáy Nồi (1)	97
169. Chương 169: Triệu Vân Thỉnh Chiến	97
170. Chương 170: Chém Hoa Hùng	97
171. Chương 171: Lý Giác Làm Rùa Đen Rút Đầu (1)	97
172. Chương 172: Lấy Lui Làm Tiến	97
173. Chương 173: Hai Tên Vô Sĩ (1)	97
174. Chương 174: Quách Gia Quyết Tâm	97
175. Chương 175: Cửu Tử Nhất Sinh	97
176. Chương 176: Phủ Cự Thái Lai (1)	97
177. Chương 177: Lẻn Vào Hồ Lao Quan	97
178. Chương 178: Cơ Hội Thắng Lợi (1)	97
179. Chương 179: Chuẩn Bị Trước Khi Chiến	97
180. Chương 180: Vương Xán Cướp Lương	97
181. Chương 181: Lấn Vào Kho Lương (1)	97
182. Chương 182: Ngủ Lại	97
183. Chương 183: Đêm Tối Hành Động (1)	97
184. Chương 184: Giết Chóc Nghiêng Về Một Phía	97
185. Chương 185: Hủy Lương, Còn Lấy Nhan Sắc	97
186. Chương 186: Trở Lại Hồ Lao Quan (1)	97
187. Chương 187: Chờ Mở Cửa Thành	97
188. Chương 188: Phá Cửa Mà Vào (1)	97
189. Chương 189: Phá Được Hồ Lao Quan	97
190. Chương 190: Đại Chiến Kết Thúc	97
191. Chương 191: Ban Thưởng	97
192. Chương 192: Xin Minh Chủ Tự Phong Hào	100
193. Chương 193: Mục Đích	103
194. Chương 194: Quách Tỷ, Triệu Sầm, Hồ Chấn Mặc Dù Đóng Cửa Ở Hồ Lao Quan Nhưng Cũng Chỉ Là Hiệp Trợ Lý Giác Mà Thôi	103
195. Chương 195: Đêm Khuya, Hồ Lao Quan	103
196. Chương 196: Hứa Tiên Phong Vương Xán	103
197. Chương 197: Ban Đêm, Tôn Kiên, Vương Xán Thống Lĩnh Đại Quân Tiên Phong Xây Dựng Cơ Sở Tạm Thời	103
198. Chương 198: Phá Quân Doanh Xung Phong	103
199. Chương 199: Triệu Vân Làm Đầu Linh Gương Mũi, Cưỡi Bạch Mã Chạy Nhanh, Lao Thăng Tối Doanh Trại Tây Lương Quân	103
200. Chương 200: Chiến Đấu Giằng Co	103

201.	Chương 201:	Chiêu Số Vô Lại (1)	103
202.	Chương 202:	Chính Sách Tam Quang	103
203.	Chương 203:	Lã Bố Khoe Oai	103
204.	Chương 204:	Liên Thủ Đối Chiến Lã Bố (1)	103
205.	Chương 205:	Vương Xán Bắn Tên Trộm	103
206.	Chương 206:	Dọa Lùi Lã Bố(1)	103
207.	Chương 207:	Lã Bố Phản Kích	103
208.	Chương 208:	Quyết Định Tạm Thời (1)	103
209.	Chương 209:	Bao Vây Tiêu Diệt	103
210.	Chương 210:	Bao Vây Tiêu Diệt (hạ)	103
211.	Chương 211:	Giết Thêm Hai Người (1)	103
212.	Chương 212:	Lã Bố Chạy Tán Loạn	103
213.	Chương 213:	Lửa Giận Của Đồng Trác (thượng)	103
214.	Chương 214:	Lửa Giận Của Đồng Trác (hạ)	103
215.	Chương 215:	Mỹ Nhân Kế Của Lý Nho (1)	103
216.	Chương 216:	Chiêu Dụ Cao Thuận (thượng)	103
217.	Chương 217:	Chiêu Dụ Cao Thuận (hạ)	103
218.	Chương 218:	Thiếp Quyết Chiến (1)	103
219.	Chương 219:	Điều Tú Nhi (1)	103
220.	Chương 220:	Nghi Ngờ	103
221.	Chương 221:	Sắc Dụ Sao (1)	103
222.	Chương 222:	Tình Cảnh Kiều Diễm	103
223.	Chương 223:	Kế Sách Kéo Dài (1)	103
224.	Chương 224:	Đám Sói Cẩn Hồ (1)	103
225.	Chương 225:	Tâm Tư Khác Nhau	103
226.	Chương 226:	Chuẩn Bị Của Riêng Mỗi Người (1)	103
227.	Chương 227:	Vương Việt Trở Về Doanh (1)	103
228.	Chương 228:	Mưu Tài	103
229.	Chương 230:	Quá Kích Thích	103
230.	Chương 231:	Tào Tháo Cùng Tuần Úc (1)	103
231.	Chương 232:	Dụ Dàng Thùy Mị	103
232.	Chương 233:	Chuẩn Bị Sẵn Sàng (1)	103
233.	Chương 234:	Chuyện Xấu Hồ (1)	103
234.	Chương 235:	Phân Binh (1)	103
235.	Chương 236:	Lý Giác Tới Rồi	103
236.	Chương 237:	Quan Nhị Gia	103
237.	Chương 238:	Ý Nghĩa Đột Ngột	103
238.	Chương 239:	Trở Giáo Đâm Một Kích	103
239.	Chương 240:	Quách Tỷ, Lý Giác Trọng Thương	106
240.	Chương 241:	Tranh Đoạt Chiến Công	110
241.	Chương 242:	Chi Viện Đến Muộn	110
242.	Chương 243:	Lý Nho Xuất Hiện	110
243.	Chương 244:	Bi Tráng	110
244.	Chương 245:	Quách Gia Tới Rồi	110
245.	Chương 246:	Thay Đổi Thế Cục	110
246.	Chương 247:	Chiến	110
247.	Chương 248:	Chừa Con Đường Lui	110
248.	Chương 249:	Lưu Bị Bị Thúc Giục	110
249.	Chương 250:	Một Chén Canh Thịt	110
250.	Chương 251:	Mưu Trí Khôn Ngoan	110
251.	Chương 252:	Vứt Bỏ Lã Bố	110
252.	Chương 253:	Đội Hình Mạnh Nhất	110
253.	Chương 254:	Dã Tâm (thượng)	110
254.	Chương 255:	Nàng Là Nữ Nhân Của Ta	110

255. Chương 256:	Mỗi Người Đi Một Ngã	110
256. Chương 257:	Quyết Sách	110
257. Chương 258:	Chuẩn Bị Xúi Giục	110
258. Chương 259:	Vì Thái Bình Muôn Đời	110
259. Chương 260:	Lấn Vào Trong Dân Chúng	110
260. Chương 261:	Lão Tiên Sinh Họ Gì	110
261. Chương 262:	Tông Thân Hoàng Thất	110
262. Chương 263:	Màn Đêm Buông Xuống	110
263. Chương 264:	Động Thủ	110
264. Chương 265:	Có Phải Trung Thần Không	110
265. Chương 266:	Không Để Một Ai	110
266. Chương 267:	Lợi Ích Sai Khiến	110
267. Chương 268:	Tình Huống Mới Nhất	110
268. Chương 269:	Phục Kích Quân Tây Lương	110
269. Chương 270:	Chiến Thắng	110
270. Chương 271:	Người Không Phục	110
271. Chương 272:	Sụp Đổ	110
272. Chương 273:	Sụp Đổ (hạ)	110
273. Chương 274:	Thủ Đoạn	110
274. Chương 275:	Bốn Chén Rượu	110
275. Chương 276:	Say Rượu	110
276. Chương 277:	Thái Diễm Cảm Giác Nguy Cơ	110
277. Chương 278:	Nông Canh	110
278. Chương 279:	Thích Khách	110
279. Chương 280:	Thoải Mái Giải Quyết	110
280. Chương 281:	Trương Lỗ	110
281. Chương 282:	Nữ Nhi Hướng Ngoại	110
282. Chương 283:	Tiểu Chính Thái Lũ Mông	110
283. Chương 284:	Kinh Sợ	110
284. Chương 285:	Ta Tới Huấn Luyện Các Người	110
285. Chương 286:	Nội Chiến Ích Châu	110
286. Chương 287:	Nội Chiến Ích Châu (hạ)	110
287. Chương 288:	Trừng Phạt	110
288. Chương 289:	Đứng Lên	110
289. Chương 290:	Xếp Nhấn	110
290. Chương 291:	Ngụ Ý	110
291. Chương 292:	Hiếu Rõ	110
292. Chương 293:	Đưa Than Sưởi Ấm Trong Ngày	110
293. Chương 294:	Ô Truy, Bạch Long	110
294. Chương 295:	Hồng Môn Yến	110
295. Chương 296:	Một Tắc Vương Đại Loan	110
296. Chương 297:	Á Khẩu Không Trả Lời	110
297. Chương 298:	Bày Ra Thực Lực	110
298. Chương 299:	Đại Hỷ	110
299. Chương 300:	Nghìn Vàng Mua Xương Ngựa	110
300. Chương 301:	Tư Thế Đi Đứng Quân Sự	110
301. Chương 302:	Phương Pháp Chiến Đấu Giáp Lá Cà	110
302. Chương 303:	Hoán Trang	110
303. Chương 304:	Tặng Thêm Một Tầng Lầu	110
304. Chương 305:	Phổ Biến Vũ Bí Tịch	110
305. Chương 306:	Lưu Yên Xuất Binh	110
306. Chương 307:	Huấn Luyện	110
307. Chương 308:	Quản Giáo	110
308. Chương 309:	Lập Kế Hoạch	110

309.	Chương 310:	Đại Quân Bị Ngăn Cản	110
310.	Chương 311:	Huấn Luyện Khoa Ẩn Núp	110
311.	Chương 312:	Ta Có Thể Làm	110
312.	Chương 313:	Một Ngàn Thanh Cương Dao	110
313.	Chương 314:	Cầu Quan, Bãi Quan	110
314.	Chương 315:	Đánh Giá	110
315.	Chương 316:	Hoàng Tổ Khi Bại Khi Thắng	110
316.	Chương 317:	Thủy Vực Trường Giang	110
317.	Chương 318:	Tôn Kiên Mời Chào	110
318.	Chương 319:	Ngọc Tỉ Tới Tay	110
319.	Chương 320:	Giao Phong	110
320.	Chương 321:	Liên Tục Bại Lui	110
321.	Chương 322:	Thối Quá, Thối Quá	110
322.	Chương 323:	Lừa Dối	110
323.	Chương 324:	Đe Dọa	110
324.	Chương 325:	Cưỡng Bức Lợi Dụng	110
325.	Chương 326:	Lương Thực	110
326.	Chương 327:	Xem Tiên Như Mạng	110
327.	Chương 328:	Bắt Diêm Phố	110
328.	Chương 329:	Bắt Diêm Phố	110
329.	Chương 330:	Chui Vào Doanh Tướng	110
330.	Chương 331:	Bắt Được Trương Lỗ	110
331.	Chương 332:	Ngang Nhiên Giết Người	110
332.	Chương 333:	Kéo Dài Thời Gian	110
333.	Chương 334:	Đại Quân Đã Đến	110
334.	Chương 335:	Đánh Trúng Mông Trương Lỗ	110
335.	Chương 336:	Hậu Chiến Phong Thuởng	110
336.	Chương 337:	Thụ Kì	110
337.	Chương 338:	Vinh Quang Vĩnh Tồn	110
338.	Chương 339:	Giết Trương Lỗ	110
339.	Chương 340:	Lưu Yên Thô Huyết	110
340.	Chương 341:	Xưng Bá Một Phương	110
341.	Chương 342:	Liên Nỗ	110
342.	Chương 343:	Mã Quân Nỗ	110
343.	Chương 344:	Nội Loạn	110
344.	Chương 345:	Trong Có Duyên Cơ	110
345.	Chương 346:	Tình Huống Phúc Tạp	110
346.	Chương 347:	Tra Ra Mạnh Mối	110
347.	Chương 348:	Tai Bay Vạ Gió	110
348.	Chương 349:	Lã Vọng Buông Cần	110
349.	Chương 350:	Trở Tay Không Kịp	110
350.	Chương 351:	Đột Nhiên Xuất Hiện Chiến Sự	110
351.	Chương 352:	Chân Tướng	110
352.	Chương 353:	Bầy Chồn	110
353.	Chương 354:	Kế Giảm Bếp	110
354.	Chương 355:	Trúng Kế	110
355.	Chương 356:	Kế Liên Hoàn	110
356.	Chương 357:	Ai Gấp Hơn Ai	110
357.	Chương 358:	Nghiêm Nhan Ra Chiêu	110
358.	Chương 359:	Làm Gì Đó	110
359.	Chương 360:	Vạn Người	110
360.	Chương 361:	Trời Không Ủng Hộ	110
361.	Chương 362:	Chuẩn Bị	110
362.	Chương 363:	Một Hồi Trắng Tay	110

363.	Chương 364:	Phá Vỡ Cục Diện	110
364.	Chương 365:	Tin Tức Chấn Động	110
365.	Chương 366:	Lòng Quân Không Vững	110
366.	Chương 367:	Nghiêm Nhan Chuẩn Bị Quyết Chiến	110
367.	Chương 368:	Giương Đông Kích Tây	110
368.	Chương 369:	Phá Thành 1	110
369.	Chương 370:	Phá Thành 2	110
370.	Chương 371:	Vương Xán	110
371.	Chương 372:	Lui Về Phía Sau	110
372.	Chương 373:	Lập Lại Chiêu Cũ	110
373.	Chương 374:	Không Chiếm	110
374.	Chương 375:	Không Địch Lại Mọi Người	110
375.	Chương 376:	Rút Lui	110
376.	Chương 377:	Khó Có Thể Lựa Chọn	110
377.	Chương 378:	Kế Chiêu Hàng	110
378.	Chương 379:	Trá Hàng	110
379.	Chương 380:	Ám Sát	110
380.	Chương 381:	Ám Sát 2	110
381.	Chương 382:	Lưu Yên Câu Cá	110
382.	Chương 383:	Lưu Yên	110
383.	Chương 384:	Nghiêm Nhan	110
384.	Chương 385:	Thành Đô	110
385.	Chương 386:	Thành Đô	110
386.	Chương 387:	Lộ Đại Quân	110
387.	Chương 388:	Phản Kích Bắt Đầu	110
388.	Chương 389:	Cam Ninh Đạt Được Ý Đồ	110
389.	Chương 390:	Cam Ninh Đạt Được Ý Đồ 2	110
390.	Chương 391:	Cam Ninh	110
391.	Chương 392:	Chiến Quả To Lớn	110
392.	Chương 393:	Dẫn Sói Vào Nhà	110
393.	Chương 394:	Thăm Dò	110
394.	Chương 395:	Kế Sách Ứng Đối	110
395.	Chương 396:	Đánh Đêm (thượng)	110
396.	Chương 397:	Đánh Đêm (hạ)	110
397.	Chương 398:	Phá Quan (thượng)	110
398.	Chương 399:	Phá Quan (trung)	110
399.	Chương 400:	Phá Quan (hạ)	110
400.	Chương 401:	Lưu Yên Chết (thượng)	110
401.	Chương 402:	Lưu Yên Chết (trung)	110
402.	Chương 403:	Lưu Yên Chết (hạ)	110
403.	Chương 404:	Ủy Thác	110
404.	Chương 405:	Thế Như Chẻ Tre	110
405.	Chương 406:	Nằm Gai Ném Mật	110
406.	Chương 407:	Vô Công Mà Về	110
407.	Chương 408:	Từng Bước Ép Sát	110
408.	Chương 409:	Độc Thân Nhập Doanh	110
409.	Chương 410:	Giải Quyết Mâu Thuẫn	110
410.	Chương 411:	Ma Nhân Chờ Đợi	110
411.	Chương 412:	Chặt Đi Một Ngón Tay	110
412.	Chương 413:	Tiến Vào Thành Đô	110
413.	Chương 414:	Ồn Āo Náo Động Sau Lưng Loạn Cục	110
414.	Chương 415:	Ai Là Hoàng Tước	110
415.	Chương 416:	Kéo Dài Thời Gian	110
416.	Chương 417:	Bi Thương	110

417. Chương 418:	Mưa Đứng Lúc	110
418. Chương 419:	Vương Thương Xui Xẻo	110
419. Chương 420:	Xử Trí Cổ Long	110
420. Chương 421:	Ích Lợi Trao Đổi	110
421. Chương 422:	Hữu Kì Thật, Vô Kì Danh	110
422. Chương 423:	Trung Nguyên Chiến Sự	110
423. Chương 424:	Xử Lý Lưu Chương Như Thế Nào?	110
424. Chương 425:	Tranh Luận	110
425. Chương 426:	Cưới Rồi Nói Sau	110
426. Chương 427:	Trần Ai Lạc Định	110
427. Chương 428:	Không Hẹn Mà Gặp	110
428. Chương 429:	Anh Hùng Thiên Hạ	110
429. Chương 430:	Phân Biệt	110
430. Chương 431:	Nửa Đêm Chặn Giết	110
431. Chương 432:	Mãnh Hổ Gần Núi Rừng	110
432. Chương 433:	Mãnh Nhân Đánh Hổ	110
433. Chương 434:	Đột Phá Khẩu	110
434. Chương 435:	Thu Điển Vi	110
435. Chương 436:	Thu Điển Vi 2	110
436. Chương 437:	Nguyệt Hắc Sát Nhân Dạ	110
437. Chương 438:	Hư Hoảng Nhất Thương	110
438. Chương 439:	Đuôi Lui Bị Đoạn	110
439. Chương 440:	Quay Về Ích Châu Như Thế Nào	110
440. Chương 441:	Nam Hạ Kinh Châu	110
441. Chương 442:	Đánh Nhau Ai Sợ Ai	110
442. Chương 443:	Điển Vi Vs Hoàng Trung	110
443. Chương 444:	Mục Tiêu, Tương Dương	110
444. Chương 445:	Bái Kiến Lưu Biểu	110
445. Chương 446:	Khẩu Chiến Kinh Châu (thượng)	110
446. Chương 447:	Khẩu Chiến Kinh Châu (trung)	110
447. Chương 448:	Khẩu Chiến Kinh Châu (hạ)	110
448. Chương 449:	Lão Đại Không Được, Lão Nhị Lên	110
449. Chương 450:	Lưu Biểu Không Còn Người Có Thể Dùng	110
450. Chương 451:	Kinh Châu Anh Hùng Lâu	110
451. Chương 452:	Tra Tìm Đến Đây	110
452. Chương 453:	Thái Gia Điều Man Nữ	110
453. Chương 454:	Ném Xuống	110
454. Chương 455:	Nhất Nhi Tái, Tái Nhi Tam	110
455. Chương 456:	Thái Gia Tam Tiểu Thư	110
456. Chương 457:	Âm Thầm Thao Tác	110
457. Chương 458:	Thành Môn Giáo Ủy Hoàng Trung	110
458. Chương 459:	Đầu Kịch Giết Người	110
459. Chương 460:	Viện Quân Tiến Đến	110
460. Chương 461:	Bán Tốt, Lại Thiết Một Bộ	110
461. Chương 462:	Phải Chết	110
462. Chương 463:	Trên Đường Đi Gặp Lão Đạo Sĩ	110
463. Chương 464:	Tả Từ Cùng Bàng Thống	110
464. Chương 465:	Nhân Tài Hội Tụ	110
465. Chương 466:	Thiên Hạ Hưng Vong	110
466. Chương 467:	Bắt Cóc Tả Từ	110
467. Chương 468:	Mời Hoàng Trung	110
468. Chương 469:	Tự Minh Đi Bái Phổng	110
469. Chương 470:	Trả Thù	110
470. Chương 471:	Hung Hăng Đánh Cho Ta	110

471. Chương 472:	Phát Tiết Một Phên	110
472. Chương 473:	Người Có Chậu Phục	110
473. Chương 474:	Thay Cha Người Giáo Huấn Người	110
474. Chương 475:	Rút Dao Liền Giết Người	110
475. Chương 476:	Trong Dự Liệu	110
476. Chương 477:	Ẩm Nhiên Thu Trường	110
477. Chương 478:	Tái Ngộ Điều Ngoa Nữ	110
478. Chương 479:	Khởi Hành Quay Về	110
479. Chương 480:	Cửu Giang Tặc	110
480. Chương 481:	Đại Tài Tiểu Dụng	110
481. Chương 482:	Kế Tru Đồng	110
482. Chương 483:	Lý Nho Đòi Bại	110
483. Chương 484:	Sinh Hiềm Khích	110
484. Chương 485:	Hiệp Thiên Tử Lệnh Chư Hầu	110
485. Chương 486:	Mưu Đồ Bí Mật	110
486. Chương 487:	Đồng Trác Chết	110
487. Chương 488:	Hỗ Trợ	110
488. Chương 489:	Lý Nho Đến Lương Châu	110
489. Chương 490:	Lương Châu Loạn	110
490. Chương 491:	Hai Âm Nhân	110
491. Chương 492:	Đóng Quân Hán Trung	110
492. Chương 493:	Tương Kế Tựu Kế.	110
493. Chương 494:	Đều Có Thủ Đoạn	110
494. Chương 495:	Giao Phong Dưới Màn Đêm	110
495. Chương 496:	Chết Ở Dưới Vó Ngựa	110
496. Chương 497:	Tạm Hoàn Vào Thành	110
497. Chương 498:	Trời Mưa	110
498. Chương 499:	Tử Chiến Không Lùi	110
499. Chương 500:	Tâm Tư Lý Nho	110
500. Chương 501:	Cường Bức Lý Nho	110
501. Chương 502:	Cố Ý Lộ Ra Sơ Hở	110
502. Chương 503:	So Tài Bản Cung	110
503. Chương 504:	Liên Phá Hai Tiền	110
504. Chương 505:	Lực Thắng Một Bạc	110
505. Chương 506:	Nguyên Nhân Muốn Chết	110
506. Chương 507:	Chiêu Hàng Từ Vinh	110
507. Chương 508:	Cổ Hủ Ý Đồ Đến	110
508. Chương 509:	Độc Kế Của Cổ Hủ	110
509. Chương 510:	Loạn Cục	110
510. Chương 511:	Phong Thái Thương Vương Đất Bắc	110
511. Chương 512:	Trương Tú Chiến Lữ Bố	110
512. Chương 513:	Vương Xán Xuất Tiền	110
513. Chương 514:	Đều Đến Bắn Tên Trộm	110
514. Chương 515:	Trong Thành Hỗn Loạn	110
515. Chương 516:	Trẻ Nhỏ Dễ Dạy	110
516. Chương 517:	Mưu Đồ Bí Mật	110
517. Chương 518:	Lưu Hiệp Bá Đạo	110
518. Chương 519:	Chuẩn Bị Công Thành	110
519. Chương 520:	Chiến Đấu Trước Khi Phá Thành	110
520. Chương 521:	Ám Sát Lữ Bố	110
521. Chương 522:	Phá Trường An	110
522. Chương 523:	Vương Doãn Tự Sát	110
523. Chương 524:	Triệu Vân Chiến Trương Tú	110
524. Chương 525:	Sư Huỳnh Đệ	110

525. Chương 526:	Cung Điện Sự	110
526. Chương 527:	Chư Hầu Phản Ứng	110
527. Chương 528:	Quan Vu Thành Thân Sự	110
528. Chương 529:	Đêm Động Phòng Hoa Chúc	110
529. Chương 530:	Vấn Đề Danh Phận	110
530. Chương 531:	Biện Pháp Thống Trị Lưu Dân	110
531. Chương 532:	Tam Hỉ Lâm Môn	110
532. Chương 533:	Ý Đồ Đến Cửa Tả Từ	110
533. Chương 534:	Một Tờ Điều Lệnh	110
534. Chương 535:	Quyết Định Của Ba Người	110
535. Chương 536:	Quyết Định Cuối Cùng	110
536. Chương 537:	Sa Bàn	110
537. Chương 538:	Cải Cách Quân Chế	110
538. Chương 539:	Quan Chức Mới Sau Cải Cách	110
539. Chương 540:	Điều Thuyền Sinh Nữ	110
540. Chương 541:	Hai Trai Một Gái	110
541. Chương 542:	Gọi Là Tranh Chấp	110
542. Chương 543:	Hai Năm	110
543. Chương 544:	Binh Xuất Trường An	110
544. Chương 545:	Tào Tháo Cũng Chen Một Chân	110
545. Chương 546:	Thủ Đoạn Nhỏ	110
546. Chương 547:	Mã Đằng Cũng Đến Chen Một Chân	110
547. Chương 548:	Lưu Hiệp Chi Bi	110
548. Chương 549:	Lưu Hiệp Ra Chiêu	110
549. Chương 550:	Người Tình Ta Nguyễn	110
550. Chương 551:	Dự Định Xâm Nhập	110
551. Chương 552:	Chạy Không Thoát	110
552. Chương 553:	Xử Lý Toàn Bộ	110
553. Chương 554:	Quyết Định Của Trương Chiêu	110
554. Chương 555:	Bỏ Mặc	110
555. Chương 556:	Phục Binh Sát Ra	110
556. Chương 557:	Hậu Chiêu Của Trương Chiêu	110
557. Chương 558:	Tình Thế Nguy Hiểm	110
558. Chương 559:	Chạy Trốn	110
559. Chương 560:	Hoàng Trung Lừa Gạt Trương Chiêu	110
560. Chương 561:	Chuẩn Bị Chịu Phạt	110
561. Chương 562:	Phép Khích Tướng	110
562. Chương 563:	Cổ Văn Hòa To Gan Lớn Mật	110
563. Chương 564:	Hoàng Trung Khích Tướng Trương Chiêu	110
564. Chương 565:	Hoàng Trung Liên Tục Giết Hai Tướng	110
565. Chương 566:	Tránh Mà Không Chiến	110
566. Chương 567:	Vương Xán Đùa Dai	110
567. Chương 568:	Đại Sát Khí	110
568. Chương 569:	Bị Người Một Nhà Giết Chết	110
569. Chương 570:	Lấy Tử Ngọ Cốc	110
570. Chương 571:	Ánh Sáng Huỳnh Hỏa	110
571. Chương 572:	Máu Nhiễm Tử Ngọ Cốc	110
572. Chương 573:	Hàm Cốc Quan Hạ	110
573. Chương 574:	Nhập Quan	110
574. Chương 575:	Tào Thị Mạnh Tướng	110
575. Chương 576:	Phá Quan	110
576. Chương 577:	Dã Tâm Của Tào Tháo	110
577. Chương 578:	Lưu Hiệp Không Người Có Thể Dùng	110
578. Chương 579:	An Bài Trước Bảo Táp	110

579. Chương 580:	Hoàn Thành Bố Cục	110
580. Chương 581:	Yêu Cầu Nhỏ	110
581. Chương 582:	Lâm Trường An	110
582. Chương 583:	Thành Đầu Biến Hoán Đại Vương Kỳ	110
583. Chương 584:	Mã Đằng Nhập Trường An	110
584. Chương 585:	Mã Siêu Giết Trương Tế	110
585. Chương 586:	Từ Hoảng Giết Phàn Trù	110
586. Chương 587:	Mã Siêu Vs Từ Hoảng	110
587. Chương 588:	Sứ Thần Đại Hán	110
588. Chương 589:	Trương Tú Tới Nam Dương	110
589. Chương 590:	Cùng Nhau Hành Động	110
590. Chương 591:	Kế Bàng Đức	110
591. Chương 592:	Diễn Vi Giận Mà Giết Người	110
592. Chương 593:	Sợ Hải	110
593. Chương 594:	Nhốt Mã Siêu	110
594. Chương 595:	Tâm Tư Tào Tháo	110
595. Chương 596:	Không Biết Tự Lương Sức Minh	110
596. Chương 597:	Lưu Lại Một Người	110
597. Chương 598:	Đơn Dao Phó Hội	110
598. Chương 599:	Kích Chưởng Minh Thệ	110
599. Chương 600:	Hậu Chiêu Của Mã Đằng	110
600. Chương 601:	Đuổi Hồ Nuốt Sói	110
601. Chương 602:	Đề Nghị Của Từ Hoảng	110
602. Chương 603:	Chạm Mặt	110
603. Chương 604:	Song Hùng Hội	110
604. Chương 605:	Không Được Như Ý	110
605. Chương 606:	Phụ Tử Binh Ra Trận	110
606. Chương 607:	Lưỡi Khéo Như Lưỡi Gà	110
607. Chương 608:	Giết Người Tàn Nhẫn	110
608. Chương 609:	Mã Đằng Lui Binh	110
609. Chương 610:	Phản Bội	110
610. Chương 611:	Tâm Hoảng Sợ	110
611. Chương 612:	Đấu Tướng	110
612. Chương 613:	Tướng Quân Hạ Hầu Đôn Cụt Một Tay	110
613. Chương 614:	Ác Chiến	110
614. Chương 615:	Chém Giết Thảm Thiệt	110
615. Chương 616:	Tào Tháo Phát Uy	110
616. Chương 617:	Có Ta Vô Địch	110
617. Chương 618:	Tào Tháo Lui Binh	110
618. Chương 619:	Khắc Phục Hậu Quả	110
619. Chương 620:	Trong Lòng Tào Tháo Bất Định	110
620. Chương 621:	Phương Pháp Ứng Phó	110
621. Chương 622:	Tào Nhân Áp Lương	110
622. Chương 623:	Đấu Trận?	110
623. Chương 624:	Nghi Hoặc Đầy Bụng	110
624. Chương 625:	Uy Lực Của Mã Quân Nổ	110
625. Chương 626:	Mười Hiệp	110
626. Chương 627:	Bắt Tào Nhân	110
627. Chương 628:	Mưa Đúng Lúc	110
628. Chương 629:	Tự Rước Lầy Nhục	110
629. Chương 630:	Tào Tháo Phát Diên	110
630. Chương 631:	Đánh Lén Ban Đêm	110
631. Chương 632:	Cổ Vũ Sĩ Khí	110
632. Chương 633:	Chuẩn Bị	110

633. Chương 634: Sự Bất Đắc Dĩ Của Tào Tháo	110
634. Chương 635: Hai Lần Truy Kích	110
635. Chương 636: Chuyện Ngoài Ý Liệu	110
636. Chương 637: Đạt Thành Hiệp Nghị	110
637. Chương 638: Dương Phụng Biến Mất	110
638. Chương 639: Nổi Giận	110
639. Chương 640: Chém	110
640. Chương 641: Lưu Hiệp Tự Tìm Khổ	110
641. Chương 642: Đến Đồng Thời	110
642. Chương 643: Triệu Vân Chiến Hứa Chử 1	110
643. Chương 644: Triệu Vân Chiến Hứa Chử 2	110
644. Chương 645: Quan Nhị Đại	110
645. Chương 646: Gõ Núi Chấn Hổ	110
646. Chương 647: Dừng	110
647. Chương 648: Tin Tức Truyền Về Trường An	110
648. Chương 649: Giả Hủ Lại Ra Mưu	110
649. Chương 650: Đã Định Nhân Tuyển	110
650. Chương 651: Nhắc Nhở Giống Nhau	110
651. Chương 652: Lữ Mông Đi Sứ	110
652. Chương 653: Đến Nơi	110
653. Chương 654: Người Cổ Cháp	110
654. Chương 655: Tào Tháo Đau Đầu	110
655. Chương 656: Cổ Quái	110
656. Chương 657: Lưu Hiệp Chẳng Hay Biết Gì	110
657. Chương 658: Chuẩn Bị Trước Hội Đàm	110
658. Chương 659: Bệnh Tình Nguy Kịch	110
659. Chương 660: Lưu Hiệp Băng Hà	110
660. Chương 661: Phẫn Kích	110
661. Chương 662: Gió Nổi Mây Phun	110
662. Chương 663: Hội Liệp Thiên Hạ	110
663. Chương 664: Sự Quyết Đoán Của Viên Thiệu	110
664. Chương 665: Lưu Biểu Minh Chí	110
665. Chương 666: Trùng Hợp	110
666. Chương 667: Bò Câu Đưa Tin	110
667. Chương 668: Ba Lộ Đại Quân	110
668. Chương 669: Chọn Người	110
669. Chương 670: Phân Phối Tướng Lính	110
670. Chương 671: Dân Tâm Bất Ổn	110
671. Chương 672: Trương Tú Không Phối Hợp	110
672. Chương 673: Mất Công Đánh Vô Miệng	110
673. Chương 674: Công Thành	110
674. Chương 675: Giết Ra	110
675. Chương 676: Chủ Động Lao Ra	110
676. Chương 677: Tâm Lý Viên Thuật Mất Bình Hành	110
677. Chương 678: Ba Đánh Một	110
678. Chương 679: Lại Truy Kích	110
679. Chương 680: Nghĩ Lại	110
680. Chương 681: Tâm Tư Của Viên Thuật	110
681. Chương 682: Biện Pháp Nham Hiểm	110
682. Chương 683: Lữ Bố Và Viên Thuật So Nhau	110
683. Chương 684: Trần Cung	110
684. Chương 685: Rút Lui Năm Mươi Dặm	110
685. Chương 686: Lữ Bố Nhàm Chán Quá	110
686. Chương 687: Lữ Bố Tới	110

687. Chương 688:	Lợi Dụng Lữ Bố Một Chút	110
688. Chương 689:	Rút Lui Khỏi Thành Thượng Dung	110
689. Chương 690:	Vứt Lại Đồ Quân Nhu Và Tiền Tài	110
690. Chương 691:	Giật Tiền	110
691. Chương 692:	Thừa Dịp Loạt Sát	110
692. Chương 693:	Trương Liêu Đoạn Hậu	110
693. Chương 694:	Đề Nghị Của Trần Cung	110
694. Chương 695:	Thu Trương Liêu	110
695. Chương 696:	Rời Khỏi Thành Thượng Dung	110
696. Chương 697:	Tình Huống Phương Bắc	110
697. Chương 698:	Sống Chết Mặc Bầy	110
698. Chương 699:	Viên Thiệu Tự Chặt Một Tay	110
699. Chương 700:	Mã Đằng Ngốc Đầu Trở Lại	110
700. Chương 701:	Mã Đằng Ngốc Đầu Trở Lại 2	110
701. Chương 702:	Trần Cung Đến Nhữ Nam	110
702. Chương 703:	Lưu Bị Làm Xa Phu	110
703. Chương 704:	Oán Khí Của Quan Vũ Và Trương Phi	110
704. Chương 705:	Tâm Tư Tàn Nhẫn	110
705. Chương 706:	Phân Tích Của Từ Thứ	110
706. Chương 707:	Chém Giết Chính Diện	110
707. Chương 708:	Tranh Phong	110
708. Chương 709:	Tiếp Tục Bại Lui	110
709. Chương 710:	Bắt Đầu Phản Công	110
710. Chương 711:	Giết Nhan Lương	110
711. Chương 712:	Đánh Bại Văn Sù	110
712. Chương 713:	Đốt Lửa	110
713. Chương 714:	Viên Thiệu Rối Loạn	110
714. Chương 715:	Sát Chiêu Cuối Cùng	110
715. Chương 716:	Văn Sù Chết	110
716. Chương 717:	Viên Thiệu Triệt Binh	110
717. Chương 718:	Tảng Đá Thối Điện Phong	110
718. Chương 719:	Biện Pháp Xử Lý	110
719. Chương 720:	Tào Tháo Bất Đắc Dĩ	110
720. Chương 721:	Tấn Công Hàm Cốc Quan	110
721. Chương 722:	Đầu Voi Đuôi Chuột	110
722. Chương 723:	Liên Quân Sụp Đổ	110
723. Chương 724:	Thương Nghị Biện Pháp	110
724. Chương 725:	Lữ Mông Tìm Tới	110
725. Chương 726:	Làm Nhục Điện Phong	110
726. Chương 727:	Cẩn Thận Mấy Cũng Có Sai Sốt	110
727. Chương 728:	Biện Pháp Mới	110
728. Chương 729:	Cường Hành Ra Lệnh	110
729. Chương 730:	Lưu Bị Không Phối Hợp	110
730. Chương 731:	Ý Kiến Thống Nhất	110
731. Chương 732:	Viên Thuật Chặn Đường	110
732. Chương 733:	Ai Là Thợ Săn	110
733. Chương 734:	Vào Rọ	110
734. Chương 735:	Chạy Trốn Tới Cửa Nam	110
735. Chương 736:	Trốn Đi Đâu	110
736. Chương 737:	Quan Vũ Giết Ngựa	110
737. Chương 738:	Bị Thương	110
738. Chương 739:	Quan Vũ Bị Thương	110
739. Chương 740:	Quan Vũ Bị Thương 2	110
740. Chương 741:	Anh Hùng Chết Đứng	110

741. Chương 742:	Điều Động Viên Thuật	110
742. Chương 743:	Hấp Dẫn Sự Chú Ý	110
743. Chương 744:	Hỗn Loạn	110
744. Chương 745:	Đánh Rắn Giáp Đầu	110
745. Chương 746:	Thừa Thắng Truy Kích	110
746. Chương 747:	Bắt Đầu Công Thành	110
747. Chương 748:	Pháp Chính Chủ Động Công Kích	110
748. Chương 749:	Tính Chuẩn Đúng Thời Cơ	110
749. Chương 750:	Vây Ngụy Cứu Triệu Chính Tông	110
750. Chương 751:	Biện Pháp Của Lữ Bố	110
751. Chương 752:	Cơ Hội Tới	110
752. Chương 753:	Ổn Định Trần Cung	110
753. Chương 754:	Tính Toán Của Mỗi Người	110
754. Chương 755:	Lữ Mông Mắng Lữ Bố	110
755. Chương 756:	Giết Ngựa	110
756. Chương 757:	Lưu Bị Ra Tay	110
757. Chương 758:	Lữ Mông Bị Thương Nặng	110
758. Chương 759:	Chết Không Toàn Thân	110
759. Chương 760:	Lưu Bị Cao Hứng	110
760. Chương 761:	Đề Nghị Lớn Mật	110
761. Chương 762:	Một Bước	110
762. Chương 763:	Lưu Bị Triệt Binh	110
763. Chương 764:	Khải Hoàn Về Thành Đô	110
764. Chương 765:	Mục Đích Của Thái Ung	110
765. Chương 766:	Một Khắc Ấm Áp	110
766. Chương 767:	Chuyện Phiền Nào	110
767. Chương 768:	Ý Đồ Đến Của Tả Từ	110
768. Chương 769:	Công Phu Sư Tử Ngoạm	110
769. Chương 770:	Thuyết Phục Tả Từ	110
770. Chương 771:	Dã Tâm Của Vương Xán	110
771. Chương 772:	Hiểu Rõ	110
772. Chương 773:	Vấn Đề Mới	110
773. Chương 774:	Gặp Hoa Đà	110
774. Chương 775:	Thanh Nang Kinh	110
775. Chương 776:	Nan Đề	110
776. Chương 777:	Thuyết Phục Hoa Đà	110
777. Chương 778:	Sắp Xếp Mới	110
778. Chương 779:	Sự Tình Từ Châu	110
779. Chương 780:	Trần Cung Nổi Sát Cơ	110
780. Chương 781:	Diệt Tộc	110
781. Chương 782:	Cục Diện Hỗn Loạn	110
782. Chương 783:	Từ Thứ Thịnh Cầu	110
783. Chương 784:	Tình Huống Mới	110
784. Chương 785:	Con Mọt Sách Lưu Sùng	110
785. Chương 786:	Nộ Kỳ Bất Tranh	110
786. Chương 787:	Thủ Đoạn Lôi Đình	110
787. Chương 788:	Tới Trả Thù	110
788. Chương 789:	Ai Chán Sống	110
789. Chương 790:	Người Đã Làm Được Gì Cho Dân Chúng	110
790. Chương 791:	Man Vương Sa Ma Kha	110
791. Chương 792:	Trở Tay Không Kịp	110
792. Chương 793:	Hiểu Lầm Thú Vị	110
793. Chương 794:	Sa Ma Kha Sợ Hải	110
794. Chương 795:	Man Vương Chi Dũng	110

795. Chương 796:	Tình Hình Chiến Đấu Đột Nhiên Biến Đổi	110
796. Chương 797:	Chính Sách Đối Đãi Với Dị Tộc	110
797. Chương 798:	An Bài Nhân Viên	110
798. Chương 799:	Trọng Tâm Công Tác	110
799. Chương 800:	Xưng Vương	110
800. Chương 801:	Tới Thăm Đồng Uyên	110
801. Chương 802:	Lại Một Năm	110
802. Chương 803:	Động Tĩnh Ở Trường An	110
803. Chương 804:	Bận Rộn Toi Công Một Trận	110
804. Chương 805:	Phục Hoàn Quần Chặt Không Buông	110
805. Chương 806:	Lộ Ra Đuôi Hồ Ly Rồi	110
806. Chương 807:	Vạch Mặt	110
807. Chương 808:	Cướp Giết	110
808. Chương 809:	Bùi Nguyên Thiệu Đỡ Tên	110
809. Chương 810:	Hận Không Thể Chết Trận Sa Trường	110
810. Chương 811:	Thay Đổi Cục Diện	110
811. Chương 812:	Đại Thanh Tẩy	110
812. Chương 813:	Năm Ngựa Xé Xác	110
813. Chương 814:	Các Phương Ứng Đối	110
814. Chương 815:	Thế Cục Khó Bề Phân Biệt	110
815. Chương 816:	Nghị Định Biện Pháp	110
816. Chương 817:	Giết Thêm Lần Nữa	110
817. Chương 818:	Quách Gia Lo Lắng	110
818. Chương 819:	Người Hồ	110
819. Chương 820:	Đến Đi Như Gió	110
820. Chương 821:	Quấy Rầy Nửa Đêm	110
821. Chương 822:	Lấy Được Manh Mối	113
822. Chương 824:	Thế Giới Đã Thanh Tĩnh	116
823. Chương 825:	Tách Ra Hành Động	119
824. Chương 826:	Biện Pháp Cùi Bắp	122
825. Chương 827:	Vàng Đỏ Nhọ Lòng Sơn	125
826. Chương 828:	Đại Sát Khí Bị Lãng Quên	127
827. Chương 829:	Kẻ Mù.	130
828. Chương 830:	Thành Hòe Lý Bị Hạ	133
829. Chương 831:	Chùy Mở Cửa Chính	136
830. Chương 832:	Mã Vân Lộc	138
831. Chương 833:	Mưu Cửa Hàn Toại	141
832. Chương 834:	Mã Đằng Trọng Đoạt Tân Bình	144
833. Chương 835:	Đa Mưu Túc Trí	146
834. Chương 836:	Nam Tử Đeo Mặt Nạ.	148
835. Chương 837:	Mỹ Nam Tử Tuyệt Thế	151
836. Chương 838:	Tự Minh Chuốc Lấy Cục Khổ	154
837. Chương 839:	Cổ Ý	157
838. Chương 840:	Ẩn Nhẫn	160
839. Chương 841:	Đại Kỳ Cửa Mã Đằng Đỏ Rồi	163
840. Chương 842:	Trợn Mắt Nói Dối	165
841. Chương 843:	Giận Đến Thở Huyết.	168
842. Chương 844:	Mã Đằng Tìm Tai Vạ	172
843. Chương 845:	Hôn Mê	174
844. Chương 846:	Lã Mông Hoàn Không Giết Ra	176
845. Chương 847:	Chuẩn Bị Đường Lui	179
846. Chương 848:	Mã Đằng Lựa Chọn	181
847. Chương 849:	Trận Chiến Cuối Cùng	184
848. Chương 850:	Sự Kiên Trì Của Mã Đại.	187

849. Chương 851:	Truy Tìm	190
850. Chương 852:	Đề Nghị Của Mã Hưu	190
851. Chương 853:	Hàn Toại Triệt Binh	190
852. Chương 854:	Phát Hiện Mới	190
853. Chương 855:	Cô Gái Đa Sầu Đa Cảm	190
854. Chương 856:	Chuẩn Bị Hành Động	190
855. Chương 857:	Ý Chí Sắt Đá	190
856. Chương 858:	Không Để Lại Kẻ Nào	190
857. Chương 859:	Huynh Muội Gặp Nhau	190
858. Chương 860:	Diệt Trừ Tai Họa Ngầm	190
859. Chương 861:	Vương Xán Quay Về Huyện Tân Bình	190
860. Chương 862:	Không Đi Được	190
861. Chương 863:	Hàn Toại Cầu Hòa	190
862. Chương 864:	Thấm Nhuần Tâm Tư	190
863. Chương 865:	Mười Vạn Thạch Lương Thực	190
864. Chương 866:	Dương Phong Đến Có Ý Đồ	190
865. Chương 867:	Nam Khương Cùng Thiệu Đương	190
866. Chương 868:	Hàn Toại Không Đợi Được	190
867. Chương 869:	Giao Chiến	190
868. Chương 870:	Đại Quân Thiếu Lương Thực	190
869. Chương 871:	Việc Binh Đạo	190
870. Chương 872:	Phục Binh	190
871. Chương 873:	Ddefu Tự Bãi Binh	190
872. Chương 874:	Tất Cả Đều Có Tâm Tư	190
873. Chương 875:	Trước Rút Lui, Sau Lại Phát Binh	190
874. Chương 876:	Võ Tướng Hỗn Chiến	190
875. Chương 877:	Hàn Toại Hiếu Ra	190
876. Chương 878:	Quấy Nhiêu Doanh? Tập Kích Doanh!	190
877. Chương 879:	Cầm Mã Siêu	190
878. Chương 880:	Đày Tớ	190
879. Chương 881:	Cục Diện Có Thể Xấu	190
880. Chương 882:	Vương Xán Thay Đổi Cục Diện	190
881. Chương 883:	Giết Hai Tướng	190
882. Chương 884:	Trần Đáo Cùng Trương Nhiệm Đã Đến	190
883. Chương 885:	Húc Đầu Măng To	190
884. Chương 886:	Mũi Tên Bắn Hàn Toại	190
885. Chương 887:	Hàn Toại Bị Thương	190
886. Chương 888:	Họa Vô Đơn Chí	190
887. Chương 889:	Phản Bội	190
888. Chương 890:	Hàn Toại Bị Giết	190
889. Chương 891:	Diêm Hành Quyết Đoán	190
890. Chương 892:	Chủ Trì Tang Sự	190
891. Chương 893:	Nhắc Nhở	190
892. Chương 894:	Lương Châu	190
893. Chương 895:	Vi Đoan Quyết Định	190
894. Chương 896:	Nghênh Đón	190
895. Chương 897:	Lời Nói Trong Đêm	190
896. Chương 898:	An Bài Sau Đây	190
897. Chương 899:	Trong Trang Kỵ Binh	190
898. Chương 900:	Lưu Bị Công Trương Tú	190
899. Chương 901:	Khinh Kỵ Binh	190
900. Chương 902:	Cục Diện Nam Dương	190
901. Chương 903:	Lưu Biểu Chặn Ngang Một Cước	190
902. Chương 904:	Trương Nhiệm Đi Sứ	190

903. Chương 905:	Giăng Co	190
904. Chương 906:	Chọc Giận Trương Doãn	190
905. Chương 907:	Trò Hay Bắt Đầu	190
906. Chương 908:	Tiếng Giết Rung Trời	190
907. Chương 909:	Thắng Dễ Dàng Như Thế Sao?	190
908. Chương 910:	Không Đường Trốn	190
909. Chương 911:	Thủ Đoạn Của Trương Liêu	190
910. Chương 912:	Gạt Thái Mao Ở Bên Cạnh	190
911. Chương 913:	Lại Khiến Cho Hấn...	190
912. Chương 914:	Tầng Tầng Làm Khó Dễ	190
913. Chương 915:	Con Tin	190
914. Chương 916:	Đấu Pháp	190
915. Chương 917:	Sư Huỳnh Đệ Gặp Mặt	190
916. Chương 918:	Thành Thật Với Nhau	190
917. Chương 919:	Cắt Đứt Đường Lui Của Lưu Bị	190
918. Chương 920:	Tào Tháo Chi Mưu	190
919. Chương 921:	Lưu Bị Nổi Giận	190
920. Chương 922:	Độc Kế Của Trần Cung	190
921. Chương 923:	Kịp Thời Đến	190
922. Chương 924:	Hy Vọng Vẫn Còn	190
923. Chương 925:	Đánh Chiếm Uyển Thành	190
924. Chương 926:	Lưu Bị Bất Nhân, Mã Siêu Bất Nghĩa	190
925. Chương 927:	Vương Xán Lãnh Binh Đến	190
926. Chương 928:	Thông Đạo Dưới Mặt Đất	190
927. Chương 929:	Chạy Suốt Quận Thủ Phủ	190
928. Chương 930:	Nỗi Lòng Của Lưu Bị	190
929. Chương 931:	Trương Phi Xúi Quẩy	190
930. Chương 932:	Diệt Cánh Chim Của Trương Phi	190
931. Chương 933:	Bạch Mao Binh	190
932. Chương 934:	Lưu Bị Thật Giả	190
933. Chương 935:	Bắt Lưu Bị	190
934. Chương 936:	Khắc Phục Hậu Quả Sau Chuyện	190
935. Chương 937:	Lấy Cớ Dụng Binh Đối Với Kinh Châu	190
936. Chương 938:	Lưu Bị Không Nhà Để Về	190
937. Chương 939:	Quận Thủ Nam Dương	190
938. Chương 940:	Đưa Mỹ Nữ Cho Vương Xán	190
939. Chương 941:	Thái Gia Có Nữ	190
940. Chương 942:	Viện Khoa Học Sôi Trào	190
941. Chương 943:	Cự Nỗ Kiểu Mới	190
942. Chương 944:	Lão Binh Doanh	190
943. Chương 945:	Chiêu Hàng Mi Trúc Và Mi Phương	190
944. Chương 946:	Áp Bức Trần Cung	190
945. Chương 947:	Vương Xán Vs Mãn Sủng	190
946. Chương 948:	Thu Thêm Một Nữ Nhân	190
947. Chương 949:	Hữu Nữ Tây Tiến	190
948. Chương 950:	My Hoàn	193
949. Chương 951:	Lưu Bị Vô Năng Ừ?	196
950. Chương 952:	Lưu Bị Đến Kinh Châu	199
951. Chương 953:	Phách Lối Hiện Thân	202
952. Chương 954:	Gặp Lại Cố Nhân	204
953. Chương 955:	Gặp Lại Cố Nhân (2)	207
954. Chương 956:	Trên Đầu Quan Viên Treo Một Thanh Lợi Kiếm	210
955. Chương 957:	Tuyết Rơi Đúng Lúc, Báo Năm Được Mùa	213
956. Chương 958:	Áp Lực Mà Lưu Dân Mang Đến	215

957. Chương 959: Gia Cát Tam Huynh Đệ	218
958. Chương 960: Huynh Đệ Ba Phần	221
959. Chương 961: An Bài Đầu Năm	224
960. Chương 962: Một Đôi Giày	224
961. Chương 963: Bàn Thống Cùng Gia Cát Cẩn	224
962. Chương 964: Một Đi Một Ở	224
963. Chương 965: Không Hẹn Mà Gặp	224
964. Chương 966: “con Vịt” Tới Tay Đã Bay	224
965. Chương 967: Lưu Biểu Cầu Viên	224
966. Chương 968: Đến Tương Dương	224
967. Chương 969: Che Giấu Tung Tích	224
968. Chương 970: Lựa Chọn Mục Tiêu	224
969. Chương 971: Giang Đông Chi Mưu	224
970. Chương 972: Trò Đùa Dai Của Tào Tháo	227
971. Chương 973: Chiêu Dụ Bộ Tộc Mã Thị.	230
972. Chương 974: Lưu Bị Gặp Gia Cát	233
973. Chương 975: Gia Cát Mưu Đồ Bí Mật Kinh Châu	236
974. Chương 976: Khiêu Động Kinh Tương Thế Tộc	239
975. Chương 977: Lưu Tân Xui Xẻo	242
976. Chương 978: Lưu Cảnh Thăng Thay Đổi Thất Thường	244
977. Chương 979: Cơ Hội Chiêu Dụ Đỗ Tập	246
978. Chương 980: Cẩn Đường Giựt Tiền Sao?	249
979. Chương 981: Sử A Hiễn Lộ Thân Thủ	252
980. Chương 982: Chúng Gia Đình Rút Lui	255
981. Chương 983: Bắt Quan Hệ Với Khoái Lương	258
982. Chương 984: Lưu Bị Bạo Lộ	260
983. Chương 985: Lời Đồn Bay Đầy Trời	263
984. Chương 986: Y Tịch Lấy Được Cơ Hội	266
985. Chương 987: Chỉ Có Thể Lưu Lại Đối Mặt	269
986. Chương 988: Chặn Giết Lưu Bị	272
987. Chương 989: Kim Thiên Thoát Xác	274
988. Chương 990: Thủ Đoạn Của Gia Cát Lượng	277
989. Chương 991: Lưu Biểu Hối Tội	281
990. Chương 992: Cay Đắng Của Lưu Bị	281
991. Chương 993: Lưu Bị Thuyết Phục Lưu Biểu	281
992. Chương 994: Tiết Lộ Hành Tung	281
993. Chương 995: Trời Đưa Đất Đẩy Làm Sao Mà	281
994. Chương 996: Bao Vây Lộc Môn Sơn	281
995. Chương 997: Đêm Thức Đêm Chờ Đợi	281
996. Chương 998: Lãng Phí Thời Giờ	281
997. Chương 999: Gia Cát Lượng Tin Tưởng	281
998. Chương 1000: Động Tác Của Vương Xán	281
999. Chương 1001: Lưu Biểu Đã Chết	281
1000. Chương 1002: Không Con Nối Dối	281
1001. Chương 1003: Lưu Bị Về Tương Dương	281
1002. Chương 1004: Tương Dương Biến Thiên	281
1003. Chương 1005: Lén Vào Tương Dương	281
1004. Chương 1006: Văn Sính Quy Thuận	281
1005. Chương 1007: Lưu Bị Có Hậu	281
1006. Chương 1008: Đại Cữu Tử Thái Mạo	281
1007. Chương 1009: Một Tuồng Kịch	281
1008. Chương 1010: Bằng Mặt Không Bằng Lòng	281
1009. Chương 1011: Gia Cát Gặp Tôn Kiên	281
1010. Chương 1012: Chu Du Chỉ Trích	281

1011.	Chương 1013:	Trần Thuật Quan Hệ Lợi Hại	281
1012.	Chương 1014:	Lữ Mông Đến Tương Dương	281
1013.	Chương 1015:	Phải Rút Ra Dương Gia	281
1014.	Chương 1016:	Tương Dương Loạn	281
1015.	Chương 1017:	Lữ Mông Công Thành	281
1016.	Chương 1018:	Chém Giết Bắt Đầu	281
1017.	Chương 1019:	Đề Ta Giết Qua	281
1018.	Chương 1020:	Tạp Bài Quân Sôi Trào	281
1019.	Chương 1021:	Lưu Bị Ủy Thác	281
1020.	Chương 1022:	Tôn Kiên Chết	281
1021.	Chương 1023:	Diễn Vi Chiến Trương Phi	281
1022.	Chương 1024:	Lưu Bị Âm Chiêu	281
1023.	Chương 1025:	Giản Ung Chết	281
1024.	Chương 1026:	Thái Mạo Chết Không Toàn Thân	281
1025.	Chương 1027:	Bắt Đầu Bố Cục	281
1026.	Chương 1028:	Lưu Bị Trong Đầu Một Mảnh Tương Hồ	281
1027.	Chương 1029:	Vương Xán Bắt Đầu Phản Kích	281
1028.	Chương 1030:	Bốn Phía Là Địch	281
1029.	Chương 1031:	Xông Ra Vòng Vây	281
1030.	Chương 1032:	Hậu Chiêu Liên Tiếp Không Ngừng	281
1031.	Chương 1033:	Tai Tinh Lưu Bị	281
1032.	Chương 1034:	Tất Cả Đầu Là Giấy	281
1033.	Chương 1035:	Trương Tam Gia Vạn Người Khó Địch	281
1034.	Chương 1036:	Kiếp Sau Lại Làm Huỳnh Đề	281
1035.	Chương 1037:	Lưu Bị Cùng Đường	281
1036.	Chương 1038:	Tính Có Quên Gia Cát Lượng	281
1037.	Chương 1039:	Gia Cát Trốn Đi	281
1038.	Chương 1040:	Tương Dương Biến Thành Một Mảnh Hồng Trạch	281
1039.	Chương 1041:	Sách Ứng Đối	281
1040.	Chương 1042:	Gia Cát Lượng Tạo Nghiệt	281
1041.	Chương 1043:	Một Người Làm Một Người Gánh	281
1042.	Chương 1044:	Thuốc Trợ Tim	281
1043.	Chương 1045:	Toàn Cục Đầu Động	281
1044.	Chương 1046:	Tào Tháo Cùng Tôn Kiên Đến	281
1045.	Chương 1047:	Tào Tháo Quyết Đoán	281
1046.	Chương 1048:	Tâm Tư Tôn Kiên	281
1047.	Chương 1049:	Tôn Sách Đêm Tập Kích Thục Doanh	281
1048.	Chương 1050:	Tôn Sách Xông Doanh	281
1049.	Chương 1051:	Ai Huỳnh Mãnh Hơn	281
1050.	Chương 1052:	Trương Dẫn Xui Xẻo	281
1051.	Chương 1053:	Nhất Kỳ Tuyệt Trần Thái Sử Từ	281
1052.	Chương 1054:	Phương Thức Giáo Dục Của Tôn Kiên	281
1053.	Chương 1055:	Tam Hùng Hội Tụ	281
1054.	Chương 1056:	Tin Tức Cam Ninh Truyền Đến	281
1055.	Chương 1057:	Thành Ý Của Tào Tháo	281
1056.	Chương 1058:	Đầu Tại Bố Cục	281
1057.	Chương 1059:	Trương Liêu Lấy Huyện Vũ Âm	281
1058.	Chương 1060:	Bàng Đức Tha Dao Kế	281
1059.	Chương 1061:	Trúng Kế! Trúng Kế!	281
1060.	Chương 1062:	Lý Điển Tam Hận	281
1061.	Chương 1063:	Lửa Giận Không Chỗ Phát Tiết	281
1062.	Chương 1064:	Tôn Sách Lại Tập Doanh	281
1063.	Chương 1065:	Vây Chết Tôn Sách	281
1064.	Chương 1066:	Công Phá Đại Doanh Ngụy, Ngô	281

1065.	Chương 1067:	Tào Tháo Cùng Tôn Kiên Trầm Mặc Không Nói Gì	281
1066.	Chương 1068:	Tào Tháo Cùng Tôn Kiên Lui Binh	281
1067.	Chương 1069:	Huyện Lệnh Vũ Âm Bất Đắc Dĩ	281
1068.	Chương 1070:	Quyết Định Của Tào Tháo	281
1069.	Chương 1071:	Người Đắc Đạo Giúp Đỡ	281
1070.	Chương 1072:	Tào Tháo Đầu Rất Đau	281
1071.	Chương 1073:	Ngụy Duyên Huyện Nghĩa Dương	281
1072.	Chương 1074:	Tâm Tư Thu Phục Ngụy Duyên	281
1073.	Chương 1075:	Ngụy Diên Vs Bằng Đức	281
1074.	Chương 1076:	Một Người, Một Cái Đoàn Đội	281
1075.	Chương 1077:	Ngụy Diên Khiêu Chiến Vương Xán	281
1076.	Chương 1078:	Cam Ninh Gởi Thư	281
1077.	Chương 1079:	Biện Pháp Phòng Thủ Của Giả Hử	281
1078.	Chương 1080:	Trình Phổ Trọng Thương	281
1079.	Chương 1081:	Cam Ninh Trá Bại Lui Về Phía Sau	281
1080.	Chương 1082:	Một Trận Lửa Lớn Trên Sông	281
1081.	Chương 1083:	Trình Phổ Bệnh Chết	281
1082.	Chương 1084:	Tôn Kiên Phá Giang Hạ	281
1083.	Chương 1085:	Tôn Kiên Tức Giận Đến Hộc Máu	281
1084.	Chương 1086:	Lấy Địa Khu Lạc Dương	281
1085.	Chương 1087:	Tào Tháo Dời Đô	281
1086.	Chương 1088:	Hướng Gió Đột Nhiên Biến	281
1087.	Chương 1089:	Trời Không Có Cam Ninh	281
1088.	Chương 1090:	Chủ Động Đi Thỉnh Tội	281
1089.	Chương 1091:	Thái Thú Cửu Giang Tân Nhậm	281
1090.	Chương 1092:	Nghị Việc Kinh Nam	281
1091.	Chương 1093:	Nuôi Heo Ăn Thịt	281
1092.	Chương 1094:	Sách Công Tâm Của Tư Mã Ý	281
1093.	Chương 1095:	Nghị Định Công Phạt Quận Cửu Giang	281
1094.	Chương 1096:	Chọn Lựa Binh Lĩnh Thủy Quân	281
1095.	Chương 1097:	Thái Sử Từ Bố Phòng	281
1096.	Chương 1098:	Tôn Sách Không Cam Lòng Thất Bại	281
1097.	Chương 1099:	Mở Màn Tấn Công Giang Đông	281
1098.	Chương 1100:	Chương Doãn Ngu Xuân	281
1099.	Chương 1101:	Đồng Tập Đem Binh Cứu Viện	281
1100.	Chương 1102:	Chương Doãn Bị Giết	281
1101.	Chương 1103:	Đồng Tập Bị Bắt	281
1102.	Chương 1104:	Tôn Dực Vào Tròng	281
1103.	Chương 1105:	Đồng Tập Đầu Hàng Vương Xán	281
1104.	Chương 1106:	Tôn Dực Bị Bắt	281
1105.	Chương 1107:	Cường Công Thủy Quân Cam Ninh	281
1106.	Chương 1108:	Tôn Sách Trúng Mai Phục	281
1107.	Chương 1109:	Lâm Vào Tuyết Cảnh	281
1108.	Chương 1110:	Đốt Thành Tro Tàn	281
1109.	Chương 1111:	Từ Tôn Sách Dẫn Phát Sơ Hở	281
1110.	Chương 1112:	Tạo Thanh Thế Lớn	281
1111.	Chương 1113:	Tôn Dực Trốn Đi	281
1112.	Chương 1114:	Tôn Kiên Muốn Phát Binh	281
1113.	Chương 1115:	Vương Xán Trúng Tên	281
1114.	Chương 1116:	Giả Ý Bị Thương	281
1115.	Chương 1117:	Phong Thủy Luân Chuyển	281
1116.	Chương 1118:	Ngụy Diên Kinh Sợ	281
1117.	Chương 1119:	Bất Thái Sử Từ	281
1118.	Chương 1120:	Chu Du Chết Vào Tay Tiểu Nhân	281

1119.	Chương 1121:	Hai Điều Kiện Của Thái Sử Từ	281
1120.	Chương 1122:	Thả Hổ Về Núi	281
1121.	Chương 1123:	Lỗ Túc Sầu Lo	281
1122.	Chương 1124:	Tôn Kiên Liên Tục Gặp Đả Kích	281
1123.	Chương 1125:	An Bài Tác Chiến	281
1124.	Chương 1126:	Thái Sử Từ Bị Từ	281
1125.	Chương 1127:	Đưa Quan Tài Cho Tôn Kiên	281
1126.	Chương 1128:	Vương Xán Bại Tôn Kiên	281
1127.	Chương 1129:	Bây Giờ Đều Thu Bình	281
1128.	Chương 1130:	Lễ Vật Tặng Cho Hoàng Cái	281
1129.	Chương 1131:	Ngụy Diên Vs Phan Chương	281
1130.	Chương 1132:	Tôn Kiên Tự Minh Lên Trận	281
1131.	Chương 1133:	Hướng Thái Sử Từ Xin Lỗi	281
1132.	Chương 1134:	Thái Sử Từ Chiến Quân Hào	281
1133.	Chương 1135:	Lòng Nghi Ngờ Của Tôn Kiên	281
1134.	Chương 1136:	Tôn Kiên Muốn Giết Thái Sử Từ	281
1135.	Chương 1137:	Mưu Kế Của Lỗ Túc	281
1136.	Chương 1138:	Vương Xán Muốn Chui Đầu Vô Lưới	281
1137.	Chương 1139:	Tối Đi Đi Hổ Sơn	281
1138.	Chương 1140:	Thái Sử Từ Nhận Chủ	281
1139.	Chương 1141:	Đột Công Kích Đầu Tiên Của Tôn Kiên Bị Ngăn Trở	281
1140.	Chương 1142:	Nổ Ngã Tôn Kiên	281
1141.	Chương 1143:	Đuổi Giết Vương Xán	281
1142.	Chương 1144:	Lỗ Túc Phô Trương Thanh Thế	281
1143.	Chương 1145:	Cắt Đứt Đường Lui Của Tôn Kiên	281
1144.	Chương 1146:	Liều Chết Chiến Một Trận	281
1145.	Chương 1147:	Ngô Vương Tôn Kiên Chết	281
1146.	Chương 1148:	Lật Thuyền Trong Cống Rãnh	281
1147.	Chương 1149:	Giá Trị Của Phan Chương	281
1148.	Chương 1150:	Gia Cát Lượng Nhập Giang Đông	281
1149.	Chương 1151:	Tôn Quyền Tâm Phục Khẩu Phục	281
1150.	Chương 1152:	Phan Chương Cùng Lỗ Túc Gặp Nhau	281
1151.	Chương 1153:	Chia Công Lư Giang	281
1152.	Chương 1154:	Người Tình Ta Nguyễn	281
1153.	Chương 1155:	Phan Chương Nóng Nảy	281
1154.	Chương 1156:	Vui Quá Hóa Buồn	281
1155.	Chương 1157:	Mưu Kế Bị Xuyên Phá	281
1156.	Chương 1158:	Hoài Quất Lục Lang	281
1157.	Chương 1159:	Liên Tiếp Xuất Hiện Phỉ Hoạn	281
1158.	Chương 1160:	Lục Khang Tự Minh Tiêu Diệt	281
1159.	Chương 1161:	Hoàng Tước Ở Sau	281
1160.	Chương 1162:	Bánh Từ Trên Trời Rơi Xuống	281
1161.	Chương 1163:	Khảo Giáo Lục Tồn	281
1162.	Chương 1164:	Lục Khang Dự Đoán	281
1163.	Chương 1165:	Độc Kế Giả Hủ Nhắm Vào Lỗ Túc	281
1164.	Chương 1166:	Tôn Quyền Ngất Xiu	281
1165.	Chương 1167:	Tướng Khâm Tìm Chủ Ý	281
1166.	Chương 1168:	Lấy Huyện Bà Dương	281
1167.	Chương 1169:	Công Chiếm Huyện Nam Xương	281
1168.	Chương 1170:	Công Chiếm Huyện Nam Xương 2	281
1169.	Chương 1171:	Lư Giang Có Nhị Kiều	281
1170.	Chương 1172:	Lư Giang Có Nhị Kiều 2	281
1171.	Chương 1173:	Một Khúc Phụng Cầu Hoàng	281
1172.	Chương 1174:	Nga Hoàng, Nữ Anh	281

1173.	Chương 1175:	Rời Khỏi Quận Lư Giang	281
1174.	Chương 1176:	Chẹn Cuồng Hạng Tào Tháo	281
1175.	Chương 1177:	Tôn Quyền Cuối Cùng Cũng Đến	281
1176.	Chương 1178:	Vương Xán Phạm Vào Tật Xấu	281
1177.	Chương 1179:	Sách Lược Nhất Cử Lương Tiện	281
1178.	Chương 1180:	Cơ Hội Hơi Chút Là Qua	281
1179.	Chương 1181:	Khởi Xướng Đợt Tổng Tiến Công Cuối Cùng	281
1180.	Chương 1182:	Tôn Quyền, Xem Tên!	281
1181.	Chương 1183:	Đối Với Người Khác Ấc, Đối Với Chính Mình Ấc Hơn	281
1182.	Chương 1184:	Tự Thiêu	281
1183.	Chương 1185:	Bốn Thế Gia Vọng Tộc Ngô Quận	281
1184.	Chương 1186:	Sư Huynh Cố Ung	281
1185.	Chương 1187:	Trong Thục Xảy Ra Chuyện	281
1186.	Chương 1188:	Mưu Tư Mã Ý	281
1187.	Chương 1189:	Gặp Lại Lệ Hai Hàng	281
1188.	Chương 1190:	Đào Hồ Chờ Tào Tháo	281
1189.	Chương 1191:	Tự Thụ Cùng Hoa Hâm Nhập Cục	281
1190.	Chương 1192:	Cho Người Một Chút Ngon Ngọt	281
1191.	Chương 1193:	Hà Đông Vệ Thị	281
1192.	Chương 1194:	Mã Siêu Ra Tay	281
1193.	Chương 1195:	Thù Đoạn Nhỏ Của Ngô Tiên Sinh	281
1194.	Chương 1196:	Khúc Nhạc Đạo Đăng Cơ Xưng Đế	281
1195.	Chương 1197:	Quốc Hiệu Cùng Định Đô	281
1196.	Chương 1198:	Vương Xán Chinh Hoa Hâm	281
1197.	Chương 1199:	Hoa Hâm Vận Xấu Vào Đầu	281
1198.	Chương 1200:	Thủ Đoạn Cao Minh	281
1199.	Chương 1201:	Tuyên Thệ Trước Khi Xuất Quân Phạt Tào Tháo	281
1200.	Chương 1202:	Tư Mã Ý Gởi Thư	281
1201.	Chương 1203:	Cửu Thiên Tiểu Phụng Hoàng Bằng Sĩ Nguyên	281
1202.	Chương 1204:	Chủ Ý Của Tào Phi	281
1203.	Chương 1205:	Tào Tháo Cùng Vương Xán Bắt Đầu Quyết Chiến	281
1204.	Chương 1206:	Bách Chiến Chi Sư	281
1205.	Chương 1207:	Hâm Trần Vô Địch	281
1206.	Chương 1208:	Bộ Thự Chiến Cuộc Tịnh Châu	281
1207.	Chương 1209:	Tổng Thế Thiên Hạ	281
1208.	Chương 1210:	Thẩm Phối Nôn Nóng Bất An	281
1209.	Chương 1211:	Tư Mã Ý Lại Ra Mưu	281
1210.	Chương 1212:	Pháp Chính Tương Kế Tụ Kế	281
1211.	Chương 1213:	Tư Mã Ý, Người Trúng Kế	281
1212.	Chương 1214:	Gặp Thời Cơ Quyết Đoán	281
1213.	Chương 1215:	Tấn Dương Thành Cục	281
1214.	Chương 1216:	Lọt Một Người	281
1215.	Chương 1217:	Từng Bước Lui Về Phía Sau, Kế Tiếp Chống Cự	281
1216.	Chương 1218:	Trời Không Tuyệt Tư Mã Ý	281
1217.	Chương 1219:	Chiến Lược Tính Rút Lui	281
1218.	Chương 1220:	Tào Tháo Lọt Bẫy	281
1219.	Chương 1221:	Hồ Báo Kỵ Thương	281
1220.	Chương 1222:	Nam Dương Hứa Du	281
1221.	Chương 1223:	Hoa Hâm Kẻ Chịu Tội Thay	281
1222.	Chương 1224:	Bàn Binh Trên Giấy	281
1223.	Chương 1225:	Trương Liêu Sính Uy	281
1224.	Chương 1226:	Diễn Giả Thực Làm	281
1225.	Chương 1227:	Nước Sông Nông Nông	281
1226.	Chương 1228:	Vây Thành Tử An	281

1227.	Chương 1229:	Cá Cùng Tay Gấu	281
1228.	Chương 1230:	Ý Cửa Vu Cấm	281
1229.	Chương 1231:	Sơn Tặc Cướp Lương	281
1230.	Chương 1232:	Dẫn Sói Vào Nhà	281
1231.	Chương 1233:	Vu Cấm Bị Bắt	281
1232.	Chương 1234:	Sử Hoán Chống Cự Đến Cùng	281
1233.	Chương 1235:	Binh Sĩ Boong Boong	281
1234.	Chương 1236:	Chuẩn Bị Giáp Công Lý Thông	281
1235.	Chương 1237:	Tứ Cổ Vô Thân	281
1236.	Chương 1238:	Tung Lưới Lớn Bắt Cá	281
1237.	Chương 1239:	Giết Ra Một Con Đường Sống	281
1238.	Chương 1240:	Hàn Hạo Chết, Dương Thi Hàng	281
1239.	Chương 1241:	Bàng Thống Thu Lưới	281
1240.	Chương 1242:	Hoàng Tự Chủ Động Xuất Kịch	281
1241.	Chương 1243:	Đánh Bất Ngờ Ngụy Doanh	281
1242.	Chương 1244:	Hoàng Tự Trúng Kế	281
1243.	Chương 1245:	Tào Nhân Bất Đắc Dĩ	281
1244.	Chương 1246:	Trừng Phạt	281
1245.	Chương 1247:	Giả Hủ Bắc Thượng Tịnh Châu	281
1246.	Chương 1248:	Giả Hủ Cùng Pháp Chính Điều Linh Một Quân	281
1247.	Chương 1249:	Điển Mãn Say Rượu	281
1248.	Chương 1250:	Động Thủ	281
1249.	Chương 1251:	Lấy Quận Triệu	281
1250.	Chương 1252:	Trời Không Theo Ngụy Quân	281
1251.	Chương 1253:	Tư Mã Ý Hạ Lệnh Rút Quân	281
1252.	Chương 1254:	Thủ Đoạn Của Giả Hủ	281
1253.	Chương 1255:	Cạm Bẫy Ở Quận Triệu	281
1254.	Chương 1256:	Vỗ Chết Hạ Hầu Đôn	281
1255.	Chương 1257:	Điển Mãn Hung Uy	281
1256.	Chương 1258:	Hoàng Hán Thắng Hào Tinh Tráng Chí	281
1257.	Chương 1259:	Bại Không Oan Uổng	281
1258.	Chương 1260:	Tiếp Thu Đề Nghị Của Tào Phi	281
1259.	Chương 1261:	Tào Phi Bắc Thượng	281
1260.	Chương 1262:	Tào Tháo Lừa Giận	281
1261.	Chương 1263:	Lời Tâm Huyết Của Giả Hủ	281
1262.	Chương 1264:	Thực Quân Tiến Vào Quận Nhạ Môn	281
1263.	Chương 1265:	Thực Quân Không Chịu Nổi Một Kịch	281
1264.	Chương 1266:	Phục Binh Liên Tiếp Không Ngừng	281
1265.	Chương 1267:	Bộ Độ Căn Đầu Hàng	281
1266.	Chương 1268:	Đe Dọa Bộ Độ Căn	281
1267.	Chương 1269:	Sát Nhập Quận Nhạ Môn	281
1268.	Chương 1270:	Giết Chết Kha Bi Năng Cùng Tổ Lợi	281
1269.	Chương 1271:	Diệt Cỏ Tận Gốc	281
1270.	Chương 1272:	Diệt Cỏ Tận Gốc 2	281
1271.	Chương 1273:	Tướng Quân Ngụy Xao Động	281
1272.	Chương 1274:	Tâm Tư Đạp Đốn	281
1273.	Chương 1275:	Lâu Ban Cùng Tô Duyên Phó Tập Kịch	281
1274.	Chương 1276:	Hỏa Thiêu Binh Ô Hoàn	281
1275.	Chương 1277:	Lâu Ban Đầu Hàng	281
1276.	Chương 1278:	Pháp Chính Chơi Trá	281
1277.	Chương 1279:	Đưa Lễ Gặp Mặt Cho Đạp Đốn	281
1278.	Chương 1280:	Giết Chết Tô Cáp Khắc	281
1279.	Chương 1281:	Giết Chết Phụ Tá Của Đạp Đốn	281
1280.	Chương 1282:	Đạp Đốn Không Đường Có Thể Trốn	281

1281.	Chương 1283:	Triệu Vân Giết Chết Đạp Đốn	281
1282.	Chương 1284:	Tấn Công Đại Doanh Ô Hoàn	281
1283.	Chương 1285:	Cốc Toái Hà Nhập Ứng	281
1284.	Chương 1286:	Vây Giết Binh Ô Hoàn	281
1285.	Chương 1287:	Giả Hủ Dẫn Binh Khải Hoàn	281
1286.	Chương 1288:	Kế Hoạch Đối Phó Hung Nô	281
1287.	Chương 1289:	Hô Trù Tuyền Chủ Động Mắc Cầu	281
1288.	Chương 1290:	Lại Gặp Cạm Bẫy	281
1289.	Chương 1291:	Tính Chuẩn Hành Động Của Hô Trù Tuyền	281
1290.	Chương 1292:	Hô Trù Tuyền Bãi Binh Hưu Chiến	281
1291.	Chương 1293:	Thái Sử Từ Nghênh Chiến Lưu Báo	281
1292.	Chương 1294:	Thái Sử Từ Bắn Chết Lưu Báo	281
1293.	Chương 1295:	Biện Pháp Của Cam Ninh	281
1294.	Chương 1296:	Đêm Lạnh Một Mồi Lửa Lớn	281
1295.	Chương 1297:	Nơi Chôn Thây Của Người Hung Nô	281
1296.	Chương 1298:	Biện Pháp Giải Quyết Hô Trù Tuyền	281
1297.	Chương 1299:	Phát Huy Tinh Thông Của Người Hung Nô	281
1298.	Chương 1300:	Hô Trù Tuyền Bất Đắc Dĩ	281
1299.	Chương 1301:	Thục Quân Đi Nhầm Một Bước	281
1300.	Chương 1302:	Lý Nho Cùng Bàng Thống Phản Kích	281
1301.	Chương 1303:	Đại Quân Hung Nô Bị Diệt	281
1302.	Chương 1304:	Chu Thái Chiến Tang Bá	281
1303.	Chương 1305:	Mở Màn Trận Quyết Chiến Cuối Cùng	281
1304.	Chương 1306:	Tào Tháo An Bài	281
1305.	Chương 1307:	Thế Công Của Lữ Mông Chịu Ngăn Trở	281
1306.	Chương 1308:	Vương Xán Dẫn Đầu Quân Đến Hàm Đan	281
1307.	Chương 1309:	Phá Tường Thành Hàm Đan	281
1308.	Chương 1310:	Bắt Từ Hoảng	281
1309.	Chương 1311:	Tư Mã Lãng Đến	281
1310.	Chương 1312:	Sử A Mưa Đúng Lúc	281
1311.	Chương 1313:	Giam Giữ Tư Mã Lãng	281
1312.	Chương 1314:	Binh Lâm Nghiệp Thành	281
1313.	Chương 1315:	Lấy Duyệt Châu	281
1314.	Chương 1316:	Hoảng Sợ Như Chó Nhà Có Tang	281
1315.	Chương 1317:	Cam Ninh Đến Lâm Truy	281
1316.	Chương 1319:	Bách Quan Bức Bách Tào Tháo	281
1317.	Chương 1320:	Một Chén Rượu Gặp Lại	281
1318.	Chương 1321:	Nhất Thống Thiên Hạ (đại Kết Cuộc)	281

Tay Súng Bắn Tỉa Lạc Về Thời Tam Quốc

Giới thiệu

Nhóm dịch: huntercd Nguồn: vipvandan Lính đặc chủng bắn tỉa Vương Xán trong một lần nhận nhiệm vụ

1. Chương 1: Ngăn Cơn Sóng Dữ

Đã vào thu, khí trời còn giữ lại một chút nóng bức của mùa hè.

Vương Xán nằm trên đại đại nóng hôi hổi, cảm giác dưới lưng giống như bị dán một miếng sắt nung đỏ, nóng chảy vô cùng, thân thể của hắn theo bản năng nhảy dựng lên.

- Di, đây là đâu?

Đập vào mắt Vương Xán chính là một đám đồng nghịt binh lính phủ kín chiều rộng hơn trăm mét, trong tay cầm cương đao, trường thương vọt tới.

- Tại sao có thể như vậy? Không phải ta đã chết rồi sao?

Vương Xán nhìn đám binh sĩ đông nghịt chạy cực nhanh, diện mục dữ tợn, tình huống trước mắt thực sự quá lạ rồi. Hắn vốn là tay súng bắt tia của đại đội đặc chủng Phi Ưng, quân khu Tây Nam, tiếp nhận mệnh lệnh tới khu biên cảnh tây nam giết chết trùm ma túy lớn địa phương, tuy rằng thành công giết chết trùm ma túy này, thế nhưng cuối cùng Vương Xán rơi vào trong vòng vây của đối phương, nhìn mấy móc dò xét hiện đại trên người, Vương Xán biết không có bất cứ cơ hội chạy trốn nào, vì vậy Vương Xán lựa chọn ngọc thạch câu phần, dùng bom nổ chết chính mình, cũng nổ chết địch nhân đuổi theo hắn.

Chính mình vốn đã chết, vì sao hiện tại vẫn sống?

Trong lòng Vương Xán phi thường nghi hoặc, muốn tra xét tới tột cùng, nhưng trong đầu không có bất cứ tin tức nào.

- Giết!

Từng tiếng từng tiếng hò hét, tiếng gầm rú từ trên chiến trường truyền tới, Vương Xán giật mình tỉnh giấc từ trong trầm tư. Trong thấy binh sĩ càng lúc càng tới gần chính mình, không kịp suy nghĩ nhiều, toàn thân giống như con báo gặp phải nguy hiểm, xoay người bỏ chạy điên cuồng.

Nguy hiểm, nguy hiểm cực độ.

Vương Xán quay đầu liếc mắt nhìn đoàn người đông nghịt, da đầu tê dại.

Hắn là tay súng bắn tỉa đặc chủng, chuyên môn phụ trách săn giết nhân vật đầu não của đối phương, trước kia đều là từng người từng người giết chết, một súng nổ đầu, thế nhưng lần này phải đối mặt cùng lúc với cả đoàn người đông nghịt, cho dù hắn cầm một cây súng ngắm hiện đại nhất, giết từ sáng tới tối cũng không hết được đám binh sĩ điên cuồng này.

Đội ngũ mấy nghìn người điên cuồng lao tới, nếu như rơi vào trong đó, tuyệt đối không còn cơ hội sống sót.

- Cung Đô, tên cầu nhật người, chạy đi đâu rồi, lão tử muốn chết!

Hai chân của Vương Xán chạy trốn cực nhanh, thời điểm lướt qua một vị tướng lĩnh đeo khăn vàng trên đầu, đột nhiên nghe được tiếng gầm gừ ngay bên cạnh truyền tới, ánh mắt đảo sang nhìn, lại chuyển sang liếc vị tướng lĩnh đang chạy trốn cực nhanh cách đó không xa.

“Tướng lĩnh Hoàng Cân, Lưu Ích!”

Trong đầu Vương Xán đầu tiên hiện lên hình ảnh về ký ức của thân thể này, đồng thời tin tức về Cung Đô, Lưu Ích cũng nhất thời hiện ra. Cung Đô, Lưu Ích là tướng lĩnh theo lão đạo sĩ Trương Giác khởi binh đối kháng lại triều đình, khi Hoàng Cân bị triều áp, hai người xuất lính Hoàng Cân lưu vong tới Dự Châu, chiếm Nhữ Nam.

Xuyên việt rồi?

Trong lòng Vương Xán cả kinh, rốt cuộc hắn đã hiểu được, hắn đích thực đã chết, chỉ là linh hồn phụ thân vào một tiểu binh Hoàng Cân vừa mới chết, lại một lần nữa sống lại.

Thành Hoàng Cân tặc cũng không tồi, chí ít là sống.

Vương Xán cũng không cố gắng truy cứu tới tận cùng vì sao chính mình xuyên việt, nói chung có thể sống chính là hạnh phúc lớn nhất rồi. Từ nhỏ hắn đã đam mê quân sự, đối với lịch sử cực kỳ quen thuộc, nhất là Tam Quốc, Tùy Đường, những thời đại anh hùng dũng tướng xuất hiện tầng tầng lớp lớp, đồng thời trong lòng sinh kính ngưỡng. Một thời đại hỗn loạn, anh hùng nổi lên bốn phía như vậy đã định trước là thời đại cực kỳ rộng lớn mạnh mẽ, thời đại khiến kẻ khác phải sôi trào nhiệt huyết.

- Phù... Phù...

Sau một hồi chạy trốn gấp gáp, hô hấp của Vương Xán có chút hỗn loạn, chứng khí hư suyễn nổi lên, không thể thu được dưỡng khí mới, đôi chân bắt đầu run lên, toàn bộ cơ thể tê dại, không thể nhấc lên được nữa.

“Chết tiệt, thân thể chết tiệt này, quả thực quá kém cỏi.”

Trong lòng Vương Xán mất to, chạy không tới ba trăm mét, thân thể này đã không chống đỡ được nữa rồi.

Vương Xán không thể chạy được nữa rồi, quan binh phía sau đuổi tới càng lúc càng gần, càng sát càng hưng phấn, Hoàng Cân tặc chết trong tay quan binh cũng càng lúc càng nhiều. Vương Xán rất rõ ràng, một khi bản thân lọt vào vây sát của quan binh, kết quả khẳng định sẽ biến thành cái sàng, không có khả năng xuất hiện cục diện ngồi ôm đầu gối cầu xin tha thứ, cầu xin quan binh bỏ qua cho người một mạng, sau đó lại tiếp tục truy đuổi về phía Hoàng Cân tặc phía trước.

Hắn nâng thân thể uể oải, mạnh mẽ thúc đẩy tinh thần, một mặt chạy nhanh, một mặt quan sát tình huống quan binh phía sau.

Trong đám quan binh tham dự truy sát, dẫn đầu là tướng lĩnh mặc áo bào trắng, khoác một kiện bì giáp, cầm thanh trường đao trong tay, đang nỗ lực huy đao chặt chém những Hoàng Cân tặc bị đuổi kịp. Vương Xán nhìn thấy tình huống này, khê cắt môi, ánh mắt lộ hung quang, chạy trốn là chết, liều mạng cũng là chết, so với bị quan binh đuổi kịp sau đó là loạn thương đâm chết, không bằng chủ động xuất kích.

Đột nhiên nhìn lên những vũ khí rơi lả tả dưới mặt đất, hai mắt Vương Xán sáng ngời, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng kỳ dị.

Trường cung, trên mặt đất rơi rất nhiều trường cung.

Vương Xán thân là tay súng bắn tỉa đặc chủng, không chỉ am hiểu súng ống, đồng thời rất tinh thông các loại vũ trụ công kích tầm xa như cung nỏ.

Đối với một tay súng bắn tỉa mà nói, tác dụng của một thanh trường cung không cần nghi ngờ lớn hơn một thanh chiến đao, một thanh chiến thương rất nhiều. Vương Xán nhanh chóng chặt trường cung rơi trên mặt đất cùng với vài mũi tên xung quanh. Đưa tay thử dây cung, cảm giác lực lượng dây cung có thể chịu đựng được, trong lòng cười cười, trên mặt cũng lộ ra nụ cười vô cùng tự tin.

Tay cầm trường cung, Vương Xán chọn ra một mũi tên, lắp vào dây cung.

Vèo...

Cung tiễn không chút tiếng động bắn ra, mũi tên sắc bén xé nát không khí, nhắm thẳng vào gã tướng lĩnh áo bào trắng đang huy đao chém giết Hoàng Cân tặc.

Tựa hồ tướng lĩnh áo bào trắng kia đã nhận ra uy hiếp, ngẩng đầu vừa nhìn, thấy mũi tên vô cùng sắc bén bắn tới, thân thể mạnh mẽ nghiêng sang một bên, muốn né tránh cung tiễn cao tốc bắn tới, chỉ là tốc độ cung tiễn quá nhanh, thân thể tướng lĩnh áo bào trắng nghiêng như vậy gần như chỉ có tác dụng mũi tên không trực tiếp bắt xuyên qua trái tim, mà chênh sang bắn vào xương bả vai.

Phập...

Lực lượng của cung tiễn vô cùng to lớn, kéo theo sức tàn phá kinh khủng cắm sâu vào trong xương bả vai, đâm xuyên qua xương cốt, phát sinh tiếng vang thanh thúy.

- A...

Tướng lĩnh áo bào trắng ngửa mặt lên trời rống giận, đau đớn từ vị trí vai truyền tới khiến toàn thân hắt giống như lão hổ phát cuồng, bạo phát hung uy mãnh liệt.

Vương Xán đứng xa xa, thần sắc lãnh tĩnh, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lùng vô tận, không bắt trúng bộ vị yếu hại của tướng lĩnh áo bào trắng, Vương Xán có chút thất vọng, nhưng vẫn đáp cung tên như trước.

Vèo...

Vèo...

Vèo...

Liên tiếp ba mũi tên bắn ra, thẳng tới vị trí yếu hại của tướng lĩnh áo bào trắng.

Mũi tên thứ nhất bắn vào mặt, mũi tên thứ hai bắt đầu yết hầu, mũi tên thứ ba bắn vào trái tim. Ba mũi tên mang theo tiếng xé gió bén nhọn, chỉ trong thoáng chốc đã tiếp cận trước người tướng lĩnh áo bào trắng. Đôi mắt hổ của tướng lĩnh áo bào trắng tròn tròn, râu dài lay động, nhìn chăm chăm vào ba mũi tên bắn tới, mắt lộ rõ vẻ kinh khủng. Đồng thời đầu của hắn nghiêng sang một bên, thân thể chợt lóe, tránh thoát được mũi tên nhằm vào mặt, ngay sau đó mũi tên thứ hai vô cùng mãnh liệt bắn xuyên qua cổ áo của hắn, trong lòng tướng lĩnh áo bào trắng hiện lên một tia vui mừng, thế nhưng lúc này mũi tên thứ ba đã tới, một tên xuyên tim.

Vương Xán lạnh lùng cười, trong mắt không hề có bất cứ ba động nào, giống như đã sớm biết kết quả.

- Những cung tiễn này cho người!

Không biết từ khi nào, Lưu Ích đã đứng bên cạnh Vương Xán, vẻ mặt mỉm cười.

Vương Xán gật đầu nói:

- Đa tạ tướng quân.

Lưu Ích cười cười, vung chiến đao trong tay, thần sắc kích động, hét lớn:

- Tướng địch đã chết, binh sĩ Hoàng Cân theo ta, giết!

Thanh âm hân hậu to rõ, quanh quẩn trên chiến trường, những tặc binh Hoàng Cân nghe được thanh âm của Lưu Ích, đều xoay người này, xông thẳng vào đám binh sĩ đuổi sát phía sau.

Một câu “tướng địch đã chết”, trong nháy mắt khởi dậy lòng tin của binh sĩ Hoàng Cân, hai đại quân tác chiến thời cổ đại, tướng lĩnh chính là cột trụ trong quân, một khi tướng lĩnh bị giết, toàn bộ quân đội nhất thời tan rã quân tâm, không có sức chiến đấu. Một tên của Vương Xán bắt chết tướng lĩnh quan binh, trong nháy mắt Lưu Ích bắt được cơ hội phản công, thừa cơ phản kích.

Khí thế Hoàng Cân tặc như hồng, căn bản không nhìn ra được một khắc trước ôm đầu chạy trốn, giờ khắc này cư nhiên đấu tranh anh dũng, cường hãn không sợ chết.

Trái lại, quân doanh quan binh, tướng lĩnh áo bào trắng vừa chết, toàn bộ quân đội nhất thời hồng mắt, đã không còn kết cấu. Nghe tiếng rống lớn của Lưu Ích, những binh sĩ này đều luống cuống chân tay, thậm chí nghĩ nhanh chóng chạy trốn.

Trong lúc nhất thời, quân đội vừa rồi khí thế như hồng lập tức bại như núi đổ, quân lính tan rã.

2. Chương 2: Thăng Quan

Thành nam, thảo trường.

Hơn ba nghìn binh sĩ Hoàng Cân tập hợp cùng một chỗ, thần tình kích động, hưng phấn nhìn về phía Lưu Ích và Cung Đô đứng thẳng phía trước.

Luận công ban thưởng, thần tình những binh sĩ này vô cùng hưng phấn, kích động không gì sánh được.

Lưu Ích đứng trên lôi đài dựng trong thao trường, tiến hành phong thưởng đối với binh sĩ đã lập công trong chiến tranh, tuy nói rằng chức quan phong thưởng không lớn, phần thưởng thu được cũng không nhiều lắm, chỉ là quan thăng một cấp, hai cấp, hoặc là được một tấm tơ lụa, một chút lương thực các loại, thế nhưng mỗi một binh sĩ Hoàng Cân ở đây đều chấn hưng tinh thần, hưng phấn không thôi.

Không vì cái gì khác, chỉ vì được lộ mặt một lần cũng là chuyện tốt.

- Vương Xán, người lên trên lôi đài!

Sau khi phong thưởng hoàn tất, Lưu Ích khép lại danh sách ghi lại chiến công, ánh mắt nhìn về phía địa phương Vương Xán đang đứng, hét lớn một tiếng, trong mắt tràn đầy ý tán thưởng. Lúc này tuy rằng Vương Xán không chém giết bao nhiêu quan binh, nhưng hắn đã bắn chết tướng lĩnh quan binh, chỉ cần một chiến công này đã đủ để Vương Xán trực tiếp trở thành bách phu trưởng, thậm chí là chức quan càng cao hơn.

Vương Xán nghe được Lưu Ích la lên, vội vàng chạy tới lôi đài, trong ánh mắt lộ rõ vẻ kích động, khom người nói:

- Bái kiến tướng quân!

- Uhm, miễn lễ!

Lưu Ích nhàn nhạt nói.

Vương Xán đứng thẳng thân thể, ánh mắt lóe ra, tất cả đều là vẻ kích động. Trong lòng lại không cho là đúng, kiếp trước là tay súng bắn tĩa vương bài của đội đặc chủng, những đại nhân vật đã từng kiến thức qua không hề ít, một tiểu tướng Hoàng Cân như Lưu Ích làm sao có thể khiến hắn kích động như vậy. Chỉ là người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, thân phận xuyên việt của hắn chỉ là một tiểu binh, tự nhiên cần phải biểu hiện ra thần tình vốn có của một tiểu binh, để tránh khiến Lưu Ích khinh.

Lưu Ích đưa tay nắm lấy cổ tay của Vương Xán, giơ lên cao nói:

- Một trận chiến này, toàn bộ dựa vào Vương Xán, là hắn đã bắn chết tướng lĩnh quan binh, các người nói có nên thưởng hay không?

- Nên thưởng!

- Nên thưởng!

Binh sĩ đứng trong đội ngũ kiệt lực tê rống, tuy nói những binh sĩ này có chút đỏ mắt với phong quang vô hạn của Vương Xán, thế nhưng trong lòng vẫn nhận thức phần thưởng đối với Vương Xán. Dù sao đứng trong hàng ngũ đều là tiểu binh mà Vương Xán cũng là tiểu binh như bọn họ, có thể thu được coi trọng và ngợi khen, nếu như bọn họ lập được chiến công giống như vậy, tự nhiên cũng nhận được phần thưởng tương ứng.

Lưu Ích nhìn thần tình của mọi người, thỏa mãn gật đầu, quát:

- Vương Xán bắn chết tướng lĩnh quan binh, phần thưởng Thái Bình Yếu Thuật, đồng thời quan thăng ba cấp, trở thành bách phu trưởng!

- Cái gì, Thái Bình Yếu Thuật?

Lưu Ích nói tới bốn chữ Thái Bình Yếu Thuật, toàn bộ thao trường lập tức xao động.

Thái Bình Yếu Thuật chính là mệnh căn của Trương Giác, tất cả mọi người đều biết rằng đây là thứ Nam Hoa Tiên Nhân truyền thụ cho Trương Giác, là thần thư do tiên nhân truyền xuống, Lưu Ích tùy ý ban thưởng cho Vương Xán như vậy, thực sự khiến mọi người quá mức kinh ngạc.

Cung Đô đứng một bên, nhìn thấy loại tình huống này liền bĩu mũi, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Trương Giác đã chết, các tướng lĩnh hệ phái Hoàng Cân tan vỡ, tranh đoạt quyền lợi, căn bản không có người nào nghĩ tới Thái Bình Yêu Thuật do Trương Giác lưu lại, mà Lưu Ích và Cung Đô lúc đó chỉ là tiểu binh bình thường, vừa vận được phái đi xử lý hậu sự cho Trương Giác, cuối cùng Thái Bình Yêu Thuật mới được hai người phát hiện trong lúc vô ý.

Hắn và Lưu Ích đều là kẻ quê mùa, không biết chữ, căn bản không biết trên Thái Bình Yêu Thuật ghi chép cái gì, hơn nữa hai người còn bắt lấy tên binh sĩ biết chữ, để bọn họ tách nhau đọc từng phần nội dung riêng biệt trong Thái Bình Yêu Thuật, binh sĩ căn bản không hiểu ghi chép bọn họ phải đọc là thứ gì, hai người Lưu Ích và Cung Đô cũng to đầu, choáng váng, không hiểu ra sao. Chuyện này hai người căn bản chưa hề truyền cho người khác, chỉ là lần này Lưu Ích để mượn hơi binh sĩ Hoàng Cân mới lấy ra ban thưởng cho Vương Xán, làm bộ đáng nghìn vàng mua xương ngựa.

Bởi vậy mới có chuyện Lưu Ích lấy ra Thái Bình Yêu Thuật ban cho Vương Xán, mục đích thu mua nhân tâm.

Hai mắt Vương Xán trợn tròn, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng kỳ dị. Thái Bình Yêu Thuật, đây chính là bảo bối do Nam Hoa Tiên Nhân truyền thụ cho Trương Giác, nhìn trang sách vàng khè kia, Vương Xán động tâm rồi.

Hắn biết rõ lịch sử, đối với lịch sử tam quốc đã phi thường lý giải, thế nhưng cũng chỉ giới hạn trong ghi chép lịch sử.

Như vị tiên nhân Nam Hoa này, hành tung mờ ảo bất định, tỉnh tỉnh mê mê, như mây mù, căn bản không ai biết rõ hắn có hình dáng gì. Hiện tại Thái Bình Yêu Thuật đã ở ngay trước mặt, nhãn thần Vương Xán cực nóng, bức thiết muốn biết rốt cuộc bên trong ghi chép cái gì, đồng thời muốn thông qua Thái Bình Yêu Thuật lý giải Nam Hoa là loại người như thế nào.

Kiếp trước hắn vốn là loại người vô thần, thế nhưng sau khi chết lại xuyên việt một cách quỷ dị.

Điều này đã phá vỡ nhận biết của Vương Xán, đồng thời đối với những sự vật thần bí có cảm giác khát cầu vô cùng mãnh liệt.

Hai tay Vương Xán run run, nội tâm hưng phấn không ngớt, đưa tay tiếp nhận Thái Bình Yêu Thuật. Thế nhưng đúng lúc này, trong thao trường truyền tới tiếng hét lớn:

- Chờ một chút!

Chỉ thấy một quan quân Hoàng Cân đứng dậy, thần sắc băng lãnh, hai tròng mắt giống như đao phong rơi thẳng vào người Vương Xán, trên mặt để lộ thần tình khinh thường, vô cùng khinh thường Vương Xán.

Sắc mặt Cung Đô trầm xuống, không đợi Lưu Ích nói, lớn tiếng trách mắng:

- Lưu Lợi, người thân là bách phu trưởng, chẳng lẽ không hiểu quy củ hay sao? Nhanh nhanh lui ra!

Bách phu trưởng Lưu Lợi chấp tay nói:

- Tướng quân thứ tội, ty chức có chuyện quan trọng cần bẩm báo, xin tướng quân thứ lỗi.

Sắc mặt Cung Đô âm trầm như nước, đang muốn răn dạy Lưu Lợi, lại bị ánh mắt Lưu Ích một bên ngăn lại, Lưu Ích bất động thanh sắc thu hồi lại Thái Bình Yêu Thuật, ánh mắt chuyển sang Lưu Lợi, quát lớn hỏi:

- Lưu Lợi, người thân là bách phu trưởng, phải biết rằng bách phu trưởng là đá tảng trong quân, cũng là gương mẫu của binh sĩ. Uhm, đã có chuyện quan trọng bẩm báo, vậy nói đi, nếu như có lý, bản tướng có thể tha cho ngươi một lần. Nếu như cố tình gây sự, hừ, ngươi cũng đừng trách thủ đoạn của bản tướng độc ác.

Trong lòng Vương Xán đối với Lưu Ích hiện lên một tia thất vọng, Lưu Ích dùng nhãn thần ngăn lại Cung Đô, hắn cũng nhìn thấy rõ ràng.

Phần thưởng một quyển Thái Bình Yêu Thuật, cư nhiên còn đùa giỡn tâm cơ, thực coi lão tử không tồn tại sao?

Ánh mắt Vương Xán chuyển hướng sang bách phu trưởng Lưu Lợi, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc, người đã làm chim đầu đàn, vậy không nên trách lão tử độc ác. Hắn lẳng lặng đứng bên cạnh Lưu Ích, thần sắc cung kính, trên mặt không dao động, coi như không có bất cứ chuyện gì phát sinh.

Lưu Lợi liếc mắt nhìn Vương Xán, đối với ánh mắt của Vương Xán làm như không thấy, cung kính nói:

- Tướng quân, Vương Xán bắn chết tướng lĩnh Hán quân,, có công ban thưởng, thăng làm bách phu trưởng, chuyện này các huynh đệ đều hiểu, trong lòng ty chức cũng cảm thấy vui vẻ thay cho Vương Xán. Thế nhưng chỉ là giết chết một tướng lĩnh Hán quân đã được ban thưởng Thái Bình Yếu Thuật, cách làm như vậy quả thực quá mức rồi. Tạm thời không nói tới năng lực của Vương Xán có thực sự xuất chúng hay không, nếu như Vương Xán chỉ là ma xui quỷ khiến bắn ra một mũi tên, tướng lĩnh Hán quân không may trúng tên loạn, tình huống như vậy ban Thái Bình Yếu Thuật cho Vương Xán, chẳng phải không công bằng hợp lý.

Lưu Ích tận mắt nhìn thấy Vương Xán xử dụng cung tên bắn chết Hán tướng, tự nhiên biết tài bắn cung của Vương Xán siêu phàm.

Bất quá hắn không biện giải giúp Vương Xán, mà chỉ nhàn nhạt hỏi:

- Vậy ý tứ của người thì sao?

Lưu Lợi nghe vậy, thần sắc vui vẻ, nói:

- Tướng quân, trong quân từ trước tới nay luôn lấy thực lực vi tôn, nếu như Vương Xán xuất chúng, có thể áp đảo mọi người, hắn thu được Thái Bình Yếu Thuật, ty chức không còn lời nào để nói. Nếu là thực lực không thể áp đảo mọi người... Hắc hắc, hắn thu được Thái Bình Yếu Thuật chỉ sợ là thất phu vô tội, hoài bích có tội.

- Lời rầm thối!

Cung Đô trừng mắt liếc nhìn Lưu Lợi, ồm ồm nói:

- Người nói thẳng phải làm cái gì bây giờ? Không nên làm bộ dạng uy hiếp này, người bất quá là một bách phu trưởng, trong quân còn chưa tới phiên người nói như vậy.

Lưu Lợi nín nọt cười cười với Cung Đô, sau đó ánh mắt chuyển sang Vương Xán, thần sắc đột nhiên trở nên lạnh lùng vô cùng, trầm giọng nói:

- Ty chức muốn khiêu chiến Vương Xán, nếu như hắn có thể chiến thắng ty chức, ty chức không còn lời nào để nói, hắn cũng có thể thu được Thái Bình Yếu Thuật. Nếu như ty chức đã bại Vương Xán, Thái Bình Yếu Thuật có nên ban thưởng cho Vương Xán hay không, thỉnh tướng quân suy xét một chút, ban thưởng cho người lập chiến công hiển hách.

Đang khi nói chuyện, chỉ thấy leng keng một tiếng, chiến đao bên hông Lưu Lợi đã rời khỏi vỏ, chỉ thẳng Vương Xán.

Lưu Ích gạt đầu trầm tư, sau một lúc lâu, ánh mắt rơi vào khuôn mặt không chút dao động của Vương Xán:

- Vương Xán, lời Lưu Lợi nói người cũng nghe thấy được, ý của người như thế nào?

3. Chương 3: Tầng Đá Kê Chân

Lưu Ích đang nói, tinh quang trong mắt lóe lên, chờ đợi Vương Xán trả lời.

Thế nhưng, trong mơ hồ, Vương Xán lại cảm nhận được ý tứ hàm xúc không cho phép cự tuyệt trong ánh mắt Lưu Ích.

Biểu tình trên mặt hắn không chút biến hóa, vẫn là vẻ bình thản lạnh lùng như trước, đối với Lưu Ích giữ thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, chấp tay trả lời:

- Tướng quân, ty chức cũng là nam nhi nhiệt huyết, cũng là tâm huyết nam nhi, Lưu bách phu trưởng muốn khiêu chiến ty chức, ty chức há có thể lui lại phía sau khiếp nhược, quét đi nhã hứng của các huynh đệ.

Sắc mặt Lưu Ích vui vẻ nói:

- Nói như vậy, người đáp ứng khiêu chiến của Lưu Lợi?

Vương Xán gật đầu, nói:

- Đương nhiên đáp ứng rồi, bất quá mặt tướng còn có một thỉnh cầu, hi vọng tướng quân đồng ý.

Lưu Ích thấy Vương Xán đã đáp ứng một cách sảng khoái, trong lòng khoái trá vô cùng, đang thời điểm hân vui vẻ, tự nhiên sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của Vương Xán, trên mặt để lộ thần tình mừng rỡ, cười hỏi:

- Nói đi, chỉ cần thỉnh cầu của người là chuyện tình bản tướng đủ khả năng quyết định, bản tướng đều đồng ý.

Lưu Lợi khiêu chiến Vương Xán bởi vì một quyển Thái Bình thiên thư.

Thế nhưng chuyện này là có nguyên nhân, bởi vì hân lấy Thái Bình thiên thư để làm phần thưởng, Lưu Ích để ban thưởng cho thuộc hạ, ngay cả Thái Bình thiên thư cũng lấy ra rồi, chúng tướng sĩ Hoàng Cân còn không lấy tìm gan ra cống hiến cho hân hay sao?

Liều mạng vì Lưu Ích hân, nỗ lực càng nhiều, thu được càng nhiều.

Chuyện tình như vậy, tất cả binh sĩ đứng trong giáo trường tự nhiên hiểu rõ.

Vương Xán cười nói:

- Thỉnh cầu của ty chức phi thường đơn giản, tranh đấu với Lưu bách phu trưởng, không được dùng bất cứ vũ khí nào, dùng tay không giao chiến!

- A, đây là vì sao?

Lưu Ích kinh ngạc hỏi.

Về mặt Vương Xán thành khẩn, nói:

-Ty chức và Lưu bách phu trưởng đều là binh sĩ Hoàng Cân, càng là huynh đệ trên chiến trường, nếu như song phương đều dùng vũ khí, tranh đấu ác liệt, nếu không cẩn thận làm bị thương đối phương thì có chút không hay lắm. Dao thương không có mất, mặc kệ là ta đã thương Lưu bách phu trưởng hay là Lưu bách phu trưởng đã thương ta đều sẽ ảnh hưởng tới cảm tình trong quân. Bởi vậy, ta hi vọng tướng quân có thể đồng ý thỉnh cầu không dùng bất cứ vũ khí nào trong trận chiến giữa ta và Lưu bách phu trưởng, hi vọng tướng quân đồng ý.

- Uhm, bản tướng đồng ý rồi!

Cung Đô đứng bên cạnh, nhìn về phía Vương Xán đã nhiều hơn vẻ tán thưởng, lại tàn bạo trừng mắt liếc nhìn Lưu Lợi, cười lạnh nói:

- Người thực nhân từ, cư nhiên không cần vũ khí, hắc hắc, đáng tiếc a, bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác, người ta không linh tình của người.

Lưu Ích tròn mắt hổ, hừ lạnh đối với Cung Đô:

- Cung tướng quân đã đồng ý rồi, bản tướng không có điều gì để nói, các người tự giải quyết cho tốt!

- Đa tạ hai vị tướng quân!

Sắc mặt Vương Xán vui vẻ, khom người khế bái Cung Đô và Lưu Ích.

Thần tình này rơi vào trong mắt hai người, hảo cảm đối với Vương Xán càng tăng thêm một phần, đồng thời nhiều hơn một phần thất vọng đối với Lưu Lợi.

Vương Xán nhìn thấy thần tình của Lưu Ích, Cung Đô, trong lòng cười hắc hắc, hẳn không tốt như trong tưởng tượng của hai người.

Nhân từ thiện lương, đối với niên đại chiến tranh toàn diện như thế này là thứ không đáng tiền nhất, hẳn không phải là người tốt gì đó, chú ý lấy ân báo oán, người khác tức giận đánh hẳn một cái vào má phải, hẳn còn giơ má trái cho người ta phát tiết lửa giận. Hẳn thờ phụng chính là lấy oán báo oán, có thù báo thù, có ân báo ân, Lưu Lợi kiêu ngạo như vậy, hẳn tự nhiên sẽ không để Lưu Lợi sống khá giả.

Vương Xán kiếp trước là tay súng bắn tỉa đặc chủng, am hiểu một ít vũ khí tầm công kích xa như cung nỏ, cung tiễn, súng ống.

Đồng thời, đầu tay không cũng là sở trường đặc biệt hạng nhất của Vương Xán, bởi vì đây vốn là hạng mục cơ bản hạng nhất của bộ đội đặc chủng.

Nếu nói sử dụng vũ khí, Vương Xán tuyệt đối không phải là đối thủ của những võ tướng tuyệt thế như Quan Vũ, Trương Phi, Lữ Bố, thậm chí còn không tính là đối thủ của bọn họ, ngay cả những võ tướng tam lưu bình thường cũng không chiến thắng được. Nhưng nếu như là đánh nhau kịch liệt tay không, võ tướng tam lưu bình thường lại không nhất định có thể chiến thắng được hẳn, điều này không quan hệ tới thân cao, lực lượng mà chú ý nhất chính là kỹ xảo đầu tay không. Vương Xán am hiểu đầu tay không, tự nhiên sẽ không lấy điểm yếu của bản thân đầu điểm mạnh của đối thủ.

Bởi vậy Vương Xán mới lựa chọn buông tha vũ khí, áp dụng hình thức đầu tay không.

Lưu Lợi tự nhiên nhìn thấy thần tình của Lưu Ích, Cung Đô, thần tình căm giận không ngớt, ánh mắt nhìn về phía Vương Xán đã nhiều hơn một tia nham hiểm hung ác, hừ lạnh một tiếng, ném mạnh chiến đao xuống đất, lại cởi quần áo đang mặc trên người, chỉ để lại nội khó:

- Đến đây đi, để lão tử nhìn xem ngươi có bao nhiêu lợi hại.

Vương Xán lạnh lùng cười, đưa tay ngoéo Lưu Lợi một cái, khiêu khích Lưu Lợi. Khí tức toàn thân hắn biến đổi, phẳng phất giống như mảnh hổ rút gào, một cỗ khí thế bé nghê bốn phương tỏa ra.

- Hừ, xem chiêu...

Lưu Lợi hừ lạnh một tiếng, nhu thân nhảy lên, tay phải nắm lại, giống như thiểm điện, đâm thẳng vào mặt Vương Xán.

Nắm tay rất lớn, tốc độ rất nhanh, thế nhưng tốc độ của Vương Xán lại càng thêm cấp tốc. Nắm tay của Lưu Lợi còn chưa đụng tới Vương Xán đã mất đi chính xác, bóng người phía trước đã triệt để biến mất. Lưu Lợi thảm kêu một tiếng không tốt, nắm tay cấp tốc thu hồi, toàn thân giống như con nhím, nhanh chóng rút lui, phòng bị Vương Xán đánh lên.

Trong lòng Vương Xán buồn cười, Lưu Lợi này cũng coi như không tồi, có điểm ý thức phòng hoạn, biết một kích không trúng, lập tức phòng thủ.

Đáng tiếc, không có việc gì làm lại đi làm chim đầu đàn.

Ba...

Thân thể Vương Xán nghiêng sang phải, toàn thân giống như thanh lợi kiếm rời khỏi vỏ, bộc lộ tài năng, tay phải đánh mạnh một quyền, thẳng vào mặt Lưu Lợi. Một quyền này vừa nặng lại vừa nhanh, trong nháy mắt đã giã vào cánh tay che trước mặt Lưu Lợi. Một kích qua đi, thân thể Vương Xán cấp tốc lui lại phía sau, giãn chút khoảng cách với Lưu Lợi, sau đó đột nhiên nhảy dựng lên, đùi phải đá mạnh như thiểm điện, một cước đá vào eo Lưu Lợi.

- A...

Lưu Lợi kêu thảm một tiếng, thân thể té ngã trên mặt đất, hẳn bị một cước của Vương Xán đá lăn đi, đưa tay ôm chặt phần eo, đồng thời không ngừng lao lên.

Chỉ là một tia cười cười quỷ dị trên mặt hắn chợt lóe rồi biến mất, tiện đà lớn tiếng tru lên, trên mặt để lộ thần tình vô cùng thống khổ. Trên thực tế, vừa rồi Vương Xán đánh xong một quyền, Lưu Lợi cũng muốn

nắm cơ hội phản kích Vương Xán, chỉ là tốc độ ra quyền của Vương Xán quá nhanh, kéo dẫn cự ly tới lúc cấp tốc đá một cước, Lưu Lợi còn chưa ra quyền liền bị Vương Xán đá trúng phần eo, té ngã trên mặt đất.

Vương Xán cười lạnh một tiếng, không để ý tới Lưu Lợi té ngã trên mặt đất, chuyển hướng Lưu Ích nói:

- Tướng quân, như vậy hẳn là thua rồi sao?

Lưu Lợi nằm trên mặt đất nghe vậy, trong lòng cười nhạt, thua! Thua cũng phải kéo theo dèm lưng.

Hắn gào thét ầm ĩ, cuộn cuộn trên mặt đất, thời điểm lăn tới trước mặt Lưu Ích, nắm ống quần Lưu Ích, lớn tiếng khóc nói:

- Tướng quân, tướng quân, hẳn quá độc ác, còn nói không dùng binh khí sợ bị thương cảm tình, thế nhưng hẳn cứ nhiên.

Sắc mặt Lưu Ích xanh đen, một cước đá bật Lưu Lợi ra, lại tặng thêm một cước vào mông Lưu Lợi, quát:

- Lăn xuống đi, đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ, đánh không thắng người ta thì thôi, cứ nhiên nằm trên mặt đất nói vậy, người thực coi lão tử là thằng ngốc sao? Lão tử chung quy là lão tướng xa trường, vừa rồi một cước của Vương Xán đá người tạo thành thương tổn như thế nào ta lại không biết? Hừ, không phải là một chút thương thế da thịt hay sao, thực sự đáng giá để người nằm trên mặt đất chút chút méo mó, lão tử ghét nhất loại người giống như người.

- Vâng, vâng, tỳ chức lui xuống!

Lưu Lợi giống như một con gà trống thua trận, thần sắc chán chường, trong mắt hiện lên một tia oán độc.

Vốn định nằm trên mặt đất giả bộ đau đớn, khiến Lưu Ích đồng tình, không nghĩ tới trộm gà không được lại mất nắm gạo, cứ nhiên để Lưu Ích nhìn thấu. Vương Xán nhìn Lưu Lợi xám xịt xuống đài, thầm mắng một tiếng ngu ngốc, thực sự nghĩ người khác là kẻ ngu. Lưu Ích, Cung Đô đều là lão binh theo Trương Giác khởi binh, kinh nghiệm sa trường, loại trò xiếc nhỏ này thuần túy là múa rìu trước mắt Lỗ Ban.

- Vương Xán, đây là Thái Bình Yêu Thuật do Đại Hiền Lương Sơ truyền xuống, có thần uy khó lường, hiện tại giao cho người, hi vọng người có thể sử dụng tốt!

Thần sắc Lưu Ích nghiêm túc, vẻ mặt ngưng trọng, hai tay cầm Thái Bình Yêu Thuật giao vào tay Vương Xán, lại đưa tay vỗ vỗ vai hắn cổ vũ.

Vương Xán lộ ra vẻ cảm kích:

- Đa tạ tướng quân tài bồi, tỳ chức muôn chết khó báo được ân tình của tướng quân.

Lưu Ích cười cười:

- Tốt, tốt, nói cái gì chết hay không, người nỗ lực nhiều hơn, luyện bản lĩnh tốt, như vậy mới là chính đồ!

- Rõ, tỳ chức tuân mệnh!

Thân thể Vương Xán đứng thẳng tắp, cung kính hồi đáp.

Lúc này trong thao trường, từng đạo ánh mắt rơi vào người Vương Xán, có ước ao, lại đổ kỵ, có hối hận... Các loại nhãn thần đều có, bất quá những người này đều chỉ có một ý tứ, đó chính là Vương Xán nhận được trọng dụng rồi, có Cung Đô và Lưu Ích thưởng thức, Vương Xán nghĩ muốn thăng chức nhanh cũng khó.

4. Chương 4: Thái Bình Yêu Thuật

Thời gian nửa tháng, nhoáng lên trôi qua.

Sáng sớm, ánh dương quang vàng rực rỡ xuyên qua khe hở tường bằng, rơi xuống mặt đất, rạng rỡ sinh huy.

Vương Xán mở to đôi con mắt nhập nhèm buồn ngủ, đưa tay xoa xoa hai con mắt đã có chút trướng đau, dờn khỏi giường co duỗi thắt lưng, mặc y phục, bước ra ngoài rửa mặt. Hiện tại Vương Xán ở trong quân, bởi vì nguyên nhân Lưu Ích và Cung Đô, đơn độc phân phối một tòa trướng bằng, là địa phương thưởng công cho hắn.

Lúc điểm tâm, Vương Xán ngồi ở trong trướng bằng, cầm Thái Bình Yếu Thuật do Lưu Ích ban thưởng, tỉ mỉ nghiên cứu đọc kỹ.

Hắn hiện tại ngoại trừ huấn luyện binh sĩ trong thao trường, còn lại đều ở trong trướng bằng nghiên cứu.

Từ lúc Hoàng Cản đại binh đánh bại quan binh, quan binh xung quanh thành Nhữ Nam đều biến mất không còn, giống như sợ hãi thật sâu. Vương Xán nghĩ chuyện này có chút quỷ dị, nói ý nghĩ của chính mình cho Lưu Ích, nhưng chung quy bản thân cấp thấp, trọng lượng lời nói không được bao nhiêu, lời nói của Vương Xán căn bản không được Lưu Ích và Cung Đô coi trọng, chỉ gật đầu biểu thị đã biết chuyện này, sau đó phân phó Vương Xán gia tăng luyện binh, căn bản không hề tin tưởng lời nói của Vương Xán.

Vương Xán lắc đầu, cuối cùng phải vứt bỏ suy nghĩ rối rắm trong đầu, chuyên tâm nghiên cứu Thái Bình Yếu Thuật trong tay.

Vài ngày trôi qua, rốt cuộc Vương Xán mới hiểu được Nam Hoa Tiên Nhân có bao nhiêu kinh khủng, mẹ nó, lão nhân kia đưa cho Thái Bình Yếu Thuật cho Trương Giác quả thực chính là một quyển bách khoa toàn thư.

Thái Bình Yếu Thuật chỉ làm ba quyển: Thiên văn địa lý quyển, y bác tinh tượng quyển, hành quân bố trận quyển, bao gồm cả địa lý học, thiên văn học, y học, dược học, quân sự, còn có bói toán quỷ thần khó lường, quả thực là nguời xoa tới cực điểm, dù là loại người có kiến thức khoa học hiện đại cấp độ bộ đội đặc chủng như Vương Xán cũng không hiểu bao nhiêu, thực sự vô cùng huyền bí.

Trương Giác thu được Thái Bình Yếu Thuật, bắt quả nghiên cứu được một ít dược lý chữa bệnh cứu người, bẻ vào một điểm y thuật lừa dối bách tính theo hắn khởi binh tạo phản. Mà Lưu Ích, Cung Đô càng thêm kém cỏi, không biết được một chữ, tìm mấy người tới đọc Thái Bình Yếu Thuật, nhưng gặp phải mấy con mọt sách chỉ biết thuần đọc sách, chỉ biết quân quân thần thần, chi hồ giả các loại, cuối cùng khiến Lưu Ích, Cung Đô bỏ lỡ một quyển thiên thư. Trong lòng Vương Xán cười nhạt một tiếng, tuy rằng hắn nhìn thiên văn địa lý, y bác tinh tượng không có bao nhiêu hứng thú, thế nhưng loại hành quân bố trận trong đó thì nghiên cứu rất kỹ, đây chính là căn bản của lĩnh binh trong chiến tranh.

- Đại nhân?

Bên ngoài trướng bằng, một binh sĩ nhẹ giọng hô.

- Vào đi!

Vương Xán vẫn không nhúc nhích, cúi đầu như cũ, tỉ mỉ đọc Thái Bình Yếu Thuật trên bàn.

- Có chuyện gì sao?

Vương Xán cảm giác được ánh sáng phía trước chính mình bị bóng người che mất, lúc này mới ngẩng đầu lên, lập tức hắn khép lại Thái Bình Yếu Thuật đang mở ra trên bàn, bắt quả thời điểm kéo sách lại, trong mắt Vương Xán hiện lên một tia kinh ngạc rồi lập tức biến mất, trong nháy mắt lại khôi phục bình tĩnh.

Binh sĩ chuyển mắt liếc nhìn Thái Bình Yếu Thuật trên bàn, trong ánh mắt để lộ vẻ nóng rực, nhưng lập tức cúi đầu, cung kính nói:

- Đại nhân, sự tình là như vậy, nửa tháng liên tục không ngừng huấn luyện, thân thể binh lính đã có chút ăn không tiêu rồi, phi thường mệt mỏi, muốn hỏi một chút có thể xin nghỉ ngơi một ngày hay không?

Thời điểm binh sĩ nói, hơi ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thấy Vương Xán trầm mặt như nước, thầm nghĩ tình huống không ổn.

Vương Xán nghe vậy, hắc hắc cười nhạt:

- Người hắn là đại biểu của bọn chúng, ta có thể cho rằng người cũng muốn nghỉ ngơi?

Binh sĩ vội vã lắc đầu:

- Đại nhân, ty chúc tuyệt đối không có ý này, tuyệt không ý này!

Vương Xán cười nói:

- Uhm, không có ý này là tốt nhất, nếu như bọn họ muốn nghỉ ngơi như vậy, người hỏi một câu người nào không muốn tham gia huấn luyện, để bọn chúng trực tiếp rút đi, sau này có thể nghỉ ngơi lâu dài rồi.

Cái miệng của binh sĩ há lớn, lộ ra thần thần kinh ngạc vô cùng:

- Đại nhân, ty chúc có mấy câu muốn nói, không biết có nên nói hay không!

- Có rắm thì phóng!

Vương Xán tức giận nói.

Binh sĩ nói:

- Đại nhân thân là bách phu trưởng, dưới trướng có đủ một trăm người, thế nhưng bách phu trưởng đông đảo, binh sĩ lại không đủ, người được phân số lượng binh sĩ lớn nhất cũng chỉ có hơn bảy mươi người, hôm nay đại nhân huấn luyện với cường độ như vậy, bọn lính chịu không nổi, sợ rằng sẽ rời bỏ đại nhân, tìm nơi nương tựa dưới trướng các đại nhân khác, tình huống như vậy đối với đại nhân phi thường bất lợi, thỉnh đại nhân suy xét.

Vương Xán khích lệ nói:

- Người hiểu được rất nhiều đạo lý, không đơn giản, không đơn giản!

Nghe được Vương Xán khích lệ, binh sĩ vui mừng nói:

- Ty chúc từng được học hành một chút, đọc qua ít sách vở, biết chút đạo lý.

- Uhm, đọc sách, tốt, tốt!

Vương Xán gật đầu, thỏa mãn cười cười, bắt quá sắc mặt trong sát na sầm xuống, trầm giọng nói:

- Người đọc qua sách, cũng hiểu rõ đạo lý, thế nhưng chút thông minh này của người căn bản không hiểu mục đích của ta huấn luyện binh sĩ như vậy.

Tiểu binh cung kính nói:

- Ty chúc ngu dốt, thỉnh đại nhân cho biết.

Vương Xán gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, trầm giọng nói:

- Ta muốn chính là tinh binh không sợ chết, không phải là đào binh, nếu như ngay cả điểm này bọn họ cũng không thể chịu đựng nổi, vậy thì càng không cần phải nói tới chuyện ra trận giết địch. Tuy nói huấn luyện cực khổ, cả ngày mồ hôi đầm đìa, quần áo ướt đẫm, thế nhưng thu hoạch sau huấn luyện mới giúp bọn họ sống sót được trên chiến trường. Hiện tại khổ cực là bởi vì có thể sống sót trên chiến trường, hiện tại lưu mồ hôi là bởi vì trên chiến trường không lưu lại máu. Người thay ta nói cho bọn chúng, nguyện ý lưu lại thì lưu lại, muốn rời đi thì rời đi, ta tin tưởng sẽ có người nguyện ý lưu lại.

- Dạ, đại nhân!

Thần sắc binh sĩ động dung, trên mặt mang theo vẻ ngưng trọng, sau khi hành lễ với Vương Xán, lập tức bước ra ngoài.

Đợi sau khi binh sĩ rời khỏi, Vương Xán mở Thái Bình Yếu Thuật trong tay, không ngừng vuốt ve trên trang sách, chạm tới những địa phương có nếp uốn hơi nhô lên.

Có huyền cơ, Vương Xán khẽ động trong lòng.

Hắn cũng là trong nháy mắt vừa rồi, khi binh sĩ đứng trước mặt hắn, che đi một bộ phận ánh sáng mặt trời chiếu vào, mà một bộ phận ánh sáng khác vẫn lưu lại trên trang sách, Vương Xán đột nhiên phát hiện trên

trang trách có điểm nhô lên, quay tia sáng chiếu xạ vào, có thể khiến bóng của vật phẩm trong trang sách chiếu rọi ra.

May mắn chính là, Vương Xán mắt tinh, thoáng nhìn được một bộ phận cái bóng trong trang sách.

Vương Xán cầm lấy một thanh tiểu đao, đẩy trang sách Thái Bình Yếu Thuật lên.

Trang bìa là hai tầng giấy ép vào nhau, lúc bị tách ra, bên trong trang trách để lộ một mảnh tơ lụa mỏng manh màu vàng nhạt. Vương Xán thoáng nhìn, trong lòng cả kinh, cái miệng há thật to, mạnh mẽ ngăn đầu liếc mắt xung quanh trường bằng, thấy không ai tiến vào, trong lòng thở phào một hơi. Hắn thầm mắng chính mình thiếu cảnh giác, cư nhiên không hề có bất cứ phòng bị nào, nếu như chuyện này bị người khác phát hiện, bí mật trong trang sách của hắn đã không còn nằm trong sở hữu của hắn nữa rồi.

Nhanh chóng thu hồi mảnh tơ lụa màu vàng nhạt, sau đó bước tới phân phó tướng sĩ bảo vệ tốt trường bằng, lúc Vương Xán trở lại trường bằng, liền lấy mảnh tơ lụa màu vàng ra.

Bên trên mảnh tơ lụa có năm chữ lớn: Chân Võ Thiên Bí Tịch.

Bí tịch võ công? Đây là phương pháp tu luyện võ công tuyệt thế? Trong lòng Vương Xán bốc lên sóng gió ngập trời, nhìn chăm chăm và mấy chữ viết trên mảnh tơ lụa, kinh ngạc chờ người ra.

- Phù...

Vương Xán mạnh mẽ hít sâu một hơi, nỗ lực khiến tâm tình của chính mình bình tĩnh trở lại.

Trải rộng mảnh tơ lụa, ngoại trừ Chân Võ Thiên Bí Tịch ra, không còn bất cứ thứ gì khác. Toàn bộ mảnh tơ lụa từ trên xuống dưới đều thêu rất nhiều hình người tí hon tinh xảo, tất cả người tí hon chia thành ba tổ, mỗi một tổ là chín người tí hon, mỗi một người tí hon đều có động tác tư thế khác nhau, trên người tí hon lại có rất nhiều điểm nhỏ. Kiếp trước Vương Xán đã từng học qua vị trí huyết vị, đương nhiên hiểu rõ những điểm nhỏ trên thân người tí hon này chính là huyết vị kinh mạch. Ánh mắt rơi vào người tí hon thứ nhất, chuyển mắt nhìn, lại tiếp tục nhìn xuống dưới, sau khi nhìn hết hai mươi bảy người tí hon, trong mắt Vương Xán mang theo vui sướng nồng đậm, tư thế của hai mươi bảy người tí hon này thể hiện ra tất nhiên chính là phương pháp tu luyện rồi.

Kỳ thực điều này không thể trách được Trương Giác, Lưu Ích, Cung Đô, ba người này tại thời điểm cầm Thái Bình Yếu Thuật đều không tự chủ được nghĩ tới Nam Hoa Tiên Nhân, có thể là do suy nghĩ trong đầu như vậy, đều mang theo thần tình kính nể đọc sách, căn bản không nghĩ tới bên trong trang sách còn có bí mật như thế này.

Trương Giác, Cung Đô, Lưu Ích sở hữu bảo sơn mà không biết, để hắn chiếm tiện nghi rất lớn.

Vương Xán nhìn chăm chăm vào bảy mươi hai tiểu nhân trên mảnh tơ lụa, lập tức trên mặt hắn để lộ thần tình không thể tưởng tượng nổi.

Tư thế của tiểu tổ người tí hon thứ nhất còn tương đối khá, thuộc về phạm vi nhận biết bình thường, tư thế của tiểu tổ chín người tí hon thứ hai đã có chút kỳ lạ, nhìn qua tương đối quỷ dị, nhưng tiểu tổ thứ ba đã hoàn toàn vượt qua nhận biết của Vương Xán, tư thế của mỗi một tiểu nhân đều khó khăn phi thường, hơn nữa khó có thể lý giải.

Vương Xán lắc đầu, ánh mắt của hắn chuyển tới tụ tập vào thân thể người tí hon thứ nhất.

Đối với hắn mà nói, trước tiên luyện thành tư thế của tiểu tổ chín người tí hon thứ nhất rồi nói.

Vương Xán cẩn thận quan sát người tí hon thứ nhất, vững vàng ghi nhớ được tư thế của người tí hon này vào trong đầu, sau đó mới cầm mảnh tơ lụa cất vào trong người, giống như cất vật quan trọng nhất, chỉ có thiếp thân bên người hắn mới có thể yên tâm.

Bên ngoài trường bằng đột nhiên vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

- Đại nhân?

Một binh sĩ nhẹ giọng hô.

Vương Xán thu hồi lại tâm tư đặt vào Thái Bình thiên thư, thần sắc khôi phục bình tĩnh, nói:

- Tiến vào!

5. Chương 5: Thịnh Chiến

Vương Xán ngẩng đầu, trong thấy người tới, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp, hỏi:

- Đồng giáo úy, tướng quân có chuyện gì sao?

Binh sĩ tiến vào chính là thân binh Đồng Phương bên cạnh Lưu Ích, đã tới chỗ Vương Xán vài lần.

Đồng Phương cung kính nói:

- Tướng quân có chuyện quan trọng muốn thỉnh đại nhân tới thương nghị.

- Uh, đi, đi quận thủ phủ!

Vương Xán nghe vậy, lập tức đứng dậy, đồng thời từ trong hầu bao lấy ra một xâu tiền ngũ thù, đưa vào trong tay Đồng Phương, nói:

- Một chút lòng thành, Đồng giáo úy cầm mua rượu uống với các huynh đệ.

Đây chính là thói quen của Vương Xán, chỉ cần là người do Cung Đô và Lưu Ích phái tới đều sẽ thưởng cho hần một chút tiền hối lộ.

Đồng Phương cũng không từ chối, cười cười tiếp nhận tiền ngũ thù của Vương Xán, tung tung hai cái mới đút vào trong hầu bao.

Mỗi lần Đồng Phương tới chỗ Vương Xán đều có tiền uống rượu, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao thân binh bên cạnh Lưu Ích như Đồng Phương nguyện ý tới thông báo tin tức cho Vương Xán, sau khi tiếp nhận tiền, Đồng Phương không còn tiếp tục rụt rè nữa rồi, thấp giọng nói:

- Đại nhân, các huynh đệ trong quận thủ phủ truyền tới tin tức, hình như lại có quan binh chạy tới thành Nhữ Nam.

Trong lòng Vương Xán cả kinh, trên mặt lại mang theo nụ cười, nói:

- Đa tạ Đồng giáo úy rồi!

Suy đoán của Vương Xán không sai, quan binh biến mất không phải sợ hãi Lưu Ích và Cung Đô, mà là chuẩn bị triển khai thế tiến công càng thêm hung mãnh. Có một lần đại bại trước đó của quan binh, công kích lần này tuyệt đối không phải lần trước có thể so sánh được. Suy nghĩ tới đây, trong lòng Vương Xán không khỏi nặng trĩu, mang theo một tia sầu lo.

Đồng Phương thấy Vương Xán không nói, nhiều ít suy đoán được nhận xét trong lòng Vương Xán.

Không chỉ có Vương Xán, ngay cả Lưu Ích và Cung Đô đều sầu lo trong lòng, hướng chỉ là Vương Xán.

Thế đạo hiện nay đã không phải là Trương Giác vung tay hô một câu, đầu lĩnh ba mươi sáu phương thiên hạ cửu châu đều hưởng ứng, thanh thế mênh mông cuộn cuộn. Hoàng Cân hiện tại bất quá chỉ là một đám người bị người khác gọi là Hoàng Cân tặc mà thôi. Mặc kệ là phương chư hầu nào cũng đều muốn chặn đánh Hoàng Cân thành lập công huân, hoặc là thu phục Hoàng Cân lớn mạnh thế lực của chính mình.

Hai người cùng đi không nói chuyện, thẳng tới quận thủ phủ.

Bên trong quận thủ phủ, sắc mặt hai người Cung Đô, Lưu Ích đều ngưng trọng, hiện rõ vẻ ưu tư, thường xuyên thở dài thở ngắn một tiếng.

Thời điểm Đồng Phương và Vương Xán tới quận thủ phủ, Đồng Phương liền rời đi. Vương Xán đứng bên ngoài phòng khách, sửa sang lại quần áo mới tiến vào trong phòng khách. Trông thấy Lưu Ích và Cung Đô

ngồi trên chủ vị chính giữa phòng khác, trong lòng Vương Xán càng thêm trầm trọng, xem ra tình huống phi thường không xong rồi, thi lễ với hai người một cái, nói:

- Vương Xán bái kiến hai vị tướng quân.

Mí mắt Lưu Ích hơi nhấc lên, không nói gì.

Cung Đô ai thán một tiếng, xua tay nói:

- Chính mình tìm một vị trí ngồi xuống đi.

- Rồi!

Vương Xán lên tiếng, xoay người liếc mắt nhìn mọi người trong đại sảnh, mọi người đều lộ sắc mặt ưu tư, đều rung đùi thở dài, giống như ngày tận thế sắp phủ xuống. Xem ra Lưu Ích, Cung Đô đã nói ọi người biết tin tức quan binh sắp sửa tấn công quy mô, ánh mắt của hắn hơi dừng lại một chút trên người Lưu Lợi, rất nhanh liền tránh ra. Lưu Lợi coi như biết Vương Xán nhìn hắn một cái, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm Vương Xán, hắc hắc cười lạnh, trong mắt lộ rõ vẻ oán độc.

Trong lòng Vương Xán cười nhạt, lưỡi không phản ứng Lưu Lợi, chỉ là một thằng hề nhảy nhót mà thôi.

Đi tới góc bên trái phòng khác, ngồi xuống một chiếc ghế, lúc này có thêm một vị bách phu trưởng, một vị giáo úy tiến vào trong phòng khách, mọi người trong phòng đều lộ thần tình kinh ngạc, hiển nhiên là chưa biết chuyện gì đã xảy ra, đợi khi mọi người tới đông đủ, Lưu Ích mới nói:

- Trình sát truyền tới tin tức, quan binh tấn công quy mô!

- Quan binh?

Một vị bách phu trưởng trong phòng đột nhiên đứng lên, nói:

- Tướng quân, không phải là quan binh đến phạm sao? Cũng không phải là chuyện tình một lần, hai lần, có cái gì phải lo lắng, trực tiếp xuất binh là được.

Hiển nhiên người này không biết tin tức xác thực, chỉ tưởng rằng một ít quan binh bình thường bao vây tiểu trừ Hoàng Cân.

Lưu Ích lắc đầu nói:

- Lần này khác nhau, người suất lĩnh quân đội chính là một trong tám giáo úy Tây Viên, đội uy Hạ Trường Quân Bảo Hồng.

- Bảo Hồng?

Trong lòng Vương Xán nghi hoặc, Bảo Hồng này là ai, trong tám giáo úy Tây Viên có nhân vật này sao? Bất quá trong nháy mắt hắn liền khôi phục lại, tam quốc là một thời đại rộng lớn mạnh mẽ như vậy, người có đại tài hoa, đại tài nrawg, nhưng lại không hề có tiếng tăm gì không phải là số ít.

Bất luận thời đại nào cũng không hề thiếu người không hề có tiếng tăm, nhưng lại sở hữu khả năng kinh thiên trụ.

- Tướng quân, Bảo Hồng là nhân vật như thế nào?

Vương Xán đứng dậy, cung kính hỏi

Lưu Ích nói:

- Nói đúng ra Bảo Hồng này cũng không phải là nhân vật to lớn gì, thời kỳ Hán Linh Đế đã từng đảm nhiệm qua giáo úy Truân kỵ, sau khi Hán Linh Đế trấn áp Hoàng Cân, liền thiết lập tám giáo úy Tây Viên, mà Bảo Hồng chính là một trong tám giáo úy này. Tuy rằng Bảo Hồng là người có tiếng mà không có miếng trong tám giáo úy, tài trí rất bình thường, bị Hoàng Cân liên tiếp đánh bại lui, không dám xuất chiến.

Vương Xán nhíu mày, nếu Bảo Hồng chỉ là tài trí bình thường, còn có cái gì phải lo lắng.

Lưu Ích coi như xem thấu suy nghĩ trong lòng Vương Xán, hắc hắc nói:

- Một Bảo Hồng đương nhiên không đáng để ta sầu lo, chỉ là lần này Bảo Hồng liên hợp với Viên Thuật, hai nhà liên minh, chuẩn bị tấn công Nhữ Nam, đây mới là chuyện khiến bản tướng lo lắng. Nhất là Viên Thuật cư nhiên phái ra đại tướng Kỷ Linh đánh Nhữ Nam, người này vô cùng dũng mãnh thiện chiến, cầm trong tay một thanh tam tiêu lưỡng nhận đao, lợi hại vô cùng, cho dù ta là Cung Hắc Tử liên thủ đối phó với Kỷ Linh cũng không phải là đối thủ của hắn.

Trong lòng Vương Xán trầm xuống, lại bất động thanh sắc hỏi:

- Tướng quân, không biết quân đội của Viên Thuật, Bảo Hồng tới đâu rồi?

Lưu Ích nói:

- Uhm, tính thời gian, hắn là bọn họ đã tới Cát Pha cách đông nam thành Nhữ Nam chừng hơn trăm dặm rồi.

- Đến Cát Pha rồi?

Vương Xán suy tư chốc lát, trong ánh mắt hiện lên một tia thần tình kiên định, cao giọng nói:

- Tướng quân, ty chức thỉnh chiến.

- Người muốn thỉnh chiến?

Thần sắc Lưu Ích kinh ngạc, toàn bộ thân thể run lên, bỗng nhiên đứng dậy, hỏi:

- Người xác định, người muốn dẫn binh tới Cát Pha?

Cung Đô đứng lên, thần tình trên mặt kinh ngạc:

- Vương Xán, người xác định muốn dẫn binh xuất chiến?

- Đúng vậy, ty chức thỉnh binh xuất chiến!

Thần sắc Vương Xán kiên định, quyết tuyệt nói. Chuyện này từ thời điểm Đồng Phong nói cho Vương Xán biết quan binh đột nhiên tập kích, Vương Xán đã bắt đầu suy tư thỉnh binh xuất chiến rồi. Hắn muốn nhanh chóng đứng vững gót chân tại Hoàng Cân, từ một tiểu binh bình thường tới giáo úy, tướng quân, tiến tới nắm giữ số phận của chính mình, nhất định phải chủ động xuất chiến, thành lập chiến công, cơ hội không phải là do người khác ban cho, mà là chính mình sáng tạo, nắm giữ kỳ ngộ.

- Tốt, tốt, tốt, Vương bách phu trưởng chân nhân kiệt dã, lão Lưu ta bội phục.

Mọi người ở đây đều há to miệng, khiếp sợ vì Vương Xán chủ động xuất chiến, Lưu Lợi đột nhiên đứng ra, lớn tiếng tán dương, trên mặt hắn mang theo thần sắc mừng rỡ, tròn mắt thẳng thắn, nhãn thần nhìn Vương Xán giống như nhìn một người sắp chết. Trên thực tế, tất cả các tướng lĩnh trong đại sảnh đều không quá coi trọng Vương Xán, bao gồm cả Cung Đô và Lưu Ích.

Bất quá Lưu Ích, Cung Đô lại rất bội phục dũng khí của Vương Xán, trong lòng đối với Vương Xán càng thêm một phần tình cảm.

Ánh mắt Lưu Ích rơi vào người Lưu Lợi, cười hắc hắc, thanh âm không âm không dương nói:

- Lưu Lợi, người bội phục Vương Xán như vậy, có phải cũng có dự định mang binh xuất chiến, chủ động đánh Bảo Hồng, Kỷ Linh a?

Thần sắc Lưu Lợi kinh ngạc ngẩn ra, lập tức xua tay vội vã nói:

- Không có, không có, mặt tướng không có dũng khí như Vương bách phu trưởng.

Sắc mặt Lưu Ích trầm xuống, lạnh giọng quát lớn nói:

- Nếu không dám xuất chiến, vậy thì không nên nhiều lời vô ích, lui lại đi, không bảo người nói chuyện người không nên há mồm, người không nói lời nào cũng không có ai cho rằng người cầm đầu.

Lưu Lợi ngượng ngùng cười, trở lại ngồi xuống ghế, tàn bạo liếc mắt nhìn Vương Xán, hận không thể lập tức để Vương Xán đi tìm chết. Trong lòng hắn tràn đầy hận ý đối với Vương Xán, bởi vì Vương Xán, hắn bị Lưu Ích, Cung Đô quát mắng, bị tướng lĩnh trong quân doanh khinh thường.

Ánh mắt Lưu Ích chuyển sang Vương Xán, nói:

- Người muốn xuất chiến, bản tướng không ngăn cản, bởi vì chỉ có chủ động xuất chiến mới có một đường sinh cơ, lương thảo, vũ khí, chiến mã, bản tướng đều tiếp tế cho người sung túc, cho người không lo phiền chuyện ở nhà. Uhm, nghe nói dưới trướng người không đủ một trăm binh sĩ, như vậy đi, bản tướng đặc biệt cho phép người chọn lựa binh sĩ tinh nhuệ tại các bách phu trưởng khác bổ xung vào binh sĩ của người, người xem thế nào? Nếu như người còn yêu cầu khác, nhất loạt nói ra, chỉ cần đủ khả năng, bản tướng đều đáp ứng người.

Wương Xán cảm kính nói:

- Đa tạ ý tốt của tướng quân, ty chức chỉ cần lương thực và binh khí đủ, không cần thiết phải chọn binh sĩ. Binh sĩ dưới trướng ty chức đã ma hợp một đoạn thời gian, đã có ăn ý nhất định, nếu như một lần nữa chọn binh sĩ gia nhập đội ngũ, lại cần phải có thời gian ma hợp, ngược lại không tốt lắm.

Lưu Ích cười nói:

- Tùy người, được rồi, người chuẩn bị đi!

Đang khi nói chuyện, trong giọng nói của Lưu Ích mang theo một tia nản lòng thoái chí, trong lòng Vương Xán lắng đọng, chưa chiến đã khiếp, bất chiến tự bại. Về mặt hân nghiêm túc, chấp tay nói với Lưu Ích:

- Đa tạ tướng quân, ty chức xin cáo lui!

6. Chương 6: Trên Đường Đi Gặp Chu Thương

Thành Nhữ Nam, thảo trường.

Wương Xán chấp hai tay sau lưng, duỗi lưng đứng thẳng, toàn thân giống như một thanh lợi kiếm rời khỏi vỏ, bộc lộ tài năng.

- Nuôi quân nghìn ngày, dùng binh một thời. Ngày hôm nay chính là lúc các người lên chiến trường!

Thần sắc Vương Xán nghiêm túc, hai mắt như điện, nhìn qua qua binh sĩ bên dưới, chậm rãi nói:

- Quan binh tới phạm, đang tới thành Nhữ Nam, thành Nhữ Nam sắp rơi vào chiến hỏa. Không chỉ có ta, còn có các người đều đang bị quan binh uy hiếp, bởi vậy chúng ta phải chủ động xuất kích, chủ động dùng chiến đao của chúng ta bảo trụ Nhữ Nam, đánh bại quan binh!

Đám binh sĩ không đáp lại, trong mắt để lộ rõ thần tình sợ hãi.

Quan binh tiểu trừ Hoàng Cân tựa hồ đã trở thành thiên kinh địa nghĩa.

Hơn nữa thể tới của quan binh rào rạt, chủ động xuất kích có thể đánh bại được quan binh sao? Trong lòng tất cả binh sĩ đều không có lòng tin, lần quan binh đột kích này, tất cả binh sĩ đều luống cuống tay chân, không biết làm như thế nào?

Wương Xán nắm chặt tay, tiếp tục hô:

- Ta biết rất nhiều người các người không muốn liều mạng, rất muốn buông vũ khí, tìm một địa phương yên tĩnh, tìm một phụ nữ, sinh một hài tử, sống yên bình. Thế nhưng các người đã từng nghĩ tới hay chưa, quan binh sẽ bỏ qua cho các người sao? Chắc chắn không, bởi vì các người là Hoàng Cân, các người là phản tặc, quan binh không có khả năng buông tha cho các người, đồng thời quan binh cũng sẽ không bỏ qua cho ta, bởi vì ta cũng là phản tặc.

- Ha ha...

Trong binh sĩ đột nhiên bộc phát từng đợt tiếng cười to, coi như Vương Xán giống hệt bọn họ, bọn họ liền phi thường hài lòng.

Vương Xán liếc mắt nhìn binh sĩ, tiếp tục nói:

- Chúng ta chiếm Nhữ Nam, thật vất vả mới có địa phương an cư. Quan binh tới, lẽ nào chúng ta sẽ chấp tay dâng Nhữ Nam cho quan binh, sau đó trốn vào trong rừng núi, qua loại sinh hoạt ăn bữa nay lo bữa mai, cả ngày vì thức vật một bữa ăn mà lo lắng hay sao? Ta không muốn sống qua loại ngày tháng như vậy, ta tin tưởng các người cũng không muốn.

- Chiến đấu!

- Chỉ có chiến đấu chúng ta mới có thể bảo vệ được Nhữ Nam.

- Liều mạng.

- Chỉ có liều mạng chúng ta mới có thể không lo áo cơm.

- Chúng ta đã không còn đường lui, ngoại trừ dùng cương đao trong tay, không còn lựa chọn nào khác.

Hai tròng mắt Vương Xán đỏ bừng, toàn thân giống như hổ báo phát cuồng, lớn tiếng rít gào, hấn nhìn các binh sĩ chỉnh tề đội ngũ nắm cương đao trong tay, khoe miệng hiện lên nụ cười.

Hầu như tất cả binh sĩ Hoàng Cân đều là lưu dân, bách tính buông cuộc xêng, xoay người biến thành binh sĩ.

Những người này quan tâm nhất chính là có thể nhét đầy cái bụng, có một hoàn cảnh ổn định ở lâu dài.

Sống tốt mới là điều binh sĩ Hoàng Cân quan tâm nhất.

Lời nói của Vương Xán khiến tất cả binh sĩ Hoàng Cân động dung, bởi vì bọn họ không muốn sống lưu lạc, không muốn rời khỏi thành Nhữ Nam, vì vậy lời nói của Vương Xán nhất cử bắn trúng uy hiếp trong lòng binh sĩ Hoàng Cân, để bọn họ phải cầm vũ khí trong tay đi chiến đấu, đi bảo vệ hạnh phúc của chính mình.

- Giết...

Vương Xán ngửa mặt lên trời rống lớn, mái tóc lay động, chiến đao bên hông keng một tiếng rời khỏi vỏ, chiến đao lãnh liệt dưới ánh dương quang chiếu xuống rạng rỡ sinh huy, chói mắt vô cùng.

- Giết...

- Giết...

Bảy mươi hai binh sĩ đều vung chiến đao trong tay, ầm ầm đáp lại, thanh âm như tiếng sấm ầm ầm xông thẳng lên trời vang vọng khắp thao trường, để tất cả binh sĩ đang huấn luyện trong thao trường phải ghé mắt, ánh mắt để lộ vẻ kinh ngạc, thế nhưng lập tức lắc đầu. Chuyện tình Vương Xán xuất lĩnh binh sĩ đánh quan binh đã truyền khắp Hoàng Cân, tất cả binh sĩ đều kính phục dũng khí của Vương Xán, đồng thời cùng thâm than Vương Xán ngu ngốc, dĩ nhiên lấy trứng chọi đá, lấy bảy mươi hai binh sĩ đánh với quan binh thế giới rào rạt.

Vương Xán không để ý tới ánh mắt của những binh sĩ xung quanh, lạnh lùng nói:

- Kiểm tra cung tiễn, tiêu thương, lương khô có mang đủ hay chưa, chuẩn bị xuất phát.

Lúc này đây, Lưu Ích xuất huyết nhiều, phân phối hoàn chỉnh vũ khí và lương thực cho toàn bộ binh sĩ dưới trướng Vương Xán.

Cung tiễn, một một binh sĩ một trăm mũi.

Tiêu thương, một binh sĩ tám thanh.

Lương khô, chuẩn bị ổi người thực vật trong sáu ngày.

Dưới tiền đề cơ bản này, Lưu Ích còn chuyên môn phái người giúp Vương Xán vận chuyển vũ khí, lương thực, một khi binh sĩ của Vương Xán dùng hết lương thực, vũ khí liền có vũ khí và lương thực mới cung ứng. Có thể nói, binh sĩ của Vương Xán lúc này ngoại trừ chiến mã ra, tất cả các vũ khí đều được trang bị tương đối hoàn chỉnh.

Phía nam thiếu ngựa, đây là chuyện thực không cần tranh luận.

Còn nữa, binh sĩ dưới trướng Vương Xán đều là bộ tốt, không thiện cùng bắn. Khi trang bị chiến mã, binh sĩ lập tức không ra gì, ngã trái ngã phải không có kết cấu, còn không bằng tất cả đều là bộ binh, Vương Xán còn giữ được kỷ luật nghiêm minh, hiệu lệnh như một.

Đợi khi tất cả binh sĩ đều chuẩn bị tốt, Vương Xán ra lệnh một tiếng.

Bịch bịch bịch, tiếng bước chân liên tục vang lên, một dòng nước lũ màu đen rời khỏi thao trường, xuất phát tới chiến trường.

...

Long Sơn Dục, con đường tắt phải đi qua nếu muốn từ thành Nhữ Nam chạy tới Cát Pha.

Địa hình Long Sơn Dục rất phức tạp, núi đá xung quanh san sát, càng có thâm sơn rừng già, mãnh hổ thường lui tới.

Trắng sáng treo cao, một vòng trăng tàn đọng giữa bầu trời. Vương Xán xuất lĩnh bảy mươi hai binh sĩ chạy tới Long Sơn Dục, Vương Xán ra lệnh một tiếng, tất cả binh sĩ đều ngừng lại, bắt đầu đóng quân nhóm lửa, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Wương Xán ngồi hai bên lửa lại, một binh sĩ nhẹ giọng nói:

- Đại nhân, chúng ta chỉ có bảy mươi hai người, làm sao đánh lại quan binh a?

Binh sĩ này chính là người buổi sáng mở miệng khuyên can Vương Xán, lúc này trải qua thời gian hành quân ban ngày, đại bộ phận binh sĩ đã bắt đầu tỉnh táo đầu óc, không còn bị những lời lẽ đầu độc của Vương Xán vào buổi sáng khiến nhiệt huyết lên đầu, ngược lại mang theo một tia hồi hận, bởi vì bọn họ đều nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng, đó chính là dưới trướng Vương Xán chỉ có hơn bảy mươi binh sĩ, quan binh lên tới mấy nghìn người. Chênh lệch lớn như vậy để binh sĩ đánh như thế nào? Trong lòng các binh sĩ này vô cùng bồn chồn, không biết nên làm như thế nào?

Đánh không lại quan binh, có thể chạy trốn, có thể bảo trụ được tính mệnh.

Thế nhưng bảy mươi hai Hoàng Cân Tặc đối chiến với mấy nghìn quan binh, điều này rõ ràng không có khả năng thắng lợi.

Wương Xán quay đầu nhìn binh sĩ, nói:

- Ta nhớ kỹ người, người chính là người từ sáng sớm chạy tới trướng bồng của ta, khuyên ta để binh sĩ nghỉ ngơi, uhm, ta nhớ kỹ tên của người là Liễu Thành, đúng không?

Binh sĩ nghe được Vương Xán biết tên hẩn, thần sắc vui vẻ:

- Đúng, tỳ chức chính là Liễu Thành!

Wương Xán gật đầu, thần sắc lạnh lùng, trách mắng:

- Điều nên biết ta đã cho các người biết, không nên biết người không nên nghe làm gì. Quân nhân, lấy phục tùng mệnh lệnh làm thiên chức, chấp hành mệnh lệnh của trưởng quan là được rồi, không nên hỏi thì không nên hỏi, ta biết các người nghĩ cái gì, chúng ta ít người, quan binh nhiều người, trong lòng các người sợ hãi? Hừ, điểm tâm tư này của các người sao ta lại không biết, các người sợ chết, lẽ nào ta không sợ chết, nếu như không có cơ hội đánh bại quan binh, ta sẽ chủ động thỉnh chiến sao? Người cũng là người đã từng đọc qua sách vở, gặp phải chuyện gì nên suy nghĩ nhiều một chút, không nên nghĩ mấy chuyện vô dụng.

Nghe Vương Xán quát mắng chính mình, trong lòng Liễu Thành hồi hận không ngớt, sớm biết như vậy sẽ không đi làm chim đầu đàn rồi.

Bất quá tâm tình hồi hận của hẩn trong nháy mắt lại bị vui sướng thay thế, đúng như lời Vương Xán đã nói, bọn họ sợ chết, Vương Xán cũng sợ chết. Không có nắm chắc phần thắng trong tay, Vương Xán không có khả năng chủ động thỉnh chiến. Bọn họ là tiểu binh, mà Vương Xán là bách phu trưởng, thân phận của Vương Xán hiển nhiên to lớn hơn đám tinh binh bọn họ rất nhiều, nếu như Vương Xán đã chủ động thỉnh chiến, như vậy nhất định có biện pháp tất thắng, như vậy mới có thể chủ động thỉnh chiến.

Suy nghĩ tới đây, trên mặt Liễu Thành chuyển biến thành nụ cười, nói:

- Hắc hắc, ty chúc sai rồi, ty chúc đi làm việc.

Vương Xán nhìn Liễu Thành rời đi, trên mặt hiện lên nụ cười tươi, trấn an Liễu Thành, tương đương với việc trấn an các binh sĩ khác, có Liễu Thành tuyên truyền, quân tâm tán loạn sẽ trở nên ổn định lại.

- Các huynh đệ, theo ta giết a!

Ban đêm vắng vẻ, đột nhiên truyền tới tiếng rống to.

Vương Xán bật người dậy, xoay người đứng lên, cảm thấy chiến đao và cung tiễn vẫn luôn đặt bên cạnh. Vương Xán chạy nhanh ra khỏi trướng bông, lúc này tất cả các binh sĩ đều cầm vũ khí chạy ra ngoài, Vương Xán nhìn binh sĩ còn đang buồn ngủ, trong mắt hiện lên vẻ tươi cười, may là thời điểm nghỉ ngơi đã phân phó binh sĩ mặc nguyên y phục, đồng thời vũ khí luôn luôn để bên cạnh, bằng không, chỉ một tiếng rống to vừa rồi đã khiến quân doanh bọn họ đại loạn.

- Đám nhóc con các người, Chu Thương Chu gia gia các người tới, nhanh nhanh ra chịu chết!

Thanh âm to rõ hân hậu từ bên trong rừng cây cạnh quan đạo truyền tới, Vương Xán quay đầu lại, chỉ thấy một đại hán thân hình cao lớn, mặt đen râu quai nón, ước chừng cao tới hai mét, trên tay cầm một thanh đại đao, suất lĩnh hơn mười tiểu lâu la Hoàng Cân chạy ra khỏi rừng cây, thẳng tiến tới địa phương đóng quân của Vương Xán.

7. Chương 7: Mời Chào

- Chu Thương?

Trong lòng Vương Xán cả kinh, người tới cư nhiên là thị vệ thiếp thân Chu Thương của Quan nhị gia, bất quá Chu Thương lúc này lại có bộ dáng rách rưới tả tơi, búi tóc xòa tung, trên mặt trần đầy bụi bẩn. Trong lòng Vương Xán thở dài, xem ra người này hẳn không được tốt lắm, ngay cả một kiện y phục cũng không hoàn hảo, hơn nữa hơn mười tiểu lâu la đi theo phía sau đều giống hệt Chu Thương, thực sự có thể coi như đội quân cái bang rồi.

Không đợi Vương Xán lên tiếng, binh sĩ đang bị kinh hãi đều giơ cung tên trong tay, nhắm vào Chu Thương, chuẩn bị bắn tên giết định.

Vương Xán đứng phía trước binh sĩ, vội vàng đưa tay ngăn lại binh sĩ bắn cung, hét lớn về phía Chu Thương đang bồn ba chạy tới:

- Chu Thương, lão tử có chuyện nói!

Thân thể Chu Thương dừng lại, ánh mắt chuyển về phía Vương Xán:

- Có chuyện gì, nói đi!

Tuy rằng bình thường chặn đường cướp đoạt, thế nhưng nguyên tắc của Chu Thương là không giết người, chỉ cướp hàng hóa. Bởi vậy nghe được Vương Xán hô to một tiếng, hắn dừng chiến đao lại, hoàng ngang trước ngực, thần sắc ngưng trọng, trong ánh mắt nhìn Vương Xán để lộ vẻ cảnh giác, đồng thời đưa tay ngăn lại đám tiểu lâu la đang cấp tốc chạy phía sau.

Trông mắt Vương Xán xoay loạn, nhìn chằm chằm vào Chu Thương trước mắt, lộ ra vẻ trầm tư.

Một lát sau, Vương Xán nói:

- Chu Thương, ngươi cũng là tướng lĩnh dưới trướng Đại Hiền Lương Sư, cũng từng phong cảnh qua, vì sao lại vào rừng làm tướng cướp, dựa vào đánh cướp mà sống?

Chu Thương nghe Vương Xán xưng hô Trương Giác là Đại Hiền Lương Sư, thần sắc buông lỏng, nhưng trong nháy mắt lại căng thẳng hỏi:

- Người là người phương nào?

Vương Xán nói:

- Ta là Vương Xán, chính là một bách phu trưởng dưới trướng Lưu Ích, Cung Đô.

- Lưu Ích, Cung Đô?

Chu Thương lầm bầm hai tiếng, nói:

- Nếu các người là bách phu trưởng dưới trướng Lưu Ích, Cung Đô, vì sao lại mang theo bảy mươi hai Hoàng Cân binh chạy tới Long Sơn Dục? hôm nay Viên Thuật, Bảo Hồng kết minh, khởi binh đánh Nhữ Nam, toàn bộ nhân tâm Nhữ Nam sợ hãi, vì sao Lưu Ích, Cung Đô lại cho các người rời khỏi thành Nhữ Nam, hừ, lẽ nào các người là quan binh đóng giả Hoàng Cân, chuyên môn dối phó ta?

Vương Xán đưa tay chỉ vào Chu Thương, cười ha ha, khinh thường nói:

- Chu Thương, người thực đúng là để mắt chính mình, người nghĩ chính mình so sánh được với Lưu Ích, Cung Đô chiếm Nhữ Nam hay sao? Người đáng giá cho quan binh chuyên môn phái ra gần một trăm người hóa trang thành binh sĩ Hoàng Cân đi ngang qua Long Sơn Dục dụ dỗ các người? Không cần nói tới điều này, các người vẫn ẩn nấp kín trong rừng núi, Bảo Hồng và Viên Thuật biết hay không? Chỉ sợ bọn họ căn bản không hề biết tới sự tồn tại của người!

Chu Thương gật đầu nói:

- Uh, người nói thực sự rất có lý!

Vương Xán cười nói:

- Sự thực vốn là như vậy, các người nửa đêm chạy ra đánh cướp, còn không có ăn cơm đúng không? Người đâu, chuẩn bị chút thực vật, để Chu Thương và các huynh đệ ăn một bữa.

Vương Xán phân phó một tiếng, binh sĩ phía sau vội vàng chạy đi chuẩn bị.

Chu Thương nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia cảm kích, lại phân phó binh sĩ bên cạnh một tiếng:

- Đi gọi lão Bùi và các huynh đệ trốn trong rừng núi ra đây!

Nói xong, Chu Thương chuyển hướng sang Vương Xán, có chút ấp úng nói:

- Vương bách phu trưởng, này, này... Uh, tình huống là như vậy, trong rừng còn có mười hai huynh đệ, có thể chuẩn bị nhiều thức ăn một chút, đám người chúng ta đã mấy ngày nay không có lương khô ăn rồi, toàn bộ đều dựa vào một ít dã thực trong rừng ăn tạm đỡ đói, ôi chao, những điều này đều là do hai tên vương bát đản Bảo Hồng, và Viên Thuật kia, làm cái gì đại quân thảo phạt Nhữ Nam, làm hại chúng ta lúc ban ngày không dám ra ngoài cướp đoạt, cả ngày trốn trong rừng núi, đều sắp nghẹn chết rồi.

Vương Xán nói:

- Uhm, yên tâm đi, có đủ lương thực.

Dừng lại một chút, Vương Xán lại thở dài một tiếng:

- Đại Hiền Lương Sư khởi binh phản kháng triều đình, thanh thế lớn như thế nào, cho tới bây giờ... Ôi chao, hôm nay Hoàng Cân chỉ là chuột chạy qua đường, người người gọi đánh, mặc kệ là phương chư hầu nào cũng đều muốn giết mấy người Hoàng Cân chúng ta lập chiến công, hoặc là chiếm đoạt Hoàng Cân, tăng cường thực lực của chính mình.

Chu Thương gật đầu phụ họa, thần sắc bi thương, ánh mắt để lộ vẻ ưu tư.

Giống như Cung Đô, Lưu Ích tại Nhữ Nam, Hắc Sơn Quân Trương Yến, Hoàng Cân Tặc Quân Hối tại Thanh Châu... Những người này đều là nhân vật cốt cứ một phương, có lương thực, binh khí sung túc, mà Chu Thương lại chỉ có thể trốn vào rừng làm cướp, ẩn nấp rừng núi, cả ngày sợ hãi bị quan binh phát hiện, ngày qua ngày gian nan khắc khổ, phi thường khó khăn.

Ngẫm lại cũng đúng, cả ngày trốn trong rừng núi, nơi nơi là muỗi, con rệp, lại không có đủ thực vật chống đỡ, không thất lạc mới lạ.

Ánh mắt Vương Xán rơi vào trên mặt Chu Thương, trầm giọng nói:

- Chu Thương, sau này có tính toán gì không?

- Dự định gì?

Chu Thương tự giễu cười:

- Ngoại trừ trốn trong rừng núi, ta còn có thể làm cái gì? Ta và lão Bùi đều là đối tượng truy nã của triều đình, một khi bị phát hiện sẽ bị quan binh triều đình bao vây tiêu trừ, hơn nữa ngày hôm nay khói lửa nổi lên bốn phía, mấy năm chinh chiến liên tục, nào còn có địa phương cho ta đặt chân?

Chu Thương liên tục kể lể, hình như muốn xả nỗi buồn khổ trong lòng.

Bất quá khi hắn đang nói chuyện, đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn vào Vương Xán:

- Thế nào, người muốn ta đầu nhập vào người?

Lúc này hắn cũng phản ứng lại, tuy rằng là một câu hỏi của Vương Xán, nhưng trong câu hỏi đã có ý thử Chu Thương.

Ánh mắt Vương Xán trong suốt, thần sắc thành khẩn, gật đầu nói:

- Uh, không sai, ta đang có ý này!

Chu Thương kiên quyết cự tuyệt nói:

- Không có khả năng, ta và lão Bùi không có khả năng đầu nhập vào người, cho dù chúng ta chết già nơi núi rừng cũng sẽ không cùng với người đối kháng triều đình. Nhiều năm trôi qua như vậy rồi, lão tử đã hiểu rõ nhiều điều, mặc kệ Hoàng Cản chúng ta có hung mãnh như thế nào, thanh thế lớn cỡ nào đều không có khả năng là địch của triều đình, đây không chỉ là các chư hầu không muốn thấy chúng ta lớn lên, mà các thế gia đại tộc cũng không cho phép chúng ta thành công.

Trong lòng Vương Xán kinh ngạc, không nghĩ tới một người to lớn, đen đúa tướng chừng ngốc nghếch như Chu Thương lại có tâm tư nhạy nhậy như vậy.

Ánh mắt một lần nữa rơi vào người Chu Thương, Vương Xán cười nói:

- Người không nên vội vàng cự tuyệt, sau khi nghe ta nói hết hãy quyết định!

Thần sắc Chu Thương kiên định, lại gật đầu nói:

- Uh, người nói xem, ta ngược lại muốn nghe một bách phu trưởng như người có kiến thức gì, tuy rằng lão tử là đại quê mùa, không đọc được một chữ, nhưng theo Đại Hiến Lương Sư kiến thức rất nhiều, như Hoàng Phủ Tung, Lô Thực, Tào Tháo, Lưu Bị, Viên Thiệu, những người này ta đều đã gặp qua, về phần người nha, hắc hắc, nói thực đi, đến lúc đó người đủ tự tin, nhưng lại không có năng lực tương ứng, tự tin sẽ biến thành tự đại.

- Chu Hắc tử, xảy ra chuyện gì? Sao vội gọi ta ra như vậy?

Một đại hán thân ết chín, thất lưng rộng rãi, cơ bắp trên người gồ cao, cầm một thanh lang nha bổng, râu quai nón, bước nhanh chạy tới bên người Chu Thương, trong mắt mang theo một tia cấp bách, ánh mắt của hắn hoàn toàn rơi vào người Chu Thương, ngay Vương Xán ngồi ngay bên cạnh cũng không hề liếc mắt lấy một cái.

Wương Xán cũng lơ đãng, cười hỏi:

- Người là Bùi Nguyên Thiệu đúng không?

Trong Tam Quốc, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương vào rừng làm cướp, lúc hai người gặp phải Quan Vũ, đồng thời đưa ra lời muốn trở thành gia thần của Quan Vũ, chỉ là lúc đó chỉ có Chu Thương đồng hành với

Quan Vũ, Bùi Nguyên Thiệu thì ở trong núi chờ đợi. Sau đó không lâu Bùi Nguyên Thiệu gặp phải Triệu Vân, coi trọng tọa kỵ dưới khổ Triệu Vân, muốn cướp giết, cuối cùng bị Triệu Vân giết chết.

Lại nói tiếp, Bùi Nguyên Thiệu chính là một bi hài kịch, huynh đệ nhà mình theo Quan nhị gia, lưu lại trông coi sơn trại, lại bởi vì coi trọng một con ngựa đến nỗi bị Triệu Vân giết chết.

Bùi Nguyên Thiệu nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, hỏi:

- Chu Hắc Tử, hắc là?

Chu Thương hỏi:

- Bách phu trưởng Vương Xán dưới trướng Lưu Ích, Cung Đô, bọn họ đi qua nơi này bị ta gặp phải, nơi này cũng có đủ lương thực, chúng ta có thể ăn no rồi.

Sắc mặt Bùi Nguyên Thiệu vui mừng, nhưng lập tức tối sầm lại:

- Vô công không thụ lộc, hắc không ràng buộc cho chúng ta thực vật, chỉ sợ là có mưu đồ!

Chu Thương gạt đầu:

- Uh, người nói cũng không sai, người này muốn thu phục chúng ta.

Wang Xan cười gật đầu:

- Không phải thu phục, là mời chào.

Bùi Nguyên Thiệu cười lạnh một tiếng:

- Thực đúng là không biết tự lượng sức mình, chỉ bằng hắc?

Trên mặt Bùi Nguyên Thiệu mang theo vẻ khinh thường, lang nha bổng phịch một tiếng cắm xuống dưới mặt đất, xóc lên một đám bụi mù, đồng thời thanh chiến đao của Chu Thương cũng phách xuống dưới mặt đất, vang lên tiếng leng keng, chỗ chiến đao phách qua, để vết tích thật sâu.

Wang Xan cười lạnh, đây coi như là ra oai phủ đầu sao?

8. Chương 8: Cát Cự Xương Vương, Mưu Đồ Thiên Hạ

Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu mặt lộ vẻ lãnh sắc, mắt hổ trợn lên, nhìn chòng chọc Vương Xán, lộ ra sát khí lạnh băng.

Bầu không khí đột nhiên trở nên ngưng trọng!

Wang Xan cười nhạt một tiếng, không để ý đến biểu hiện của cả hai, kêu lính của mình phân phát thực phẩm cho đám tiểu lâu la, rồi đem cho hai phần thực phẩm đến cho Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương, cho hai người no đến căng bụng.

“Ôc ọc

”

Chu Thương vẻ mặt nghiêm túc. Nhưng đúng lúc này cái bụng lại đánh trống reo hò, mà Bùi Nguyên Thiệu ở kế bên cũng thế, hai người mấy ngày nay chưa được ăn bữa nào no đủ cả, chỉ có thể ở trong rừng kiếm một ít đồ ăn ăn cho đỡ đói, đồng thời còn kiếm ăn cho hơn hai mươi người dưới trướng, nên càng không ăn no được.

Hai người nhìn đồng đồ ăn vừa nhận được, trên mặt nở nụ cười lúng túng.

Không thể hù được Vương Xán, đã thế còn mất hết cả mặt mũi.

Vương Xán không thèm nhìn hai người thị uy, khiến cả hai tổn công vô ích, mà Vương Xán lại một chiêu đánh trúng điểm yếu của Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, thật sự là nhục nhã.

Chu Thương cúi đầu, cảm cúi mà gặm, chẳng mấy chốc đồ ăn đã vơi đi hai phần ba.

Vuốt lên cái bụng no kệt, Chu Thương nhếch môi cười hắc hắc, nói với Vương Xán: “Nói đi, ta muốn nghe Vương bách phu trưởng có cao kiến gì?”

Lúc này, Bùi Nguyên Thiệu, cũng đã ăn xong, lấy tay chùi miệng, trong mắt có chút nuối tiếc.

Được ăn thỏa thích, mới chính là hạnh phúc vô cùng!

Vương Xán nhìn thần sắc của cả hai, cười thâm trong bụng, chỉ có chút thức ăn đã làm cho cả hai thỏa mãn, có thể thấy sống rất khổ cực, loại tình huống này làm cho việc Vương Xán mời chào họ càng thêm một phần tự tin, hần quay đầu phân phó binh lính một tiếng, đám binh sĩ xung quanh lập tức thoái lui, xác định binh sỹ dưới trướng không thể nghe được gì, mới yên tâm, dù sao các binh sỹ này không phải tất cả đều thật tâm theo hắn, có thể có tay trong của Lưu Tích, Cung Đô.

Chu Thương thấy vậy, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng, cũng để cho thuộc hạ lui ra xa, tránh nghe lén.

Vương Xán lúc này mới chậm rãi nói: “Ta cũng không muốn dài dòng, ta sẽ nói tình cảnh của quân Hoàng Cân lúc này, cùng với những dự tính của sau này, chắc hẳn đây là điều hai vị quan tâm nhất.

Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu gật đầu, không nói gì, đợi Vương Xán nói tiếp.

Vương Xán nói: “Quân Hoàng Cân, cả thiên hạ đều coi là phản tặc, đều chỉ là những bá tánh tay không tát sắt, không nhà để về. Họ chỉ cần có cơm ăn áo mặc, ruộng đất để cày cấy sống qua ngày, Nhưng khi bọn họ cầm vũ khí lên được một thời gian, họ đã đi trên con đường không có lối về, một khi đã lựa chọn, thì đó là phản kháng triều đình, không có cơ hội để hối hận.

Chu Thương gật đầu, Vương Xán nói rất đúng.

Quân Hoàng Cân phần lớn là dân thường, chỉ có một số nhỏ quan binh gia nhập, hơn nữa một khi đã khởi binh thì đã không còn đường lui.

Trừ khi ẩn cư nơi núi rừng, làm một cuộc sống của người rừng, bởi vì nơi nào có người ở tất sẽ có tranh đấu, hơn nữa khi đã tham gia vào quân Hoàng Cân thì trên người đã có kí hiệu của quân Hoàng Cân, cho nên không thể tùy tiện vứt bỏ thân phận này được.

“Thiên hạ bây giờ, nạn binh đao khắp nơi, các chư hầu cùng lúc xuất hiện, các chư hầu cũng nổi lên, chúng chả đến sống chết của quân Hoàng Cân, bởi vì trong đám này có một số ít dã tâm, nuôi mong bá vương, chúng với quân Hoàng Cân bản chất giống nhau, đều là muốn từ trong loạn thế mà hồi của, chỉ là quân Hoàng Cân muốn một cuộc sống không lo nghĩ, còn đám chư hầu thì muốn quyền thế ngút trời. Đồng thời Hoàng Cân cũng có điểm khác, chư hầu là quan viên triều đình, cho nên đứng lên giúp triều đình là việc đại nghĩa, còn Hoàng Cân bọn chúng đứng lên khởi nghĩa, bị quy là tà đạo cướp nước, cho nên bị đối xử chà khác nào chuột ngoài phố.”

“Cũng bởi vì thế mà hai bên mới có sự chênh lệch lớn như thế.”

“Giặc Hoàng Cân công thành thì là phản nghịch, triều đình công thành thì là vệ quốc, một sự thật trắng trợn.”

Vương Xán lúc này lắc đầu nói: “Chính nghĩa thì luôn được ủng hộ, bất nghĩa thì gặp khó khăn, Trương Giác lúc khởi binh cũng được nhiều người hưởng ứng, nhưng càng về sau, quần chúng thuộc hạ, để cho quân Hoàng Cân bốn phía đánh cướp, gặp quan lại thì giết, gặp đại gia tộc thì cướp, nên không còn khả năng thành công. Vì sao? Vì các thế gia tộc đều xem Hoàng Cân như lũ hổ sói, còn các nhà nho học thì xem Hoàng Cân như phản tặc, dùng ngòi bút làm vũ khí, còn quan viên triều đình thì xem Hoàng Cân như bàn đạp để thăng chức, ra sức dùng lực lượng của mình để thảo phạt Hoàng Cân, có ba lực lượng này cản trở, việc Trương Giác khởi binh, chỉ là một phút huy hoàng rồi chợt tắt, không thể nào thành việc.”

Chu Thương nhú mày, mặt trầm tư, ngẩng đầu nhìn Vương Xán: “Ý của ngươi là lúc Đại Hiền Lương Sư khởi binh, thì đã không có khả năng thành công.

Vương Xán lắc đầu: “Cũng chưa chắc, lúc Trương Giác khởi binh, vẫn có cơ may thành công.

“Vậy sao người nói không có khả năng thành công?” Bùi Nguyên Thiệu than thở nói.

Vương Xán giải thích: “Nguyên nhân đơn giản, là muốn đả đảo triều đình, không chỉ cần binh sĩ chiến đấu, còn cần có hậu cần, phải biết trấn an lòng dân, phải có nơi làm gốc cho đại nghĩa. Những yếu tố này là nhân tố chủ yếu cho việc chống triều đình. Không phải lúc Trương Giác khởi binh, cửu châu đều hưởng ứng sao, Hoàng Cân trong thiên hạ tụ tập lại là có thể đả đảo triều đình, nếu chỉ dựa vào một đám dân thì không thể nào thành công được.”

Con người của Chu Thương lại đảo một vòng: “Không đúng, không đúng, người nói cái gì hậu cần tiếp tế, trấn an dân tâm, dựng cờ đại nghĩa? Các yếu tố này Đại Hiền Lương Sư đều nghĩ đến, cũng làm qua, nhưng vì sao cuối cùng vẫn thất bại

“Đúng thế, Đại Hiền Lương Sư không có sai.” Bùi Nguyên Thiệu hưởng ứng.

Vương Xán cười mỉa mai, chất vấn: “Hậu cần, hậu cần của quân Hoàng Cân là cái gì? Cướp đốt giết hiếp, cướp bóc các đại gia tộc, thương nhân giàu có, thế mà gọi là hậu cần, còn trấn an nhân tâm, khởi nghĩa Hoàng Cân đó, thanh thế to lớn, chiếm được nhiều địa phương, nhưng có mấy người thật tâm đi theo quân Hoàng Cân, nguyện vì quân Hoàng Cân mà đổ máu, còn chiếm cứ đại nghĩa thì càng vớ vẩn không chịu nổi, chỉ dựa vào Trương Giác, nói Hoàng Đế vô đạo, dân chúng không yên, gì mà sao Thái Tuế chiếu giờ Giáp Tý, thiên hạ đại cát, mà có thể trở thành khẩu hiệu, đứng lên khởi nghĩa, chỉ là nói nhảm!

“Người muốn chết!”

Bùi Nguyên Thiệu bỗng đứng lên, cầm Lang Nha Bổng chỉ vào Vương Xán.

Lúc Bùi Nguyên Thiệu cầm Lang Nha Bổng nhắm vào Vương Xán thì binh sỹ của Vương Xán cũng đã đứng dậy, cầm cung tiễn nhắm vào Bùi Nguyên Thiệu, đám lâu la đang ăn cũng bị nhắm, đám lâu la kinh ngạc, mới vừa rồi còn vui vẻ mà, sao thoáng cái trở mặt rồi.

Vương Xán mặt không biến sắc, phất tay ngăn đám binh sỹ sau lưng, vẫn ngồi yên bất động.

Vương Xán cười lạnh, tiếp tục nói: “Sự thật luôn chiến thắng, thế nào bị ta nói đúng, nên đau quá không chịu nổi chứ gì?”

“Lão Bùi, ngồi xuống!”

Chu Thương kéo Bùi Nguyên Thiệu ngồi xuống: “Xán huynh đệ, người nói rất đúng, rất có đạo lý, ta biết hoàn cảnh quân Hoàng Cân lúc này, chúng ta như lũ chuột ngoài phố, vậy người nói xem để cho quân Hoàng Cân thành công thì nên làm thế nào?”

Nghe Chu Thương đổi giọng xưng hô với mình, Vương Xán cười thầm trong lòng, xem ra lời của mình đã đánh động được Chu Thương.

Vương Xán cười: “Quy thuận triều đình.”

“Không bao giờ có chuyện đó!” Bùi Nguyên Thiệu đứng dậy: “Đồ nhóc con, để hôm nay lão tử làm thịt người.”

Chu Thương căng thẳng, đánh giá Vương Xán, thấy ánh mắt Vương Xán thanh tịnh, không có chút tránh né, Chu Thương biết rõ Vương Xán, nín Bùi Nguyên Thiệu lại, đem hắc quỳ xuống đất, khiếm trách nói: “Người ngồi xuống cho ta, không có việc gì đừng ồn ào.”

“Ta nhìn không ưa nổi tên tiểu tử này, một con chó đáng khinh.” Bùi Nguyên Thiệu không cam lòng, lớn tiếng nói.

Vương Xán lơ đãng, nhìn Bùi Nguyên Thiệu, chậm rãi nói: “Nói người là kẻ thật phụ lỗ mãng, chắc chắn người sẽ không chịu được rồi, nếu là người có thể bình tĩnh như Chu Thương, các người sẽ không phải gặp khó khăn như thời gian qua.

Bùi Nguyên Thiệu nghe vậy, buồn bã, đúng là tính tình nóng nảy của hắn đã hại Chu Thương nhiều.

Chu Thương vỗ vai Bùi Nguyên Thiệu, cười, nhìn Vương Xán, hỏi: “Xán huynh đệ, còn lời gì muốn nói, thì nói ra hết đi, ở đây không có người ngoài.”

Wương Xán cười mỉm: “Cắt cứ xưng vương, mưu đồ thiên hạ!”

Chu Thương chấn động, mở to hai mắt, Bùi Nguyên Thiệu bên cạnh, thần sắc kinh ngạc, đầy vẻ khiếp sợ.

9. Chương 9: Thu Phục Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu

“Điên rồi, tên này đúng là điên rồi!”

Chu Thương khiếp sợ trong lòng, không thua gì lần đầu đi theo Trương Giác khởi binh tạo phản, nhưng không thể không nói, lời Vương Xán quả thật có lý, chỉ với một thân phận giặc Hoàng Cân mà muốn giành thiên hạ, cơ bản không có khả năng, bởi vậy muốn thoát khỏi danh phận người của quân Hoàng Cân, thì chỉ còn cách đầu nhập quân triều đình, trở thành người triều đình, chỉ như thế mới không bị các chư hầu tìm cớ thảo phạt.

Bùi Nguyên Thiệu trong lòng cũng chấn động, con mắt tròn tròn, đầy kinh ngạc. Nhìn Vương Xán rồi lắc đầu, không hiểu trong đầu tên trẻ tuổi này đang nghĩ cái gì, chỉ là một bách phu trưởng nho nhỏ, lại muốn xưng vương, mưu đồ thiên hạ.

“To gan!”

“Thật là to gan!”

Lúc này chưa có mười tám lộ chư hầu thảo phạt Đông Trác, tuy các chư hầu Đại Hán ai cũng có tâm tư riêng, nhưng về ngoài vẫn là trung với triều đình, hơn nữa trong lòng muốn xưng vương xưng đế thì chỉ có một hai người.

Wương Xán trắng trợn biểu lộ dã tâm, mưu đồ thiên hạ.

Nhưng điều này lại phù hợp với tôn chỉ của quân Hoàng Cân, đả đảo triều đình, chinh đốn thiên hạ.

“Haizz~” Chu Thương thở dài, bình tĩnh trở lại, nháy mắt trên mặt biểu lộ vẻ khinh thường, châm chọc: “Người chẳng qua là một bách phu trưởng, dưới trướng chỉ có bảy mươi người, nếu bây giờ đầu nhập triều đình, chỉ sợ người ta đến liếc cũng không thèm, hơn nữa, thành Nhữ Nam là thiên hạ của Cung Đô, Lưu Tích, không tới lượt một bách phu trưởng như người làm chủ, nghĩ là một chuyện, việc muốn thành còn cần có thực lực.”

Wương Xán cười ha hả, khuôn mặt lộ ra sự vững vàng.

Ánh mắt của hắn nhìn về Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, tự tin nói: “Chim yến chim tước làm sao biết chí của thiên nga, những chuyện thế này thì phải làm từ từ, không phải một lần là thành, hơn nữa ta đã có kế hoạch, muốn chiếm Nhữ Nam chỉ sợ dễ như trở bàn tay, còn Lưu Tích, Cung Đô lần này gặp Viên Thuật, Bào Hồng công thành, Nhữ Nam ngàn cân treo sợi tóc, hai người họ chỉ sợ.... Hắc hắc, chiến tranh mà, một kẻ thì có lợi, kẻ còn lại phải trả một cái giá cực lớn.”

Chu Thương lạnh lùng, nghĩ tới Vương Xán chủ động suất lĩnh binh lính, cảm thấy có điều không rõ, hỏi: “Người tính đầu nhập Viên Thuật, hay là Bào Hồng?”

Wương Xán lắc đầu, nói: “Đầu nhập cho Viên Thuật hay Bào Hồng đều là bảo hổ lột da, không có chỗ tốt. Hơn nữa, dưới trướng của ta chỉ có bảy mươi người, đi đến đầu quân Viên Thuật chỉ sợ tới liếc cũng không thèm nhìn, với lại ta không muốn gia nhập các chư hầu một phương, mà là muốn đến đầu quân cho Đông Trác, Đông đại ma vương.”

“Đông Trác, người muốn đến Đông Trác?”

Chu Thương sững sờ lập tức cười nói: “Cái này có chút không hợp lý, người không có thực lực, người ta làm sao mà để mắt đến.”

Vương Xán cười nói: “Thực lực, không phải là người ta cấp cho, mà là tự mình tích lũy, cho nên ta chủ động xin thỉnh chiến, suất lĩnh hơn bảy mươi binh lính đánh Viên Thuật, chính là đạo lý này.”

“Hơn bảy mươi người !”

Chu Thương và Bùi Nguyên Thiệu lại bị Vương Xán làm cho choáng váng, tên này không những lá gan rất to, mà còn là một kẻ liều mạng.

Chỉ có bảy mươi người, dám xuất binh, thì quả đúng là uy mãnh.

“Muốn chết thì cũng đừng chết ngu ngốc như thế!” Bùi Nguyên Thiệu bĩu môi, lầm bầm.

Vương Xán cười không nói gì, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Chu Thương thì cảm thấy Vương Xán chắc chắn có kế hoạch cả rồi, hắn kinh ngạc nhìn Vương Xán, thấy hắn không nói gì, có thể nói Vương Xán đã lộ ra rất nhiều điểm hơn người. Giờ phút này, chính là quyết định việc sau này.

Rời đi, hay ở lại!

Chu Thương tin rằng nếu hắn và Bùi Nguyên Thiệu kiên quyết rời đi, Vương Xán muốn ngăn cũng không được.

Chỉ là rời đi, lại tiếp tục cuộc sống của người rừng ẩn cư nơi núi rừng hay sao?

Chu Thương nhìn Bùi Nguyên Thiệu, thấy bộ dạng không quan tâm của hắn, thì hắn biết rằng mình mà lưu lại thì Bùi Nguyên Thiệu cũng sẽ như thế. Lại nhìn Vương Xán, lúc này hắn tĩnh động như nước, như thể tất cả mọi việc đã nằm trong tính toán của hắn.

Chu Thương cắn môi, muốn liều mạng một phen.

Chết, thì cũng không thể chết uất ức ở trong rừng, đã làm nam nhi, thì phải kiến công lập nghiệp mà chấn hưng xã tắc. Chết ở nơi núi rừng, đó đâu phải việc của một đại trượng phu, thông suốt, Chu Thương quỳ một chân xuống đất, ôm quyền nói: “Chu Thương bái kiến chủ công!”

Bùi Nguyên Thiệu thấy vậy, cũng quỳ một chân xuống đất, ôm quyền nói: “Bùi Nguyên Thiệu bái kiến chủ công!”

Vương Xán thở dài, rốt cục cũng thu phục được hai tên hắc tử này rồi, nhưng hắn biết hai người này chỉ tạm thời theo hắn, nhưng mà hắn không quan tâm, nếu hai người này không thu phục nổi, thì còn nói gì đến mưu đồ thiên hạ. Cười lớn nâng Chu Thương Bùi Nguyên Thiệu đang quỳ trên mặt đất, hắn cao hứng nói: “Được, được, có hai người trợ giúp, đại sự tất thành!”

Chu Thương cười hắc hắc, thoải mái trong lòng.

Quy thuận Vương Xán, gánh nặng trong lòng hắn đã được giải tỏa, rốt cuộc không cần phải lo lắng cho kế sinh nhai của hai mươi người dưới trướng, đồng thời đối với tương lai cũng tràn đầy mơ ước, được mưu đồ thiên hạ, lúc này Vương Xán chỉ là một bách phu trưởng, nhưng tương lai hắn và Bùi Nguyên Thiệu chính là công thần.

“Đám ranh con, còn không nhanh tới đây bái kiến chủ công!” Chu Thương ra lệnh, đám lâu la sau khi được ăn no, liền nhanh quỳ xuống đất, hô to: “Bái kiến chủ công!”

Thanh âm vọng vang núi rừng, làm cho đám chim trong rừng bị cả kinh, liền giang đôi cánh mảy bay vọt đi xa.

“Đứng lên đi!” Vương Xán nghiêm túc nói, lúc này trong mắt đám lính Hoàng Cân đứng xa xa lộ vẻ kinh ngạc, nhất là Liễu Thành, trong mắt tràn đầy sự khỉu, cũng như là khâm phục, đám sơn tặc, chỉ trong chớp mắt đã bị thu phục rồi sao.

Vương Xán trong mắt lộ ra tia đắc ý, căn dặn Chu Thương: “Chu Thương, hai mươi người theo ngươi chắc đã chinh chiến nhiều năm, có thể nói là là tình như thủ túc, cho nên ta sẽ không chia rẽ ngươi với họ, đồng thời ngươi cũng không phải nghe mệnh lệnh của người khác, trực tiếp nghe lệnh ta.”

“Đạ!” Chu Thương cảm kích, lớn tiếng đáp, thái độ cũng khiêm tốn, thân là cấp dưới. cũng không thể dùng thái độ như ban nãy mà nói chuyện.

“Tốt lắm, đừng đứng nữa, ngồi xuống nói chuyện đi.”

Vương Xán khoát tay nói: “Y phục, vũ khí của các người đều cũ nát quá rồi, nhìn không khác gì ăn mày, ta sẽ cho binh lính chuẩn bị cho các người áo quần, binh khí.”

Chu Thương cười nói: “Đa tạ chủ công!”

Vương Xán gật đầu, nói: “Các người đi theo ta, có một ít việc cần phải rõ, lúc này Viên Thuật, Bào Hồng liên quân với nhau, cần phải thận trọng, không thể để xuất hiện bất kỳ sai lầm nào, nếu không một khi chúng ta đối diện quan quân, thì muốn sống còn khó, bởi vậy Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu hai người nhất định phải quản lý người của mình cho tốt, ai dám trái lệnh, giết không tha!”

Khi nói chuyện, trong giọng Vương Xán lạnh như băng.

Chu Thương cũng hiểu rõ, trái quân lệnh là như thế nào, lớn tiếng đáp: “Chủ công yên tâm, nếu có việc đó, tỳ chức sẽ tự tay vạ đầu hần.”

Vương Xán nhìn qua vẻ mặt trịnh trọng của Chu Thương, cười mỉm

Có hai người này làm tay chân, thật không tệ.

10. Chương 10: Thám Thính

Cát Pha (mấy chương trước mình dịch nhầm là đồi cát nhé), ngoài trăm dặm phía đông nam thành Nhữ Nam, là con đường dẫn đến Nhữ Nam.

Đại quân của Bào Hồng, Viên Thuật muốn đến được thành Nhữ Nam, tất nhiên phải đi ngang qua Cát Pha.

Trời chạng vạng tối, đường chân trời tỏa ra ánh tà dương đỏ rực, nhuộm đỏ cả một vùng trời xanh biếc. Trong núi rừng tĩnh mịch, đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập từ trong núi rừng Cát Pha vọng ra, Liễu Thành thở hổn hển, đã chạy một quãng đường rất dài, hần nhanh chóng chạy đến chỗ Vương Xán, quỳ một gối xuống đất, chấp tay nói: “Bẩm đại nhân, đại quân của Viên Thuật, Bào Hồng đã tiến vào địa giới Cát Pha.”

“Cuối cùng đã tới rồi sao?”

Vương Xán cười lạnh một tiếng, hần ra lệnh binh sỹ nghỉ ngơi một đêm ở khe Long Sơn, canh năm ngày hôm sau, mang theo cả đám người Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu vội vàng đi đến Cát Pha, không ngờ sau khi đuổi theo đến Cát Pha, phát hiện vẫn chưa thấy tung tích của đại quân Viên Thuật, Bào Hồng, nhưng thế cũng có lợi, để Vương Xán có thời gian chuẩn bị tất cả để đối phó với đại quân của Viên Thuật, Bào Hồng.

Đợi ròng rã hai ngày, cuối cùng cũng đợi được đại quân quan binh tới.

“Chu Thương, lối vào Cát Pha đã bố trí tốt chưa?” Vương Xán nhẹ giọng hỏi.

Chu Thương lớn giọng nói: “Thưa chủ công, đều đã bố trí xong hết rồi.”

Vương Xán gật gật đầu, cười nói: “Tốt, đêm nay chúng ta sẽ đi lừa quan binh xuất chiến, để cho chúng biết thế nào là lễ độ và đồ lệ, bây giờ đã là chạng vạng rồi, ta phỏng đoán chúng đang hạ trại, đợi đến ngày mai sẽ hùng hổ tiến về thành Nhữ Nam, việc đêm nay chúng ta phải làm là lừa chúng xuất chiến. Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, hai người các người theo ta thám thính tình hình quân địch, xem xem quân của Bào Hồng hạ trại ở nơi nào?”

“Vâng!”

Hai người Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu phần khởi trả lời.

“Liễu Thanh, dẫn đường.”

Vương Xán xoay người, phân phó Liễu Thanh dẫn đường, bốn người nhanh chóng mất hút trong núi rừng, chạy về phía doanh trại của đại quân quan binh.

Sườn nam Cát Pha, quan binh đang chậm rãi tiến về hướng thành Nhữ Nam.

Giữa đoàn quân, có một người đàn ông thân mặc khải giáp màu đen, có râu quai nón, mũi to miệng rộng, đang cười trên một con chiến mã màu nâu, tay xách một thanh đao ba đầu hai lưỡi, đang chậm rãi thúc ngựa đi theo đoàn quân.

Người đó chính là đại tướng dưới trướng Viên Thiệu Kỷ Linh, được phái đến Nhữ Nam tiêu trừ giặc Hoàng Cân.

“Bào tướng quân, trời đã tối rồi, theo mõ thấy chúng ta nên hạ trại ở Cát Pha, nghỉ ngơi một đêm, để binh sỹ phục hồi tinh thần, chuẩn bị đầy đủ, sau đó sáng mai mới tiến về thành Nhữ Nam, công hạ Nhữ Nam.” Kỷ Linh hí hửng, ra dáng bố đời, hung hăng nói: “Ngoài hạ trại ở Cát Pha ra, chúng ta chỉ có nước hành quân cả đêm đến thành Nhữ Nam mà thôi, chưa kể lúc này đại quân đã vào trong rừng sâu, trước sau đều đi mất mấy dặm mới ra khỏi rừng, bất luận thế nào cũng phải để sáng sớm mới đi được dễ dàng, đến đêm mà chúng ta đã hạ trại xong thì giặc Hoàng Cân cũng không dám đến tập kích doanh trại.”

“Một đám giặc Hoàng Cân không biết sống chết, cứ vào rừng làm cướp là được, vậy mà lại dám chiếm cứ thành trì, đốt giết cướp giết, đúng là sống không biết an phận, năm đó Trương Giác khởi binh tạo phản, mỗi theo chủ công cùng đánh Hoàng Cân, giết quân Hoàng Cân nhiều vô số kể, bây giờ chỉ là một đám giặc Hoàng Cân nhỏ nhoi lại phải cần bốn tướng ra tay, haizz, bọn này thật là chán sống mà.”

Kỷ Linh tỏ ra vẻ ngông cuồng và nóng nảy.

Kỷ Linh là đại tướng đứng đầu dưới trướng Viên Thuật, vũ dũng nhanh nhẹn, cùng với đao pháp, trở thành kẻ hiểm có đối thủ.

Chính là vì Kỷ Linh võ nghệ cao cường, là tướng lĩnh được xem trọng nhất của Viên Thuật, nhưng lại được phái đi tiêu trừ giặc Hoàng Cân ở thành Nhữ Nam. Kỷ Linh trong lòng không vui, một đám giặc Hoàng Cân, đâu có giá trị để hấn ra tay. Dùng hấn đối phó với giặc Hoàng Cân, khác nào giết gà bằng dao mổ trâu.

Bào Hồng gật gật đầu, cười nịnh bộ, nói: “Thế thì cứ theo ý của Kỷ tướng quân, chúng ta nghỉ ở Cát Pha một đêm, ngày mai tấn công thành Nhữ Nam, đến lúc đó vẫn là nhờ Kỷ tướng quân ra tay!”

“Ừm, Bào tướng quân cứ yên tâm, chẳng qua chỉ là một đám giặc Hoàng Cân mà thôi.”

Kỷ Linh cười to, vuốt vuốt râu, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý, nhưng trên mặt hấn thoáng có vẻ bất an, không phải là bất an về giặc Hoàng Cân, mà bất an là Bào Hồng sợ Hoàng Cân như sợ cọp.

“Báo!”

Một tên tiểu giáo cười cấp tốc chạy đến chỗ Kỷ Linh, lớn tiếng nói: “Bẩm tướng quân, mặt tướng đã điều tra rõ địa hình của Cát Pha, xung quanh Cát Pha núi rừng trùng điệp, bốn phía cỏ dại um tùm, không tìm thấy chỗ trống phù hợp cho đại quân hạ trại, bây giờ đã là mùa thu, khắp nơi đều là cành khô lá khô, đại quân nếu dựa vào đây đóng quân thì rất là nguy hiểm, xin tướng quân định đoạt.”

Kỷ Linh vẻ mặt nghiêm túc, Cát Pha sao lại không có nơi phù hợp để đóng quân chứ?

Ngẩng đầu nhìn lên cây cối chôn sơn dã, chỉ thấy một màu vàng úa đập vào mắt.

Giờ đã là tháng mười, cây cối rụng một màu vàng, cỏ dại héo úa, mà địa hình Cát Pha toàn là núi sâu rừng thẳm, không đủ chỗ để chứa năm ngàn quân của Bào Hồng, Kỷ Linh, vì vậy tên tiểu giáo mới lập tức chạy đến chỗ Kỷ Linh, hỏi xem nên đóng quân ở đâu?

Kỷ Linh trầm mặc một lúc, rồi nói: “Vậy đóng quân ở Cát Pha, nhổ dọn dẹp bớt cây cỏ xung quanh, còn những loại cây to khó xử lý thì mặc kệ.”

“Vâng!” Tên tiểu giáo chấp tay trả lời, sau đó xoay người đi thi hành mệnh lệnh.

Bào Hồng cảm thấy không ổn, hỏi: “Kỷ tướng quân, quân doanh dựa vào rừng núi mà đóng quân chính là đại kỵ, hơn nữa Cát Pha lại là nơi cây cỏ rậm rạp, một khi bị cháy, thì e sẽ rất nguy hiểm. Vả lại cho dù xử lý hết cây cỏ xung quanh, nhưng hôm nay gió rất to, nếu như có hỏa hoạn, gió thổi thêm cho lửa, thì sẽ rất khó xử lý.”

Kỷ Linh trong lòng khinh thường Bào Hồng gan nhỏ như chuột, mặt mày nghiêm túc, hỏi: “Bào tướng quân, đại quân chúng ta tiến về Như Nam đánh giặc Hoàng Cân, đám Hoàng Cân này sớm đã biết tung tích của chúng ta, hiện tại e là chúng đang tìm cách ngăn cản chúng ta, người cảm thấy chúng sẽ chủ động xuất binh sao?”

“Cái này? Cái này?” Bào Hồng mặt đỏ lên, lúng túng nói: “giặc Hoàng Cân yếu thế, khẳng định không dám chủ động xuất kích.”

Kỷ Linh cười lạnh một tiếng nói: “Thế thì đúng rồi, giặc Hoàng Cân đã không dám xuất binh, làm sao có ai đối địch với chúng ta, đóng quân tựa vào núi rừng còn sợ gì nữa. Bào tướng quân, người không nên lo lắng, không có việc gì!” Kỷ Linh dáng vẻ chỉ bảo, ý tứ sâu xa, sau khi nói xong, Kỷ Linh cũng không để ý tới Bào Hồng nữa, dùng thanh đao vô nhẹ vào chiến mã phía dưới, hướng phía trước chạy đi thật nhanh .

Bào Hồng ngượng ngùng cười, nhìn bóng lưng Kỷ Linh biến mất, ánh mắt hung ác nham hiểm lóe lên rồi biến mất.

Xa xa ngoài quan đạo, ẩn núp trong núi rừng, Vương Xán, Chu Thường, Liễu Thành trên cao nhìn xuống, âm thầm nhìn chăm chú vào đại quân quan binh đang thông thả hành quân , Vương Xán ánh mắt vẫn rơi vào trên người Kỷ Linh tay cầm đao ba đầu hai lưỡi , đây là mục tiêu chủ yếu mà hắn chủ động tấn công , về phần Bào Hồng, để hắn đi đối phó với Cung Đô, Lưu Tích là được.

“Thưa chủ công, Kỷ Linh chuẩn bị xây dựng quân doanh ở Cát Pha .” Bùi Nguyên Thiệu chạy nhanh vào, chấp tay nói với Vương Xán: “ Binh sỹ mai phục trong tối truyền đến tin tức, đại quân của Bào Hồng, Kỷ Linh đã bắt đầu xây dựng quân doanh, chuẩn bị nghỉ ngơi ở Cát Pha một đêm, chúng ta lúc nào thì động thủ?”

Vương xán lắc đầu, nhìn bên cạnh Chu Thường liếc mắt, nói: “Chu Thường, người có mấy thành nắm chắc giết được Kỷ Linh?”

Chu Thường nói: “Không được bốn thành!”

Vương Xán nhướng mày, lại hỏi: “Nếu là thêm Bùi Nguyên Thiệu nữa? Thì có mấy thành nắm chắc?”

Chu Thường thoáng suy nghĩ, nói: “Nếu là thêm lão Bùi nữa, sẽ nắm chắc bảy thành !”

“Bảy thành?” Vương Xán cúi đầu trầm tư, trong lòng thở dài một tiếng, vẫn còn quá thấp, không nắm chắc tuyệt đối, còn không bằng không đụng đến Kỷ Linh, sau một lát trầm mặc, hắn hỏi: “Các người có bảy thành nắm chắc giết chết Kỷ Linh, ta để cho người và Bùi Nguyên Thiệu cầm chân Kỷ Linh, nắm chắc bao nhiêu thành?”

Chu Thường không chút nghĩ ngợi, cười nói: “Nếu chỉ là cầm chân Kỷ Linh, tuyệt đối không thành vấn đề.”

Vương Xán trên mặt mới lộ ra dáng tươi cười, nói rằng: “Được, đêm nay người và lão Bùi thì phụ trách cầm chân Kỷ Linh, về chuyện giết chết Kỷ Linh thì giao cho ta, ta sẽ phụ trách giết chết hắn.” Vương Xán đã sinh hoạt ở đây hơn nửa tháng, trong khoảng thời gian này vương xán vẫn tự tập luyện bắn cung, đối với hắn mà nói, sử dụng loại vũ khí mà võ tướng loại một dùng trong giao chiến như đao, thương, còn không bằng mài dũa tài bắn cung của mình, có thể trở thành thiện xạ, thậm chí là có thể một mũi tên đã giết được địch.

Dựa vào sở trường của mình, đánh với sở đoản của địch, đây mới là nâng cao ưu thế của bản thân.

11. Chương 11: Ban Đêm Đánh Úp Doanh Trại

Buổi tối, gió lạnh gào rít, bầu trời âm u, bầu trời tối đen như mực.

Doanh trại quan binh, những bó đuốc cháy sáng liên tiếp phát ra tiếng lộp bộp, soi sáng quân doanh thành một mảng đỏ rực.

Trong doanh trại, những binh sỹ thân mặc áo giáp, tay cầm trường mâu đang đi qua đi lại không ngừng tuần tra cảnh giới. Cửa chính doanh trại, đặt từng hàng từng hàng rào chắn, là chuyên môn để phòng ngừa kỵ binh đánh úp doanh trại. Đại quân hành quân liên tục một ngày, các binh sỹ đều đã mệt không chịu nổi, trong doanh trại ngoài binh sỹ gác đêm, những binh sỹ khác đều đã nghỉ ngơi, toàn bộ doanh trại chỉ có tiếng bước chân của binh sỹ đang đi tuần tra, không hề có tiếng động khác.

”Lú lo~~Lú lo

”

Một tiếng chim sơn ca vang lên, thanh âm trong trẻo dễ nghe vang vọng bầu trời đêm.

Nghe tiếng hót chim sơn ca, thống lĩnh binh sỹ gác đêm trong doanh trại dừng một chút, thấy chung quanh không có âm thanh gì khác, liền tiếp tục tuần tra. Cửa chính doanh trại, hai bên trên tháp quan sát, binh sỹ phụ trách cảnh giới thần sắc chần động, đồng thời nhìn về phía rừng cây, chú ý kỹ nơi tiếng chim sơn ca vọng lại, thấy trong rừng yên lặng không tiếng động, vừa không thấy chim chóc bay lên, lại tiếp tục đứng trên tháp quan sát.

Lúc này, trong núi cách doanh trại quan binh doanh trại trăm mét có hơn trong cánh rừng, một loạt âm thanh xào xạc vang lên.

Ba thân ảnh màu đen xuyên qua cánh rừng, thật nhanh tiếp cận doanh trại quan binh, người cầm đầu là một thanh niên, đi theo phía sau là hai người đàn ông có râu quai nón. Thanh niên cầm trong tay một thanh trường cung, phía sau lưng có một túi đựng tên, hai người đàn ông râu quai nón phía sau một người tay cầm Lang Nha Bổng, một người tay cầm một thanh Kim Bối Đại Dao, hai người theo thật sát phía sau người thanh niên, cảnh giác nhìn về khu rừng rậm phía trước.

“Thưa chủ công, không thể tiếp tục đi tới, đi nữa thì có thể bị quan binh phát hiện.”

Người đàn ông tay râu quai nón cầm Kim Bối Đại Dao nhướng người lên, chặn người thanh niên phía trước, ngăn hẳn tiếp tục đi tới. Người này không phải là ai khác, chính là Chu Thương đã quy thuận Vương Xán. Lúc này màn đêm đã dày đặc, Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, Vương Xán ba người mai phục ở trong rừng cây, nhanh chóng hướng về phía doanh trại quan binh mò mẫm mà đi. Chu Thương nhìn chăm chăm vào doanh trại quan binh ở rừng cây phía trước, ánh mắt lộ ra vẻ dè chừng, phía trước là đại doanh trại quan binh, một khi bị quan binh phát hiện, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Bùi Nguyên Thiệu cũng đứng ở bên cạnh Chu Thương, ồm ồm nói: “Chu hắc tử nói có lý, chủ công, không thể tiến tới.”

Wương Xán cười hắc hắc, sờ sờ cằm, nói: “Đi tới ba trượng nữa, gần thêm ba trượng nữa ta mới chắc chắn bắn chết binh sỹ phụ trách cảnh giới trên tháp quan sát.”

Chu Thương mắt liếc một cái ước đoán khoảng cách từ cánh rừng tới doanh trại quan binh, ước chừng một trăm chừng ba mươi thước, khoảng cách xa như vậy, Vương Xán lại còn nói tiếp tục đi tới ba trượng là có thể bắn chết binh sỹ canh gác, làm Chu Thương kinh ngạc một hồi, nhưng hẳn lại không có hoài nghi năng lực của Vương Xán, bởi vì Vương Xán mang theo hai người đi dẫn dụ quan binh, không cần phải nói láo.

Suy tư chỉ chốc lát, Chu Thương gật đầu, nói: “Chủ công, nhất định phải cẩn thận, nghìn vạn lần không thể để cho quan binh phát hiện.”

Wương Xán cười cười, không nói gì, mà là chậm rãi tiến lên phía trước, bởi vì cây trong rừng cành lá sum xuê, cây cối san sát, hơn nữa bóng đêm thăm thẳm, bầu trời không có ánh trăng, đêm khuya tối tăm như vậy, binh sỹ phụ trách cảnh giới đứng ở trên tháp quan sát ngoại trừ lắng tai nghe động tĩnh chung quanh, căn bản không thể nào thấy được trong rừng cây chuyện đã xảy ra.

Càng quan trọng hơn là trên hai tháp quan sát của doanh trại còn có hai cây đuốc đang cháy bập bùng, làm tháp quan sát trở nên sáng sủa, tình huống như vậy trong đêm đen chỉ có thể là người núp trong bóng tối thấy binh sỹ canh gác, mà binh sỹ canh gác không thể nào phát hiện ra người núp trong bóng tối.

Vương Xán đứng ở một nơi cách doanh trại một trăm hai mươi mét, bình tĩnh hít thở, chậm rãi kéo trường cung trong tay, đặt mũi tên lên, nhắm ngay tên binh sỹ trên tháp quan sát bên trái.

“Bùi Nguyên Thiệu, phân tán sự chú ý của bọn họ.”

Vương Xán hai mắt híp lại, nhìn chăm chăm vào tên binh sỹ canh gác, trầm giọng ra lệnh.

Bùi Nguyên Thiệu gật đầu, đưa ngón trỏ và ngón cái vào trong miệng, thổi một cái, lập tức tiếng kêu của chim sơn ca từ trong miệng của Bùi Nguyên Thiệu phát ra, tiếng chim hót trong trẻo dễ nghe ở trong rừng cây càng không ngừng vang vọng, tên binh sỹ đứng ở tháp quan sát bắt đầu cảnh giác quay lại, mở to hai mắt, nhìn về rừng cây đen kịt, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng.

“Lão Thái, có gì lạ à?”

Binh sỹ đứng ở bên trái tháp quay về phía đứng binh sỹ đứng ở bên phải hô một tiếng, ánh mắt lộ ra sự cảnh giác, hẳn là lão binh, nhập ngũ đã mười năm, kinh nghiệm cực kỳ phong phú, đối với kiểu tiếng chim hót từ rừng cây truyền đến rất là mẫn cảm, cảm giác bầu không khí có cái gì đó kỳ lạ.

“A ~ Lão Vương, tránh mau!”

Binh sỹ tên là lão Thái đột nhiên thần sắc kinh hãi, nhìn vào binh sỹ phía đối diện, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, đưa tay chỉ cho lão binh, la lớn: “Địch tấn công, địch tấn công

”

Lão Thái tiếng nói vừa dứt, lão binh đứng ở bên trái vừa nghe tiếng la, đã bị một mũi tên đen nhánh bắn thủng yết hầu, mũi tên từ trên cổ lão binh bay xuyên qua cằm phịch một tiếng vào cột trụ của tháp quan sát, phần đuôi mũi tên hây còn run run, lão binh bị một mũi tên xuyên qua yết hầu há mồm, trong miệng phát ra tiếng rên, thế nhưng yết hầu bị một mũi tên bắn thủng, lão binh căn bản không phát ra được âm thanh nào, chỉ ngọ nguậy trong chốc lát, liền ngã trên mặt đất, co quắp người tắt thở.

Binh sỹ đứng phía bên phải tháp quan sát thần sắc cảnh giác, hai tay cầm đao để ngang trước ngực, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Lúc này, hẳn đã xác định có người bắn lên, bởi vì tiếng rống to của hắn, cả tòa quân doanh cũng chấn động lên, binh lính tuần tra đều chạy đến cửa doanh trại, phòng ngừa có người đánh lên.

“Vụt ~ Vụt ~ ”

Một âm thanh xé gió, mũi tên đen nhánh từ rừng trong rừng cây bắn ra, nhắm thẳng đến tên binh sỹ phía bên phải tháp, con người binh sỹ co rút lại, mở to hai mắt, hét lớn một tiếng, chiến đao trong tay bổ mạnh về phía trước, đánh bay mũi tên đang bay tới văng ra ngoài.

“Hô ~ Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã bị bắn trúng!”

Binh sỹ thở ra một hơi dài, rốt cục thoát được mũi ám tiễn đó, nhưng vào lúc này, lại có âm thanh xé gió truyền đến, một mũi tên đen nhánh bay nhanh đến, không đợi binh sỹ kịp phản ứng, trong nháy mắt đã bắn xuyên qua tim của tên binh sỹ, sức mạnh khổng lồ từ mũi tên phát ra, đẩy tên binh sỹ đập vào thanh chắn.

Rắc một tiếng, binh sỹ thân thể đâm phải hàng rào, đụng gãy thanh gỗ, tên binh sỹ cũng từ trên tháp quan sát rơi xuống, thi thể rơi ở trên mặt đất.

“Xảy ra chuyện gì?”

Một tiếng âm thanh trầm mạnh vang dội từ trong quân doanh truyền đến, chỉ thấy Kỷ Linh thần sắc lạnh lùng, trong tay mang theo Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, chạy thật nhanh đến trước cửa doanh trại, nhìn xung quanh, ánh mắt rơi vào thi thể binh sỹ đã chết nằm trên mặt đất, ánh mắt lộ ra một vẻ giận dữ.

“Tướng quân, trong rừng cây có người bắn lên!”

Giáo úy phụ trách tuần tra đêm đứng ra nói, giáo úy vừa mới nói xong, chợt nghe thấy Kỷ Linh hét lớn một tiếng: “Cẩn thận!”

Vừa nói xong, chỉ thấy Kỷ Linh đưa núm vai tên giáo úy lại, trong nháy mắt ném tên giáo úy ra phía sau, sau đó Kỷ Linh tay phải giật một cái, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao trong tay vung lên, trong nháy mắt bổ ra, chỉ thấy một tia sáng lạnh lẽo xẹt qua trong trời đêm, sức mạnh khổng lồ từ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao lan ra, ánh đao lóe ra ngoài, âm thanh sắc bén chói tai không gì sánh được, một mũi tên đen nhánh chạm vào Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao, đột nhiên mũi tên bị chẻ làm hai.

“Hừ, bắn lên người khác, một đám tiểu tặc không dám lộ diện!”

Kỷ Linh thu đao lại, trong mắt phun ra lửa giận hừng hực, Bào Hồng mặc quần áo tử tế mới vừa từ trong doanh trại bước ra, lại trông thấy Kỷ Linh bổ ra một đao, chém mũi tên thành hai khúc, há hốc mồm, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, lúc này hắn mới chính thức thấy được sự lợi hại của Kỷ Linh, trong lòng thầm than Kỷ Linh không hổ là đệ nhất đại tướng dưới trướng Viên Thuật, đồng thời trong lòng cũng nghĩ nghìn vạn lần không thể chọc giận Kỷ Linh, chắc chắn sẽ bị hắn một đao đánh chết.

Trong cánh rừng, Vương Xán rõ ràng thấy Kỷ Linh một đao chém mũi tên thành hai khúc, trong mắt lóe lên vẻ kiêng kỵ.

“Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, nhìn thấy đao pháp của Kỷ Linh, hai người các người thật là có nắm chắc cầm chân được Kỷ Linh?” Vương Xán nhẹ giọng hỏi, lúc này hắn chứng kiến một đao của Kỷ Linh, rất cuộc hiểu rõ mình so với những nhất lưu võ tướng chênh lệch thế nào, chút đắc ý về kỹ năng cận chiến tay không trong lòng đã biến mất, chỉ còn thừa lại chiến ý nồng đậm.

Nếu là bắn lên sau lưng, xuất kỳ bất ý, Vương Xán có tuyệt đối chắc chắn bắn chết Kỷ Linh.

Thế nhưng, Kỷ Linh trong tình trạng cảnh giác thì khó có thể bắn chết hắn, võ nghệ đến trình độ như Kỷ Linh, tai thính mắt tinh, đối với sự vật xung quanh đều vô cùng mẫn cảm, không có khả năng bị bắn chết dễ dàng.

Chu Thương vẻ mặt lãnh đạm, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu nói: “Đao pháp Kỷ Linh đã đến mức đẳng đường nhập thất, giỏi vô cùng. Thế nhưng chỉ là lợi hại mà thôi, nhưng cũng không phải là kinh khủng nhất, cao thủ dùng đao thời nay, lợi hại nhất vẫn thuộc về Quan Vũ nhị đệ của Lưu Bị, người đó đao pháp mới là quỷ khóc thần sầu, không ai địch nổi, năm đó lúc thuộc hạ và lão Bùi ở dưới trướng Đại Hiền Lương Sư, từng nhìn thấy Quan Vũ xuất thủ, đao pháp kia, quả thật là gặp người giết người, gặp thần giết thần!”

Chu Thương đang nói chuyện, lại liếc mắt nhìn sang Kỷ Linh đứng ở cửa doanh trại, tràn đầy tự tin nói: “Kỷ Linh cũng coi như lợi hại, thế nhưng thuộc hạ và lão Bùi liên thủ, tuyệt đối có thể cầm chân Kỷ Linh, nếu là hắn không chạy trốn, hai người chúng ta có thể đưa hắn kèm chết, chỉ là nếu hắn liều mạng muốn chạy trốn, chúng thuộc hạ cũng không có cách nào.”

Wang Xan khép miệng, trong lòng kinh ngạc, Kỷ Linh đã rất mạnh, Quan Vũ lại càng thêm lợi hại.

Con mẹ nó, xem ra còn phải nỗ lực luyện tập Chân Võ Mật Tịch trong Thái Bình Yếu Thuật, nếu không sau này thật là sẽ chẳng có dũng khí mà đấu với võ tướng cao cấp.

12. Chương 12: Hỏa Công! (1)

Kỷ Linh cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao xuống đất, cả cơ thể đứng sừng sững như một ngọn núi trước của doanh trại, không động đậy, hai mắt tỏa sáng, gắt gao nhìn về rừng cây cách đó một trăm mét, thổ khí khi, trút ra hết bất mãn trong lòng. Một lúc sau, Kỷ Linh mới nói: “Khiêng tên binh sỹ dưới đất đi chỗ khác, trên tháp quan sát không cần binh sỹ trực gác nữa, chỉ cần binh sỹ trong doanh luôn cảnh giác tuần tra là được.”

Giáo úy trực đêm trả lời: “Dạ, mặt tướng đã rõ!”

Kỷ Linh hừ một tiếng, mang theo Tam Tiêm Lương Nhận Dao quay về doanh trường, tiếp tục nghỉ ngơi. Bào Hồng vừa mới từ trong doanh trường đi ra, còn chưa đi đến trước mặt Kỷ Linh, liền trở về, hẳn biết Kỷ Linh đang nổi nóng, vì vậy hẳn cũng biết điều, không làm phiền Kỷ Linh, trở về ngủ.

Sau khi Kỷ Linh rời khỏi, các binh sỹ vừa chạy ra khỏi doanh trường cũng buồn vũ khí, trở về nghỉ ngơi.

Bóng đêm thăm thẳm, cả doanh trại lại trở nên yên lặng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong quân doanh ngoài tiếng bước chân của binh sỹ trực gác, tiếng ngáy đều đều nhẹ nhàng, đến khoảng nửa đêm, binh sỹ tuần tra cũng bắt đầu sụp mi, chờ đợi tốp binh sỹ khác đến thay ca.

Lúc này, một âm thanh răng rắc phát ra từ trong rừng cây.

Một đám người chen chúc nhau trong rừng xông ra, hơn bảy mươi binh Hoàng Cân, cùng với hơn hai mươi binh sỹ dưới trướng Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu đều tụ tập trong rừng cây, đợi Vương Xán hạ lệnh.

“Nổi trống!”

Vương Xán nhìn về phía quân doanh yên tĩnh, trên mặt lộ vẻ khôi hài.

”Tùng, tùng, tùng

~”

Từ trong rừng cây từng tiếng trống nặng nề vang lên, tiếng trống khi thì trầm thấp, khi thì cao vút, làm não động chim chóc đang ngủ trong rừng, âm thanh ồn ào làm lũ chim giang rộng cánh đập phành phạch, bay thẳng lên trời.

”Thối kèn lệnh

”

Cùng lúc với tiếng trống trận vang lên, Vương Xán ra lệnh một tiếng.

”Tu, tu, tu

”

Tiếng kèn kéo dài xa xăm đột nhiên truyền đến từ phía xa, đánh thức những binh sỹ đang say giấc nồng, trong quân doanh từng đám binh sỹ mở đôi mắt còn đang lim dim, cầm vũ khí đặt ở bên cạnh, mặc quần áo, áo giáp mới vừa cởi ra không lâu, sau đó chạy ra ngoài đại doanh.

Bọn binh sỹ ngáp ngáp, phờ phạc đứng trong quân doanh, tinh thần uể oải.

Những binh sỹ này hoặc là đi đứng xiêu vẹo, hoặc là áo giáp không có mặc đủ, hoặc là không có cột đai lưng... Nói chung, toàn bộ quân doanh đã loạn thành một mớ, không còn ra cái thể thống gì, không chỉ binh sỹ phờ phạc, mà ngay cả những tên bách phu trưởng, thiên phu trưởng, giáo úy, tướng quân đều ngáp ngáp ngáp dài, mi mắt cứ muốn kéo xuống, giống như sắp ngủ tới.

Vương Xán dẫn đầu một đoàn binh sỹ trốn trong rừng cây, cười hắc hắc.

Nhưng những binh sỹ này của hắn tinh thần đầy đủ, dành riêng để quấy rầy Kỷ Linh về đêm, hôm nay quan binh không có tinh thần, đúng ý của Vương Xán. Lúc bọn binh sỹ đang cười, trên mặt Chu Thương lại lộ vẻ ngưng trọng, lo lắng hỏi: ”Chủ công, chúng ta quấy rầy quan binh như thế cũng chỉ là thương tổn bên ngoài, chưa thật sự đả kích quan binh, quấy rầy như vậy có hữu dụng không?

Vương Xán cười nói: “Ta cũng không định tới đây chỉ để quấy rầy quan binh, đây chỉ là thủ đoạn làm Kỷ Linh tức giận mà thôi.”

Kỷ Linh? Vương Xán cười lạnh, đại tướng như vậy lại bị phái đi Nhữ Nam tiêu trừ giặc Hoàng Cân, sợ rằng trong lòng đã căm tức, sớm cảm thấy bất mãn, hôm nay việc Vương Xán phải làm là kích phát trở lại sự bất mãn trong lòng Kỷ Linh, làm Kỷ Linh mất đi lý trí, từ đó mà đạt được hiệu quả theo yêu cầu của Vương Xán.

Kỷ Linh lại giống như suy nghĩ của Vương Xán, vô cùng phẫn nộ, sắc mặt tái xanh, không nói được một lời, cả người giống như hổ mẹ bị bắt mất con, giận dữ không thôi.

Một đám tiểu tặc, lại đám tối quấy rầy.

Kỷ Linh đi tố quân doanh, đứng ở phía trước binh sỹ, Tam Tiêm Lương Nhận Dao trong tay cầm phịch xuống đất.

“Vương Duyệt, triệu tập binh sỹ, bốn tướng muốn tiêu diệt bọn giặc trong rừng.” Kỷ Linh hét lớn một tiếng, âm thanh như hổ báo điên cuồng gào thét, tràn đầy phẫn nộ.

Giáo úy Vương Duyệt nói to: “Dạ!”

Vương Duyệt trả lời xong liền xoay người đi triệu tập thuộc hạ, lúc chuẩn bị rời khỏi, Bào Hồng chạy như bay ra, cản Vương Duyệt lại, nói: “Vương giáo úy, đợi một chút, ta có chuyện muốn nói!”

“Bào tướng quân, ngài cản binh sỹ của lại là có ý gì?”

Kỷ Linh đang rất là phẫn nộ, nào quân Bào Hồng là minh hữu của Viên Thuật, vả lại Viên Thuật xuất thân từ Viên gia tứ thế tam công, gia môn hiển hách, quan tư đồ đương triều Viên Hoè là gia chủ Viên gia, địa vị cực cao, chính là rường cột của triều đình, Viên gia hiện tại đang vào lúc cực thịnh, một Tây Viên bát giáo úy nhỏ nhoi, còn chưa đủ lọt vào mắt Viên Thuật, chẳng qua là Viên Thuật chỉ mượn danh nghĩa của Bào Hồng để tấn công thành Nhữ Nam, nên mới liên minh cùng Bào Hồng.

Đúng lúc trong lòng Kỷ Linh không vui, nên không muốn đấu lý với Bào Hồng.

Hắn mặt lạnh như tiền, hai mắt liếc nhìn Bào Hồng, chờ đợi câu giải thích của hắn.

Bào Hồng trong lòng căm phẫn, tốt xấu gì hắn cũng là chủ soái của liên quân này, Kỷ Linh sao lại có thể vô lễ như thế, nhưng hắn nghĩ tới thế lực to lớn của Viên Thuật, hắn cũng có ý nghĩ nịnh bợ Viên Thuật, liền nén cơn giận trong lòng xuống, trên mặt mang một nụ cười hoà nhã, đi đến trước mặt Kỷ Linh nói: “Kỷ tướng quân, đó chẳng qua chỉ là một đám tiểu tặc, quân doanh quân ta trong thì có binh sỹ tuần tra, ngoài thì có hàng rào cự mã, đám tặc binh này căn bản là không thể tiến vào quân doanh nửa bước, hà có gì lại để chúng chọc tức, ngày mai đại quân còn phải tiến về Nhữ Nam, chẳng bằng nghỉ ngơi sớm một chút, bồi bổ tinh thần, mới có thể tấn công thành Nhữ Nam thuận lợi.

Kỷ Linh hừ một tiếng, không nói gì.

Kỷ Linh có thể làm đại tướng một phương, cũng không phải là không có năng lực, chỉ là tính tình có chút nóng nảy, rất dễ phát cáu, nghe Bào Hồng nói xong, hắn cũng hiểu rằng lúc này xuất binh rõ ràng là không khôn ngoan, đặc biệt là vào ban đêm, rất dễ bị trúng mai phục. Khuôn mặt Kỷ Linh lúc xanh lúc trắng, một lúc sau, lửa giận trong lòng hắn đã dần dần lắng xuống, xua tay tức tối nói: “Bỏ đi, bỏ đi, lão tử trở về ngủ, mẹ nó, đám tiểu tặc *** này, nếu để lão tử bắt được, nhất định sẽ lột da rút gân chúng.”

Nói xong, Kỷ Linh liền rút Tam Tiêm Lương Nhận Dao cắm dưới đất ra, trở về quân doanh.

Lúc này Bào Hồng mới thở dài, lấy tay lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng thổn thức một hồi.

Sát khí của Kỷ Linh lúc này quá nặng, lúc Bào Hồng đối diện trực tiếp với Kỷ Linh, cũng cảm thấy lạnh sống lưng, mồ hôi lạnh trên trán túa ra, lo sợ Kỷ Linh đột nhiên phát điên, rút thanh Tam Tiêm Lương Nhận Dao cắm trên đất bổ vào hắn, may mà tên man rợ này còn hiểu chuyện, quay trở về ngủ, hắn quay sang nói với Vương Duyệt: “Vương giáo úy, hãy để thuộc hạ của người nghỉ ngơi đi, bọn sơn tặc gây rối ngoài quân doanh người không cần lo, mặc kệ bọn chúng đi, chỉ cần chúng không tấn công quân doanh là được.”

Vương Duyệt nói: “Vâng, mặt tướng tuân lệnh.”

Bào Hồng gật gật đầu, sau đó xoay người trở về doanh trại ngủ, hắn cũng không ngủ ngon, cứ ngáp ngắn ngáp dài, sớm đã muốn được trở về quân trại nghỉ ngơi. Một khắc sau, binh sỹ trang phục chỉnh tề vừa mới tập trong quân doanh lại phải trở về, cởi bỏ áo giáp, đặt binh khí sang một bên, tiếp tục ngủ.

Vương Xán nấp trong cánh rừng, cười lạnh một hồi, không xuất binh là xong sao, haizz, trò chơi vẫn còn chưa kết thúc mà.

Hắn chỉ tay ra lệnh: "Bùi Nguyên Thiệu, người dẫn hai mươi thuộc hạ của người đem theo cung tiễn, vải vụn, dầu hoả, mai phục ở phía sau quân doanh của địch, đợi đến khi có lửa nổi lên ở phía trước quân doanh, người cho thuộc hạ của người bắt đầu bắn tên phóng hoả, hoả tiễn phải ngắm vào hậu doanh quân địch, nhất thiết phải tản ra, không được tập trung một chỗ, phải tạo cho địch có cảm giác quân lực của chúng ta rất đông, nhưng cũng không thể lãng phí, bởi tên, vải vụn, dầu hoả trong tay chúng ta không nhiều, những thứ này đều được thành Nhữ Nam đưa đến, vận chuyển rất chật vật."

Bùi Nguyên Thiệu trầm giọng nói: "Dạ!"

Nói xong, Bùi Nguyên Thiệu chỉ tay ra lệnh, hơn hai mươi tên thuộc hạ lưng đeo cung tên, tay cầm vải vụn, dầu hoả đã đóng gói gọn gàng, đứng sau lưng Bùi Nguyên Thiệu.

Đợi người của Bùi Nguyên Thiệu bố trí xong, Vương Xán lại ra lệnh: "Chu Thương, người cũng mang hai mươi binh sỹ, mai phục ở mặt phải của quân doanh, đợi sau khi lửa ở phía trước nổi lên, thì bắt đầu phóng hoả, đột nhập quân doanh từ cánh phải, cũng phải làm như Bùi Nguyên Thiệu, nhất định phải phô trương thanh thế, không được có sai sót!"

"Dạ!" Chu Thương trả lời, sau đó dẫn dò hai mươi binh sỹ đứng sau lưng sớm đã chuẩn bị tốt.

"Liễu Thành, người mang hai mươi binh sỹ mai phục phía cánh trái, yêu cầu cũng giống như Chu Thương và Bùi Nguyên Thiệu, đợi khi đại hoả nổi lên, lập tức hạ lệnh phóng hoả, cũng phải hư trương thanh thế!"

"Dạ!" Liễu Thành hứng khởi trả lời, cuối cùng hắn đã được Vương Xán trọng dụng, cười thật tươi, rồi quay sang dẫn dò hai mươi binh sỹ bố trí thật tốt đứng ra một bên, đợi mệnh lệnh cuối cùng của Vương Xán.

Vương Xán phân phối xong, nói: "Các binh sỹ còn lại theo ta phóng hoả quân doanh địch."

Ngừng một chút, Vương Xán lại nói: "Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương, Liễu Thành, ba người các người phóng hoả, đợi thế lửa đã to, liền lập tứ rút lui, trở về nơi này tụ họp với ta, đợi mệnh lệnh cuối cùng của ta."

"Dạ!" Ba người đồng thanh trả lời.

"Tốt, đi đi, chú ý an toàn!" Vương Xán xua tay nói.

13. Chương 13: Hỏa Công! (2)

Vương Xán thầm tính toán thời gian, đợi sau khi ba người Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương, Liễu Thành đã mang binh sỹ đến địa điểm mai phục, mới cầm trường cung lên, lại cầm lấy mũi tên đã quấn vải thấm dầu, ra lệnh cho binh sỹ lấy mũi tên ra, châm lửa vào vải vụn đã thấm dầu, làm chúng bùng cháy phát ra âm thanh lách tách, Vương Xán không nghĩ ngợi, giương cung bắn một phát.

Hỏa tiễn bay lên, rơi chuẩn xác vào trong doanh trại quan binh.

Tiếp theo đó, các binh sỹ sau lưng Vương Xán cũng liên tục châm lửa vào mũi tên quấn vải thấm dầu hỏa, giương cung bắn hỏa tiễn vào doanh trại quan binh.

Đêm đã khuya, gió lạnh gào rít, mũi tên mang ngọn lửa nhỏ rơi vào trong quân doanh, lập tức thiêu đốt từng tầng lá khô rơi trên mặt đất, hỏa tiễn liên tục không ngừng được bắn từ trong rừng cây vào quân doanh quan binh, trong phút chốc, vốn chỉ là mấy đốm lửa nhỏ, liền cháy tràn lan, lửa trong quân doanh bắt đầu bùng cháy.

Lúc này, phía sau, cánh tả, cánh hữu của quân doanh cũng cùng nhau bùng cháy.

Lửa lan với tốc độ kinh khủng, sáng rực cả một vùng trời, soi sáng màn đêm u tối.

Trong nhất thời, quân doanh trở thành một biển lửa, từ phía trước phía sau, bên trái, bên phải đều ngập trong biển lửa đó, bởi vì nơi quan binh hạ trại dựa vào rừng núi, cỏ khô ở khắp nơi, cho dù cỏ khô xung

quanh doanh trại đều bị quan binh dọn dẹp, nhưng cũng chỉ vờn vờn dọn sơ qua, vẫn chưa dọn sạch hoàn toàn, lại còn lót lên một lớp lá cây, thế lửa bùng cháy càng lúc càng nhanh, ngọn lửa bập bùng như những con hỏa xà bò tứ tung, trong chớp mắt quân doanh đã trở thành hỏa ngục.

”Địch tập kích, địch tập kích

~”

Giáo úy gác đèm nhìn thấy ngọn lửa càng lúc càng to, cuống cuống lên, liền mở miệng la to kẻ địch tập kích, chỉ là lúc này các binh sỹ đều đã ngủ say như heo chết, lại thêm việc Bào Hồng nói tặc binh quấy rối không cần để ý, làm cho hắn hét to địch tập kích, trong doanh trại vẫn không có động tĩnh gì.

Nghĩ ngợi một hồi, hắn lập tức lớn tiếng hét: ”Cháy rồi, cháy rồi

”

Giáo úy khản giọng cổ sức la to, trong lòng bồn chồn, lửa trong quân doanh càng lúc càng to, đã cháy lan tràn, mà lúc này binh sỹ lại không có động tĩnh, làm trong lòng hắn lo lắng không thôi, hắn quay sang binh sỹ tuần tra ra lệnh: “Mau, mau, thôi kèn hiệu triệu tập binh sỹ!”

Binh sỹ tuần tra liền gật đầu, truyền mệnh lệnh xuống.

Trong phút chốc, tiếng kèn hiệu the thé đã truyền khắp quân doanh, các binh sỹ đang say giấc nồng đều thức dậy, những binh sỹ này mắt vẫn còn lim dim, nhưng miệng thì lẩm bầm, rõ ràng là không muốn thức dậy, thậm chí có tên nằm thẳng cẳng trên giường không chút động đậy, tiếp tục ngủ, không quan tâm tiếng kèn hiệu thúc giục binh sỹ triệu tập đang cất lên ở cổng doanh trại.

“Không xong rồi, cháy rồi!”

Trong quân doanh, một số lão binh kinh nghiệm phong phú nghe thấy mùi khen khét, kéo nhau la thất thanh, phút chốc binh sỹ trong các lều trại nhốn nháo cả lên, binh sỹ đã thức dậy nhanh chóng mặc y phục, cầm vũ khí xông ra khỏi lều trại, những tên binh sỹ vẫn còn nằm trên giường ngủ cũng giãy nảy như cá lên bờ, bất chấp hình tượng, nhanh chóng mặc y phục, cầm lấy vũ khí xông ra khỏi lều.

Lúc này toàn bộ quân doanh chìm trong biển lửa, ánh lửa ngất trời.

Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, Liễu Thành đã hoàn thành mệnh lệnh của Vương Xán, toàn bộ đều đã trở về doanh trại trong rừng cây phía trước, Vương Xán mang một đám người trốn trong rừng cây, cảm giác hơi nóng từ phía doanh trại quan binh phả vào mặt, hắn cười hắc hắc, Kỷ Linh hẳn là rất “hưng phấn” đây!

Vương Xán nấp trong rừng cây, nhìn từng tên từng tên binh sỹ nhếch nhác không chịu nổi chạy ra từ trong quân doanh, vẻ mặt tươi cười.

“Tên khốn này mau ra đi!” Vương Xán trông thấy Kỷ Linh nổi giận đùng đùng lao ra khỏi quân doanh, búi tóc xỏa tung, thần sắc tiêu tụy, trong lòng hắn cao hứng vô cùng, Kỷ Linh lúc này như một ngọn núi lửa, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ ra, hắn hét lớn một tiếng: ”Vương Duyệt, triệu tập binh sỹ, lão tử muốn đánh bọn chúng

”

Tiếng hét điên cuồng như sấm nổ hống truyền khắp quân doanh, bọn binh sỹ sắc mặt kịch biến, bị bộ mặt của Kỷ Linh dọa cho sợ hãi.

Nhất là binh sỹ dưới trướng Bào Hồng, chạm phải ánh mắt của Kỷ Linh, đều lui về phía sau, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Kỷ Linh.

Sau một lát, Vương Việt chạy đến trước mặt Kỷ Linh, lớn tiếng nói: “Tướng quân, năm trăm binh sỹ đã tập hợp hoàn tất!”

Kỷ Linh trầm giọng nói: “Tốt, chuẩn bị xuất binh bắt bọn chúng!”

Lúc này Bào Hồng cũng mặc xong áo giáp, chắt vạt từ trong quân doanh chạy ra, nhìn thấy bọn binh sỹ mệt mỏi rã rời đứng ngoài quân doanh, thần sắc ảm đạm, con mẹ nó, hắn sao lại xui xẻo đến thế? Suất

lính binh sỹ đi thảo phạt Lưu Tích, Cung Đô, lại gặp phải tình huống như thế này, nhìn thấy từng tên từng tên binh sỹ chen chúc nhau chạy ra khỏi doanh trại, Bào Hồng trong lòng như rơi xuống vực sâu vạn trượng, lạnh người, hần cảm giác như muốn ngất đi.

Bào Hồng hít một hơi thật sâu, đang chuẩn bị xuất binh đuổi theo Kỷ Linh.

Kỷ Linh liếc nhìn Bào Hồng, cắn răng nghiêng lợi mà nói: “Bốn tướng muốn thảo phạt bọn sơn tặc, người tốt nhất là không nên nói lời khuyên can, bằng không, bốn tướng cũng mặc kệ người có phải là minh hữu của chủ công hay không.”

Bào Hồng tim đập thình thịch, nói năng nhẹ nhàng: “Kỷ tướng quân muốn tiêu diệt đám sơn tặc này, cứ như thế mà dùng đại quân đóng ở Cát Pha, ngày mai sao có thể đánh thành Nhữ Nam?”

Kỷ Linh sững sờ, lập tức nói: “Sơn tặc phân tán tứ phía phóng hỏa, nhân số chỉ ít cũng vài trăm, có thể tới một ngàn, như vậy đi, bốn tướng chỉ đem theo năm trăm binh sỹ, ngài suất lĩnh mấy nghìn binh sỹ còn lại đi suốt đêm, thẳng đến Nhữ Nam, sau khi đến Nhữ Nam, lại tiếp tục hạ trại, trên đường cũng không được dừng chân, đề phòng lại bị tập kích, đợi bốn tướng giết sạch lũ sơn tặc ở Cát Pha xong, bốn tướng lập tức tiến về Nhữ Nam, cùng người tụ hợp, ngài ở Nhữ Nam tùy thời mà hành sự, tốt nhất là cho binh sỹ nghỉ ngơi tốt rồi một lần công phá Nhữ Nam... Ừm, cứ như vậy đi, điều bốn tướng nên nói đều nói xong rồi, ngài mang theo các binh sỹ khác mau chóng rời khỏi, đi ngay trong đêm, tiến về Nhữ Nam.”

Bào Hồng mặt lộ vẻ không vui, nhưng trong lòng lại vui như nở hoa.

Kỷ Linh ở lại đối phó với sơn tặc, chẳng phải trong quân là hần làm chủ hay sao? Chuyện tốt như vậy, Bào Hồng sao lại không nguyện ý làm, hần liền vội vàng gật đầu nói: “Kỷ tướng quân, mong ngài có thể mau chóng tiêu diệt được sơn tặc, chạy tới Nhữ Nam, bốn tướng sẽ suất lĩnh binh sỹ hành quân suốt đêm, không dừng lại giữa đường.”

Một hồi hỏa hoạn, khiến cho quan binh trong lòng bàng hoàng.

Chẳng qua, binh sỹ bị đại hỏa thiêu chết cũng không nhiều, những binh sỹ này đều chạy ra không lều trướng, nhưng không có binh sỹ bị chết cháy, ngược lại là vì chen chúc lẫn nhau ngã trên đất, hoặc là bị xô ngã, sau đó bị binh sỹ chen chúc phía sau đạp thành thịt nát.

Đợi tất cả binh sỹ tập hợp xong, Bào Hồng nhìn các binh sỹ chật vật, trong lòng đau khổ.

Năm nghìn binh sỹ, lúc này điểm quân, lại tổn thất hơn năm trăm người, hơn nữa, binh sỹ trước mắt đều là đi đứng xiêu vẹo, mặt mày mồ hôi nhễ nhại, ánh mắt sợ hãi tột độ. Bào Hồng lắc lắc đầu, ra lệnh, sau đó mang bốn nghìn binh sỹ xuôi về thành Nhữ Nam.

Vương Xán nấp trong rừng cây, thấy Bào Hồng mang theo binh sỹ rời khỏi, mà Kỷ Linh lại ở lại, trong lòng hưng phấn vô cùng, tên Kỷ Linh này quả nhiên ở lại, về phần Bào Hồng, thì giao cho Cung Đô, Lưu Tích đi xử lý thôi!

Vương Xán cười cười, lạnh lùng nói: “Cho ta thêm một cây đuốc.”

Nói xong, tay phải Vương Xán rút từ phía sau lưng một mũi tên, đặt lên dây cung, ngắm vào Kỷ Linh đang đứng trước cổng quân doanh, ơng một tiếng, dây cung rung động, mũi tên xé gió bay đi, thẳng đến trước mặt Kỷ Linh, Kỷ Linh trong lòng chợt nhận ra nguy hiểm, thân thể lui một chút, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao đột nhiên chém tới, đánh bay mũi tên ra ngoài.

”Muốn chết, muốn chết mà

”

Kỷ Linh trong lòng giận dữ, trong mắt phun ra lửa giận hừng hực, bọn tặc tử này quá mức kêu ngạo, vẫn còn dám trốn trong rừng.

Hần giận sùi bọt mép, lúc này lửa giận đã hoàn toàn che mất Kỷ Linh, cũng mặc kệ trong rừng có cạm bẫy hay không, hướng hồ Kỷ Linh tài năng nên gan cũng lớn, không coi sơn tặc vào đâu, lúc này, Kỷ Linh trong lòng chỉ nghĩ đến việc bắt được bọn sơn tặc này.

14. Chương 14: Kỹ Linh Nộ Hỏa Xung Thiên

Trời tối đen như mực, mây đen cuộn cuộn, che phủ cả đất trời.

”Âm, âm

”

Tiếng sấm vang lên, một tia sét xẹt ngang đường chân trời, chiếu sáng cả trời đêm.

Màn đêm buông xuống, Vương Xán mang hơn một trăm binh sỹ nhanh chóng rút lui, sau lưng là Kỹ Linh dẫn đầu năm trăm binh sỹ truy đuổi ráo riết.

Đột nhiên, Vương Xán đang vội vã rút lui thì cảm thấy lạnh lạnh trên trán, hắn lấy tay quẹt thử, thì ra là một giọt mưa, giọt mưa lạnh giá rơi trên mặt hắn, cảm thấy mát thấu ruột gan, một cơn mưa tí tách rơi trong rừng cây, không lâu sau, lá khô trên mặt đất đã bị lá khô ngấm vào, làm mọi thứ trở nên trơn trượt, rất dễ bị trượt ngã.

“Chủ công, chúng ta chỉ có một trăm người, tên đầu quan Kỹ Linh có đến năm trăm người, chúng sắp đuổi đến đây rồi, phải làm sao đây?”

Chu Thương vừa chạy ráo riết, vừa cất giọng hỏi. Nói xong hắn quay đầu nhìn vào đám quan binh đang đuổi theo, trong mắt loé lên vẻ xảo quyệt.

Vương Xán không nghĩ ngợi gì, nói to: “Còn làm gì nữa, mau chạy nhanh lên đi chứ!”

Kỹ Linh cách Vương Xán không xa, cũng chỉ khoảng sáu mươi mét, nghe thấy âm thanh như bắt lực của Chu Thương, lại nghe Vương Xán bảo chạy thực mạng, Kỹ Linh cười lạnh: “Cuối cùng cũng biết sợ sao? Sớm biết kết quả hôm nay, sao lại phải đi quấy rối quân doanh, trời tạo nghiệt, còn có thể sống, tự tạo nghiệt, thì chỉ có con đường chết! Bổng tướng phải tiêu diệt bọn sơn tặc, bọn sơn tặc gan to bằng trời này, không giết hết thì không thể hả giận mà.”

Kỹ Linh vừa nghĩ đến việc sắp bắt được bọn người phá rối quân doanh, trong lòng liền nóng như lửa đốt.

Kìm nén một bụng tức, rốt cuộc cũng có chỗ để phát tiết.

Kỹ Linh vừa đuổi theo Vương Xán vừa hét to: “Các binh sỹ, theo ta giết, giết năm tên giặc, phong ngũ trưởng, giết mười tên giặc, phong thập trưởng, giết năm mươi tên giặc, phong bách phu trưởng.”

”Giết, giết, giết

~”

Năm trăm tên quan binh vừa nghe Kỹ Linh nói xong, liền trở nên đỏ mặt, chỉ cần giết năm tên giặc là có thể làm ngũ trưởng, mười tên giặc là có thể làm thập trưởng... Một món hời như thế để cho chúng hưởng, bọn quan binh vô cùng cao hứng cầm chiến đao lên, điên cuồng xông về phía trước.

Cái gọi là trọng thưởng thì ắt có dũng phu, chính là như vậy!

Kỹ Linh thấy binh sỹ điên cuồng đuổi theo, trên mặt hiện vẻ đắc ý.

Bùi Nguyên Thiệu tay xách Lang Nha Bổng, lưng vẫn đeo túi đựng tên, hông mang trường cung, lao vùn vụt lên phía trước, cơ thể không cân bằng, căn bản là không có cách nào gia tăng tốc độ, hắn hét to lên một tiếng: “Con mẹ nó, những thứ này lão tử đều không cần.”

Nói đoạn, Bùi Nguyên Thiệu lấy trường cung bên hông xuống, dồn sức ném ra phía sau, trúng vào đám quan binh, cảm thấy túi đựng tên vẫn có chút vướng víu, lập tức lại tháo túi đựng tên xuống, ném về phía quan binh đang truy đuổi phía sau, những mũi tên bay vào người của đám quan binh, một tiếng oai oái thấm thiết vang lên, càng làm người tán dương là túi đựng tên rơi trúng vào mặt của một tên quan binh,

chấn ngang tầm mắt của hắn, hắn lập tức đứng khựng lại, tên binh sỹ phía sau lại không chú ý vẫn tiến về phía trước, vấp phải cơ thể của tên kia, cả hai đều ngã phịch xuống đất, liên tục kêu la.

Trên người Bùi Nguyên Thiệu không còn gánh nặng, cảm giác cả người thật nhẹ nhõm, xách Lang Nha Bổng chạy như bay, chẳng mấy chốc lại đuổi kịp Vương Xán và Chu Thương. Vương Xán liếc nhìn Bùi Nguyên Thiệu, trách móc: “Bùi Nguyên Thiệu, gan người cũng to lắm, đến vũ khí cũng bỏ lại.”

Bùi Nguyên Thiệu cười hì hì, thở hổn hển nói: “Chủ công, vũ khí của mặt tướng là Lang Nha Bổng, không phải là cung tên yếu đuối vô lực đó.”

Wương Xán không biết nói gì, lắc lắc đầu, tiếp tục chạy.

Bởi vì Bùi Nguyên Thiệu tạo nên tiền lệ, làm binh sỹ dưới trướng Vương Xán đều lần lượt vứt bỏ đoản cung, ngay cả túi đựng tên cũng tháo ra luôn, phút chốc các binh sỹ đều cảm thấy nhẹ nhõm, bắt đầu kéo giãn khoảng cách với quan binh.

Kỷ Linh thấy sơn tặc lần lượt ném vũ khí xuống, chạy càng nhanh hơn, trong lòng rất tức giận.

Nhưng không lâu sau Kỷ Linh tươi cười trở lại, vũ khí trong tay sơn tặc đều vứt lại hết rồi, thì lấy cái gì để chống trả lại quan binh, thật là một lũ chỉ lo chạy trốn chết, lũ cướp không có đầu óc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đám người Vương Xán Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu đã thở không ra hơi, binh sỹ dưới trướng càng chịu không nổi, tốc độ ngày càng chậm, nhìn thấy quan binh càng lúc càng gần, Chu Thương trong lòng lo lắng, thấp giọng hỏi: “Chủ công, sao vẫn chưa tới địa điểm chỉ định, phải chạy tiếp bao lâu đây, các binh sỹ chịu không nổi nữa rồi!”

Wương Xán nhìn lên phía trước, lập tức nói: “Nhanh lên, nhanh lên, sắp tới rồi.”

Lúc này Vương Xán cùng binh sỹ dưới trướng đã chạy vào sâu trong rừng cây, cách quan đạo rất xa. Vương Xán vừa chạy, vừa nhìn xung quanh, thấy rừng cây phía trước xuất hiện một khu vực trống trải, mắt lộ vẻ vui mừng, cuối cùng đã đến rồi, hắn hét lớn: “Mọi người tản ra mà chạy.”

Vừa ra lệnh một tiếng, một đám tặc binh Hoàng Cân tản ra hai bên rừng cây.

Trong chớp mắt, vốn dĩ hơn một trăm tên binh sỹ Hoàng Cân đông nghẹt đã biến mất trong rừng cây không thấy tăm hơi, những binh sỹ này vốn đã sắp chịu không nổi, nghe Vương Xán ra lệnh, trong nháy mắt lấy lại tinh thần, bước chân trĩu trĩu có sức sống trở lại, chạy xuyên qua rừng cây tản ra tứ phía.

Kỷ Linh thấy thịt đến miệng còn bị rơi ra, vô cùng phẫn nộ: “Thật đáng ghét, đáng ghét, cái đám què mùa này.”

Giáo úy Vương Duyệt khom lưng, thở không ra hơi, hắn nói năng đứt quãng: “Tướng, tướng, tướng quân, chúng ta đều... đều... đuổi theo xa vậy rồi, vẫn... chưa... đuổi kịp sơn tặc, có... phải là... mắc mưu không!” mắt thấy đuổi theo sơn tặc là vô vọng, Vương Duyệt buồn bực trong lòng đã đành, thế nhưng lúc này thể xác và tinh thần hắn đều rất uể oải, thực sự không muốn đuổi tiếp nữa.

Kỷ Linh thần sắc tốt lên một chút, gật gật đầu nói: “Bốn tướng đuổi theo ngăn cản ba tên đầu sỏ của sơn tặc, người để năm trăm thuộc hạ phân thành từng tổ hai mươi người, cẩn thận lục soát, không được bỏ sót một tên sơn tặc, nếu tìm thấy chúng, giết chết ngay tức khắc, không cho bất kỳ tên nào sống sót, bốn tướng hy vọng lúc ta giết được ba tên đầu sỏ, người đã giết hết được sơn tặc rồi, mong rằng người sẽ không làm bốn tướng thất vọng.”

Sau khi Kỷ Linh nói xong, liền mang theo Tam Tiêm Lương Nhận Dao, chạy về hướng Vương Xán, Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu bỏ trốn.

Wương Duyệt ngậy người đứng yên tại chỗ, lắc lắc đầu, trong lòng thở dài: “Tướng quân thật là bị mờ mắt rồi, lại vì một đám sơn tặc không dám chường mặt ra ngoài mà đuổi theo.” Vương Duyệt trong lòng đột nhiên cảm thấy không ổn, nhưng lại sợ hung uy của Kỷ Linh, cũng không dám nói lời khuyên can, chỉ đem binh sỹ phía sau phân thành từng tổ hai mươi người, chầm chậm tiến vào rừng cây. Vương Duyệt không có ý muốn truy kích sơn tặc một cách mãnh liệt, nhưng một đám quan binh lại ăn *** giống nhau, hai mắt sáng rực, gấp gáp chạy vào rừng sâu, muốn bắt vài tên sơn tặc sau đó thăng quan, có quyền có chức.

Ba người Vương Xán, Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương chạy chậm chậm, đợi Kỷ Linh đuổi tới, lại tăng tốc chạy nhanh lên, từ đầu tới cuối đều bỏ Kỷ Linh lại sau lưng.

Sau một khắc, mấy người Vương Xán đã chạy được một quãng rất xa.

“Ba tên giặc cướp không biết xấu hổ, bốn tướng mà bắt được các người sẽ đem các người đi lột da rút gân, để các người sống muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!” Kỷ Linh mặt đỏ như gấc, khuôn mặt hình chữ Quốc () sạm đen, hai mắt phun lửa, nhìn chăm chăm vào ba người Vương Xán đã dừng lại phía trước, trong lòng hằn đối với ba người họ đã hận tới cực điểm.

“Kỷ tướng quân, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ngài hà cớ gì cắn chặt chúng ta không buông như một con chó chết vậy, chúng ta sông phẳng giếng hòa, ngài lập tức quay đầu bỏ đi, ba người chúng ta, cũng sẽ biến mất khỏi tầm mắt ngài, chuyện tối hôm nay xem như là một trò đùa thôi, ngài thấy có được không?” Vương Xán xoay người lại, cười hì hì nói.

Kỷ Linh nghe xong, khuôn mặt càng trở nên tái mét, lửa giận trong lòng đã như nui lửa phút chốc bùng nổ, lớn tiếng hét: “Tiểu tặc, bốn tướng và người thề không đội trời chung, ngày hôm nay không phải người tử thì là ta vong.”

Kỷ Linh cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao trong tay xuống đất, cả người như một con mãnh hổ đứng sừng sững giữa rừng cây, phát ra sát khí lạnh như băng.

15. Chương 15: Đột Phá, Bắn Chết Kỷ Linh

Kỷ Linh hoành đao lập mã, cả người tỏa ra một khí thế dũng mãnh không sợ chết. (Hoành đao lập mã theo định nghĩa của baike.baidu.com: ý chỉ tay cầm vũ khí, phóng ngựa rong ruổi, tác chiến trên sang trường)

Khuôn mặt ngăm đen của Chu Thương lạnh lùng cười một tiếng, miệng mở to để lộ một hàm răng trắng toát, tay phải hấn vung Kim Bối Đại Dao, đặt ngang trước ngực, một khí thế sừng sừng như núi toát ra từ người Chu Thương, nhìn Kỷ Linh, đôi mắt Chu Thương sáng lên, dâng trào chiến ý vô tận.

Bùi Nguyên Thiệu vừa nhắc Lang Nha Bổng lên, tức khắc cả người một con sói đơn độc hung ác vô cùng, nhìn chăm chăm vào Kỷ Linh, dường như chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng muốn xé xác Kỷ Linh thành nhiều mảnh nhỏ.

Vương Xán thấy ba người giằng co, đầu lưỡi liếm liếm lấy đôi môi khô khốc.

Con mẹ nó, ba tên khốn này cũng không vừa đâu, lão tử tránh đi là tốt nhất, Vương Xán khẽ cất bước, thoái lui khỏi cuộc chiến, đứng xa ngoài hai mươi mét.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao trong tay Kỷ Linh đặc biệt không gì sánh được, mũi đao chia làm ba, tạo thành hình chữ Sơn (), hình dạng của mũi đao giữa hơi cao lên giống như kiếm, còn hai lưỡi hai bên thấp xuống, hai mặt được mài vô cùng sắc bén, phía sau chuôi đao có bịt sắt hình ba cạnh, thân đao dài tám xích bảy thốn (1 xích = 1/3 mét = 10 thốn), tức dài khoảng hơn hai mét. Nếu như Kỷ Linh dùng toàn lực khua đao, thì xung quanh Kỷ Linh năm mét đều nằm trong phạm vi công kích của hắn, lại thêm Bùi Nguyên Thiệu sử dụng Lang Nha Bổng, Chu Thương sử dụng Kim Bối Đại Dao, đại chiến ba người, Vương Xán nhất định phải đứng ở đằng xa, nếu không sẽ ảnh hưởng đến Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, còn phải chịu uy hiếp từ Kỷ Linh.

“Giết ~”

Kỷ Linh giậm mạnh chân phải tiến về phía trước, cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao, vung chiến đao lên xông vào đấu với Chu Thương.

Hai người Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu nhìn nhau, hiểu ý nhau gật gật đầu, đồng thời vung vũ khí trong tay xông tới chỗ Kỷ Linh. Chu Thương một thanh Kim Bối Đại Dao, bổ ra ngang trời, lưỡi đao xẹt qua

không trung kéo theo âm thanh chói tai, Bùi Nguyên Thiệu nhấc Lang Nha Bổng lên, một chiêu Lực Phách Hoa Sơn, nhằm vào Kỷ Linh.

”Keng ~ Keng ~ Keng

”

Kỷ Linh là người tài cao nên gan cũng lớn, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao trong tay đầu tiên là một đao đâm trúng Kim Bối Đại Dao của Chu Thương, sau đó sau đó dùng sức gạt Đại Dao sang một bên, Kim Bối Đại Dao của Chu Thương ngay tức khắc mất đi sự chính xác, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao không ngừng lại, lập tức đánh tới Lang Nha Bổng của Bùi Nguyên Thiệu, mũi đao của Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao gạt phẳng Lang Nha Bổng, chớp mắt thay đổi thể đánh của Lang Nha Bổng, một tiếng gào rít, Lang Nha Bổng từ bên cạnh Kỷ Linh xẹt qua, thiếu chút nữa đã đập trúng Kỷ Linh.

Chu Thương hừ một tiếng, Kim Bối Đại Dao đặt phía trước mặt, nháy mắt lại vung trở về, Kim Bối Đại Dao xoay thành một vòng tròn, lưỡi đao nhắm vào Kỷ Linh, một ánh đao lóe lên, đâm thẳng vào ngực của Kỷ Linh.

“Hừ, một đám vô sỉ không ai bằng, bốn tướng sẽ giết các ngươi như giết gà mổ trâu!”

Kỷ Linh thở khì khì, ánh mắt lộ ra một sát khí vô tận.

Hắn cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao trong tay phóng tới, như giao long quá hải, như độc xà thổ tín (rắn độc lè lưỡi), hào quang lạnh như băng phát ra từ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao, hai người Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu luân phiên chiến đấu, không ngừng giao thủ với Kỷ Linh.

Vương Xán đứng ở đằng xa, ánh mắt lóe sáng.

Một lát sau, lúc Vương Xán thấy thế cục hai bên đã trở nên giằng co, không gấp gáp rút một mũi tên đen nhánh từ sau lưng đặt lên dây cung, nhắm vào Kỷ Linh. Trong khoảnh khắc đó, khí thế của Vương Xán chớp mắt biến đổi, giống như chim diều hâu nấp trong bóng tối, bất cứ lúc nào cũng ra tay bắt mồi, mũi tên hắn chia vào Kỷ Linh, híp mắt lại, chờ đợi cơ hội tốt nhất.

”Vút

”

Dây cung rung lên, Vương Xán nắm bắt khoảnh khắc mà Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu đứng một bên, còn Kỷ Linh thì đứng ở một bên khác, quyết đoán mà buông mũi tên ra, mũi tên xé gió, nhắm thẳng vào ngực của Kỷ Linh mà đi.

Kỷ Linh đang định bỏ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao trong tay về phía Bùi Nguyên Thiệu, trong lòng đột nhiên có một cảm giác nguy hiểm, hắn vừa quay đầu lại chỉ thấy một mũi tên đen nhánh bay tới, hắn nhướng mày, bọn sơn tặc bỉ ổi này, lại dám bắn lén, trong mắt Kỷ Linh hiện lên một tia lãnh sắc, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao trong tay vẽ thành hình bán nguyệt, một tia sáng lóe lên, chiến đao chém trúng mũi tên đang bay tới làm hai mảnh.

Kỷ Linh chém gãy mũi tên, sắc mặt liền biến đổi.

Thân mũi tên bị chém gãy làm đôi, mà đầu mũi tên vẫn tiếp tục bay tới, tuy rằng vị trí hơi lệch một chút, nhưng sau khi mũi tên đầy uy lực cắm vào người Kỷ Linh, vẫn có thể làm trọng thương Kỷ Linh.

Kỷ Linh lùi về sau một bước, chiến đao lại chém tới một lần nữa, đánh bay mũi tên.

Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu đều là cao thủ chinh chiến sa trường, rất chuẩn xác trong việc nắm bắt cơ hội, mắt thấy Kỷ Linh bị mũi tên của Vương Xán làm phân tâm, liền lần lượt xuất thủ, Kim Bối Đại Dao chậm chậm rút ra, thể đao tuy từ tốn, nhưng chiến đao lại tỏa ra một chiến ý lạnh lẽo. Bên trái Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu mặt đen đang cười hắc hắc, Lang Nha Bổng mang theo khí thế như núi Thái Sơn, đập vào đỉnh đầu của Kỷ Linh như Thái Sơn áp đỉnh.

“Đề tiện ~”

Kỷ Linh thầm mắng một tiếng, vừa tránh được mũi tên bắn lên, lại gặp Chu Thương đâm Kim Bối Đại Dao đến trước ngực, đồng thời bị sức mạnh của Lang Nha Bổng áp chế, hấn thần sắc ngưng trọng, thân thể nghiêng ra sau, lùi về một bước, nhất thời tránh được Lang Nha Bổng của Bùi Nguyên Thiệu. Tuy hấn đã lùi về phía sau tránh được Kim Bối Đại Dao, nhưng Chu Thương lại không buông tha cho hấn, cong người lao lên, đâm Kim Bối Đại Dao về phía trước.

Bùi Nguyên Thiệu cũng dùng Lang Nha Bổng đánh về phía Kỷ Linh.

Trọng tâm cơ thể của Kỷ Linh không cân bằng, bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục thoái lui, đồng thời còn tránh được một chiêu Lang Nha Bổng của Bùi Nguyên Thiệu.

“Khà khà!”

Kim Bối Đại Dao đánh nát áo giáp trên người Kỷ Linh, xé rách quần áo Kỷ Linh đang mặc, trên vai trái của Kỷ Linh lưu lại một vết máu.

Thân thể của Kỷ Linh vừa dừng lại, đối diện với sự liên thủ của hai người Chu Thương và Bùi Nguyên Thiệu, cho dù thành công tránh được Lang Nha Bổng của Bùi Nguyên Thiệu, lại bị Kim Bối Đại Dao chém trúng, may là hấn phản ứng cực nhanh, vền vền chỉ là một đao chém sượt qua, không tạo nên thương tổn quá lớn.

“Tiểu nhân hèn hạ, lão tử không giết các ngươi, thề không làm người!”

Kỷ Linh đã phần nộ rồi, trong mắt phun ra lửa giận hừng hực, hấn hoàn toàn phần nộ, bị ba tên sơn tặc bỉ ổi vô sỉ chọc giận, cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao trong tay lên bổ thẳng vào Chu Thương, đao quang lóe lên, chỉ nghe từng tiếng gào rít từ Kỷ Linh, nhất là Tam Tiêm Lưỡng Nhận Dao chém ra từng đợt, âm thanh sắc bén, càng thêm mãnh liệt.

Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu thần sắc ngưng trọng, ánh mắt lộ vẻ kiêng kỵ.

Vương Xán đứng ở đằng xa cũng cảm thấy một áp lực, hấn trở nên nghiêm túc, tĩnh, khi, thần của cả cơ thể tụ lại, gương cung bắn một mũi tên, dây cung phát ra âm thanh oong oong, mũi tên xé gió bay đi, thẳng đến trước mặt Kỷ Linh.

“Tặc tử, đề tiện ~~”

Sau khi mũi tên bắn ra, tiếng hét của Kỷ Linh vang vọng khắp núi rừng.

Đồng thời Kỷ Linh lại càng thêm hung mãnh, khua đao liều mạng, căn bản không quan tâm an toàn của bản thân nữa, lập tức Chu Thương và Bùi Nguyên Thiệu lâm vào khốn cảnh.

Vương Xán không quan tâm, lúc này hấn đã đắm chìm trong thế giới của cung tiễn, đồng thời trong đầu hiện lên nhóm hình vẽ thứ nhất trong Chân Võ Mật Tích, động tác của chín hình nhân trong tranh vẽ từng cái từng cái hiện lại trong trí nhớ của hấn, trong nháy mắt tạo thành một chuỗi hành động tuần hoàn. Hấn luyện tập nhóm tranh vẽ thứ nhất đã được một khoảng thời gian, hiện tại động tác của chín hình nhân trong đầu hấn hợp lại làm một, hấn ngửa mặt lên

16. Chương 16
17. Chương 17
18. Chương 18
19. Chương 19
20. Chương 20
21. Chương 21
22. Chương 22
23. Chương 23
24. Chương 24
25. Chương 25
26. Chương 26
27. Chương 27
28. Chương 28
29. Chương 29: Chương 29
30. Chương 30
31. Chương 31
32. Chương 32
33. Chương 33
34. Chương 34
35. Chương 35
36. Chương 36
37. Chương 37
38. Chương 38
39. Chương 39
40. Chương 40
41. Chương 41
42. Chương 42
43. Chương 43

Vương Xán nghe thấy trong rừng cây truyền đến từng trận hổ gầm, trong mắt hiện lên một chút hưng phấn. Hổ, không ngờ có hổ xuất hiện.

Bốn người men theo tiếng rống giận dữ của hổ, bước nhanh đi đến, tuy rằng còn không có thấy hổ, nhưng lại đã có thể cảm nhận được trong rừng cây truyền đến cảm giác áp bách ẩn chứa trong tiếng hô của hổ.

Hổ, vua của bách thú.

Tiếng rống to này làm cho trong rừng cây truyền đến một trận thanh âm sột soạt sột soạt, động vật nhỏ trốn ở trong rừng cây đều chạy trốn tứ phía, chạy tới chỗ an toàn.

Đột nhiên, đồng tử của Vương Xán co rút lại, rồi đột nhiên thấy phía trước xuất hiện hai con hổ.

Thân hình hai con hổ này khổng lồ, bốn chân giống như bốn cái trụ, một cái đầu tròn phi thường lớn, hai con mắt giống như chuông đồng, trên thân thể hai hổ đều bao trùm lấy màu đen hoặc đường vân ngang màu rậm nắng, đường vân vẫn kéo dài đến ngực bụng, đằng trước trán hiện ra một chữ Vương thật to.

Hai con hổ đứng ở trong rừng cây, liền có một cỗ khí thế từ trên người tản ra.

Tàn nhẫn, hung ác.

Thân là vua bách thú, toàn thân hai con hổ đều tản ra hơi thở dã man.

“Rống...Rống...”

Hai con hổ nhìn thấy lại có người tiến đến, lập tức há mồm to màu đỏ tươi, ngẩng đầu thét dài, tuy rằng bốn người Vương Xán đứng ở đằng xa, lại vẫn có thể cảm giác được một cỗ mùi tanh đập vào mặt, Vương Xán đứng ở bên cạnh Thái Diễm, cảm giác được thân thể Thái Diễm khẽ run, hần nhẹ nhàng nói: “Diễm nhi, người lui xa một chút” Dừng một chút, Vương Xán lại hướng Ngột Man nói: “Ngột Man, bảo vệ tốt Diễm nhi”

“Dạ” Ngột Man đáp một tiếng, sau đó mang theo Thái Diễm lui về phía sau liên tiếp, thối lui đến chỗ an toàn.

Lúc này, ánh mắt Vương Xán tập trung ở vị trí một tượng ngay phía trước con hổ, trên người của một người tuổi còn trẻ.

Người trẻ tuổi đưa lưng về phía Vương Xán, quay mặt về phía con hổ.

Tuy Vương Xán chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của người trẻ tuổi, nhưng là nhìn từ bóng dáng, chỉ thấy thanh niên này cao hơn tám thước, mặc trên người quần áo dài màu trắng, thân giống như hạc, búi tóc đen thui như mực tung bay sau lưng, trong tay nắm một cây trường thương, quả thật là vô cùng tiêu sái.

“Rống...Rống...”

Hai con hổ đồng thời gầm một tiếng, sau đó dùng sức mạnh của bốn chân to như cây cột, nhảy dựng thân hình khổng lồ lên, đánh móc sau gáy thanh niên áo trắng, thời điểm thân thể hai hổ nhảy lên, lập tức tạo thành một trận gió lớn, đây là do tốc độ cực nhanh tạo thành, đồng thời, khi mãnh hổ mở lớn miệng dính máu, một hơi thở hung lệ tảo bạo khùng bố tràn ngập ở trong rừng cây, làm cho động vật nhỏ đang trốn trong rừng cây đều nhanh chóng chạy trốn.

“Bang bang”

Thân thể thật lớn của hai con hổ rơi xuống, khiến ặt đất rung lên, móng vuốt hổ sắc bên xoẹt qua ở trên không trung, làm cho thanh niên không thể không tạm thời lui về phía sau.

Thanh niên nhảy lên, tránh thoát hai con hổ vô tới, đồng thời cũng nắm chặt trường thương trong tay

“Nghịch súc, nhận lấy cái chết”

Thanh niên hét lớn một tiếng, thân thể giống như đại bàng giương cánh, nhảy dựng lên một cách mãnh liệt, đồng thời hai tay nắm trường thương, co rút lại phía sau một cách mạnh mẽ, sau đó trường thương trong tay giống như giao long xuất hải, một đạo hàn quang từ trên mũi thương chọt lóe lên, rồi sau đó đạo thương mang kia đâm về phía con hổ trong nháy mắt.

“Phốc phốc”

Hàn quang hiện lên, mũi thương bén nhọn sắc bén để lại trên người hai con hổ hai dấu vết đỏ như máu.

“NGAO...OOO...NGAO...OOO...”

Hai con hổ bị trường thương trong tay thanh niên đâm bị thương, lập tức khàn giọng thét dài lên.

Mắt hổ cực lớn tròn tròn giống như hai quả chuông đồng, máu tươi đã kích thích dã tính, tàn nhẫn và hung tàn của hai con hổ, hai con hổ không dừng lại một chút nào, vừa mới rơi trên mặt đất, liền triển khai khai công kích trong nháy mắt, phân ra một trái một phải đánh về phía thanh niên, thanh niên lách qua một bên, trường thương trong tay đâm ra từng đóa thương hoa, đâm về phía con hổ.

Lúc này, Vương Xán mới nhìn rõ khuôn mặt của thanh niên.

Thanh niên cực kỳ đẹp trai, mày rậm mắt to, mũi cao thẳng, môi mảnh mỏng, dung mạo tuấn vĩ, quả thật là một phong độ mà chỉ có quân tử mới có, nhưng lúc này thanh niên dùng trường thương, cả người lại tràn đầy khí tức nhanh nhẹn dũng mãnh, trường thương xẹt qua lưng hai đạo hổ quang trên không trung.

“Chi lạp”

Trường thương lướt qua, trong nháy mắt liền để lại một đạo vết máu trên người hai con hổ.

Hai con hổ bị trường thương đâm trúng, kêu lên ngao ngao, điên cuồng đánh về phía thanh niên, nhưng mà, tuy rằng thân hình khổng lồ của hai con hổ thoát nhìn dọa người, nhưng không có làm cho thanh niên bị thương chút nào, ngay cả góc áo của thanh niên cũng chưa có thể đụng được, sự tình như vậy khiến cho hai con hổ càng thêm điên cuồng, con mắt giống như chuông đồng cũng biến thành màu đỏ.

Cuồng bạo, táo bạo.

Hai con hổ điên cuồng lên, giương miệng lớn dính máu gào thét lớn.

“NGAO...OOO...”

Rống to một tiếng, một trong hai con mãnh hổ đánh về phía thanh niên.

“NGAO...OOO...”

Một con hổ khác phủ phục ở một bên, chờ vừa tới khi con hổ trước đánh về phía thanh niên, thấy rõ ràng phương hướng di động của thanh niên, mới nhảy mạnh, nhảy đến chỗ của thanh niên, tuy rằng trường thương của thanh niên cực kỳ lợi hại, một cây trường thương đang bay múa trong tay, giống như long xà nhảy múa, tràn đầy hơi thở sắc bén, nhưng là hai con hổ lại làm như không thấy, chỉ để ý đến việc đánh về phía thanh niên.

Nhưng mà thân pháp của thanh niên cực kỳ linh hoạt, nhiều lần đều khó khăn lắm mới tránh thoát hổ đánh giết.

Hai con hổ đánh giết, gào thét điên cuồng khàn giọng, từng đợt hơi thở tanh hôi từ trong miệng hổ tản ra.

Thanh niên chau mày, nhìn hai lão hổ liên tục phóng đến, lộ ra thần sắc ngưng trọng, trường thương trong tay hắn cũng bắt đầu dồn dập chuyển động, một trận gió thật lớn từ trên trường thương tản ra, mũi thương đang bay trong không khí, chỉ nghe thấy tiếng mũi thương đâm rách không khí, ra giống như tiếng của phượng hoàng kêu to.

“Thu thu... Thu thu thu”

Hai tiếng kêu vang truyền đến, trường thương trong tay thanh niên tựa như hóa thành một con phượng hoàng thật lớn, thanh niên đập một đập thật mạnh dưới chân, cả người liền nhảy dựng lên, đánh móc sau gáy con hổ cách đó không xa.

“Phốc”

Trường thương đâm vào trong thân thể con hổ, trong chốc lát, một cổ máu tươi phun ra.

Trường thương trong tay thanh niên đâm vào thân thể con hổ, sau đó lập tức thu trở về. Ngay sau đó, lại là một cổ máu tươi từ trên người hổ vẩy ra, con hổ bị đâm trúng kêu gào thảm thiết, chân trước vung mạnh lên, nháy mắt chụp được trường thương, lực lượng khổng lồ từ phía trên trường thương truyền tới, khiến cho bàn tay của thanh niên tê rần, suýt nữa không có nắm vững trường thương trong tay.

Nhưng mà, lực lượng trên cán thương lại làm cho thanh niên giống như bị sét đánh, vô cùng đau buốt.

Đúng lúc này, con hổ phủ phục ở một bên như rình mỗi hành động, tranh thủ trong nháy mắt, đánh về phía thanh niên.

Trường thương của thanh niên vừa mới thu lại, tay nắm chặt trường thương vẫn nhúc nhích mỗi như cũ không thôi, nhưng mà, lúc này một con hổ khác đã phóng tới, hổ còn chưa tới, một mùi máu tươi tanh hôi đã truyền tới, sắc mặt thanh niên ngưng trọng, khế cắn môi, lúc này cũng chỉ có thể liều mạng bị thương, cũng phải giết chết một con hổ rồi.

Một con hổ, thanh niên còn có thể giết chết.

Hai, có vẻ giống như lấy trứng chọi đá rồi.

Đuôi của trường thương xoay tròn, mũi thương bén nhọn sắc bén chuyển động nhanh, một khí tức cương mãnh hung lệ từ phía trên mũi thương tản ra, mũi thương xoay tròn, giống như đầy sao lóe ra, tản ra một cỗ khí tức không gì sánh kịp.

Ngay tại lúc thanh niên chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị cho dù bị thương cũng muốn giết chết con hổ trước mắt, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng rít bén nhọn chói tai.

Một đạo hào quang đen thùi xé rách không khí, bay nhanh về phía trán của con hổ đang nhảy tới.

Nháy mắt, chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc, một thanh âm giống như xương vỡ vụn truyền đến, trên trán con hổ đang ở giữa không trung bỗng thêm một mũi tên màu đen, mũi tên ở giữa trán con hổ, vết máu đỏ tươi từ trên trán hổ chảy ra chậm chậm.

“NGAO...OOO...”

Con hổ giữa không trung há to miệng, gào thét một tiếng, trong thanh âm tràn đầy thê lương.

Phanh một tiếng, con hổ từ không trung rơi xuống mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Thanh niên ngẩn người, chợt quay đầu lại nhìn lại.

Chỉ thấy lại là một đạo hào quang đen thùi chợt lóe rồi biến mất, cách đó không xa, trên trán con hổ bị thanh niên đâm trúng cũng có một mũi tên màu đen cắm vào, phần đuôi mũi tên, vẫn lay động như cũ.

”Cung tiễn thật là lợi hại”

Trong lòng thanh niên thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Vương Xán, lộ ra một tia cảm kích.

102. Chương 102: Thường Sơn Triệu Tử Long

Một mũi tên trí mạng.

Hai mũi tên tối đen, hai mạng của hai con mãnh hổ.

Thanh niên quay đầu lại liếc mắt, đánh giá một chút, chỉ thấy trên trán hai mãnh hổ nằm trên mặt đất có máu tươi màu đỏ tươi tràn ra theo mũi tên, đem mặt đất nhuộm thành màu đỏ, đã bị chết không thể chết lại, tài bắn cung, thanh niên cũng vô cùng điêu luyện, người có thể sử dụng cung tiễn đứng ở đằng xa bắn chết hai con hổ, thanh niên tự hỏi hẳn cũng có thể làm được, nhưng mà thanh niên không có mang cung tiễn theo trên người mà thôi.

Ánh mắt nhìn về phía Vương Xán, thanh niên chấp tay nói: “Đa tạ tráng sĩ cứu giúp, hai mãnh hổ là do tráng sĩ giết chết, sẽ do tráng sĩ xử lý, để lại hay bán, đều do tráng sĩ tự quyết định”

Sau khi nói xong, thanh niên liền mang theo trường thương rời đi.

Vương Xán vừa mới muốn nói giữ lại, nhưng mà hắn còn không kịp nói chuyện, thanh niên cũng đã xoay người bước nhanh rời đi, nhanh chóng biến mất ở trong rừng cây, điều này làm cho trong lòng Vương Xán có chút khó chịu, nếu không phải Vương Xán liên tục bắn ra hai mũi tên giải vây giúp thanh niên, cho dù thanh niên kia có thể giết chết hai con hổ, chắc chắn cũng sẽ bị mãnh hổ đánh bị thương.

Quan trọng nhất là, trong lòng Vương Xán còn có ý định mời chào thanh niên này.

Thương thuật của thanh niên kia vô cùng tinh xảo, võ nghệ xuất chúng, nếu là thu ỉnh dùng, lại là một người tài có thể sử dụng.

Vì thế, Vương Xán thấy thanh niên nói một câu nói, sau đó nhanh chóng rời đi, trong lòng rất khó chịu.

“Haizz... Đáng tiếc” Vương Xán thở dài một tiếng, dừng một chút, quay đầu lại kêu Thái Diễm đang đứng nhìn ở xa xa: “Diễm nhi, đi, chúng ta tiếp tục leo núi”

Lúc này, Vương Xán cũng đề nén trong lòng không vui, trên mặt mang theo vẻ tươi cười, mang theo Thái Diễm tiếp tục lên núi lễ Phật, trên đường đi, không khí đều phi thường vắng lặng, bởi vì gặp được việc thanh niên vật lộn với mãnh hổ, khiến cho bốn người đều không còn cảm thấy hứng thú, đều không muốn leo núi nữa, nhất là Thái Diễm, tuy rằng trên mặt vẫn mang theo vẻ mặt vui mừng như cũ, nhưng từ trong ánh mắt có thể nhìn ra một chút khẩn trương.

Dùng thời gian chỉ nửa canh giờ, đoàn người Vương Xán liền bò lên tới đỉnh núi.

Có lẽ là bởi vì Thái Diễm vẫn đắm chìm trong cảnh tượng mãnh hổ điên cuồng gào thét, trong lòng xuất hiện bóng ma, không dùng thời gian bao lâu, đoàn người liền xuống núi, cưỡi xe ngựa trở về Nam Trịnh. Trong xe ngựa, Thái Diễm tựa lên trên vai Vương Xán, nhắm mắt lại, ngủ say, Vương Xán cũng nhắm hai mắt lại, trên mặt lại lộ ra vẻ trầm tư...

Chẳng biết lúc nào, xe ngựa rung mạnh lên, sau đó ngừng lại.

Vương Xán vén rèm xe lên, vội vàng hỏi: “Ngột Man, hình như còn cách Nam Trịnh thành rất xa mà, tại sao đột nhiên dừng lại vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Ngột Man kinh hô: “Chủ công, người xem phía trước, là người thanh niên mà chúng ta gặp được ở trong núi rừng”

Vương Xán nghe vậy, trong lòng vui vẻ, vội vàng xếp đặt Thái Diễm trên bờ vai cho tốt, sau đó lập tức xuống xe, ánh mắt phía về phía trước, chỉ thấy thanh niên kia bị một đám người quần áo rách tả tơi vây lại, thanh niên kia cưỡi một con ngựa lớn màu trắng, trong tay nắm một cây trường thương màu ngân bạch, ngồi trên lưng ngựa, nhìn từ trên cao xuống, giống như một pho tượng thiên thần, uy phong凛凛, tràn đầy uy nghiêm, nhất là khi thanh niên cưỡi con ngựa trắng, ngựa nhờ sức người, người mượn thể ngựa, một người một ngựa tản ra khí thế không sợ thứ gì, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Áo trắng con ngựa trắng, trường thương màu ngân bạch.

Người này không phải là...

Ngay tại khi Vương Xán đang suy nghĩ, xa xa, trường thương màu ngân bạch trong tay thanh niên ngồi trên lưng ngựa chỉ vào đám người che mặt cầm đao thép vây ở chung quanh, hét lớn một tiếng: “Kẻ cướp to gan, giữa ban ngày ban mặt, thế nhưng muốn chặn đường cướp bóc, còn muốn cướp ngựa của ta... Hừ, hôm nay bị ta đụng tới, sẽ không tha cho các người, nhớ rõ lúc gặp Diêm Vương, thì nói người giết chết các người là Thường Sơn Triệu Vân, Triệu Tử Long”

Vừa nói xong, trường thương trong tay thanh niên đánh ra, trên không trung lóe ra nhiều điểm hàn quang.

“CHÍU...U...U!...CHÍU...U...U!...CHÍU...U...U!... ..”

Mũi thương đâm khoảng không, mang theo tiếng rít chói tai, giống như quỷ khóc thần gào, vô cùng thê lương.

Chỗ mũi thương xẹt qua, một đóa huyết hoa đỏ sẫm vấy ra, Ngay sau đó, từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến...

Tuy rằng Vương Xán đứng ở trên càng xe của xe ngựa, cách thanh niên kia rất xa, nhưng thanh âm của thanh niên kia cô cũng vang dội, Vương Xán nghe rõ ràng rành mạch thanh niên rống to: Thường Sơn Triệu Tử Long.

Triệu Tử Long, không phải là ngũ hổ thượng tướng của Lưu Bị sao?

Người này lại là Triệu Vân, giờ phút này ánh mắt Vương Xán sáng quắc, nhìn Triệu Vân đại sát tứ phương, trong mắt tràn đầy ánh mắt cực nóng, tuyệt thế võ tướng như Triệu Vân, đúng là khó có thể tìm kiếm, không thể bỏ qua, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Trong lòng hần như trăm mối tơ vò, suy nghĩ như thế nào mới có thể thu nạp Triệu Vân ỉnh dưng.

Ánh mắt Vương Xán nhìn về phía Triệu Vân, khí thế của Triệu Vân khi ngồi trên lưng ngựa khác hẳn, hoàn toàn không giống Triệu Vân cầm trường thương, đứng trên mặt đất đánh nhau với hai hổ, mượn lực lượng con ngựa trắng dưới háng, trường thương trong tay Triệu Vân quơ múa, thế mạnh mẽ, lực lượng hùng hậu, hơn nữa lại giống như thực giống như huyền, trường thương chuyển động, từng đóa thương hoa biến ảo mở ra, tràn đầy cảm giác mê muội, lại thấy không rõ đóa thương hoa nào mới là nơi ở thực sự của trường thương.

“Một đám kẻ cướp không muốn sống, đi tìm chết”

Triệu Vân vung trường thương trong tay, hét lớn: “Bách điều triệu phượng”

Vừa nói xong, chỉ thấy trường thương màu ngân bạch đâm ra liên tục trong nháy mắt, chỗ trường thương đã đâm, giống như một con phượng hoàng bay cao trên chín tầng trời, phóng mạnh xuống, khí thế bá đạo, hung mãnh, mũi thương tạo thành thương hoa hợp thành một con phượng hoàng thật lớn, đánh về phía kẻ cướp ở đối diện.

“Phốc...Phốc...Phốc...”

Một đám kẻ cướp, sau khi bị trường thương đâm trúng, từng vòi máu đỏ tươi phun mạnh ra ngoài, phiêu tán trên không trung. Triệu Vân gặp tình huống như vậy, hừ lạnh một tiếng, thu trường thương màu ngân bạch về, từ trên mũi thương, một dòng máu đang chậm rãi chảy xuống, rơi trên mặt đất.

Chỉ một lát sau, hơn mười cái cường đạo chặn đường cướp bóc liền bị Triệu Vân tàn sát không còn một mống.

“Đây là thực lực của tuyệt thế võ tướng sao?”

Trong lòng Vương Xán run lên, nếu Vương Xán sử dụng cung tiễn công kích từ xa, cũng có thể đem hơn mười cái cường đạo chặn đường bắn chết sạch, nhưng nói đến mức độ giết người, lực lượng, nhưng không nhanh bằng Triệu Vân cận chiến ẩu đả, hơn nữa Vương Xán chỉ có thể công kích từ khoảng cách xa, một khi có cường đạo tiếp cận Vương Xán, Vương Xán liền không thể sử dụng cung tiễn giết địch.

“Giá”

Triệu Vân sau khi giải quyết xong cường đạo chặn đường, hét lớn một tiếng, sẽ giục ngựa rời đi, Vương Xán tự nhiên không thể để cho Triệu Vân rời đi như vậy, cơ hội thật tốt đặt ở trước mắt, Vương Xán không thể nào buông tha cho, mặc kệ có thành công hay không, hẳn đều phải thử một lần, đứng ở trên càng xe, Vương Xán hét lớn một tiếng: “Tử Long dừng bước”

“Hí luật luật...”

Triệu Vân nghe thấy phía sau có người kêu to, lập tức giữ chặt cương ngựa, con ngựa trắng dưới háng bị cương ngựa ghì chặt cổ, lập tức giương hai chân phía trước lên, hí lên liên tục, sau đó ngừng lại, Triệu Vân quay đầu lại nhìn lại theo tiếng hô, chỉ thấy một chiếc xe ngựa phóng nước đại đến, đứng thẳng trên xe ngựa kia, chính là thanh niên bắn tên mới gặp trước đó không lâu ở trong rừng.

Về mặt Triệu Vân tỏ ra nghi hoặc, không rõ người nọ gọi mình lại vì cái gì.

“Vài vị có chuyện gì sao?” Đợi đến khi chiếc xe của Vương Xán tới gần Triệu Vân, Triệu Vân ôn tồn hỏi.

“Tại hạ Vương Xán, Vương Vi Tiên, xin chào Tử Long”

Vương Xán đứng trên xe ngựa, mặt mỉm cười, chào hỏi Triệu Vân.

Triệu Vân nhíu mày, hỏi: “Vài vị vốn không quen biết Vân, Vân cũng là lần đầu tiên đi đến Hán Trung, không biết tại sao Vương công tử lại biết tên Triệu Vân?”

Vương Xán cười nói: “Tử long vừa mới hét lớn một tiếng Thường Sơn Triệu Tử Long, không phải đã nói ra tên của chính mình sao”

Triệu Vân nghe vậy, cười xấu hổ, về mặt lại nghiêm nghị, dò hỏi: “Vương công tử, người vội vàng gọi tại hạ, có chuyện gì sao?”

Vương Xán cười nói: “Vương Xán đang làm Hán Trung Thái Thú, trong tay nắm giữ dân chúng Hán Trung, hôm nay ngẫu nhiên đến Hán Sơn leo núi, thế nhưng gặp Tử Long độc chiến mãnh hổ, rất oai hùng, làm cho người ta bội phục thương thuật điều luyện của Tử Long, võ nghệ tuyệt luân, Vương Xán muốn mời Tử Long làm đại tướng trong quân, không biết tử long có bằng lòng hay không?”

Triệu Vân nghe vậy, giật mình, không nghĩ tới Vương Xán trực tiếp như thế.

Đại tướng trong quân?

Chức vị như vậy vẫn có chút mê người, chỉ là Triệu Vân suy nghĩ sau một lát, lắc đầu nói: “Vương Thái Thú có lời mời, Triệu Vân xin đa tạ, nhưng mà Triệu Vân đi tới Hán Trung chỉ để thăm hỏi trưởng bối thôi, nhưng không tính toán ở lại Hán Trung, Vân còn muốn trở về Thường Sơn, không thể ở lâu, như vậy tạm biệt rồi”

Sau khi nói xong, Triệu Vân không cho Vương Xán có cơ hội nói chuyện, liền giục ngựa lên đường, nhanh chóng rời khỏi.

Vương Xán gặp Triệu Vân rõ ràng rời khỏi, chau mày.

Vừa rồi trên mặt Triệu Vân rõ ràng hiện lên một tia hướng tới, tại sao nháy mắt lại rời đi?

Một màn này, làm cho trong lòng Vương Xán tràn đầy nghi hoặc.

103. Chương 103: Mời Chào Triệu Vân

Sau khi trở về Nam Trịnh thành, Vương Xán lập tức cho Vương Việt phái người hỏi thăm tin tức của Triệu Vân, mau chóng tìm ra nơi đặt chân của Triệu Vân.

Cùng lúc đó, Vương Xán cũng bắt đầu chuẩn bị cho Diễn vũ lệnh.

Sau khi chiếu hiền bằng được ban ra, hầu như không có hiền tài gia nhập Hán Trung quận. Nhưng mà, về việc Diễn vũ lệnh, Vương Xán lại đặt vào rất nhiều hi vọng, trong lòng tràn đầy chờ mong. Quân nhân không giống văn nhân, văn nhân coi trọng danh tiếng, coi trọng danh vọng, tuy Vương Xán là Hán Trung Thái Thú, nhưng Hán Trung ở thời kì Ba Thục, vị trí rời xa Trung Nguyên, không giàu có và đông đúc giống như Trung Nguyên, hơn nữa Hán Trung quá mức xa xôi, Vương Xán cũng không có làm ra việc gì kinh thiên động địa, còn không đáng cho các hiền tài đi tới Hán Trung tìm nơi nương tựa.

Bởi vậy, sau khi ban bố chiếu hiền bằng, người tiến đến nương tựa Vương Xán phi thường ít.

Nhưng Vương Xán cũng không có nản lòng, hẳn cũng có tính toán của chính mình.

Chư hầu đánh Đổng, Vương Xán đang mong đợi thời điểm chư hầu đánh Đổng, làm nổi bật thanh danh của bản thân.

Thời điểm mà Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Kiên chinh phạt quân Khăn Vàng, không phải cũng chỉ là người phối hợp diễn sao, không hề nổi danh, danh vọng không cao. Nhưng mà chư hầu thảo Đổng, không biết làm cho bao nhiêu người có được thanh danh, Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Kiên, Quan Vũ, Lữ Bố... Vân vân, vô số người bắt đầu bộc lộ tài năng, vì người trong thiên hạ bắt đầu chú ý. Bởi vậy Vương Xán cũng muốn làm đủ chuẩn bị, ứng đối việc chư hầu thảo Đổng sắp xảy ra.

Diễn vũ lệnh, đó là thứ mà Vương Xán chờ đợi.

Hy vọng sau khi diễn ra Diễn vũ lệnh, có thể mời chào đến một hai cái đại tướng xuất chúng.

Wương Xán ngồi trong thư phòng, hết sức chăm chú soạn thảo Diễn vũ lệnh.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng bước chân trầm ổn, Vương Xán nghe thấy, trong mắt hiện lên một tia vui mừng, hẩn ngẩng đầu nhìn ra, chỉ thấy cửa thư phòng mở ra, Vương Việt đi nhanh vào.

“Wương Việt bái kiến chủ công.”

Quần áo màu đen, lưng đeo một thanh hắc thiết trường kiếm, sau khi Vương Việt đi vào, cung kính vái chào Vương Xán một cái.

Wương Xán khoát tay, ý bảo Vương Việt ngồi xuống, sau đó vội vàng hỏi: “Tử Vô, đã dò xét được tin tức của Triệu Vân?”

Wương Việt gật đầu nói: “Chủ công, đã nghe ngóng được tin tức của Triệu Vân, Triệu Vân cưới một con ngựa trắng tiến vào Nam Trịnh, ở lại trong Anh Hùng lâu rồi.”

“Trùng hợp như thế, lại ở tại Anh Hùng lâu.” Vương Xán kinh hô một tiếng, trong mắt mang theo vui sướng nồng đậm.

Rốt cuộc cũng tìm được người này rồi!

Wương Việt gật đầu cười nói: “Chủ công, đó cũng là trời ban Triệu Vân cho chủ công mà!”

Đối với năng lực của Triệu Vân, Vương Việt cũng biết được tin tức từ trong miệng võ sĩ đi theo bảo vệ Vương Xán. Vương Việt hiểu Triệu Vân đối với Vương Xán mà nói, là một viên hổ tướng, là trợ giúp phi thường lớn trong nghiệp lớn của Vương Xán, bởi vậy đem hết toàn lực tìm kiếm Triệu Vân, nhưng mà vô cùng trùng hợp, Triệu Vân ở lại Anh Hùng lâu, làm cho Vương Xán càng thêm dễ dàng sắp xếp Triệu Vân rồi.

“Ừm, tốt, tốt... Chúng ta đi Anh Hùng lâu.”

Wương Xán nghe vậy, bỗng nhiên đứng dậy, liền chuẩn bị đi mời Triệu Vân.

Đối với người có năng lực, đều có ngạo khí nhất định, Triệu Vân như thế, Gia Cát Lượng cũng như thế... Đạo lý dễ hiểu như vậy, Vương Xán vẫn rõ ràng, Quân bất văn Lưu hoàng thúc vì thỉnh Gia Cát Lượng rời núi, thế nhưng không quan tâm đến thân phận, ba lần đến liều cổ sao? Vương Xán vì mời Triệu Vân gia nhập trong quân, cũng đã hạ quyết tâm lớn, nhất định phải giữ Triệu Vân ở lại.

Wương Việt nghe vậy, cũng đứng dậy theo, cười nói: “Ty chúc biết chủ công đang cầu hiền như khát nước, bởi vậy cũng đã sớm chuẩn bị tốt xe ngựa ở bên ngoài phủ, chủ công!”

Nói xong, Vương Việt giơ tay, ý bảo Vương Xán đi trước.

Wương Xán gật đầu mỉm cười, phất áo bào liền đi ra ngoài phủ.

Trong xe ngựa, hai người Vương Xán, Vương Việt ngồi đối diện nhau.

Wương Việt chấp tay nói: “Chủ công, ngoài việc của Triệu Vân, ty chúc còn có chuyện quan trọng muốn bẩm báo. Chủ công làm cho ty chúc phụ trách thu dưỡng một trăm trẻ mồ côi, ty chúc đã hoàn thành. Tuổi của một trăm trẻ mồ côi này đều khoảng chín tuổi, không ai cao hơn mười tuổi, tất cả đám trẻ mồ côi này đều được ty chúc chọn lựa kĩ càng, xác định căn cốt phi thường tốt, thích hợp luyện võ, hơn nữa đám trẻ mồ côi này đều rất thông minh, cho dù chủ công muốn bồi dưỡng bọn họ thành tướng lãnh trong quân, thì cũng có thể.”

Vương Xán nghe vậy, hai gò má lập tức cười thành một đóa hoa.

Để cho Vương Việt làm việc, quả nhiên là yên tâm.

Vương Xán thu dưỡng một trăm trẻ mồ côi, vốn muốn thành lập một đội bộ đội đặc chủng, bởi vì lối suy nghĩ của binh lính trưởng thành cũng đã cố định rồi, không có tính dẻo, không có không gian phát triển. Bởi vậy, Vương Xán mới muốn thu dưỡng một trăm trẻ mồ côi, dựa theo phương pháp huấn luyện quân sự của bộ đội đặc chủng thời hiện đại, huấn luyện thành một đội quân bất bại. Những binh lính của đặc chủng đại đội này, không chỉ có thể tự mình tác chiến, cũng có thể trở thành tướng lĩnh dẫn binh tác chiến.

Hơn nữa, thủ lĩnh của thiếu niên bộ đội đặc chủng thì Vương Xán cũng đã có lựa chọn.

Chỉ cần đám bộ đội đặc chủng này lớn lên, Vương Xán tin tưởng trong thiên hạ tất nhiên là tùy ý bộ đội đặc chủng tung hoành. Nghĩ đến đây, ánh mắt Vương Xán nhìn về phía Vương Việt, khích lệ nói: “Tử Vô làm việc, ta yên tâm.”

“Chủ công quá khen.” Vương Việt khiêm tốn nói.

Vương Xán lắc đầu nói: “Năng lực của Tử Vô đúng là không thể nghi ngờ, người cũng không cần khiêm tốn... Ân, tình huống bây giờ của Anh Hùng lâu như thế nào? Đám người Sử A, Chu Nhân, Ngô Hoảng, Lưu Chính đã cầm rế ở các châu quận hay chưa?”

Vương Việt nghe vậy, nhú mày lại, nói: “Chủ công, tuy rằng tiền tài cũng đã đưa đến tay chín đệ tử của tỳ chức, trừ bỏ Ngô Hoảng ở Kinh châu, tám người còn lại đã thành lập Anh Hùng lâu, cũng đã bước lên quỹ đạo. Bởi vì đại tộc ở Kinh châu san sát, lực cản của thế gia đại tộc quá lớn, nhất là Kinh châu Khoái thị, Thái thị cản trở, khiến cho Ngô Hoảng chậm chạp không thể khiến cho Anh Hùng lâu hoạt động một cách bình thường, Ngô Hoảng làm việc bất lợi, xin chủ công hãy trách phạt.”

Vương Xán khoát tay, nói: “Trách phạt thì không cần, người nói cho hấn không cần tiết kiệm tiền bạc, tuy rằng Thái thị, Khoái thị muốn gạt bỏ thế lực từ ngoài vào, nhưng cũng không phải bền chắc như thép, chỉ cần có tâm tư, chấp nhận dùng tiền, sau đó lại làm... Không có việc gì không thể làm, làm cho hấn cố gắng, không để cho ta thất vọng.”

“Dạ!” Vương Việt cung kính hồi đáp.

Vương Xán gật gù đầu, liền không có tiếp tục nói chuyện.

Xe ngựa chạy nhanh như bay, tốn nửa canh giờ, thì đã tới Anh Hùng lâu.

Hán Trung Anh Hùng lâu, tuy rằng vừa mới xây dựng, không có khí thế hùng hồn, uy vũ thật lớn như Lạc Dương Anh Hùng lâu, nhưng tất cả đều có đủ, hoàn toàn dựa theo hình thức của Lạc Dương Anh Hùng lâu mà xây dựng. Vương Xán đi theo Vương Việt vào Anh Hùng lâu, chỉ thấy trong đại sảnh chật kín người, ồn ào không thôi, chẳng qua, đại sảnh tầng thứ nhất vốn là nơi lui tới của khách thương, người qua đường sử dụng, tầng thứ hai mới là nơi u nhã chân chính.

“Lâu chủ.”

Vài người chủ sự gặp Vương Việt đi tới, liền vội vàng tiến lên chào hỏi, Vương Việt gật gù đầu, phân phó nói: “Đi thăm dò một chút xem Triệu Vân ở đâu.”

Vương Việt ra lệnh một tiếng, một người trong đó liền chạy nhanh đi làm việc.

Mà ánh mắt vài người chủ sự còn lại đã rơi vào trên người Vương Xán, không rõ ràng vì cái gì mà Vương Việt đứng ở bên người Vương Xán lại cung kính như thế. Những người chủ sự này cũng không phải là trung tâm Anh Hùng lâu, bởi vậy không biết sự tồn tại của Vương Xán.

Chỉ chốc lát sau, chủ sự đi thăm dò chạy nhanh trở lại, bẩm cáo nói: “Lâu chủ, Triệu Vân ở tại phòng chữ Địa ở lầu hai.”

Vương Việt ừ một tiếng, xua tay đuổi tất cả chủ sự đang đứng ở một bên, sau đó mang theo Vương Xán đi đến phòng của Triệu Vân.

Hai người đi nhanh lên lầu hai, Vương Xán đứng ở phía sau Vương Việt, hai người một trước một sau đứng ở cửa phòng của Triệu Vân. Khi Vương Việt vừa mới muốn tiến lên gõ cửa, Vương Xán ngăn cản Vương Việt, lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói ra: “Tử Vĩ, việc bái kiến Triệu Vân, một mình ta là đủ rồi, người đi làm việc đi.”

“Chủ công, nhưng mà...”

Wương Việt còn chưa nói dứt lời, đã bị Vương Xán ngắt lời nói: “Tốt lắm, không có nguy hiểm, người đi làm việc đi.”

“Dạ!” Vương Việt bất đắc dĩ gật gật đầu, sau đó rời đi.

Wương Xán hít sâu một hơi, sửa sang lại quần áo trên người, sau đó tự tay đánh nhẹ nhàng hai cái lên cửa phòng của Triệu Vân, hai tiếng bang bang vang lên, Vương Xán liền nghe trong nhà truyền đến tiếng bước chân trầm ổn.

Cửa phòng mở ra, Triệu Vân nhìn Vương Xán đang đứng ở ngoài cửa, ngăn người, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

“Ở xa tới là khách, Tử Long không mời ta đi vào ngồi một chút sao.” Vương Xán hỏi một cách ôn hòa.

Triệu Vân nghe vậy, liền phản ứng.

Tuy trong lòng Triệu Vân muốn từ chối, nhưng mà Vương Xán đã nói đến chuyện này, Triệu Vân cũng không tiện từ chối Vương Xán, liền giang tay làm cho Vương Xán đi vào phòng ở.

104. Chương 104: Nói Chuyện

Trong nhà, khách và chủ ngồi xuống.

Wương Xán vung ống tay áo, cười nói: “Khổng Tử nói: Có bằng hữu từ phương xa tới, không uống không vui, ở xa tới là khách, Tử Long, không mời ta uống một chén?”

Da mặt hơi dày, da mặt dày, da mặt rất dày.

Triệu Vân nghe Vương Xán nói xong, trong lòng đều cảm thấy thẹn thùng, nếu để cho Triệu Vân nói chuyện, chắc chắn sẽ không như vậy, không có can đảm nói ra những lời như vậy.

Triệu Vân cười bất đắc dĩ lấy, đứng dậy đi lấy ra hai bầu rượu, lại cầm hai cái chén rượu, trước người mỗi người đặt một chén rượu, một bầu rượu. Không biết có phải là do thói quen hay không, Triệu Vân trực tiếp lấy ra hai chén rượu, khiến cho việc Vương Xán vốn phải uống rượu một mình biến thành hai người cùng ly.

Wương Xán thấy vậy, trong lòng cười hắc hắc.

Hôm nay, thời điểm đụng tới Triệu Vân, Vương Xán cũng đã đưa ra lời mời chào, nhưng mà Triệu Vân lại trực tiếp cự tuyệt ý tốt của Vương Xán, làm cho nguyện vọng mời chào Triệu Vân của Vương Xán thất bại, bởi vậy, sau khi Vương Xán tiến vào phòng của Triệu Vân, không có nói thẳng ra suy nghĩ, mà lại mặt dày đòi Triệu Vân rượu lấy rượu ra uống.

Nhận thức, trao đổi.

Lúc này, việc mà Vương Xán phải làm chỉ có vậy.

“Tử Long, gặp lại tức là duyên phận, ta và người khó mà gặp lại, vì thế cạn một chén.”

Wương Xán rót đầy chén rượu, sau đó bưng lên chén rượu hướng Triệu Vân mời một ly, liền uống một hơi cạn sạch. Tuy rằng Triệu Vân ngồi ở phía đối diện của Vương Xán, muốn cự tuyệt Vương Xán, nhưng là Vương Xán đã uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, dù rằng Triệu Vân muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ tới Vương Xán cũng là có ý tốt, cũng không nên phụ ý tốt của Vương Xán, bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Một chén rượu vào bụng, Vương Xán cười cười.

Nể tình, đây cũng tốt.

Hắn không đợi Triệu Vân nói chuyện, liền lại cầm lấy bầu rượu rót đầy chén, sau đó hướng Triệu Vân nói: “Tử Long, thượng thuật của người điêu luyện, võ nghệ tuyệt vời, thật sự làm cho người ta hâm mộ, có võ nghệ tuyệt thế như vậy trong người, ở trong thiên hạ, tùy ý tung hoành, kiến công lập nghiệp, cũng dễ như trở bàn tay, một chén này, chúc trong tương lai Tử Long có thể chinh chiến sa trường, phong vương phong hầu.”

Sau khi nói xong, Vương Xán lại uống một hơi cạn sạch chén.

Triệu Vân nghe xong Vương Xán nói, trên mặt lộ ra một tia hưng phấn.

Phong vương phong hầu, bất kể ai nghe lời khen tặng tốt đẹp như vậy, trong lòng cũng sẽ vô cùng cao hứng. Nhất là một thân võ nghệ tuyệt thế như Triệu Vân, vốn là muốn tại loạn thế như bây giờ tạo thành một phen công lao sự nghiệp, bởi vậy sau khi nghe xong Vương Xán nói, sự đề phòng trong lòng Triệu Vân lòng cũng thả lỏng đi nhiều, hắn cười nói: “Được Vương Thái Thú khích lệ, Vân xấu hổ không dám nhận, xấu hổ không dám nhận.”

Tuy rằng nói như thế, nhưng Triệu Vân lại bưng lên chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Liên tiếp vài chén rượu, Vương Xán cũng đều uống một hơi cạn sạch.

Mà sau khi Triệu Vân nghe thấy Vương Xán khen tặng, tuy rằng trong lòng thấy rõ ràng trong lời nói của Vương Xán mang theo ý tứ khen tặng, nhưng mà đúng như lời nói của Vương Xán, nam nhân ở trên lưng ngựa lập công danh, những điều này thật sự là suy nghĩ trong lòng Triệu Vân, cho dù biết ý tứ của Vương Xán, Triệu Vân cũng không cự tuyệt, uống cùng với Vương Xán.

Vương bát đối đậu xanh, hai bên đều tình nguyện.

Vài chén rượu vào bụng, hai người cũng trở nên thân thiện hơn.

Khi nói chuyện, rất tùy ý.

Vương Xán thấy thời cơ không sai biệt lắm, liền chuyển đề tài, hỏi: “Tử Long, người chính là người ở Thường Sơn Chân định. Thường Sơn Chân định ở trong Kỳ Châu, mà Hán Trung lại nằm ở Ba Thục, một nơi ở phương bắc rộng lớn, một nơi ở tây nam xa xôi, vì sao người lại một mình một ngựa đến Hán Trung thế?”

Triệu Vân uống liên tiếp vài chén, trên mặt hiện lên một chút đỏ ửng, cười nói: “Vương Thái Thú, lần này Vân đến Hán Trung, là học thành tài xuống núi, đồng thời nghe theo lệnh sư phụ đi đến Thục trung bá kiến một vị trưởng bối, bởi vậy mới lưu lại ở Hán Trung một thời gian ngắn, ừm, sau một khoảng thời gian nữa, ta sẽ rời Hán Trung, quay trở về Chân định.”

Vương Xán nói: “Tử Long, người trước một câu Vương Thái Thú, sau lại một câu Vương Thái Thú, thật sự làm cho ta xấu hổ, vẫn là gọi tên của ta đi.”

“Tốt, Vi Tiên, ta liền gọi người là Vi Tiên rồi.” Triệu Vân cũng không rụt rè, nói thẳng: “Vi Tiên, ta và người gặp lại, cũng là duyên phận, nhưng mà tuy rằng ta đã học thành tài xuống núi, nhưng còn chưa nghĩ đến việc lập tức ra làm quan, nếu Vi Tiên đang suy nghĩ để thuyết phục ta làm tướng lãnh Hán Trung, thì hãy ngừng suy nghĩ điều này. Để tránh cho đến lúc đó Vi Tiên nói ra, ta cự tuyệt Vi Tiên, khiến cho cả ta và người đều vô cùng xấu hổ.”

Tuy rằng Triệu Vân nói như thế, nhưng rõ ràng cũng là từ chối.

Rõ ràng Vương Xán nghe thấy Triệu Vân nói ‘học thành tài xuống núi’, đã nói như vậy, sao lại không ra làm quan.

Có lẽ, do Triệu Vân không rõ ràng sự tình của Vương Xán mà thôi. Vương Xán nghĩ đến đây, trong lòng cũng yên tâm, hắn cười, liên tục xua tay, nói: “Tử Long, chúng ta không nói mấy cái này, không nói mấy cái này... Ta và người có thể gặp lại ở Hán Trung, cũng là một loại duyên phận, cần gì nói đến việc này.”

Triệu Vân lập tức ngắt ra, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Vương Xán tới đây không phải là để mời chào hắn sao, chẳng lẽ Vương Xán đã bỏ ý định rồi hả?

Trong lòng Triệu Vân tràn đầy nghi hoặc, không biết rõ trong lòng Vương Xán nghĩ như thế nào.

Vương Xán thấy trên mặt Triệu Vân lộ ra vẻ nghi hoặc, trong lòng cười, hắn biết nếu trực tiếp đưa ra lời mời, Triệu Vân nhất định sẽ trực tiếp cự tuyệt. Bởi vậy đã sớm đề ý nghĩ đó xuống, nhưng mà đạo lý ‘đường cong cứu quốc’ thì Vương Xán cũng biết rõ ràng, hơn nữa Vương Xán cũng không có ý tưởng mời một lần liền mời được Triệu Vân. Hắn bưng chén rượu trong tay lên, thưởng thức một ngụm, cười hỏi: “Tử Long, thương pháp của người điều luyện như thế, là từ Đồng Uyên, Đồng lão tiên sinh phải không?”

Triệu Vân cả kinh, vội vàng hỏi: “Vi Tiên, làm sao người biết?”

Vương Xán cười mà không nói, hắn đến từ đời sau, đối với rất nhiều chuyện của tam quốc đều hiểu biết một cách đại khái, tự nhiên sẽ biết Triệu Vân là đệ tử của Đồng Uyên, chẳng qua Vương Xán không trả lời câu hỏi của Triệu Vân, mà lại hỏi ngược lại: “Tử Long đi tới Hán Trung, không biết là để bái kiến vị trưởng bối nào?”

Ánh mắt Triệu Vân dừng ở trên người Vương Xán, trên mặt lộ ra nụ cười sâu xa: “Vi Tiên, người thấy mời chào ta không được, chẳng lẽ là muốn mời chào vị trưởng bối ở Hán Trung của ta?”

Vương Xán cũng không chối cãi, gật đầu nói: “Ừ, ta đang có ý đó.”

Triệu Vân nghe vậy, thở dài một tiếng nói: “Vi Tiên, ta khuyên người bỏ suy nghĩ đó đi, vị trưởng bối kia của ta cũng đã sớm nản lòng thoái chí, không còn muốn ra sức làm quan rồi. Ta cũng có thể nói tên hắn cho người biết. Hắn tên là Đặng Triễn, chính là đương thời nhất lưu kiếm thuật đại sư, nếu bàn về bộ chiến, ta cũng không phải là đối thủ của sư bá, nhưng nếu là kỵ chiến, sư bá so sánh với ta, vẫn còn kém hơn một chút.”

Trong giọng nói, Triệu Vân tỏ ra một sự tự tin không gì sánh kịp.

“Hả, Đặng Triễn là kiếm thuật đại sư?” Sau khi Vương Xán nghe thấy, hỏi một cách kinh ngạc, trên mặt chợt lộ ra một tia vui mừng.

Dưới trướng Vương Xán đã có một tên thiên hạ đệ nhất kiếm sư Vương Việt, hiện giờ lại toát ra một tên kiếm sư Đặng Triễn, tên Đặng Triễn này là thần thánh ở phương nào?

Triệu Vân giương mày, nói: “Đương nhiên, kiếm thuật của sư bá đúng là vô song, chưa có địch thủ.”

Vương Xán trông thấy mặt Triệu Vân đỏ lên, biết Triệu Vân đang giữ gìn thanh danh của Đặng Triễn, trong lòng hắn vừa nghĩ, nói: “Tử Long, kiếm thuật của sư bá người lợi hại cỡ nào thì ta không biết được, nhưng mà dưới trướng của ta lại có một thiên hạ đệ nhất kiếm sư, kiếm thuật siêu quần, không người có thể đỡ, quả thực vô cùng lợi hại.”

“Thiên hạ đệ nhất kiếm sư?”

Triệu Vân nghe vậy, đã trầm mặc một lát, rồi trên mặt đột nhiên hiện ra một vẻ vui mừng, dò hỏi: “Chẳng lẽ là Kiếm Sư Vương Việt?”

Vương Xán cười hỏi: “Tử Long biết Vương Việt?”

Triệu Vân gật gật đầu, cười nói: “Danh tiếng của Kiếm Sư Vương Việt, Vân tất nhiên có biết, thiên hạ đệ nhất kiếm sư, danh tiếng lẫy lừng, như sấm bên tai, sao lại không biết được.”

Chẳng qua, Triệu Vân thừa nhận biết được thanh danh của Vương Việt, nhưng có một câu không có nói ra, ba người Đồng Uyên, Đặng Triễn, Vương Việt đều là bạn tốt tâm đầu ý hợp. Mà Triệu Vân là đệ tử của Đồng Uyên, biết rõ chuyện này, nhưng Triệu Vân không muốn dùng quan hệ để nói chuyện với Vương Xán, cũng không nói đến quan hệ giữa Đồng Uyên với Vương Việt.

Nói tới chỗ này, Vương Xán liền không tiếp tục hỏi về chuyện của Đặng Triễn.

Chỉ cần biết Đặng Triễn ở Hán Trung là được, có Vương Việt, tin tưởng rằng việc của Đặng Triễn sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Ánh mắt của hắn nhìn Triệu Vân, hỏi: “Tử Long, giờ đây thiên hạ loạn thế như vậy, vì sao còn không chịu ra làm quan?”

105. Chương 105: Ý Tưởng Của Triệu Vân

Triệu Vân nghe Vương Xán nói xong, trong lòng lộp bộp một chút, Vương Xán vẫn nhin không được hay sao?

Mời chào! Vòng vèo xa như vậy, vẫn đã quay trở lại.

Vốn tưởng rằng Vương Xán sẽ thức thời, không đề cập tới việc mời chào, xem ra đúng là vẫn phải hỏi cho rõ ràng mà. Nét đỏ ửng trên khuôn mặt anh tuấn của Triệu Vân dần dần biến mất, vẻ mặt thân thiện cũng chậm rãi trôi đi không thấy, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lẽo. Ánh mắt của hắn liếc nhìn Vương Xán một cái, nói: “Vi Tiên, ta và người gặp nhau ở Hán Trung, cũng là một hồi duyên phận, uống rượu, uống rượu!”

Lần đầu tiên gặp lại, Triệu Vân tin tưởng là duyên phận.

Nhưng lần này? Triệu Vân cũng không tin, nhưng Triệu Vân cũng sẽ không để ý, dù sao Vương Xán không có ý khác. Lúc nói chuyện, Triệu Vân để lại cho Vương Xán cũng đủ mặt mũi.

Vương Xán nghe vậy, sắc mặt lại đại biến.

Lấy nhãn lực của Vương Xán, lập tức nhìn thấy rõ sự biến hóa trong thần sắc cùng với ngữ khí của Triệu Vân.

Vương Xán vốn muốn hỏi tình huống nhập ngũ của Triệu Vân, lại làm cho Triệu Vân hiểu lầm Vương Xán muốn giờ cảnh ô-liu mời chào hắn, khiến cho trong lòng Triệu Vân không thoải mái. Vương Xán hiểu được chuyện này cần phải giải thích rõ ràng, nếu không liền biến thành bẽ tắc rồi. Bởi vậy vội vàng giải thích: “Tử Long, người hiểu lầm ý ta, ta chỉ muốn hỏi khi nào thì người tính nhập ngũ, nếu chuẩn bị nhập ngũ, có thể cân nhắc đến Hán Trung, hợp tác với ta, chung tay xây dựng một sự nghiệp lớn, ta biết bây giờ người không nghĩ đến chuyện nhập ngũ, bởi vậy chỉ hy vọng thời điểm người nhập ngũ, có thể cân nhắc đến Hán Trung Thái Thú như ta một chút.”

Vương Xán nói xong, sắc mặt Triệu Vân mới dịu xuống, trong mắt không còn lạnh lùng như vừa rồi.

“Hiểu lầm Vi Tiên rồi, đây là sai lầm của Vân, Vân xin tự phạt một chén.” Triệu Vân gãi gãi đầu, cười xấu hổ, bưng chén rượu trên bàn, ngẩng đầu lên, uống một hơi cạn sạch.

“Mời!”

Vương Xán cũng bưng chén rượu lên, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Lúc hai người nói chuyện tiếp, đều tự giác tránh đi việc Triệu Vân nhập ngũ, nói đến một ít chuyện linh tinh, hoặc là võ nghệ, binh pháp linh tinh, cùng với binh pháp, võ nghệ linh tinh, lời nói càng ngày càng náo nhiệt, tới lúc cuối cùng khách và chủ đều vui mừng, đều uống đến mặt đỏ tai hồng.

Triệu Vân ngồi xếp bằng, khuôn mặt anh tuấn lộ ra vẻ khâm phục, từ trong lời nói của Vương Xán, Triệu Vân biết được Vương Xán không phải là loại người chỉ biết khoác lác, có hoa không quả.

“Tử Long, tạm biệt, lần sau gặp mặt, sẽ nâng ly cùng Tử Long một phen.”

Vương Xán vỗ tay hướng Triệu Vân, đứng dậy, run rẩy đi ra cửa phòng, một mình rời đi.

Đi xuống lầu, Vương Xán quay đầu lại nhìn phòng của Triệu Vân một cái, trong mắt hiện lên một chút tinh quang, men say trên mặt biến mất không còn chút nào. Trong phòng lúc này, thần sắc Triệu Vân nghiêm chỉnh, men say trên mặt cũng giống như Vương Xán, đã biến mất không thấy gì nữa. Cách đó không xa, Vương Việt thấy Vương Xán đi ra, vội vàng đi đến bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Chủ công, đã thu phục được Triệu Vân rồi hả?”

Vương Xán lắc đầu, nói: “Không có, còn kém xa lắm, nhanh quá hỏng việc, chờ một chút đi.”

Dừng một chút, Vương Xán lại phân phó nói: “Chú ý chặt chẽ hành tung của Triệu Vân, nếu Triệu Vân chuẩn bị rời khỏi Nam Trịnh, nhất định phải báo cho ta biết ngay, nếu không cho ta biết kịp, cũng phải

bám trụ Triệu Vân, không thể để cho Triệu Vân rời đi, chờ đau khi ta đến, ta sẽ tự tay xử lý việc của Triệu Vân.”

“Dạ!”.

Tinh quang trong mắt Vương Việt chợt lóe lên, cung kính hồi đáp.

Trong lòng hần có chút kinh ngạc, Vương Xán là một Thái Thú, muốn quyền có quyền, muốn tiền có tiền... Bằng thân phận của Vương Xán mà mời chào Triệu Vân, đã là chiêu hiền đãi sĩ, tương đương coi trọng Triệu Vân rồi, không ngờ rằng Triệu Vân lại không chịu quy thuận Vương Xán

Wương Xán đi về phía trước ra hai bước, đột nhiên ngừng lại, quay đầu lại nói: “Một trăm trẻ mồ côi kia tạm thời bố trí ở chỗ này của người, đợi đến khi xử lý hoàn tất chuyện của Hán Trung Diễn vũ lệnh, ta lại đến mang đi một trăm trẻ mồ côi, À, trong khoảng thời gian này, Tử Vô có thể tốn chút suy nghĩ ở trên người đám trẻ mồ côi, nhìn xem đứa trẻ mồ côi nào có thể bồi dưỡng một phen.”

“Chủ công yên tâm, ty chức nhất định không phụ kỳ vọng của chủ công.”

Về mặt Vương Việt tự tin, ôm quyền nói.

Wương Xán khoát tay, sau đó một mình rời đi.

Wương Việt đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, ánh mắt lộ ra thần sắc suy tư, ngay tại thời điểm Vương Việt tập trung suy nghĩ, một người chủ sự ở bên cạnh vội vàng đi tới, thấp giọng nói: “Lâu chủ, khách trọ phòng chữ Địa ở lâu hai mời ngài qua, nói là muốn biết một việc.”

“Phòng chữ Địa?”

Về mặt Vương Việt nghi hoặc, phòng chữ Địa không phải là phòng của Triệu Vân sao?

Wương Việt khoát tay, đuổi chủ sự đứng ở bên cạnh, sau đó đi về phía phòng của Triệu Vân. Nếu là khách trọ bình thường muốn gặp Vương Việt, Vương Việt còn sẽ cân nhắc một chút xem có gặp hay không, nhưng mà đối với Triệu Vân, Vương Việt cũng không dám chậm trễ chút nào, bởi vì đây là người mà Vương Xán muốn thu phục.

Ít nhất Vương Việt thấy Triệu Vân, có thể thay Vương Xán tranh thủ một chút cơ hội.

Lúc này phòng của Triệu Vân, sắc mặt Triệu Vân như thường, trên mặt cũng không có chút men say.

Khi hai người vừa mới chia tay, hai người đều là mặt đỏ tai hồng, say khướt, thật không ngờ sau chốc lát, hai người lại có thể không có men say. Theo như cái này thì, không chỉ có Vương Xán giả say, Triệu Vân cũng không phải đèn cạn dầu, hần cũng là giả say, mượn cơ hội đuổi Vương Xán đi.

“Phanh, phanh!”

Hai tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên.

Triệu Vân vội vàng đứng dậy từ trên ghế, đi tới mở cửa cho người bên ngoài

“Lão tiên sinh, mời!”

Sau khi Triệu Vân mở cánh cửa, thấy ngoài cửa có một lão giả hơn năm mươi tuổi, lão giả mặc áo quần đen, bên hông có một thanh hắc thiết trường kiếm, các đốt ngón tay thô to, bàn tay rộng và dày, trên bàn tay là một tầng các vết sẹo. Triệu Vân gặp lão giả ăn mặc như vậy, lập tức ngây ngẩn cả người, bộ dạng này chính là Vương Việt phải không?

Tuy Triệu Vân chưa từng gặp Vương Việt, nhưng mà bằng tướng mạo khí độ, trang phục của lão giả trước mắt, vẫn có thể mơ hồ đoán được lão giả chính là Vương Việt, bởi vậy biểu hiện của Triệu Vân là cực kỳ cung kính.

Wương Việt không biết Triệu Vân là đệ tử của Đồng Uyên, gặp Triệu Vân khiêm tốn như thế, còn tưởng rằng Triệu Vân có lễ phép.

Hần bước vào trong phòng, nhấc áo bào lên rồi ngồi xuống.

Triệu Vân theo sát ở phía sau Vương Việt, sau đó nhấc áo bào lên rồi ngồi xuống, Triệu Vân chấp tay hướng Vương Việt nói: “Lão tiên sinh, quấy rầy ngài. Bởi vì Triệu Vân muốn hiểu rõ một việc, cho nên mời ngài tiến đến, làm khó lão tiên sinh rồi, không biết lão tiên sinh đối với Thái Thú đương nhiệm của Hán Trung có hiểu biết không?”

Triệu Vân biết Vương Việt là cấp dưới của Vương Xán, vì vậy Triệu Vân không nhận biết Vương Việt.

Mà thông qua Vương Việt, Triệu Vân cũng muốn biết một chút về thái độ, cách làm người, xử sự, tính cách, năng lực của Vương Xán như thế nào?

Đây mới là điều làm Triệu Vân chậm chạp không muốn quy thuận Vương Xán, Triệu Vân không phải dễ dàng liền lựa chọn trung thành với ai, có câu là học thành văn võ nghệ, bán cho Đế Vương, nếu Đế Vương không nhận ra, bán cho người biết hàng. Hiện giờ nhà Hán suy sút, khói lửa nổi lên bốn phía, Triệu Vân cũng không có ý định nương tựa triều đình, mà là muốn tìm một người có thể làm nên việc lớn.

Bởi vậy, Triệu Vân mới phải suy nghĩ thật kỹ, mà không phải nghe thấy Vương Xán là Hán Trung Thái Thú, liền quy thuận Vương Xán, trở thành cấp dưới của Vương Xán, cái này không phù hợp với ý tưởng của Triệu Vân.

Cho dù Vương Việt cùng Đồng Uyên là bạn tốt, nhưng trước khi Triệu Vân hiểu rõ Vương Xán, Triệu Vân sẽ không dễ dàng lựa chọn.

Ánh mắt thâm thúy của Vương Việt đánh giá Triệu Vân, trong mắt lộ ra một chút tán thưởng.

Thanh niên này, ánh mắt trong suốt, tinh khí thần mười phần, lại mạnh mẽ hiên ngang, quả thực là tuấn tú lịch sự.

Hơn nữa thanh niên ngồi ở phía đối diện Vương Việt, mơ hồ tản mát ra một khí thế cường đại, điều này làm cho Vương Việt có chút kinh ngạc, Vương Việt vốn tưởng Triệu Vân chỉ là một võ tướng không tỏi, không nghĩ tới còn đánh giá thấp Triệu Vân.

Cao thủ, tuyệt đối là một cao thủ.

Đây là ý nghĩ trong lòng của Vương Việt, nghĩ tới đây, trong lòng Vương Việt càng thêm kiên định việc trợ giúp Vương Xán lưu lại Triệu Vân.

Sau khi nghe thấy Triệu Vân đặt câu hỏi, Vương Việt mới nói: “Thái Thú hiện tại là Vương Xán, đã từng là thủ lĩnh của Nhữ Nam Khăn Vàng, sau nhập Lạc Dương, bái Thái Ung làm sư phụ, ngay sau đó quy thuận triều đình, bị hoàng đế sắc phong làm Hán Trung Thái Thú, nắm trong tay dân chúng Hán Trung.”

Rất đơn giản, rất đơn giản.

Nhưng sau khi Triệu Vân nghe, lại ngây ngẩn cả người, chột kinh hô: “Vương Xán là giặc Khăn Vàng?” Ngay sau đó, Triệu Vân lại kinh hô: “Hắn là giặc Khăn Vàng, như thế nào lại thành đệ tử của Thái Ung?”

Một tên giặc Khăn Vàng, lại có thể bái đại nho như Thái Ung làm sư phụ sao?

Trong lòng Triệu Vân dâng lên một chút nghi vấn, ánh mắt nhìn về phía Vương Việt, đang mong đợi Vương Việt thay hắn giải thích nghi hoặc.

106. Chương 106: Bồ Cáo

Triệu Vân kinh hô hai tiếng, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc, liền vội vàng hỏi: “Lão tiên sinh, vậy trong đó có lí do gì khác sao? Một bên là giặc Khăn Vàng? Một bên là đại nho trong nước? Vương Xán muốn trở thành đệ tử của Thái Ung, nếu không phải là Vương Xán cùng Thái Ung có quan hệ gì đó không muốn người khác biết, bằng thân phận đại nho của Thái Ung, thì tuyệt đối không thể thu Vương Xán làm đệ tử.”

Vương Việt nghe vậy, nói thảng một câu: “Con gái của Thái Ung là Thái Diễm đã ở trong phủ Thái Thú Hán Trung, hai người ở cùng một chỗ lâu dài, tương lai sẽ có chuyện gì phát sinh, chắc là người cũng biết.”

Trong đầu Triệu Vân oanh một tiếng, trống rỗng.

Vương Xán này cũng quá lợi hại đi? Không chỉ có là đệ tử của Thái Ung, tương lai càng có thể là con rể.

Một tên giặc Khăn Vàng, có thể làm được hai chuyện này, Triệu Vân đều cảm thấy không thể tin nổi.

Vương Việt nói một chút về chuyện giữa Thái Ung cùng Vương Xán, liền không có nói tiếp, dù sao hắn cũng không rõ ràng lắm chuyện Vương Xán bái Thái Ung làm sư phụ, chẳng qua không nói rõ cũng không sao, coi như chỉ là một chuyện không biết mà thôi.

Dù sao Triệu Vân cũng là tỉnh tỉnh mê mê, như vậy còn có thể khiến cho Vương Xán trở nên thần bí ở trong mắt Triệu Vân.

Triệu Vân thấy Vương Việt giữ im lặng, không nói gì, hần nhú mày lại, trong lòng nhiều hơn một tia nghi hoặc.

Tâm tư vừa chuyển, Triệu Vân lại hỏi: “Lão tiên sinh, ngài cho ta nói cho ta biết một ít việc mà Vương Xán từng đã làm đi, hẳn có thể từ giặc Khăn Vàng biến thành Thái Thú cai quản một phương, như vậy thì những việc đã làm cũng sẽ tương đối kinh người.”

Vương Việt nghe vậy, đã trầm mặc một lát, nói một câu không có quan hệ: “Thái Thú sao? Ừm, là một người có tiền đồ vô lượng.”

“Cái gì gọi là tiền đồ vô lượng?”

Triệu Vân từng bước ép sát, vội vàng lên tiếng hỏi.

Vương Việt cười nói: “Nhìn người cũng là người thông minh, chẳng lẽ không hiểu rõ một tên giặc Khăn Vàng muốn trở thành Thái Thú một phương của triều đình thì gian nan cỡ nào, huống hồ Thái Thú này vẫn là đệ tử của đại nho Thái Ung, cái này càng thêm đáng giá cân nhắc rồi. Một người không có năng lực, trở thành thủ lĩnh của Nhữ Nam Khăn Vàng? Một người không có năng lực, có thể bị Thái Ung thu làm môn hạ đệ tử? Một người không có năng lực, có thể giết chết Thái Thú Tô Cổ đã chiếm cứ Hán Trung nhiều năm? Một người không có năng lực, có thể đem Nam Trịnh đại tộc đưa bờn trong trong tay, sau đó giết chết tộc trưởng Nam Trịnh Phương gia tộc là Phương Cúc?”

“Một người như vậy, chẳng lẽ không thể xưng là tiền đồ vô lượng sao?”

“Những việc như vậy, nếu không có đầy đủ năng lực, thủ đoạn, lòng dạ, muốn hoàn thành việc này đều khá khó khăn đấy, ví dụ như chuyện trở thành Thái Thú mà nói, Vương Xán vốn là thủ lĩnh của giặc Khăn Vàng Nhữ Nam, một khi không cẩn thận thì có khả năng bị quan viên triều đình giết chết, trở thành công lao trong tay người khác, làm đá kê chân cho người khác...”

Vương Việt nói một cách chậm rãi, đem chuyện của Vương Xán nói tóm tắt một lần.

Triệu Vân nghe xong những lời của Vương Việt, lập tức lâm vào trầm tư.

Trầm mặc hồi lâu, Triệu Vân lại hỏi: “Lão tiên sinh, Vương Xán đối xử với người ngoài như thế nào?”

Vương Việt nghe vậy chau mày, lập tức ngây ngẩn cả người, hần suy nghĩ thật lâu, mới lên tiếng: “Dùng cả ân lẫn uy, có công sẽ có thưởng, có sai thì sẽ có phạt, thưởng phạt rõ ràng, một Thái Thú khá là vĩ đại.”

Triệu Vân nghe xong, liền không hỏi tiếp.

Dừng một chút, Triệu Vân đứng dậy, hướng Vương Việt cung kính thi lễ một cái, sau đó nói: “Cảm ơn lão tiên sinh vì đã giải đáp tường tận, không hề giấu diếm, Triệu Vân đa tạ.”

Vương Việt gật gật đầu, liền đứng dậy ly khai.

Nói nhiều chuyện như vậy, cũng đủ để Triệu Vân làm ra quyết định.

Trong nhà, chỉ còn lại có một mình Triệu Vân, ngồi đó một mình, cẩn thận cân nhắc chuyện của Vương Xán...

Nam Trịnh thành, cửa nam.

Một binh lính chạy đến dưới chân thành, dán một tấm bố cáo.

Bố cáo lên, lập tức hấp dẫn vô số dân chúng, dân chúng chen chúc tới, lập tức đem bố cáo ở chỗ cửa thành vây thành chặt như nêm cối, nhìn bố cáo trên tường thành, trong mắt dân chúng đều lộ ra một tia tò mò.

“Mau đọc, mau đọc, mau đọc...”

“Viết cái gì vậy, xảy ra chuyện gì?”

“Nhường một chút, nhường một chút...”

“Không cần chen vào, không cần chen vào...”

Một đám dân chúng, loạn thành một bầy, đều muốn biết trên bố cáo vừa mới dán trên tường thành viết nội dung gì, bởi vì phần lớn dân chúng đều là mù chữ, chỉ có thể nghe binh lính dán bố cáo đọc ra, bởi vậy liều mạng chen lấn vào trong, muốn nghe thấy bố cáo viết những thứ gì.

“Im lặng, im lặng...”

Ở góc tường, binh lính rống lớn lên.

Ngay lập tức, dân chúng chung quanh đều bình tĩnh lại, bất kể là đứng ở bên trong, hay bên ngoài đều im lặng không ra tiếng, cùng đợi binh lính đọc nội dung trên bố cáo.

“Hán Trung Thái Thú bố cáo tứ phương hào kiệt, hôm nay thiên hạ không yên ổn, kẻ trộm cướp nổi lên bốn phía, đặc biệt chiêu mộ quân sĩ khỏe mạnh dũng mãnh, mở rộng quân sĩ, bảo vệ quốc gia, trấn thủ một phương. Đồng thời, ban bố Diễn vũ lệnh, ở Giáo trường thành đông, bày ra Diễn vũ thai, nếu ai muốn tham gia, đều có thể đến Giáo trường ở thành đông báo danh tham gia, người tham gia, chỉ cần tự thấy mình là người vũ dũng nhanh nhẹn dũng mãnh, võ nghệ xuất chúng, đều có thể tham dự, nếu người có năng lực, có thể trở hết tài năng từ giữa mọi người, liền có thể khiêu chiến giáo úy Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu trong quân.”

“Người nào có thể chiến thắng Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, đều sẽ được trao tặng chức vụ tướng lãnh trong quân, chức quan không thua kém giáo úy, người tài hơn thì được phong thiên tướng, người có năng lực xuất chúng có thể phong làm tướng quân.”

“Người được chiêu mộ, không kể xuất thân, nếu là con dân của Đại Hán, đều có thể tham dự.”

Binh lính niệm xong nội dung của Diễn vũ lệnh, trong mắt cũng hiện lên một tia cực nóng.

Trong bố cáo đã nói rõ, chỉ cần có thể chiến thắng Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, ít nhất có thể được bổ nhiệm làm thiên tướng, thậm chí có thể được phong làm tướng quân.

Hấp dẫn, hấp dẫn một cách trắng trợn.

Tướng quân!

Đây quả thực là vận may từ trên trời rơi xuống, tất cả dân chúng nghe xong chuyện tình mà bố cáo tuyên bố, đều là nhiệt huyết sôi trào lên, lão giả chòm râu hoa râm chạy về nhà nói cho người nhà, mà thân thể cường tráng, cảm thấy mình có điểm năng lực thì chạy nhanh đến Giáo trường phía đông... Trong chốc lát, nơi đám người vốn đông như biển, thế nhưng bỗng trở thành một mảnh đất trống lớn, dưới chân thành trống trải, chỉ còn lại một người thanh niên mặc áo trắng, cùng với một ít dân chúng đến xem bố cáo sau.

“Diễn vũ lệnh, Diễn vũ lệnh.”

Thanh niên áo trắng thì thâm hai tiếng, trên mặt lộ ra một chút tươi cười, sau đó xoay người đi về phía thành đông...

Thành đông, Giáo trường.

Hai người Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu mặc một bộ giáp trụ màu đen, bên hông đều đeo một thanh chiến đao, nhưng lang nha bổng của Bùi Nguyên Thiệu cũng đã khiêng trên vai, nanh sói thứ sắc bén, bén nhọn ở dưới ánh mặt trời, phát ra một chút ánh sáng lạnh như băng.

“Chu Hắc Tử, chủ công ban bố Diễn vũ lệnh, người thấy thế nào?”

Khuôn mặt ngăm đen của Bùi Nguyên Thiệu có vẻ căng thẳng, giống như núi băng, tràn đầy hơi lạnh.

Chu Thương nghe vậy, thân thể dừng lại một chút, thoáng chốc bình thường lại, ánh mắt giống như đao đã rơi vào trên người Bùi Nguyên Thiệu, trầm giọng hỏi: “Lão Bùi, những lời này của người là có ý gì? Hay là người cho rằng chủ công sẽ vứt bỏ chúng ta, kiếm những tướng lĩnh khác?”

Bùi Nguyên Thiệu cười hắc hắc, nói: “Diễn vũ lệnh cũng đã được ban bố, hơn nữa cũng nói rõ, chỉ cần chiến thắng chúng ta, là có thể được phong làm tướng quân, hai người chúng ta đều chỉ là giáo úy, nhưng mà những người vừa mới quy thuận chủ công cũng đã bỏ lên trên đầu hai người chúng ta, hắc hắc, chẳng lẽ trong lòng người không nghĩ cách?”

Chu Thương hừ lạnh một tiếng, nói: “Lão Bùi, xưa nay nhìn người im lặng trầm lắng thế, hiện giờ xem ra, người cũng không ngốc nha.”

Bùi Nguyên Thiệu ngẩng đầu lên, nói: “Lão Bùi ta vốn cũng không ngốc, chính là người không cho là như vậy thôi.”

Chu Thương lại cười lạnh lùng, quát lớn: “Ta vốn tưởng rằng người không ngốc đấy, nhưng hiện tại xem ra, người lại vô cùng ngốc, ngốc đáng thương. Chủ công không phải là người thường, là người muốn làm nên sự nghiệp lớn, người cho rằng bằng công phu mèo ba chân của người có thể trợ giúp chủ công giành thiên hạ sao, quá ngây thơ rồi. Thiên hạ này, người lợi hại hơn chúng ta thì chỗ nào cũng có... Thế nên đừng có nghĩ cách ổn định chức quan của bản thân, mà thay vào đó thì hãy suy nghĩ một chút làm như thế nào để gia tăng thực lực, để có thể thật sự đứng vững gót chân trong quân.”

“Thực lực, quyết định tất cả.”

“Người cũng là lão tướng sa trường rồi, làm sao lại không hiểu rõ đạo lý này.”

Chu Thương tỏ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lắc lắc đầu, liền sai bước đi ra.

Bùi Nguyên Thiệu đứng nguyên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, trên khuôn mặt hàm hậu lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, một đôi mắt hổ lại càng không ngừng chuyển động, trong mắt lóe ra từng đạo tinh quang.

107. Chương 107: Bắt Đầu Diễn Vũ

Thành đông, Giáo trường.

Tám tòa Diễn vũ thai được tạm thời dựng lên tạo thành hình bát quái, nằm quanh khu vực trung ương của Giáo trường, tám tòa Diễn vũ thai được dựng tạm thời này đều dài, rộng hai trượng, giống như một lối đài lớn. Chẳng qua, ở trung tâm của tám Diễn vũ thai, còn có một cái lối đài thật lớn, dài, rộng khoảng ba trượng, Diễn vũ đài xung quang quanh chỉ dùng để cho nhiều người tranh đấu, nhưng mà, tranh đấu cuối cùng, thì lại diễn ra ở Diễn vũ đài trung tâm.

Đồng thời, bên cạnh Diễn vũ thai trung ương, một tòa duyệt binh thai đã được xây xong.

Trên đài duyệt binh lúc này, có ba người Vương Xán, Quách Gia, Tuân Du ngồi nghiêm chỉnh, nhìn từ trên cao xuống, có thể quan sát tất cả tình hình chiến đấu.

Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương đều mặc một bộ thiết giáp màu đen, đầu đội mũ giáp màu đen, đứng ở hai bên duyệt binh thai giống như Thái Sơn. Lúc này, Vương Xán ra lệnh: “Chu Thương, nổi trống!”

Chu Thương nghe vậy, gật gật đầu, sau đó chiến đao trong tay leng keng một tiếng, rút ra khỏi vỏ.

Lập tức, ở bên cạnh dàn trống da trâu lớn trong Giáo trường, một đám dũng sĩ vạm vỡ vén ống tay áo lên, trên cánh tay lộ ra nhiều sợi gân xanh, vô cùng dọa người. Tất cả dũng sĩ vạm vỡ đồng thời hét lớn một tiếng, sau đó cổ tay dùng sức, vung dùi trống trong tay đánh mạnh về trống lớn.

“Đồng!”

“Đồng! Đồng!”

“Đông! Đông! Đông!”

...

Từng đợt tiếng trống xông thẳng lên trời, tiếng trống liên tục mà tràn đầy tiết tấu giống như tiếng sấm không ngừng quanh quẩn trong Giáo trường, theo tiếng trống trận vang lên, võ giả tham gia lần Diễn vũ này ở dưới giáo trường cũng ngừng nói chuyện, cả đám người đứng nguyên tại chỗ vẫn không nhúc nhích, ánh mắt mọi người đều tụ tập ở trên người Vương Xán, cùng đợi Vương Xán đang ngồi ngay ngắn ở trên đài duyệt binh nói chuyện.

Vương Xán đứng mạnh dậy, đi đến Diễn vũ đài trung ương, giơ tay lên rồi dè xuống.

Tiếng trống thùng thùng lập tức ngừng lại.

Vương Xán hít sâu một hơi, la lớn: “Hôm nay, có thể có nhiều người như vậy tham gia Diễn vũ, bản Thái Thú thật cao hứng, chuyện về Diễn vũ ta cũng không muốn nói nhiều.” Vương Xán nói chuyện, giơ tay chỉ về phía Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, lớn tiếng nói: “Các người nhìn thấy hai tên đại hán mặt đen đứng ở trên đài không, bọn họ là đại tướng ở dưới trướng của ta, chỉ cần từ trong các người lựa chọn ra tám người đầu tiên, là có thể khiêu chiến hai người bọn họ.”

“Chiến thắng hai người bọn họ, thì thành đệ nhất đại tướng dưới trướng của ta.”

“Chiến bại, cũng có thể nhận chức ở trong quân.”

Nói đến chỗ này, Vương Xán rống lớn nói: “Liều mạng đi, nam tử hán đại trượng phu, không nên ở lại trong nhà bưng trà rót nước, giặt quần áo nấu cơm... Việc của nam nhân, phải là chém giết trên chiến trường, vì tổ tông đã chết đi, vì chính mình còn sống, vì hậu thế, tạo ra một tiền đồ sáng lạn.”

“Diễn vũ, bắt đầu!”

Sắc mặt Vương Xán đỏ lên, lớn tiếng rít gào một tiếng.

Lập tức, theo tiếng nói của Vương Xán hạ xuống, nhiều tiếng trống trận lại đột nhiên vang lên ở trong Giáo trường, tiếng trống giống như tiếng sấm khiến cho những người tham gia so đấu trong Giáo trường cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Lúc này đây thi đấu không có phân thứ tự trước sau, mà là tự nguyện lên sân khấu.

Hoặc là nói, dùng xa luân chiến để hình dung cũng không đủ, bởi vì sau khi một người đứng trên lôi đài, muốn sừng sững không ngã, nhất định phải chiến đấu đến cuối cùng, trừ khi là mỗi một tràng đều chiến thắng, thắng đến khi chỉ còn dư lại tám người, mới có thể thắng cấp đến cuối cùng tranh đấu.

Vương Xán an bài như thế, cũng là hao tổn tâm tư.

Bởi vì thời điểm Vương Xán chiêu mộ tướng lĩnh, là muốn chiêu mộ võ tướng không chỉ có võ nghệ cao cường, mà đầu óc cũng phải linh hoạt đa dạng.

Tám tòa Diễn vũ thai, sẽ có tám vị trí.

Vương Xán tin tưởng Hán Trung cách xa Trung Nguyên như vậy, còn không thể đồng thời xuất hiện tám vị võ tướng có võ nghệ tương đối nhất lưu. Bởi vậy, chỉ cần ánh mắt võ tướng tham gia tranh đấu đủ độc ác, nhìn thấy trên một tòa Diễn vũ đài xuất hiện một người khó giải quyết, liền chuyển hướng sang tòa Diễn vũ thai tiếp theo, thay đổi liên tục như thế, mỗi một tòa Diễn vũ thai đều có thể có một người có vũ lực cường đại, sau đó những người này chịu người chung quanh khiêu chiến, chỉ cần có thể chiến đấu tới cuối cùng, đều là người khá lợi hại.

“Ta tới trước...”

Diễn vũ thai đối diện duyệt binh thai nhất, cũng chính là tòa lôi đài thứ nhất, một tên tráng hán cầm đại đao trong tay xông tới, đứng ở trên Diễn vũ đài, ánh mắt xẹt qua người đứng ở phía dưới, hét lớn: “Lão tử đứng ở chỗ này, các người ai tới.”

Vừa dứt lời, lập tức liền có một người trung niên cầm trong tay một cây trường côn xông tới.

“Sát!”

Người trung niên không nói nhiều, trực tiếp mang theo trường côn trong tay vọt tới.

“Hừ, lão tử thấy ngươi chán sống rồi.”

Tráng hán cười khặc khặc-x-xxxxx, vung đại đao trong tay, thân thể nhảy lên, một chiêu Lực phách Hoa Sơn, giống như thái sơn áp đỉnh bổ về phía người trung niên cầm trường côn.

“Thình thịch!”

Đại đao cùng trường côn va chạm, Ngay sau đó sát kết một tiếng, trường côn gãy, đại đao tiếp tục đánh xuống, một chút ánh đao đánh xuống, người trung niên bị đại đao trong tay tráng hán chém thành hai nửa, một sợi tơ máu từ trên trán người trung niên hiện ra. Ngay sau đó, tơ máu bắt đầu từ đầu lan tràn đi xuống, cuối cùng ngừng lại ở phần hông.

“Phốc...”

Máu tươi phun mạnh, người trung niên bị chém thành hai khúc, ruột, dạ dày vân vân khí quan trong bụng rơi rụng đầy đất, hai nửa thân thể té trên mặt đất, làm người ta buồn nôn.

“Ha ha ha... Không biết tự lượng sức mình, không biết tự lượng sức mình nha!”

Đại đao trong tay tráng hán leng keng một tiếng, đâm lên Diễn vũ đài, hai tay đâm ngực, rống lớn kêu. Trên đài duyệt binh, Quách Gia thấy một màn này, sắc mặt vốn hồng nhuận nháy mắt trở nên trắng bệch, nhất là khí quan trong bụng người trung niên rơi rụng đầy đất, càng làm cho trong lòng Quách Gia giống như tràn đầy các vị, chua cay đắng mặn ngọt, tất cả đều nếm một lần.

“Chủ công, thân thể ta không khỏe, xin được cáo lui trước.”

Quách Gia bỗng nhiên đứng dậy, sau đó chấp tay hướng Vương Xán, không đợi Vương Xán trả lời, cũng đã chạy đi.

Tuân Du ngồi ở bên trái Vương Xán, cười nói: “Chủ công, tuy Phụng Hiếu mưu lược vô song, cơ trí hơn người, nhưng vẫn chưa từng thấy qua huyết tinh, xem ra chủ công còn cần làm cho Phụng Hiếu thích ứng trường hợp như bây giờ mới được!”

Vương Xán gật gật đầu, nói: “Lời của Công Đạt có lý, chẳng qua thân thể Phụng Hiếu vừa mới khỏi hẳn, cũng không thể quá nghiêm khắc được.”

Nói xong, ánh mắt Vương Xán liền lại nhìn về phía Diễn vũ đài.

Lúc này, tráng hán trên tòa diễn vũ đài thứ nhất đã chiến thắng liên tục bốn trận, bốn người đi lên khiêu chiến, đều bị tráng hán giết chết. Trên Diễn vũ đài, đã để lại bốn cỗ thi thể, mỗi một cỗ thi thể đều nằm trong vũng máu, hoàn toàn mất đi hô hấp, người ở dưới đài ai cũng muốn lên đài, lại đều không dám động.

Đúng lúc này, dưới Diễn vũ đài, một người thanh niên mặc áo trắng, trong tay mang theo một cây trường thương đi ra.

“Ta tới khiêu chiến ngươi!”

Thanh âm bình thản công chính, không cao không thấp, lại khiến cho tất cả mọi người giữa sân nghe thấy được tiếng của thanh niên, Vương Xán ngồi ở trên duyệt binh đài nghe thấy thanh âm này, nhìn theo tiếng, một đôi ánh mắt trong suốt lập tức trợn tròn, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm thanh niên, trong mắt lóe ra ánh mắt cực nóng.

Triệu Vân, hần lại có thể tham gia Diễn vũ rồi.

Trong lòng Vương Xán tràn đầy vui sướng, Triệu Vân đến rồi, chẳng phải là cho thấy Triệu Vân cố ý ở lại Hán Trung làm tướng.

Giờ phút này, trong lòng Vương Xán tràn ngập hưng phấn, nhếch môi cười hắc hắc không ngừng.

Triệu Vân mang theo trường thương màu ngân bạch, chậm rãi đi đến tòa Diễn vũ đài thứ nhất, nhìn bốn cỗ thi thể nằm trên mặt đất một chút, nhú mày, hần hừ lạnh một tiếng, tay phải cầm màu ngân bạch trường

thương, hai tay ôm quyền nói: “Thường Sơn, Triệu Tử Long; Vũ khí: Long đảm lượng ngân thương.”

108. Chương 108: Triệu Vân Oai Phong

Triệu Vân tùy ý thông dong, trên mặt mang theo vẻ tươi cười thản nhiên, làm cho người ta cảm thấy như gió xuân quét vào mặt.

Nhưng mà, tráng hán tay cầm đại đao đứng ở phía trước Triệu Vân, nhưng không có sáng khoái như những người khác, thần sắc ngưng trọng, trên mặt lộ ra một tia kiêng kỵ. Bởi vì thân hình cao gầy của Triệu Vân đứng ở phía trước, lại làm cho tráng hán cảm giác giống như rơi xuống vực sâu, không thể thăm dò, lại giống như một chiếc thuyền lá nhỏ trôi dạt ở trên đại dương bao la, bất kì lúc nào đều có thể bị chìm ngập.

Nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm.

Cao thủ, tuyệt đối là cao thủ.

Trong lòng tráng hán lập bập một chút, biết mình đụng phải miếng sắt rồi.

Nhưng, võ giả trong giáo trường này đâu có ai là người ngoan dụ? Phần lớn võ giả đều là hạng người cương quyết bướng bỉnh. Tráng hán là người như thế, hán cũng không tình nguyện nhận thua, cũng không muốn thua, bởi vậy khi thấy Triệu Vân ôm quyền thi lễ, không hề trả lễ, mà là trực tiếp vung trường đao trong tay xông về Triệu Vân.

Đánh bất ngờ, muốn giết Triệu Vân một cái trở tay không kịp.

“Sát!”

Tráng hán gầm nhẹ một tiếng, thanh âm khàn khàn từ trong miệng truyền tới, làm cho người ta cảm thấy vô cùng chói tai.

“Tiểu tử, đi chết đi!”

Tráng hán nhảy mạnh lên, đại đao trong tay giơ lên cao, cả người trên không trung giống như trường cung đã kéo căng dây cung, tràn đầy lực lượng. Theo thân thể rơi xuống, hai tay tráng hán cầm chặt đại đao chém mạnh xuống, chỉ nghe thấy CHỈU...U...U! Một tiếng, một chút ánh đao sáng ngọc hiện lên, đại đao mang theo lực lượng khổng lồ bổ về phía Triệu Vân.

“Đê tiện!”

“Vô sỉ!”

“Không biết xấu hổ!”

Chung quanh Diễn vũ đài, vũ giả vây xem đều quát mắng, đối với việc tráng hán không chào hỏi liền trực tiếp ra tay đều phi thường khinh bỉ, trong đó một phần cũng là bởi vì tráng hán quá mức huyết tính thô bạo, từng người đi lên khiêu chiến đều bị tráng hán giết chết, một phần cũng do Triệu Vân tuần lãng phiêu dật, lại nho nhã lễ độ, làm cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân, vũ giả vây xem vừa so sánh giữa Triệu Vân cùng tráng hán, tự nhiên đều ủng hộ Triệu Vân rồi.

Lúc này thấy tráng hán giơ đao liền chém, võ giả đều chung quanh đều tức giận bất bình.

“Chủ công, thanh niên này nhìn qua cũng không tệ lắm, mày kiếm mất ứng, tuần tú phiêu dật... Đáng tiếc nha, đối thủ rất hung hãn, ồm, nhưng thằng kia cũng quá không biết xấu hổ, không trả lễ thì thôi, lại có thể thừa dịp thanh niên thi lễ trực tiếp xuất thủ.”

Tuân Du ở bên cạnh Vương Xán, lắc lắc đầu, ánh mắt lộ ra một tia tiếc nuối.

Có lẽ, Tuân Du cũng không coi trọng Triệu Vân.

Vương Xán nghe vậy, cũng là cười nói: “Công Đạt, binh pháp nói: Là một người đánh trận, lấy chính làm, lấy bất ngờ thắng. Cho nên người có thể biến hóa vô cùng giống như thiên địa, không cặn giống như Trường Giang và Hoàng Hà. Tuy rằng tráng hán kia làm vậy có chút dễ tiện, nhưng vẫn có thể xem là một phương pháp tốt, muốn đứng ở trên lời dài, kiên trì đến cuối cùng, không thắng vì đánh bất ngờ phương pháp, không có chút thủ đoạn lời đình nào, là phi thường khó khăn.”

“Hơn nữa, người cũng quá coi thường đối thủ của tráng hán rồi.”

“Nếu ngay cả một chiêu này mà hắn đều không ngăn cản được, thì ta coi trọng hắn như thế cũng là vô ích.”

Vương Xán khoe miệng cong lên, trên mặt lộ ra một chút tươi cười sâu xa. Hiện tại, có một ngôi sao mới nổi như Triệu Vân gia nhập, Diễn vũ lệnh mới bước vào giai đoạn tuyệt vời.

Về phần tráng hán kia, mãnh liệt thì mãnh liệt như thế, nhưng muốn đánh bại Triệu Vân, ít có thể.

Tuân Du quay đầu đi, hỏi: “Chủ công biết thanh niên kia?”

Vương Xán gật gật đầu, cười nói: “Công Đạt, trò hay đang diễn ra, ngàn vạn lần không cần bỏ lỡ, nhìn kỹ đi!” Ánh mắt Vương Xán, Tuân Du tụ tập ở trên người Triệu Vân, chỉ thấy Triệu Vân nhìn một đao của tráng hán đánh xuống, giống như sợ tới mức ngây ngẩn cả người, không có chút nào phản ứng. Nhưng mà, ngay tại lúc đại đao đánh xuống, chân Triệu Vân đạp một đạp, thân thể vô cùng quỷ dị, vừa lui, tránh thoát một đao hung mãnh của tráng hán, quả thực là làm cho người ta giật mình.

“Chút tài mọn, đồ vô sỉ!”

Triệu Vân hừ nhẹ một tiếng, tay phải nắm chặt Long đảm lượng ngân thương, phanh một chút, cắm ở trên lời dài.

Lập tức, Triệu Vân trợn mắt, khí thế trên người đột nhiên biến đổi, mới vừa rồi vẫn là thanh niên tuấn tú, nhưng là trong chớp nhoáng, hai mắt Triệu Vân trợn tròn, giống như Ma thần đến trái đất, một cỗ khí tức vô cùng nguy hiểm, cực kì cường đại từ trên người Triệu Vân lan ra, ánh mắt giống như như đao xẹt qua tráng hán, tráng hán lập tức lui về sau từng bước, thân thể lạnh lẽo không khỏi rung mình một cái, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

“Thương thuật: Thương tảo thiên quân!”

Tay phải Triệu Vân nắm chặt trường thương, rút mạnh Long đảm lượng ngân thương đang cắm ở trên lời dài lên, đồng thời tay trái nắm lấy đuôi thương, hai tay nắm ở trường thương, Triệu Vân hét lớn một tiếng, trường thương trong tay lập tức quét về phía tráng hán đang đứng ở trước, trường thương cùng đao thép đụng vào nhau, phát ra một tiếng nổ vang.

“Đặng, đặng, đặng!”

Tráng hán lui về phía sau liên tiếp năm bước, thân thể lắc lắc, mới đứng vững thân thể.

Nhưng, tuy rằng ở mặt ngoài tráng hán không có bị bất cứ thương tổn gì, chỉ lui về phía sau năm bước, nhưng nếu cẩn thận quan sát, liền có thể nhìn thấy hai tay tráng hán cầm chuôi đao hơi hơi phát run, nhất là bàn tay của tráng hán thể nhưng tê dại không thôi, một chút lực lượng đều không có.

Tráng hán nhìn Triệu Vân hoảng sợ, không nghĩ tới một thương của Triệu Vân lại bá đạo như thế.

Ngay tại thời điểm tráng hán rung động không thôi, trên lời dài lại truyền tới một tiếng hét lớn của Triệu Vân.

“Thương thuật: Thương phách thiên hạ!”

Triệu Vân không để cho tráng hán bất cứ cơ hội nào, Long đảm lượng ngân thương nhắm ngay tráng hán, cả người giống như mũi tên rời cung, vọt tới. Vừa mới bước ra hai bước, thân thể Triệu Vân dậm một phát, nhảy dựng lên, giống như đại bàng giương cánh thẳng lên mây xanh, cùng lúc đó, tay phải Triệu Vân nắm chặt trường thương, nhanh chóng lay động đuôi thương, trường thương chuyển động, mũi thương của Long đảm lượng ngân thương lóe ra, như nhiều điểm hàn tinh, tản mát ra một cỗ lãnh liệt.

Thời điểm thân thể Triệu Vân bắt đầu phóng đi về phía tráng hán, thương tay trái lay động đuôi dừng lại.

Trong nháy mắt, tay trái nắm lấy đuôi trường thương, dùng sức mạnh hướng tráng hán đâm tới.

Thời điểm mũi thương lóe lên, không cách nào phân biệt ra vị trí mũi thương, hiện giờ trường thương đâm thẳng, có thể phân biệt được vị trí mũi thương. Nhưng Long đảm lượng ngân thương lại giống như giao long bay lên trời, tràn ngập lực lượng không thể địch nổi, lôi cuốn thiên địa oai, trực tiếp đâm về tráng hán.

Tráng hán phản ứng không kịp nữa, chỉ phải đem trường đao chắn ở trước ngực, có ý ngăn trở trường thương.

Thời điểm mũi thương của Long đảm lượng ngân thương sắp đâm trúng tráng hán, tráng hán lại đem lưỡi đao của đại đao trong tay quay xuống phía dưới, thân đao hướng ra phía ngoài, đồng thời hai tay chống đỡ ở trên thân đao, chống đỡ mũi thương của Long đảm lượng ngân thương .

“Keng!”

Mũi thương cùng thân đao va chạm, phát ra một tiếng vang khi sắt thép va chạm vào nhau, đồng thời một đám tia lửa từ chỗ va chạm của mũi thương với thân đao lóe ra rồi biến mất.

Tráng hán thấy đã chặn được một thương của Triệu Vân, trên mặt cũng lộ ra vẻ mỉm cười.

Sau đó, âm thanh răng rắc kết kết từ chỗ va chạm của mũi thương với thân đao không ngừng vang lên.

Mũi thương bén nhọn sắc bén như trước, nhưng chỗ mà đại đao bị trường thương đâm trúng, nhưng lại hiện đầy vết rách giống như là mạng nhện, theo tiếng răng rắc ken kết không ngừng vang lên, thân đao liền vỡ vụn mở ra, từng khối mảnh nhỏ rụng rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang.

“Kiến càng lay cây, không biết tự lượng sức mình!”

Triệu Vân cười lạnh một tiếng, tay nắm lấy trường thương dùng sức mạnh, mũi thương lập tức xuyên thấu thân đao, trong nháy mắt, mũi thương đâm vào trung tâm trái tim tráng hán, chỉ nghe thấy phốc một chút, tiếng thứ sắc bén đâm rách da thịt tráng hán. Nhưng là trong nháy mắt, trường thương vừa mới đâm vào trái tim tráng hán liền rút trở về, nhanh như thiểm điện.

“Phốc! Phốc!”

Một vòi máu tươi từ chỗ ngực tráng hán phun mạnh ra ngoài, rơi ở trên lôi đài, khiến cho trên lôi đài trở nên vết máu loang lổ.

“Ta không cam lòng, không cam lòng...”

Tráng hán trợn tròn hai tròng mắt, nhìn chằm chằm Triệu Vân, trong mắt bắn ra vẻ phẫn hận, nhưng nơi trái tim truyền đến cảm giác vô lực khiến cho trước mắt tráng hán tối sầm, khôn cùng vô tận hắc ám hoàn che khuất tráng hán. Phịch một tiếng, thân hình vạm vỡ của tráng hán ngã xuống trong vũng máu, không nhúc nhích.

Mắt Triệu Vân trợn lên, xoay người nhìn về phía võ giả chung quanh lôi đài, rống lớn nói: “Thường Sơn Triệu Tử Long ở đây, ai dám tới khiêu chiến!”

“Thường Sơn Triệu Tử Long ở đây, ai dám tới khiêu chiến!”

“Thường Sơn Triệu Tử Long ở đây, ai dám tới khiêu chiến!”

...

Ở bên trong Giáo trường, tiếng rống to của Triệu Vân không ngừng quanh quẩn, võ giả đứng ở phía dưới nghe thấy đều lắc đầu. Ngay cả tráng hán hung mãnh như vậy cũng chỉ ba chiêu liền xong, bọn họ còn dám đi lên sao?

Ánh mắt đám võ giả lộ ra vẻ khâm phục, sợ hãi, cũng không dám đi lên khiêu chiến.

109. Chương 109: Không Khí Xấu Hổ

Triệu Vân dùng một thương đâm chết trắng hán, trực tiếp khiến cho võ giả xung quanh im lặng không trả lời được, không dám đi lên khiêu chiến.

Vương Xán ngồi ngay ngắn ở trên đài duyệt binh, trên mặt lộ ra vẻ mặt đắc ý, hướng Tuân Du ở bên cạnh hỏi: “Công Đạt, Triệu Vân này như thế nào? Có thể đào tạo không?”

Tuân Du vuốt ve râu ngắn ở dưới hàm, trầm mặc một lát, cuối cùng lắc lắc đầu, thản nhiên nói: “Chủ công, nếu chỉ xem võ nghệ, năng lực Triệu Vân không thua gì Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu, quả thật là một nhân tài, đáng giá chủ công mời chào. Nhưng, nếu là muốn một mình Thống soái một quân, nhưng không chỉ cần một thân võ nghệ tốt, còn cần một bộ não hoạt bát linh động mới được, đây mới là tài năng của đại tướng.”

Vương Xán tròn mắt, xem xét Tuân Du một cái, thầm nghĩ Tuân Du nhìn kiểu gì vậy?

Năng lực của Triệu Vân, không chỉ là võ nghệ tuyệt luân, lãnh binh chinh chiến cũng tương đương lợi hại.

Chẳng qua Vương Xán cũng không cãi lại, cười nói: “Công Đạt, ta tin tưởng Triệu Vân không chỉ có võ nghệ tuyệt luân, mà còn là tướng tài lãnh binh chinh chiến... Ân, sau này có cơ hội, Công Đạt mỗi mắt mong chờ đi!”

Tuân Du cười nói: “Chủ công, Du liền mỗi mắt mong chờ rồi.”

Hai người nhìn nhau, lập tức cười phá lên, hai người xoay chuyển ánh mắt, đã rơi vào trên lôi đài chỗ Triệu Vân. Lúc này, Triệu Vân cầm Long đảm lượng ngân thương trước người, cả người như một pho tượng thiên thần, đứng ở trên lôi đài uy phong lẫm lẫm, chiến ý bức người. Ánh mắt tràn ngập chiến ý của Triệu Vân xẹt qua võ giả dưới lôi đài, những người bị ánh mắt Triệu Vân nhìn chăm chú đều tránh thoát, không dám nhìn thẳng Triệu Vân.

Đội đã lâu, dưới đài vẫn không có người nào dám đi lên khiêu chiến Triệu Vân.

Vương Xán gặp tình huống như vậy, cười hì hì rồi, phân phó nói: “Bùi Nguyên Thiệu, ngươi đi mời Triệu Vân lên duyệt binh thôi.”

“Dạ!” Bùi Nguyên Thiệu cung kính đáp lại, sau đó xoay người đi nhanh đến chỗ lôi đài của Triệu Vân.

Không biết có phải bởi vì buổi nói chuyện với Chu Thương hay không, khơi dậy dã tính trong lòng Bùi Nguyên Thiệu, khiến cho trong lòng Bùi Nguyên Thiệu tràn ngập vô cùng vô tận chiến ý. Thời điểm đi đến bên người Triệu Vân, Bùi Nguyên Thiệu tròn mắt lên, hai gò má ngăm đen trở nên đỏ bừng, râu quai nón dưới hàm dựng đứng giống như kim sắt, làm cho người ta cảm thấy giống như đang gây sự.

“Chủ công mời người lên duyệt binh thôi.”

Bùi Nguyên Thiệu nói một câu, đơn giản, sáng tỏ, lại tràn đầy mùi thuốc súng.

Nhất là trong đôi mắt lóe ra ánh sáng, ánh mắt nhìn Triệu Vân, trong mắt tràn ngập vẻ khiêu khích, tựa như nói ta nhất định sẽ chiến thắng ngươi, đem ngươi đánh bại.

Nhưng mà nghe xong Triệu Vân một câu của Bùi Nguyên Thiệu, cười nhạt nói: “Đa tạ.”

Sau khi nói xong, Triệu Vân liền không quan tâm đến Bùi Nguyên Thiệu rồi, dùng tay nhắc Long đảm lượng ngân thương lên, đi nhanh về phía duyệt binh đài. Vương Xán trông thấy Triệu Vân đi lên đài, trên mặt hiện đầy vẻ vui mừng, hân hoan mạnh mẽ, nghênh đón Triệu Vân, đi đến trước mặt Triệu Vân, cười nói: “Tử Long, mời!”

Sau khi nói xong, Vương Xán liền đem Triệu Vân đưa tới chỗ ngồi vốn là của Quách Gia.

Bởi vì Quách Gia rời sân từ trước, cho nên phía bên phải Vương Xán vẫn trống rỗng.

“Đa tạ Vương Thái Thú!”

Triệu Vân cũng không chối từ, đi đến phía bên phải Vương Xán, phất áo ngồi xuống, đồng thời cầm Long đảm lượng ngân thương gác ở bên cạnh, sau đó nhìn không chớp mắt về phía bảy lôi đài còn đang luận võ.

Tuy rằng phía dưới luận võ vẫn kịch liệt huyết tinh như trước, nhưng mà trong mắt Triệu Vân lại lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Vương Xán thấy Triệu Vân ngồi xuống, bưng lên bầu rượu rót cho Triệu Vân một chén rượu, cười nói: “Tử Long, một chén này ăn mừng Tử Long đánh một trận mà thắng!”

Triệu Vân gật gật đầu tỏ lòng biết ơn, sau đó bưng lên chén rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Chẳng qua, thời điểm Triệu Vân uống rượu, trên mặt lộ ra vẻ mặt cực kỳ bừa bãi, giống như hắn là người thắng tòa Diên vũ thai thứ nhất, thì Vương Xán rót rượu cho hắn là chuyện đương nhiên, tương đương vô lễ.

Nếu không phải hiểu biết Triệu Vân, Vương Xán có lẽ cũng sẽ cảm thấy Triệu Vân nông cạn.

Nhưng Vương Xán biết rõ Triệu Vân làm như vậy nhất định là trong lòng còn có ý thử, bởi vậy cười mà qua, không có gì bất mãn.

Quân chọn thần, thần cũng chọn quân.

Đạo lý đơn giản như vậy, từ xưa đã có.

Vương Xán đã có bước đầu hiểu biết đối với Triệu Vân, hơn nữa thời điểm Vương Xán cùng Triệu Vân uống rượu, cũng đã có thể thấy được Triệu Vân không là một người cuồng vọng tự đại, lúc này Triệu Vân làm ra hình dáng như vậy, đơn giản là muốn nhìn xem Vương Xán có lòng bao dung người khác hay không. Bởi vậy, Vương Xán chẳng những không tức giận, ngược lại còn vui vẻ rót rượu cho Triệu Vân.

Vương Xán không thêm để ý, không có nghĩa người đi theo Vương Xán không thêm để ý.

Tuân Du ngồi ở bên cạnh lộ ra vẻ mặt trầm tư, mà Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu lại cắn chặt răng, trên cổ nổi gân xanh, trong đôi mắt phun ra lửa giận hừng hực, giống như muốn ăn tươi nuốt sống Triệu Vân.

“Leng keng...”

Kim bối đại đao bên hông Chu Thương rút mạnh ra khỏi vỏ, mũi đao chỉ vào Triệu Vân, quát mắng: “Triệu Tử Long, tuy rằng người võ nghệ cao cường, thương thuật xuất chúng, nhưng nói cho cùng, cũng chính là thân áo vải... Chủ công đường đường là Hán Trung Thái Thú, lại là đệ tử của đại nho Thái Ung, là danh môn cao đồ, người có tài đức gì mà để cho chủ công rót rượu cho người... Nếu chỉ như thế thì thôi, chủ công rót rượu cho người, người không cảm ơn, ngược lại tự cho là đúng, trong mắt không người hay sao?”

“Chu Thương ở đây, người có dám đánh một trận!”

Chu Thương nường tựa Vương Xán, trong đầu liền quyết định đi theo Vương Xán.

Lúc này, hành vi của Triệu Vân đã kích thích Chu Thương, khiến cho Chu Thương nhất định phải đứng ra. Tục ngữ nói quân lo thần làm phiền, quân nhục thần chết, Triệu Vân vô lễ đối với Vương Xán, đã vượt qua điểm mấu chốt trong lòng Chu Thương. Vương Xán từ một tên giặc Khăn Vàng, ngược lại trở thành thủ lĩnh Nhữ Nam Khăn Vàng, sau đó vấp Lạc Dương, bãi Thái Ung làm sư phụ, lại bị hoàng đế sắc phong làm Hán Trung Thái Thú, cuối cùng đến Hán Trung, giết Tô Cố, chém Tô Chí...

Tất cả những điều này, làm cho Chu Thương kính nể không thôi.

Hoặc là nói, đây cũng không phải đơn giản là khâm phục, mà là mang theo một loại sùng bái.

Là, theo Vương Xán không ngừng đi tới, trong lòng Chu Thương đã đem Vương Xán thờ phụng như thần linh rồi.

Động tác, vẻ mặt của Triệu Vân vô cùng vô lễ, khiến cho Chu Thương rút kim bối đại đao ra khỏi vỏ, mũi đao sắc bén chỉ vào Triệu Vân, quát lớn tiếng.

Bùi Nguyên Thiệu nghe Chu Thương nói xong, cũng đứng ra quát: “Triệu Tử Long, Bùi Nguyên Thiệu ở đây, có dám ứng chiến?”

Loảng xoảng làm một tiếng, lang nha bổng trong tay Bùi Nguyên Thiệu nện ở trên duyệt binh đài, lập tức khiến cho duyệt binh thai chân động một trận.

Vẻ mặt Bùi Nguyên Thiệu không phần nộ giống như Chu Thương, ánh mắt của hắn trông thấy Triệu Vân, trong mắt tỏa ra một chút ghen tị. Thời điểm Vương Xán còn là một tên giặc Khăn Vàng nho nhỏ, hai người Bùi Nguyên Thiệu, Chu Thương đã theo Vương Xán chinh chiến... Cho tới bây giờ, Bùi Nguyên Thiệu đều còn không có hưởng thụ đến đãi ngộ được Vương Xán tự mình rót rượu, mà Triệu Vân vừa mới tham gia Diễn vũ thắng lợi, lại có thể chiếm được đãi ngộ như vậy, nhưng Triệu Vân lại lộ ra vẻ mặt vô lễ như thế, kích thích trái tim Bùi Nguyên Thiệu thật sâu.

Chiến đấu!

Bùi Nguyên Thiệu cần chiến đấu để chứng minh chính mình, hắn thậm chí hận không thể một giây đem Triệu Vân nện đến nát nhừ.

Triệu Vân thấy Chu Thương cùng Bùi Nguyên Thiệu một trước một sau đứng ra, nhất là trong giọng Chu Thương lộ ra sự phần nộ, làm cho trong mắt Triệu Vân hiện lên một tia thưởng thức. Quân nhục thần chết, Vương Xán có thể có chiến tướng trung thành như vậy đi theo, quả nhiên là rất may mắn. Chẳng qua, vẻ mặt này chợt lóe rồi biến mất, thay vào đó là thần nhiên lạnh lùng ý, nói: “Hai người các ngươi muốn khiêu chiến ta sao? Không vội, không vội, chờ bảy người thắng lợi còn lại chọn lựa ra, ta sẽ khiêu chiến các ngươi, hoặc là hai người các ngươi cùng tiến lên, ta cũng sẽ không để ý.”

Khiêu khích, đây mới là trắng trợn khiêu khích.

Chu Thương cắn chắc răng, ánh mắt nhìn về phía Vương Xán, chỉ cần Vương Xán gật gật đầu, Chu Thương liền xông lên phía trước, chém giết Triệu Vân.

Ánh mắt Bùi Nguyên Thiệu cũng nhìn về phía Triệu Vân, trong mắt cũng là lóe ra thần sắc khuất nhục.

Người nam nhân trước mắt này, quá kiêu ngạo rồi, quá cuồng vọng... Chẳng qua Bùi Nguyên Thiệu cũng không có xúc động, cũng không dám xúc động, hắn liếc mắt nhìn Chu Thương một cái, gặp Chu Thương chờ Vương Xán hạ lệnh, bởi vậy cũng đưa ánh mắt quảng hướng Vương Xán, cùng đợi Vương Xán quyết định.

110. Chương 110: Cầm Phàm Tặc.

Sắc mặt Vương Xán trầm xuống, lúc này quát mắng: “Thương thuật của Tử Long điều luyện, võ nghệ tuyệt luân, ta thật vất vả mới đến, hai người các ngươi lỗ mãng vô lễ như thế, còn ra thể thống gì, nhanh lui ra.”

Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu lấy ra vũ khí, là một việc vô cùng vô lễ.

Nhưng Vương Xán cũng biết rõ hai người có ý tốt, cho nên cũng chỉ nhẹ nhàng khiển trách một phen, cũng không quá so đo.

Chu Thương nghe thấy Vương Xán nói, thân thể khẽ run lên, lập tức hiểu rõ ý tứ trong giọng nói của Vương Xán.

Kim bối đại đao trong tay hắn chui vào vỏ kết một tiếng, sau đó trở lại vị trí của mình đứng vững. Bùi Nguyên Thiệu lại tỏ ra nghi hoặc, lông mi nồng đậm giờ lên, trong mắt mang theo vẻ khó hiểu, vừa thấy sẽ đánh nhau với Triệu Vân rồi, tại sao Chu Hắc Tử lại đột nhiên rút lui? Lúc này, có thể làm rùa đen rút đầu sao?

Nhưng mà, không cam lòng cũng chỉ có thể giấu ở trong lòng.

Bùi Nguyên Thiệu cũng không dám sờ đầu Vương Xán, theo sát sau Chu Thương, cũng lui trở về.

Trong lòng Chu Thương đã minh bạch ý tứ trong giọng nói của Vương Xán, Triệu Vân có thể tham gia lần Diễn vũ này, là do Vương Xán tìm cách, không thể để cho hai người Chu Thương, Bùi Nguyên Thiệu làm hỏng mất. Ngay cả như vậy, trong lòng Chu Thương vẫn nhịn không được thở dài một tiếng, bởi vì biểu hiện vừa rồi của Triệu Vân làm cho người khác rất thất vọng rồi, thời điểm mang theo vũ khí lên lôi đài thì

nhỏ nhả lễ độ, một dáng vẻ nhỏ nhả khiêm cung, nhưng là bây giờ lại thành người gây sự như thế, biến hóa ... Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Thương động một chút, chẳng lẽ trong đó...

Nghĩ tới đây, Chu Thương xoay chuyển ánh mắt, lại liếc mắt đánh giá Triệu Vân một cái.

Không ngờ, ánh mắt Triệu Vân cũng dừng ở trên người hắn, hai người bốn mắt nhìn nhau, dừng lại một lát, sau đó nhìn nhau cười.

Có lẽ là như vậy, không, nhất định là như vậy...Khuôn mặt lạnh như băng của Chu Thương lộ ra nụ cười sáng sủa, cảm giác tức giận trong lòng cũng tan mất.

Vương Xán trông thấy cảnh như vậy, trong lòng cũng cười. Có thể nói, biểu hiện vừa rồi của Chu Thương làm Vương Xán phi thường hài lòng, có một tướng lĩnh trung thành đến chết, chỉ có thể nói là phúc khí của Vương Xán. Nhưng, tuy rằng trong lòng Vương Xán đắc ý, nhưng là đối với việc mời chào Triệu Vân, trong lòng vẫn thầm nghĩ không thể quá đắc ý, phải rất cẩn thận, không thể để ở thời khắc mấu chốt lại thất bại trong gang tấc.

Bên trái Vương Xán, Tuân Du đang nhíu mày cũng giãn ra.

Hắn cười nhạt một chút, sau đó hướng Vương Xán gật gật đầu.

Còn người duy nhất buồn bực, không thể nghi ngờ là Bùi Nguyên Thiệu, thằng nhãi này trông thấy Chu Thương, Triệu Vân nhìn nhau cười, trong lòng giống như kiến bò, vẫn không thể hiểu được giữa Triệu Vân cùng Chu Thương, tại sao lại cười một tiếng quên hết thù hận...

Lúc này, ở bảy tòa Diễn vũ đài còn lại, trên lôi đài, tình hình chiến đấu vô cùng gay gắt, tràn ngập huyết tinh.

Tòa Diễn vũ đài thứ hai, một hán tử cầm Tam tiêm nhận đứng run rẩy ở trên đài, toàn thân hán tử kia dính đầy máu tươi, một bộ áo quần bằng vải bố bị tua nhỏ thành một khe hở, xuyên qua khe hở đó, có thể nhìn thấy trên da thịt màu đồng cổ của hán tử, từng tia máu đang chảy ra, đem áo vải bố nhuộm thành một mảnh màu đỏ.

“Ta đến đánh với ngươi!”

Lúc này, một hán tử to lớn cầm một cây búa to vọt lên, sau khi hắn xông lên đài, búa lớn trong tay liền quét ngang, làm ra động tác phòng ngự, sau đó mới lên tiếng: “Hán Trung, Lâm Võ, tiến đến lãnh giáo.”

Hán tử cầm Tam tiêm nhận cũng nói lớn tiếng: “Hán Trung, Ba Tuần!”

“Mời!” Tay phải Lâm Võ mang theo búa lớn, giơ tay ra nói.

Ba Tuần lắc lắc đầu, cười nói: “Ta nhận thua!”

Sau khi nói xong, Ba Tuần liền mang theo Tam tiêm nhận, đi xuống khỏi Diễn vũ đài. Tuy rằng võ giả ở chung quanh thấy Ba Tuần trực tiếp nhận thua, đều là châm biếm mỉa mai, không có người nào nói lời an ủi, nhưng là Ba Tuần lại không hề để trong lòng, mà là sống chết mặc bay, chờ những người khác đi lên khiêu chiến Lâm Võ.

Tiếp theo, tòa Diễn vũ đài thứ hai liền tiếp tục diễn ra huyết chiến.

Tòa Diễn vũ đài thứ ba, không ai nhận thua, tất cả đều là dũng sĩ chiến đấu đến chết. Một cỗ rồi lại một cỗ thi thể nằm ở đường biên của Diễn vũ đài, máu tươi màu đỏ tươi đã đem Diễn vũ đài biến thành một vùng màu đỏ, nếu là người nhất gan, nhìn đến trên lôi đài đều là màu đỏ, đều sẽ hoảng sợ khiếp đảm, e ngại không thôi.

Thứ bốn, thứ năm, thứ sáu, thứ tám tòa Diễn vũ đài, đều là như thế.

Tất cả mọi người đều phấn đấu quên mình, cho dù vết thương chồng chất toàn thân, cũng là không muốn nhận thua xuống đài, đều lựa chọn tử chiến đến cùng, không người nào muốn chủ động nhận thua, làm rùa đen rút đầu giống như Ba Tuần.

Nhưng, tòa Diễn vũ đài thứ bảy lại xuất hiện một tráng hán mặc quần áo kỳ lạ.

Vừa nhìn liền thấy, bên hông tráng hán mang theo cung tên, trên búi tóc đen thùi rậm rạp cầm một sợi lông chim, bên hông quần quanh một cái khóa sắt màu đen, phía trên khóa sắt lộ ra một cái chuông.

Quan sát cẩn thận, bộ dáng tráng hán cực kỳ vạm vỡ, mùa đông lớn thể nhưng chỉ mặc một áo đơn, cánh tay để trần, trong tay cầm một thanh trường đao. Nhìn lên phía trên, tráng hán có mày rậm mắt to, một đôi mắt hổ tinh quang lóe ra, râu quai nón rậm rạp ở dưới hàm, lúc di chuyển, một cỗ khí tức cương quyết bùng bình từ trên người tráng hán lan ra, quả thực là vô cùng nhanh nhẹn dũng mãnh.

Lúc đang đi, trường đao trong tay tráng hán rung động leng keng.

Trường đao kia so với trường đao thân hẹp, lưỡi đao thẳng, có tay cầm có khác biệt, thân đao có vẻ rộng hơn, lưỡi đao hơi hơi gấp khúc, đao dài bảy thước, sống đao phi thường dày, hơn nữa trên sống đao có chín thiết hoàn, thời điểm trường đao vung lên, thanh âm đinh đinh đinh từ trên sống đao truyền đến, có thể làm nhiều loạn tâm thần kẻ địch.

Tráng hán cầm chuôi trường đao, mũi đao hướng xuống phía dưới, chấp tay hướng người đứng ở trên đài, lớn tiếng nói: “Ba quận, Cam Ninh; Binh khí: Hoàn giang đao!”

Người trên lôi đài nghe thấy tên Cam Ninh, hừ lạnh một tiếng, nói: “Hán Trung, Liễu Phong; Binh khí: Đao.”

Thời điểm nói đến binh khí của chính mình, Liễu Phong đều cảm thấy được trước kia không có lấy cho binh khí của một cái tên rất hay, thì rất mất mặt rồi. Hắn hoàn lễ xong, liền xua tay lớn tiếng nói: “Mời!”

“Mời!” Cam Ninh vung Hoàn giang đao, trường đao huy động, tiếng vang leng keng từ trên sống đao lập tức truyền đến. Tuy rằng Cam Ninh nói một tiếng mời, nhưng Cam Ninh vẫn đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, Hoàn giang đao dài bảy thước ở trong tay che ở trước ngực, bày làm ra vẻ người không ra tay, ta cũng không ra đao.

“Giết!”

Liễu Phong đứng ở phía đối diện Cam Ninh, cảm thấy Cam Ninh giống như một con rắn độc lạnh lẽo hung mãnh, bất cứ lúc nào đều có thể tấn công một kích trí mệnh, bởi vậy liền vung đao thép vọt tới.

Cam Ninh thấy đao thép bổ tới, cười quỷ dị, Hoàn giang đao trong tay đẩy về phía trước trong nháy mắt.

Lập tức, một cỗ lực lượng khổng lồ từ trên đao thép truyền lại, tuy rằng tốc độ của Hoàn giang đao không nhanh, nhưng lại có thể cảm giác được khi Hoàn giang đao chém về phía đao thép của Liễu Phong, một tiếng gào rít rất nhỏ từ trên lưỡi đao của Hoàn giang đao truyền lại, đây là do lưỡi đao cắt qua không khí, phát ra tiếng chói tai.

Tốc độ chậm như vậy, lại có thể làm được điều này.

Quả nhiên là nghe rộn cả người, vô cùng lợi hại.

“Keng!”

Thoáng chốc, Hoàn giang đao va chạm với đao thép, phát ra tiếng va chạm giữa kim loại, nhưng trong chớp nhoáng này, một cỗ lực lượng khổng lồ từ trên lưỡi đao của Hoàn giang đao phát tán ra, lực lượng khổng lồ trực tiếp đem đao thép trong tay Liễu Phong đập bay, mà Liễu Phong cũng cảm giác thấy một cỗ lực lượng khổng lồ từ trên hai tay truyền lại đây, khiến cho ngũ tạng đều thiêu đốt, phun ra một ngụm máu tươi, chân Liễu Phong mềm nhũn, tê liệt ngã xuống đất, cả người run rẩy, bàn tay đổ máu, bộ dáng vô cùng trầy trật.

“Tê... Tê...”

“Thật là lợi hại, thật là lợi hại!”

“Người nọ từ đâu xuất hiện, lại lợi hại như thế!”

Xung quanh lôi đài, võ giả quan sát xì xào bàn tán, thảo luận về chuyện của Cam Ninh. Cam Ninh lại như mất điếc tai ngơ, ánh mắt dừng ở trên người Liễu Phong, hỏi: “Người có chịu nhận thua?”

“Nhận thua, ta nhận thua!” Liễu Phong liên tục gật đầu, xám xịt xuống lôi đài.

Cam Ninh dùng một chiêu liên giải quyết hẳn, thực lực như vậy thì không phải là người như Liễu Phong có thể chống lại rồi, nếu còn đứng ở trên lôi đài không phải là tìm chết sao? Người phía dưới thấy Liễu Phong xám xịt đi xuống, lập tức lại xì xào bàn tán một trận, nhưng lại không có châm chọc Liễu Phong, bởi vì Liễu Phong cũng là người chiến thắng liên tục năm trận, mà bây giờ lại chỉ một chiêu cũng không đỡ nổi, tình huống như vậy, khiến cho trong lòng võ giả đang xem đều phát run.

Trên Duyệt binh đài, đôi mắt Triệu Vân lóe ra tinh quang, ánh mắt nhìn về phía Cam Ninh lộ ra một tia hưng phấn.

Mà Vương Xán cũng vuốt ve hai tay, trong mắt lóe ra ánh mắt cực nóng, ánh mắt dừng ở trên người Cam Ninh lộ ra vui mừng vô cùng, lúc này tổ chức Diễn vũ, đúng là đáng giá.

Cam Ninh, Cam Hưng Phách.

Nhân vật như vậy, lại có thể tham gia Diễn vũ.

111. Chương 111

112. Chương 112

113. Chương 113

114. Chương 114

115. Chương 115

116. Chương 116

117. Chương 117

118. Chương 118

119. Chương 119

120. Chương 120

121. Chương 121

122. Chương 122

123. Chương 123

124. Chương 124

125. Chương 125

126. Chương 126

127. Chương 127

128. Chương 128

129. Chương 129

130. Chương 130

131. Chương 131

132. Chương 132

133. Chương 133

134. Chương 134

135. Chương 135

136. Chương 136

137. Chương 137

138. Chương 138

Chờ toàn bộ các lộ chư hầu đến đông đủ, Viên Thiệu lập tức triệu tập toàn bộ vào bàn bạc mọi chuyện.

Hổ Lao Quan, phòng nghị sự.

Viên Thiệu ngồi ngay ngắn ở trên chủ vị, hai bên trái phải là các chư hầu ngồi theo hai hàng ghế.

Nhìn các chư hầu mặt đầy sự kính ngưỡng và kinh ngạc, Viên Thiệu cảm thấy lâng lâng, càng thêm đắc ý. Lúc Viên Thiệu, Tào Tháo, Công Tôn Toản, Tôn Kiên xuất binh, mấy chư hầu này đều biết bốn người dẫn binh lính cường công Hổ Lao Quan, nhưng không có một người nào đi theo, tất cả đều nghĩ trong đêm tối không nên xuất chiến, bảo tồn thực lực mới là chính đạo.

Nhưng mà, trong một đêm đó, Hổ Lao Quan lại bị dẹp tan.

Chuyện này làm cho các lộ chư hầu vô cùng kinh ngạc, bọn họ không hiểu Hổ Lao Quan giống như con nhím mà sao lại không chịu nổi kích.

Viên Thiệu mỉm cười, mân miệng, bỗng đứng nói: “Các vị, hôm nay triệu tập mọi người đến đây, thứ nhất là vì phong thưởng chư hầu đoạt được Hổ Lao Quan, nhất là Hán Trung Thái Thú Vương Xán một mình mạo hiểm, lập nên công lao hiển hách. Thứ hai là muốn cùng mọi người thương nghị một phen, thảo luận xem sau khi chiếm lĩnh Hổ Lao Quan, chúng ta nên làm như thế nào? Nên tiến tới Lạc Dương, hay là ở lại Hổ Lao Quan, hành sự theo hoàn cảnh.”

Viên Thuật nghe vậy, cau mày nhìn Vương Xán một cái, hỏi: “Minh Chủ, Vương Xán có công lao gì? Tấn công Hổ Lao Quan không phải Minh Chủ, Tào Mạnh Đức, Tôn Thái Thú, Công Tôn tướng quân sao? Như thế nào lại xuất hiện Vương Xán, đã nhiều ngày rồi cũng chưa thấy Vương Xán đi ra khỏi quân doanh, hẳn sao lại có quan hệ với việc công phá Hổ Lao Quan chứ?”

Viên Thiệu cười ha ha, nói: “Một mình mạo hiểm, dẫn binh lính Phá Quân Doanh dưới trướng lên vào Hổ Lao Quan, mở ra đại môn của Hổ Lao Quan, cái này chẳng lẽ không phải là công lớn? Nếu không có hắn, chỉ sợ ta và các vị vẫn còn ở bên ngoài Hổ Lao Quan, chau mày lo lắng không biết như thế nào mới đánh hạ được nó.”

Viên Thuật nghe vậy, liền im lặng không nói.

Hắn nghĩ Vương Xán vẫn ở trong doanh trại, lại không ngờ Vương Xán có thể lên vào Hổ Lao Quan.

Khi nhìn về phía Vương Xán, trong mắt Viên Thuật nhiều hơn một tia sắc thái, ánh mắt có chút phức tạp.

Wương Xán một mình lên vào Hổ Lao Quan, một mình mạo hiểm, không đủ can đảm là không thể làm được. Không đề cập tới ân oán của Viên Thuật và Vương Xán, chỉ bằng việc này đã đủ để Viên Thuật khâm phục Vương Xán.

Viên Thiệu thấy Viên Thuật không nói nữa, nói tiếp: “Tốt lắm, nếu mọi người đều không phản đối, ta liền chấp hành quyền lợi của Minh Chủ, có công tất thưởng, có tội tất phạt. Hán Trung Thái Thú Vương Xán lập công lớn, phải thưởng! Ta phong Hán Trung Thái Thú Vương Xán làm Bình Tây Tướng Quân, Nam Trịnh Hầu, các vị có ý kiến gì không?”

Viên Thuật nghe xong, thân thể run rẩy, nhưng không nói gì cả.

Người có thù oán với Vương Xán như Viên Thuật cũng không có ý kiến, Lưu Bị đương nhiên không có tư cách.

Tuy tình huống là như thế, nhưng Lưu Bị vẫn đứng dậy, thi lễ với Viên Thiệu, nói: “Minh Chủ, chức vị quan viên triều đình cực kỳ quan trọng, là do hoàng mệnh sắc phong, Minh Chủ tuy rằng thống soái các lộ chư hầu thảo phạt Đổng Trác, nhưng dễ dàng đạt được tước vị như thế, vừa không theo luật pháp, vừa có chút không ổn lắm!”

Là người dưới trướng Công Tôn Toản, Lưu Bị lại không được tham gia tấn công Hổ Lao Quan, trong lòng hẳn có chút oán hận.

Nếu Công Tôn Toản báo cho Lưu Bị, thì Lưu Bị cũng giành được công huân.

Nhưng Công Tôn Toàn lại chỉ huy Bạch Mã Nghĩa Tòng dưới trướng xuất chiến, đem Lưu Bị đặt sang tại một bên.

Tình huống như vậy, Lưu Bị tất nhiên muốn đứng ra phản đối, nhất là việc phong Vương Xán làm Bình Tây Tướng Quân, Lưu Bị càng thêm đỏ mặt.

Wương Xán liếc Lưu Bị một cái, trong lòng cười thầm Lưu Bị làm điều thừa, bất quá Vương Xán lại mượn gió đẩy thuyền, đứng ra nói: “Minh Chủ, Lưu Huyền Đức nói đúng, Vương Xán sao có thể được phong làm Bình Tây Tướng Quân, Nam Trịnh Hầu, xin tướng quân thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Viên Thiệu khoát tay, ý bảo Vương Xán ngừng nói.

Nhìn Lưu Bị, Viên Thiệu hỏi: “Người là Lưu Bị, Lưu Huyền Đức?”

Lưu Bị nói: “Minh Chủ, mặt tướng chính là Lưu Huyền Đức.”

Viên Thiệu hừ lạnh một tiếng, nói: “Mạnh Đức phát biểu hịch văn, thông cáo thiên hạ chư hầu thảo phạt Đổng Trác, chính là đại nghĩa chi sự. Nay đại tướng Lý Giác đánh bại Đổng Trác, vì sao không thể sắc phong quan viên chức vị? Tuy ta lấy thân phận Minh Chủ ban phát mệnh lệnh, không đúng theo pháp luật, nhưng mà chuyện gấp thì phải tùy cơ ứng biến, sau khi đánh bại Đổng Trác, ta tự nhiên sẽ xin Hoàng Thượng định đoạt, nhưng mà hiện tại cần phải làm quân tâm phấn chấn, cổ vũ toàn quân anh dũng đi tới, sao có thể không phong hầu bá tướng chứ? Người không thông quân sự, nhanh lui ra, nếu không đừng trách bổn Minh Chủ đem người đánh ra khỏi phòng nghị sự.”

“Rõ!”

Lưu Bị tự làm mất mặt, xấu hổ lui về phía sau Công Tôn Toàn.

Công Tôn Toàn hí hóp mắt lại, coi như không thấy Lưu Bị, đem Lưu Bị xem như không khí.

Viên Thiệu quát lui Lưu Bị, rồi dùng lời nhỏ nhẹ nói: “Wương Xán, người vất vả lập được công lao to lớn, hoàn toàn có thể nhận chức quan này, người có bằng lòng theo lệnh bổn Minh Chủ, làm Bình Tây Tướng Quân, Nam Trịnh Hầu không?”

Lúc này, Vương Xán cũng không có lý do cự tuyệt.

Wương Xán đứng ra, hướng về Viên Thiệu chấp tay, bái tạ nói: “Wương Xán đa tạ Minh Chủ, sau này nhất định không ngừng cố gắng, vì tấn công Đổng Trác cống hiến ra lực lượng của mình.”

Nam Trịnh Hầu, bất quá là một Huyện Hầu, chỉ là danh hiệu mà thôi.

Mà Bình Tây Tướng Quân thì khác, đây là tướng quân có được thực quyền, nắm giữ quyền lợi chinh phạt bình định.

Triều đình thường thiết lập Đại tướng quân, Phiêu Kỵ Tướng Quân, Xa Kỵ Tướng Quân, Vệ Tướng Quân, Chinh [Đông Nam Tây Bắc] Tướng Quân, Trấn [Đông Nam Tây Bắc] Tướng Quân, An [Đông Nam Tây Bắc] Tướng Quân, Bình [Đông Nam Tây Bắc] Tướng Quân, Tiền Tướng Quân, Hậu Tướng Quân, Tả Tướng Quân và Hữu Tướng Quân các thứ.

Đồng thời, Phiêu, Xa, Vệ và Chinh, Trấn tướng quân là những người có tư cách trở thành Đại tướng quân.

Như Phiêu Kỵ Đại tướng quân, Vệ Đại Tướng Quân, Chinh Bắc Đại Tướng Quân, Trấn Tây Đại Tướng Quân.

Những chức vị này nắm quyền chinh phạt bình định, Bình Tây Tướng Quân là nhỏ nhất, nhưng cũng là có thực quyền. Vương Xán là Hán Trung Thái Thú, được sắc phong làm Bình Tây Tướng Quân, còn có quyền lợi thảo phạt bốn phương, cũng có thể khai cương thác thổ (mở mang biên giới, mở rộng đại).

Không đề cập tới Vương Xán vui sướng như thế nào, ánh mắt Viên Thiệu nhìn về phía Tào Tháo, nói: “Tào Mạnh Đức công huân lớn lao, phong làm Phấn Vũ Tướng Quân.”

Tào Tháo đứng ra, bái tạ nói: “Đa tạ Minh Chủ!”

Viên Thiệu hài lòng gật gật đầu, nhìn về phía Tôn Kiên, nói: “Tôn Văn Thai dũng mãnh cương liệt, phong làm Phấn Uy Tướng Quân!”

Tôn Kiên thần sắc vui sướng, bái tạ nói: “Đa tạ Minh Chủ!”

Viên Thiệu lại nhìn về phía Công Tôn Toản, nói: “Công Tôn Toản trung nghĩa quyết đoán, phong làm Dương Uy Tướng Quân!”

“Đa tạ Minh Chủ!”

Công Tôn Toản cũng cao hứng vô cùng, bái tạ Viên Thiệu.

Viên Thiệu đem những người tham gia thảo phạt Đổng Trác sắc phong xong, mới ngừng lại. Vương Xán, Tào Tháo, Công Tôn Toản, Tôn Kiên đều có công lao, tự nhiên là được phong thưởng.

Vương Xán ngồi ở trên ghế, mắt híp lại, trong lòng nghiền ngẫm ý tứ của Viên Thiệu.

Viên Thiệu tuy là Minh Chủ, chức quan hiện tại cũng là Bột Hải Thái Thú, mấy người Vương Xán đều đã thăng quan, Viên Thiệu sao có thể không thăng quan! Nghĩ tới điểm này, Vương Xán đứng ra nói: “Minh Chủ thống soái đại quân thảo phạt Đổng Trác, bày mưu nghĩ kế, chỉ huy đại quân, công huân lớn lao, Vương Xán cả gan xin Minh Chủ tự mình phong hào.”

Viên Thiệu lắc đầu, nói: “Ta là Minh Chủ chứ hầu, sao có thể tự phong hầu ỳnh, không được, không được!”

Viên Thiệu tuy rằng cự tuyệt, nhưng mà trong đôi mắt lại lóe ra thần sắc vui sướng.

Nhìn khuôn mặt thành khẩn của Vương Xán, Viên Thiệu trong lòng âm thầm đoán: Vẫn là Vương Xán biết suy nghĩ, bánh ít đi, bánh quy lại, hẳn phong Vương Xán làm Bình Tây Tướng Quân, Nam Trịnh Hầu, Vương Xán lập tức quay lại hồi báo hẳn, kiến nghị hẳn tự phong tước vị, người như vậy, đúng là một người tốt!

Tào Tháo tâm tư nhay bén, cũng hiểu ý của Viên Thiệu.

Viên Thiệu gia phong cho bốn người, thì hẳn khẳng định cũng muốn thăng quan tiến chức.

Vì vậy, Tào Tháo cũng đứng ra nói: “Minh Chủ, Vương Xán nói có lý, thỉnh Minh Chủ tự phong hào!”

“Thỉnh Minh Chủ tự phong hào!”

Công Tôn Toản, Tôn Kiên đều được Viên Thiệu gia phong, Vương Xán, Tào Tháo đều đứng ra, hai người không có khả năng đứng ở một bên xem kịch, cũng quyết đoán đứng ra thỉnh Viên Thiệu tự phong hào.

192. Chương 192: Xin Minh Chủ Tự Phong Hào

“Xin Minh Chủ tự phong hào!”

“Xin Minh Chủ tự phong hào!”

Những chư hầu khác thấy đám người Tào Tháo, Vương Xán đề xuất, tất cả cũng rối rít đứng ra xin Viên Thiệu tự thăng quan ỳnh. Đây cũng là hành động bất đắc dĩ, các lộ chư hầu cũng là hạng người tâm tư giảo hoạt, làm sao có thể không nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Viên Thiệu. Viên Thiệu chậm chạp không chịu đồng ý, chính là để cho tất cả mọi người lên tiếng, làm cho hẳn danh chánh ngôn thuận thăng quan tiến tước. Lấy lùi làm tiến! Viên Thiệu rất am hiểu đạo lý này.

Vương Xán đứng ở một bên, nhìn sự dắc ý trong mắt Viên Thiệu, trong lòng âm thầm tính toán. Đốt lương thảo của quân Tây Lương thì thật là đáng tiếc, nếu binh lực của Vương Xán nhiều một ít, nhất định có thể đem tất cả lương thảo chuyển đi, hơn nữa Vương Xán còn phạm vào một sai lầm. Những binh sĩ khác thì không thể tiếp nhận, nhưng quân Tây Lương lại có thể nhận vào. Nếu sau khi giết chết Lý Mịch, lấy Lý Mịch lập uy, đem năm trăm binh lính vận lương thảo thu vào dưới trướng, thì có thể thuận lợi chuyển đi tất cả lương thảo, mà không phải bất đắc dĩ đốt bỏ.

Trải qua chuyện này, trong lòng Vương Xán đã xuất hiện một cái tâm tư, tám trăm binh lính đúng là quá ít, nhất định phải mở rộng binh lính, gia tăng thực lực, vậy thì có thể đánh bại quân Tây Lương, sau đó

thu phục bọn chúng. Ánh mắt Viên Thiệu thâm trầm, hít sâu một cái nói: “Viên thiệu có tài đức gì, được các vị ủy thác vị trí minh chủ. Nay các vị lại để cho Viên Thiệu tự phong hào, trong lòng Viên Thiệu vừa mừng, vừa cảm thấy trên vai gánh thêm trọng trách trầm trọng, Đồng Trác chiếm lấy quyền lực triều đình, ngược đãi dân chúng, trong mắt không có hoàng thượng, kẻ bất trung bất nghĩa như thế, Viên Thiệu nhất định phải chiến đấu tới cùng.

Từ hôm nay trở đi, bốn Minh Chủ là Xa Kỳ tướng quân, thống soái đại quân, chinh phạt Đồng Trác!”. Đường đường chánh chánh đảm nhiệm Xa Kỳ tướng quân, trong lòng Viên Thiệu rốt cục thở phào nhẹ nhõm. Hắn chuyển đề tài, khoát tay nói: “Các vị mời ngồi!” “Đa tạ Minh Chủ!” Các lộ chư hầu được Viên Thiệu ra lệnh, rồi rút lui về ghế ngồi. Viên Thiệu ho nhẹ hai tiếng, nói: “Phong thưởng người có công là chuyện thứ nhất, chuyện thứ hai là về chinh phạt Đồng Trác, trong lòng các vị có ý kiến gì không, cứ việc nói ra, ta sẽ tiếp thu ý kiến của mọi người, nên dẫn binh vào Lạc Dương, hay là đóng quân ở Hồ Lao Quan”.

Thanh âm của Viên Thiệu rơi xuống, Viên Thuật lập tức đứng ra nói: “Minh Chủ, Lạc Dương gần trong gang tấc, còn có cái gì phải suy nghĩ, lập tức dẫn binh vào Lạc Dương, giết chết Đồng Trác, chinh đồn triều cương!”. Đến loại trình độ này, Viên Thuật cũng đã rất gấp gáp. Bất kể như thế nào, hắn cũng là một trong các chư hầu, sau khi đánh bại Đồng Trác, Viên Thuật cũng có thể được phong thưởng.

Duyệt Châu Thứ Sử Lưu Đại thần sắc nghiêm túc, đứng ra nói: “Minh Chủ, Viên Công Lộ nói rất có đạo lý, chư hầu đại quân dẫn binh vào Lạc Dương, chinh phạt Đồng Trác mới là chánh đạo, dừng lại ở Hồ Lao quan, vừa lãng phí thời gian, vừa tiêu hao lương thảo, thật sự không thích hợp!”. Liên tục hai người đề nghị đánh tới Lạc Dương, nhưng trên mặt Viên Thiệu không lộ ra chút thần sắc vui mừng nào. Không buồn không vui, không sợ hãi, không có bất kỳ ba động nào, tình hình như vậy để cho những chư hầu khác suy nghĩ không ngừng, không rõ là Viên Thiệu có ý gì?

Vương Xán ngồi ở phía dưới Tào Tháo, đánh giá Viên Thiệu, cũng không hiểu ý nghĩ trong lòng Viên Thiệu. Trong diễn nghĩa, Đồng Trác mang theo hoàng đế, lương thảo, lục soát tài phú ở Lạc Dương, đem tiền tài chạy trốn tới Trường An, Viên Thiệu cũng chưa tiếp tục truy kích. Mà hiện tại đại quân đã tới Hồ Lao Quan, vẫn không có tấn công Lạc Dương, theo lý thuyết Viên Thiệu không thể nào lưu lại ở Hồ Lao quan vào lúc này, nhưng Viên Thuật, Lưu Đại hai người nói lời đề nghị, Viên Thiệu lại không động tâm một chút nào, tình hình như vậy để cho Vương Xán có chút nghi ngờ, không rõ trong hồ lô Viên Thiệu chứa thuốc gì. Đang lúc Vương Xán trầm tư, Khổng Dung đứng dậy.

Viên Thiệu thấy vậy, trong mắt mang theo vẻ chờ mong, cười hỏi: “Khổng Thái Thú có cao kiến gì?”. Khổng Dung hắng giọng nói: “Minh Chủ, ý kiến của Khổng Dung là kính xin Minh Chủ tạm thời ở lại Hồ Lao Quan, đợi Lạc Dương truyền ra tin tức Đồng Trác muốn làm cái gì, thì mới quyết định có tấn công Lạc Dương hay không”. Viên Thiệu mắt mang vẻ vui mừng, hỏi ngược lại: “Khổng Thái Thú, đây là vì sao?”. Khổng Dung nói: “Minh Chủ, Đồng Trác đóng quân ở Lạc Dương, dưới trướng có ba ngàn Phi Hùng Quân, lại có Tây Lương Quân, hơn nữa hoàng thượng cùng với văn võ bá quan đều ở trong tay Đồng Trác, nếu cường công Lạc Dương, ép Đồng Trác chớ cùng rút gươm, đối với văn võ bá quan và hoàng thượng sẽ vô cùng bất lợi. vì vậy, Khổng Dung đề nghị Minh Chủ lấy đại cục làm trọng, đại quân tạm thời ở lại Hồ Lao Quan, đợi tin tức của Đồng Trác truyền về, rồi mới quyết định nên làm gì nữa?”. Viên Thiệu gật đầu nói: “Khổng Thái Thú nói như vậy, rất không sai!”.

Khổng Dung được Viên Thiệu tán dương, vui vẻ trở lại ngồi vào ghế, đợi Viên Thiệu quyết định. Nhưng Viên Thiệu không trực tiếp hạ lệnh, mà ánh mắt dừng ở trên người Tào Tháo, hỏi: “Mạnh Đức, người có ý kiến gì không?”. Tào Tháo trong lòng đáng ghét, còn phải hỏi sao? Còn không phải là Viên Thiệu quyết định sao. Song, Viên Thiệu hỏi Tào Tháo đại quân có nên ở lại Hồ Lao quan hay không, rõ ràng là ám hiệu Tào Tháo, để cho Tào Tháo đứng ra phối hợp Viên Thiệu.

Trong lòng Tào Tháo cũng cảm thấy vô cùng khó khăn, dựa theo ý nghĩ của Tào Tháo, nhất định là để đại quân nghỉ ngơi và hồi phục nửa ngày, sau đó lập tức lên đường đi tới Lạc Dương, ép Đồng Trác quyết chiến, trừ đi quốc tặc. Nhưng ý Viên Thiệu, lại không muốn rời khỏi Hồ Lao quan. Suy nghĩ chốc lát, trong lòng Tào Tháo nảy sinh ác độc, nói: “Minh Chủ, lấy ý của Tào Tháo, chúng ta tấn công Lạc Dương là thỏa đáng”. Trên mặt Viên Thiệu trong nháy mắt hiện lên một tai lãnh ý, lại hứng thú hỏi: “Mạnh Đức, nói cách nhìn của người một chút?”

Tào Tháo trong lòng không vui, nhưng vẫn nói: “Minh Chủ, đại quân phá được Hồ Lao quan, tinh thần vô

cùng mạnh mẽ. Lúc này là cơ hội rất tốt để tấn công Lạc Dương, chém giết Đồng Trác. Theo ý kiến của Tào Tháo, đại quân nghỉ ngơi và hồi phục rồi lập tức chạy thẳng tới Lạc Dương, khẳng định có thể đánh cho Đồng Trác trở tay không kịp. Hơn nữa trong triều đình lại có rất nhiều quan viên trung nghĩa nhân đức, Minh Chủ suất lĩnh đại quân đi trước, triều đình quan viên cũng sẽ giúp Minh Chủ một tay.” Viên Thiệu nói: “Mạnh Đức nói có lý!”

Dừng một chút, Viên Thiệu giống như lại nghĩ tới một vấn đề khác, hỏi: “Mạnh Đức, mặt dù rời Hồ Lao quan, chạy thẳng tới Lạc Dương là một chuyện tốt nhưng nếu Đồng Trác chó cùng rứt giậu, lấy hoàng thượng và quan lại triều đình làm con tin, Mạnh Đức cảm thấy nên làm như thế nào?” “Cái này, cái này...” Trong lúc nhất thời, Tào Tháo có chút ấp úng nói không rõ ràng.

Dù sao lời nói của Viên Thiệu quá nặng, nếu dựa theo cách nói của Viên Thiệu, Đồng Trác giết hoàng đế, sẽ thành quần long vô chủ. Đồng Trác lá gan rất lớn, giết Thiếu Đế, độc chết Hà Thái Hậu, cung đình chỉ còn lại một Hán Hiến Đế. Nếu chọc Đồng Trác nóng nảy, Đồng Trác nhất định sẽ bắt hoàng đế làm con tin, hơn nữa Viên Thiệu đã biết được một việc, thúc phụ Viên Hòe của hán vị Đồng Trác xử tử, dụng để giết gà dọa khỉ. Vì vậy, Tào Tháo cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Ánh mắt Viên Thiệu chuyển hướng sang Vương Xán, hỏi: “Vi Tiên, đại quân ở lại Hồ Lao quan? Hay là đánh thẳng tới Lạc Dương? Mọi người tranh luận không nghỉ, Vi Tiên có ý kiến gì không?” Vương Xán nghe lời Viên Thiệu... trong lòng đã xác định Viên Thiệu muốn lưu lại Hồ Lao quan. Nghĩ tới đây, Vương Xán nói: “Vương Xán cho là Minh Chủ, Khổng Bặc Hải nói rất có lý, Đồng Trác tàn bạo bất nhân, hung hang bá đạo, nếu đại quân ép tới, Đồng Trác rất có thể làm ra hành động điên cuồng, đến lúc đó hoàng thượng và các quan lại triều đình sẽ vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy Vương Xán đề nghị đại quân ở lại Hồ Lao quan, chờ động tĩnh của Đồng Trác. Đợi sau khi Đồng Trác có động tá, thì mới hành động tương ứng”. Viên Thiệu hài lòng gật đầu, đây mới là điều hần cần. Thật ra thì, ý nghĩ trong lòng Viên Thiệu không chỉ như thế. Đồng Trác Tây Lương quân bị đánh cho tan đàn xẻ nghé, chật vật không chịu nổi. Nếu thời điểm Tây Lương quân chạy trốn trở về Lạc Dương, Đồng Trác biết rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối, vừa nhìn thất bộ dạng Lý Giác, Quách Tỹ, nổi giận vung một đao chém chết hoàng đế, thì Viên Thiệu sẽ càng vui mừng, quần long vô chủ, Viên Thiệu có thể trang thủ lợi ích trong đó.

Nếu hoàng đế bị Đồng Trác giết chết, Viên Thiệu cũng có quyền lên ngôi. Dưới tình huống như vậy, Viên Thiệu đánh bại Đồng Trác, mọi chuyện sẽ càng thêm hoàn mỹ. Cho dù giết không chết hoàng đế, Đồng Trác giết mấy trọng thần của triều đình cũng tốt, như vậy sẽ tiện cho Viên Thiệu đánh bại Đồng Trác, nắm triều chính trong tay, giảm bớt kẻ thù chính trị.

193. Chương 193: Mục Đích
194. Chương 194: Quách Tử, Triệu Sầm, Hồ Chấn Mặc Dù Đóng Cửa Ở Hồ Lao Quan Nhưng Cũng Chỉ Là Hiệp Trợ Lý Giác Mà Thôi
195. Chương 195: Đêm Khuya, Hồ Lao Quan
196. Chương 196: Hứa Tiên Phong Vương Xán
197. Chương 197: Ban Đêm, Tôn Kiên, Vương Xán Thống Lĩnh Đại Quân Tiên Phong Xây Dựng Cơ Sở Tạm Thời
198. Chương 198: Phá Quân Doanh Xung Phong
199. Chương 199: Triệu Vân Làm Đầu Lĩnh Gương Mẫu, Cưỡi Bạch Mã Chạy Nhanh, Lao Thẳng Tới Doanh Trại Tây Lương Quân
200. Chương 200: Chiến Đấu Giăng Co
201. Chương 201: Chiêu Số Vô Lại (1)
202. Chương 202: Chính Sách Tam Quang
203. Chương 203: Lã Bố Khoe Oai
204. Chương 204: Liên Thủ Đối Chiến Lã Bố (1)
205. Chương 205: Vương Xán Bắt Tên Trộm
206. Chương 206: Dọa Lùi Lã Bố(1)
207. Chương 207: Lã Bố Phản Kích
208. Chương 208: Quyết Định Tạm Thời (1)
209. Chương 209: Bao Vây Tiêu Diệt
210. Chương 210: Bao Vây Tiêu Diệt (hạ)
211. Chương 211: Giết Thêm Hai Người (1)
212. Chương 212: Lã Bố Chạy Tán Loạn
213. Chương 213: Lửa Giận Của Đổng Trác (thượng)
214. Chương 214: Lửa Giận Của Đổng Trác (hạ)
215. Chương 215: Mỹ Nhân Kế Của Lý Nho (1)
216. Chương 216: Chiêu Dụ Cao Thuận (thượng)
217. Chương 217: Chiêu Dụ Cao Thuận¹⁰³ (hạ)
218. Chương 218: Thiếp Quyết Chiến (1)

Vừa mới đuổi theo Vương Xán thời điểm, Lý Giác suất lĩnh Phi Hùng Quân không muốn sống giục ngựa chạy bằng bằng[Mercedes-Benz], dùng một phút đồng hồ, Phi Hùng Quân rốt cục có thể rõ ràng mà chứng kiến Vương Xán suất lĩnh binh sĩ, lúc này thời điểm chỉ cần lại thêm chút sức nhí, có thể truy Vương Xán. Nhưng mà, Lý Giác vậy mà hạ mệnh lệnh lại để cho Phi Hùng Quân chậm lại tốc độ, cứ như vậy cùng Vương Xán suất lĩnh binh sĩ vẫn duy trì một khoảng cách.

Phi Hùng Quân đuổi theo Vương Xán, Tào Tháo, Tôn Kiên lãnh binh tắc thì đuổi theo Phi Hùng Quân.

Đợi đến lúc đại quân miễn cưỡng truy Phi Hùng Quân thời điểm, các binh sĩ đã là chứng khí hư thở gấp thở gấp, phi thường mệt nhọc rồi.

May mắn lúc này thời điểm Phi Hùng Quân giảm bớt tốc độ, lại để cho binh sĩ có thể miễn cưỡng trì hoãn khẩu khí.

Chiến trường thế cục trở nên vi diệu mà bắt đầu..., Vương Xán, Lý Giác, Tào Tháo đại biểu thế lực đều bảo trì cái này một cái cân đối cục diện. Phía trước nhất là chạy trốn Phá Quân doanh cùng với Hán Trung binh, tiếp theo là Lý Giác suất lĩnh Phi Hùng Quân, cuối cùng là Tào Tháo suất lĩnh bộ binh, khó khăn lắm có thể cùng Phi Hùng Quân. Loại tình huống này, Lý Giác suất lĩnh Phi Hùng Quân đã bảo trì theo sát Vương Xán bộ pháp, lại cam đoan không bị đằng sau theo đuổi không bỏ được Tào Tháo truy.

Quách Tỹ nhìn xem tình huống như vậy, hỏi: “Lão Lý, cùng Vương Xán cứ như vậy đình điểm khoảng cách, chúng ta thêm chút sức nhí có thể truy Vương Xán, người như thế nào thả chậm tốc độ?”

Lý Giác cười nói: “Sợ cái gì, người còn sợ Vương Xán đã bay không thành.”

Quách Tỹ lắc đầu, nói ra: “Vương Xán người này khó có thể đối phó, có cơ hội nên trước giải quyết Vương Xán, người như vậy, ta cảm thấy được có chút thiếu nợ thỏa, rất dễ dàng bị Vương Xán lên.”

Lý Giác mỉm cười nói: “Người biết cái gì, ta đã phái người đi thông tri Từ Vinh rồi, các loại:đội Từ Vinh đã tới, người đã biết rõ ta vì cái gì không truy kích Vương Xán rồi. Chúng ta bây giờ chỉ cần cùng Vương Xán giữ một khoảng cách là được rồi, về phần Tào Tháo đại quân, bọn hán cùng được càng chặt, ta càng cao hứng, ta cũng không tin Tào Tháo bộ binh chạy cái này đường xa, lại liền hành quân đêm, không biết mệt mỏi, chờ bọn hán chạy không nổi rồi, tự là tử kỳ của bọn hán.”

Quách Tỹ hỏi: “Lão Lý, đây là người đã sớm mưu đồ tốt?”

Lý Giác lắc đầu nói: “Không có, tạm thời quyết định đây. Không chỉ nói lời nói rồi, cẩn thận chút, Vương Xán tiến thuật tinh chuẩn, người như vậy rất dễ dàng bị Vương Xán nắm chặt cơ hội, bị Vương Xán bắn trúng... Hắc hắc, nếu là đi đời nhà ma rồi, thái sư dời đô Trường An tiểu tử người nhưng là không còn có mệnh hưởng thụ lấy, hay (vẫn) là tranh thủ thời gian hồi tâm, đuổi theo Vương Xán!”

Quách Tỹ đầu rụt rụt, nói: “Nói đúng, nói đúng!”

Quan đạo phía trước nhất, Vương Xán quay đầu lại mắt nhìn không chậm không khoái Lý Giác, trong nội tâm kỳ quái, không rõ Lý Giác làm cái gì trò?

Bùi Nguyên Thiệu ngăm đen mặt cũng đầy là nghi hoặc, nói ra: “Chúa công, Lý Giác cái kia cháu con rùa chiến mã so với chúng ta tốt, vũ khí so với chúng ta tốt, tăng thêm tốc độ nhất định có thể đủ truy chúng ta. Thế nhưng mà Lý Giác vì cái gì đi theo chúng ta phía sau cái môn, như con muỗi đồng dạng vung đều vung không hết đầu này?”

Triệu Vân cũng nói: “Chúa công, mặt tướng trong nội tâm cũng hiểu được phi thường kỳ quái, Lý Giác làm như thế, khẳng định có mưu đồ mưu.”

Vương Xán chau mày, trong nội tâm tính toán Lý Giác khả năng làm mấy thứ gì đó?

Bùi Nguyên Thiệu lầm bầm lấy miệng nói ra: “Lý Giác cái này cháu con rùa không phải là ở phía trước mõ cái địa phương thiết hạ mai phục rồi hử?”

Vương Xán trong đầu hiện lên một đạo linh quang, vội vàng nói: “Bùi Nguyên Thiệu, người nói cái gì?”

Bùi Nguyên Thiệu lập lại một bên, nói ra: “Mặt tướng cho rằng Lý Giác khả năng ở phía trước mõ cái địa phương thiết hạ mai phục, liền đem chúng ta đi phía trước phương chạy đi, muốn đánh ta nhóm một trở

tay không kịp. Ân, nhất định là như vậy đấy, bằng không thì Lý Giác như thế nào sẽ cùng tại phía sau cái mông vung đều vung không hết. Chúa công, dứt khoát chúng ta dừng lại cùng Lý Giác làm một trận chiến, tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, không giết Lý Giác cái này tặc hàng, ta lão Bùi trong nội tâm cảm giác, cảm thấy lo lắng.”

Lý Giác thiết hạ mai phục?

Vương Xán trong nội tâm nghĩ đến Bùi Nguyên Thiệu lời mà nói..., cảm thấy phi thường có khả năng.

Nếu không phải là như thế, Lý Giác hoàn toàn có thể truy Vương Xán, tùy ý giết chóc một trận.

Triệu Vân thần sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói ra: “Chúa công, Lý Giác người này quá mức âm hiểm, cùng hãn như thế, không bằng quay giáo một kích, chúng ta lập tức giết bằng được, giết Lý Giác một trở tay không kịp.”

Vương Xán lông mày cau lại, thoát khỏi Tào Tháo, Tôn Kiên đại quân là Vương Xán trong kế hoạch là tối trọng yếu nhất một khâu.

Nhưng mà, kế hoạch đuổi không thay đổi, nếu là một mực bị Lý Giác đi theo, không chỉ có không cách nào thoát khỏi Lý Giác, còn có thể bị Lý Giác phục kích. Nghĩ tới đây, Vương Xán chỉ có thể dè xuống thoát khỏi Tào Tháo đại quân nghĩ cách, nói ra: “Tốt, tụt theo Tử Long nói như vậy, đại quân lập tức lộn trở lại, thống kích Lý Giác, giết hãn một cái long trời lở đất. Tử Long, do người đối với giao Lý Giác; Bùi Nguyên Thiệu, do người đối với giao Quách Tỹ. Ta hi vọng các người có thể tại Tào Tháo, Tôn Kiên đại quân truy trước khi đến giải quyết hai người này, chém tướng đoạt cờ, lập nhiều đại công!”

“Dạ!”

Bùi Nguyên Thiệu, Triệu Vân cùng kêu lên hét lớn.

Triệu Vân thần sắc bình tĩnh, thông dong ổn trọng, Bùi Nguyên Thiệu liếm láp một miếng môi dưới, mặt lộ ra hưng phấn mà thần sắc, quay đầu lại nhìn qua đuổi theo Phi Hùng Quân, con mắt như là dưới ánh trăng Cô Lang nhìn thấy con mồi đồng dạng lóe sáng lóe sáng đấy.

Triệu Vân giục ngựa chạy đến Phá Quân doanh bên cạnh, hét lớn: “Phá Quân doanh, theo ta giết bằng được!” Sau khi nói xong, Triệu Vân quay đầu ngựa, quay người hướng Lý Giác đánh tới.

Bùi Nguyên Thiệu cũng là chạy đến Hán Trung binh bên cạnh, hét lớn: “Hán Trung binh sĩ, theo ta giết bằng được, giết chết Tây Lương cẩu!”

Ra lệnh một tiếng, Hán Trung binh nhao nhao dừng lại, nhưng sau đó xoay người trở về chạy.

Bộ binh đột nhiên dừng lại rất dễ dàng, trong chốc lát liền xoay người đi theo Bùi Nguyên Thiệu hướng Lý Giác phóng đi.

Cùng bộ binh bất đồng, kỵ binh phóng ngựa chạy bằng bằng[Mercedes-Benz], quán tính phi thường đại, trong thời gian ngắn rất khó dừng lại, hơn nữa hơn bốn trăm người đội ngũ, đột nhiên dừng lại, rất dễ dàng va chạm đến cùng một chỗ. May mắn tình huống như vậy tại bình thường lúc huấn luyện, Triệu Vân cũng có chỗ liên quan đến, khiến cho Phá Quân doanh binh sĩ có thể tại trong thời gian ngắn điều chỉnh tới, mặc dù có chút ít hỗn loạn, nhưng cũng là không ảnh hưởng đại cục.

400 Phá Quân doanh, 400 Hán Trung binh, nhanh chóng hướng Lý Giác chạy đi.

Vương Xán cưỡi ngựa chạy ở cuối cùng, cầm lên động ở bên hông Trường Cung, thò tay theo bụng ngựa bên hông cầm đây cung tiễn trong túi đựng tên về lên một mực cung tiễn, nhắm ngay Lý Giác dưới háng chiến mã.

100m!

80m!

60 mễ (m)!

...

Vương Xán đánh giá trắc lầy cùng Lý Giác khoảng cách, các loại:đội khoảng cách của song phương tầm chừng năm mươi thước thời điểm, nhắm lại con mắt trong lúc đó mở ra, kéo nhanh dây cung tiêu pha khai mở, chỉ nghe thấy dây cung ông ông tác hưởng, như là như lưu tinh phi bắn đi ra cung tiễn đâm rách không khí, treo một cổ bện nhọn âm thanh chói tai, trong chớp mắt cũng đã tiếp cận Lý Giác dưới háng chiến mã.

“Chi!”

Cung tiễn cùng giáp da va chạm, phát ra găm tơ lụa vỡ tan thục tiếng vang.

Bao trùm tại chiến mã thân một lớp da giáp bị cung tiễn đâm rách, sau đó trực tiếp xuyên thấu giáp da, xuất vào chiến mã cái trán.

“Hí luật luật...”

Chiến Mã Ngang đầu tiếng Xi..Xiiii..âm thanh, càng không ngừng phát ra thê lương tiếng hô, Lý Giác giáng chân ở chiến mã, nhìn xem chi kia cắm ở chiến mã đầu như trước rung động rung động phát run cung tiễn, trong nội tâm một mảnh lạnh như băng.

Đồ chó hoang, Vương Xán rõ ràng tạm thời quay giáo một kích, lại để cho hắn lâm vào khốn cảnh chính giữa.

Dưới háng chiến mã càng không ngừng lắc lư, Lý Giác hai tay gắt gao bắt lấy cương ngựa, muốn không chế được chiến mã.

Nhưng mà, chiến mã trước khi chết dốc sức liều mạng giãy dụa cắn bản không bị Lý Giác khống chế, Lý Giác càng là muốn nắm chặt cương ngựa, lại càng lại để cho chiến mã nổi giận giãy dụa.

Lý Giác tại chiến mã tả điều hữu hoảng, mà dưới háng chiến mã giãy dụa trong chốc lát về sau, rên rỉ gào rú, tứ chi xụi lơ, phanh ngã xuống đất, miệng phun bọt máu, đã mất đi khí tức. Tuy nhiên Lý Giác giáng chân ở chiến mã không có bị té xuống, nhưng vẫn là theo chiến mã ngã xuống đất, ngay tại Lý Giác theo chiến mã ngã sắp xuống thời điểm, một chi cung tiễn chạy bắn mà đến, bện nhọn âm thanh chói tai lại để cho Lý Giác trong lòng một hồi sợ hãi.

Cung tiễn đánh lên!

Lại là Vương Xán cái này hèn hạ vô sỉ, chỉ biết là âm thầm bắn tên trộm gia hỏa.

: canh bốn một trong, cầu hoa tươi, cất chứa.

Quyển thứ năm binh tiến Lạc Dương

239. Chương 240: Quách Tử, Lý Giác Trọng Thương

Mũi tên chưa đến, Lý Giác tự cảm nhận được một cổ lạnh lẽ ác liệt khí tức truyền đến.

Tuy nhiên Lý Giác đối (với) Vương Xán bắn tên trộm cách làm phi thường xem thường, nhưng Vương Xán tiễn thuật xác thực rất tinh, lại để cho người không thể không bội phục.

Tiến vô hư phát : không phát nào hụt!

Như vậy tiễn thuật lại để cho Lý Giác trong nội tâm phát run, cảm thấy phi thường sợ hãi. Không có chút nào chần chừ, nương tựa theo thân thể bản năng phản ứng, Lý Giác thân thể tránh ra bên cạnh, tránh thoát Vương Xán vừa nhanh vừa vội cung tiễn. Tuy nhiên cung tiễn không có bắn trúng Lý Giác, Lý Giác phía sau lại truyền đến thê lương tiếng kêu thảm thiết, cái kia phá không cung tiễn bắn trúng một gã Phi Hùng Quân đầu.

“May mắn tránh thoát!”

Lý Giác có thể quả không được bị bắn trúng binh sĩ an toàn, hẳn tránh thoát cung tiễn, trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra, mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, nhưng mà đang lúc Lý Giác buông lỏng cảnh giác thời điểm, một chi cung tiễn vô thanh vô tức phóng tới, xuyên thấu qua Lý Giác bên hông áo giáp, trực tiếp trúng mục tiêu Lý Giác phần eo, cung tiễn lực lượng vô cùng lớn, 60 cen-ti-mét lớn lên cung tiễn thậm chí có một nửa xuất vào Lý Giác trong thân thể, chỉ lần này một mũi tên, Lý Giác liền đã mất đi sức chiến đấu.

“Ngăn trở, cho ta ngăn trở cung tiễn!”

Lý Giác thần sắc thống khổ, thân thể xụi lơ trên mặt đất, mặt lộ ra kinh hãi thần sắc. Hẳn lớn tiếng gào thét lấy, chung quanh Phi Hùng Quân lập tức nhanh chóng tụ họp lại, làm thành một vòng, đem Lý Giác bảo vệ bảo hộ lên, cam đoan Lý Giác an toàn.

Đến bây giờ, Lý Giác như trước không có lui lại nghĩ cách, hẳn nhất định phải đợi đến lúc Từ Vinh đại quân, tiêu diệt Tào Tháo, Vương Xán, Tôn Kiên.

Vương Xán nhìn xem như là chim sợ cành cong Lý Giác, khẽ cười cười.

Vừa rồi mũi tên thứ nhất lại để cho Lý Giác trốn mất, thứ hai chi hàng loạt mũi tên xuất kỳ bất ý, bắn trúng Lý Giác.

Nhưng là, muốn lại một lần nữa bắn trúng Lý Giác, lại phi thường khó khăn.

Vương Xán bỗng ý tứ là chuyển di mục tiêu, đem ánh mắt chuyển dời đến Quách Tỷ thân. Vương Xán thở sâu, vờ lên cung tiễn nhắm ngay Quách Tỷ chiến mã. Hẳn như cũ là chọn dùng bắn trước mã phương thức, muốn giải quyết Quách Tỷ chiến mã. Bởi vì Vương Xán nếu là lựa chọn trực tiếp bắn chết Quách Tỷ, rất dễ dàng bị Quách Tỷ đỡ được. Bởi vậy bắn trước mã, mới có thể đánh nhau loạn Quách Tỷ hành động.

Dây cung chấn động, cung tiễn phá không bắn ra, thẳng đến Quách Tỷ chiến mã.

“Xoạt Tạch...!”

Quách Tỷ trong tay chiến đao chém ra, một đao chém đứt Vương Xán vọt tới cung tiễn.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Vương Xán, lộ ra nụ cười chế nhạo.

Cái kia thần sắc, coi như nói người cho rằng ta không có phòng bị sao? Sớm tự đợi đến người rồi.

Vương Xán cười cười, mặt lộ ra nụ cười quỷ dị. Quách Tỷ người này năng lực không lớn đấy, nhưng là bảo vệ tánh mạng bốn sự mạnh nhất. Mặc dù không có trúng mục tiêu chiến mã, Vương Xán lại lơ đãng, nhanh chóng theo trong túi đựng tên lấy ra cung tiễn, nhắm trúng Quách Tỷ sau buông ra dây cung, bắn đi ra ngoài, ngay tại cung tiễn vừa mới bắn ra lập tức, Vương Xán hành vân lưu thủy giống như tiếp tục vờ lên cung tiễn, hướng Quách Tỷ vọt tới.

Hai cái cung tiễn, một trước một sau.

Nhưng mà, Vương Xán lại không chỉ như thế, tiếp tục đáp cung bắn tên.

Qua trong giây lát, đệ tam chi cung tiễn lại phi bắn đi ra.

Hàng loạt ba mũi tên, trước sau theo sát lấy.

Ba chi cung tiễn phá không, bắn về phía Quách Tỷ bất đồng vị trí, đem Quách Tỷ bao phủ tại cung tiễn trúng mục tiêu phạm vi chính giữa. Dẫn đầu bay vọt tới cung tiễn như trước không có bất kỳ ngoài ý muốn bị Quách Tỷ bổ trúng, không có đối với chiến mã tạo thành bất cứ thương tổn gì. Lúc này thời điểm, Quách Tỷ chiêu thức dùng hết, không kịp thu hồi bổ ra chiến đao, cũng may Quách Tỷ phản ứng thật nhanh, chiến đao từ dưới hướng đánh trúng, bổ về phía cung tiễn, tuy nhiên không có thể chém đứt cung tiễn, thực sự đụng phải cung tiễn lông đuôi, khiến cho cung tiễn trệch hướng phương hướng, cung tiễn mũi tên chuyển hướng, xuất tại chiến mã cơ đùi thịt.

Không có thể bổ trúng cung tiễn, Quách Tỷ ảo não không thôi.

Đúng lúc này, đệ tam chi cung tiễn đã đến.

Quách Tỹ trong mắt tràn đầy kinh ngạc, căn bản phản ứng không kịp nữa, cung tiễn đã bắn trúng Quách Tỹ cánh tay.

Vương Xán gặp cung tiễn ở giữa, trong nội tâm hắc hắc cười không ngừng, phía trước hai chi cung tiễn đều nhắm ngay chiến mã, khiến cho Quách Tỹ nghĩ lầm Vương Xán mục tiêu là chiến mã, mà sẽ không bắn Quách Tỹ bản thân. Liên tục hai cái cung tiễn tạo thành Quách Tỹ vào trước là chủ, chui vào Vương Xán cái bẫy, đệ tam chi cung tiễn thuận lý thành chương bắn trúng Quách Tỹ, tuy nhiên chỉ là bắn trúng Quách Tỹ cánh tay phải, nhưng có thể trọng thương Quách Tỹ tự là tốt.

“Vương Xán, ngươi cái tiểu nhân hèn hạ, âm hiểm, vô sỉ!”

Quách Tỹ lên tiếng mắng to, cánh tay truyền đến đau đớn lại để cho Quách Tỹ đau đến nhe răng trợn mắt, sắc mặt tái nhợt.

Hắn tay phải rũ xuống ở trước ngực, tay trái lôi kéo cương ngựa, dưới háng chiến mã bị cung tiễn bắn trúng đùi, cũng càng không ngừng giãy dụa lấy, không ngừng đung đưa. Chiến mã gào rú nổi giận, Quách Tỹ cuối cùng nhất hay (vẫn) là bị chiến mã đánh xuống đến, té ngã trên đất. Quách Tỹ thế nhưng mà tinh tường trông thấy Lý Giác sau khi hạ xuống còn bị Vương Xán bắn tên đánh lên.

Bởi vậy, vừa mới rơi xuống đất lập tức, Quách Tỹ tự hô lớn: “Bảo hộ bổn tướng, bảo hộ bổn tướng!”

Mấy cái Phi Hùng Quân vội vàng giục ngựa ngăn tại Quách Tỹ trước người, che ở Vương Xán ánh mắt.

Quách Tỹ nghiêng nghiêng méo mó đứng người lên, trái tay nắm chắc cầm ở cánh tay phải cung tiễn, cắn chặt răng, quát to: “Vương Xán tiểu nhi, lão tử nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!”

Lúc nói chuyện, Quách Tỹ đột nhiên dùng sức, rút ra cánh tay cung tiễn.

“PHỐC!”

Máu tươi phun tung toé, màu đỏ tươi máu tươi phun đi ra, nhuộm hồng cả Quách Tỹ cánh tay.

Thời gian uống cạn chun trà, Lý Giác, Quách Tỹ trọng thương, một cái bị bắn trúng phần eo, máu tươi nhuộm hồng cả thân thể; một cái bị bắn trúng cánh tay, đau đến nhe răng trợn mắt, hận không thể kêu cha gọi mẹ. Hai cái Phi Hùng Quân chủ tướng đều bị Vương Xán trọng thương, tuy nhiên Lý Giác, Quách Tỹ chung quanh có Phi Hùng Quân chủ tướng bảo hộ, nhưng Vương Xán đã đạt đến mục đích, hiện tại nên Triệu Vân, Bùi Nguyên Thiệu biểu diễn.

Vương Xán ánh mắt nhìn đi, chỉ thấy Triệu Vân, Bùi Nguyên Thiệu hai người đã vọt lên đi.

Bất quá, tại hai người chạy nước rút thời điểm, Quan Vũ, Trương Phi cũng phóng ngựa đuổi đến, Quan Vũ, Trương Phi đều là dồn hết sức lực nhì, muốn chém tướng đoạt cờ, một lần hành động đoạt được chiến công.

Tựa hồ Quách Tỹ, Lý Giác, đã trở thành cái thớt gỗ thịt cá.

Triệu Vân phát giác được Quan Vũ hướng Lý Giác chạy đi, trong nội tâm cũng có chút vội vàng rồi.

Cùng Triệu Vân giống nhau, Bùi Nguyên Thiệu cũng chứng kiến Trương Phi như hổ đói giống như phóng tới Quách Tỹ, hắn nhe răng trợn mắt rống lớn gọi, ba ba ba vượt chiến mã lưng ngựa, thúc giục dưới háng chiến mã hướng Quách Tỹ phóng đi, hận không thể một cái nháy mắt thời gian, cũng đã vọt tới Quách Tỹ trước người, Lang Nha bỗng đập nát Quách Tỹ đầu tự giải quyết vấn đề.

Triệu Vân tay cầm Long gan sáng ngân thương, càng không ngừng lay động, mũi thương lập lòe, hàn quang lấp lánh.

Một chùm bông máu tươi phun tung toé, nguyên một đám tánh mạng tùy theo tiêu tán.

Tuy nhiên Phi Hùng Quân dũng mãnh nhanh nhẹn dũng mãnh, nhưng là đối mặt Triệu Vân xông trận, hay (vẫn) là lộ ra có chút khó có thể ứng đối.

Nhất là Triệu Vân mũi thương lập lòe, phi thường quỷ dị, khó có thể nhìn rõ ràng mũi thương dấu vết, khiến cho chung quanh Phi Hùng Quân đều kinh hồn táng đảm, sợ đầu sợ đuôi. Mà Bùi Nguyên Thiệu giết người càng lộ ra thô bạo, Lang Nha bỗng mang theo vù vù duệ tiếng kêu gào, trên không trung qua lại múa, Lang

Nha bồng mũi nhọn Lang Nha đâm ôm lấy binh sĩ thân thể, vung lên một đồng huyết nhục liền quăng đi ra ngoài, (rất cuộc) quả nhiên là hung lệ Bá Đạo.

Phi Hùng Quân một bộ phận ngăn trở Bùi Nguyên Thiệu, Triệu Vân, một bộ khác phận tắc thì phóng tới Vương Xán.

Tuy là như thế, Triệu Vân, Bùi Nguyên Thiệu như trước không thèm nhìn phóng tới Vương Xán Phi Hùng Quân.

Vương Việt theo Lạc Dương trở về, có Vương Việt bảo hộ Vương Xán, tuyệt đối không có bất kỳ nguy hiểm, nói sau Vương Xán bản thân võ nghệ cũng phi thường lợi hại, ba hai người cũng khó khăn dùng đánh bại Vương Xán. Bùi Nguyên Thiệu cùng Triệu Vân trước mắt đích nhân vật tựu là chém tướng đoạt cờ, đoạt được Quách Tỹ cùng Lý Giác đầu, lấy được công đầu.

“Cút ngay, cút ngay cho tao khai mở!”

Bùi Nguyên Thiệu rống giận vung vẩy Lang Nha bồng, đem nguyên một đám ngăn cản tại phía trước Phi Hùng Quân nện trở thành huyết nhân.

Nhanh đến rồi!

Nhanh đến rồi!

Khoảng cách Quách Tỹ ba trượng xa thời điểm, Bùi Nguyên Thiệu trong nội tâm kích động, nắm chặt Lang Nha bồng tay cũng tăng lớn lực lượng, phàm là bị Lang Nha bồng đập trúng Phi Hùng Quân không phải trực tiếp đập chết, tựu là bản thân bị trọng thương. Bùi Nguyên Thiệu tiếp cận Quách Tỹ về sau, hét lớn: “Quách Tỹ cẩu tặc, nhận lấy cái chết!” Bùi Nguyên Thiệu khặc khặc-x-xxxxx cười lạnh, trong tay Lang Nha bồng như là Cửu U Thâm Uyên đi ra ác ma, hung ác vô cùng, lại để cho Quách Tỹ cảm thấy kinh hãi lạnh mình.

“Ngăn trở hần!”

“Ngăn trở hần!”

...

Quách Tỹ cánh tay phải bị trọng thương, đã mất đi sức chiến đấu, chỉ có thể đem hi vọng ký thác vào bảo hộ hần Phi Hùng Quân thân.

“PHỐC! PHỐC!”

Lang Nha bồng liên tục hai cái nện ở binh sĩ thân, phát ra nặng nề tiếng vang. Quách Tỹ trông thấy Bùi Nguyên Thiệu đơn giản giải quyết hai cái Phi Hùng Quân, càng là sợ tới mức ‘Hoa dung thất sắc’ mặt lộ ra kinh hãi thần sắc. Hần kéo qua một con chiến mã, xoay người mã hướng Lý Giác phương hướng phóng đi, rống lớn nói: “Lão Lý, ngăn không được rồi, ngăn không được rồi, làm sao bây giờ à?”

Quách Tỹ nguy hiểm, Lý Giác cũng là Nê Bồ Tát qua sông, bản thân khó bảo toàn.

: canh bốn chỉ hai, cầu cất chứa, hoa tươi.

Khôi phục canh bốn rồi, hoa tươi cũng hùng lên.

Quyển thứ năm binh tiến Lạc Dương

- 240. Chương 241: Tranh Đoạt Chiến Công
- 241. Chương 242: Chi Viện Đến Muộn
- 242. Chương 243: Lý Nho Xuất Hiện
- 243. Chương 244: Bi Tráng
- 244. Chương 245: Quách Gia Tới Rồi
- 245. Chương 246: Thay Đổi Thế Cục
- 246. Chương 247: Chiến
- 247. Chương 248: Chừa Con Đường Lui
- 248. Chương 249: Lưu Bị Bị Thúc Giặc
- 249. Chương 250: Một Chén Canh Thịt
- 250. Chương 251: Mưu Trí Khôn Ngoan
- 251. Chương 252: Vứt Bỏ Lã Bố
- 252. Chương 253: Đội Hình Mạnh Nhất
- 253. Chương 254: Dã Tâm (thượng)
- 254. Chương 255: Nàng Là Nữ Nhân Của Ta
- 255. Chương 256: Mỗi Người Đi Một Ngã
- 256. Chương 257: Quyết Sách
- 257. Chương 258: Chuẩn Bị Xúi Giục
- 258. Chương 259: Vì Thái Bình Muôn Đời
- 259. Chương 260: Lấn Vào Trong Dân Chúng
- 260. Chương 261: Lão Tiên Sinh Họ Gì
- 261. Chương 262: Tông Thân Hoàng Thất
- 262. Chương 263: Màn Đêm Buông Xuống
- 263. Chương 264: Động Thủ
- 264. Chương 265: Có Phải Trung Thần Không
- 265. Chương 266: Không Để Một Ai
- 266. Chương 267: Lợi Ích Sai Khiến
- 267. Chương 268: Tình Huống Mới Nhất

Tất cả kỵ binh người Hồ phân tán ra, nhanh chóng mở rộng diện tích giống như hình quạt, càng ngày càng phân tán. Đến cuối cùng, mấy ngàn người Hồ phân tán toàn bộ, tạo thành nhóm kỵ binh nhỏ, chạy về các hướng khác nhau.

Kết quả như vậy, khiến Triệu Vân, Trần Đáo cùng Trương Nhậm đều có chút bất đắc dĩ.

Ba người suất lĩnh Phá Quân doanh đuổi giết kỵ binh người Hồ, lúc mới đầu có thể giết chết rất nhiều người Hồ, nhưng vì người Hồ càng ngày càng phân tán, khó có thể đuổi giết, cuối cùng không thể giải quyết được gì. Bởi vì nếu đuổi tiếp, Phá Quân doanh cũng sẽ phải phân tán ra để truy kích, đến lúc đó nói không chừng còn bị người Hồ quen thuộc địa hình phục kích, cũng chỉ có thể thu binh.

Một lúc lâu sau, đại quân quét sạch hết chiến trường, cũng đã kiểm kê xong nhân số.

Chiến dịch lần này, Phá Quân doanh chết hơn hai trăm người.

Nhưng kỵ binh người Hồ chết nhiều hơn, chết hơn một ngàn năm trăm người, tỉ lệ tử thương như vậy đối với Phá Quân doanh mà nói, mặc dù đã rất rất giỏi, nhưng chết một binh sĩ cũng đáng tiếc, cần phải bồi dưỡng một lần nữa.

Đại quân lên đường, hành quân về phía huyện Hán Hưng.

Thời gian từ từ trôi qua, trời ngã về tây, màn đêm buông xuống, đại quân dừng lại an doanh đóng trại.

Trong trường bỗng dừng tạm thời, Vương Xán cùng Quách Gia cùng ngồi xuống.

Do ban ngày bị kỵ binh người Hồ công kích, nhưng người Hồ sau khi phát hiện không địch lại liền lui binh, phương thức tác chiến như vậy mặc dù phù hợp với tác phong nhất quán của người Hồ, nhưng Quách Gia lại cảm giác có vấn đề.

Hắn ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “chủ công, mặc dù chúng ta đoán ra người Hồ có thể là được Mã Đằng mời đến, nhưng không biết mục đích của người Hồ là gì? Là vì ngăn cản chúng ta? Hay là đánh bại chúng ta? Vì không biết rõ tình huống, ty chúc cho rằng buổi tối nên gia tăng đề phòng, còn phải phân phối một bộ phận binh sĩ gác đêm trong doanh, để tránh có chuyện xảy ra”.

Vương Xán gật đầu nói: “Nếu người Hồ đúng là được Mã Đằng tìm tới, ta đoán buổi tối rất có thể sẽ lại tới. Có điều, đúng như người nói, chúng ta không biết người Hồ là định tấn công doanh địa, hay là quấy rầy binh sĩ, cho nên phải chuẩn bị sẵn sàng”.

Quách Gia ôm quyền nói: “chủ công anh minh! ”

Vương Xán lắc đầu cười, căn dặn: “Phụng Hiếu, chuyện này do người đi an bài, cần phải bảo đảm sự an toàn của doanh địa”.

” dạ! ”

Quách Gia ôm quyền đáp dạ một tiếng, sau đó rời khỏi doanh trường đi tìm Triệu Vân. Triệu Vân là đại tướng trong quân, tìm Triệu Vân thương nghị chuyện phòng thủ doanh địa không thể nghi ngờ là thích hợp nhất.

Một mình Vương Xán ngồi ở trong doanh trường, lo lắng về vấn đề người Hồ.

Đến bây giờ, Vương Xán lại đột nhiên cảm giác được cần một người sinh hoạt hàng năm ở Tây Lương làm người dẫn đường.

Vương Xán suất lĩnh đại quân dựa theo bản đồ mà đi, cuối cùng nhất định có thể đến huyện Hán Hưng. Nhưng mà, ven đường nếu lọt vào công kích của người Hồ, nhưng lại không cách nào truy kích, không cách nào biết chỗ đặt chân của người Hồ, đây là bất lợi vô cùng đối với Vương Xán. Vì vậy, nhất định phải tìm kiếm một người hiểu được tình huống địa phương, vậy mới phải.

Đây là chuyện trước mắt Vương Xán đang cần.

Vương Xán hạ quyết tâm, lập tức phái người tìm Chu Thương, bảo Chu Thương phụ trách chuyện này.

Sau đó, Vương Xán mới yên lòng.

Sau khi vào đêm, trong doanh địa ngoại trừ tiếng đuốc cháy lách tách, cùng với tiếng bước chân của binh sĩ tuần tra. Chung quanh doanh địa đều im ắng, không có chút động tĩnh.

Một mình Vương Xán ngồi ở trong doanh trướng xử lý công vụ, sau khi cảm giác tinh thần mệt mỏi, liền nghỉ ngơi.

Ngọn đèn, bỗng dưng thối tắt.

Trong đại trướng, truyền đến tiếng hô hấp nhè nhẹ.

Không biết là lúc nào, ngoài doanh địa đột nhiên truyền đến tiếng kèn, đây là tiếng kèn đặc biệt thuộc về kỵ binh người Hồ. Tiếng kèn cao vút bén nhọn kia, không ngừng truyền đến. Vương Xán vốn đã tỉnh ngủ, sau khi tiếng kèn truyền vào doanh trướng, thoáng cái mở mắt, vội vàng bật dậy. Hắn vội mặc áo giáp, mũ giáp, lại xách theo vũ khí, chạy ra ngoài đại trướng.

Tốc độ Diễn Vi cực nhanh, lúc Vương Xán vừa đi ra khỏi đại trướng, đã chờ ở cửa doanh trướng.

Vương Xán khẽ gật đầu với Diễn Vi, hai người một trước một sau bước tới giữa doanh địa.

Lúc này, do tiếng kèn phía xa truyền đến, binh sĩ đang nghỉ ngơi ở trong trướng bỗng đều tỉnh lại, tất cả binh sĩ vội mặc quần áo, cầm vũ khí chạy ra.

Binh sĩ đứng xiêu xiêu, còn không ngừng đưa tay sửa sang lại quần áo trên người.

Bởi vì tiếng kèn liên tục không ngừng, trong doanh địa đầy binh sĩ tán loạn, đều lao nhanh ra để tập hợp. Ước chừng một phút đồng hồ, mấy vạn binh sĩ tập hợp xong, Phá Quân doanh dưới trướng Triệu Vân cũng đã tập hợp xong.

Nhưng mà, tiếng kèn liên tiếp kia ở sau khi binh sĩ tập hợp xong, lại đột nhiên ngừng lại.

Trong doanh địa, chỉ có tiếng binh sĩ xì xào bàn tán, ngoài doanh địa không còn tiếng kèn truyền đến nữa. Trong khoảnh khắc, tất cả binh sĩ đều phát giác không ổn, tiếng xì xào bàn tán cũng bỗng nhiên biến mất. Chân mày Vương Xán nhăn lại, biết đây là kế quấy rầy của người Hồ, cố ý khiến binh sĩ trong doanh địa không cách nào nghỉ ngơi.

Quách Gia đi tới, trầm giọng nói: “chủ công, ty chức cho rằng đây là kế nhiều địch của người Hồ, muốn làm cho bọn binh sĩ không được nghỉ ngơi, vì vậy mới cố ý quấy rầy”.

Vương Xán không trả lời, trực tiếp hỏi: “Phụng Hiếu, người an bài binh sĩ thủ doanh, đã an bài xong chưa”.

Quách Gia trả lời: “đã an bài xong xuôi, tổng cộng có ba nghìn binh sĩ phòng thủ. Ba nghìn binh sĩ này sẽ canh gác cả buổi tối, đổi ca cho nhau, phụ trách sự an toàn của doanh địa. Không chỉ như thế, trong doanh địa còn có rất nhiều binh sĩ tuần tra, hơn nữa ngoài doanh địa an bài hàng loạt cự mã, cho dù binh Hồ đột ngột khởi xướng công kích, cũng có thể ngăn cản một lúc. Trong khoảng thời gian này, đã đủ để cho bọn binh sĩ đang nghỉ ngơi tập hợp, sẽ không tự loạn trận cước”.

Vương Xán nói: “nếu như thế, an bài cho binh sĩ nghỉ ngơi đi, chỉ cần binh Hồ không chạy tới tấn công doanh trại, cũng không cần tập hợp”.

” dạ! ”

Quách Gia đáp dạ một tiếng, lập tức truyền mệnh lệnh xuống.

Vương Xán xoay người trở về doanh trướng, mà tướng lĩnh như Triệu Vân, Trương Nhậm, Trần Đáo cũng đều trở về tiếp tục nghỉ ngơi. Lúc này, trong doanh địa lại trống rỗng, chỉ còn lại có binh sĩ tuần tra cùng binh sĩ phòng thủ.

Đêm đã khuya, bóng tối càng lúc càng đậm.

Binh sĩ tuần tra thay hết đám này tới đám khác, đổi binh sĩ không ngừng.

” lộc cộc! Lộc cộc!..”.

Đột nhiên, ngoài doanh địa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Tiếng vó ngựa ầm ầm từ xa mà đến gần, không ngừng truyền đến. Binh sĩ tuần tra trong doanh địa sau khi nghe thấy, tất cả đều khựng lại, dừng chân quan sát. Khuôn mặt bọn binh sĩ trở nên ngưng trọng lên, một ngàn binh sĩ phụ trách phòng thủ cũng tùy thời chuẩn bị giết ra, bảo vệ an toàn của doanh địa.

Có điều, lại không có một binh sĩ nào hô địch tập kích.

Chuyện này, lúc trước đã nói rõ, chỉ cần không có quân địch tấn công doanh trại, cũng không cần để ý đến. Bây giờ chỉ có tiếng truyền đến, bọn binh sĩ đều đang chờ quân địch xuất hiện.

Tiếng vó ngựa truyền tới liên tục không ngừng, binh sĩ đang nghỉ ngơi ở trong doanh địa cũng đều tỉnh lại. Không chỉ có binh sĩ, bọn người Vương Xán, Điền Vi, Quách Gia, Triệu Vân cũng giật mình tỉnh lại.

Vương Xán đứng dậy thắp ngọn đèn doanh trường, sau đó người cúi sát đất, dùng lỗ tai lắng nghe động tĩnh dưới mặt đất. Chiêu này là Vương Xán học từ Điền Vi, mặc dù cũ, nhưng có thể nghe ra động tĩnh từ phương xa. Lúc hắn cẩn thận lắng nghe, khóe miệng đột nhiên nhếch lên cười, bởi vì ban đầu tiếng vó ngựa không ngừng truyền đến, sau đó lại đột nhiên yếu dần, từ từ lui về phía sau.

Bởi vậy có thể thấy được, người Hồ chỉ là đang dùng kế nhiều quân thôi.

Vương Xán yên lòng, lại nằm ở trên giường tiếp tục ngủ.

Lúc này, cả đám binh sĩ trong doanh trường trợn tròn mắt vì không nhận được mệnh lệnh, lại bắt đầu nhắm mắt lại ngủ. Suốt cả đêm, có mấy lần tiếng động đánh thức binh sĩ doanh địa, nhưng tất cả binh sĩ cũng không có động tĩnh, tiếp tục ngủ. Do vậy, khiến người Hồ áp dụng kế nhiều địch có chút bất đắc dĩ.

Bọn chúng quả thật sử dụng kế nhiều địch, định kéo dài tốc độ đi đường của đại quân Vương Xán.

Nhưng Vương Xán không dính chiêu này, bảo binh sĩ tiếp tục ngủ ngon, hơn nữa ngoài doanh địa còn an bài vô số cự mã ngăn cản binh Hồ tấn công, khiến người Hồ không thể làm gì.

Sáng sớm ngày kế, đại quân tiếp tục lên đường.

Mặc dù lúc bọn binh sĩ ngủ thường xuyên bị đánh thức, nhưng bọn họ đều nằm ở trong chăn nghỉ ngơi, ảnh hưởng cũng không lớn.

Bất kể như thế nào, vẫn ngủ đủ.

Binh sĩ của Vương Xán không có bao nhiêu ảnh hưởng, nhưng người Hồ lại thức cả đêm. Cả đám binh Hồ con mắt đỏ bừng, trên mặt cũng thêm một tầng dầu trơn. Đêm qua bọn họ vừa thổ kèn giác, vừa rống to kêu to, lại cỡi ngựa chạy qua chạy lại, vô cùng mệt mỏi. Nhưng mà, hiệu quả lấy được cuối cùng lại không tốt, khiến binh Hồ này có chút uể oải.

821. Chương 822: Lấy Được Mạnh Mối

Đại quân tiếp tục lên đường, đi về phía huyện Hán Hưng.

Nhưng mà, đại quân đi được hai canh giờ, liền không thể không dừng lại.

Nguyên nhân trong đó, là vì trên đường không ngờ rải chông sắt lẻ tẻ. Những vật này đối với bộ binh mà nói, nếu cẩn thận liền có thể đi qua, tránh được việc giẫm lên chông sắt, nhưng đối với Phá Quân doanh do Triệu Vân suất lĩnh mà nói, không thể nghi ngờ là đại sát khí, chặn đường Phá Quân doanh đi lên, khiến Phá Quân doanh phải dừng lại.

Sau khi Vương Xán thấy chông sắt trên mặt đất, chau mày, trong mắt lóe ra lửa giận hừng hực.

Không cần nghĩ, những chông sắt này hiển nhiên là người Hồ làm ra để ngăn cản đại quân.

Vương Xán nhìn chông sắt đầy đất, không ngừng tự hỏi. Dựa theo tình huống trước mắt mà xem, đã tới mức phải giải quyết người Hồ mà Mã Đằng tìm đến rồi, nếu không lúc đại quân đi tới huyện Hán Hưng, hoa cúc vàng cũng héo cả rồi.

Vì vậy, Vương Xán lại thúc giục Chu Thương, bảo hắn nhanh chóng tìm một người quen thuộc tình hình địa phương.

Nhưng đại quân lên đường, trước không có thôn, sau không có điểm, Chu Thương chỉ có thể lo lắng suông.

Chông sắt trên đường tuy nhiều, nhưng Vương Xán có mấy vạn đại quân, nên quét sạch chông sắt rất dễ dàng. Cả đám bộ binh sau khi nhặt chông sắt lên, đại quân tiếp tục đi tới.

Nhưng mà, trong lòng Vương Xán cũng rất mất bình tĩnh.

Chịu ảnh hưởng bị động như vậy, hắn rất khó thích ứng.

Nhưng tình huống trước mắt lại không dò xét được chỗ đặt chân của người Hồ, không biết tình huống cụ thể nơi này. Vương Xán chỉ có thể nhìn, đợi sau khi tìm được người dẫn đường quen thuộc tình huống, mới có thể ổn định cục diện.

Sau khi ăn cơm trưa xong, binh sĩ nghỉ ngơi nửa canh giờ, rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Buổi chiều, lại lục tục lọt vào chông sắt do người Hồ rải ra, hoặc là dùng những biện pháp khác để ngăn cản.

Tóm lại, tốc độ đi đường vô cùng chậm.

Vương Xán ngập đầy lửa giận, lại không có chỗ phát tiết, hắn đã sắp đến giới hạn bộc phát rồi. Cả ngày, sắc mặt Vương Xán đều âm trầm, không nói một lời. Chu Thương trông thấy biểu lộ của Vương Xán, trong lòng đầy áy náy, lại không thể nói gì. Hắn đã phái ra gần trăm binh sĩ đi tìm người, nhưng muốn tìm một người quen thuộc tình huống, quả thật quá khó khăn.

Bởi vì người dẫn đường cần tìm phải quen thuộc tình huống Tây Lương, chứ không phải cứ tùy tiện moi một bách tính trong xóm nào đó ra là được.

Nếu hỏi đường, tùy tiện tìm một người là được.

Nhưng mà, thứ Vương Xán cần là người dẫn đường trong thời gian dài, cho nên rất khó kiếm ra. Điều này làm cho Chu Thương vô đầu bứt tóc, cả đầu đều trắng không còn mấy cọng đen.

Thời gian một ngàn, cứ trôi qua như vậy.

Màn đêm buông xuống, đại quân an doanh đóng trại ở một khu vực trống trải.

Do có tình huống đêm qua, an bài trong doanh địa càng có vẻ thông dong, đã sắp xếp xong xuôi rất dễ dàng. Cả đám binh sĩ tuần tra ở trong doanh địa, phụ trách sự an toàn của doanh địa.

Lúc này, ngoài doanh địa trăm mét, hơn một trăm người Hồ lén lút đi về phía doanh địa.

Mục đích của bọn họ, lại là nhiễu loạn doanh địa của Vương Xán.

Đêm qua, người Hồ xuất động toàn quân, không lấy được hiệu quả mấy. Lúc này, người Hồ đã có kinh nghiệm, chỉ phái ra một số người đi quấy rối. Bởi như vậy, ban ngày có thể để người hành động buổi tối nghỉ ngơi, còn người nghỉ ngơi buổi tối thì lại có thể hành động vào ban ngày, đại thống lĩnh người Hồ nghĩ ra cách làm như vậy, trong lòng có chút tự đắc.

Đoàn người, chậm rãi đi về phía trước.

” a!! ”

Đột nhiên, trong người Hồ vang lên tiếng gào hét.

Tiếng gào hét kia thê thảm chói tai, cực kỳ bi ai thương tâm giống như là chết cha chết mẹ, lại giống như là bị đá vào cửa quý, thanh âm kia quả thực là rống to, khiến người ta nghe mà sợ.

Tiếp theo, lại có thanh âm này nối thanh âm khác vang lên.

Tiếng kêu thảm liên tiếp truyền đến, cả đám người Hồ mặt như màu đất, sắc mặt thống khổ.

Người Hồ lớn tiếng kêu thảm đều là vì đau đớn từ dưới chân truyền đến, lúc bọn họ giẫm xuống mặt đất, lập tức cảm giác thiết khí bén nhọn đâm xuyên qua lòng bàn chân.

Người Hồ đột nhiên bị đâm không chỉ một hai người, mà là rất nhiều người.

Bởi vì trời tối, mà người Hồ lại tới quấy rối, không dám dùng đuốc, khiến bọn họ không cách nào thấy thứ đặt dưới đất. Lúc người Hồ bị thương đứng không vững, co quắp ngã xuống đất, lại truyền đến sự đau đớn tê tâm liệt phế, có thiết khí bén nhọn đâm vào hông, đau đớn không thôi.

Tiếng kêu thảm truyền đến liên tiếp không ngừng, người Hồ mới cúi đầu xuống sát đất, dò xét thứ rải trên mặt đất.

Nhưng mà, bọn họ lại phát hiện trên mặt đất rải đầy chông sắt.

Giờ khắc này, tất cả người Hồ mở to hai mắt nhìn, trong cổ họng run bần bật.

Tất cả những chông sắt này đều là thứ ban ngày bọn họ ném xuống đất, dùng để ngăn cản đại quân Vương Xán. Nhưng mà, bây giờ lại thành lợi khí của Vương Xán, đâm bị thương mấy chục người Hồ.

Nếu quan sát cẩn thận một phen, sẽ phát hiện chông sắt xếp thành một vòng tròn trên mặt đất, đặt ở chỗ cách doanh chừa trăm mét. Chỉ cần người Hồ đi vào bên trong, mà người Hồ vừa khéo lại không dùng đuốc, không thấy rõ thứ rải trên đất, rất dễ dính chiêu, rất nhiều người đều bị chông sắt đâm xuyên qua bàn chân.

Một trăm người, vì chông sắt mà nhảy loạn cả lên.

Lúc này, trong lòng tất cả người Hồ vô cùng hối hận, sớm biết như vậy liền không dùng chông sắt.

Thống lĩnh người Hồ sau khi biết trúng chiêu, lập tức hạ lệnh rút lui.

Nhưng mà, trong trăm cá nhân có hàng chục cá nhân đã bị thương, đi không nổi, rất khó lui lại. Hơn nữa lúc hấn hạ lệnh, chung quanh đột nhiên xuất hiện cả đám binh sĩ.

Những binh sĩ này cầm đuốc trong tay, bao vây hơn trăm người Hồ lại.

Dưới sự chiếu rọi của đuốc, cả đám binh sĩ giống như thần binh từ trên trời giáng xuống, khiến lòng người Hồ trầm xuống.

Bọn họ giống như chết cha mẹ, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Mà trong đám binh sĩ, người lãnh binh là Trần Đáo cùng Trương Nhậm. Trần Đáo nhìn chằm chằm người Hồ thần sắc ngơ ngàng, đã đau đến liêu xiêu, nhe răng trợn mắt, lạnh giọng quát: “Quách quân sư đã sớm ngờ tới buổi tối các người có thể sẽ có hành động, hừ, một lũ ngốc, rốt cuộc tự đưa thân tới cửa rồi”.

Hắn vung tay lên, lập tức có binh sĩ từ từ bức lên.

Tất cả xung quanh đều là binh sĩ quân Hán, phía sau lại là chông sắt, người Hồ không còn đường để trốn.

Huống hồ, rất nhiều người Hồ đều bị thương, không còn lực lượng chiến đấu, bị đánh bại rất dễ dàng. Mặc dù có một số người Hồ tính tình cương nghị, ra sức chống cự, nhưng cũng không phải là tất cả người Hồ đều có dũng khí để chém giết. Cuối cùng, binh sĩ đã chém chết hơn ba mươi người Hồ, lại bắt làm tù binh mấy chục người Hồ còn lại, lấy được thắng lợi.

Như vậy, cái bẫy do Quách Gia bố trí rốt cuộc phát huy công dụng.

Trong doanh trường, Vương Xán nhìn người Hồ bị trói lại, trong mắt hiện lên vẻ dữ dằn. Sự mờ ám của những người Hồ này khiến hắn bức bối không thôi, đã áp lực đến độ muốn giết người. Vương Xán hít sâu một cái, nhìn về phía Chu Thương, căn dặn: “Chu Thương, những người Hồ này giao cho người thẩm vấn, cẩn thận hỏi rõ tình huống. Nếu hỏi ra nơi dừng chân của người Hồ, lập tức tiến đến bắt bớ”.

” dạ! ”

Chu Thương trả lời một tiếng, ra lệnh cho binh sĩ dẫn người Hồ xuống dưới.

Ánh mắt Vương Xán nhìn về phía bốn người Trần Đáo, Quách Gia, Triệu Vân, căn dặn: “các người đều xuống dưới nghỉ ngơi đi, chờ sau khi có tin tức truyền đến, ta sẽ phái người thông báo cho các người”.

Bọn người Triệu Vân nghe vậy, đều lui trở về.

Lúc này, Vương Xán đang ở trong đại trường chờ tin tức.

Nửa canh giờ sau, Chu Thương vẫn chưa tới báo tin; một canh giờ, Chu Thương vẫn chưa phái người tới bẩm báo tin tức...

Vương Xán đợi hơn một canh giờ, vẫn không cách nào đợi nổi. Đến cuối cùng, Vương Xán dứt khoát nằm ở trên giường, chờ Chu Thương đến bẩm báo tin tức. Thật ra, Vương Xán có thể cho Chu Thương ngày mai lại vào bẩm báo tin tức, nhưng người Hồ ra ngoài quá nhiều không trở về nơi trú chân vào ban ngày, người Hồ lãnh binh chắc chắn sẽ nghỉ ngơi, rất có thể sẽ dời nơi dừng chân, cho nên Vương Xán mới một mực chờ tin tức.

Đến sau nửa đêm, Chu Thương rốt cuộc thăm vắn ra chỗ đóng quân của người Hồ.

Lúc hần chạy tới doanh trường của Vương Xán, Vương Xán đang ngủ say. Nhưng mà, sự tình quan hệ trọng địa, chuyện vô cùng khẩn cấp, Chu Thương vẫn bảo Điển Vi đi thông báo cho Vương Xán.

Chờ giây lát, Chu Thương tiến vào trong doanh trường.

Vương Xán trực tiếp hỏi: “Chu Thương, tin tức có đáng tin cậy không? ”

Đây là vấn đề mà Vương Xán quan tâm nhất, một khi tin tức không đáng tin, coi như mất toi công. Chu Thương khẽ gật đầu, nghiêm mặt nói: “chủ công yên tâm, mặt tướng thăm vắn từng người Hồ một, cũng không phải thăm vắn hết tất cả người Hồ cùng một chỗ. Cho nên mặt tướng so sánh đáp án thăm vắn ra với nhau, liền đã xác định tin tức là đáng tin cậy”.

Vương Xán nghe xong, lúc này mới thả lỏng.

Hắn ***, bị người Hồ quá nhiều gần hai ngày, rốt cuộc có thể báo thù.

822. Chương 824: Thế Giới Đã Thanh Tĩnh

Chu Thương đã thăm vắn ra kết quả, cũng xác định bọn người Hồ này đích xác là người Khương.

Phỏng đoán của Quách Gia là chính xác, người Khương là viện quân Mã Đằng tìm đến từ Tây Lương. Mục đích của bọn người Khương này là kéo dài tốc độ lên đường của đại quân Vương Xán, khiến Vương Xán không cách nào đến huyện Hán Hưng.

Trong lòng Vương Xán mừng rỡ, căn dặn: “Sơn Quân, phái người gọi Quách Gia, Trần Đáo, Trương Nhậm cùng Triệu Vân đến”.

” dạ! ”

Điển Vi ôm quyền đáp dạ một tiếng, xoay người đi truyền mệnh lệnh.

Bây giờ đã điều tra ra địa điểm nghỉ chân của người Khương ở nơi nào, nhất định phải phái binh tiêu diệt người Khương. Trong lòng Điển Vi minh bạch, sau khi ra khỏi doanh trường vội vã gọi đến mấy binh sĩ, bảo binh sĩ chia ra đi thông báo cho Triệu Vân, Trần Đáo cùng Trương Nhậm. Chỉ chốc lát sau, ba người đều vào trong doanh trường Vương Xán, chờ mệnh lệnh.

Sau đó, Quách Gia cũng chạy tới.

Vương Xán nhìn về phía Quách Gia, căn dặn: “Phụng Hiếu, người lưu lại ở trong doanh địa, cùng Chu Thương phụ trách sự an toàn của doanh địa”.

” dạ! ”

Quách Gia gật đầu đáp ứng, mà Chu Thương cũng nhận được mệnh lệnh của Vương Xán, phải lưu ở trong doanh địa.

Mặc dù Chu Thương cũng muốn ra trận giết địch, nhưng lệnh vua khó trái, chỉ có thể đáp ứng.

Ánh mắt Vương Xán vừa chuyển, lại nhìn về phía Triệu Vân, Trần Đáo cùng Trương Nhậm, trầm giọng căn dặn: “ba người các người theo ta xuất chinh, tiêu diệt người Khương. Tử Long, người lập tức tập hợp Phá Quân doanh, chuẩn bị đánh lên người Khương vào ban đêm. Nhớ rõ, miệng phải ngậm đũa, ngựa bịt móng, không thể có chút tiếng động nào, nếu ai ảnh hưởng đến đại sự tiêu diệt người Khương, giết không tha! ”

” dạ! ”

Ba người Triệu Vân ôm quyền trả lời, lập tức xoay người đi chuẩn bị.

Vương Xán mặc áo giáp màu vàng, nhưng bên ngoài lại khoác một cái bào bông màu đen. Hắn xách theo Hán đao đi ra khỏi doanh trướng, trong mắt lóe ra quang mang hưng phấn. Điển Vi đi theo sau lưng Vương Xán, trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Đại quân chuẩn bị xuất chinh, cửa chính doanh địa rộng mở, chông sắt rải trên mặt đất cũng được dọn sạch.

Móng ngựa giẫm xuống đất, mặc dù có chấn động rất nhỏ, nhưng sau khi móng ngựa được bịt chặt, thanh âm đã giảm thấp rồi.

Vương Xán suất lĩnh Triệu Vân, Trương Nhậm, Trần Đáo, Điển Vi giục ngựa chạy như điên, giết tới chỗ nghỉ chân của người Khương. Do sắc trời mù mịt, hơn nữa lúc hành quân lại không dám dùng đuốc, cho nên đi đường có chút khó khăn. Phá Quân doanh đi mãi không ngừng khắc nào, dùng thời gian gần ba canh giờ, mới tới được chỗ Chu Thương thăm vấn ra.

Sau khi đoàn người dừng lại, không phát hiện bất kỳ người Khương nào.

Người Khương nghỉ chân, chắc chắn có bó đuốc, đồng lửa, nếu không mấy ngàn người làm sao có thể chịu qua nỗi đêm lạnh?

Vương Xán cười ở trên ngựa Ô Chuy, nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, căn dặn: “chỗ nghỉ chân của người Khương chắc chắn ở gần đây, không thể phạm sai lầm”. Dừng một chút, Vương Xán lại căn dặn: “Tử Long, lập tức phái trinh sát ra, nhanh chóng thăm dò địa hình xung quanh, điều tra vị trí cụ thể của người Khương”.

Sau khi Triệu Vân được lệnh, liền phái ra trinh sát tìm hiểu tin tức.

Đại quân đứng ở trên đường, chờ tin tức.

Lúc một trăm người Khương nhiều doanh, đã là đêm khuya. Mà Chu Thương thăm vấn chỗ nghỉ chân người Khương, lại dùng gần hai canh giờ, hơn nữa Vương Xán mang binh đi đường lại dùng ba canh giờ, đến hiện tại đã là giờ dần, hơn nữa giờ dần đã sắp qua, không lâu sau nữa, chính là giờ mẹo, trời đã sắp sáng.

Không lâu sau, binh sĩ dò xét tin tức đã chạy về.

Hơn nữa, bọn họ đã điều tra xong vị trí nghỉ chân cụ thể của người Khương.

Những người Khương này mặc dù đang nghỉ ngơi, nhưng địa phương lựa chọn lại có chút bí mật. Có điều, đối với sự lực soát của trinh sát, không chỗ nào có thể che dấu nổi, trực tiếp bị trinh sát dò xét ra ngoài. Vương Xán hỏi thăm xem vị trí người Khương cách nơi đây có xa lắm không, lấy được đáp án là chỉ năm dặm đường, cũng không phải là quá xa.

Vương Xán nghe vậy, mang binh chạy tới chỗ người Khương.

Binh sĩ Phá Quân doanh biết vị trí cụ thể của người Khương đã tìm được rồi, đều hưng phấn vô cùng.

Trong lúc nhất thời, sĩ khí đại quân từ từ dâng lên.

Cách năm dặm đường, cũng không xa, nhất là cưỡi chiến mã phi nhanh, càng không mất bao nhiêu thời gian liền đã tới. Lúc này, sắc trời đã sáng dần, phương đông xuất hiện một vòng trắng bạc.

Vương Xán thấy sắc trời sáng rõ, trong lòng lại không có lo lắng gì.

Hắn ra lệnh ột ngàn kỵ binh Phá Quân doanh bao vây xung quanh, để tránh có người Khương đào tẩu. Sau đó, Vương Xán lại hạ lệnh bảo hai ngàn binh sĩ còn lại bắt đầu trùng sát.

Khi kỵ binh tiếp cận doanh địa người Khương, vẫn còn đông lửa đang cháy.

Sau khi chiến mã tới gần, người Khương phụ trách cảnh giới cũng đã phát hiện mặt đất bắt đầu chấn động. Binh sĩ người Khương ngẩng đầu nhìn lại, lại phát hiện quân Hán cỡi ngựa xách đao giết tới, trong nháy mắt sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra, hét lớn: “quân Hán tới rồi, quân Hán cưỡi binh giết tới rồi! ” Giọng nói người Khương cao vút thê lương, khiến người Khương vẫn đang nghỉ tạm đều giật mình tỉnh lại.

Người Khương vội mặc quần áo chỉnh tề, chuẩn bị ra ngoài nghênh địch.

Nhưng mà, khi bọn hắn đi ra trường bỗng, Vương Xán đã suất lĩnh kỵ binh giết lên.

” giết! ”

Vương Xán hét lớn một tiếng, trực tiếp rút Hán đao bên hông ra.

Hai ngày này, Vương Xán bị người Khương ngăn cản, trong lòng tràn ngập sự phẫn uất. Bây giờ sau khi nhìn thấy người Khương, hết thấy chợt bạo phát ra, tất cả lực lượng đều trút xuống Hán đao trong tay, trực tiếp bổ xuống.

” xoẹt xoẹt! ”

Hán đao sắc bén bổ lên trên người Khương, chém người Khương thành hai nửa.

Lực lượng của Vương Xán vốn mạnh mẽ, chỉ là hấn thân ở địa vị cao, ít khi xuất thủ. Bây giờ dẫn theo kỵ binh chém giết, lập tức thể hiện lực lượng mạnh mẽ vô bì. Mỗi một đao hấn bổ xuống, đều là máu tươi văng khắp nơi, tứ chi tung tóe, lại mượn lực lượng ngựa Ô Chuy dưới háng, lại càng mạnh mẽ, không kém lực lượng của Điển Vi chút nào.

Trong lúc nhất thời, sát tính của Vương Xán nổi lên, cỡi ngựa tàn sát bừa bãi ở chỗ nghỉ ngơi của người Khương.

Binh sĩ Phá Quân doanh thấy Vương Xán dũng mãnh vô địch, trong lòng càng thêm kích động, cũng liều mạng giết địch.

Chủ tướng như thế, binh sĩ Phá Quân doanh há có thể yếu thế!

Điển Vi xách hai thanh Thiết kích, theo sát sau lưng Vương Xán. Hai người một trước một sau, điên cuồng giết chóc, giết đến độ trong lòng người Khương sợ hãi, người ngã ngựa đổ. Do Vương Xán dẫn Phá Quân doanh đột ngột giết tới, rất nhiều người Khương còn đang nghỉ ngơi, không có thời gian chuẩn bị, khiến cho người Khương bị đánh đến trở tay không kịp, khó có thể ngăn cản.

Cho dù người Khương có tốc độ nhanh, cỡi ngựa chống cự, nhưng đối mặt với vô số Phá Quân doanh, bọn họ đành bất lực.

Người Khương tử thương, đã càng ngày càng nhiều.

Một số người Khương thấy không cách nào ngăn cản, lập tức cỡi ngựa rút lui. Lúc bọn họ rút lui, thấy kỵ binh quân Hán không ngờ không đuổi theo, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà, bọn họ chạy ra khỏi doanh địa, vừa chạy một đoạn, lại phát hiện bên ngoài doanh địa còn có kỵ binh quân Hán đang đợi bọn họ.

Người Khương chạy tứ tán thấy vậy, trong lòng lập tức lạnh lẽo.

Trong lúc nhất thời, tất cả người Khương chạy ra ngoài đều bị binh sĩ Phá Quân doanh ở bên ngoài giết chết.

Trong doanh địa, đã là máu chảy thành sông.

Phá Quân doanh đột ngột giết vào, mang theo trường thương giết chết cả đám người Khương giống như cắt dưa thái rau. Những này người Khương đến lúc chết cũng không hiểu sao lại tự nhiên lại bại lộ.

Người đầu óc nhanh nhạy, nhớ tới người đem qua đi nhiều doanh. Bọn họ suy nghĩ cẩn thận, thấy rất có thể là những người Khương kia bị bắt, cho nên tin tức mới bại lộ. Nhưng, mặc dù nghĩ ra chỗ mấu chốt, người Khương đã không còn sức đảo ngược tình thế, chỉ có thể để quân Hán tùy ý tàn sát. Gần hai ngàn người Khương, ở sự trùng sát tới lui của Phá Quân doanh, liền giảm bớt nhanh chóng.

Khắp người Vương Xán, Triệu Vân, Điển Vi, Trần Đáo, Trương Nhậm đều là máu tươi của người Khương, năm người đều giết đến đỏ cả mắt, phát tiết sự phẫn uất trong lòng, không ngừng mà giết chóc.

Thời gian trôi qua, tiếng kêu thảm thiết yếu dần.

Lúc này, người Khương chống cự cũng đã rất ít, gần như là không còn.

Phía chân trời xa xôi, thái dương ra sức giãy dựa muốn nhô lên kia, rốt cuộc giãy thoát khỏi đường chân trời, nhô thẳng lên, chiếu khắp vùng đất. Ánh dương rực rỡ lộ ra, xua tan bóng đêm của vùng đất.

Vương Xán cởi bào bong màu đen trên người, ngồi trên lưng ngựa xách đao đứng yên. Hắn mặc áo giáp màu vàng, ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên khải giáp, phát ra ánh sáng chói mắt. Vương Xán nhìn thi thể người Khương đầy đất, khoe miệng chợt nở nụ cười, bọn người Khương này rốt cuộc cũng giải quyết xong rồi.

Phần uất trong lòng Vương Xán, cũng mất sạch.

Trận chiến kết thúc, Triệu Vân, Trương Nhậm cùng Trần Đáo cũng ngừng lại, bắt đầu dọn dẹp chiến trường, xử lý thi thể trên chiến trường. Điển Vi không hề để ý tới máu tươi trên mặt, nhếch miệng cười hắc hắc: “chủ công, chúng ta rốt cuộc có thể yên tâm chạy tới huyện Hán Hưng rồi. Đã không còn người Khương như ruồi bọ nữa, trong lòng rốt cuộc thanh tịnh”.

Vương Xán nghe vậy, cười ha hả.

Ruồi bọ! Nói thật hay, người Khương chính là ruồi bọ.

Đánh chết, thế giới liền thanh tịnh.

823. Chương 825: Tách Ra Hành Động

Ánh mắt Pháp Chính nhìn chằm chằm Lã Mông sáng quắc, cười mỉm nói: “tiểu tướng quân, người là đệ tử thân truyền duy nhất của chủ công, binh sĩ Lang Nha doanh dưới trướng người càng là một tay chủ công huấn luyện ra. Mặc dù trước kia lập được chiến công hiển hách, không phụ lòng chủ công dạy bảo, nhưng nếu cực hạn chỉ vậy, Lang Nha doanh không khỏi quá yếu, chẳng lẽ chỉ huyện Hòe Lý nho nhỏ đã khiến cho người Lang Nha doanh chùn bước? ”

Lúc nói, nụ cười trên khuôn mặt Pháp Chính rõ ràng lộ chút mỉa mai.

Lã Mông thấy vậy, khẽ nhíu mày.

Hắn là đệ tử của Vương Xán, đây là vinh quang vô thượng, chứ không phải là để mất mặt.

Pháp Chính dùng việc này làm cái cớ, thoáng cái đánh trúng xương sườn mềm trong lòng Lã Mông. Lã Mông ngẩng đầu lên, mở to hai mắt, lại nhìn Điển Mãn cùng Hoàng Tự, lớn tiếng nói: “binh sĩ Lang Nha doanh ta xuất mã, chắc chắn đánh hạ được huyện Hòe Lý”.

Điển Mãn cùng Hoàng Tự cũng trừng mắt nhìn Pháp Chính, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Bộ dáng kia, giống như là muốn xông lên đánh Pháp Chính túi bụi.

Bất kể là ai, chỉ cần nói Lang Nha doanh tệ, bọn họ chắc chắn sẽ trợn mắt nhìn.

Pháp Chính cười nhạt một tiếng, hắn cũng không phải là muốn đấu khí với bọn Lã Mông, chỉ là muốn kích khởi tâm hiếu chiến của Lã Mông. Pháp Chính thấy đã đạt được mục đích, nói tiếp: “tiểu tướng quân,

Chính cung cấp một đề nghị cho người. Có thể đi lấy y phục của một số binh sĩ Mã Đằng, sau đó chạy tới huyện Hòe Lý, mượn sự trá này để mở cửa thành, liền có thể giành được thắng lợi”.

Dừng một chút, Pháp Chính lại nói: “Mã Đằng suất lĩnh hơn tám vạn binh sĩ rời khỏi Hòe Lý, lực lượng tuy nhiều, nhưng trong huyện Hòe Lý trống rỗng, thực lực yếu nhược. Chỉ cần tiểu tướng quân có thể lấy được y phục của binh sĩ Mã Đằng, sau đó lừa mở cửa thành, chúng ta liền đã đánh hạ được Hòe Lý. Đến lúc đó, chủ công lại suất lĩnh đại quân trở về, cùng tấn công Mã Đằng, liền nắm chắc thắng lợi rồi”.

Lã Mông nghe xong, cũng khẽ gật đầu.

Hắn cũng không phải người ngu, thấy giọng điệu của Pháp Chính thay đổi, lập tức biết suy nghĩ của Pháp Chính.

Lã Mông suy nghĩ một lát, lại nhìn về phía Trương Hổ, hỏi: “Hổ tử, cách huyện Hòe Lý còn lộ trình bao nhiêu ngày? ”

Trương Hổ theo Lã Mông lãnh binh lên đường, cũng phụ trách chuyện trong quân. Hắn cẩn thận cân nhắc một chút, nói: “huyện Tân Bình cách huyện Hòe Lý vô cùng xa, phỏng chừng chúng ta còn phải đi chừng mười ngày nữa”.

Lã Mông lại hỏi: “mười ngày sao? Nếu hành quân gấp, đoán chừng bảy ngày có thể đến rồi”.

Dừng một chút, Lã Mông lại hỏi: “Mã Đằng cách huyện Tân Bình còn lộ trình bao nhiêu ngày? ”

Trương Hổ lập tức trả lời: “chúng ta chạy một mạch, đã đi mười lăm ngày. Mã Đằng có hơn tám vạn binh sĩ, tốc độ chắc chắn chậm hơn, cho dù đi đường suốt đêm, cũng phải mất mười hai mười ba ngày. Đây là đánh giá của mặt tướng, có điều hẳn không chênh lệch mấy”.

Lã Mông sau khi nghe xong, thở phào một cái.

Có thời gian đầy đủ, hẳn có thể đi lấy quần áo!

Lã Mông nói: “Trời đã khuya, chúng ta không thể nào lấy quần phục của binh sĩ được, ngày mai lại xử lý sau”.

Pháp Chính khẽ gật đầu, cũng không nói gì nữa.

Lã Mông lại nói: “quân sư, sáng sớm ngày mai, chúng ta tách ra hành động. Người cùng Diễn Mãn, Hoàng Tự mang theo binh sĩ tiếp tục lên đường, tăng tốc độ chạy tới huyện Hòe Lý. Có điều, nhất định phải tránh đại quân của Mã Đằng, không thể để hắn phát hiện. Ta cùng Trương Hổ mang theo một trăm binh sĩ Lang Nha doanh lưu lại, ngày mai đi lấy mấy bộ quần áo về, nếu không chúng ta cũng không thể giả như binh sĩ Tây Lương được! ”

Pháp Chính gật đầu nói: “Ừm, liền dựa theo ý kiến của tiểu tướng quân”.

Diễn Mãn cùng Hoàng Tự định nói chuyện, lại bị Lã Mông trừng mắt, chỉ đành âm ức mà đáp ứng.

Lã Mông nhìn về phía Trương Hổ, căn dặn: “Hổ tử, người tới Lang Nha doanh chọn lựa một trăm binh sĩ nhanh nhẹn, ngày mai theo ta đi chấp hành nhiệm vụ”.

” dạ! ”

Trương Hổ ôm quyền đáp dạ, sau đó xoay người rời đi. Lã Mông lại nhìn về phía những người còn lại, khoát tay nói: “đêm đã khuya, đều đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có việc cần hoàn thành”.

Pháp Chính nghe vậy, chấp tay với Lã Mông, rồi xoay người rời đi.

Diễn Mãn cùng Hoàng Tự cũng đứng lên, ra khỏi doanh trướng.

Ngọn đèn mờ nhạt rạng rỡ sinh huy, chiếu sáng cả doanh trướng. Lã Mông ngồi ở trong doanh trướng, vẻ mặt kiên nghị, đột nhiên nắm chặt nắm tay, dùng sức đánh vào không trung hai cái.

...

Sáng sớm ngày kế, đại quân lên đường, theo đường nhỏ tới huyện Hòe Lý.

Trên quan đạo, thì là Mã Đằng suất lĩnh hơn tám vạn binh sĩ.

Bọn họ nghỉ ngơi một đêm, tinh thần vô cùng phấn chấn.

Lã Mông cùng Trương Hổ suất lĩnh một trăm binh sĩ Lang Nha doanh lưu lại, theo sát đằng sau đại quân Mã Đằng. Giữa trưa, đại quân Lã Mông cùng đại quân của Mã Đằng đã kéo ra khoảng cách rất xa, Trong lòng Lã Mông mới buông lỏng xuống. Cả buổi sáng, Lã Mông đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, chính là vì sợ hãi đánh cỏ động rắn, ảnh hưởng đại quân tới huyện Hòe Lý.

Trương Hổ đi theo bên cạnh Lã Mông, bữu môi nói: “lão đại, Pháp Chính kia cũng không phải là ai, không ngờ xem thường người Lang Nha doanh chúng ta, lần này phải cố gắng biểu hiện, tránh bị hấn xem thường”.

Lã Mông biết Pháp Chính sử dụng phép khích tướng, nhưng hấn vẫn không giải thích.

Có lời của Pháp Chính, cũng có thể khiến binh sĩ Lang Nha doanh cố gắng thêm một chút.

Mặt trời đã lên cao, thái dương ảm áp treo trên bầu trời, vô cùng thoải mái. Đoàn người Lã Mông ăn chút lương khô, lại uống chút nước, liền tiếp tục lên đường đuổi kịp đại quân của Mã Đằng.

Trương Hổ nhìn chằm chằm binh sĩ dày đặc, nói: “quân địch nhiều quá, chúng ta muốn hấp dẫn một số binh sĩ ra ngoài thật không dễ dàng. Hơi không chú ý, một khi đại quân của Mã Đằng xuất động, chúng ta cả cọng rẽ cùng không lấy được ấy chứ”.

Mặc dù Trương Hổ vỗ ngực vang bành bạch, nhưng vẫn cảm thấy rất khó khăn.

Bọn họ chỉ có một trăm binh sĩ Lang Nha doanh, mà Mã Đằng lại có hơn tám vạn binh sĩ. So thế lực hai bên, binh lực của Mã Đằng liền giống như một pho tượng sừng sững, không cách nào rung chuyển ở trước mặt bọn họ. Trương Hổ chép chép miệng, nhìn binh sĩ đang nghỉ ngơi, lại nhìn về phía Lã Mông, hỏi: “lão đại, làm sao bây giờ đây? Chúng ta muốn lấy mấy bộ quần áo ra ngoài, khá khó đó”.

Lã Mông trầm giọng nói: “lời nói cũng đã nói ra miệng, làm không được cũng phải làm được”.

Lưu Dương đứng ở phía sau Trương Hổ, nghiêm túc nói: “Hổ Tử, đây chính là chuyện liên quan đến vinh dự Lang Nha doanh chúng ta, người cũng không thể nản lòng như vậy, mau nghĩ cách, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ”.

Trương Hổ nghe vậy, lập tức ỉu xiu.

Hắn đương nhiên biết kết quả của việc không thành, sự tình liên quan đến vinh dự của Lang Nha doanh, hấn chỉ có thể tiếp tục căng não nghĩ.

Nhưng mà, Trương Hổ suy nghĩ một lúc sau, trong đầu không ngờ là hơn tám vạn binh sĩ dưới trướng Mã Đằng cứ đạo tới đạo lui không ngừng, càng ngày càng cao lớn, không cách nào vượt qua.

Trương Hổ thở dài, nhún vai lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Lã Mông nhìn chằm chằm đại quân trên quan đạo dưới sườn núi, vẻ mặt ngưng trọng, thì thào lẩm bẩm: “đại quân của Mã Đằng tất cả đều tụ lại một chỗ, chúng ta không thể nào hấp dẫn một vài binh sĩ được. Hơn nữa sau khi chúng ta xuất hiện, sẽ bị đại quân của Mã Đằng phát hiện ngay lập tức. Điều này đối với chúng ta mà nói, chắc chắn là bất lợi, cho nên nhất định phải bí mật, nhưng vẫn có thể hấp dẫn sự chú ý của binh sĩ Mã Đằng”.

Lã Mông không có cách giải quyết, chỉ có thể từ từ nghĩ.

Lưu Dương nhíu mày, nói: “lão đại, hay là chúng ta dứt khoát cải trang thành bách tính đi ngang qua thành đi”.

Lã Mông lập tức nói: “cải trang thành bách tính bình thường, cái này ngược lại dễ hoàn thành, nhưng chúng ta làm sao động thủ? Mấy vạn binh sĩ người ta đứng chung với nhau, chỉ cần động người một người, mấy vạn binh sĩ này chỉ cần một người phun một miếng nước bọt, cũng có thể dim chết các người. Không được, chiêu này không được, mau nghĩ cách khác”.

Lưu Dương nghe vậy, lại tiếp tục suy nghĩ.

Bỗng dưng, bầu trời trong xanh không ngờ xuất hiện từng đám mây đen, che mất thái dương.

Mây đen che trời, bầu trời thoáng cái tối sầm.

Ánh mắt Lã Mông sáng lên, cười nói: “hắc, chúng ta đúng là bị lú lẫn mà. Nếu ban ngày không được, vậy thì chờ buổi tối lại hành động. Đến lúc đó, đại quân của Mã Đằng đều đã nghỉ ngơi cả, trong doanh địa cũng chỉ có binh sĩ tuần tra, chúng ta chỉ cần dụ dỗ một chút, nhất định có thể khiến bộ phận binh sĩ tuần tra ban đêm rời khỏi doanh địa, ra khỏi doanh để điều tra. Chỉ cần bọn họ ra khỏi doanh địa, chúng ta liền ra tay, như vậy, chúng ta vẫn nấp ở trong chỗ tối, sẽ không bị phát hiện”.

Trương Hổ cười hắc hắc, nói: “lão đại anh minh! ”

Lưu Dương hừ một tiếng, nói: “đồ chỉ giỏi vuốt mông ngựa! ”

Trương Hổ thoáng cái trừng mắt, nói: “tiểu Dương tử, ngươi không nghĩ ra cách gì nha”.

Lưu Dương nghe vậy, lập tức im bặt.

Lã Mông khoát khoát tay, ngăn hai người khắc khẩu, nói: “Được rồi, hai người các ngươi không nên tranh chấp. Đại quân của Mã Đằng lại bắt đầu lên đường rồi, chúng ta cũng phải đuổi kịp mới được. Mau, lập tức lên đường”.

Đoàn người, sau khi xác định kế sách, tiếp tục lên đường.

824. Chương 826: Biện Pháp Cùi Bắp

Cả ngày, Lã Mông đều mang theo một trăm binh sĩ Lang Nha doanh đi theo phía sau đại quân của Mã Đằng.

May là tất cả binh sĩ đều mang đủ lương khô, mới không bị đói bụng.

Hoàng hôn ngã về phía tây, khi thái dương hạ xuống phía tây, Lã Mông rút cuộc thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ đi theo đại quân của Mã Đằng liên tục cả ngày, tinh thần cứ căng thẳng, quả thật mệt mỏi!

Trương Hổ thấy Lã Mông thả lỏng xuống, nói: “lão đại, đại quân của Mã Đằng vẫn đang tiếp tục lên đường”.

Lã Mông nhú mày, trong lòng liền thở dài.

Mã Đằng này thật đúng là biết hành hạ người khác, trời cũng đã tối, mà vẫn tiếp tục lên đường. Cứ theo đà này, đại quân do Lã Mông suất lĩnh cũng phải tăng tốc độ, nếu không lúc Mã Đằng đã chiếm được huyện Tân Bình, bọn họ còn chưa chiếm được huyện Hòe Lý. Dựa theo mưu kế của Pháp Chính, bước đầu tiên phải chiếm huyện Hòe Lý, sau đó cùng đại quân của Vương Xán vây công Mã Đằng, mới có thể vây khốn Mã Đằng.

Nhưng mà, một khi Mã Đằng chiếm được thế chủ động, liền biến thành Mã Đằng phát binh vây công đại quân Vương Xán trước.

Cục diện như vậy, chính là giành thời gian với nhau.

Ai nhanh hơn một bước, người đó liền có thể lấy được nước cờ trên.

Lã Mông biết tầm quan trọng của sự việc, tất nhiên không dám chậm trễ. Hắn đứng nguyên tại chỗ, thở dài một hơi, tiếp tục mang binh đuổi theo đại quân của Mã Đằng. Mặc dù bóng đêm mờ mịt, nhưng binh sĩ của Mã Đằng thấp đuốc lên, bó đuốc cháy hừng hực chiếu sáng cả vùng đất, chiếu sáng cả không trung, khiến cho Lã Mông có thể dẫn binh nhìn rõ sơn đạo, không đến mức bị đường núi lở chồm ảnh hưởng.

Đêm khuya, đại quân của Mã Đằng rút cuộc ngừng lại.

Sau khi Lã Mông nhìn thấy, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm.

Những người Tây Lương này quá liều mạng rồi, khiến người ta không nói nên lời. Chỉ là đi đường, không ngờ đi từ sáng sớm đến đêm khuya, có điều như vậy cũng tạo cho Lã Mông áp lực cực lớn. Thời gian của bọn họ dư dả hơn, chắc chắn tới huyện Hòe Lý sớm hơn Mã Đằng, nhưng Mã Đằng đi đường như vậy, khiến Lã Mông phải thay đổi tốc độ hành quân.

Đại quân của Mã Đằng dừng trại đóng quân, binh sĩ dưới trướng đã sớm uể oải không chịu nổi, đi ngủ thật sớm.

Trong doanh địa, cực im ắng, không có chút động tĩnh.

Những binh sĩ tuần tra kia dường như vô cùng tự tin, hoặc là cho rằng đại quân của Vương Xán đã đi tới huyện Tân Bình, cho nên rất quả quyết rằng từ huyện Hòe Lý chạy tới huyện Tân Bình sẽ không gặp phải quân địch. Vì vậy, binh sĩ thủ doanh đều vô cùng lơ đãng, cũng không phải cứ năm bước một tốp, mười bước một người canh gác, chỉ phải mấy binh sĩ thủ doanh.

Do đó, xác suất thành công của Lã Mông cũng tăng hơn nhiều.

Sau khi đại quân của Mã Đằng nghỉ tạm, ước chừng một canh giờ sau, tất cả ánh đèn trong doanh địa đều tắt ngấm.

Điều này cho thấy, tất cả mọi người trong doanh địa đã ngủ rồi.

Bọn người Trương Hổ cùng Lã Mông nấp ở bên cạnh đường, nhìn chằm chằm doanh địa. Hắn nhìn thấy đèn tắt, chỉ còn lại mấy bó đuốc trong doanh địa đang cháy, khẽ lên tiếng: “lão đại, chúng ta có thể hành động rồi nhỉ. Là mò vào đi? Hay là làm sao?”

Lã Mông nghiêng đầu qua, khẽ mắng: “tiểu tử ngươi là óc thối, hay là óc heo. Người ta có hơn tám vạn binh sĩ ở bên trong, ngươi không ngờ định mò vào. Chúng ta không có ai tiếp ứng, cũng không có ai ủng hộ, tất cả mọi chuyện chỉ có thể dựa vào bản thân chúng ta. Dưới tình huống như vậy, ngươi muốn đi chịu chết ta không ngăn cản, nhưng mà tự đi đi”.

Trương Hổ gãi gãi đầu, cười hắc hắc.

Lưu Dương hỏi tiếp: “lão đại, chúng ta làm sao dẫn dụ bọn chúng ra?”

Lã Mông nói: “cái này thì dễ thôi, các ngươi một người học chim hót, một người chạy thực mạng trong bụi cỏ, khiến binh sĩ tuần doanh trông thấy một bóng dáng mơ hồ. Trong lòng bọn họ hiếu kỳ, liền có thể hấp dẫn bọn họ đi ra”.

Trương Hổ nháy mắt mấy cái, cảm giác rất có đạo lý.

Trông mắt hắn vừa chuyển, nói: “tiểu Dương tử, ngươi cỡi y phục chuẩn bị chạy đi, ta học chim hót”.

Lưu Dương hưng hăng trừng mắt nhìn Trương Hổ, sau đó nhìn về phía Lã Mông, chờ Lã Mông căn dặn. Lã Mông nghe vậy, cười hắc hắc, trên mặt lộ ra nụ cười không có hảo ý, nói: “Hổ Tử, đề nghị này của ngươi đúng là không sai, có điều, là ngươi cỡi quần áo chạy ở trong bụi cỏ, Lưu Dương học chim hót”.

Trương Hổ lộ vẻ nhăn nhó, nói: “lão đại, không thể nào! ”

Lã Mông vẻ mặt nghiêm túc, căn dặn: “tốt lắm, cứ như vậy, thi hành mệnh lệnh đi”.

Lưu Dương nghe vậy, cười gật đầu đáp ứng, sau đó đưa tay đặt ở bên miệng, lập tức học chim hót.

Lập tức, tiếng chim hót trong trẻo vang lên.

Lúc này, dưới bầu trời đêm không có chút âm thanh nào, đột nhiên xuất hiện tiếng chim hót khiến binh sĩ tuần tra ban đêm lập tức chú ý. Cả đám binh sĩ dừng lại, quay đầu quan sát, lại phát hiện trong bụi cỏ ngoài doanh địa có bóng người chạy nhanh. Bọn binh sĩ thấy vậy, khẽ rung mình, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Cổ nhân thờ phụng quỷ thần, những binh sĩ này có biểu lộ như vậy, cũng là hợp tình lý.

Sau khi Giáo úy tuần tra ban đêm nghe thấy, trông thấy trên mặt bọn binh sĩ đều lộ ra vẻ sợ hãi, quát to: “vừa rồi chỉ là gió thổi cỏ lay thôi, không có gì lạ, tiếp tục tuần tra”.

Nhưng, bọn binh sĩ lại khẽ xì xào bàn tán.

Trong bụi cỏ, Trương Hồ cúi đầu xuống, nói: “lão đại, không dùng được! ”

Lã Mông quát: “nói nhảm, ngươi mới thử một chút, đã nói không dùng được. Đừng gấp, chúng ta đợi thêm chút nữa, từ từ gọi lòng hiếu kỳ của bọn hần, cuối cùng chắc chắn có thể thành công”. Dừng một chút, Lã Mông thở dài nói: “đáng tiếc đại quân của Mã Đằng quá nhiều, hơn nữa binh lực lại không là phân tán. Nếu binh lực phân tán, chúng ta còn có thể dùng lợi dụ dỗ, bây giờ lại chỉ có thể sử dụng biện pháp cù bấp này”.

Lưu Dương nghe xong, lập tức ngừng lại.

Đợi chừng một phút, Lã Mông khẽ gật đầu, ý bảo lại bắt đầu.

Chợt, trong bầu trời đêm lại vang lên tiếng chim hót trong trẻo dễ nghe.

Âm thanh kia vang lên ở dưới bầu trời đêm yên tĩnh, lập tức hấp dẫn binh sĩ đang tuần tra ban đêm. Bọn họ quay đầu lại nhìn, lại thấy một bóng người nhanh chóng biến mất ở trong bụi cỏ.

Trong phút chốc, tất cả binh sĩ đều mở to hai mắt nhìn.

Cùng lúc đó, một trận gió lạnh thổi qua. Những binh sĩ tuần tra ban đêm này liền rét run, cảm giác lòng bàn chân phát lạnh, trên mặt cũng lộ ra vẻ sợ hãi. Giáo úy lúc trước mở miệng quát tháo trông thấy bộ dạng của cả đám binh sĩ, trong lòng vô cùng tức giận. Hần suy nghĩ một lát, nếu không giải quyết tình huống trong bụi cỏ ở ngoài doanh địa, chỉ sợ cả buổi tối cũng không an bình.

Vì vậy, Giáo úy quyết định ra ngoài quan sát thử, chứng minh chỉ là gió thổi cỏ lay mà thôi.

Giáo úy hét lớn một tiếng, tùy ý chọn ra mười binh sĩ, đi ra ngoài doanh địa.

Hần làm như vậy, đơn giản là định chứng minh trong bụi cỏ không có quỷ quái, chỉ là tình huống do gió lạnh thổi qua tạo thành mà thôi. Giáo úy dẫn theo binh sĩ, cầm bó đuốc, nhanh chóng ra khỏi doanh địa.

Lã Mông thấy giáo úy cầm bó đuốc đi tới, trong đầu linh cơ vừa động.

Hần quay đầu lại hỏi: “các người ai có tiền xu? ”

Trong quân đội, binh sĩ rất ít giắt tiền xu ở trong người, phần lớn binh sĩ Lang Nha doanh đều lắc đầu. Cũng may, vì nhân số binh sĩ nhiều, cuối cùng cũng lấy ra được từng cái râu tiền. Lã Mông nhận lấy tất cả tiền xu, lén đưa tay sờ trên mặt đất, sau đó từ từ dặt đồng tiền vào trong bụi cỏ um tùm.

Làm như vậy, hần mới có cơ hội động thủ.

Lã Mông mang theo binh sĩ vừa rải tiền, vừa lui về sau, từ bụi cỏ um tùm lui vào trong rừng cây bên cạnh, khiến binh sĩ của doanh địa không cách nào nhìn rõ tình huống. Lã Mông làm như vậy, là vì không muốn cho binh sĩ doanh địa phát hiện tình huống. Bởi vì giáo úy dẫn theo binh sĩ ra ngoài, binh sĩ doanh địa cũng đang cẩn thận dò xét, cho nên Lã Mông phải thật cẩn thận, không thể có chút qua loa.

Chỉ chốc lát sau, Giáo úy mang theo binh sĩ chạy tới.

Bọn họ cầm đuốc, có thể thấy rõ thứ trên mặt đất.

Trong lòng giáo úy cho rằng không có ma quỷ, về mặt chính khí, hiên ngang đi tới trước, cho nên không phát hiện tiền xu trên mặt đất. Nhưng mà, binh sĩ sau lưng Giáo úy lại khác, cả đám binh sĩ đều là cẩn thận dè dặt. Rất nhiều binh sĩ cứ nhìn chăm chăm dưới đất, chậm rãi đi tới, sợ gặp phải ma quỷ.

Khi binh sĩ sắp tới gần bụi cỏ, một binh sĩ hô nhỏ một tiếng, sau đó ngồi xổm xuống.

Binh sĩ dừng lại, lập tức hấp dẫn sự chú ý của binh sĩ khác.

Theo sau đó, Giáo úy cũng phát hiện tình huống trên mặt đất. Hần cúi đầu xuống, phát hiện trên mặt đất rải đầy tiền xu, hơn nữa hướng vào rừng rậm bên cạnh.

Trông thấy tình huống như vậy, con mắt Giáo úy lập tức tỏa sáng.

Lã Mông trốn ở trong rừng sâu, nhìn thấy binh sĩ Mã Đằng ngừng lại, tâm cũng treo cao lên.

Thành công hay không, đều ở thời khắc này.

825. Chương 827: Vàng Đồ Nhỏ Lòng Son

Biện pháp của Lã Mông, có khuyết điểm rất lớn.

Một khi trong lòng Giáo úy nổi lên nghi ngờ, hoặc là hấn gọi ngay binh sĩ tuần tra ban đêm trong doanh địa đến, Lã Mông liền công dã tràng, hơn nữa chỉ có thể nấp ở trong rừng sâu không dám ra ngoài.

Lã Mông đang đánh cuộc, đánh cuộc ý tham trong lòng Giáo úy.

Chỉ cần Giáo úy nhin không được muốn chiếm hết tất cả tiền tài, liền có thể dẫn binh tiến tới.

Đang lúc trong lòng Lã Mông lo lắng khẩn trương, một tên binh sĩ ngồi chồm hổm trên mặt đất khê lên tiếng: “Giáo úy đại nhân, ngài nói đây có phải là người nào đó bị trọng thương, trên người có tiền tài châu báu, chạy một mạch vào trong rừng. Tiền của hấn quá nhiều, mới có thể rơi nhiều tiền xu như vậy không!”

Lúc binh sĩ nói, trong mắt lóe ra quang mang tham lam. Hơn nữa tay của binh sĩ cũng không dừng lại, không ngừng nhặt tiền rơi dưới đất, cất vào trong ngực.

Giáo úy sau khi nghe xong, trong lòng vừa dâng lên một điểm nghi ngờ lập tức mất sạch.

Nếu Lã Mông nghe thấy lời của binh sĩ kia, còn liên tục bái tạ binh sĩ kia à, nếu có lời nói của binh sĩ, thì khó có thể thành công.

Lúc này, tham lam trong lòng Giáo úy đã bị gọi ra.

Không chỉ như thế, mười tiểu binh mà Giáo úy dẫn theo cũng lộ vẻ tham lam, nhìn chăm chăm rừng cây phía trước. Xưa nay, những tiểu binh này chỉ có lương binh, tiền tài không nhiều lắm. Cho dù là Giáo úy, cũng không được chút béo bở nào, tiền tài cũng rất ít. Dù sao thì địa bàn của Mã Đằng cũng không lớn, lại là đất Tây Lương, cho nên tiền tài ít, đãi ngộ của binh sĩ dưới trướng cũng không cao.

Chính vì như thế, tâm của Giáo úy liền động.

Hắn hít sâu một cái, vỗ lên đầu binh sĩ bên cạnh, khê mắng: “nhặt cái gì mà nhặt, đây chỉ là chút tiền mọn thôi. Chúng ta vào trong rừng đi, nói không chừng bên trong có vàng bạc châu báu”.

Giáo úy vừa nói, bọn binh sĩ lập tức thấp giọng phụ họa.

Bọn họ đều đứng lên, châm đuốc nóng lòng muốn đi vào.

Có câu: tiền tài động nhân tâm, những binh sĩ này mới vừa rồi còn lo lắng có quỷ quái quấy phá, nhưng bây giờ hoàn toàn vứt chuyện này lên chín tầng mây, đầy ắp trong đầu đều là chuyện trong rừng có thể có tiền tài.

Giáo úy đi ở phía trước, binh sĩ theo ở phía sau.

Bọn họ một mạch dọc theo chỗ tiền xu rơi đi vào bên trong, dần dần lướt qua bụi cỏ, đi vào rừng cây âm u.

Lúc này, cả đám binh sĩ đều phấn chấn tinh thần, vô cùng kích động.

Có điều, mặc dù trong lòng kích động, nhưng vẫn là có một hai binh sĩ muốn cúi xuống nhặt tiền ở dưới đất lên. Nhưng mà, binh sĩ nhìn thấy Giáo úy đi rất nhanh vào bên trong, hơn nữa binh sĩ chung quanh cũng im lặng mà đi vào trong, bọn họ cũng chỉ có thể tiếp tục đi theo. Do tất cả mọi người xâm nhập vào trong rừng cây, một mình mình ở lại, hiển nhiên là không thích hợp.

Bỏ đuốc bập bùng, có vẻ u lãnh ở trong rừng sâu tối tăm.

Giáo úy dẫn binh sĩ chăm chú đi vào rừng, nhưng lại không chú ý đến phía sau có một bóng đen lén đi lên, phóng nhanh về phía binh sĩ đi ở cuối cùng hơn nữa không thấp đuốc.

” Hự! ”

Qua một lát, tiếng vải rách vang lên.

Chợt, trên cổ binh sĩ đi phía sau cùng có thêm một vết máu. Mượn ánh sáng yếu ớt, còn có thể trông thấy miệng của binh sĩ bị một cánh tay bịt lấy, khiến binh sĩ không cách nào lên tiếng. Sau khi âm thanh rất nhỏ này vang lên, liền lập tức truyền đến tiếng của ‘ Binh sĩ’: “đại nhân, tiểu nhân mắc tiểu, các người đi trước đi, ta tiểu xong sẽ đuổi theo”.

Giáo úy nghe xong, không nói gì, chỉ khoát tay áo.

Đối với Giáo úy mà nói, tất cả tinh thần của hắn đều đặt ở trên tiền tài châu báu trong rừng, nào có thời gian rảnh để ý đến một tiểu binh sĩ muốn đi tiểu.

Về phần những binh sĩ khác, thì cũng như thế.

Bọn họ đều có suy nghĩ giống Giáo úy, tất cả đều mãi suy nghĩ sẽ có một món tiền lớn. Chỉ cần có tiền, những binh sĩ này có thể không làm binh nữa, hoặc là làm đào binh, về quê làm một đại gia ăn chơi trác táng, như vậy không phải là rất tốt sao? Vì vậy, bọn binh sĩ mới có thể một mực đi vào trong rừng sâu.

Chỉ chốc lát sau, ‘ Binh sĩ’ đi tiểu đã trở lại.

Nhưng mà, ở phía sau ‘ Binh sĩ’, không ngờ còn có một bóng người.

Nếu không quan sát kỹ, nhất định sẽ không cách nào phát hiện.

Búi tóc của binh sĩ đi tiểu kia có hơi rối, vẻ mặt lại có chút quái dị. Nếu có người nhìn kỹ một chút, thì rõ ràng không phải là binh sĩ đi theo vừa rồi, mà là Trương Hổ của Lang Nha doanh. Lúc này, Trương Hổ mặc quần áo của binh sĩ Mã Đằng, sau lưng còn có Lã Mông đi theo. Hai người sau khi đuổi kịp đội ngũ, Lã Mông dần dần xông về phía binh sĩ đi ở phía sau.

“Hự! ”

Lại một âm thanh rất nhỏ, binh sĩ đi phía sau thoáng cái mở to hai mắt nhìn, nhưng lại không phát ra tiếng.

Do Trương Hổ đã cầm cây đuốc, cho nên cây đuốc cũng không rơi xuống đất.

Binh sĩ này bị giết chết, lập tức sẽ có một tên binh sĩ Lang Nha doanh lén lút đi theo, khiêng binh sĩ bị giết chết đi. Chỉ chốc lát sau, binh sĩ Lang Nha doanh lại mặc quần áo của binh sĩ Mã Đằng đi theo.

Bởi vì có Trương Hổ che chắn , nên cũng tiện cho Lã Mông làm việc.

Hắn đoạt đi tính mạng từng tên binh sĩ của Mã Đằng, giống như là sử giả đoạt mệnh câu hồn, vô thanh vô tức. Không lâu sau, binh sĩ Lang Nha doanh mặc quần áo của binh sĩ Mã Đằng ở sau lưng Giáo úy càng ngày càng nhiều. Bởi vì càng về sau, Lã Mông liền có thể bảo binh sĩ Lang Nha doanh mặc y phục đi ở phía trước, phân tách binh sĩ Mã Đằng ra, sau đó mượn cơ hội giết chết.

Không bao lâu, mười binh sĩ mà Giáo úy dẫn theo đều bị giết chết hết.

Nhưng giáo úy kia một lòng muốn tầm bảo, không hề chú ý đến động tĩnh sau lưng.

Khi hắn thấp đuốc, định đi tiếp, lại đột nhiên phát hiện trên đường phía trước không còn tiền rơi nữa. Thấy vậy, trong lòng Giáo úy lập tức cảm giác kỳ quái, sao lại tự dừng không còn nữa? Do tiền xu vẫn rơi đều, từ bụi cỏ cho đến tận rừng sâu, bây giờ tự dừng không còn nữa, trong lòng Giáo úy cảm giác hơi không khó tin.

Hắn cúi đầu, thì thảo lắm bầm: “sao lại không còn nữa? Không phải chứ! Chẳng lẽ người mang tiền kia phát hiện ra tình huống, nên đã trốn đi”.

Lúc hắn nói, lại không chú ý đến Lã Mông cùng Trương Hổ đang đi về phía hắn.

Trong lòng Lã Mông buồn cười, không ngờ Giáo úy lại suy nghĩ như vậy.

Hắn khẽ gật đầu với Trương Hổ, một bước phóng lên.

Lã Mông bụm lấy miệng của Giáo úy, không cho Giáo úy lên tiếng, còn Trương Hổ thoáng cái xông lên, một đao cửa yết hầu của Giáo úy. Cả quá trình gần như hoàn thành ở trong nháy mắt, không có chút nào dây dưa nào.

Lúc này, Lã Mông, Trương Hổ, còn thêm chín binh sĩ mặc quần áo của binh sĩ Mã Đằng vào.

Có những y phục này, liền có thể cải trang rồi.

Trương Hổ xoay người lắc lư hai cái, nói: “lão đại, chúng ta có mười một người người mặc quần áo của binh sĩ Mã Đằng, có phải nên lên vào trong doanh địa của đại quân Mã Đằng, tìm đến doanh trưởng mà Mã Đằng nghỉ ngơi, giết chết Mã Đằng không! ” sau khi nói xong, Trương Hổ tiếp tục nói: “chủ công đã từng mang chúng ta xâm nhập doanh địch, giết chết Trương Lỗ, bây giờ vừa vặn có thể sử dụng chiêu này”.

Lã Mông trừng mắt nhìn Trương Hổ một cái, nói: “nói dễ thể, đã nói với người rồi, chúng ta không có viện quân, sau khi giết Mã Đằng rồi làm sao rồi đi, tiểu tử người đứng là ngu ngốc mà”.

Lưu Dương nói: “lão đại, vẫn là nên nghĩ làm sao tiếp tục lấy quần áo”.

Lã Mông gật đầu nói: “Ừm, chúng ta lấy thêm mười bộ y phục, sau đó chuẩn bị rời khỏi đây”.

Sau khi nói xong, Lã Mông ngắt tay một cái.

Lập tức, Trương Hổ cùng Lưu Dương đưa tai tới trước mặt Lã Mông, nghe Lã Mông căn dặn. Sau khi hai người được lệnh, lại chạy ra bên ngoài rừng, gọi một hồi, gọi được hơn mười binh sĩ tới. Vì mép bụi cỏ cách doanh địa một đoạn rất dài, mặc dù âm thanh truyền quá, nhưng bóng đêm quá nồng, không cách nào thấy rõ mặt được.

Chính vì như thế, Trương Hổ cùng Lưu Dương gọi thành công mười binh sĩ tới.

Lã Mông chờ sau khi binh sĩ Mã Đằng tới, trực tiếp dẫn người xông lên.

Hắn có mười một người, chung quanh còn có binh sĩ Lang Nha doanh ẩn núp.

Sau khi Lã Mông dẫn người tiếp xúc với binh sĩ vừa mới vào rừng, Lã Mông tính ra binh sĩ trong doanh không cách nào nhìn rõ tình hình trong rừng, liền bảo binh sĩ dưới trướng phân tán ra, tạo thành cục diện một binh sĩ Lang Nha doanh đấu với một binh sĩ Mã Đằng. Hắn khẽ gật đầu, binh sĩ chung quanh lập tức hành động.

Tất cả mọi người ăn ý mà bịt miệng binh sĩ của Mã Đằng, một đao cửa yết hầu của binh sĩ.

Chỉ trong nháy mắt, liền hoàn mỹ giết chết mười binh sĩ này.

Như vậy, dưới trướng Lã Mông đã có hơn hai mươi binh sĩ mặc quân phục của Mã Đằng. Lã Mông khẽ gật đầu, căn dặn: “Trương Hổ, người dẫn binh sĩ thu sạch tất cả tiền xu trên đất, hơn nữa phải quét sạch mặt đất, không nên để lại dấu vết. Lưu Dương, người mang binh sĩ khiêng thi thể tất cả binh sĩ, chúng ta lập tức rút lui”.

Lúc hắn rời đi, ngay cả thi thể binh sĩ cũng mang đi, có thể nói là sống không thấy người, chết không thấy xác.

Lã Mông mang theo một trăm binh sĩ Lang Nha doanh rút lui, còn thu cả tiền xu lại.

Lập tức, trong rừng cây không còn động tĩnh.

Binh sĩ trong doanh địa thấy giáo úy và binh sĩ đều không trở về, đều mù mờ. Vì Giáo úy cùng hai mươi binh sĩ đồng thời biến mất, khiến bọn binh sĩ càng thêm lạnh lẽo sợ hãi. Lúc mới đầu, bọn binh sĩ đã cảm giác có ma quỷ, bây giờ Giáo úy và binh sĩ một đi không trở lại, càng khiến bọn binh sĩ sợ hãi.

826. Chương 828: Đại Sát Khí Bị Lãng Quên

Giáo úy cùng hai mươi binh sĩ biến mất, cũng không chấn động là bao.

Hơn tám vạn tên lính, đột nhiên thiếu mất hai mươi người, gần như không cần để ý.

Nguyên nhân trong đó, cũng là do bọn binh sĩ ngậm miệng không nói, không tuyên truyền chuyện này. Hơn nữa tướng lĩnh binh không để chuyện này ở trong lòng, khiến cho Lã Mông dẫn theo binh sĩ giết Giáo úy và hai mươi binh sĩ nhưng gặp phải điều tra, trực tiếp được ém nhẹm, tan thành mây khói.

Ngày hôm sau, Mã Đằng suất lĩnh đại quân tiếp tục xuất phát, chạy tới huyện Tân Bình.

Tốc độ bọn họ đi đường rất nhanh, thời gian nghỉ ngơi rất ít.

Phương thức đi đường như vậy, khiến Lã Mông cảm thấy áp lực lớn vô cùng.

Hắn mang theo một trăm binh sĩ Lang Nha doanh rời khỏi đó suốt đêm, chờ sau khi chạy xa lại ném thi thể Giáo úy cùng hai mươi binh sĩ vào núi đồi hoang vu, sau đó dẫn binh sĩ Lang Nha doanh nhanh chóng đuổi theo đại quân.

So với tám vạn gần chín vạn binh sĩ của Mã Đằng, thể chất của binh sĩ Lang Nha doanh liền vượt xa những binh sĩ này. Bất kể là võ nghệ hay lực lượng của binh sĩ, đều chiếm được ưu thế tuyệt đối, bởi vậy tốc độ đi đường của Lang Nha doanh, cũng vượt xa binh sĩ Mã Đằng. Bọn họ chạy về phía huyện Hòe Lý, dùng thời gian một ngày đã đuổi kịp đại quân.

Lã Mông dẫn người trở về trong quân, lập tức ra lệnh, bảo binh sĩ tăng tốc độ.

Lộ trình mười ngày, phải ép thành năm ngày.

Bởi như vậy, Lã Mông mới có đủ thời gian hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc đại quân nghỉ ngơi, Pháp Chính đi đến bên cạnh Lã Mông, nói: “tiểu tướng quân, cường độ đi đường cao như thế, bọn binh sĩ chỉ sợ là khó có thể chống đỡ nổi. Đến lúc đó, cho dù có tới huyện Hòe Lý, nhưng tinh thần bọn binh sĩ mệt mỏi, thể lực không đủ, làm sao có thể tấn công huyện Hòe Lý? Chính đề nghị hoãn một chút, tốc độ đi đường không cần cấp, chỉ cần có thể đuổi tới huyện Hòe Lý ở trong bảy ngày, chúng ta vẫn chiếm được ưu thế rất lớn”.

Đại quân vội vã đi đường như thế, Pháp Chính cũng cảm giác ăn không tiêu.

Vì vậy, Pháp Chính mới đưa ra đề nghị.

Lã Mông nghe vậy, lắc lắc đầu nói: “quân sư, không thể không làm như thế! ”

Trương Hổ ngồi ở bên cạnh Lã Mông, nói tiếp: “quân sư à, lúc bọn ta đi theo đại quân của Mã Đằng, binh sĩ của Mã Đằng từ sáng sớm đã bắt đầu đi đường, đến đêm khuya mới dừng lại nghỉ ngơi. Tốc độ đi đường nhanh như vậy, nếu chúng ta cứ đi chậm rì rì thì tới khi Mã Đằng chiếm được huyện Tân Bình, chúng ta mới đến được huyện Hòe Lý! ”

Pháp Chính nghe xong, khẽ nhún mày.

Đối mặt với tình huống như vậy, hắn còn có thể nói gì chứ?

Pháp Chính suy nghĩ một lát, nói: “Một khi đã như vậy, chỉ có thể gấp rút đi đường, chờ sau khi tiếp cận huyện Hòe Lý, lại để bọn binh sĩ nghỉ ngơi và hồi phục một phen, mới có thể giữ sức chiến đấu”.

Lã Mông nói: “trước mắt cũng chỉ có thể như thế, được rồi, nghỉ ngơi đã, đợi lát nữa lại tiếp tục lên đường”.

Đại quân nghỉ ngơi một khắc, rồi lại tiếp tục bước lên hành trình.

Tốc độ đi đường của đại quân Lã Mông không chút thua kém tốc độ đi đường của đại quân Mã Đằng, thậm chí còn nhanh hơn binh sĩ Mã Đằng. Bọn họ chạy tới huyện Hòe Lý, vốn cần thời gian mười ngày, định là bảy ngày sẽ tới. Nhưng mà, ở dưới mệnh lệnh của Lã Mông, cả đám binh sĩ nhanh chóng đi đường, cuối cùng chỉ dùng thời gian chưa đến năm ngày, đã tiếp cận huyện Hòe Lý.

Tốc độ như vậy, khiến người ta khó có thể tin nổi.

Có điều, bọn binh sĩ cũng uể oải, chật vật vô cùng.

Lúc Lã Mông hạ lệnh nghỉ ngơi và hồi phục, cả đám binh sĩ vào trong trường bỗng ngã lăn ra ngủ. Bọn binh sĩ nghỉ ngơi cả ngày, mới dưỡng đủ tinh thần, khôi phục lại.

Lúc đại quân tiếp cận huyện Hòe Lý, Lã Mông dẫn theo binh sĩ chạy tới dưới chân thành Hòe Lý.

Hắn mang theo hai mươi binh sĩ, cả đám đều mặc y phục của binh sĩ Mã Đằng, định lừa mở cửa thành, lẫn vào trong thành.

Nhưng mà, mặc dù mưu kế của Pháp Chính rất tốt, lại có một sơ hở rất lớn.

Lã Mông cùng binh sĩ dưới trướng mặc dù cường tráng, nhưng khuôn mặt lại khác biệt rất lớn với người Tây Lương. Đây liền giống như nữ tử oai hùng hiên ngang phương bắc so với nữ tử dịu dàng uyển chuyển của Giang Nam, có sự khác biệt rất lớn.

Chỉ cần cẩn thận quan sát, liền lập tức có thể phát hiện khác biệt.

Đương nhiên, khuôn mặt cùng dáng người cũng chỉ là một sự khác biệt, không đủ để làm bằng chứng.

Dù sao binh sĩ quá nhiều, Mã Thiết đóng ở huyện Hòe Lý cũng không thể vì bộ dạng người ta không giống người Tây Lương, liền phán Lã Mông không phải là binh sĩ của Mã Đằng. Nhưng mà, ngoài dự liệu nhất chính là Mã Thiết không hiểu sao lại nói ra một câu tiếng địa phương Tây Lương, Mã Thiết thần xui quỷ khiến mà hỏi một câu, lập tức làm khó binh sĩ của Lã Mông.

Bọn họ đều là người Hán, nói đều là Hán ngữ phổ thông, chẳng nghe hiểu Mã Thiết đang xì xồ cái gì.

Như thế, mưu kế Lã Mông trà trộn vào huyện Hòe Lý lập tức hỏng bét.

Lã Mông hao phí cả ngày đi tới quân doanh của Mã Đằng lấy quân phục, cuối cùng chỉ vì một câu mà bị phủ nhận toàn bộ, trong lòng buồn bực như thế nào là có thể nghĩ. Sớm biết như thế, hẳn nên bắt hai binh Tây Lương về, liền có thể dễ dàng lừa gạt, lẫn vào trong thành. Nhưng bây giờ bị chặn ở ngoài thành, không thể thoải mái mà chiếm lấy huyện Hòe Lý.

Tình huống đột ngột xảy ra như vậy, là điều Lã Mông không ngờ tới.

Có điều, nếu không cách nào lẫn vào trong thành, Lã Mông liền đem đại Quân đóng ở ngoài thành Hòe Lý.

Lén lút không được, vậy thì chỉ có thể trắng trợn tấn công.

Trong doanh địa, đại trướng trung quân.

Lã Mông ngồi ở trên ghế chủ, phía dưới là cả đám văn võ như Pháp Chính, Điền Mãn.

Lã Mông nhìn về phía Pháp Chính, nói: “quân sư, chúng ta vừa tới đã bị chặn ngoài cửa thành, biện pháp của người cũng không phát huy tác dụng rồi, quân sư còn có biện pháp nào tấn công huyện Hòe Lý không”.

Dừng một chút, Lã Mông trầm giọng nói: “chúng ta đã truyền tin tức tới cho chủ công, tin chắc sau khi chủ công nhận được tin tức sẽ lập tức xua binh trở về. Chuyện của chủ công chúng ta không cần quan tâm, nhưng chúng ta chỉ có thời gian hai ngày, phải ở trong hai ngày này giải quyết huyện Hòe Lý, mới có thể vượt trước một bước mà phát động công kích, áp chế đại quân của Mã Đằng ở huyện Tân Bình”.

Điền Mãn, Hoàng Tự sau khi nghe xong, vẻ mặt đều vô cùng ngưng trọng.

Chỉ hai ngày, có hơi ít.

Thành trì Hòe Lý chắc chắn, cũng không dễ tấn công, muốn đánh hạ thành trì ở trong hai ngày, có khó khăn rất lớn.

Pháp Chính nói: “tiểu tướng quân, để ta suy nghĩ cẩn thận một chút! ”

Lúc này, Pháp Chính cũng cảm thấy đau đầu, trong đầu hẳn không phải là không có kế chiếm huyện Hòe Lý, nhưng Lã Mông và Mã Đằng đều đang nắm chặt thời gian, ai trước một bước, người đó liền chiếm được ưu thế. Vì vậy, trong thời gian hai ngày nhất định phải có kỳ mưu dị kế, mới có thể nhanh chóng chiếm lấy huyện Hòe Lý, lấy được nước cờ trên.

Nhưng mà, chinh chiến thời gian dài, lại không thể nào chọn dùng được.

Pháp Chính lâm vào trầm tư, Trương Hổ lại lộ ra vẻ mặt ung dung, nói: “tiểu tướng quân, chúng ta có uy lực hỏa dược mạnh mẽ, sao không dùng hỏa dược? ”

Lã Mông nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Thời gian đã cách hơn hai năm, mặc dù không phát minh ra thứ gì mới, nhưng uy lực hỏa dược lại tăng lên rất nhiều.

Lã Mông nghe thấy đề nghị Trương Hổ, vỗ đầu một cái, nói: “đúng vậy, ta đúng là ngu mà, quên mất vũ khí lợi hại nhất của chúng ta. Tốt, chúng ta liền cho nổ tung cửa thành huyện Hòe Lý, giết vào”.

Pháp Chính biết hỏa được, nhưng trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, hỏi: “tiểu tướng quân, có thể nổ tan cửa thành sao? ”

Trương Hổ nói: “quân sư, người yên tâm đi, nhất định có thể làm được”.

Thật ra, lúc Pháp Chính đưa ra mưu kế trà trộn vào huyện Hòe Lý, Trương Hổ đã nghĩ đến biện pháp dùng hỏa được. Chỉ là, hẳn nghĩ Pháp Chính là quân sư, không tiện tranh luận với Pháp Chính, cho nên cũng không nói gì. Bây giờ Pháp Chính cũng không còn cách gì, vừa vặn có thể cho hỏa được của Lang Nha doanh lên sân khấu, đây vốn là lợi khí công thành, nhưng không lấy để sử dụng, quá đáng tiếc.

Trương Hổ gan lớn, càng dám nghĩ dám làm hơn so với Lã Mông.

Lúc đoàn người Lã Mông ở ngoài đại quân của Mã Đằng, Trương Hổ đã nghĩ trà trộn vào doanh địa giết chết Mã Đằng.

Nhưng mà, Lã Mông lại lắc đầu từ chối.

Bởi vậy có thể thấy được, lá gan của Trương Hổ vô cùng lớn, không bị khuôn sáo trói buộc.

Trong lòng Lã Mông đã có cách, trên mặt cũng nở nụ cười, cười nói: “có hỏa được, chúng ta cũng không cần cưỡng chế công thành, có thể trực tiếp từ cửa thành giết vào. Có điều, vào ban ngày phòng thủ rất mạnh, người của chúng ta sẽ dễ bị phát hiện, cũng không dễ gài hỏa được. Chờ sau khi trời tối, lại bảo binh sĩ Lang Nha doanh mò tới dưới cổng thành, dùng hỏa được nổ tan cửa thành, rồi lại giết vào”.

Diễn Mãn cùng Hoàng Tự khê gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

Phương thức như vậy, mới là phương thức tác chiến Lang Nha doanh chứ!

Pháp Chính biết công dụng của hỏa được, trong lòng cũng đang bắt đầu cân nhắc. Bây giờ có hỏa được, rất nhiều chuyện không cách nào làm được cũng có thể dễ dàng làm được, điều này đối với đại quân mà nói, không thể nghi ngờ là sách lược khả thi hơn.

Lúc này, tất cả mọi người đều chờ trời tối.

Chỉ cần màn đêm buông xuống, chính là thời cơ đánh hạ huyện Hòe Lý.

827. Chương 829: Kẻ Mù.

Mặt trời chiều ngã về tây, dư âm mặt trời lặn chiếu rọi nửa bầu trời.

Huyện Hòe Lý, trên cổng thành.

Mã Thiết mặc giáp trụ, đứng ở trên cổng thành nhìn xa xa, trên khuôn mặt tuấn lãng lộ ra vẻ ngưng trọng. Trong huynh đệ Mã thị, Mã Siêu tướng mạo tuấn vĩ, võ nghệ xuất chúng, trong Diễn Nghĩa được gọi là Cầm Mã Siêu. Nhưng mà, cũng không chỉ một mình Mã Siêu tướng mạo khôi ngô, Mã Thiết, Mã Hưu cũng đều thế, đều tuấn tú lịch sự, nếu ở đời sau cũng là nhân vật cấp thần tượng.

Mã Thiết đột nhiên phát hiện binh sĩ của Vương Xán, trong lòng rất kinh ngạc.

Mã Đằng cùng Hàn Toại dẫn theo đại quân chạy tới huyện Tân Bình, mà binh sĩ của Vương Xán lại tấn công huyện Hòe Lý, vô cùng quái dị.

Vì vậy, trong lòng Mã Thiết tràn đầy lo lắng.

Hai tay hắn chống ở trên tường thành, vẻ mặt ngưng trọng, chậm rãi nói: “Ở trong hôm nay, không ngờ binh sĩ của Vương Xán xuất hiện ở ngoài thành, còn vọng tưởng trà trộn trong thành, thật ngoài dự đoán

của mọi người. Mặc dù bọn họ bị ta nhìn thấu, nhưng theo tin tức mà binh sĩ điều tra tin tức truyền về, binh sĩ mà Vương Xán phái tới không ngờ có hơn hai vạn người, thật khó đối phó”.

Vừa nói xong, Mã Thiết liền thở dài.

Bên cạnh, một tên thiên tướng ôm quyền nói: “hôm nay đều nhờ công tử cơ trí, mới có thể nhìn thấu được quỷ kế, nếu không thì không thể tưởng tượng nổi”.

Mã Thiết khẽ cười, trên mặt vẫn lộ ra nụ cười đắc ý.

Mặc dù trong lòng Mã Thiết có chút lo lắng, nhưng nghe thấy lời thiên tướng khen, trong lòng cao hứng phi thường. Mã Thiết cười nói: “Lương Quân, binh lực chúng ta không nhiều lắm, người nói chúng ta có thể đánh bại đại quân hai vạn của Vương Xán không? ”

Lương Quân lập tức nói: “có công tử ra tay, nhất định có thể đánh bại đại quân của Vương Xán”.

Dừng một chút, Lương Quân lại nói: “Đại công tử danh chấn Tây Lương, đã được chủ công coi trọng vô cùng. Bây giờ thật vất vả công tử mới có cơ hội lĩnh riêng một quân, chỉ cần có thể đánh bại đại quân hai vạn ở ngoài thành, công tử liền có thể đương danh Tây Lương. Đến lúc đó, ngay cả chủ công cũng phải kính trọng, nể trọng công tử mấy phần ấy chứ”.

Mã Thiết nghe vậy, trong mắt bỗng nhiên bắn ra tia khác lạ.

Tuy rằng toàn gia Mã Đằng lúc chống kẻ địch thì rất đoàn kết, hơn nữa mặt ngoài thì con trai của Mã Đằng quan hệ rất tốt với mọi người. Nhưng mà, chuyện có liên quan đến vấn đề sau trăm năm ai kế thừa cơ nghiệp của Mã Đằng, nên trong lòng Mã Thiết cũng có suy nghĩ riêng của hắn.

Lương Quân thấy Mã Thiết động tâm, trong lòng càng thêm hưng phấn.

Lương Quân này vẫn luôn là một tên thiên tướng dưới trướng Mã Đằng, năng lực cũng tầm tạm.

Nhưng mà, tâm tư Lương Quân lại không nhỏ, hắn đã từng định đầu nhập vào Mã Siêu, trở thành thần tử dưới trướng của Mã Siêu. Có điều, tính tình Mã Siêu cao ngạo, toàn chú trọng danh sĩ, chẳng thèm ngó tới tướng vô danh như Lương Quân. Vì vậy, Lương Quân mới đầu nhập vào Mã Thiết, trở thành tâm phúc của Mã Thiết, bây giờ lại cùng Mã Thiết đóng ở huyện Hòe Lý.

Lương Quân có dã tâm, vẫn luôn muốn trèo cao, tất nhiên hy vọng Mã Thiết có được sự nể trọng của Mã Đằng hơn. Chỉ có như vậy, hai quân mới có tiếp tục leo lên, trở thành người có quyền thế.

Mã Đằng không lập người thừa kế rõ ràng, nên con trai dưới gối nhất định sẽ có suy nghĩ.

Tranh đoạt quyền lợi, chính là như thế.

Mã Thiết nghe xong lời của Lương Quân, trong lòng kích động một hồi.

Một lát sau, Mã Thiết lại trầm mặc. Hắn lo lắng nói: “Lương Quân à, phụ thân chiêu mộ đại quân sáu vạn từ Hòe Lý, binh sĩ trong thành thiếu hụt, chúng ta cũng chỉ có binh sĩ thủ thành, không cách nào chủ động xuất kích. Ngoài thành lại có quân địch hai vạn, thực lực cách xa, chênh lệch quá lớn. Chúng ta muốn lấy được thắng lợi, gần như là không thể! ”

Cho dù trong lòng Mã Thiết nhiệt tình, nhưng thực tế cùng suy nghĩ hiển nhiên không khớp với nhau.

Lương Quân muốn cổ động Mã Thiết tranh quyền, tất nhiên sẽ không trốn mắt nhìn Mã Thiết nản chí.

Lương Quân trầm giọng nói: “công tử, chúng ta còn chưa thử qua, làm sao mà biết được chứ? Bất kể thế nào, đều phải nghĩ cách để thử một lần, lỡ như thành công thì sao? Chủ công nhận được tin tức công tử đánh bại đại quân hai vạn của Vương Xán, sẽ cao hứng cỡ nào chứ! Đến lúc đó, công tử liền có thể trở nên nổi bật”.

Mã Thiết nhìn về phía Lương Quân, khẽ gật đầu, hỏi: “Lương Quân, người có cách gì không? ”

Trong lòng Lương Quân còn chưa nghĩ đến vấn đề này, hắn chẳng qua chỉ cổ động Mã Thiết không ngừng, để Mã Thiết tranh đoạt quyền lợi.

Thấy Mã Thiết hỏi, trông mắt Lương Quân vừa chuyển, đột nhiên nghĩ tới một cách, nói: “công tử, huyện Hòe Lý chúng ta không phải là ở gần sông sao? Chung quanh sông nhiều, chúng ta có thể dùng thủy công mà! ”

Mã Thiết lại hỏi: “thủy công như thế nào? ”

Lương Quân trả lời: “nếu muốn dùng thủy công, trước hết phải dụ đại quân của Vương Xán truy kích, chờ đến khi xác định được vị trí, lại nhân chìm đại quân, nhất định chỉ một trận liền thắng. Binh lực chúng ta không đủ, nếu giao phong chính diện với đại quân của Vương Xán, nhất định sẽ không cách nào thủ thắng. Nhưng chúng ta lại có thể mượn phương thức như hỏa công, thủy công, như vậy mới có thể đánh bại hơn hai vạn binh sĩ”.

Mã Thiết nghe vậy, quát to một tiếng hay.

Chợt, Mã Thiết nói: “Lương Quân, người đứng là phụ tá đắc lực của ta, có người bày mưu tính kế, ta không cần lo nữa”.

Lương Quân kích động nói: “công tử có ơn tri ngộ với mặt tướng, mặt tướng sẽ dốc hết toàn lực, không phụ sự hậu vọng của công tử”.

Mã Thiết ừ một tiếng, nói: “chúng ta đóng quân ở trong thành, chắc chắn không thể hoàn thành nhiệm vụ dụ đại quân Vương Xán. Bởi vậy, trước hết phải binh sĩ chọn sẵn xả nước ở chỗ nào, dụ đại quân của Vương Xán ở chỗ nào. Chỉ có hoàn thành từng bước, mới có thể một kích đánh bại đại quân hai vạn của Vương Xán, mặc dù khó khăn, nhưng lại có thể thi hành được”.

Mã Thiết cùng Lương Quân hợp kế một phen, rồi định ra kế sách.

Nhưng mà, hai người lại không biết Lã Mông cùng Pháp Chính đã có kế sách đối phó với huyện Hòe Lý.

Những mưu kế này của Mã Thiết, mới vừa nghĩ ra, đã rất có thể chết từ trong trứng nước, không cách nào áp dụng. Có điều, Mã Thiết có hùng tâm như vậy, lòng tin để chống đỡ Lã Mông cũng có.

Lúc này, không thể nghĩ ngờ là Mã Thiết vô cùng mẫn nguyện, muốn kiến công lập nghiệp.

Thời gian dần trôi, mặt trời cũng từ từ lặn phía cuối chân trời.

Trên cổng thành, không biết đã thấp đuối lên từ lúc nào. Cả đám binh sĩ về mặt nghiêm túc, đang cẩn thận tuần tra. Bởi vì có chuyện ban ngày, binh sĩ trên cổng thành đều vô cùng cảnh giác, sợ Lã Mông lãnh binh công thành suốt đêm. Mã Thiết đã đi nghỉ ngơi, còn Lương Quân vẫn tuần tra ở trên cổng thành như cũ. Hắn là một trong những tướng lãnh thủ thành, tất nhiên không thể thoải mái như Mã Thiết được.

Trăng sáng trên cao, chiếu rọi cả đêm tối.

Lã Mông, Hoàng Tự cùng Diên Mãn suất lĩnh đại quân xuất phát, giết về phía huyện thành Hòe Lý.

“Thùng! Thùng! Thùng! ”

Dưới bầu trời đêm yên tĩnh, tiếng trống trận âm âm vang lên liên tục không ngừng, phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh. Cùng lúc đó, tiếng kèn ô ô cũng theo đó mà truyền đến, truyền từng đợt vào trong huyện thành.

Tiếng trống trận hùng hồn, tiếng kèn sục sôi, vang lên không ngớt.

Âm thanh cực lớn kia vang vọng khắp trời đất, làm cho chim chóc sống chung quanh đều sợ tới mức gianh cánh bay mất, bay về phía xa, không dám dừng lại vào lúc này.

Đại quân hai vạn, nhanh chóng tới gần huyện thành.

Trên cổng thành, sau khi binh sĩ tuần tra nghe thấy tiếng trống trận cùng tiếng kèn, lập tức bày trận đón địch.

Mã Thiết cũng mặc áo giáp vào, cầm vũ khí đi ra. Hắn đứng ở trên cổng thành, nhìn thấy Lương Quân đang bố trí công sự phòng ngự, thâm gặt đầu. Trên cổng thành có đầy đủ khí giới phòng thủ, hơn nữa thành trì Hòe Lý chắc chắn, nhất định có thể ngăn cản sự tấn công của Lã Mông, cho nên Mã Thiết cũng không sợ hãi.

Chỉ cần có thể ngăn trở công kích, hẳn sẽ có cơ hội đánh bại Lã Mông.

Lúc này, tất cả mọi người trên cổng thành đều nhìn chăm chăm ngoài thành, bị đại trận trong đêm mà Lã Mông bày ra hấp dẫn. Bọn họ nhìn về phía Lã Mông, nhưng lại không phát hiện hai bên thành xuất hiện bóng người dao động.

Những bóng người này, là binh sĩ Lang Nha doanh.

Bọn họ cũng không phải là phóng thẳng về phía thành, mà lại do Lã Mông dẫn binh hấp dẫn sự chú ý của Mã Thiết. Có người yểm hộ, binh sĩ Lang Nha doanh có thể thoải mái từ chỗ tối ở hai bên thành lâu tiến tới. Trương Hổ cùng Lưu Dương dẫn hơn mười binh sĩ Lang Nha doanh phóng nhanh tới, chưa mất bao lâu đã tới dưới cổng thành.

Người bọn họ dán sát tường thành, dần dần tới gần cửa thành.

Lã Mông ngồi trên lưng ngựa, nhìn thấy bọn người Trương Hổ cùng Lưu Dương đến nơi an toàn, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Hắn bày ra trận hình lớn như vậy, chính là để người trên cổng thành trở thành kẻ mù, tất cả mọi người đều nhìn ra ngoài thành, nhưng lại không chú ý đến động tĩnh phía dưới cổng thành, để bọn Trương Hổ có thể thoải mái hơn một chút.

Trên cổng thành, Mã Thiết thầm nghi hoặc.

Hắn nhìn chăm chăm Lã Mông cùng đại quân hai vạn, đợi Lã Mông công thành, nhưng Lã Mông dẫn binh ở ngoài thành lâu bốn mươi trượng, cũng không nhúc nhích. Mã Thiết nhìn về phía Lương Quân, hỏi: "Lương Quân, Lã Mông dẫn binh sĩ tới rồi, nhưng lại không bảo binh sĩ công thành, đây là làm trò gì, chẳng lẽ là phô trương thanh thế, cố ý như vậy à?"

Lương Quân cũng lộ vẻ nghi hoặc, lắc đầu tỏ ý không rõ.

Hai người nghi hoặc đầy bụng, mà binh sĩ trên cổng thành cũng như thế.

Có điều, lại không có một binh sĩ nào cúi đầu chú ý tình huống dưới cổng thành. Lúc bọn họ đang nghi hoặc đầy bụng, binh sĩ Lang Nha doanh đã tới sát cửa thành.

828. Chương 830: Thành Hòe Lý Bị Hạ

Dưới cổng thành, Trương Hổ cùng Lưu Dương dẫn theo binh sĩ bận rộn không ngừng.

Vì lo thành trì Hòe Lý chắc chắn, cửa thành dày, cho nên Trương Hổ cùng Lưu Dương mang đến bốn mươi binh sĩ. Trong tay mỗi binh sĩ đều cầm hỏa dược, nhất định phải phá hủy cửa thành trong một lần.

Từng bao hỏa dược chất ở cửa thành, càng chất càng cao, giống như ngọn núi nhỏ.

Mỗi bao hỏa dược đều có kíp nổ thật dài, có thời gian đầy đủ để binh sĩ Lang Nha doanh chạy đến khu vực an toàn. Trong nháy mắt, hơn bốn mươi bao hỏa dược đều được chất ở cửa lớn, hơn nữa tất cả kíp nổ của hỏa dược đều nối lại nhau. Chỉ cần đốt một kíp nổ, kíp nổ khác cũng sẽ được đốt theo.

Trương Hổ hít sâu một hơi, lấy hộp quẹt ra, nhanh chóng châm kíp nổ.

"Xì! Xì!"

Kíp nổ bốc cháy, phát ra tiếng xì xì, tia lửa lóng lánh kia giống như là một con rắn lửa lắt lư rất nhanh.

Trương Hổ thấy vậy, lập tức dẫn binh sĩ lui lại.

Có điều, hướng mà bọn họ lui lại cũng không phải là từ mặt bên thành lâu, mà lại chạy thẳng về phía đại quân của Lã Mông. Khoảng cách thẳng như vậy, không thể nghi ngờ là ngắn nhất nhanh nhất. Tốc độ của

binh sĩ Lang Nha doanh còn nhanh hơn kẻ trộm, khoảng cách hơn mười trượng cần thời gian rất ngắn, hơn nữa chiều dài của hỏa dược cũng đủ thời gian cho bọn họ chạy về.

Trương Hổ vừa chạy, vừa hét lớn: “Đồ ranh con, muốn nổ chết à, chạy mau đi! ”

Trong giọng nói, đầy vẻ đắc ý.

Tốc độ của Lưu Dương rất nhanh, cũng không chậm hơn Trương Hổ. Hắn nghe thấy giọng của Trương Hổ, khẽ lắc đầu, người này luôn kiêu ngạo như vậy, nhưng lại được sự ưu ái của Thục vương, thật khiến người ta khó hiểu. Hai người dẫn bốn mươi binh sĩ Lang Nha doanh vắt chân lên cổ mà chạy. Trong khoảnh khắc bọn họ chạy ra khỏi cửa thành, lập tức thu sự chú ý của binh sĩ trên cổng thành.

Mã Thiết thấy Trương Hổ mang theo binh sĩ từ dưới cổng thành chạy ra, nghi hoặc đầy bụng.

Hắn nhìn về phía Lương Quân, hỏi: “đại quân của Vương Xán ở phía trước, sao lại có binh sĩ từ dưới cổng thành chạy ra chứ? ”

Lương Quân cũng lộ ra vẻ khó hiểu, ngơ ngác.

Hai tay hắn chống ở trên tường thành, thò đầu ra quan sát tình huống ở cửa thành.

Sau khi Lương Quân nhìn thấy rõ tình huống dưới cổng thành, lại càng khó hiểu, ánh mắt giống như là sơn dương lạc đường. Vì phía dưới chất một đồng bao, hơn nữa phía trên bao còn có một kíp nổ, kíp nổ kia đang cháy không ngừng. Lương Quân chưa bao giờ thấy qua vật như vậy, không biết bao kia có ích lợi gì.

Hắn rút đầu vào, lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

Mã Thiết thấy vậy, cũng có chút tò mò, vội vàng thò đầu ra nhìn thử một phen. Lúc đầu Mã Thiết thò ra khỏi thành lâu, kíp nổ cũng vừa cháy hết, sắp lập tức nổ tung.

“Ầm! ”

Một tiếng nổ kinh thiên, từ dưới cổng thành truyền đến.

” ầm ầm! ”

Theo sau đó, lại truyền đến tiếng nổ ầm ầm không ngừng.

Ánh sáng mãnh liệt mà chói mắt đột nhiên tán phát ra từ phía dưới cổng thành, khiến Mã Thiết cũng hoa mắt. Nhưng mà, sau khi ánh sáng mãnh liệt biến mất, Mã Thiết cảm giác được rõ ràng dưới cổng thành truyền đến một cỗ lực lượng cực lớn. Cỗ lực lượng này nghiền nát cửa thành, khiến thành lâu đều chấn động không ngừng.

Sóng nhiệt cực lớn ập vào mặt, thân thể Mã Đằng thoáng cái ngã ra sau, đập vào thành lâu.

Thành lâu lắc lư không ngừng, trên mặt Mã Thiết cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Lương Quân cũng bị một màn vừa rồi làm sợ tới mức ngơ ngẩn, lộ ra vẻ sợ hãi.

Đây là cái quái gì vậy? Không ngờ bá đạo như thế!

Binh sĩ trên cổng thành càng chịu không nổi, một số binh sĩ không ngờ sợ tới mức ngồi co quắp dưới đất, hai chân run rẩy, biểu lộ trên mặt giống như khóc. Bọn họ mới vừa rồi còn hùng tâm tráng chí muốn ngăn cản đại quân của Vương Xán, nhưng động tĩnh dưới cổng thành giống như là mãnh thú hồng hoang giáng lâm, khiến người ta cảm thấy khó tin nổi, hơn nữa không có cách nào ngăn cản.

Mã Thiết phục hồi lại tinh thần, hỏi: “Lương Quân, chuyện gì xảy ra vậy? Chuyện gì xảy ra vậy? ”

Lương Quân cũng không rõ tình hình, chỉ có thể lắc đầu.

” cửa thành phá rồi, cửa thành phá rồi! ”

Đột ngột, dưới cổng thành truyền đến tiếng binh sĩ rống to.

Lúc tiếng nổ mạnh vang lên, cửa thành đã bị nổ tan. Không chỉ như thế, những binh sĩ dựa sát cửa thành cũng bị nổ chết, ngay cả thi thể cũng không còn. Sau khi binh sĩ trong thành chạy đến, phát hiện cửa thành đã không còn, lớn tiếng gầm rú. Bọn binh sĩ nhìn chăm chăm cửa thành, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Cảnh trước mắt, quá rợn người.

Từ xưa tới nay, chưa bao giờ có cửa thành đổ nát đến mức vậy, hơn nữa trước cửa thành còn có một hố to.

Chỉ là tiếng ầm ầm ầm qua đi, cửa thành liền đã biến mất không thấy nữa, điều này làm cho binh sĩ trong thành rung cả mình. Trong nháy mắt Mã Thiết cùng Lương Quân mở to hai mắt nhìn, bất chấp kinh hãi trong lòng, vội vàng dẫn binh sĩ chạy về phía cổng thành. Nếu không thủ ở cửa thành, huyện Hòe Lý chắc chắn sẽ bị đánh hạ.

Lúc hai người lão đạo đi xuống dưới cổng thành, ngoài thành đã truyền đến tiếng hô rung trời.

Lã Mông cỡi ngựa, tay cầm đại đao dài một trượng, hét lớn: “giết! ”

” giết! Giết!..”.

Ba trăm tên binh sĩ Lang Nha doanh đáp lại ầm ầm, tiếp sau đó, hai vạn binh sĩ cũng cố sức gào thét. Bỗng nhiên âm thanh xông thẳng lên trời, ở yên tĩnh trong bầu trời đêm có vẻ đột ngột. Mấy đám mây đen trên bầu trời giống như đều bị tiếng hò hét cực lớn kia đánh tan, rốt cuộc không cách nào tụ lại nữa.

Lã Mông, Điển Mãn cùng Hoàng Tự giục ngựa trùng sát, dẫn theo binh sĩ xông về phía trước.

Bọn họ cách cửa thành chỉ hơn bốn mươi trượng, cưỡi chiến mã xông lên, trong nháy mắt đã tới.

Do sự công phá của hỏa dược, cửa thành xuất hiện một hố to, nhưng lúc Điển Mãn, Lã Mông cùng Hoàng Tự vọt tới cửa thành, chợt gia tốc, giục ngựa nhảy lên, trực tiếp xông vào trong thành.

Lã Mông vung đao bổ chém, rất nhanh giết ra một đường máu.

Hoàng Tự cũng không cam lòng yếu thế, phóng vào trong thành.

Điển Mãn quơ thiết chùy dữ dội, hai thanh thiết chùy phát ra tiếng vù vù, đập nhanh xuống. Nơi Điển Mãn đi qua, không ai có thể địch nổi, không hề có binh sĩ nào có thể ngăn cản Điển Mãn. Ba người bọn họ nhảy vào trong thành, binh sĩ ngăn cản liền giống như là giấy, trong nháy mắt liền đánh tan phồng tuyến do binh sĩ tạo thành.

Theo sát sau đó, binh sĩ Lang Nha doanh cùng binh sĩ bình thường cũng gào thét giết vào, hung hãn vô cùng.

Mã Thiết cùng Lương Quân xuống thành lâu, tổ chức binh sĩ chống cự.

Trong tay Mã Thiết cầm trường thương, quét mạnh, quát to: “tặc tử, chớ có càn rỡ! ”

Ánh mắt hắn quét một vòng, thấy bộ dạng Hoàng Tự cực gầy, lập tức nhắm vào Hoàng Tự, định giết Hoàng Tự trước, rồi lại giết Lã Mông cùng Điển Mãn. Lúc Mã Thiết phóng về phía Hoàng Tự, Hoàng Tự lập tức nở nụ cười. Có thể có cơ hội chém chết tướng địch, điều này chính hợp ý hắn. Nhưng mà, lúc Mã Thiết phóng về phía Hoàng Tự, Điển Mãn lại hoành không giết ra, hai thanh thiết chùy đuổi ra, lập tức ngăn Mã Thiết lại, giao chiến với Mã Thiết.

Trường đao của Hoàng Tự vung lên, mắng to: “Điển hắc tử, ngươi thật không biết xấu hổ”.

Điển Mãn cười hắc hắc, quát: “đều là nam nhân, dựa vào năng lực của mình mà tranh đi”.

Hoàng Tự bĩu môi, chỉ có thể thở dài.

Lúc này, Lương Quân cũng xách đao vọt lên. Hắn và Mã Thiết giống nhau như đúc, đều cẩn thận quan sát, thấy Hoàng Tự gầy ốm, lập tức giết về phía Hoàng Tự.

Lương Quân cùng Mã Thiết đều cho rằng Hoàng Tự rất yếu, cảm thấy rất dễ ra tay.

Nhưng mà, bọn họ lại không biết Hoàng Tự cũng rất lợi hại.

Trong lòng Hoàng Tự khó chịu, lại nhìn thấy có một người vọt tới, trong lòng liền vui vẻ. Hoàng Tự sợ Lã Mông lại hoành không giết ra, trực tiếp giục ngựa nghênh tới. Hoàng Tự khẽ quát một tiếng, vung trường đao trong tay. Lúc vung trường đao, một cổ sát khí từ trên người Hoàng Tự bành trướng ra.

Thần sắc hẩn lạnh lùng, trực tiếp giết về phía Lương Quân.

Hoàng Tự chém ra một đao, trượt trên chiến đao của Lương Quân, trường đao chỉ trong giây lát đã gọt qua cổ Lương Quân.

” phốc! ”

Lưỡi đao xẹt qua, giết chết Lương Quân.

Bên kia, Điển Mãn múa thiết chùy liên tục không ngừng, chỉ chớp mắt đánh trường thương trong tay Mã Thiết văng ra ngoài. Hắn múa thiết chùy, chung quanh thân thể toàn là bóng thiết chùy.

“Bùm! ”

Thiết chùy nện lên ngực Mã Thiết, đem Mã Thiết đánh văng ra ngoài.

Bùm một tiếng, người Mã Thiết rơi xuống đất.

Phóng mắt nhìn kỹ, lồng ngực Mã Thiết đã lõm xuống, lục phủ ngũ tạng đã bị một búa của Điển Mãn đập nát. Mắt Mã Thiết sung huyết, đồng tử lồi ra, trên mặt đầy vẻ không cam lòng. Hắn nằm dưới đất, khoe miệng trào máu tươi không ngừng, chỉ chốc lát sau, một vũng máu tạo thành ngay dưới cơ thể hắn.

Lã Mông thấy Hoàng Tự cùng Điển Mãn giết chết chủ tướng thủ thành, trên mặt cũng nở nụ cười.

Hắn và Điển Mãn, Hoàng Tự trùng sát, giết binh sĩ trong thành tan tác, ngay cả đội ngũ chống cự cũng không thể hình thành, chỉ có thể không ngừng rút lui.

829. Chương 831: Chùy Mở Cửa Chính

Sau nửa canh giờ, cục diện đã hoàn toàn bị khống chế.

Chiến tranh, đã kết thúc.

Huyện Hòe Lý, đã bị Lã Mông nắm giữ ở trong tay.

Lã Mông bảo Hoàng Tự xử lý binh sĩ đầu hàng cùng quét sạch chiến trường, hắn thì mang theo binh sĩ chạy vào trong thành. Nếu Lã Mông nhớ không lầm, thì huyện Hòe Lý là hang ổ của Mã Đằng, gia quyến của Mã Đằng chắc chắn cũng ở trong thành. Mã Thiết bị giết, Lã Mông đương nhiên muốn lãnh binh đi bắt gia quyến của Mã Đằng, có những người này, càng có thể đả kích Mã Đằng hơn.

Lúc Lã Mông mang theo binh sĩ vây khốn huyện phủ, cửa chính của huyện phủ đang đóng chặt.

Lã Mông thấy vậy, ánh mắt nhìn về phía Điển Mãn, nói: “Điển hắc tử, cửa chính huyện phủ giao cho người” .

Điển Mãn khẽ gật đầu, cười nói: “yên tâm, bây giờ ta liền dùng chùy mở cửa chính” .

Lúc nói, Điển Mãn xoay người xuống ngựa, xách song chùy phóng về phía cửa chính huyện phủ. Sau khi hắn xông lên bậc thang ngoài cửa huyện phủ, cũng không đi từng bước một vào cửa chính, mà lại đột ngột quát lớn một tiếng, chân đạp mạnh, mượn lực nhảy lên. Về mặt Điển Mãn nghiêm túc, hai tay vung thiết chùy từ sau đánh tới, ra sức chém thiết chùy ra, đập về phía cửa chính huyện phủ.

” bùm! ”

Hai thanh thiết chùy nện ở trên cửa chính, khiến cửa chính lung lay.

“Rót rót! ”

Cửa chính lung lay, vì lung lay quá mạnh, trên cửa chính không ngừng rơi bụi xuống. Lúc này, binh sĩ trong cửa chính nhìn cửa chính lung lay, mở to hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi. Người chỉ huy bên trong huyện phủ thấy vậy, khẽ nhíu mày, lập tức căn dặn binh sĩ xông lên chống cửa chính, để tránh cửa chính bị phá vỡ.

Ngoài cửa chính, cả đám binh sĩ thấy oai của Điển Mãn, đều mở to hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

Thật mạnh, người này quá kinh khủng!

Lực lượng mạnh mẽ như thế, đúng là mãnh thú thượng cổ!

Nhưng Điển Mãn đứng trên đất, lại tức giận lắc đầu.

Con mẹ nó, hai chùy nện mạnh xuống, cửa chính không ngờ chỉ là lung lay hai cái, thật khiến người ta thất vọng. Điển Mãn vốn tưởng rằng hai chùy có thể đập tan cửa chính, lại không ngờ còn phải nện tiếp. Trong lòng hắn bất mãn, nhưng lại không biết cửa chính huyện phủ không phải là cửa phòng của người nhà nghèo, một cước cũng có thể đá vỡ, cửa chính này không chỉ dày, hơn nữa còn rất kiên cố.

Điển Mãn đặt thiết chùy trong tay dưới đất, đưa tay chà chà trên y phục. Có điều Điển Vi vẫn cảm giác được chưa ổn, lại nhổ ra hai bãi nước miếng ở trên tay trái phải, rồi mới cầm hai thanh thiết chùy lên.

” Giữ! ”

Điển Mãn hét lớn một tiếng, sắc mặt đỏ lên, trên cổ nổi gân xanh.

Hắn dốc hết toàn lực, tay phải vung thiết chùy đập về phía cửa chính. Lúc này đây, Điển Mãn không phải cùng đập song chùy về phía cửa chính, mà lại nện thiết chùy bên tay phải ra trước, định một phải một trái lần lượt nện lên cửa chính. Trong khoảnh khắc thiết chùy trong tay phải nện lên cửa chính, lực lượng cực lớn từ trên thiết chùy trút xuống cửa chính, phát ra tiếng ầm.

Trong cửa lớn, lập tức truyền đến tiếng kêu thảm liên tục.

Thiết chùy của Điển Mãn nện lên cửa chính, liền giống như là cách núi đánh trâu, chấn bị thương binh sĩ trong cửa chính.

Cả đám binh sĩ từ trong cửa chính văng ngược ra ngoài, ngã xuống đất, không ngừng kêu thảm.

Không chỉ như thế, cửa chính đang lung lay không ngừng.

Nhưng Điển Mãn vẫn thấy chưa đủ, tay trái tiếp tục vung thiết chùy, trong nháy mắt đập xuống. Khi cửa chính còn đang lắc lư, thiết chùy lại ầm một tiếng nện lên cửa chính.

Lúc này, Điển Mãn đã nghe thấy tiếng rắc rắc.

Trong lòng Điển Mãn mừng rỡ, biết sắp đánh sập cửa chính rồi.

Điển Mãn lại hít sâu một hơi, dồn tất cả lực lượng lên hai tay trái phải, hai tay vung thiết chùy, nện ầm ầm ở trên cửa chính. Thiết chùy rơi xuống, cửa chính rốt cuộc không chịu nổi những cú đánh luân phiên của Điển Mãn, không ngờ khiến Điển Mãn đánh đến ngã vào bên trong, lực lượng bá đạo cường hoành như vậy, khiến binh sĩ chung quanh nuốt nước miếng một cái.

Khủng bố! Dọa người!

Trong lòng bọn binh sĩ dâng lên ý nghĩ như vậy, lập tức hưng phấn không thôi.

Nhân vật lợi hại như vậy, may mà bọn họ là người một phe, chứ không phải là kẻ địch.

“Ầm! ”

Cửa chính ngã vào trong huyện phủ, trong nháy mắt rớt rầm xuống đất.

Trong phút chốc, một đám bụi mù bay lên, gay mũi vô cùng. Vừa rồi lúc Điển Mãn oanh kích cửa chính, lực lượng cực lớn khiến bọn binh sĩ chống đỡ trong cửa chính đều bị thương, cả đám binh sĩ ngã xuống đất vẫn chưa đứng lên nổi. Bây giờ cửa chính rơi xuống, bọn họ còn chưa chạy ra khỏi phạm vi cửa chính, đã trực tiếp bị cửa chính đè ở phía dưới.

Tiếng kêu thảm, lại truyền đến liên tục.

Hai chân Điển Mãn giang rộng ra, xách theo thiết chùy, ưỡn ngực đứng ở cửa lớn, quả nhiên là uy phong hiên hách.

Nhưng mà, sau khi hần nhìn thấy cảnh bên trong huyện phủ, thoáng cái mở to hai mắt.

” nữ nhân! ”

Điển Mãn thì thào một tiếng, đã thấy có một nữ nhân mặc áo choàng màu trắng, cười trên bạch mã, trong tay xách một thanh trường thương đứng ở trong cửa chính, quả nhiên là anh tư sát song.

Nói chính xác, cũng không phải là nữ nhân, mà lại một hoàng hoa đại khuê nữ.

Cô gái này có khuôn mặt trái xoan, mày như trăng rằm, mặt phấn lạnh lùng, môi anh đào căng mọng, đôi mắt xéch lên, lộ ra một cổ ý lạnh cự người ở ngoài ngàn dặm. Điển Mãn sau khi nhìn thấy cô gái, liền lui về phía sau hai bước, nào còn uy phong lúc này.

830. Chương 832: Mã Vân Lộ

Nữ nhân cỡi ngựa xách thương?

Điển Mãn nhìn cảnh này, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trong suy nghĩ của hần, nữ nhân tốt thì nên như mẹ của hần lo liệu việc nhà, vậy mới được gọi là hiền lương thực đức, được gọi là cô gái tốt. Nhưng mà, nữ nhân trước mắt mặt phấn lạnh lùng, lạnh giống như một khối băng, lại còn xách trường thương, quả thực giống một cô nhím mình đầy gai, khiến Điển Mãn vô cùng khó chịu.

Múa đao lộng thương là việc của nam nhân, không phải là việc của nữ nhân.

Ở trong nhận thức của Điển Mãn, chém giết trên chiến trường là việc nam nhân nên làm; lo liệu việc nhà, đó mới là việc nữ nhân nên làm. Người này là chủ nghĩa đại nam tử điển hình, hiển nhiên không ủng hộ hành động của cô gái này.

Lúc này, Lã Mông đã xông lên theo.

Hần đứng ở bên cạnh Điển Mãn, thấy bên trong huyện phủ có một nữ tử xách thương cưỡi ngựa, cũng lộ ra vẻ quái dị. Quý phủ của Mã Đằng cũng quá khiến người ta thất vọng rồi, lại để một nữ nhân ra ngăn cản đại quân.

Tròng mắt Điển Mãn vừa chuyển, cười hì hì nói: “lão đại, nữ nhân này bộ dạng không tệ, người có thể mang về” .

Dừng một chút, Điển Mãn lại khẽ nói: “người yên tâm, ta sẽ không nói cho chủ công đâu” .

Lã Mông nhíu mày, trừng mắt nhìn Điển Mãn, nói: “Điển hắc tử, ca ca ta chỉ thích nữ tử dịu dàng hiền thực, không muốn lấy về một con cọp cái. Người thử nghĩ coi, nếu lúc người động phòng với nàng, khiến nàng không cao hứng, một cước đạp người xuống giường, vậy thì thảm. Chúng ta phải bắt nàng trước, rồi giao cho chủ công xử lý” .

Điển Mãn gật đầu nói: “Ừm, có lý! ”

Tiếng nói hạ xuống, Lã Mông liền nói tiếp: “Điển hắc tử, song chùy người đánh khắp thiên hạ không có đối thủ, thu thập nữ nhân này quả thực dễ như trở bàn tay, nàng liền giao cho người. Bắt nàng lại, ta sẽ đích thân thỉnh công cho người! ”

Điển Mãn sắc mặt đại biến, quát: “Lã Mông, người vô sỉ! ”

Điển Mãn hần là đại nam nhân đỉnh thiên lập địa, sao có thể ra tay với nữ nhân?

Lã Mông lộ vẻ chính khí, mặt không đỏ, hơi thở không gấp, thần nhiên, nhàn hờ hững căn dặn: “A Mãn, đây là mệnh lệnh, đây là mệnh lệnh ta ra cho người. Nếu người cãi lệnh, cũng đừng trách ta mặt báo với

Điển thúc, nói người không nghe theo mệnh lệnh! ” Điển Mãn rất ngang ngược, nhưng Điển Vi càng bá đạo hơn, nếu Điển Vi nghe được Điển Mãn không nghe hiệu lệnh, chắc chắn sẽ chinh Điển Mãn một trận.

Lã Mông cười hắc hắc, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

Hai mắt Điển Mãn trợn thật lớn, nói: “người thật ác! ”

Nữ nhân ngồi trên lưng ngựa bên trong huyện phủ nghe thấy Điển Mãn cùng Lã Mông nói chuyện, nhất là nghe thấy lời của Điển Mãn, mặt phấn đỏ lên, đôi mắt càng trở nên lạnh lẽo. Đang lúc trong lòng nàng tức giận, chuẩn bị hét lớn, đã thấy Điển Mãn đi tới trước hai bước, quát to: “Này, người lập tức xuống ngựa đầu hàng, bốn tướng sẽ tha cho người một mạng” .

Nữ tử vừa nghe, giận đến mức bốc khói.

Nàng đã lớn như vậy, nhưng chưa người nào dám kêu nàng đến bảo nàng đi như vậy, tên quỷ xấu xí kia quả thực là muốn chết mà.

Nữ tử để ngang trường thương trước ngực, khê nói: “Sửu quỷ, ta chính là con gái Mã Vân Lộc của Mã Đằng, nếu người lập tức dẫn binh lui ra ngoài, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ. Hừ, nếu tiếp tục càn rỡ, đừng trách ta không khách khí” .

Mã Vân Lộc, là con gái duy nhất của Mã Đằng.

Nàng quát lớn, không chỉ không có khí nhu nhược của nữ nhi, ngược lại rất oai hùng, lộ ra một cỗ khí anh hào.

Điển Mãn nghe Mã Vân Lộc nói hần xấu, trong lòng rất bức bối.

Mặc kệ trong lòng Điển Mãn có để ý diện mạo của mình hay không, nhưng bị một nữ nhân chỉ trích như thế, trong lòng chắc chắn rất không thoải mái. Điển Mãn vung thiết chùy nện xuống đất, lạnh giọng quát: “Lão tử mặc kệ người là Mã Vân Lộc, hay là Mã Vũ Lộc, không đầu hàng thì cứ chuẩn bị bị đánh đi! ” lúc nói, Hai chân Điển Mãn đạp một cái, xách thiết chùy phóng về phía Mã Vân Lộc.

Hắn vừa công kích, vừa quát: “Lã Mông, hạ lệnh bao vây huyện phủ” .

Lã Mông biết trong bụng Điển Mãn chứa đầy cơn tức, cũng chẳng để ý tới ngữ khí nói chuyện của Điển Mãn.

Hắn vung tay lên, binh sĩ sau lưng lập tức phóng vào trong huyện phủ.

Tay trái tay phải của Điển Mãn đều xách một thanh thiết chùy, mạnh mẽ phóng về phía Mã Vân Lộc. Điển Mãn không cỡi ngựa, mà Mã Vân Lộc lại cỡi ngựa, chiếm được ưu thế nhất định. Nàng thấy Điển Mãn vọt tới, đôi mi thanh tú nhú lại, tay phải trong nháy mắt múa nhanh trường thương trong tay, quát một tiếng, đâm về phía Điển Mãn.

Cán súng giật giật, mũi thương hóa thành từng điểm sáng lạnh, khiến người ta rùng mình.

Mã Đằng có ba đứa con trai, nhưng chỉ có một đứa con gái, bởi vậy vô cùng cưng chiều Mã Vân Lộc.

Chính vì sự cưng chiều của Mã Đằng, khiến cho Mã Vân Lộc từ nhỏ đến lớn đều không thích dụ dỗ dàng thù mị, lại thích võ trang, từ nhỏ đã luyện võ, thương pháp vô cùng xuất chúng, vô cùng lợi hại.

Điển Mãn thấy trường thương của Mã Vân Lộc đâm tới, hừ một tiếng, lộ ra vẻ khinh thường.

Hắn vung thiết chùy, quét nhẹ qua, liền gạt được mũi thương lóe ra vô số tia sáng lạnh.

Người luyện võ, đều chú ý đến một lực đỡ mười đòn.

Sau khi lực lượng của bản thân đạt đến một trình độ nhất định, thì có thể xem nhẹ võ nghệ. Thương pháp của Mã Vân Lộc lợi hại, múa lên nhiều điểm sáng lạnh, khắp nơi đều là thương hoa, vô cùng rực rỡ chói mắt. Nhưng mà, chỉ cần Điển Mãn quét nhẹ thiết chùy, đã trực tiếp phá vỡ thương pháp của Mã Vân Lộc, đây chính là một lực đỡ mười đòn.

Điển Mãn được thể không buông tha người, lập tức đuổi sát mà đánh.

Tay phải của hắn vung nhanh thiết chùy, quét ngang tới người Mã Vân Lộc.

Thân thể của Mã Vân Lộc rất mềm dẻo linh hoạt, thấy thiết chùy của Điển Mãn quét tới, thân thể lập tức nhảy lui sau, tránh một búa có lực lớn của Điển Mãn, không bị đánh trúng.

Nhưng mà, Mã Vân Lộc lại không ngờ một chùy vừa rồi của Điển Mãn chỉ là kế nghi binh, là để hấp dẫn lực chú ý của nàng. Khi thiết chùy của Điển Vi đảo qua trước người Mã Vân Lộc, thiết chùy trong tay trái của Điển Mãn đột nhiên chém ra, mục tiêu của thiết chùy không phải là Mã Vân Lộc, mà lại nện xuống chiến mã dưới háng Mã Vân Lộc.

Thân hình chiến mã khổng lồ, căn bản trốn không thoát.

” bùm! ”

Một tiếng trầm đục vang lên, thiết chùy nện lên trên bụng ngựa.

Một búa này của Điển Mãn tích súc lực lượng vừa đủ, liền giống như một búa nện lên lồng ngực Mã Thiết lúc ở cửa thành, thoáng cái đánh nội tạng của chiến mã nát bét. Không chỉ như thế, lực lượng cực lớn từ trên thiết chùy truyền ra, nện thân thể chiến mã lắc lư, bốn vó phát run, không cách nào tiếp tục đứng vững, ầm một tiếng ngã xuống đất.

” hí hí hí! ”

Chiến mã đổ rầm xuống đất, miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Chiến mã dưới háng Mã Vân Lộc bị Điển Mãn đánh ngã xuống đất không dậy nổi, bản thân cũng từ trên chiến mã ngã xuống đất. Nàng là một cô gái, cho dù thương pháp tinh xảo, nhưng lực lượng cuối cùng vẫn có hạn, đối mặt với công kích cường thế của Điển Mãn, sau khi ngã xuống đất càng khó chịu nổi. Hai tay nàng chống trên đất, lảo đảo muốn đứng lên.

Đứng ở trên đất, Mã Vân Lộc cảm giác cả người giống như đứt ra từng khúc.

Nàng hít sâu một cái, đè nén khí huyết đang bốc lên, lại quan sát xung quanh. Mã Vân Lộc thấy trường thương vắng tới chỗ không xa bên cạnh, liền định nhặt trường thương lên. Không có trường thương thì không thể giết địch được.

Nhưng mà, tốc độ của Mã Vân Lộc nhanh, tốc độ Điển Mãn còn nhanh hơn nàng.

Vào lúc Mã Vân Lộc ra tay, Điển Mãn thoáng cái đá trường thương của Mã Vân Lộc văng ra ngoài, khiến Mã Vân Lộc không còn vũ khí nữa.

Điển Mãn cười hắc hắc với Mã Vân Lộc, nói: “Đồ quỷ nhỏ, ngươi không còn vũ khí nữa, ta xem ngươi làm sao kiêu ngạo” . Lúc nói, Điển Mãn căn dặn binh sĩ vây xung quanh bắt lấy Mã Vân Lộc.

Sau khi mấy binh sĩ tiếp cận Mã Vân Lộc, lại truyền đến tiếng bang bang.

Mấy binh sĩ, tất cả đều văng ngược ra ngoài.

Những binh sĩ này lộ vẻ kinh ngạc, ngã xuống đất không ngừng kêu thảm.

Điển Mãn nhìn thấy cảnh này, liền nhíu mày. Nếu hắn sử dụng thiết chùy, hai chùy liền có thể đập Mã Vân Lộc thành bánh thịt. Nhưng đối diện là nữ nhân, cho dù nàng kia nói năng lỗ mãng với hắn, cho dù trong lòng Điển Mãn rất chán ghét Mã Vân Lộc, nhưng Điển Mãn cuối cùng vẫn không thể ra tay ác độc với Mã Vân Lộc.

Lã Mông xách trường đao đi tới, cười nói: “Điển hắc tử, khó xử sao! ”

Trông mắt Điển Mãn vừa chuyển, lập tức nói: “lão đại, nữ nhân này giao cho ngươi xử lý” . Sau khi nói xong, thân thể Điển Mãn lóe lên, lập tức chạy ra.

Điển Mãn lui lại xong, lại chạy về phía binh sĩ khác trong huyện phủ, đại khai sát giới.

Lã Mông thấy Điển Mãn chạy đi, cũng không lộ ra bất kỳ vẻ ảo não gì.

Hai mắt hần nhìn Mã Vân Lộc chăm chú, miệng tấm tắc tán thưởng, vừa cười vừa nói: “Mã Đằng kia không ngờ có phúc khí tốt như vậy, sinh ra con trai thì tuần lãng vô cùng, sinh ra con gái lại quốc sắc thiên hương, diễm lệ vô cùng, thật đúng là quái tai. Ừm, nhìn bộ dạng người cũng không tệ, làm tiểu thiếp cho chủ công nhà ta cũng được, đầu hàng đi” .

Mã Vân Lộc nhìn chằm chằm Lã Mông đầy cảnh giác, quát: “cẩu tặc, người đừng hòng vũ nhục ta, bốn cô nương thê không đầu hàng” .

Lã Mông nói: “người sẽ đầu hàng! ”

Mã Vân Lộc hừ một tiếng, lộ ra vẻ khinh thường.

831. Chương 833: Mưu Của Hàn Toại

Lã Mông nhìn chằm chằm Mã Vân Lộc, trên mặt lộ ra thần sắc giống như cười mà không phải cười.

Mã Vân Lộc nhìn thấy vẻ mặt như đòi nợ của Lã Mông, đôi mi thanh tú khẽ cau lại.

Tình huống như vậy, khiến trong lòng nàng dâng lên cảm giác bất ổn. Hai tay Mã Vân Lộc đặt ở trước người, cảnh giác nhìn qua xung quanh, sợ có người nào đó đột nhiên nhào qua, đè nàng xuống đất. Mã Vân Lộc quan sát cẩn thận một phen, phát hiện lúc bình sĩ xung quanh nhìn nàng thậm chí có chút ít sợ hãi, không xông lên.

Thấy vậy, trong lòng Mã Vân Lộc trở nên rất nghi hoặc.

Chẳng lẽ là, tướng lĩnh trước mắt đang có quỷ kế gì?

” lão đại, ta tới đây! ”

Lúc này, lại truyền đến giọng nói của Trương Hổ.

Trương Hổ cùng Lưu Dương đứng chung với nhau, hai người không ngờ dẫn theo binh sĩ áp giải một đám người già và trẻ em đi ra. Lã Mông thấy vậy, nụ cười trên mặt thoáng cái sáng lạn. Lúc trước khi hần phái binh sĩ xông vào phủ đệ của Mã Đằng, liền bảo Trương Hổ cùng Lưu Dương trực tiếp dẫn người đi ra sau hậu viện, mục đích chính là muốn khống chế gia quyến của Mã Đằng trước, mượn cái này khiến Mã Vân Lộc sợ ném chuột vỡ bình.

Mã Vân Lộc thấy một đám người đi tới, trong đó còn có người thân của nàng, lập tức kinh hô: “đại nương, nhị nương. ” . Mã Vân Lộc liếc Lã Mông đầy ai oán, cũng biết Lã Mông không có ý ra tay.

Nàng nhìn chằm chằm Lã Mông hung dữ, ánh mắt kia hận không thể một ngụm nuốt sạch Lã Mông.

Lã Mông chinh chiến sa trường, tâm tính sớm đã cứng cỏi, há có thể bị Mã Vân Lộc hù dọa.

Trên mặt hần mang theo nụ cười hờ hững, nói: “Mã Vân Lộc, gia quyến của người đã bị ta bắt được, chung quanh lại có vô số binh sĩ, người cũng không thể nào đào tẩu được, đầu hàng đi! ”

Lông mày Mã Vân Lộc nhướng lên, khẽ nói: “Bảo ta đầu hàng, tuyệt không có khả năng đâu! ”

Lã Mông vỗ tay khen ngợi, liên tục than thở: “tốt, không hổ là nữ nhi anh hào, bội phục, bội phục! ”

Mã Vân Lộc nghe lời nói bất âm bất dương của Lã Mông, trong lòng càng tức giận không thôi.

Lã Mông sai bước đi đến bên cạnh gia quyến của Mã Đằng, đánh giá cẩn thận gia quyến của Đằng, cuối cùng còn tấm tắc tán thưởng. Mã Đằng kia chỉ là một mánh phu mà thôi, nhưng thê thiếp trong nhà không ngờ đều bộ dạng như hoa như ngọc, mỹ mạo vô song, khó trách con trai và con gái sinh ra đều là kẻ khiến con mắt người ta sáng lên, xem ra là có nguyên nhân cả!

Lã Mông phủ tay, nói: “Mã Vân Lộc, người không đầu hàng, ta liền giết chết đám thê thiếp của Mã Đằng, người thấy thế nào? ” hần khẽ cười, nụ cười giống như ma quỷ.

Mã Vân Lộc sắc mặt đại biến, quát: “cầu tặc, người không là người! ”

Trong giọng nói, mang theo một tia nước nỡ.

Hiển nhiên, Mã Vân Lộc đã bị Lã Mông hù sợ. Nàng có thể không đầu hàng, là vì nàng không muốn bị binh sĩ của Vương Xán làm nhục, nhưng người thân của nàng rơi vào trong tay Lã Mông, khiến trong lòng Mã Vân Lộc rất tuyệt vọng.

Hai quân giao chiến, sau khi người thân bị bắt, kết cục vô cùng bi thảm.

Hơn nữa, tất cả các nàng đều là nữ quyến, sau khi bị bắt, há không phải là càng bi thảm hơn.

Lã Mông thấy Mã Vân Lộc không đáp ứng, đưa tay tùy tiện chỉ vào một người trong gia quyến của Mã Đằng, vừa cười vừa nói: “người đã ý chí sắt đá, vậy liền giết nàng trước, xem người làm thế nào? Đương nhiên, nếu người có thể trở mặt nhìn cả đám người chết ở trước mặt người, ta vẫn sẽ bội phục người, sẽ cho người một đao thống khoái” .

Sau khi nói xong, Lã Mông căn dặn: “Hổ Tử, kéo ra ngoài giết! ”

” dạ! ”

Trương Hổ đáp dạ một tiếng, lập tức căn dặn binh sĩ kéo nữ nhân mà Lã Mông chỉ ra ngoài.

Nữ nhân kia sắc mặt đại biến, khuôn mặt phần sợ tới mức trắng bệch.

Hai chân của nữ nhân dùng sức mà ghì dưới đất, không để mình bị bắt ra ngoài. Nàng hét to: “Vân Lộc, cứu ta, cứu ta! ” Nữ nhân cũng biết tình huống không ổn, hơn nữa sống chết của nàng đều nhờ một ý niệm của Mã Vân Lộc, bởi vậy lớn tiếng khuyên: “Mã Vân Lộc, chẳng lẽ ngươi muốn thấy người Mã gia bị giết hết sao, mau đầu hàng, đầu hàng đi!”

Mã Vân Lộc nhìn nữ nhân bị lôi đi, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ buồn bã.

Nàng nhìn Lã Mông, nói: “người thắng rồi, ta đầu hàng! ”

Lã Mông cũng không lộ ra vẻ đắc ý, trong lòng ngược lại có chút hổ thẹn. Dùng thủ đoạn như vậy bức bách một nữ tử tay không tác sát đầu hàng, trong lòng hẳn có chút không được tự nhiên.

Có điều, trên mặt Lã Mông lại không lộ ra bất kỳ biểu lộ gì, trực tiếp căn dặn binh sĩ trói Mã Vân Lộc lại.

Dừng một chút, Lã Mông lại nhìn về phía Trương Hổ, căn dặn: “Hổ Tử, trông coi kỹ gia quyến của Đằng, không cho phép bất kỳ kẻ nào khi dễ và nhục mạ các nàng, một khi phát hiện có binh sĩ không tuân theo mệnh lệnh, giết không tha! ” Ngực khí Lã Mông lạnh lẽo, khiến binh sĩ chung quanh nhìn không được mà rung mình một cái, nhìn về phía Lã Mông có chút sợ hãi.

Trên thực tế, Mã Vân Lộc xinh đẹp như thế, đích xác hấp dẫn một số binh sĩ.

Do Mã Vân Lộc là tù binh, nên đáng lẽ tiêu đời rồi, nhưng một đạo mệnh lệnh của Lã Mông, khiến ý nghĩ của bọn họ tan vỡ.

Mã Vân Lộc nghe được mệnh lệnh của Lã Mông, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện nàng lo lắng nhất không thể nghi ngờ là sau khi bị bắt, rất dễ gặp phải sự khi dễ của binh sĩ Vương Xán. Ở mặt ngoài các nàng có thân phận có địa vị, nhưng lúc sa vào tù nhân, ai còn thêm để ý người là ai chứ?

Bây giờ có một đạo mệnh lệnh bảo vệ toàn gia các nàng, Mã Vân Lộc cũng không cần lo lắng nữa.

Cả nhà Mã Đằng bị bắt, huyện phủ bị bao vây toàn bộ.

Từ đó, hậu phương lớn của Mã Đằng - huyện Hòe Lý đã trở thành hậu hoa viên của Vương Xán.

Đại quân nghỉ ngơi và hồi phục một ngày ở huyện Hòe Lý, Lã Mông bảo Trương Hổ áp giải cả nhà Mã Đằng vào quân doanh. Đồng thời, Lã Mông lại triệu tập Điển Mãn cùng Hoàng Tự tới, bảo bọn họ chỉnh đốn binh sĩ, sau đó chuẩn bị lên đường trở về, giết về phía huyện Tân Bình. Như vậy, lộ binh sĩ này của Lã Mông đã hoàn thành mưu kế dự định của Pháp Chính.

. . .

Lúc Lã Mông lãnh quân trở về, Vương Xán cũng đã nhận được tin tức mà Lã Mông truyền đến.

Sau khi hần nhận được tin tức, liền triệu tập Quách Gia, Trần Đáo, Trương Nhậm cùng với Triệu Vân, sau khi thương nghị kế sách mà Pháp Chính đưa ra, đều cảm giác có thể thực hiện, liền lập tức xua binh trở về, bao vây tiêu diệt huyện Tân Bình mà Mã Đằng đang tiến đến.

Vương Xán cùng Lã Mông, đều chạy về phía huyện Tân Bình.

Vào một tháng trước, Vương Xán cùng Lã Mông đều lãnh binh rời khỏi huyện Tân Bình, một tháng sau, lại lãnh binh trở về.

Nhưng mà, Mã Đằng lại không chút hay biết.

Khi Vương Xán cùng Lã Mông lãnh binh trở về, Mã Đằng cùng Hàn Toại rút cuộc suất lĩnh đại quân chín vạn tiến vào địa giới huyện Tân Bình. Giữa trưa, đoàn người đến huyện Tân Bình. Vì đi đường cường độ cao liên tục gần một tháng, binh sĩ đều đã mệt mỏi không chịu nổi, không thể chiến đấu nữa, bởi vậy Mã Đằng định lựa chọn một khu vực trống trải làm doanh địa, chuẩn bị dựng trại đóng quân.

Hàn Toại biết được tình huống, lập tức giục ngựa đuổi tới bên cạnh Mã Đằng, nói: “huynh trưởng, mặc dù binh sĩ mệt mỏi, đã không còn chiến đấu được nữa, nhưng chúng ta vẫn có thể đe dọa quân coi giữ của huyện Tân Bình! ”

Mã Đằng hỏi: “Văn Ước có biện pháp gì? ”

Hàn Toại trả lời: “huynh trưởng, chúng ta có đại quân chín vạn, mà huyện Tân Bình lại không có binh để thủ. Chỉ cần đại quân của chúng ta xuất hiện ở ngoài thành, quân coi giữ trong thành nhất định sẽ bị đại quân của chúng ta hù dọa. Vì vậy, ta cho rằng tạm thời chúng ta không nên vội vã dàn xếp cho binh sĩ nghỉ ngơi, mà nên mang theo đại quân chín vạn đi dạo một vòng ở ngoài huyện thành Tân Bình, thể hiện ra thực lực của chúng ta, hù dọa binh sĩ thủ thành, như vậy ngày mai mới có thể làm cổ vũ sĩ khí, chiếm lấy huyện Tân Bình” .

Mã Siêu nghe vậy, đồng ý nói: “thúc phụ nói như vậy rất có lý, trong lòng binh sĩ thủ thành đã không còn dũng khí tái chiến, chúng ta chiếm lấy huyện Tân Bình liền dễ như trở bàn tay” .

Mã Đằng thấy con trai cũng đồng ý, liền gật đầu đáp ứng.

Hai trùm sò trong quân nhanh chóng đạt thành ý kiến, đại quân tiếp tục lên đường, đi thẳng tới huyện thành huyện Tân Bình.

Khi Mã Đằng cùng Hàn Toại suất lĩnh đại quân chín vạn tới ngoài huyện thành huyện Tân Bình, binh sĩ đông nghịt khiến quân coi giữ trong thành sợ hãi kêu lên một tiếng. Mã Đằng mượn uy thế đại quân, lại mở miệng đe dọa binh sĩ thủ thành, bảo người thủ thành chủ động đầu hàng. Sau đó, Mã Đằng mới mang theo binh sĩ bỏ đi.

Cuối cùng, đại quân dựng trại đóng quân ở ngoài huyện thành Tân Bình.

Bởi vì Mã Đằng đi bộ một vòng ở ngoài thành, khiến cho trong thành dấy lên sóng gió động trời.

Huyện lệnh huyện Tân Bình mới nhậm chức hoảng loạn, sợ hãi không thôi.

Ngày xưa, binh lực của Vương Xán chưa đủ chín vạn, đã có thể dễ dàng chiếm lấy huyện Tân Bình. Bây giờ Mã Đằng cùng Hàn Toại suất lĩnh đại quân chín vạn hùng hổ đánh tới, muốn đánh hạ huyện Tân Bình quả thực là dễ như trở bàn tay, hơn nữa Mã Đằng cùng Hàn Toại có uy vọng rất cao ở Tây Lương, đại quân của bọn họ tiến tới, khiến tâm tư của bách tính trong thành đã bắt đầu rục rịch.

Trong lúc nhất thời, trong thành hỗn loạn, đã có người chuẩn bị góp sức cho Mã Đằng.

Bởi vậy, liền có thể nhìn ra năng lực của Hàn Toại.

Chỉ là thị uy, cũng có được hiệu quả lớn như thế, có thể nói là hạ bút như thần.

Đại quân của Mã Đằng sau khi đóng quân ở ngoài thành, đại quân rốt cuộc có thời gian nghỉ ngơi. Những binh sĩ này đã sớm không chịu nổi, bây giờ có thời gian nghỉ ngơi, liền ngã đầu đi ngủ.

Một đêm này, không thể nghỉ ngơi là an tĩnh nhất.

832. Chương 834: Mã Đằng Trọng Đoạt Tân Bình

Đêm đã khuya, nhưng huyện phủ huyện Tân Bình lại đèn đuốc sáng trưng.

Huyện lệnh huyện Tân Bình tên là Hầu Phương, là Huyện lệnh sau khi Vương Xán giết chết Huyện lệnh Thôi Chân vốn có, một lần nữa lập ra.

Lúc ấy, Vương Xán điên cuồng mà giết một nhóm người, dùng thủ đoạn sấm sét kinh sợ đại tộc ở huyện Tân Bình. Nhưng mà, sau đó Vương Xán cũng cho đủ chỗ tốt, để tộc trưởng đại gia tộc trong huyện - Hầu Phương đảm nhiệm huyện lệnh huyện Tân Bình.

Hầu Phương này được bổ nhiệm làm Huyện lệnh, trong lòng vui mừng không thôi.

Trước đây, Vương Xán cứ chiến là thắng, quân tiên phong rất mạnh, lại là Thục vương của Ích Châu.

Hầu Phương quán trên cây đại thụ Vương Xán này, trong lòng dương dương tự đắc, liền nghĩ tiền đồ sau này sẽ giống như gấm, lại càng cao húng hơn.

Nhưng mà, hắn mới tiền nhiệm được một tháng, Mã Đằng liền suất lĩnh đại quân chín vạn đánh tới, hơn nữa Hàn Toại cũng ở trong đó, khiến trong lòng Hầu Phương rất sợ hãi. Mã Đằng cùng Hàn Toại đều là nhân vật đứng đầu Tây Lương, uy vọng mười phần, hai người cùng lãnh binh giết tới, khiến Hầu Phương lâm vào trong tình cảnh khó có thể lựa chọn.

Hầu Phương bây giờ là người của Vương Xán, nhưng đại quân chín vạn của Mã Đằng và Hàn Toại tới gần, hắn căn bản không ngăn được.

Nhưng mà, nếu đầu hàng, sau khi Vương Xán lãnh binh giết về, hắn há không phải là tự tìm đường chết.

Bất kể làm như thế nào, Hầu Phương cũng khó có thể lựa chọn.

Lúc này, Hầu Phương ngồi ở trong đại sảnh, phía dưới ngồi phụ tá của Hầu Phương.

Hầu Phương than thở, trên mặt lộ ra chán chường, nói: “vốn tưởng rằng Bốn quan trở thành huyện lệnh huyện Tân Bình, là tổ tiên Hầu gia ta tích đức, mới có chỗ tốt ngày hôm nay. Nhưng bây giờ Mã Đằng cùng Hàn Toại suất lĩnh đại quân chín vạn đánh tới, chúng ta căn bản không ngăn cản được! Ài, sáng sớm ngày mai, nếu Mã Đằng và Hàn Toại công thành, nhất định sẽ không ngăn được, sau khi thành bị phá ta liền sẽ thân nơi xứ lạ rồi” .

Phía dưới, một phụ tá hơi mập nói: “đại nhân, sao chúng ta không mở thành đầu hàng chứ? ”

Hầu Phương lại thở dài: “ta đương nhiên đã từng nghĩ qua chuyện này, nhưng nếu Thục vương lại lãnh binh giết về, vậy chúng ta phải làm sao? ”

Lúc này, phụ tá khác có tướng mạo gầy gò nói: “đại nhân, ta cũng cho rằng nên đầu hàng, chỉ có đầu hàng mới có đường ra” .

Hầu Phương nghe vậy, khẽ nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

Vừa rồi hắn đã giải thích nguyên nhân rõ ràng, nhưng phụ tá vẫn kiên trì đầu hàng, nhất định là có nguyên nhân. Thân thể Hầu Phương hơi nghiêng về phía trước, trầm giọng hỏi: “tiên sinh, là như thế nào? ”

Phụ tá tướng mạo gầy gò kia ngồi ngay ngắn, nghiêm mặt nói: “bây giờ nếu chúng ta đầu hàng Mã Đằng, nhất định có thể nhận được sự đồng ý của Mã Đằng. Như thế, Mã Đằng sẽ không giết đại nhân, đại nhân liền có thể giữ được tánh mạng. Nhưng mà, nếu đại quân của Thục vương giết về, một khi Thục vương

đánh bại Mã Đằng, chúng ta lại đầu nhập Thục vương, trực tiếp nói với Thục vương là bị bức bất đắc dĩ, không thể không đầu hàng, nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ tới Thục vương, như vậy, liền có thể bảo toàn vị trí của đại nhân” .

Lông mày Hầu Phương chau lại, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Rất hiển nhiên, đây là cách ngã theo chiều gió.

Phụ tá hơi mập kia tựa hồ là nhìn thấu suy nghĩ của Hầu Phương, tiếp tục nói: “đại nhân, muốn một lòng, thì phải có thực lực đầy đủ. Chúng ta không có binh lực, không có vũ khí, tường thành của huyện Tân Bình cũng không đủ chắc chắn. Vì vậy, lực lượng huyện Tân Bình là không thể ngăn cản Mã Đằng, chúng ta chỉ có thể đầu hàng thôi” .

Hầu Phương sau khi nghe xong, thở dài bất đắc dĩ.

Hắn ngẩng đầu nhìn ra ngoài đại sảnh, thật lâu, mới lên tiếng: “tốt, sáng sớm ngày mai, mở thành đầu hàng! ”

Phụ tá gầy gò lại nói: “đại nhân, nếu đầu hàng, vẫn là đêm nay thì tốt hơn. Chỉ có đi ngay trong đêm nay, mới có thể khiến Mã Đằng không cách chức quan của đại nhân, mới có thể giữ lại thân hữu dụng! ”

Hầu Phương biến sắc, nếu là như vậy, liền giẫm lên vết xe đổ của Mã Đằng.

Phụ tá gầy gò lại nói: “nếu đại nhân lo lắng, thì có thể phái ra tâm phúc đáng tin cậy đi về hướng Vương Xán lãnh binh, báo cho Vương Xán đại nhân là giả ý đầu hàng. Như vậy, đại nhân vừa có thể đạt được sự tín nhiệm của Mã Đằng, cũng có thể đạt được sự tín nhiệm của Vương Xán, mặc kệ ai giành được thắng lợi, đại nhân đều có thể vững như Thái Sơn, có thể tiếp tục đạt được tín nhiệm” .

” Hay! ”

Hầu Phương sau khi nghe xong, lập tức phá lên cười.

Nhưng mà, trong mắt phụ tá gầy gò kia lại hiện lên một tia lo lắng. Hành động như vậy mặc dù tốt, nhưng một khi Mã Đằng phát hiện ra tình huống, kết cục của Hầu Phương sẽ vô cùng thảm.

Hầu Phương cũng không để ý những chuyện này, nói: “hai vị tiên sinh đi nghỉ ngơi đi, ta liền an bài ngay bây giờ” .

Phụ tá hơi mập cùng phụ tá gầy gò đứng lên, chấp tay thi lễ với Hầu Phương, sau đó xoay người rời đi. Hầu Phương cũng đứng dậy đi viết một phong thư, căn dặn binh sĩ tâm phúc chờ lúc hân rời khỏi cửa thành thì lên rời đi báo tin.

Hầu Phương triệu tập quan viên cùng binh sĩ huyện Tân Bình, chậm rãi rời khỏi huyện phủ.

Không lâu sau, đoàn người ra khỏi cửa thành, tiến vào đại doanh của Mã Đằng và Hàn Toại.

Bởi vì Hàn Toại cùng Mã Đằng hành quân liên tục không ngừng, cũng rất mệt mỏi, nên không phái ra trình sát giám thị động tĩnh của huyện Tân Bình. Ở trong mắt Mã Đằng và Hàn Toại, huyện Tân Bình giống như một con kiến nhỏ, tùy thời đều có thể nghiền nát. Bởi vậy, hai người đều sớm nằm ngủ, không tiếp tục xử lý công vụ.

Khi Hầu Phương thấp đuốc, vén ánh trăng, đi tới doanh địa, thì lại bị binh sĩ tuần doanh chặn ở bên ngoài. Binh sĩ trong doanh địa mau chóng tập hợp, đem bọn người Hầu Phương bao vây lại.

Hầu Phương đem chuyện đầu hàng nói cho tướng lãnh tuần tra, để tướng lãnh đi thông báo cho Mã Đằng.

Tướng lãnh nghe vậy, liền mừng rỡ trong lòng.

Có thể không đánh nhau, tất nhiên là không còn gì tốt hơn.

Tướng lãnh vội vã đánh thức Mã Đằng, nói cho Mã Đằng biết huyện lệnh huyện Tân Bình vào đầu hàng. Sau đó, tướng lãnh lại đưa người mà Hầu Phương cùng mang đến vào trong đại trường trung quân. Đoàn người Hầu Phương đội ước chừng một khắc, tướng lãnh trong quân như Mã Đằng, Hàn Toại, Mã Siêu, Diêm Hành, Mã Hưu đều đến đông đủ, đều nhìn Hầu Phương tới đầu hàng.

Hầu Phương biết rõ Mã Đằng, sau khi thấy Mã Đằng ngồi xuống, lập tức dập đầu lạy nói: “Mã Tướng quân suất lĩnh đại quân tới đây, chúng ta tự biết không địch lại, nguyện ý mở thành đầu hàng, mời Mã Tướng quân vào thành” .

Mã Đằng nghe vậy, trong lòng vui mừng.

Nhưng mà, hắn lại dâng lên lòng kiêng kỵ nồng đậm với Hàn Toại.

Hàn Toại lợi hại như thế, khiến trong lòng hắn có chút lo lắng không biết có thể ngăn chặn Hàn Toại không.

Có điều, đây chỉ là ý niệm lóe lên tức thì trong đầu Mã Đằng, lại trở về trấn an Hầu Phương, bảo Hầu Phương yên tâm, sẽ không đụng binh với huyện Tân Bình. Sau khi Mã Đằng nói một trận, lại để Hầu Phương trở về thành. Hắn cũng không cao hứng đến độ quên hết tất cả, trực tiếp tiến vào huyện Tân Bình ngay trong đêm, mà lại chờ qua ngày mai rồi mang theo đại quân cùng vào huyện Tân Bình.

Như thế, Mã Đằng mới không có nguy hiểm.

Hầu Phương chiếm được sự nhận lời của Mã Đằng, trong lòng yên tâm, còn không còn lo lắng. Tâm tình của hắn lúc trở về huyện Tân Bình rất sáng khoái, còn Mã Đằng sau khi giải tán bọn người Hàn Toại, lại lưu Mã Siêu lại ở trong đại trường.

Giờ phút này, trong đại trường chỉ còn Mã Siêu và Mã Đằng.

Mã Siêu hỏi: “Phụ thân, có chuyện gì à? ”

Mã Đằng định nói với Mã Siêu về chuyện Hàn Toại, nhưng hai quân là minh hữu, hắn muốn mở miệng lại cảm giác không thích hợp. Cuối cùng, Mã Đằng khoát tay áo, nói: “không có chuyện gì, ngươi về đi, ngày mai chúng ta tiến vào huyện Tân Bình” .

Trong lòng Mã Siêu khó hiểu, mang theo đầy bụng nghi hoặc mà rời đi.

Sáng sớm ngày kế, Mã Đằng cùng Hàn Toại mang theo đại quân đi vào huyện Tân Bình, còn Hầu Phương thì mở thành đầu hàng.

Sau khi đại quân vào thành, Mã Đằng lập tức hạ mệnh lệnh, bảo Hầu Phương tóm tất cả những người theo phe Vương Xán ra ngoài giết chết toàn bộ. Chỉ cần là người theo phe Vương Xán, không có một người nào sống sót.

Lần giết chóc này, liền đã giết chết vô số người.

Một tháng trước, Vương Xán tàn sát một nhóm người.

Một tháng sau, Mã Đằng lại tàn sát một nhóm người.

Trên thực tế, Hàn Toại từng khuyên Mã Đằng, bảo Mã Đằng lôi kéo những người này, cho bọn họ sử dụng. Nhưng mà, trong lòng Mã Đằng nổi lên sự đề phòng với Hàn Toại, tất nhiên sẽ không đáp ứng. Hàn Toại càng khuyên bảo, hắn lại càng không đồng ý, cho nên đã giết vô số người, khiến người của huyện Tân Bình đều sợ hãi hắn.

Trải qua chuyện này, đại tộc của huyện Tân Bình cơ hồ bị tàn sát sạch sẽ.

Về phần Huyện lệnh Hầu Phương, vì đề nghị của phụ tá mà vưng như Thái Sơn, không có chút nguy hiểm nào.

833. Chương 835: Đa Mưu Túc Trí

Chả hiểu sao 2 chương này lại không khớp nhau, mình dịch cũng thấy kì kì ~.

~Thật lâu sau, Mã Đằng mới hỏi: “Văn Ước, ngươi là tính thể nào? ”

Rất hiển nhiên, Mã Đằng là muốn lấy lui làm tiến, thử ý nghĩ trong lòng Hàn Toại trước.

Tiếng nói vừa hạ xuống, Mã Siêu liền nhú mày, tựa hồ là bất mãn phụ thân chỉ hỏi Hàn Toại. Mã Đằng cũng nhìn thấy biểu lộ của Mã Siêu, cười nhạt một tiếng, không có bất kỳ động tác gì.

Hàn Toại nghe được câu hỏi của Mã Đằng, tựa hồ có chút khó xử.

Thần sắc hần do dự, lộ ra vẻ ngưng trọng.

Thật lâu sau, Hàn Toại mới chậm rãi nói: “huynh trưởng đã từng suất lĩnh đại quân giao chiến với Vương Xán, lại bị Vương Xán đánh bại dễ dàng, hơn nữa Mạnh Khởi hiền chất đã từng bị Vương Xán nhốt, ngay cả Bàng Đức Bàng Lệnh Minh cũng bị Vương Xán bắt đi. Đại thù như thế, ta là huynh đệ kết nghĩa của huynh trưởng, đương nhiên là sẽ báo thù cho huynh trưởng, ta tự nguyện lãnh binh đi tấn công Vương Xán” .

Một lời, nói như chém đinh chặt sắt.

Mã Siêu nghe xong, lòng mảy mảy cau lại.

Ban đầu, lúc Mã Siêu nghe xong lời của Hàn Toại, cho rằng Hàn Toại sẽ tự giác lãnh binh tấn công Vũ Công huyện. Bây giờ Hàn Toại lại giả bộ phân ưu cho Mã Đằng, muốn chủ động tấn công Vương Xán, đây không phải là đoạt cơ hội báo thù của hắn sao?

Mã Đằng không nói gì, nhưng Mã Siêu lập tức đứng dậy.

Hắn vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt lóe ra tia lửa cừu hận, nói: “thúc phụ, tấn công Vương Xán cũng không phải là chuyện đơn giản. Trước, binh sĩ Mã gia chúng ta nhiều đến sáu vạn, mà binh sĩ dưới trướng thúc phụ cũng chỉ có ba vạn, đây là thực lực chênh lệch giữa hai bên, nếu thúc phụ suất lĩnh đại quân ba vạn đi tấn công Vương Xán, chắc chắn lực yếu, khó có thể hoàn thành” .

Hàn Toại mỉm cười, nói: “Điều này có gì mà phải lo lắng, có thể từ trong sáu vạn binh sĩ điều mấy vạn người tạm thời gia nhập dưới trướng của ta, như vậy, liền lập tức tăng cường thực lực” .

Mã Siêu nghe vậy, trong lòng thầm mắng Hàn Toại xảo hoạt.

Hắn cẩn thận nghĩ phương pháp ứng phó, nhưng ngay lúc này khó có thể đối đáp.

Hai bên là minh hữu, nên Hàn Toại đưa ra đề nghị như vậy, cũng không có chỗ nào không ổn. Lúc Mã Siêu mệt mỏi ứng phó, Mã Đằng đã mở miệng nói chuyện. Mã Đằng chậm rãi nói: “Văn Ước, binh sĩ hai bên chúng ta có quân kỷ khác biệt, ra mệnh lệnh khẩu lệnh cũng khác nhau, một khi binh sĩ hai bên trộn lẫn, rất dễ sinh mâu thuẫn. Bởi vậy, theo ý kiến của ta, vẫn không trộn lẫn lại thì thỏa đáng hơn” .

Một câu, chỉ chớp mắt đã phủ định lời của Hàn Toại.

Hàn Toại nghe vậy, cũng không mở miệng phản bác.

Đối với hắn mà nói, nói ra câu lãnh binh đi tấn công Vương Xán, chỉ là sách lược lấy lui làm tiến của Hàn Toại mà thôi.

Mã Siêu nghe xong lời của Mã Đằng, nhìn Mã Đằng đầy khâm phục, nói tiếp: “thúc phụ, binh lực của chúng ta là một nguyên nhân. Nguyên nhân thứ hai là Mã gia ta có đại thù với Vương Xán, cừu hận như vậy chỉ có tự chúng ta ra tay mới có thể giải quyết, mới có thể an tâm, há có thể khiến thúc phụ đi vất vả” .

Lúc trước, một lời nói của Hàn Toại đã kích thích Mã Đằng cùng Mã Siêu.

Bàng Đức bị Vương Xán giữ lại, Mã Đằng xem như là vô cùng nhục nhã.

Mã Siêu bị Vương Xán nhốt lại, khiến Mã Siêu trọn đời khó quên.

Hai chuyện này, hai cha con Mã Đằng cùng Mã Siêu không thể nào quên. Hàn Toại nói ra ở trước mặt tất cả mọi người, càng khiến hai người không thể nào để Hàn Toại đi tấn công Vương Xán, chỉ có bản thân bọn họ đi tấn công Vũ Công huyện mới được. Đương nhiên, còn có một nguyên nhân, đó là đánh bại Vương Xán, thì có thể thu lấy binh lực cùng tướng lĩnh của Vương Xán, đây cũng là nguyên nhân mà Mã Đằng và Mã Siêu không thể nào đáp ứng.

Mã Siêu nhìn Hàn Toại, thấy Hàn Toại vẫn không động tâm, thầm mắng Hàn Toại xảo hoạt.

” Bùm! ”

Mã Siêu phát mạnh áo bào, một gối quỳ trên mặt đất, ôm quyền nói: “thúc phụ, Mã gia cùng Vương Xán cừu hận cao ngất, sánh bằng biển sâu, không thể không báo, thỉnh thúc phụ thành toàn” .

Hàn Toại gãi gãi đầu, lại nhìn về phía Mã Đằng, tựa hồ là đang trưng cầu ý kiến của Mã Đằng.

Có điều, Mã Đằng vẫn không nói một lời.

Hàn Toại thở dài, đứng dậy đỡ Mã Siêu lên, nói: “Mạnh Khởi, người đã nói tới như vậy, làm thúc phụ còn có thể cự tuyệt sao? Có điều, Vương Xán vô cùng giảo hoạt, các người cũng phải cẩn thận, không thể khinh thường! ”

Mã Đằng nghe được lời của Hàn Toại, suy nghĩ đánh bại Vương Xán càng thêm kiên định.

Hàn Toại cuối cùng còn dặn dò Mã Siêu chú ý, giống như nói Mã Đằng và Mã Siêu là dũng phu, không biết dùng kế vậy. Nói như vậy, càng kích thích nội tâm mẫn cảm của Mã Đằng.

Mã Siêu thấy Hàn Toại đáp ứng, trong lòng đang vui mừng, căn bản không để ý đến lời của Hàn Toại. Hắn đứng lên, nắm chặt nắm tay, trong mắt lóe ra quang mang nóng rực, lần này chiếm được huyện Tân Bình, đã cắt đứt đường lui của Vương Xán, hẳn nhất định sẽ đánh bại Vương Xán. Đến lúc đó, Mã Siêu muốn chặt đầu của Vương Xán xuống làm đồ nhắm rượu, muốn làm nhục Vương Xán.

Hàn Toại trở lại chỗ ngồi, nói: “nếu đã như thế, ta liền lãnh binh tấn công Vũ Công huyện, ổn định hậu phương” .

Diêm Hành ngồi ở phía dưới, trong lòng khâm phục Hàn Toại không thôi.

Hàn Toại không hổ là người từng trải, chỉ nói mấy câu đơn giản đã đạt được mục đích tấn công Vũ Công huyện.

Lúc này, lại nghe Hàn Toại nói: “huynh trưởng, huyện Vũ Công giống huyện Tân Bình, binh lực để lại cũng không nhiều. Ta suất lĩnh đại quân ba vạn rất nhanh liền có thể đánh hạ huyện Vũ Công, khi đó, ta nên lãnh binh đến trợ giúp huynh trưởng, hay là tiếp tục tấn công hậu phương của Vương Xán, cắt đứt toàn bộ đường lui của hậu phương Vương Xán? ”

Mã Đằng không chút do dự, cao giọng nói: “người không cần lo lắng cho bọn ta, cứ nhắm hướng Trường An mà giết là được” .

Hàn Toại khẽ gật đầu, nhưng trong lòng lại thầm cười.

834. Chương 836: Nam Tử Đeo Mặt Nạ.

Mã Đằng và Hàn Toại dừng hai ngày ở huyện Tân Bình, sau đó chia ra mà rời đi.

Mã Đằng suất lĩnh Mã Siêu, Mã Hưu, Mã Đại cùng đại quân sáu vạn dưới trướng, rời khỏi huyện Tân Bình, đi về phía đại quân Vương Xán. Có điều, lúc Mã Đằng bỏ đi, huyện Tân Bình vẫn để lại một ít binh lực, để tránh huyện Tân Bình xuất hiện dị trạng. Cùng lúc đó, Hàn Toại cũng mang theo Diêm Hành cùng đại quân ba vạn dưới trướng, giết về Vũ Công huyện phía sau.

Hai người mặt ngoài là tách ra tác chiến, nhưng hai bên đã phân tách triệt để, mỗi người tự chiến.

Quan hệ minh hữu, cũng xuất hiện vết nứt.

Sau khi Hàn Toại lãnh binh rời đi, tốc độ đi đường cũng chậm lại, tốc độ vô cùng chậm. Mặc dù Mã Đằng biết tốc độ Hàn Toại suất lĩnh đại quân chậm, nhưng trong lòng hấn lại cho rằng Hàn Toại đang để binh sĩ nghỉ ngơi và hồi phục, cho nên cũng không hỏi. Mọi suy nghĩ trong lòng Mã Đằng đều là làm sao đánh bại Vương Xán, không thời gian rồi mà đi để ý đến Hàn Toại.

Sau khi khoảng cách của hai bên dần dần kéo xa, Mã Đằng không còn chú ý tới Hàn Toại nữa.

Lúc này, Mã Đằng đang nhiệt huyết sôi trào, chuẩn bị trả thù rửa hận.

. . .

Sau khi Vương Xán nhận được tin tức Lã Mông truyền đến, nhanh chóng suất lĩnh đại quân đuổi về.

Quách Gia cũng cỡi ngựa đi đường, hấn giục ngựa đi bên cạnh Vương Xán, khẽ lên tiếng: “chủ công, ty chức cẩn thận suy nghĩ về chuyện của Mã Đằng. Tin tức mà tiểu tướng quân truyền đến nói là Mã Đằng đã lãnh binh giết về phía huyện Tân Bình, hơn nữa suất lĩnh ** vạn binh sĩ, lực lượng mạnh mẽ như thế, chắc chắn không cần tốn nhiều sức liền có thể chiếm được huyện Tân Bình. Nhưng mà, sau khi Mã Đằng lấy được thắng lợi, Mã Đằng sẽ cam nguyện ở lại huyện Tân Bình sao? ”

Vương Xán không chút nghĩ ngợi, nói: “đương nhiên sẽ không! ”

Sau khi nói xong, nhân tình Vương Xán sáng lên, nói: “Phụng Hiếu, ý của ngươi là Mã Đằng sẽ mang binh đánh về phía chúng ta” .

Quách Gia trịnh trọng gật đầu, nói: “chủ công anh minh, ty chức cho rằng Mã Đằng nhất định sẽ rời khỏi huyện Tân Bình, đánh về phía đại quân của chúng ta. Đến lúc đó, nếu tiểu tướng quân phái binh sĩ đi thẳng tới huyện Tân Bình, há không phải là đi nhầm chỗ, không cách nào áp chế được đại quân của Mã Đằng. Bởi vậy, ty chức đề nghị bảo tiểu tướng quân thay đổi phương hướng hành quân, trực tiếp vượt qua huyện Tân Bình, suất lĩnh đại quân từ đằng sau Mã Đằng đánh tới, hai mặt giáp công Mã Đằng” .

Vương Xán ừ một tiếng, nói: “biện pháp này không tệ, như vậy, liền có thể cắt đứt đường lui của Mã Đằng” .

Khóe miệng Quách Gia nhếch lên, trên mặt lộ ra nụ cười.

Hai người tiếp tục thảo luận về chuyện áp chế Mã Đằng, nói đến chỗ tinh diệu, đều cất giọng cười to, cao hứng phi thường. Lúc này, một tên thị vệ đi vào bẩm báo, nói huyện lệnh huyện Tân Bình Hầu Phương phái một tên binh sĩ tâm phúc tới truyền tin.

Lúc này Vương Xán căn dặn thị vệ dẫn người vào, chuẩn bị tiếp kiến binh sĩ do Hầu Phương phái tới.

Có điều, lúc binh sĩ đi vào, liền cách ngoài hai trượng.

Không chỉ như thế, binh sĩ còn phải trải qua sự soát người cẩn thận của thị vệ dưới trướng Diển Vi, xác định trên người binh sĩ không có hung khí, sẽ không tạo thành uy hiếp với Vương Xán, mới cho phép bái kiến Vương Xán.

Lúc binh sĩ rời khỏi huyện Tân Bình đuổi theo Vương Xán, là sử dụng hai thớt ngựa để đi đường, cưỡi một con ngựa, bên người lại dẫn theo một con ngựa. Sau khi ngựa cưỡi một đến độ không đi được nữa, binh sĩ lại đổi cưỡi con ngựa còn lại để đi tiếp. Đi đường liên tục như thế, binh sĩ mới đuổi kịp Vương Xán ở trong thời gian ngắn.

Trong tay binh sĩ cầm thư, chấp tay đưa cho thị vệ, lúc sau thị vệ giao cho Vương Xán.

Vương Xán mở phong thư ra, cẩn thận đọc nội dung trong thư.

Sau khi xem xong, Vương Xán cười lạnh hai tiếng.

Nội dung trong thư là Hầu Phương thương nghị với phụ tá dưới trướng, nói Hầu Phương vì muốn giữ lại thân hữu dụng, cuối cùng bất đắc dĩ mà đầu hàng Mã Đằng. Nhưng mà, Hầu Phương vẫn trung với Vương Xán, chờ Vương Xán giết về.

Vương Xán giao thư cho Quách Gia, sau đó căn dặn binh sĩ: “ngươi trở về nói cho Hầu Phương biết, nói bốn vương hiểu sự bất đắc dĩ của hắn, cũng vì hắn có thể trung với bốn vương mà cảm thấy vui mừng, bảo hắn cố gắng mà đảm nhiệm huyện lệnh huyện Tân Bình, không nên để Mã Đằng phát hiện” . Sau khi nói xong, Vương Xán bảo binh sĩ xuống dưới nghỉ ngơi, chờ nghỉ ngơi tốt, lại trở về huyện Tân Bình.

Sau khi binh sĩ rời đi, Vương Xán nhìn về phía Quách Gia, hỏi: “Phụng Hiếu, ngươi cảm thấy như thế nào?”

Quách Gia cười nói: “chủ công, người này ngã theo chiều gió, không dễ nắm giữ, hơn nữa hắn đón ý hai bên, không tốt dùng! Có điều, ở vào vị trí khó khăn như Huyện lệnh huyện Tân Bình, đích thật là làm khó Hầu Phương” .

Vương Xán gật đầu nói: “người này có thể dùng, nhưng không thể trọng dụng! ”

Đối với bình luận của Vương Xán, Quách Gia cũng không để ở trong lòng.

Những chuyện này, cũng không phải là phạm vi chức trách của hắn, sau khi nghe xong, liền quên ngay.

Quách Gia nói tiếp: “nếu Hầu Phương trung với chủ công, chủ công có thể phái người báo cho tiểu tướng quân, bảo hắn phái nhóm nhỏ binh sĩ đi huyện Tân Bình. Có điều, trong huyện thành chắc chắn có binh sĩ của Mã Đằng, điểm này cần phải chú ý. Hy vọng tiểu tướng quân vừa có thể chiếm huyện Tân Bình, lại vừa có thể lãnh binh chặn giết Mã Đằng, phong tỏa đường lui của Mã Đằng” .

Vương Xán nghe xong, lập tức tiếp thu đề nghị.

Hắn gọi trinh sát truyền tin đến, bảo trinh sát đem mệnh lệnh truyền đạt cho Lã Mông.

Đại quân vẫn đang lên đường, nhưng Vương Xán và Mã Đằng lãnh binh đi cùng hướng. Mặc dù thời gian đã cách hơn một tháng, khoảng cách của song phương rất xa, nhưng đi đường như vậy, cũng không mất bao nhiêu thời gian.

” báo! ”

Đột nhiên, một tên trinh sát phóng nhanh vào, sau đó xoay người xuống ngựa, một gói quỳ trên mặt đất.

Vương Xán hỏi: “có chuyện gì? ”

Trinh sát cất cao giọng nói: “Đại vương, ngoài mười lăm dặm phía sau đại quân phát hiện hơn một ngàn người Hồ, đang chạy về phía quân ta” .

Trên mặt Vương Xán không có chút biến hóa, nhưng trong lòng lại có chút cổ quái. Lần trước đó, Vương Xán mang binh tàn sát mấy ngàn người Hồ, bây giờ lại có hơn một ngàn người Hồ đánh tới, chẳng lẽ không biết hắn có đại quân mấy vạn sao?

Hơn một ngàn người Hồ, đến tìm chết sao?

Vương Xán khoát tay bảo trinh sát lui xuống, thoáng suy nghĩ một chút, ra lệnh: “Phụng Hiếu, người dẫn Trần Đáo cùng Trương Nhậm, suất lĩnh tất cả bộ binh tiếp tục lên đường. Từ Long suất lĩnh Phá Quân doanh lưu lại, ta muốn xem thử hơn một ngàn người Hồ này có bao nhiêu lá gan. Một ngàn người liền dám trắng trợn giết tới, to gan lớn mật thật! ”

Quách Gia gật đầu đáp ứng, sau đó đi truyền mệnh lệnh.

Lập tức, bộ binh cùng kỵ binh Phá Quân doanh tách ra. Trần Đáo cùng Trương Nhậm lãnh binh tiếp tục đi tới, Vương Xán, Triệu Vân cùng Điển Vi suất lĩnh Phá Quân doanh lưu lại, chờ người Hồ chạy đến.

Thời gian trôi qua, thám báo lần nữa đi vào bẩm báo, nói người Hồ đã ở ngoài năm dặm.

Năm dặm!

Đây đã là khoảng cách rất ngắn, Vương Xán giục ngựa gior roi, mang theo đại quân đi ra sau một khoảng cách.

Không lâu sau, hai bên gặp nhau ở trên con đường rộng lớn. Vương Xán ngồi trên lưng ngựa phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy trên con đường thênh thang đối diện có hơn một ngàn người lộ rõ sự thừa thớt. Trong những người Hồ này, không ngờ lại là một người Hán làm thủ lĩnh. Sau khi Vương Xán trông thấy người Hán, đồng tử co rút lại, trên mặt lộ ra vẻ quái dị.

Bởi vì người Hán ngồi trên lưng ngựa kia, trên mặt không đeo một mặt quỷ dùng gỗ đàn hương chế thành, vô cùng dọa người.

Mặc dù không thấy rõ tướng mạo của người này, nhưng hắn ăn mặc quần áo người Hán, dáng người cao gầy, cũng không giống những người Hồ khác, cho nên Vương Xán liền cho rằng người này là người Hán.

” lộc cộc! Lộc cộc! ”

Người Hán mặc Hán phục, đầu đeo mặt nạ giắt cương ngựa, giục ngựa đi tới trước chừng mười bước, đứng ở trong chiến trường, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Vương Xán.

Động tác kia, giống như là nói Vương Xán có dám ra ngoài không?

Ánh mắt Vương Xán xẹt qua hơn một ngàn người Hồ phía đối diện, lại nhìn chằm chằm người Hán mang mặt nạ này, trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Người này có thể can đảm giục ngựa đi vào trong chiến trường, có đảm lược. Ít nhất, đây không phải là tác phong của người Hồ, nếu người Hồ lãnh binh giết tới, nhất định sẽ trực tiếp chém giết như ong vỡ tổ, không thể nào dừng lại.

” giá! ”

Vương Xán quát khẽ một tiếng, cưỡi ngựa Ô Chuy, chậm rãi đi tới trước chừng mười bước. Hắn dừng lại, cũng nhìn về phía người mang mặt nạ kia, có điều Vương Xán không nói gì, lặng lẽ chờ đợi.

Đột nhiên, người mang mặt nạ cất giọng cười to, cười nói: “không hổ là Thục vương, có đảm lược, bội phục!”

Giọng nói của hắn rất êm tai, có một loại ôn hòa đặc biệt, vô cùng thoải mái.

Vương Xán lại cười lạnh nói: “các hạ không phải là cố ý mang theo người Hồ ra ngoài đi bộ một vòng, không có việc gì thì kiểm việc làm chứ? Nếu thật là như thế, chỉ sợ người phải suy nghĩ có tìm đúng người hay không đó?”

Người mang mặt nạ nhìn chằm chằm Vương Xán, người đột nhiên ưỡn thẳng.

Giờ khắc này, người nọ giống như một thanh tuyệt thế bảo kiếm, bộc lộ tài năng, làm Vương Xán đều trở nên cẩn trọng.

Hiển nhiên, người này là một cao thủ.

835. Chương 837: Mỹ Nam Tử Tuyệt Thế

” hí hí hí! ”

Ngựa Ô Chuy hí vang, không ngừng vung vẩy móng trước, có vẻ xao động bất an. Vương Xán đưa tay vỗ nhẹ lưng ngựa, ngựa Ô Chuy lập tức yên tĩnh trở lại.

Trên mặt Diển Vi đầy vẻ lo lắng, trong lòng có chút sốt ruột. Hắn giục ngựa muốn xông lên bảo vệ Vương Xán, lại nhìn thấy Vương Xán đột nhiên giơ tay phải lên, quơ quơ, ý bảo hắn không nên vọng động. Trong lòng Diển Vi vô cùng lo lắng, mở to hai mắt, hung hăng trừng mắt nhìn nam tử đeo mặt nạ, trong lòng tự nhủ người này thật đáng chết!

Trong chiến trường, người đeo mặt nạ trầm giọng nói: “Thục vương, người chính là thân thể ngàn vàng, liên xúc động cỡi ngựa chạy ra như vậy, chẳng lẽ không sợ mồ gia một đao giết chết người. Trên chiến trường đao kiếm vô tình, bị giết liền thành hư không rồi” .

Trong giọng nói, lộ ra tự tin vô hạn, đồng thời lại đang trào phúng Vương Xán.

Hắn cười trên chiến mã, ngẩng đầu ưỡn ngực, giống như có mười phần chắc chắn sẽ giết được Vương Xán, khiến Vương Xán đỏ mặt đương tràng.

Vương Xán hừ một tiếng, biểu lộ nghiêm túc nói: “người sống ở Tây Vực, không biết trời cao bao nhiêu, đất dày bao nhiêu, biển sâu bao nhiêu, giống với Dạ Lang vương phía nam, mười phần tự đại ngông cuồng, là điển hình của ếch ngồi đáy giếng” .

Ngôn từ sắc bén, không nhượng bộ nửa bước.

Thiên hạ hiện giờ vô chủ, Vương Xán chiếm được Ích Châu cùng Quan Trung, quyền nghiêng một phương.

Vương Xán cũng không phải là thư sinh văn nhược, hẳn là từ tiểu binh mà bò lên từng bước một. Không chỉ như thế, võ nghệ của Vương Xán cũng mạnh mẽ vô cùng, chỉ là dưới trướng hắn văn võ đông đảo, hơn nữa lại ở địa vị cao, không thể lần nào cũng đều làm gương cho binh sĩ, cho nên rất ít khi động thủ. Nhưng mà, Vương Xán không ra tay, cũng không chứng tỏ võ nghệ của Vương Xán yếu kém.

Người đeo mặt nạ mở miệng uy hiếp Vương Xán, nhưng Vương Xán lại không chút nhượng bộ.

Chiến trường chém giết một chọi một, ai sợ ai chứ?

Người đeo mặt nạ nghe thấy lời của Vương Xán, sững sốt một lát, chợt cười ha hả.

Trong tiếng cười, mang theo trào phúng nồng đậm, hơn nữa vô cùng xem thường Vương Xán. Bản thân người đeo mặt nạ là cao thủ võ nghệ tinh xảo, nghe Vương Xán nói hắn là người tự cao tự đại, đột nhiên cảm giác được Vương Xán mới là người tự cao tự đại chân chính. Có câu mỗi nghề đều có chuyên công, nếu luận về thống trị thiên hạ, người đeo mặt nạ nhất định sẽ kém Vương Xán, nhưng luận về võ nghệ bản thân, hẳn chưa từng sợ qua ai?

Nhất là đối mặt với Vương Xán, đối mặt chính là một quân vương cao cao tại thượng, võ nghệ chỉ sợ vô cùng bình thường.

Vì vậy, người đeo mặt nạ liền cất tiếng cười to.

Đôi mắt Vương Xán hơi nheo lại, trong đôi mắt lóe ra sát khí lạnh như băng.

Người không biết trời cao đất rộng như vậy, thật khiến hắn khó có thể sinh ra chút thiện cảm. Không chỉ như thế, Vương Xán nghe khẩu âm nói chuyện của người đeo mặt nạ, cùng với nhìn thấy cách ăn mặt của người đeo mặt nạ, hiển nhiên là một người Hán. Nhưng mà, một người Hán lại thành thủ lĩnh của người Hồ, khiến Vương Xán càng thêm chán ghét.

Người như vậy, đáng chết!

Người đeo mặt nạ ngừng cười, quát: “Thục vương, người suất lĩnh đại quân giết hại người Hồ, có việc này không?”

Ngữ khí lạnh lẽo, khiến lưng người ta phát lạnh.

Vương Xán khinh thường nói: “một đám người Hồ dám kiêu ngạo ở ranh giới Đại Hán, đáng chết!”

Hô hấp của người đeo mặt nạ thoáng dồn dập, quát lớn: “người lạm sát kẻ vô tội như vậy, không có tư cách thống trị bách tính. Bây giờ ta liền giết ngươi trước, báo thù rửa hận cho những huynh đệ người Khương chết đi kia”. Lúc nói, người đeo mặt nạ duỗi ra tay phải như thiểm điện, nắm chặt chuôi chiến đao treo ở bên hông.

”leng keng!”

Một vòng quang hoa sáng chói lóe ra, người đeo mặt nạ bỗng nhiên rút chiến đao ra.

Vương Xán vẻ mặt lãnh lệ, cũng rút Hán đao bên hông ra.

Lúc hắn giơ Hán đao trong tay lên cao, kỵ binh Phá Quân doanh sau lưng cũng bày trận đón địch. Chỉ cần Vương Xán hô lên một chữ ‘Giết’, bọn họ sẽ lập tức giục ngựa công kích. Không chỉ có Triệu Vân cùng Điển Vi rút vũ khí ra, tất cả kỵ binh Phá Quân doanh đều nắm chặt trường thương trong tay, tùy thời chuẩn bị phóng về phía đối diện.

Vương Xán nhìn chằm chằm người đeo mặt nạ, trầm giọng nói: “người thân là người Hán, lại cam nguyện làm việc cho người Hồ, thậm chí liệt tổ liệt tông của người, thật uống là người Hán, ta hôm nay liền thay liệt tổ liệt tông của người giáo huấn người, để người biết cái gì là người Hán?” dừng một chút, Vương Xán lại quát: “các người tạm thời dừng nhúc nhích, xem ta giáo huấn người này”.

Người đeo mặt nạ nghe xong lời của Vương Xán, liền nhú mày, nhưng không giải thích, giương đao quát to: “người lạm sát kẻ vô tội, xem mạng người như cỏ rác, ta thay mặt tất cả binh sĩ người Khương giáo huấn người!”

Hai người, đều có sự kiên trì riêng, đều tuyên bố muốn giáo huấn đối phương.

Hai người giục ngựa công kích, rất nhanh phóng về phía đối phương.

” keng! ”

Trong nháy mắt, hai người đụng phải nhau. Vương Xán cùng người đeo mặt nạ nhanh chóng chém chiến đao trong tay ra. Binh khí va chạm, phát ra tiếng chấn đau màng nhĩ.

Chợt, hai người lại giục ngựa chạy đi.

” tốt! ”

Người đeo mặt nạ kia giục ngựa dừng lại, đột nhiên hét lớn một tiếng, đã nhận ra võ nghệ của Vương Xán. Có câu hành gia vừa ra tay, liền biết có phải thật hay không, người đeo mặt nạ vừa giao thủ với Vương Xán, lập tức liền đoán được võ nghệ của Vương Xán không kém, hơn nữa lực lượng truyền đến trên chiến đao của Vương Xán vô cùng lớn, khiến cánh tay của hắn cũng cảm giác có chút tê dại.

Vương Xán cũng không linh tinh, quát: “Tốt cái rắm, xem ta chém chết người” .

Lúc nói, Vương Xán quay đầu ngựa, tiếp tục giục ngựa vọt về phía người đeo mặt nạ.

Hai người lần nữa khởi xướng công kích, đồng thời giong vũ khí trong tay lên bổ về phía đối phương.

Vương Xán ở trên mặt đao pháp có chỗ khiếm khuyết, cũng không phải là một tay đao pháp không ai có thể địch nổi. Nhưng mà, lực lượng của Vương Xán lại vô cùng lớn, hắn nghênh ngang bổ khuyết, toàn lực tiến công, mỗi một đao chém ra đều có lực lượng cực lớn, khiến không ai có thể ngăn cản.

” Giữ! ”

Người đeo mặt nạ đề khởi lực lượng, giết về phía Vương Xán.

Trong nháy mắt binh khí hai bên va chạm, chiến đao trong tay người đeo mặt nạ này linh hoạt dán trên Hán đao của Vương Xán, sau đó lưỡi đao vừa chuyển, gạt từ dưới lên theo thân đao của Vương Xán, muốn gạt đứt tay của Vương Xán. Khuôn mặt Vương Xán lộ vẻ châm chọc, tay phải cầm đao run lên như thiểm điện, thân đao rơi xuống, sau đó đụng mạnh lên.

Cơ hồ là trong nháy mắt, thân đao liền va vào chiến đao của người đeo mặt nạ.

Binh khí tiếp xúc, thoáng cái liền đụng lệch đao của người đeo mặt nạ, rốt cuộc không cách nào gạt tới tay Vương Xán. Lúc này, sau khi Vương Xán hơi chiếm được thượng phong, liền được thể không buông tha người, lập tức truy cùng đuổi tận, giết về phía người đeo mặt nạ liên tục không ngừng.

” vù! Vù! ”

Lưỡi đao vạch phá không khí, bổ ra rất nhanh.

Mỗi một đao, đều lực lượng mười phần, vô cùng bá đạo.

Vương Xán biết nhược điểm của bản thân, nên cứ bức thẳng đến cứng đối cứng với người đeo mặt nạ. Cứ như vậy, sau khi binh khí hai người va chạm liên tục không ngừng, Vương Xán đã nghe thấy trên chiến đao của đối phương truyền đến tiếng rắc rắc. Rất hiển nhiên, đao của Vương Xán chiếm được ưu thế, đã bổ đao của người đeo mặt nạ đao nứt.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chuôi đao này chắc chắn bị Vương Xán chém đứt.

Lúc này, trong lòng người đeo mặt nạ phát khổ, không ngờ Vương Xán lại thâm tàng bất lộ, lợi hại như thế.

Vương Xán cũng mặc kệ trong lòng người đeo mặt nạ nghĩ cái gì, chỉ để ý truy cùng đuổi tận, hết đao này tới đao khác giết qua liên miên không dứt. Phương thức như vậy liền giống như là lái một cỗ xe tăng lớn ở trên đường, mặc kệ phía trước có chướng ngại ngại, trực tiếp đụng quá là được, tất cả những thứ ngăn cản đều là giấy, không thể nào ngăn cản.

Vương Xán chính là như vậy, đao đao trí mạng, không thể ngăn cản, bắt người đeo mặt nạ phải cứng đối cứng.

” vù! ”

Vương Xán đột nhiên nắm được cơ hội, thừa dịp thân thể người đeo mặt nạ tránh sang phải, gọt ra một đao như thiểm điện, gọt về phía cổ của người đeo mặt nạ.

” Rắc rắc! ”

Lưỡi đao không hề gọt đến cổ, lại gọt trúng mặt nạ, gọt sạch mặt nạ trên mặt người đeo mặt nạ.

Sau khi mặt nạ rơi xuống, người đeo mặt nạ thoáng cái lộ ra khuôn mặt thật. Phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy bộ dạng của người này tuấn mỹ như ngọc, mặt trắng không râu, môi hồng răng trắng, con mắt trong veo, quả nhiên là tuấn mỹ vô cùng. Nếu không có hàu kết ở chỗ cổ, Vương Xán sẽ tưởng rằng đây là một nữ nhân, chứ không phải là nam nhân.

Một nam nhân, tướng mạo đẹp như thế, chẳng trách phải đeo mặt nạ.

Trong nháy mắt Vương Xán chần chờ, người này thoáng cái né tránh, tránh bị Vương Xán đuổi theo đánh.

” Ơ, đúng là Dương A Nhược? ”

Lúc người đeo mặt nạ giục ngựa né tránh, giọng ồm ồm của Diển Vi từ sau lưng Vương Xán truyền tới. Diển Vi lộ vẻ kinh ngạc, không thể tin.

836. Chương 838: Tự Mình Chuốc Lấy Cực Khổ

Người đeo mặt nạ nghe thấy tiếng kinh hô của Diển Vi, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ở nơi này, không ngờ lại có người biết tên của hắn.

Vương Xán nghe thấy âm thanh của Diển Vi, trong lòng cũng có chút kinh ngạc. Người đeo mặt nạ phong tao tuyệt luân như thế, không ngờ đại hán vạm vỡ lỗ mạng như Diển Vi lại quen biết người đeo mặt nạ, đúng là chuyện lạ khó tin.

Chỉ là, Diển Vi biết người đeo mặt nạ, cũng không chứng tỏ Vương Xán sẽ buông tha cho hắn.

Vương Xán vung Hán đao, quát to: “Dương A Nhược, có dám chiến một trận? ”

Dương A Nhược cũng không yếu thế, quát to: “chiến liền chiến! ”

Lúc nói chuyện, tay trái của Dương A Nhược giật cương ngựa, giục ngựa vọt về phía Vương Xán.

Dương A Nhược chung quy vẫn không địch lại Vương Xán, sau khi giao thủ với Vương Xán, đối mặt với chiêu thức đại khai đại hợp của Vương Xán, có vẻ giống trứng chọi đá, khó có thể ứng phó. Giao thủ với Vương Xán không lâu sau, khoảng chừng ba mươi hai hiệp, chiến đao trong tay Dương A Nhược liền bị Vương Xán bổ đến độ khắp nơi đều là lỗ hổng, trực tiếp vỡ ngược ra ngoài.

Vương Xán cười lạnh hắc hắc, lưỡi đao tiếp tục phóng tới trước, kề trên cổ của Dương A Nhược.

” chủ công, hạ thủ lưu tình! ”

Diển Vi sau khi nhìn thấy liền hét lớn một tiếng, giục ngựa chạy tới.

” ông! ”

Lưỡi đao dừng lại ở phía trước cổ của Dương A Nhược một tấc, kinh phong xẹt qua cạnh cổ, khiến cho cổ của Dương A Nhược cũng cảm giác có chút đau đớn, giống như là bị đao của Vương Xán đao gọt đến.

Vương Xán nhìn về phía Diển Vi, hỏi: “Sơn Quân, sao lại mở miệng ngăn cản? ”

Diển Vi ôm quyền nói: “chủ công, Dương A Nhược rất được mọi người ở Tây Lương trọng vọng, có Dương A Nhược ở đây, sau khi chủ công đánh bại Mã Đằng cùng Hàn Toại, có thể để hắn dẹp sạch loạn cục, quét sạch cục diện Tây Lương” .

Vương Xán nhìn Điển Vi, quát to: “người đâu, đem Dương A Nhược trói lại! ”

Âm thanh rơi xuống, mấy tên binh sĩ giục ngựa chạy tới, nhanh chóng đem Dương A Nhược trói lại.

Những binh sĩ người Hồ cỡi ngựa đứng ở đối diện nhìn thấy Dương A Nhược bị trói, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, hét lớn; ” quân Hán hung mãnh, chạy mau! ” tiếng nói hạ xuống, cả đám binh Hồ quay đầu ngựa, chật vật chạy trốn. Phương thức binh Hồ lui về phía sau vẫn vô cùng đặc biệt như cũ, tản ra giống như hình quạt, giống như là sợ Vương Xán suất lĩnh đại quân truy kích.

Vương Xán nhìn người Hồ chạy trốn, đột nhiên cất giọng cười to.

Điển Vi lộ vẻ khó hiểu, hỏi: “chủ công, sao ngài lại cười? ”

Vương Xán cười nói: “ta cười mấy kẻ kia tự cho là đúng, tưởng là giúp người Hồ một đại ân, liền sẽ khiến người Hồ mang ơn. Nhưng kết quả thì sao? Bản thân vừa bị trói, tất cả người Hồ liền chạy tứ tán như ong vỡ tổ, đúng là kết cục thê lương! ” Vương Xán lộ vẻ mỉa mai, ánh mắt vừa chuyển, đã rơi lên trên người Dương A Nhược.

Dương A Nhược nghe vậy, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ thất vọng.

Hắn cũng chẳng ngờ tới sẽ là cục diện như vậy, không ngờ người Khương liền rút lui không chút phản kháng.

Thật ra, người Khương nhanh chóng rút lui, cũng vì thủ đoạn bá đạo hung lệ của Vương Xán đã hù dọa bọn họ. Do đã có ví dụ Vương Xán tàn sát người Khương, nên nếu những người Khương này lưu lại chém giết, đầu tiên là không thể nào bảo đảm có thể cứu được Dương A Nhược; tiếp theo cũng dễ dàng lọt vào sự tàn sát của Vương Xán, cho nên liền trực tiếp rút lui, không để ý tới Dương A Nhược nữa.

Ở trước mặt tính mệnh, rất nhiều thứ đều trở nên yếu ớt vô lực như thế.

Nghĩa khí, cũng là như thế.

Vương Xán bảo binh sĩ trói Dương A Nhược lại, vốn định thẩm vấn một phen, nhưng lại nghĩ tới Điển Vi quen biết Dương A Nhược, nên liền bỏ đi ý nghĩ thẩm vấn Dương A Nhược. Chờ đại quân đuổi kịp, lại tới xử lý Dương A Nhược cũng không muộn.

Vương Xán bảo binh sĩ dẫn Dương A Nhược đi trước, sau đó mang theo Phá Quân doanh lập tức đuổi theo đại quân.

Trên đường, Vương Xán hỏi: “Sơn Quân, ngươi luôn ở Ích Châu, sao lại biết tên Dương A Nhược này? ”

Điển Vi trả lời: “chủ công, lúc mặt tướng chưa theo chủ công, cũng là người thảo mãng. Do ở trong giang hồ, cho nên biết được tình huống bên trong giang hồ. Dương A Nhược chính là người trong giang hồ, là du hiệp có tiếng. Dương A Nhược lúc trẻ, từng ở tại Trường An, vô cùng nổi tiếng. Lúc ấy bách tính thành Trường An nói: ‘Chợ phía đông có Dương A Nhược, chợ phía tây có Dương A Nhược’, những lời này chính là dùng để hình dung Dương A Nhược” .

‘Chợ phía đông có Dương A Nhược, chợ phía tây có Dương A Nhược’, hai câu này ý là lúc chợ phía đông đánh nhau có mặt Dương A Nhược, lúc chợ phía tây đánh nhau cũng có Dương A Nhược.

Bởi vậy có thể thấy được, người này là một người rất thích đánh nhau gây chuyện.

Có điều, người này võ nghệ cao cường, hơn nữa ghét ác như cừu, vô cùng giăng nghĩa khí.

Chính vì như thế, người Khương mới sẽ tìm đến Dương A Nhược, nói chuyện Vương Xán giết hại mấy ngàn người Khương cho Dương A Nhược. Vì vậy, mới có chuyện Dương A Nhược dẫn hơn một ngàn người Khương tới truy kích Vương Xán. Chỉ tiếc là, Dương A Nhược không xử lý được Vương Xán, ngược lại lại bị Vương Xán bắt lấy, điều này làm cho bản tính của người Khương thất bại, không dám tấn công Vương Xán nữa.

Vương Xán nhìn về phía Điển Vi, nói: “Sơn Quân, ngươi nói để Dương A Nhược thay Mã Đằng cùng Hàn Toại, chủ trì cục diện ở Tây Lương, năng lực của người này có thể làm được sao? ”

Điển Vi khẽ lắc đầu, nói: “chủ công, mặt tướng không biết tài hoa của Dương A Nhược như thế nào? Nhưng mà, chỉ với uy vọng của Dương A Nhược ở Tây Lương, thì vẫn có thể. Người này ghét ác như cừu, trung

nghĩa vô song, nếu chủ công có thể thu phục được Dương A Nhược, sẽ có tác dụng rất lớn với việc bình định Tây Lương, bởi vậy mặt tướng mới khẩn cầu chủ công lưu lại mạng của Dương A Nhược” .

Vương Xán vỗ vỗ bả vai của Diễn Vi, nói: “tốt, Sơn Quân cũng biết tiến cử nhân tài, rất tốt! Người cứ nêu ý kiến, ta sẽ suy nghĩ. Về phần vấn đề người Khương tạm thời để đó, chờ giải quyết xong Mã Đằng và Hàn Toại, chúng ta lại chinh đồn người Khương” .

Sau khi nói xong, Vương Xán giục ngựa tăng tốc độ, nhanh chóng lên đường.

Phá Quân doanh toàn là kỵ binh, đuổi kịp đại quân do Quách Gia suất lĩnh vô cùng dễ dàng.

Chưa mất bao lâu, Vương Xán đã suất lĩnh Phá Quân doanh vượt qua đại quân.

Quách Gia hỏi thăm về chuyện người Hồ, liền biết Vương Xán bắt được một mỹ nam tử tuyệt thế. Đối với chuyện này, trong lòng Quách Gia cũng có chút tò mò. Có điều, Quách Gia vẫn dè dặt tâm tư xuống, đi theo đại quân tiếp tục lên đường.

Màn đêm buông xuống, sau khi bầu trời tối đen, đại quân dừng lại dựng trại đóng quân.

Dương A Nhược, cũng được an trí ở trong quân doanh.

Trong doanh địa, binh sĩ tuần tra ban đêm đang tuần tra qua lại. Từng bó đuốc cháy hừng hực, chiếu sáng cả màn đêm, khiến cho doanh địa sáng như ban ngày.

Đại trưởng trung quân, chỉ có hai người Vương Xán và Dương A Nhược.

Vương Xán không bảo binh sĩ trói Dương A Nhược nữa, mà lại bảo binh sĩ nói lỏng dây cho Dương A Nhược.

Nếu Dương A Nhược có thể từ quân doanh chạy đi, đó chính là bản lĩnh của hắn.

Dương A Nhược thần thái tự nhiên, không kiêu ngạo không siểm nịnh ngồi ở trên ghế, chậm rãi nói: “Thực vương, ngài bảo binh sĩ mở trói cho ta, lại ngồi ở trong doanh trưởng một mình với ta, chẳng lẽ không sợ ta sẽ chọc nổi loạn, cưỡng ép người sao? ”

Vương Xán cười nói: “Nếu người có năng lực này, ta cũng muốn thử xem” .

Dùng một chút, Vương Xán nói tiếp: “năng lực tay không chém giết của ta lợi hại hơn dùng chiến đao nhiều, nếu người không tin, thì có thể thử một lần” .

Sau khi nói xong, Vương Xán còn khoát tay áo, ý bảo Dương A Nhược động thủ.

Dương A Nhược võ nghệ cao cường, là nhân vật nổi tiếng.

Người như vậy, khó tránh khỏi tâm cao khí ngạo. Dương A Nhược ban ngày bị Vương Xán đánh bại, một mặt là vì vũ khí của hắn không tốt, một mặt là vì lực lượng của Vương Xán quá lớn. Mặc dù Dương A Nhược bị Vương Xán đánh bại, nhưng trong lòng vẫn còn có chút không phục, bây giờ Vương Xán nói ầu nói tả, tâm tư không chịu thua trong lòng hắn lại nổi lên.

Dương A Nhược không phải là thuộc hạ của Vương Xán, tất nhiên không nhiều cố kỵ như vậy.

” Gừ! ”

Hắn quát khẽ một tiếng, đột nhiên nổi loạn.

Chỉ thấy chân Dương A Nhược dùng sức, thân thể vọt thoáng cái từ chỗ ngồi đứng lên. Hắn hơi khom người, cả người giống như một con sư tử cuồng bạo, nhanh chóng phóng về phía Vương Xán, muốn chế phục Vương Xán.

” tới rất tốt! ”

Tinh quang trong mắt Vương Xán lóe lên, cũng đứng lên như thiểm điện.

Chân hắn khẽ động, thân hơi chếch, điều chỉnh vị trí thân thể một chút, khiến thân thể không đối mặt với Dương A Nhược ở ngay chính diện. Khi Dương A Nhược nhanh chóng đánh về phía Vương Xán, Vương Xán bỗng nhiên lại động. Thân thể hắn như phóng lên như thiểm điện, trực tiếp áp sát Dương A Nhược, đồng thời tay nắm thành quyền, đánh ra rất mạnh, trúng lên vai của Dương A Nhược.

” bùm! ”

Một tiếng trầm đục, Dương A Nhược kêu một tiếng đau đớn, thân thể như bị sét đánh, trực tiếp ngã xuống đất.

Hết thấy những chuyện này, cơ hồ chỉ hoàn thành ở trong chớp mắt, tốc độ của hắn cực nhanh, khiến người ta tắc lưỡi. Điển Vi gác đêm ở ngoài doanh trướng, nghe thấy động tĩnh ở trong doanh trướng, vội vàng đi vào.

Hắn nhìn thấy một màn ở trong đại trướng, lập tức liền đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Dương A Nhược thật đúng là gan lớn, dám đấu một mình với Vương Xán, thật có đảm lượng!

837. Chương 839: Cố Ý

Điển Vi thấy Dương A Nhược ngã xuống đất không dậy nổi, khẽ cười, sau đó xoay người đi ra doanh trướng. Năng lực chém giết cận thân của Vương Xán gần như là yêu nghiệt, không thể địch nổi.

Dương A Nhược võ nghệ tinh xảo, nhưng một võ giả sử dụng vũ khí giao chiến cùng tay không giao chiến hiển nhiên có chênh lệch rất lớn. Năng lực tay không chém giết của hắn hiển nhiên không phải là cùng một cấp bậc với Vương Xán, thậm chí ngay cả cơ hội đến gần Vương Xán cũng không có. Điển Vi biết sự lợi hại của Vương Xán, không cần phải quan tâm nữa, dứt khoát lui ra ngoài.

Vương Xán giữ giữ quần áo, trở lại chỗ ngồi, cười nói: “cảm giác thế nào, có muốn thử lại lần nữa? ”

Trong lòng Dương A Nhược chịu phục, hắn tự nhủ nếu lại xông lên, vậy hắn đúng là kẻ ngốc.

Bả vai bị Vương Xán đánh ột quyền, toàn thân mỗi nhừ đau nhức, giống như cả khung xương đều bị đánh tan.

Nắm quyền tấn mãnh cương kinh như thế quá bá đạo, quá lợi hại rồi. Dương A Nhược không phải kẻ ngu, không thể nào biết rõ không địch lại còn muốn tự chuốc lấy cực khổ. Hắn đứng lên, đi tới chỗ ngồi, vì động tác đi có hơi lớn, nên đột nhiên tác động bả vai mới vừa bị đánh trúng, đau đến nhe răng trợn mắt, lạnh thấu xương.

Lúc này, Dương A Nhược chính thức hiểu được lời của Vương Xán.

Thục vương trông như vô hại, trên mặt mang theo nụ cười này ẩn dấu quá kỹ.

Dương A Nhược sau khi ngồi xuống, ôm quyền nói: “Thục vương, Dương A Nhược là danh tự lúc trước. Ta bây giờ họ Dương, tên Phong, tự Bá Dương. Thục vương bắt ta lại, thì định xử trí như thế nào? ”

Vương Xán lại cũng không trực tiếp trả lời, hỏi: “bốn vương xử trí người như thế nào, thì phải xem suy nghĩ của bản thân người. Nếu người cứ khẳng khẳng chịu chết, bốn vương cũng sẽ không ngăn cản người, sẽ bảo người cho người một đao thống khoái. Nếu người không muốn chết, cũng có những phương pháp xử lý khác. Cho nên, mấu chốt là ở việc người có muốn chết hay không” .

Dương Phong nhất thời buồn bực, nói chuyện với Vương Xán đúng là vất vả, sự tình liên quan đến sinh tử, ai mà muốn chủ động đi tìm chết chứ!

Dương Phong trầm giọng hỏi: “ta không muốn chết, Thục vương an bài thế nào?”

Vương Xán cười nói: “Dương Phong, người có thể hiệu lực cho bốn vương? ”

Dương Phong nghe xong, lập tức trầm mặc lại.

Hắn chỉ là một du hiệp dạo chơi bốn phía, mặc dù đang rất nổi danh ở Tây Lương, có người trọng vọng, nhưng nói cho cùng vẫn là một kẻ trắng tay, là một bách tính bình thường có chút võ nghệ. Cho dù hắn

tự cho là mình có nhiều rất giỏi, nhưng ở vào trong mắt của Vương Xán, nhất định là không đáng nhắc tới. Hiện giờ, Vương Xán chủ động ném ra cành ô-liu, trong lòng hắn có chút động tâm.

Trở thành Quan lão gia, đây chính là chuyện làm rạng rỡ tổ tông.

Nhưng Dương Phong vẫn có lo lắng, nên trong lòng còn có vương mắc.

Vương Xán tựa hồ là nhìn thấu suy nghĩ của Dương Phong, nói: “Dương Phong, mặc dù bốn vương không phải là chính nhân quân tử gì, nhưng chút độ lượng thì vẫn phải có, người không cần lo lắng chuyện ban ngày, cũng không cần lo lắng chuyện mạo phạm bốn vương vừa rồi” .

Lúc nói chuyện, trên mặt Vương Xán mang theo nụ cười nhàn nhạt, cảm giác việc thu phục Dương Phong đã là nước chảy thành sông. Khi Vương Xán vẫn còn là một tên lính quèn hoặc là một Giáo úy, chiêu mộ nhân tài có khó khăn rất lớn. Nhưng mà, Vương Xán bây giờ là Thục vương, là bá chủ hùng cứ một phương, với thân phận Thục vương của hắn mà tự mình mời chào một người, đã là hạ mình vô cùng, cấp mặt mũi rất lớn.

Đây, chính là chỗ tốt do sự thay đổi thân phận mang đến.

Vương Xán cho Dương Phong một đường lên trời, nhưng trong lòng Dương Phong vẫn còn có chút không được tự nhiên.

Lúc trước, Vương Xán là địch nhân của hắn.

Bây giờ, Vương Xán lại sắp trở thành người mà hắn hiệu lực.

Chỉ trong chốc lát, bảo hắn cúi đầu xưng thần, làm thần tử của Vương Xán, khiến kẻ tâm cao khí ngạo như Dương Phong khó có thể thích ứng. Hắn suy nghĩ thật lâu, sau đó cắn răng hạ quyết tâm. Dương Phong bật dậy, ôm quyền nói: “Hảo ý của Thục vương, Phong tâm lĩnh, nhưng Dương Phong chỉ là thảo mãng vũ phu, không đáng để Thục vương tài bồi, thỉnh Thục vương hiểu cho” .

Chân mày Vương Xán nhướng lên, trên mặt che kín một tầng sương lạnh.

Hắn đã cho Dương Phong bậc thang, nhưng không ngờ Dương Phong lại cự tuyệt, quá cuồng vọng. Vương Xán lạnh lùng nói: “Dương Phong, người không muốn chết, mà cũng không muốn quy thuận bốn vương, thế người muốn làm gì? ”

Dương Phong thấy mặt Vương Xán lạnh xuống, cũng không rảnh lấy mặt nóng đi dán cái mông lạnh của người ta.

Hắn ưỡn ngực, nghiêm mặt nói: “nếu Dương Phong là tù binh của Thục vương, tất nhiên là để mặc cho Thục vương xử trí, muốn chém giết muốn róc thịt, cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được” . Lúc này, tính tình nóng nảy trong xương của Dương Phong lại bạo phát ra. Vương Xán lãnh khốc bá đạo, hắn cũng không chút nhún nhường, hai người ai cũng không chịu thua, ai cũng không có khả năng gờ cờ đầu hàng.

“Hay, hay, hay ột câu mặc cho xử trí!”

Vương Xán vẻ mặt lạnh như băng, quát to: “người đâu! ”

Giọng nói hạ xuống, Diển Vi từ ngoài doanh trướng chạy vào.

Diển Vi một mực trông coi ngoài doanh trướng, gác đêm cho Vương Xán, nên vẫn luôn chú ý tình huống trong doanh trướng. Lúc mới đầu, Diển Vi thấy Vương Xán và Dương Phong không bộc phát mâu thuẫn, mà Dương Phong cũng theo ý của Vương Xán, còn tưởng rằng Dương Phong đã nguyện ý quy thuận Vương Xán. Nhưng mà, Dương Phong trong chớp mắt liền cự tuyệt ý tốt của Vương Xán, khiến cục diện trở nên phức tạp.

Biến hóa đột ngột xảy ra, khiến Diển Vi cũng chuẩn bị không kịp.

Sau khi Diển Vi đi vào doanh trướng, ôm quyền nói: “chủ công, có gì cần dặn? ”

Bất kể là xảy ra chuyện gì, Diển Vi vẫn thuận theo tâm tư của Vương Xán. Nếu Diển Vi sau khi đi vào, lập tức báo Vương Xán hạ thủ lưu tình, chắc chắn sẽ thêm dầu vào lửa, càng làm Vương Xán tức giận thêm.

Điển Vi là người thô thiển, nhưng cũng không ngu ngốc.

Ánh mắt Vương Xán nhìn về phía Điển Vi, căn dặn: “bảo binh sĩ vào, kéo Dương Phụng xuống giết” .

Lúc nói, Vương Xán còn liếc về phía Dương Phong, nhìn thử biến hóa của Dương Phong.

Dương Phong nghe thấy lời của Vương Xán, vẫn ngẩng đầu lên như cũ, lộ vẻ quật cường bất khuất, không hề sợ hãi vì lời của Vương Xán chút nào. Mặc dù hắn không muốn chết, nhưng cũng không sợ chết.

Điển Vi thấy Vương Xán muốn giết Dương Phụng, vội khuyên nhủ: “chủ công, không nên giết! ”

Wương Xán mặt như sương lạnh, trầm giọng quát: “chỉ là một hiệp khách, giết thì có sao? ”

Trong lòng Điển Vi vô cùng sốt ruột, Dương A Nhược võ nghệ cao cường, thái độ làm người trung nghĩa, giết quá đáng tiếc. Trong lòng hắn trái lo phải nghĩ, nhưng nghĩ mãi mà không ra biện pháp. Dưới tình thế cấp bách, Điển Vi bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, nói: “chủ công, từ lúc mặt tướng đi theo chủ công đến nay, chưa bao giờ cầu xin chủ công, bây giờ xin chủ công tha cho hắn một mạng!”

Dương Phong thấy Điển Vi cầu tình thay hắn, cả người khẽ run lên, cảm kích mà nhìn Điển Vi.

Hắn tử trước mắt này, chưa gặp mặt bao giờ, lại có thể cầu tình cho hắn, đủ để cho hắn cảm kích.

Chân mày Vương Xán nhíu lại, tựa hồ đã có chút bực bội.

Thật lâu, Vương Xán rốt cuộc quyết định, nói: “Được, nể mặt người, bổn vương không giết Dương Phụng” . Dừng một chút, tay áo Vương Xán hất lên, quát: “người đâu, đuổi Dương Phong ra khỏi đại doanh! ”

Điển Vi nghe xong, liên tục bái tạ.

Dương Phong nghe xong lời của Vương Xán, cúi người thi lễ với Điển Vi, sau đó không đợi binh sĩ ngoài doanh trường đi vào, bản thân đã xoay người rời khỏi doanh trường.

Trong doanh trường, Điển Vi đứng lên, áy náy nói: “chủ công, mặt tướng khiến ngài khó xử, xin chủ công trách phạt” .

Nhưng mà Vương Xán lại cười nói: “ta vốn cũng không có tâm tư giết Dương Phong, tại sao lại bảo là khó xử? ”

Điển Vi sững sốt một lát, lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: “chủ công, mặt tướng vừa thấy ngài nổi giận đùng đùng, hận không thể giết Dương Phong mà, chẳng lẽ đều là giả? ”

Wương Xán lắc đầu nói: “trong lòng ta dĩ nhiên tức giận, giận là Dương Phong không thức thời, không ngờ cự tuyệt lời mời của ta. Có điều, người này có đảm lược, có võ nghệ, hơn nữa người trung nghĩa như vậy, mặc dù tạm thời để cho hắn chạy, nhưng chỉ cần Dương Phong vẫn còn ở Tây Lương, thì đều sẽ có biện pháp, hơn nữa Dương Phụng mang ơn người, như vậy sẽ có cơ hội thu phục được hắn” .

Điển Vi nói: “Nhưng mà, mặc dù hắn cảm tạ ta, nhưng lại oán hận chủ công! ”

Wương Xán vung tay lên, nói: “Vậy thì có gì khác nhau chứ? Có người ở đây, liền có cơ hội rồi” .

Điển Vi gãi gãi đầu, lộ vẻ khó hiểu.

Wương Xán cũng không giải thích, nói: “Được rồi, chuyện về Dương Phong tạm thời gác qua một bên, chúng ta trước tiên giải quyết Mã Đằng và Hàn Toại, rồi lại xử lý Dương Phong sau. Có người như Dương Phong tọa trấn Tây Lương, ta mới có thể yên tâm” .

Điển Vi cười hắc hắc, nói: “chủ công anh minh! ”

Sau khi nói xong, Điển Vi hấp tấp rời khỏi doanh trường, lòng tràn đầy vui mừng.

Hắn vốn tưởng rằng Vương Xán quả thật muốn giết chết Dương Phong, mới thỉnh cầu Vương Xán thả Dương Phong, điều này đã vượt qua bản phận của một thân tử, rất dễ khiến Vương Xán tức giận. Có điều, không ngờ Vương Xán lại cố ý, mượn điều này để cho Dương Phong chạy. Đến cuối cùng, Dương Phong vẫn trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của Vương Xán, nghĩ đến đây, lòng thấp thỏm của Điển Vi lại thả lỏng.

838. Chương 840: Ân Nhân

Dương Phong bỏ đi, lặng yên không chút tiếng động.

Có điều, Dương Phong mặc dù bảo vệ được tánh mạng, nhưng trong lòng lại không dễ chịu là bao. Vì tính mạng của hắn là do Diển Vi cầu tình cho hắn mới có thể bảo toàn, thế là đã nợ một đại ân.

Một Dương Phong, với đại quân mà nói, không có gì quan trọng.

Trong quân của Vương Xán, người võ nghệ cao cường hơn Dương Phụng không chỉ một hai người, người thông minh hơn Dương Phụng cũng không ít. Giao chiến với Mã Đằng, tác dụng của Dương Phong cũng không lớn, cho nên Vương Xán dứt khoát để cho Dương Phong chạy.

Sáng sớm hôm sau, Vương Xán suất lĩnh hơn bốn vạn binh sĩ tiếp tục lên đường, tiến về phía huyện Tân Bình.

Lần này, trên đường không gặp phải chuyện, đi tới huyện Tân Bình thuận buồm xuôi gió.

Trong vòng nửa tháng, trinh sát do Vương Xán phái ra rốt cuộc dò xét được vị trí đại quân của Mã Đằng. Cùng lúc đó, đại quân của Mã Đằng cũng dò xét được tin tức Vương Xán giết về.

Sau khi Mã Đằng biết được tin tức về đại quân của Vương Xán, lập tức bảo tất cả binh sĩ dưới trướng dừng lại, không tiếp tục lên đường nữa. Tốc độ Mã Đằng suất lĩnh đại quân sáu vạn người đi đường rất nhanh, rất gấp, bốn binh sĩ uể oải không chịu nổi, nếu trực tiếp giao chiến với Vương Xán, sức chiến đấu quá yếu, sẽ bất lợi với đại quân.

Vì vậy, Mã Đằng bảo đại quân dựng trại đóng quân, sau khi nghỉ ngơi và hồi phục lại quyết chiến với Vương Xán.

Lúc này, song phương còn có một khoảng cách nhất định, phải đi hơn một ngày nữa, Mã Đằng có thời gian đầy đủ để binh sĩ nghỉ ngơi.

Đại quân dựng trại đóng quân, cả đám binh sĩ đều cố hết sức để điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị nghênh chiến.

Đại tướng trung quân, Mã Đằng và Mã Siêu, Mã Đại, Mã Hưu cùng với tướng lĩnh dưới trướng Mã Đằng tề tụ ở trong này. Mọi người đều ngồi xuống, thương thảo biện pháp đối phó với Vương Xán. Do Lã Mông chiếm được huyện Hòe Lý, cắt đứt tin tức ở huyện Hòe Lý, làm cho Mã Đằng hiện tại cũng không có được tin tức của Hòe Lý, cũng không biết chuyện Mã Thiết bị giết chết.

Mã Đằng ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc, rất có uy nghiêm.

Ánh mắt hắn lạnh thấu xương, đảo qua từng chúng tướng dưới trướng, chậm rãi nói: “Sắp giao chiến với Vương Xán rồi, trong lòng chư vị có đề nghị gì, cứ việc nói thoải mái”.

Mã Siêu nói: “chủ công, kỵ binh dưới trướng Vương Xán vô cùng tinh nhuệ, không thể khinh thường. Chúng ta giao chiến với Vương Xán, nhất định phải có kỵ binh có thể áp chế bọn họ, nếu không đại quân khởi xướng công kích, nhất định sẽ bị kỵ binh của Vương Xán đánh tan. Chỉ cần phái binh ngăn kỵ binh của Vương Xán lại, đại quân sáu vạn của chúng ta lại xông lên, thì nhất định có thể đánh bại Vương Xán”.

Mã Đằng ở tại Tây Lương, cũng không thiếu chiến mã.

Hơn nữa binh sĩ Tây Lương phần lớn đều tinh thông cỡi ngựa, muốn để kỵ binh xuất kích, thì vô cùng dễ dàng.

Mã Đằng nghe xong lời của Mã Siêu, nhìn Mã Siêu đầy tán thưởng, gật đầu nói: “chúng ta cũng không biết tại sao Vương Xán lại đột nhiên giết về, nhưng chúng ta giao phong với Vương Xán, chỉ có thể thắng không được phép bại”.

Nhưng mà, tướng lĩnh trong quân lại không đủ lòng tin, điều này làm cho Mã Đằng nhíu mày.

Phu chiến giả, dũng khí đã!

Nếu ngay cả lòng tin thắng trận cũng không có, ngay cả dũng khí chiến đấu với kẻ địch cũng không có, bản thân cũng không tin mình, vậy thắng bại của trận chiến này cũng không còn gì hấp dẫn nữa.

Mã Đằng thấy chúng tướng như thế, trong lòng có chút thất vọng.

Hắn đưa tay vuốt vuốt chòm râu dưới hàm, quát lớn: “các người đều là bộ hạ cũ đi theo ta, ta hy vọng các người có thể vợ con vinh hiển, lập nhiều chiến công hiển hách, đây là điều mà ai cũng hy vọng, cũng là động lực để chư vị chém giết” .

Dừng một chút, Mã Đằng lại nói: “trận chiến này quan hệ đến tương lai của Tây Lương chúng ta, chỉ cần giành chiến thắng, chúng ta liền có thể ngồi rung đùi, chiếm được đất một phương. Đến lúc đó, các người cũng có thể phong hầu bá tước, có một tiền đồ tốt. Bởi vậy, bốn tướng hy vọng chư vị có thể đồng tâm hợp lực, ra sức chinh chiến, tranh khí vì chính các người, mà cũng vì quân Tây Lương ta” .

” tướng quân, mặt tướng đã thông suốt rồi, nhất định sẽ lật đổ Vương Xán” . Người nói tên là Vương Đại, người Khương ở Tây Lương, đã từng là một tiểu quân phiệt tại huyện Hòe Lý, cuối cùng được Mã Đằng thu phục, trở thành một viên tướng lãnh dưới trướng Mã Đằng.

Vương Đại nói chuyện, khiến những tướng lãnh khác đều mở miệng.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong đại trướng không ngờ nóng lên. Giống như là, những tướng lãnh này đều đã quên mất sự lợi hại của Vương Xán, đã không còn để Vương Xán vào trong mắt nữa.

Mã Đằng khơi dậy tâm chiến đấu của tướng sĩ xong, mới để cho chúng tướng xuống dưới nghỉ ngơi.

Một mình hắn ở lại trong đại trướng, dưỡng tinh thần, chờ chiến đấu. Đi đường liên tục không ngừng, cũng không phải chỉ có binh sĩ tinh thần mệt mỏi, mà tinh thần của Mã Đằng cũng không tốt, cần phải tĩnh dưỡng.

Thời gian trôi qua, một ngày chớp mắt đã xong.

Lúc này, Vương Xán suất lĩnh đại quân bốn vạn đã giết về.

Khi Vương Xán suất lĩnh đại quân đuổi về, Mã Đằng lập tức suất lĩnh đại quân giết về phía Vương Xán, định thừa dịp đại quân của Vương Xán vẫn còn mệt, đánh cho Vương Xán trở tay không kịp. Nhưng mà, tốc độ Vương Xán hành quân cũng không chậm, hơn nữa đại quân cũng đến có chuẩn bị, song phương đại chiến một hồi, Mã Đằng không chiếm được chút tiện nghi nào, không có phân ra thắng bại.

Một trận chiến qua đi, Vương Xán thu binh, đóng quân không ra, không giao chiến với Mã Đằng nữa.

Mã Đằng thấy Vương Xán trốn ở trong doanh địa không ra chiến, trong lòng cảm giác hơi kỳ quái.

Vương Xán lãnh binh, rất ít đóng quân không ra như vậy.

Mặc dù trong lòng Mã Đằng có nghi hoặc, nhưng cũng không rảnh để suy nghĩ vấn đề này, mà lại phái binh tấn công Vương Xán không ngừng. Dưới trướng hắn có hơn sáu vạn binh sĩ, mà dưới trướng Vương Xán chỉ có hơn bốn vạn binh sĩ, binh lực của hai bên khá chênh lệch, cho nên Mã Đằng tấn công bằng tất cả mọi giá, muốn một kích giải quyết Vương Xán.

Sau khi song phương giao chiến, Mã Đằng lại tấn công Vương Xán lần nữa, nhưng Vương Xán lại phòng thủ mà không chiến.

Ngày hôm sau, Vương Xán chủ động rút ra sau năm dặm, co đầu rút cổ không ra.

Mã Đằng thấy Vương Xán vẫn lựa chọn phòng thủ mà không chiến, trong lòng liền vui mừng, suất lĩnh đại quân dưới trướng thừa thắng xông lên, tấn công Vương Xán liên tiếp không ngừng, chỉ là không lấy được chiến quả.

Ngày thứ ba, Vương Xán lại tiếp tục rút ra sau năm dặm, vẫn không giao chiến với Mã Đằng.

Vương Xán liên tục như thế, khiến trong lòng Mã Đằng càng thêm nghi hoặc, không rõ dụng ý của Xán. Nhưng mà, Vương Xán co đầu rút cổ không ra, Mã Đằng sau khi phái binh điều tra cũng không phát hiện có mai phục, trong lòng liền yên tâm tiếp tục công kích. Kể từ đó, chiến sự diễn biến thành Vương Xán liên tục rút lui sau, mà Mã Đằng thì từng bước ép sát, truy cùng đuổi tận.

Liên tục mười ngày, đều là như thế.

Một ngày kia, trong doanh địa của Vương Xán.

Trong đại tướng trung quân, Vương Xán ngồi ở trên ghế chủ, phía dưới ngồi Quách Gia, Điền Vi, Triệu Vân, Trần Đáo cùng Trương Nhậm.

Triệu Vân vẻ mặt nghiêm túc, nói: “chủ công, chúng ta liên tục rút lui sau tận mấy ngày, bọn binh sĩ đều nhện một bụng tức, hơn nữa sĩ khí cũng do vậy mà có hơi giảm xuống, nhất định phải chuẩn bị phản kích” .

Quách Gia nói tiếp: “Tử Long tướng quân chớ lo, hôm nay chủ công triệu tập chư vị, chính là để chuẩn bị phản công” .

Triệu Vân chấn động tinh thần, nhìn về phía Vương Xán có chút khó tin, hỏi: “chủ công, thật là định chuẩn bị phản công hả? ”

Điền Vi, Trần Đáo cùng Trương Nhậm đều nhìn về Vương Xán, chờ câu trả lời của Vương Xán.

Mặc dù bọn họ biết rõ sự rút lui của đại quân là mang tính chiến lược, cũng không phải là bị đánh bại thật. Nhưng luôn bị Mã Đằng đuổi đánh, trong lòng cứ khó chịu. Nhất là Mã Đằng kiêu ngạo cuồng vọng, cứ một mực kêu gào muốn giết chết Vương Xán, hơn nữa sau lưng Mã Đằng còn có một Mã Siêu không sợ chết, càng khiến cho bọn người Điền Vi không thoải mái.

Vương Xán khẽ gật đầu, nói: “chúng ta đợi hơn mười ngày, là vì chờ A Mông suất lĩnh đại quân đuổi theo, cắt đứt đường lui của Mã Đằng. Hôm nay A Mông phái người truyền tin, hắn đã lãnh binh tới rồi” .

Thời gian mười ngày, đã đủ để Lã Mông đuổi kịp.

Vương Xán sau khi nhận được tin tức, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Điền Vi nghe Vương Xán nói Lã Mông dẫn đại quân tới rồi, trong lòng cũng vô cùng vui mừng, hưng phấn mà chà xát tay, ồm ồm nói: “chúng ta bị Mã Đằng cùng Mã nhi đuổi suốt mười ngày, cuối cùng cũng có cơ hội giết về rồi. Lần này, ta phải chém rụng đầu tên khốn Mã Đằng kia, xem xem hắn còn dám kiêu ngạo không” .

Mã nhi, là xưng hô của tướng lĩnh trong quân đối với Mã Siêu.

Vương Xán nghe xong lời của Điền Vi, cười mà không nói gì.

Lúc này, tất cả mọi người đều lòng tin tràn đầy, khí thế ngất cao, xoa tay chuẩn bị chém giết một phen. Ánh mắt Quách Gia sang quắc, nhìn thấy biểu lộ của mọi người, liền biết những tướng lĩnh này đã chuẩn bị đại sát tứ phương, sinh uy giết địch.

” Thùng! Thùng! ”

Đột nhiên, ngoài doanh địa truyền đến tiếng trống trận âm âm.

Ngay sau đó, tiếng kèn cũng truyền tới theo.

Vương Xán nghe được âm thanh ngoài doanh địa truyền đến, biết là Mã Đằng lại dẫn đại quân tới khiêu chiến. Lần này, Vương Xán sẽ không tiếp tục nhượng bộ, tránh mà không ra nữa. Bây giờ, đại quân do Lã Mông suất lĩnh đã tới rồi, là lúc đại quân nên ra oai. Cục diện khiến Mã Đằng kiêu ngạo, liền dừng ở đây.

Vương Xán đứng phất dậy, nhìn về phía chúng tướng, quát: “chư vị, theo ta giết địch! ”

” dạ! ”

Mọi người ôm quyền trả lời, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn. Cả đám tướng lĩnh vội vàng đứng lên, đi theo Vương Xán cùng ra ngoài doanh trường.

839. Chương 841: Đại Kỳ Của Mã Đằng Đồ Rồi

Sau khi ra khỏi doanh trường, liền lập tức có binh sĩ dắt ngựa Ô Chuy tới cho Vương Xán. Vương Xán mặc giáp trụ, chân đạp một cái liễn xoay người lên ngựa, đi ra ngoài doanh địa. Tướng lĩnh trong quân như Triệu Vân, đã đi triệu tập binh sĩ, chuẩn bị nghênh chiến.

Không lâu sau, đại quân đã tập kết xong.

Cửa doanh địa mở ra, Vương Xán suất lĩnh đại quân giết ra ngoài.

Mã Siêu mặc áo giáp ngân sắc, dưới háng cưỡi Hãn Huyết mã, trong tay xách Hồ Đầu Trạm Kim thương. Hãn ngồi trên lưng ngựa, ngẩng đầu ưỡn ngực, chỉ thẳng thương vào doanh địa của Vương Xán, uy phong hiển hách, khiến người ta sợ hãi. Đại quân của Mã Đằng sau khi trông thấy tư thế oai hùng của Mã Siêu, liền rống lớn, cổ vũ trợ uy cho Mã Siêu.

Nhưng mà, đang lúc Mã Siêu mắng to Vương Xán là rùa đen rút đầu, Vương Xán lại suất lĩnh đại quân đi ra.

Một màn này, khiến Mã Siêu mở to mắt.

Hãn há to miệng, lại trừng mắt nhìn, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngày xưa, Mã Siêu cùng Mã Đằng suất lĩnh đại quân tới mắng trận, Vương Xán chưa bao giờ xuất hiện. Hơn nữa sau khi Mã Siêu mắng to một trận, Vương Xán vẫn ở trong doanh địa thủ vững không ra, Mã Siêu cuối cùng luôn muốn lãnh binh cường công. Hôm nay, Vương Xán lại ngoài dự liệu, mang binh giết ra, đúng là mặt trời mọc ở đằng tây, thật kì quái!

Mã Siêu hét lớn: “Vương Xán, đồ con rùa đen rút đầu nhà ngươi, có dám cùng Mỗ gia đánh một trận không?”

Trong lòng Triệu Vân đã sớm không nhận được sự kiêu ngạo cuồng vọng của Mã Siêu, nghe thấy Mã Siêu khiêu chiến, liền cỡi ngựa xông ra ngoài, phóng về phía Mã Siêu.

Mã Đằng cỡi ngựa đứng ở phía trước đại quân, sau khi hãn nhìn thấy Vương Xán mang binh giết ra ngoài, giơ trường thương trong tay lên, hét lớn: “các huynh đệ, kiến công lập nghiệp chính là vào lúc này, theo ta giết! Ai giết chết Vương Xán, quan thăng ba cấp, phong Hầu, phần thưởng ngàn vàng”. Mã Đằng cũng mặc kệ tình hình ban thưởng có phù hợp hay không, cứ xuất ra khí thế của mình đã rồi tính sau.

Tiếng nói vừa hạ xuống, Mã Đằng đã thúc ngựa xách thương xông ra ngoài.

Binh sĩ dưới trướng Mã Đằng nghe được mệnh lệnh, nhanh chóng giết với về phía đại quân của Vương Xán.

Trên thực tế, Mã Đằng biết võ tướng dưới trướng Vương Xán đều là cao thủ, vô cùng lợi hại, bởi vậy không định đầu tướng đơn độc với Vương Xán, mà là dốc hết binh sĩ, xem ai nhiều người hơn.

Lần này Mã Đằng mang đến sáu vạn binh sĩ, mà dưới trướng Vương Xán chỉ có hơn bốn vạn người. Hai người giao chiến hơn mười ngày, mặc dù đều có tổn thất, nhưng Mã Đằng vẫn luôn chiếm được ưu thế nhân số. Mã Đằng không tài hoa mấy, cũng không phải là người đầy bụng thi thư, nhưng cũng biết khoe sở trường tránh sở đoản. Binh sĩ dưới trướng hãn nhiều, đương nhiên là lựa chọn liều mạng binh sĩ, như vậy mới có thể chiếm được ưu thế, đánh bại Vương Xán.

Binh sĩ của Mã Đằng giết lên, lao thẳng về phía đại quân của Vương Xán.

Vương Xán thấy vậy, cũng hạ lệnh trùng sát.

Trần Đáo cùng Trương Nhậm sau khi được lệnh, mang theo Phá Quân doanh cùng với tất cả binh sĩ bình thường giết lên. Gần bốn vạn binh sĩ bình thường cùng với gần ba nghìn kỵ binh Phá Quân doanh xông tới, bắt đầu hỗn chiến.

Có điều, Mã Đằng sớm đã có chuẩn bị, vẫn luôn phòng bị kỵ binh của Vương Xán.

Sau khi Phá Quân doanh giết ra, kỵ binh dưới trướng Mã Đằng cũng giết ra, thoáng cái chặn đứng thế công của Phá Quân doanh.

Như vậy, kỵ binh đối kỵ binh, bộ binh đối bộ binh, hai bên đều dốc hết cả thực lực của bản thân.

So về thực lực hai quân, sức mạnh cơ thể của binh sĩ dưới trướng Vương Xán lợi hại hơn. Bất kể là kỵ binh, hay là bộ binh bình thường, đều như thế. Nhưng mà, nhân số binh sĩ của Mã Đằng lại nhiều hơn, đây là ưu thế của Mã Đằng, cũng là nguyên nhân Mã Đằng có đảm lượng tấn công Vương Xán, hẳn muốn dùng số lượng binh sĩ để đánh bại Vương Xán.

Mã Đằng dẫn theo Mã Đại, Mã Hưu chém giết, một thanh trường thương tung hoành, lợi hại vô cùng.

Toàn gia Mã gia đều dùng thương, Mã Đằng như thế, Mã Siêu như thế, Mã Đại cùng Mã Hưu cũng như thế.

Bọn họ làm gương cho binh sĩ, mang theo binh sĩ trùng sát không ngừng, quả nhiên là khí thế như cầu vồng.

Lúc này, đại kỳ đại biểu cho Mã Đằng cũng theo sự chém giết Mã Đằng mà di chuyển về phía trước rất nhanh. Cứ như vậy, binh sĩ dưới trướng Mã Đằng trông thấy đại kỳ đại biểu chủ soái di chuyển nhanh tới, trong lòng càng thêm hưng phấn, bởi vì điều này đại biểu cho lực lượng bên bọn họ chiếm được ưu thế, nên mới có thể di chuyển lên nhanh như thế

Điển Vi nhíu mày, nói: “chủ công, Mã Đằng cũng đã giết lên rồi, chúng ta cũng giết đi thôi”.

Hắn bảo vệ Vương Xán, cho nên rất muốn đi lên chém giết.

Nhưng mà, Vương Xán còn chưa hạ lệnh, cho nên Điển Vi liền khuyên bảo Vương Xán. Thị vệ bảo hộ chung quanh Vương Xán cũng nóng lòng muốn thử, có suy nghĩ muốn xông lên chém giết. Vương Xán cười nhạt một tiếng, rút Hán đao bên hông ra như thiểm điện, lẳng không chỉ về phía Mã Đằng cùng đại kỳ bên cạnh Mã Đằng, nói: “Sơn Quân, có đảm lượng theo ta xông về phía Mã Đằng, chém rơi đại kỳ của bọn họ không”.

Hai quân hỗn chiến, Mã Đằng ở trong quân, binh sĩ chung quanh rất nhiều, có nguy hiểm nhất định.

Điển Vi đã sớm rút hai thanh Thiết kích ra, nói: “chủ công giết tới đâu, mặt tướng liền theo sát đó”. Ngựa khi chém đinh chặt sắt, giọng điệu có khí phách, không chút do dự.

Vương Xán hét lớn một tiếng tốt, rồi quát: “theo ta giết! ”

Sau khi nói xong, Vương Xán vỗ một cái lên lưng ngựa, ngựa Ô Chuy dưới háng hí vang một tiếng, tung vó ngựa phóng về phía Mã Đằng. Điển Vi nhìn chăm chăm về phía Mã Đằng, trên mặt lộ ra vẻ ngạo nghễ, hẳn hô một tiếng, dẫn thị vệ bảo vệ Vương Xán theo Vương Xán khởi xướng công kích, phóng về phía Mã Đằng.

Thanh Hán đao trong tay Vương Xán sắc bén vô cùng, lúc cỡi ngựa công kích, vung đao bổ chém liên tục không ngừng.

” phốc! Phốc! ”

Lưỡi đao bổ lên trên người binh sĩ Mã Đằng, lập tức xé rách áo giáp, đâm vỡ máu thịt.

Trong khoảnh khắc, máu tươi bắn tung tóe, binh sĩ kêu thảm thiết. Vương Xán vừa xông lên liền đã giết chết binh sĩ, thậm chí còn có binh sĩ trực tiếp bị Vương Xán gọt cổ, đầu đều bị chém rơi, ngay cả tiếng la cũng chưa kịp phát ra.

Điển Vi giục ngựa công kích, đã vọt tới phía trước Vương Xán.

Hắn không ngừng mà quơ hai thanh Thiết kích, rồi nện xuống rất nhanh. Bên cạnh Điển Vi, chỉ thấy bóng thiết kích mơ hồ lóe ra không ngừng, giống như là một con trăn lớn đang quay cuồng, nhanh chóng cắn nuốt sạch tính mạng của binh sĩ. Thần sắc hắn dữ tợn, lúc giết người hét to rống lớn, quả thực là một Ma vương khát máu.

Điển Vi múa Thiết kích, khiến binh sĩ chung quanh sợ tới mức phải liên tiếp lui về phía sau, không dám tới gần Điển Vi nữa.

Vương Xán nhìn chăm chăm vị trí của Mã Đằng, quát to: “Sơn Quân, bảo vệ ta! ”

Lúc nói, Vương Xán cầm Hán đao trong tay vào vỏ, nhanh chóng gỡ Linh Bảo cung từ trên người xuống, lại lấy tên ra từ trong túi sát bụng ngựa, lắp lên dây cung.

Điển Vi nghe thấy được mệnh lệnh của Vương Xán, lập tức dõng tới trước. Cùng lúc đó, chung quanh còn có thị vệ chuyên môn bảo vệ Vương Xán, tất cả mọi người bảo vệ hết hai bên trái phải cùng sau lưng của Vương Xán, để không lọt vào sự uy hiếp của quân địch. Có Điển Vi giục ngựa trùng sát, binh sĩ chung quanh Mã Đằng đều run rẩy, sợ hãi không thôi.

” Trúng! ”

Vương Xán hét lớn một tiếng, buông nhẹ tay phải.

Mũi tên đột nhiên thoát dây cung mà ra, bắn về phía Mã Đằng.

Có điều, mục tiêu của mũi tên cũng không phải là Mã Đằng, mà là đại kỳ bên cạnh Mã Đằng. Chính vì vậy, Mã Đằng không hề phát hiện, chỉ nghe một tiếng vù, mũi tên đã xuyên qua cán đại kỳ.

” Rắc rắc! ”

Mũi tên xuyên thủng cán cờ, nhưng chỉ xuyên tim, không bắn gãy đại kỳ.

Dù sao, cán đại kỳ cũng không mảnh, sau khi mũi tên bắn thủng không thể nào bắn gãy đại kỳ, chỉ là xuyên qua mà thôi. Lúc này, Điển Vi lại dùng tay trái cầm cả hai thanh Thiết kích, tay phải rút ra một thanh đoản kích như thiểm điện. Hắn dừng lại một chút, rồi đột nhiên trừng hai mắt, dốc hết toàn lực phóng đoản kích.

” vù! ”

Đoản kích phá không, bay thẳng đến cán đại kỳ.

Qua trong giây lát, lưỡi đoản kích gọt trúng cán của đại kỳ. Chỉ nghe rắc một tiếng, cán cờ vốn bị mũi tên bắn một lỗ hổng, lập tức ngã xuống.

Mặc dù Điển Vi và Vương Xán cũng có thể đặt mục tiêu vào Mã Đằng, nhưng chung quanh Mã Đằng có rất nhiều binh sĩ, khó có thể ra tay. Nhưng mà, đại kỳ luôn theo sát bên cạnh Mã Đằng, lại không có binh sĩ bảo vệ, dễ dàng ra tay. Vì vậy, Vương Xán và Điển Vi đều nhắm vào đại kỳ, chỉ trong nháy mắt liền phá gãy đại kỳ của Mã Đằng, khiến nó ngã xuống đất.

Vương Xán nhìn thấy xong, liền hét lớn: “Mã Đằng bị giết rồi, giết! ”

Trông mắt Điển Vi vừa chuyển, hiểu ý của Vương Xán, cũng hét lớn: “Mã Đằng bị giết rồi, giết! ”

Trong nháy mắt, binh sĩ chung quanh Điển Vi cũng rống to theo.

Cả đám binh sĩ lớn tiếng gào rú, một lát sau liền đem tin tức truyền ra ngoài. Trong lúc nhất thời, đại quân của Vương Xán liền khí thế rất thịnh, dũng mãnh vô địch. Nhưng mà, lúc âm thanh vang lên trên chiến trường, thì binh sĩ dưới trướng Mã Đằng lại ngẩn người, đều chợt nhìn về phía Mã Đằng, bọn họ vừa nhìn thấy đại kỳ đại biểu cho Mã Đằng đã ngã xuống, trong lòng lập tức sợ đến loạn cả lên.

Trên chiến trường, người như kiến cỏ, không phải binh sĩ nào cũng có thể thấy được Mã Đằng. Bởi vậy, liền có đại kỳ đại biểu cho chủ soái, Mã Đằng có đại kỳ của Mã Đằng, Vương Xán cũng có vương kỳ của mình.

Có câu người còn cờ còn người vong cờ đổ.

Binh Tây Lương không thấy đại kỳ của Mã Đằng, liền lập tức xảy ra bạo động.

Mã Đằng nghe thấy binh sĩ dưới trướng Vương Xán rống to, trong lòng kinh ngạc vô cùng. Hắn quay đầu nhìn lại, lại phát hiện soái kỳ của mình đã ngã xuống, vội sai người dựng thẳng đại kỳ lên.

840. Chương 842: Trộn Mất Nói Dối

Mã Đằng xoay người lại, bỗng nhiên trông thấy soái kỳ của mình rớt xuống đất, mặt nhất thời sầm xuống.

Thanh đại kỳ này, chính là đại biểu cho chủ soái, là biểu tượng thân phận của hắn.

Đại kỳ quan trọng như thế, rớt dưới đất không ngờ không có ai nhặt lên để dựng lại, quả thực là một đám ngu xuẩn, khó trách binh sĩ đang ra sức công kích đều dừng lại.

Mã Đằng nhú mào, quát to: “Vương Đại ở đâu? ”

Vương Đại nghe thấy tiếng Mã Đằng rống to, lập tức giục ngựa chạy tới, lớn tiếng đáp lại nói: “chủ công, có gì cần dặn? ”

Mã Đằng lớn tiếng căn dặn: “người tới cầm cờ, dựng đại kỳ lên cho ta” .

Thời điểm mấu chốt, Mã Đằng căn dặn tướng lĩnh dũng mãnh thiện chiến như Vương Đại tự mình cầm cờ, dựng thẳng đại kỳ đại biểu cho hấn. Đồng thời, Mã Đằng lại gào lớn bảo binh sĩ ra sức giết địch, theo tin tức Mã Đằng còn sống nhanh chóng truyền đi, bọn binh sĩ đang nao động bắt đầu ổn định lại. Bọn binh sĩ dõi mắt nhìn lại, đại kỳ đã một lần nữa dựng thẳng lên, đứng ở trong gió vũng vàng.

Hai tay Vương Đại nắm cờ, chung quanh còn có vô số binh sĩ bảo vệ, để tránh Vương Đại lâm vào giữa nguy hiểm.

Mặc dù đại quân dưới trướng Mã Đằng tiếp tục chém giết, nhưng sĩ khí của đại quân không thể nghi ngờ là bị đả kích nhất định.

Trái lại đại quân của Vương Xán, sĩ khí dâng cao, dũng mãnh vô cùng.

Mỗi một binh sĩ, đều hưng phấn giống như là ăn xuân được, còn tốt hơn binh sĩ dưới trướng Mã Đằng. Đối mặt với cục diện như vậy, trong lòng Mã Đằng khó có thể bình tĩnh trở lại.

Trong lòng hấn thẳm hận Vương Xán sử dụng thủ đoạn xảo trá, nhưng lại không thể làm gì.

Giờ này khắc này, Mã Đằng chỉ có thể mang theo tướng lĩnh như Mã Hưu, Mã Đại ra sức chém giết không ngừng. Mấy thanh trường thương tung hoành qua lại trên chiến trường, giết đến long trời lở đất. Chủ tướng trong quân như Mã Đằng, Mã Hưu đều đang anh dũng giết địch, binh sĩ chung quanh sau khi nhìn thấy, cũng đều dũng mãnh vô cùng, khí thế của đại quân Mã Đằng lại dần dần khôi phục lại.

Lúc này, giao chiến giữa Mã Siêu và Triệu Vân cũng tiến vào hồi gay cấn.

Triệu Vân tay cầm ngân thương Long Đầm Lượng, Mã Siêu tay cầm Hổ Đầu Trạm Kim thương, hai người đều cưỡi ngựa trắng, đều mặc áo giáp ngân sắc, trang phục gần như giống nhau toàn bộ. Mặt trời rực rỡ chiếu xuống, Mã Siêu và Triệu Vân giống như đã biến thành hai luồng quang mang màu trắng bạc, tản ra quang mang chói mắt, không ngừng va chạm.

Thương pháp của Triệu Vân mượt mà thuần thực, vô cùng lợi hại, mỗi lần đâm ra, đều tủa sát khí bốn phía, khiến lòng người rét lạnh.

Có điều, thương pháp của Mã Siêu cũng tinh xảo thành thạo, vô cùng bá đạo.

Ở dưới sự công kích của Triệu Vân, Mã Siêu không lộ ra chút thua kém nào.

Hai người đều dốc hết toàn lực, người tới ta đi, giết đến độ cao hứng phi thường. Chỉ là, Triệu Vân vẻ mặt thông dong, lúc chém giết với Mã Siêu giống như là đang nhàn nhã dạo chơi, không có chút áp lực nào. Trái lại Mã Siêu, trên khuôn mặt tuần lãng lộ ra vẻ ngưng trọng, hơn nữa chân mào hơi nhú lại, hiển nhiên đã cảm nhận được áp lực của Triệu Vân.

Binh sĩ chung quanh nhìn thấy Mã Siêu địch được Triệu Vân, hưng phấn vô cùng, cảm giác trong lòng tràn đầy lực lượng.

Nhưng mà, Mã Siêu và Triệu Vân bất phân thắng bại chỉ là vẻ bên ngoài.

Tình huống chân chính lúc này, hiển nhiên là Triệu Vân chiếm được ưu thế nhất định, còn Mã Siêu đang ở vào hoàn cảnh xấu.

Lúc Triệu Vân và Mã Siêu đang đánh đến say sưa, Trần Đáo cùng Trương Nhậm cũng giết vào trong đại quân của Mã Đằng. Hai người cũng dùng trường thương giết địch, đã giết chết rất nhiều tướng lĩnh của Mã Đằng. Theo sự giết chóc của Trần Đáo và Trương Nhậm, đại quân của Vương Xán dần dần ép được đại quân của Mã Đằng, thoáng chiếm thế thượng phong.

Mặc dù binh sĩ ít, nhưng khí thế lại như cầu vồng, không thể ngăn cản. Mã Đại và Mã Hưu nhìn thấy Trần Đáo cùng Trương Nhậm đánh tới, lập tức giục ngựa xông ra, nghênh đón Trần Đáo và Trương Nhậm.

Trần Đáo và Trương Nhậm dùng thương, mà Mã Hưu cùng Mã Đại cũng dùng thương.

Trận chiến này, gần như thành thương pháp đối chiến.

Mặc dù thương pháp của Mã Đại cũng không phải là quá lợi hại, nhưng lại được xưng tụng là thương pháp tinh xảo. Có điều, lúc đối mặt với Trần Đáo, Mã Đại vẫn có vẻ giống trứng chọi đá, có chút khó khăn. Trần Đáo đã kiến thức thương pháp của Triệu Vân và Trương Nhậm, hơn nữa bản thân hắn cũng có sở học, thông hiểu đạo lý, đã có chiêu số của mình, nên càng lợi hại hung mãnh hơn, có thể nói là áp chế Mã Đại một cách vững vàng.

Lúc Mã Hưu và Trương Nhậm giao chiến, thương pháp của Trương Nhậm bá đạo, khiến Mã Hưu khó có thể ngăn cản.

Mặc dù Mã Hưu không địch lại Trương Nhậm, nhưng Mã Hưu cũng không đơn độc một chọi một với Trương Nhậm, mà lại cùng tiểu tướng chung quanh công kích Trương Nhậm. Mà như vậy thì Mã Hưu lại vẫn chiếm được thượng phong, cũng không bị Trương Nhậm uy hiếp.

Trên chiến trường, chém giết hỗn chiến, tiếng kêu nổi lên khắp nơi.

Điển Vi nhìn thấy Mã Đằng lại dựng đại kỳ lên, lớn tiếng hỏi: “chủ công, Mã Đằng đã dựng đại kỳ lên, hơn nữa còn có binh sĩ bảo vệ, chúng ta giết đi qua đi”.

Người này đúng là không sợ trời không sợ đất, giết đang hăng say, nên vô cùng hưng phấn.

Vương Xán lớn tiếng trả lời: “đại kỳ mặc dù dựng thẳng rồi, nhưng chúng ta cứ chém gãy là được, đi, giết qua đi”.

Vương Xán rút Hán đao ra, lại công kích về phía Mã Đằng.

Hai tay trái phải của Điển Vi đều cầm một thanh thiết kích, giục ngựa chạy ở phía trước Vương Xán. Hắn phóng tay chém giết, lập tức mở đường cho Vương Xán. Trước có Điển Vi, sau có Vương Xán, chung quanh lại có cả đám lão tốt tinh nhuệ giết qua, giết binh sĩ của Mã Đằng đến ngã xuống đất. Trong lúc nhất thời, Điển Vi đánh đâu thắng đó, không ai có thể ngăn cản.

Nếu quan sát trên không trung, liền có thể trông thấy một đoàn binh sĩ di động rất nhanh, giết về phía Mã Đằng.

Cổ lực lượng này mạnh mẽ vô cùng, không ai có thể ngăn cản.

Nhất là, Điển Vi làm mũi nhọn của cổ binh lực này, hơn nữa Vương Xán ở phía sau phụ trợ, càng như có thần giúp đỡ, giết đến độ binh sĩ chung quanh đều lui về phía sau.

Có điều, tuy Vương Xán và Điển Vi lợi hại, nhưng Mã Đằng cũng anh dũng vô cùng, thương pháp tinh xảo.

Hắn dẫn theo binh sĩ xông giết, nơi đi qua, không thể ngăn cản. Sau khi Mã Đằng nhìn thấy Vương Xán mang theo binh sĩ giết tới, trong lòng bỗng nhiên hiện lên suy nghĩ giết chết Vương Xán, chỉ cần giết Vương Xán, chém rơi soái kỳ của Vương Xán, liền có thể đả kích đại quân của Vương Xán, khiến đại quân của Vương Xán lâm vào trong tê liệt.

Suy nghĩ này vừa lóe lên đã biến mất, nhưng Mã Đằng đã lập tức hành động.

Mã Đằng quát to: “giết, giết về phía Vương Xán”.

Lúc nói, Mã Đằng quay đầu ngựa, giết về phía Vương Xán.

Tướng lãnh chung quanh đi theo Mã Đằng cũng hưng phấn vô cùng, chỉ cần giết chết Vương Xán, bọn họ có thể lập được đại công. Huống hồ, Mã Đằng đã nói người giết được Vương Xán không chỉ được thăng quan, còn được phong Hầu, lại thêm phần thưởng thiên kim, tướng thưởng hậu hĩnh như thế, khiến cả đám tướng lãnh đều đỏ mắt, không thể buông tha cơ hội cực tốt này.

Vương Xán nhìn thấy Mã Đằng đánh tới, trong lòng cũng hưng phấn không thôi.

Mã Đằng giết qua, chính là phù hợp với ý nghĩ của hắn.

Điển Vi quơ Thiết kích, gào rống, nhanh chóng giết về phía Mã Đằng.

Lúc Vương Xán múa Hán đao chém giết, liền lớn tiếng căn dặn: “Sơn Quân, Mã Đằng giao cho ta xử lý, người đi giết người cầm cờ trước, chém rơi đại kỳ của Mã Đằng ”.

” mặt tướng tuân lệnh! ”

Điển Mãn hét lớn một tiếng, đáp ứng xuống.

Binh sĩ hai bên đều đang nhắm đối phương mà giết qua, không lâu sau Mã Đằng đã giết tới đối diện Vương Xán. Điển Mãn nổi giận gầm lên một tiếng, giống như mãnh hổ thoát khỏi lồng sắt, hung hãn vô cùng, phóng thẳng về phía Vương Đại đang cầm cờ.

Mã Đằng nhìn chằm chằm Vương Xán, lúc hấn còn chưa ra tay, tướng lãnh bên cạnh đã giết ra ngoài. Tướng lãnh kia hét lớn: “chủ công, giết gà sao lại dùng đao mổ trâu, đợi mặt tướng đi chém chết Vương Xán ”. Sau khi nói xong, tướng lãnh liền xách một thanh đại đao phóng về phía Vương Xán, người này tên là Liễu Phát, là một viên kiêu tướng dưới trướng Mã Đằng.

Có điều, xưng hô ‘Kiêu tướng’ này chỉ có thể sử dụng ở dưới trướng Mã Đằng, nếu như là ở dưới trướng Vương Xán, thì có lẽ không có danh tiếng gì.

Mã Đằng thấy Liễu Phát giết ra, trong lòng liền mừng rỡ.

Như vậy có thể thấy được, lòng quân có thể dùng!

Chỉ cần cả đám võ tướng chịu đánh cược tánh mạng đi chém giết, liền có thể giành được thắng lợi. Mã Đằng cũng không tin Vương Xán có ba đầu sáu tay, không thể nào ngăn cản công kích của sáu vạn binh sĩ.

Nhưng mà, sau khi Liễu Phát phóng về phía Vương Xán, chưa tới mười hiệp, liền đã bị Vương Xán chém rớt xuống ngựa.

Tình huống như vậy, liền dội một gáo nước lạnh xuống đầu Mã Đằng.

Có điều, điều này cũng không ảnh hưởng đến sự sục sôi của tướng lãnh dưới trướng Mã Đằng, sau khi Liễu Phát chết, lại có những tướng lãnh khác vọt ra, nhanh chóng giết về phía Vương Xán. Vào lúc Vương Xán ứng phó với tướng lãnh dưới trướng Mã Đằng, Điển Vi đã vọt tới bên cạnh Vương Đại, hấn quơ Thiết kích, xông thẳng về phía Vương Đại.

Hai tay Vương Đại cầm đại kỳ, tay không tác sát, chỉ có thể dùng cán cờ ngăn cản.

” xoẹt xoẹt! ”

Cán đại kỳ trực tiếp bị lưỡi kích gọt đoạn, mà đôi mắt Điển Vi thì trợn mắt, hét lớn một tiếng ‘Chết’. Trong khoảnh khắc, một vòng kích quang xẹt qua, chỉ nghe thấy một tiếng xoẹt. Trên cổ Vương Đại có thêm một vết máu, bị một kích của Điển Vi giết chết.

Điển Vi biết dụng ý của việc chém đứt cán cờ, sau khi giết chết Vương Đại liền hét lớn: “Mã Đằng đã chết, người nào đầu hàng thì không giết”.

Lập tức, giọng nói hùng hậu của Điển Vi vang vọng ở trên chiến trường. Theo sau đó, binh sĩ chung quanh cũng lớn tiếng gào rú, kêu to Mã Đằng bị giết chết. Thanh âm hùng hậu của bọn binh sĩ giống như là tiếng sấm cuộn cuộn, không ngừng truyền ra xa, khiến binh sĩ dưới trướng Mã Đằng cũng nghe được.

Nhưng mà, Mã Đằng vẫn ngồi trên lưng ngựa vui vẻ, không bị chút tổn thương.

Hắn nghe thấy lời của Điển Vi, liền giận sôi lên, mặt đỏ tai trướng, hận không thể lập tức giết chết Điển Vi.

841. Chương 843: Giận Đến Thổ Huyết.

Mã Đằng nhìn chằm chằm Điển Vi, mặt đầy tức giận.

Đại hán mặt đen không biết xấu hổ này, không ngờ trợn mắt nói dối, nói xấu hán bị giết, đáng giận đến cực điểm.

Lúc này, tin tức Mã Đằng bị giết không ngừng được binh sĩ dưới trướng Vương Xán truyền ra ngoài.

Giọng của một binh sĩ kêu ra thì rất nhỏ, trong nháy mắt cũng sẽ bị nhấn chìm trong tiếng hò hét ở chiến trường. Nhưng mà, hàng trăm hàng ngàn binh sĩ đồng thời gân cổ gào rú, thanh âm kia như tiếng sấm cuộn cuộn, không ngừng quanh quẩn trên chiến trường. Lại thêm binh sĩ tham dự vào trong đó càng ngày càng nhiều, cơ hồ có thể nói đen thành là trắng.

Mã Đằng còn chưa chết, hán đứng đỉnh ngòi trên lưng ngựa, nhưng sắc mặt đã tái nhợt.

Mặc dù Mã Đằng còn sống sờ sờ, nhưng người biết Mã Đằng không chết chỉ là số ít, chỉ có tướng lĩnh cùng với binh sĩ chung quanh biết.

Mã Đằng mang tới gần sáu vạn binh sĩ, tất cả binh sĩ không thể nào đều có thể nhìn thấy Mã Đằng. Bọn họ chú ý chỉ là soái kỳ đại biểu cho Mã Đằng, chứ không phải là bản thân Mã Đằng, bởi vì không cách nào nhìn thấy. Hiện giờ, soái kỳ của Mã Đằng bị Điển Vi chém đứt, bọn binh sĩ lại lần nữa không nhìn thấy soái kỳ của Mã Đằng, trong lòng bọn họ không chỉ có nghi hoặc, mà còn tràn đầy lo lắng.

Trước đó không lâu, soái kỳ của Mã Đằng đã rớt xuống, nhưng Mã Đằng vẫn chưa chết.

Bây giờ, soái kỳ của Mã Đằng lại rớt xuống, rốt cuộc là chết hay không?

Nghi hoặc như vậy dâng lên ở trong lòng bọn binh sĩ, nên cứ mãi lo lắng Mã Đằng rớt cuộc có chết hay không?

Đang lúc binh sĩ Mã Đằng lo lắng, Mã Đằng cũng bắt đầu tổ chức binh sĩ phản kích. Hán cũng không còn để ý được nhiều như vậy, trực tiếp hô to ‘Mã Đằng không chết’, tướng lĩnh và binh sĩ chung quanh sau khi nghe thấy, cũng hô to ‘Mã Đằng không chết’. Tiếp đó, trên chiến trường liên tiếp vang lên thanh âm ‘Mã Đằng đã chết’ và ‘Mã Đằng không chết’, vô cùng quái dị.

Vương Xán nhìn thấy trên mặt Mã Đằng đầy vẻ sốt ruột, trong lòng liền cao hứng phi thường.

Binh sĩ Mã Đằng người nhiều thì sao chứ? Còn không phải là rối loạn trận cước rồi.

Vương Xán vung đao bổ chém, mỗi một đao đều là lực lôi cuốn vạn quân, lực lớn vô cùng, giết đến độ tướng lĩnh của Mã Đằng kinh hãi lạnh mình. Những tướng lĩnh này lộ ra vẻ sợ hãi, lúc ra tay thì sợ hãi rụt rè, không dám ra tay toàn lực.

Không lâu sau, đã có ba tướng lĩnh bị Vương Xán chém chết.

Những tướng lĩnh này mặc dù sợ hãi, nhưng cũng biết thay đổi sách lược, vọt lên vây công Vương Xán như ong vỡ tổ.

Mã Đằng ngồi trên lưng ngựa, cũng ra sức chém giết, giết chết vô số tiểu binh tiểu tướng.

Hán trông thấy soái kỳ rơi xuống đất, nhưng không ai nhặt lên để dựng thẳng lại, lập tức hét lớn: “Trương Cự, dựng đại kỳ lên cho ta, đừng để soái kỳ ngã xuống”. Trương Cự bộ dạng thô kệch, vừa nhìn qua chính là đại hán tráng kiện, trong tay hán cầm một thanh Hoàn Thủ đao, biểu lộ hung hãn, là một viên tiểu tướng dưới trướng Mã Đằng.

Trương Cự nghe được lời của Mã Đằng, lập tức xách đao phóng về phía soái kỳ.

Trong lòng Mã Đằng biết soái kỳ chắc chắn sẽ bị Điển Vi chém rơi, tiếp tục ra lệnh: “Phó Lôi, người mang theo binh sĩ vây giết Điển Vi. Chỉ cần có thể giết chết hán, bốn tướng thăng chức quan của người lên hai cấp, phần thưởng trăm cân vàng! ” Mã Đằng vì muốn xử lý Điển Vi, cũng hạ vốn gốc, người giết chết Vương Xán liền thăng lên ba cấp, còn người giết chết Điển Vi liền có thể thăng lên hai cấp.

Phó Lôi nghe xong, mắt trợn muốn nứt.

Hán ồm ồm trả lời: “chủ công yên tâm, mặt tướng nhất định giết chết tên đen kia” .

Chiều cao Phó Lôi tám thước có thừa, hơn nữa bộ dạng Phó Lôi eo tròn vai rộng, mũi sư tử, miệng rộng, râu xồm tua tủa, gần như không khác Điển Vi là bao. Có điều, Phó Lôi không hung ác như Điển Vi, cũng không có khí thế hung hãn bá đạo của Điển Vi. Có điều, Phó Lôi ngồi trên lưng ngựa cũng uy phong hiển hách, lộ ra một cổ khí dã man.

Phó Lôi xách lang nha bổng, hét lớn: “các huynh đệ, theo ta giết! ”

Mặc dù Phó Lôi bộ dạng to con, nhưng tâm tư cũng không ngốc. Hắn nhìn thấy Điển Vi hung hãn bá đạo, lập tức thay đổi sách lược đầu một mình, mang theo binh sĩ dưới trướng vây giết Điển Vi.

Phó Lôi cỡi ngựa giết ra, chung quanh lại có hơn mười binh sĩ lên theo.

Vào lúc Phó Lôi giết ra, Trương Cự đã cầm lấy soái kỳ, một lần nữa dựng lên.

Điển Vi thấy vậy, mày nhăn lại.

Sớm biết những người này còn có thể nhặt soái kỳ của Mã Đằng lên thì vừa rồi lúc hắn giết chết người cầm đại kỳ, nên đoạt lấy soái kỳ, khiến đại quân của Mã Đằng trận cước đại loạn, cũng không nhìn thấy soái kỳ của Mã Đằng nữa.

Chỉ là, không dễ cho Điển Vi nghĩ nhiều, Phó Lôi đã mang binh lao đến.

“Vù! Vù! ”

Lang nha bổng xẹt qua trên không trung, đập về phía Điển Vi như thiểm điện.

Điển Vi thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường. Tướng lĩnh dưới trướng Mã Đằng đều là bên ngoài thì tô vàng nạm ngọc, bên trong lại thối rửa, nhìn bề ngoài thì vũ dũng lợi hại, nhưng không có chút bản lĩnh thật sự.

Điển Vi vung song kích trong tay, phóng về phía Phó Lôi.

” keng! ”

Tay trái của Điển Vi để ngang Thiết kích trước ngực, liền dễ dàng chặn được lang nha bổng của Phó Lôi, không cho lang nha bổng đè xuống chút nào. Đồng thời, Thiết kích trong tay phải của Điển Vi xoay chuyển, lưỡi kích nhắm ngay trước ngực Phó Lôi, nhanh chóng gọt ra.

Dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời, lưỡi kích tản mát ra quang mang chói mắt, khiến trong lòng Phó Lôi run lên.

Phó Lôi thấy tình huống như vậy, trong lòng biết mình không phải là đối thủ của Điển Vi. Hắn không chút nghĩ ngợi, lập tức thu hồi lang nha bổng ngăn trở Thiết kích trong tay phải của Điển Vi. Nhưng mà, sau khi Thiết kích trong tay phải của Điển Vi bị ngăn trở, tay trái lại để hổng, lập tức múa Thiết kích giết về phía Phó Lôi. Trong lúc nhất thời, hai thanh Thiết kích giống như hai con giao long, giết đến độ khiến Phó Lôi luống cuống tay chân.

Trong lòng Phó Lôi biết không địch lại, lớn tiếng gọi binh sĩ giết lên.

Binh sĩ chung quanh sau khi được lệnh, liền xông lên một loạt, định liên thủ công kích Điển Vi.

Nhưng cũng không phải là chỉ có Phó Lôi dẫn theo binh sĩ giết lên, chung quanh Điển Vi cũng có binh lính của mình. Binh sĩ của Phó Lôi giết lên, binh sĩ dưới trướng Điển Vi lập tức nghênh đón, bắt đầu hỗn chiến chém giết.

Điển Vi nhìn chằm chằm Phó Lôi, cười lạnh hắc hắc.

Biểu lộ kia rơi vào trong mắt Phó Lôi, khiến trong lòng Phó Lôi rét run.

Mắt thấy Điển Vi trợn mắt tròn xoe, nhanh chóng quơ Thiết kích đánh tới, Phó Lôi thầm kêu một tiếng không tốt.

Nhưng mà, Điển Vi chém Thiết kích ra như thiểm điện, khiến Phó Lôi không cách nào né tránh.

Thiết kích trong tay trái của hắn giống như một tòa Ngũ Nhạc sơn đè xuống, quần chặt lang nha bổng của Phó Lô, khiến Phó Lô không cách nào nhúc nhích. Cùng lúc đó, Thiết kích trong tay phải của Diển Vi gạt ra ngoài như thiểm điện, mũi kích sắc bén kia nhanh như thiểm điện, chỉ thấy một luồng ánh sáng lạnh hiện lên, lúc Phó Lô còn chưa kịp phản ứng, mũi kích đã đâm vào lồng ngực phía bên phải của hắn.

” phốc! ”

Diển Vi ra sức mà đâm sâu vào trong, rồi lại nhanh chóng rút ra, miệng vết thương lập tức phun ra vô số máu tươi.

Chưa tới năm hiệp, Phó Lô bị Diển Vi giết chết.

Sau khi Diển Vi giết chết Phó Lô, lại phóng về phía Trương Cự đang cầm đại kỳ. Mặc dù Trương Cự tự cho là mình vũ dũng vô song, vô cùng lợi hại, nhưng so với Phó Lô, hắn biết còn có một khoảng chênh lệch. Phó Lô trong chớp mắt đã bị Diển Vi giết chết, khiến Trương Cự sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, không dám tranh phong với Diển Vi.

Trương Cự nắm đại kỳ, lui về sau rất nhanh. Thật ra, hắn định ném đại kỳ chạy trốn, như vậy mới không khiến người chú ý, dễ chạy trốn. Nhưng nếu ném đại kỳ đi, Mã Đằng chắc chắn không tha cho hắn, cho nên chỉ có thể cầm đại kỳ bị Diển Vi đuổi theo.

Đang lúc hắn giục ngựa chạy được vài bước, lại cảm giác chỗ trái tim ở phía sau lưng truyền đến đau đớn khôn cùng.

Quay đầu nhìn lại, chính là một thanh đoản kích xuyên qua trái tim.

Trương Cự gào rú một tiếng, thân thể lung la lung lay không cách nào ngồi vững vàng.

Chợt, thân thể Trương Cự thoáng cái từ trên chiến mã ngã xuống. Chỉ trong nháy mắt, Diển Vi lại giục ngựa xông tới, nhanh chóng cầm đại kỳ đại biểu cho Mã Đằng lên, dùng Thiết kích trong tay nhanh chóng cắt đoạn đại kỳ. Lúc này, đại kỳ đại biểu cho Mã Đằng đã bị biến dạng, bị Diển Vi phá hoại đến độ không thể dựng lên được nữa.

Nhưng Diển Vi vẫn chưa thấy đủ, giết về phía Mã Đằng.

Chiến mã chạy như điên, Thiết kích múa may, binh sĩ chung quanh đều tránh lui, không dám lướt qua tiên phong kia.

Mã Đằng thấy đại kỳ bị làm gãy ba lần, giận đến độ phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc hai quân vừa mới bắt đầu giao chiến, Vương Xán cùng Diển Vi liên thủ chặt đứt soái kỳ đại biểu cho Mã Đằng, khiến cho sĩ khí của đại quân Mã Đằng bị hao tổn, gặp tổn thất cực lớn. Cũng may Mã Đằng và tướng lĩnh dưới trướng ra sức chém giết, kéo sĩ khí từ từ tăng lên, dần dần hồi phục lại, bọn binh sĩ cũng cố gắng chém giết, vì người chiến thắng cuối cùng mà phấn đấu.

Nhưng mà, Diển Vi lại một người một ngựa xông lên chém đứt đại kỳ, hơn nữa hô to ‘Mã Đằng đã chết’.

Cứ thế, sĩ khí của đại quân Mã Đằng lại gặp đả kích, liên tục bại lui. Bây giờ, Diển Vi không ngờ lại một lần nữa chém đứt đại kỳ đại biểu cho Mã Đằng, hơn nữa giết chết hai viên tướng lĩnh dưới trướng Mã Đằng, lại còn phá hủy triệt để soái kỳ đại biểu cho Mã Đằng nữa. Đại thù như thế, khiến Mã Đằng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Mã Đằng đưa tay lau lau vết máu ở khóe miệng, chuẩn bị xuất thủ.

Thần sắc hắn lạnh như băng, rống giận mà xách trường thương trong tay, muốn giết chết Diển Vi để báo thù rửa hận.

842. Chương 844: Mã Đằng Tìm Tai Vạ

Mã Đằng sống hơn ba mươi năm, chưa bao giờ từng oán hận một người như thế.

Người này không phải là Vương Xán, mà trái lại là Diễn Vi.

Đến bây giờ, soái kỳ của hắn đã là lần thứ ba bị chặt đứt. Không chỉ như thế, Diễn Vi còn không kín miệng, trợn mắt nói láo, la to là hắn bị giết chết rồi. Diễn Vi mặt dày như thế, khiến Mã Đằng tức giận triệt để rồi. Diễn Vi chém đứt soái kỳ đại biểu cho Mã Đằng, cũng đã chém đứt hy vọng thắng lợi của Mã Đằng, cho nên Mã Đằng mới nóng nảy như thế.

Hắn nhìn Diễn Vi trừng trừng, con mắt dần dần biến thành máu đỏ.

Đôi đồng tử, lộ ra quang mang khát máu.

” a ! ”

Mã Đằng ngửa mặt lên trời gào thét, giống như một con cạp mẹ vừa sinh ra đứa con lại phát hiện đứa con bị đoạt đi rồi, trong thanh âm tràn ngập đau thương vô cùng vô tận. Hắn ngồi trên lưng ngựa, nhìn chăm chăm chính Diễn Vi đang từ từ chạy tới, tay phải nắm chặt trường thương, chuẩn bị xử lý Diễn Vi, báo thù rửa hận.

Tướng lãnh chung quanh thấy Mã Đằng ngửa mặt lên trời rít gào, cũng đều cắn chặt răng, trên mặt lộ ra vẻ phẫn uất. Diễn Vi hạ nhục Mã Đằng như vậy, khiến bọn họ cũng cảm thấy vô cùng khuất nhục.

Có câu chủ nhục thần lo, Mã Đằng lần lượt bị Diễn Vi làm nhục, khiến bọn họ cũng đồng cảm theo.

Không đợi Mã Đằng giết về phía Diễn Vi, tiểu giáo, thiên tướng, tướng quân chung quanh đều rống to gào to, giục ngựa xông tới, muốn giết chết Diễn Vi thay Mã Đằng, báo thù rửa hận thay Mã Đằng.

Trong thế lực của Tây Lương, Mã Đằng và Hàn Toại là hai đại quân phiệt hoàn toàn xứng đáng.

Hai người hàng năm đều sống ở Tây Lương, đều có được uy vọng rất cao.

Nhưng, Hàn Toại tính cách thâm trầm, lòng dạ sâu độc hơn, hơn nữa thủ đoạn càng âm tàn độc ác, như là một con độc xà. So với Hàn Toại, Mã Đằng lại hào sảng hào phóng, đối đãi cấp dưới cũng vô cùng hậu hĩnh, khiến cấp dưới cam nguyện cống hiến. Tính cách như vậy, mới khiến cho Mã Đằng ở đất Tây Lương nhỏ nhoi, cũng có vô số người nguyện ý hiệu lực cho Mã Đằng, nguyện ý chịu chết vì Mã Đằng.

Vì vậy, cả đám Giáo úy, thiên tướng, tướng quân đều cầm vũ khí giết lên.

Diễn Vi thấy một đám người giết qua, không chút sợ hãi.

Hắn giết chính đang hăng say, hưng phấn vô cùng, Diễn Vi cũng mặc kệ đối diện có bao nhiêu người giết qua, hắn chỉ biết giết sạch, một đường giết qua, mặc kệ phía trước là núi đao hay biển lửa, đều phải giết qua.

Thiết kích đập chùng hạ xuống, nhanh chóng đập trúng người tướng lãnh dưới trướng Mã Đằng.

Trong chớp mắt, Diễn Vi đã giết ra một đường máu. Chung quanh Diễn Vi, có tướng lãnh bị một kích của hắn đập văng ra ngoài, ngã xuống đất không ngừng lăn lộn kêu gào thảm thiết; có tướng lãnh bị một kích của Diễn Vi đập trúng đầu, lập tức đập nát đầu, mất mạng đương trường; có tướng lãnh bị Diễn Vi gọt đứt cánh tay. . . , tất cả đều bị trọng thương, không ai có thể còn toàn thân.

Diễn Vi giống như là một con mãnh hổ, khiến người ta nhìn qua mà phát lạnh.

Mã Đằng nhìn thấy Diễn Vi tàn sát tướng lãnh dưới trướng liên tục không ngừng, trong lòng càng lạnh xuống.

Cách đó không xa, Vương Xán ra sức quơ Hán đao, cũng đang đồ sát quân địch.

Đối thủ của Vương Xán cũng không phải là quá mạnh mẽ, nhân số cũng không nhiều. Dù sao bên cạnh Vương Xán có binh sĩ bảo vệ, cho dù đối diện có rất nhiều tướng lãnh xông lên, nhưng binh sĩ bên cạnh

Vương Xán lập tức nghênh đón, cho nên Vương Xán gần như là đang nhàn nhã dạo chơi, giống như đang đi dạo trong hậu hoa viên nhà mình, không có chút cảm giác giết chóc.

Hắn mang theo binh sĩ xông giết, vọt về phía Mã Đằng.

Vương Xán nhìn ra xa thấy Điển Vi đại phát thần uy, trong lòng cũng cảm thán con mãnh hổ này quá bá đạo, quả thực là một đại lợi khí chém giết trên chiến trường. Chỉ cần có Điển Vi mang theo đại quân công kích, sức chiến đấu chắc chắn tăng thêm không chỉ một thành.

Đây, chính là chỗ tốt do một mãnh tướng mang đến.

Trên thực tế, đây cũng là một đặc điểm lớn của giao chiến vũ khí lạnh.

Không lâu sau, Điển Vi đã giết sạch tướng lãnh dưới trướng Mã Đằng, cỡi ngựa vọt tới trước mặt Mã Đằng. Hắn không có bất kỳ sự do dự nào, ngay cả con mắt cũng không thèm chớp một cái, vung Thiết kích đập về phía Mã Đằng.

Mã Đằng ở phương diện mưu kế không tốt, so ra thì kém Hàn Toại, nhưng võ nghệ lại lợi hại hơn Hàn Toại nhiều lắm, là nhân vật nổi tiếng ở Tây Lương. Một tay thương pháp của Mã Đằng, tinh xảo thành thạo, có điểm lợi hại. Hắn nhìn thấy Điển Vi ra oai, trong lòng đã nổi giận bùng bùng. Mã Đằng không rên một tiếng, giục ngựa xách thương né qua, thoát được Thiết kích của Điển Vi. Sau đó thò trường thương ra như thiểm điện, đâm về phía trái tim của Điển Vi.

”vù!”

Mũi thương run run, rất nhanh tiếp cận lồng ngực của Điển Vi.

Chỗ cán thương xẹt qua, lóe ra từng đạo thương ảnh mơ hồ, trường thương sắc bén này giống như hóa thành một con trăn lớn ở núi sâu, tiếp cận Điển Vi cực nhanh, muốn cắn nuốt sạch Điển Vi.

”không tự lượng sức!”

Điển Vi mắt thấy Mã Đằng xách trường thương đánh tới, hét lớn một tiếng.

Hắn tài ật lớn, không ngờ không tránh không né, vẫn ngồi trên lưng ngựa vọt về phía Mã Đằng như cũ.

Điển Vi giạng chân ở trên lưng ngựa, giống như tùy ý để Mã Đằng đâm chết. Mã Đằng nhìn thấy Điển Vi vẫn không nhúc nhích, mừng rỡ trong lòng, chỉ cần chưa tới một lát nữa, mũi thương liền có thể đâm vào lồng ngực của Điển Vi. Nhưng mà, ngay khi trong lòng Mã Đằng mừng thầm, Điển Vi khẽ quát một tiếng, Thiết kích giữa không trung chuyển hướng một cái, hóa thành một luồng thiểm điện, trong nháy mắt vỗ lên trên cán thương của Mã Đằng.

”ba!”

Một tiếng vang thật lớn, không ngừng quanh quẩn ở bên tai.

Thanh âm này, là gợn gàng linh hoạt như thế.

Trong khoảnh khắc, trường thương của Mã Đằng rất nhanh liền chệch khỏi hướng ban đầu, rốt cuộc không cách nào đâm trúng Điển Vi.

Điển Vi lộ vẻ không buồn không vui, Thiết kích trên không trung thuận thế chuyển hướng, lưỡi kích nhắm ngay vào lồng ngực của Mã Đằng, gọt qua rất nhanh. Hết thấy những chuyện này, cơ hồ là hoàn thành ở trong chớp mắt, khiến người ta tấm tắc ngợi khen. Điển Vi quơ Thiết kích, mỗi một chiêu mỗi một thức đều hoàn toàn tự nhiên, giống như vốn là như thế.

Trong khoảnh khắc Thiết kích của Điển Vi nện lên cán thương, đồng tử của Mã Đằng co rụt lại, thân thể như bị sét đánh.

Trước kia Mã Đằng chưa từng giao thủ với Điển Vi, nên chỉ có một ấn tượng mơ hồ với Điển Vi.

Mắt thấy Điển Vi liên tục giết bảy tám viên Đại tướng dưới trướng hắn, Mã Đằng cũng biết Điển Vi lợi hại. Nhưng Điển Vi rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, có thực lực mấy phần, trong lòng Mã Đằng lại không có nhận

thức cụ thể. Hôm nay sau khi Mã Đằng giao thủ với Diễn Vi, cán thương trực tiếp bị đánh lệch, hẳn cũng đã biết thực lực của Diễn Vi.

Bá đạo! Hung hãn!

Đây là đánh giá trực quan của Mã Đằng đối với Diễn Vi.

Trong nháy mắt va chạm với Diễn Vi, Mã Đằng cảm giác hai tay của mình tê dại đau đớn, vô cùng khó chịu.

Đang lúc trong lòng Mã Đằng kinh hãi, đại kích trong tay Diễn Vi đã quét tới. Lưỡi kích sắc bén nhắm ngay lồng ngực của Mã Đằng, nếu Mã Đằng ngồi trên lưng ngựa bất động, chắc chắn sẽ bị lưỡi kích gọt trong. Rơi vào đường cùng, hai chân của Mã Đằng kẹp sát bụng ngựa, thân thể nằm giữa ra sau, sau đó thúc giục chiến mã chạy trốn, mới có thể tránh thoát đại kích của Diễn Vi.

Diễn Vi muốn giết Mã Đằng lập công, nên không thể nào để mặc Mã Đằng trốn vào trong quân.

Hắn quay đầu ngựa, lập tức giết về phía Mã Đằng chạy trốn.

Mã Đằng sau khi né tránh Thiết kích của Diễn Vi, trong nháy mắt lại từ trên chiến mã ngồi dậy.

Chợt, Mã Đằng cũng xách thương giết về phía Diễn Vi. Hẳn sẽ không vì yếu hơn Diễn Vi, mà không dám giao thủ với Diễn Vi, ngược lại nhanh chóng phát khởi công kích. Lúc Mã Đằng còn chưa tiếp cận Diễn Vi, cán thương lay động không ngừng, mũi thương giật giật. Mũi thương bén nhọn huyền hóa ra từng đóa thương hoa trên không trung, khiến người ta hoa mắt, không thấy rõ rốt cuộc chỗ nào mới là mũi thương của Mã Đằng.

Diễn Vi thấy Mã Đằng chủ động giết qua, mừng rỡ trong lòng.

Hắn không sợ Mã Đằng điên cuồng, ngược lại sợ Mã Đằng làm con rùa đen rút đầu trốn đi.

Diễn Vi nhìn Mã Đằng, khoe miệng nhếch lên, nở một nụ cười khinh thường, căn bản không hề để Mã Đằng vào trong mắt. Diễn Vi hét lớn một tiếng, đề khởi lực lượng. Lúc này đây, hai mắt Diễn Vi trợn lên, cắn chặt răng, râu hùm dưới hàm chuẩn bị dựng đứng, cả người giống như ma thần hàng lâm, uy phong hiển hách. Đúng vào lúc này, Diễn Vi vung Thiết kích, đập về phía trường thương của Mã Đằng.

Một kích chém ra, vô số thương hoa bỗng nhiên tản đi.

Thiết kích va chạm với trường thương, trường thương trực tiếp văng ra ngoài.

Mã Đằng ngồi trên lưng ngựa cũng lung lay sắp ngã, bàn tay nắm thương rỉ máu tươi, đau đớn không thôi. Mã Đằng kêu thảm một tiếng, biểu lộ trên mặt vì sự đau đớn của bàn tay mà trở nên dữ tợn.

Nhưng mà, Diễn Vi không vì vậy mà có chút nhân từ nào.

Hắn đập văng trường thương của Mã Đằng, tay trái cầm Thiết kích nhanh chóng chém ra, đập tới bên hông của Mã Đằng.

843. Chương 845: Hôn Mê

Lúc trước, Mã Đằng đã bị Diễn Vi chọc giận đến mức thổ huyết. Bây giờ Mã Đằng bị Thiết kích của Diễn Vi đả thương, lại nghe thấy Diễn Vi gào lớn nói láo là hắn bị giết, trong lòng lập tức thiêu đốt. Trong lúc nhất thời, đủ mọi cảm xúc ưu, bi, hận, thương quanh quẩn ở trong lòng, Mã Đằng chịu đựng không nổi, liền phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi phun ra, nhuộm đỏ vạt áo cùng áo giáp trước ngực Mã Đằng. Mặt hắn như giấy vàng, khoe miệng thì trào lẩm bẩm: “Diễn Vi, ta phải giết ngươi, phải giết ngươi!”

Sau khi nói xong, đôi mắt Mã Đằng khép lại, không ngờ ngất xỉu, ngã xuống đất.

Diễn Vi nhìn thấy Mã Đằng hôn mê, cười ha hả, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn. Nhưng mà, sau khi nụ cười này của hắn bị binh sĩ chung quanh nhìn thấy, lại cảm thấy vô cùng dữ tợn dọa người, làm lòng người rét lạnh.

Sau khi Vương Xán nhìn thấy, trong lòng cũng cao hứng phi thường.

Mã Đằng là nhân vật anh kiệt đương thế, độc bá một phương, lại bị Điển Vi chọc giận đến mức thổ huyết hôn mê, quả thật xui xẻo.

Vương Xán nhìn thấy Mã Đằng được binh sĩ ôm lấy, hét lớn: “giết, giết chết Mã Đằng”.

Lúc rống to, Vương Xán giục ngựa xông về phía trước, phóng về phía Mã Đằng. Vì Mã Đằng thổ huyết hôn mê, những tướng lĩnh đang chém giết kia cũng đều rút lui sau, chạy tới yểm hộ Mã Đằng, bảo vệ sự an toàn của Mã Đằng. Lập tức, áp lực của Vương Xán cũng giảm mạnh xuống, hấn mang theo binh sĩ xông về phía trước như lang như hổ.

Không lâu sau, Vương Xán tụ hợp với Điển Vi, đuổi giết Mã Đằng.

Lúc Vương Xán và Điển Vi mang binh chém giết, chiến đấu của bọn người Triệu Vân, Trần Đáo, Trương Nhậm cũng ngày càng kịch liệt

Triệu Vân áp chế ngựa vững vàng, đã chiếm được thượng phong.

Mỗi khi ngân thương Long Đầm Lượng của Triệu Vân chém ra, Mã Siêu luôn cảm thấy áp lực khó hiểu.

Hai người chém giết đến tận bây giờ, trên người Triệu Vân vẫn áo trắng tinh như cũ. Nhưng trên người Mã Siêu đã có mấy miệng vết thương, đều là bị trường thương của Triệu Vân móc ra. Mũi ngân thương Long Đầm Lượng sắc bén đâm vào trong khải giáp của Mã Siêu, trong nháy mắt liền đâm rách áo giáp, sau đó lưu lại ở trên người Mã Siêu một vết thương không lớn không nhỏ.

Nếu Triệu Vân muốn tổn thương Mã Siêu, thì đúng là có thể, nhưng Triệu Vân cũng sẽ dễ bị thương. Cho nên Triệu Vân áp dụng biện pháp mưa dầm thấm lâu, chậm rãi đấu với Mã Siêu.

Hắn không hề nghĩ tới chuyện một chiêu giết chết Mã Siêu, hoặc là một chiêu khiến Mã Siêu mất đi sức chiến đấu.

Trái lại, Triệu Vân cứ từ từ lưu lại ở trên thân Mã Siêu từng vết thương. Vì như vậy, Mã Siêu cũng sẽ không ngọc đá cùng vỡ, mà Triệu Vân cũng có thể luôn áp chế Mã Siêu, khiến Mã Siêu không có cơ hội trở mình.

Theo thời gian trôi qua, vết thương trên người Mã Siêu càng ngày càng nhiều, cũng ngày càng mất máu.

Như thế, sức chiến đấu của Mã Siêu liền từ từ giảm xuống.

Mã Siêu phát hiện được suy nghĩ của Triệu Vân, trong lòng thầm hận Triệu Vân vô sỉ, không ngờ hao thời gian với hắn. Nhưng Triệu Vân làm như thế, Mã Siêu cũng không thể tránh được. Hắn dùng khóe mắt quét nhìn cục diện trên chiến trường, lại phát hiện sĩ khí đại quân đã hạ thấp vô cùng.

Mã Siêu thấy tình huống như vậy, biết trận chiến này không thể nào giành được thắng lợi, chỉ có thể rút lui trước, rồi từ từ mưu tính sau. Trận chiến này, khiến cho Mã Siêu cảm tức nhất không phải là bị Triệu Vân áp chế, mà là cứ có tin tức Mã Đằng chết trận truyền đến, liên tục mấy lần, khiến tâm thần của Mã Siêu cũng chịu ảnh hưởng, đại đa số vết thương trên người hắn đều là rơi xuống khi đó.

Cục diện bất lợi, trong lòng Mã Siêu liền có tâm tư rút lui.

Hắn múa vôi Hồ Đầu Trạm Kim thương, mỗi một thương đều sắc bén hung hãn, mỗi thương đều liều mạng. Triệu Vân thấy thái độ Mã Siêu khác thường, biết Mã Siêu muốn rút lui, nhưng Triệu Vân lại không truy cùng đuổi tận.

Hắn muốn bắt Mã Siêu ngay lập tức, đây là chuyện không thực tế, cũng không có khả năng.

Vì vậy, Triệu Vân vẫn đóng vững đánh chắc, không có chút sót ruột.

Mã Siêu hét lớn một tiếng, Hồ Đầu Trạm Kim thương vôi quét ngang, bức lui Triệu Vân, sau đó nhanh chóng lui vào trong quân.

Triệu Vân thấy vậy, cũng không đuổi lên, ngược lại mang theo binh sĩ tiêu diệt đại quân dưới trướng Mã Đằng, đây mới là chuyện trước mắt bọn họ muốn làm. Về phần Mã Siêu, cho dù Mã Siêu mang binh rút

lui, nhưng phía sau còn có đại quân của Lã Mông, đã khó có thể đào thoát. Vì vậy, Triệu Vân cũng không xông lên giữ chân Mã Siêu.

Thương pháp của Triệu Vân và Mã Siêu đều vô cùng tinh xảo, hơn nữa Mã Siêu cũng không yếu hơn Triệu Vân là bao, cho nên Mã Siêu có thể từ dưới tay Triệu Vân bỏ chạy, nhưng Mã Đại cùng Mã Hưu thì lại khác.

Mã Đại giao thủ với Trần Đáo, cho dù chung quanh có binh sĩ yểm hộ, nhưng cũng không phải là đối thủ của Trần Đáo.

Thương pháp của Trần Đáo bá đạo quỷ dị, hơn nữa linh hoạt đa dạng, khó có thể ngăn cản.

Mã Đại không địch lại Trần Đáo, liên tiếp bại lui. Lúc hai người giao chiến, cánh tay trái của Mã Đại bị cán thương của Trần Đáo đánh trúng, đau đến độ không cách nào đề khởi lực lượng, hơn nữa vai phải cũng bị Trần Đáo chọc thủng một lỗ, máu tươi giàn giụa, vô cùng nghiêm trọng. Mã Đại trông thấy Mã Siêu rút lui, ở dưới sự trợ giúp của tiểu giáo chung quanh, liền tránh né sự đuổi giết của Trần Đáo.

Mã Siêu và Mã Đại đều bị thương, so ra mà nói, tình huống của Mã Hưu đã khá nhiều.

Ban đầu hắn đã áp dụng sách lược nhiều người vây công Trương Nhậm, mang theo tiểu tướng, binh sĩ vây giết Trương Nhậm.

Mặc dù chưa tạo thành bất cứ thương tổn gì cho Trương Nhậm, nhưng Mã Hưu cũng không bị thương. Khi Mã Hưu trông thấy Mã Đại và Mã Siêu rút lui, trong lòng liền biết tình huống không ổn, vội dẫn binh sĩ lui về phía sau.

Lúc này, cục diện của đại quân Mã Đằng đã hoàn toàn sụp đổ.

Mã Đằng được binh sĩ ôm chạy trốn, một hồi lâu mới mở mắt tỉnh lại. Hắn hít sâu một hơi, đề khởi chút lực lượng, chậm rãi nói: “bây giờ, liền thu binh! ”

Nhất thời, mệnh lệnh được truyền đạt xuống.

Trong khoảnh khắc, tiếng la đồng keng keng keng vang lên trên chiến trường. Đại quân của Mã Đằng sau khi nghe thấy, bắt đầu rút lui toàn bộ.

844. Chương 846: Lã Mông Hoàn Không Giết Ra

Đại quân của Mã Đằng rút lui toàn bộ, có nghĩa là trận chiến này đã kết thúc.

Chiến dịch lần này, Mã Đằng giập đến độ thổ huyết hai lần, bị thương nghiêm trọng.

Binh pháp có câu: Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt, lúc hai quân vừa mới bắt đầu giao chiến, đại quân dưới trướng Khí thế Mã Đằng như cầu vồng, đàng đàng sát khí, đánh với đại quân của Vương Xán đến khó phân thắng bại.

Nhưng mà, khi soái kỳ của Mã Đằng một rồi hai rồi ba lần bị Điển Vi chém đứt, hơn nữa Vương Xán và Điển Vi còn nói láo là Mã Đằng bị giết, khiến sĩ khí của đại quân Mã Đằng vừa rụng lại rơi, cuối cùng sĩ khí hạ thấp, không cách nào chống đỡ được binh sĩ của Vương Xán. Mã Đằng chinh chiến nhiều năm, chưa từng gặp phải phương thức tác chiến vô lại như vậy, nên trực tiếp bị đánh cho hồ đồ.

Đại quân rút lui, Mã Siêu chịu đựng đau đớn trên người, suất lĩnh binh sĩ bọc hậu, yểm hộ đại quân rút lui.

Kể từ đó, mới tránh khỏi chuyện đại quân loạn thành một đoàn.

Có Mã Siêu, Mã Hưu và Mã Đại chủ trì cục diện, đại quân của Mã Đằng mới có thể vững bước rút lui. Dù là như thế, đại quân của Vương Xán vẫn nhào lên như lang tợn hổ, vung đao chém lung tung, cũng giết chết vô số binh sĩ.

Mã Đằng được chiến mã chở đi, hấn tựa ở trên lưng ngựa, nhìn thấy cây cối bên cạnh đường lui về sau rất nhanh, lại nghe tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng chém giết trên chiến trường truyền đến, trái tim từ từ trầm xuống. Trận chiến này, không phải là hấn không địch lại Vương Xán, mà là vì Vương Xán quá giỏi hoạt, quá vô sỉ, mới khiến cho đại quân của hấn bị ngăn trở.

Nhưng ở trên chiến trường bại chính là bại, không thể nào làm lại lần nữa.

Mã Đằng nghĩ đến Đại tướng dưới trướng bị giết chết, lại nghĩ tới đại quân bị đánh bại, trong mắt liền đầy lệ.

Hấn cũng không nhớ rõ đã từng khóc lúc nào, nhưng bây giờ lại mắt hồ rưng rưng, đúng là hồ lạc đồng bằng bị chó khinh!

Phía sau đại quân, Mã Hưu thấy Sắc mặt Mã Đại tái nhợt, máu tươi trên vai phải đổ ào ào, vội chạy đến bên cạnh Mã Đại, lớn tiếng nói: “huynh trưởng, bản thân người bị trọng thương, nếu kiên trì tiếp chắc chắn không ổn, người rút lui trước đã, đợi ổn định thương thế lại tính. Nơi này có ta cùng đại ca chèo chống, nhất định sẽ an toàn rút lui ”.

Lúc nói chuyện, trong mắt Mã Hưu lộ ra vẻ lo lắng.

Vì tình huống của Mã Siêu cũng không lạc quan, cũng đã bị thương, có điều trên người Mã Siêu mặc dù có rất nhiều vết thương, nhưng lại cắn răng kiên trì, không lộ ra nửa điểm đau đớn.

Hấn nhìn về phía Mã Đại, căn dặn: “người rút lui trước đi, ta và Tam đệ sẽ bọc hậu”.

Lời nói tuy ngắn gọn, nhưng lại chân thật đáng tin.

Mã Đại thấy Mã Siêu và Mã Hưu đều kiên trì, không cự tuyệt nữa, trực tiếp giục ngựa chạy về trước. Bả vai hấn bị một thương đâm trúng, đã làm tổn thương xương cốt, trong thời gian ngắn không cách nào động võ.

Lúc này, Triệu Vân, Trần Đáo, Trương Nhậm, Điển Vi cùng Vương Xán đang cầm vũ khí chém giết.

Năm người mang theo tất cả binh sĩ không ngừng công kích, giết đến độ đại quân của Mã Đằng chết thảm trọng. Cho dù binh sĩ dưới trướng Mã Đằng nhanh chóng rút lui sau, nhưng luôn có vô số binh sĩ rút tại đằng sau bị giết chết.

Trên chiến trường, tử thi đầy đất, máu tươi đầy đất, mặt đất đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Lúc đại quân đuổi giết, một viên tướng lãnh hô: “mặc ngân giáp màu trắng chính là Mã Siêu, giết! ”

Mặc dù Triệu Vân cũng trang phục như vậy, nhưng Triệu Vân thân là Đại tướng dưới trướng Vương Xán, không ai không biết, không ai không rõ, chắc chắn không thể nào nhận lầm. Huống hồ đại quân của Mã Đằng đang không ngừng rút lui, còn Triệu Vân lại lãnh binh truy kích, cũng không thể nào xuất hiện sai lầm. Cả đám binh sĩ nhìn chằm chằm Mã Siêu, cầm vũ khí phóng về phía Mã Siêu.

Trong lúc nhất thời, sự chú ý của binh sĩ đều đặt ở trên người Mã Siêu.

Mã Siêu đang tổ chức rút lui tự động cho binh sĩ, lại phát hiện vô số binh sĩ đánh về phía hấn, trong lòng liền kinh hãi.

Đối mặt với binh sĩ giết đến điên cuồng, Mã Siêu cũng cảm nhận được áp lực vô hạn.

Dưới ánh mặt trời chiếu sáng, khải giáp màu trắng bạc trên người Mã Siêu lóe sáng, rất dễ bị nhận ra. Mã Siêu trừng mắt nhìn thanh âm từ phía sau truyền đến, khẽ cắn môi, sau đó cưỡi khôi giáp trên người xuống rất nhanh, chỉ mặc một bộ quần áo chạy trốn. Như vậy, Mã Siêu mới cảm giác tốt hơn một chút.

Chỉ là, áp lực của hấn đã giảm, nhưng đại quân lại tổn thất thảm trọng.

Nhất là Vương Xán dẫn theo đại quân giết lên, Mã Siêu và Mã Hưu đã không thể nào ổn định cục diện được nữa.

Rất nhiều binh sĩ vì bảo vệ tánh mạng mà chạy trốn khắp nơi, căn bản chẳng thèm để ý chuyện khác.

Mã Hưu nhìn về phía Mã Siêu, nói: “đại ca, cục diện đã không giữ nổi nữa, mau rút lui thôi”. Mã Hưu thấy đại quân của Vương Xán đánh tới, biết cục diện đã từ sụp đổ biến thành đại bại.

Vương Xán lãnh binh truy cùng đuổi tận, căn bản không để cho bọn họ có cơ hội chạy thoát.

Cho nên, Mã Hưu đề nghị Mã Siêu nhanh chóng rút lui, tạm thời mặc kệ tình huống đằng sau.

Mã Siêu biết điều Mã Hưu nói là sự thật, nên chỉ có thể gật đầu bất đắc dĩ nói: “Được, lập tức rút lui”. Sau khi nói xong, Mã Siêu xách Hồ Đầu Trám Kim thương, giục ngựa chạy trốn. Hắc và Mã Hưu bỏ qua binh lính phía sau, không để ý tình huống đằng sau nữa, mà chỉ để ý tới tánh mạng, chui vào trong đại quân chạy về phía trước.

Nhưng mà, tất cả binh sĩ đều đang xông tới trước, chặn kín cả đường, Mã Hưu và Mã Siêu khó có thể vượt qua Mã Đằng.

Nghĩ một chút thì cũng có thể hiểu, mấy vạn đại quân đều đang chạy trốn, nhất định là người chen người, vô cùng chật chội.

Ai cũng muốn chạy tới trước, bảo trụ tánh mạng của mình.

Cho nên, mặc dù Mã Siêu và Mã Đại sát nhập vào trong binh sĩ, nhưng lại lâm vào trong vũng bùn, nên tốc độ chạy trốn rất chậm. Nhưng do binh sĩ chặn đường là người một nhà, Mã Siêu khó có thể nhẫn tâm giết chết binh sĩ chặn đường, chỉ có thể lui tới trong binh sĩ. Vì Mã Siêu và Mã Hưu ở chính giữa binh sĩ, nên tạm thời sẽ không gặp phải công kích của đại quân Vương Xán.

Phía đầu đại quân, tướng lãnh cỡi ngựa chở Mã Đằng chạy trốn, phi rất nhanh.

Bọn họ chạy trốn một mạch, căn bản không có thời gian đi lo tình huống của đại quân, suy nghĩ duy nhất chính là chạy trốn.

Lúc bọn họ đang phi nhanh, phía trước lại truyền đến tiếng ầm ầm. Dõi mắt nhìn lại, chỉ thấy phía trước bụi mù nổi lên bốn phía, đại quân đông nghịt từ phía trước giết tới.

Một tên tướng lãnh mở to hai mắt nhìn, hét lớn: “là phục binh của Vương Xán, có phục binh! ”

Thanh âm vừa rơi xuống, mọi người theo tiếng nói mà nhìn lại, đã thấy một chi đại quân đang giết tới đây, trong lòng thầm kêu không ổn.

Thân thể Mã Đằng tựa ở trên lưng ngựa, cũng khôi phục được một chút khí lực. Mặc dù hắc bị Điển Vi đánh cho trọng thương, nhưng đầu óc đã sớm tỉnh táo lại. Mã Đằng ngẩng đầu nhìn lại, sau khi nhìn thấy đại quân đông nghịt đánh tới, lập tức nhắm mắt lại, thầm nghĩ trong lòng trời diệt ta rồi. Chợt, đôi mắt Mã Đằng mở ra, quát to: “giết qua! ”

Lúc này, trong lòng Mã Đằng chỉ có một ý niệm phải giết qua.

Giết qua, chạy đi, bảo trụ tánh mạng.

Các tướng lĩnh sau khi nghe thấy, lập tức tách một chi binh sĩ ra để xông về phía trước, định giết ra.

Nhưng mà, sau khi đại quân chạy được một đoạn, một tên tướng lãnh đột nhiên hô lớn: “chủ công, quân địch đông quá, nếu chúng ta trực tiếp giết qua, chắc chắn không xông ra được. Nếu như vậy, chỉ bằng rút vào hai bên núi, chỉ cần chúng ta vào trong rừng, khẳng định có một con đường sống, còn nếu bị bao vây lại, nhất định cũng bị tiêu diệt” .

Tướng lãnh đưa ra đề nghị, nhưng có hơi chậm.

Vì trong thời gian chạy trốn này, chính là thời cơ tốt để bọn họ chạy vào rừng.

Nhưng khoản thời gian này đã trôi qua, đại quân phía trước đã giết tới rồi.

Đại quân hoành không giết ra, tất nhiên là đại quân hai vạn do Lã Mông suất lĩnh. Hắc dẫn theo đại quân đuổi tới đằng sau đại quân của Mã Đằng, giết ra ở thời khắc mấu chốt, ngăn chặn đường đi của Mã Đằng.

Điển Mãn cùng Hoàng Tự giục ngựa công kích, giết về phía đại quân của Mã Đằng.

Lã Mông xách một thanh trường đao, mang theo đại quân khởi xướng công kích, phóng về phía Mã Đằng.

Lúc này, tất cả binh sĩ dưới trướng Mã Đằng đều biết phía trước có đại quân cản đường, trong lòng đều lo sợ bất an, vô cùng lo lắng. Rất nhiều binh sĩ không chạy tới trước nữa, mà lại chạy ra hai bên đường, muốn từ hai bên đào tẩu. Không chỉ như thế, Mã Đằng được tướng lãnh chở đi, cũng vội vã thay đổi phương hướng, chạy vào trong rừng.

Mã Đại, Mã Hưu cùng Mã Siêu thấy Mã Đằng chạy vào trong rừng, cũng thay đổi phương hướng phóng về phía Mã Đằng.

Nhưng mà, ba người cách Mã Đằng còn có một đoạn.

Lúc đại quân chạy trốn, Lã Mông, Điển Mãn và Hoàng Tự đã mang binh giết tới. Lã Mông xách đại đao, giết về phía Mã Đằng, bất giác phải bắt vua trước, nên đương nhiên là phải xử lý Mã Đằng trước. Khi tướng lãnh dưới trướng Mã Đằng chạy vào trong rừng, chiến mã đã không cách nào sử dụng tiếp nữa, chỉ có thể xuống ngựa chạy bộ.

Một tên tướng lãnh thả Mã Đằng từ trên chiến mã xuống, sau đó cũng Mã Đằng chạy trốn, định chạy vào trong rừng.

Những tướng lãnh này đều mặc áo giáp sáng ngời, trang phục không giống với binh sĩ, rất dễ bị Lã Mông phát hiện, Lã Mông trông thấy tướng lãnh cũng Mã Đằng trên lưng, con mắt chợt sáng ngời.

Hắn xách đao chỉ về phía Mã Đằng, hét lớn: “Mã Đằng ở ngay phía trước, theo ta giết! ”

Trong lúc nhất thời, đại quân mãnh liệt giết về phía Mã Đằng.

845. Chương 847: Chuẩn Bị Đường Lui

Ở hai bên đường, đôi mắt nhìn lại, đầy khắp núi đồi đều là binh sĩ của Mã Đằng. Nếu quan sát từ không trung, liền có thể nhìn thấy trên mặt đất chỉ chít những chấm đen nhỏ, tất cả những chấm đen kia đều đang hoạt động không ngừng, chạy tản khắp nơi.

Lã Mông lĩnh quân từ phía trước hoành không giết ra, phóng về phía Mã Đằng.

Vương Xán mang binh từ phía sau giết lên, phóng về phía ba người Mã Siêu, Mã Đại và Mã Hưu.

Lúc này, phía trước có đại quân cản đường, đằng sau lại có truy binh đuổi tới, binh sĩ của Mã Đằng chỉ có cách chạy sang hai bên đường. Những binh sĩ này rốt cuộc mất hết kiên nhẫn, sự kiên trì trong lòng cũng hoàn toàn sụp đổ. Lúc phía trước đường không có đại quân Lã Mông cản đường, bọn họ có thể đồng tâm hiệp lực cùng chạy trốn, nhưng sau khi đường sống bị cắt đứt, bọn họ liền có tính toán riêng, chạy trốn khắp nơi.

Trên sơn đạo, tất cả đều chỉ chít binh sĩ.

Lúc này, Mã Siêu, Mã Đại cùng Mã Hưu cũng xuống ngựa, chạy bộ.

Đã không còn chiến mã, tốc độ chạy trốn của ba người ngược lại nhanh hơn, vì sẽ không bị binh sĩ ngăn trở, dễ dàng chạy về phía trước.

Mã Siêu mắt nhìn sáu đường tai nghe tám phương, mắt thấy Lã Mông mang theo tướng lãnh phóng về phía Mã Đằng, trong lòng lo lắng, vội quát: “chạy nhanh lên, phu thân gặp nguy hiểm”. Sau khi nói xong, Mã Siêu xách Hồ Đầu Trạm Kim thương, phóng về phía Mã Đằng. Lúc này, Mã Siêu đã bắt chấp phía trước có người một nhà hay không, hề là binh sĩ ngăn trở đường đi, đều bị một thương đánh bay.

Mã Siêu ở phía trước mở đường, Mã Đại cùng Mã Hưu theo sát ở phía sau, phóng về phía Mã Đằng.

Lã Mông, Điển Mãn cùng Hoàng Tự mang binh xông giết, lúc mới đầu cỡi ngựa phóng nhanh.

Nhưng muốn đuổi theo Mã Đằng, nhất định phải đi đường núi.

Lã Mông xoay người xuống ngựa, xách đại đao dài một trượng chạy vội. Ba người hấn và Điển Mãn, Hoàng Tự sát nhập vào trong binh sĩ dưới trướng Mã Đằng như lang tự hổ, chỗ đi qua giống như bể sóng chém nước, giết ra một con đường máu. Ba người Lã Mông cách Mã Đằng vốn khá gần, tốc độ lại nhanh hơn Mã Siêu, nên đuổi kịp Mã Đằng trước một bước.

Điển Mãn hét lớn: “Mã tặc, Điển đại gia tới rồi đây, mau mau nhận lấy cái chết! ”

Người này cùng một đức hạnh với Điển Vi, trực tiếp bỏ thêm một chữ tặc ở họ Mã Đằng, biểu lộ thân phận của Mã Đằng. Mã Đằng nghe thấy tiếng Điển Mãn rống to, lại nghe thấy người kêu gọi đầu hàng tự xưng là ‘Điển đại gia’, lập tức quay đầu nhìn lại. Đập vào mắt, chính là một thanh niên diện mạo xấu xí xách hai thanh thiết chùy, hưng phấn lao đến.

Hắn nghĩ đến tướng mạo của Điển Vi, lại nghe thấy tiểu tử này tự xưng họ Điển, lập tức đoán được thân phận của Điển Mãn.

Mã Đằng nhìn thấy Điển Mãn xách thiết chùy hung hãn vô cùng, trong lòng cũng không nhịn được mà dâng lên tâm tư ghen ghét, đúng là hổ phụ sinh hổ tử!

Có điều, cục diện đã không cho phép Mã Đằng nghĩ nhiều, vì Lã Mông đã mang binh đuổi theo.

Lã Mông thấy Mã Đằng được tướng lĩnh công chạy trốn, biết Mã Đằng chắc chắn bị thương. Hắn vừa chạy, vừa hét lớn: “Mã Đằng lão tặc, huyện Hòe Lý đã bị ta mang binh công phá, con của người Mã Thiết cũng bị ta chém chết, gia quyến của ngươi cũng bị ta bắt hết. Ngươi yên tâm, ta đây sẽ đưa ngươi đi gặp Mã Hưu”.

Lời nói này, tất nhiên là dùng để kích thích Mã Đằng.

Sau khi Mã Đằng nghe xong lời của Lã Mông, sắc mặt âm trầm, biểu lộ cực kỳ bi thương.

Huyện Hòe Lý không ngờ đã bị công phá!

Trong lúc nhất thời, trong lòng Mã Đằng cảm xúc đan xen lẫn lộn, không ngờ hắn không chỉ bại bởi Vương Xán, ngay cả hàng ổ của mình cũng bị binh sĩ của Vương Xán tận diệt, đúng là họa vô đơn chí!

Tướng lĩnh công Mã Đằng chạy trốn, tốc độ không thể nào nhanh hơn Lã Mông.

Chỉ chốc lát sau, song phương đụng phải nhau.

Lã Mông mặc kệ ba bảy hai mươi mốt, xách đao liền giết, chém tướng lĩnh cùng binh sĩ bảo vệ Mã Đằng ngã xuống đất. Thần sắc hấn ngạo ngễ, xách một thanh đại đao dài một trượng, không ngừng vung đao bổ chém, chỉ thấy từng ánh đao chói mắt xẹt qua trên không trung, lập tức liền truyền đến tiếng áo giáp vỡ tan, chợt lại vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết.

” phanh! Phanh! ”

Điển Mãn rống to, miệng không ngừng kêu Mã tặc, nhanh chóng phóng về phía Mã Đằng.

Hoàng Tự chạy rất nhanh, nhưng lại không nói một tiếng.

Mặc dù hấn trầm mặc ít nói, nhưng đao đao thấy máu, sau khi mỗi một đao chém ra xong, tất đều sẽ giết chết mấy binh sĩ. Ba người giống như là ba thanh lợi kiếm, giết tướng lĩnh dưới trướng Mã Đằng đến tan rã. Nhưng mà, tướng lĩnh dưới trướng Mã Đằng lại liều mạng mà xông lại ngăn cản Lã Mông, Điển Mãn cùng Hoàng Tự, muốn để Mã Đằng tranh thủ thời gian chạy trốn.

Nhưng mà, chung quanh là đường núi, cũng không phải là đường rộng rãi.

Hơn nữa Mã Đằng cũng không phải tự đi đường, mà là do tướng lĩnh công chạy trốn, tốc độ lại càng chậm. Cho dù có tướng lĩnh ngăn cản bọn người Lã Mông cùng Điển Mãn, Mã Đằng vẫn chạy không thoát, còn đang phóng về phía đường núi trên cao.

Lã Mông thấy tướng lĩnh dưới trướng Mã Đằng hung hãn không sợ chết, trong lòng vừa khâm phục, nhưng cũng hận đến ngứa răng.

Những người này liều mạng xông lên chém giết, chặn bọn họ đuổi theo Mã Đằng. Nhất là Mã Đằng ở ngay phía trước, nhưng không cách nào giết lên được, cảm giác như vậy vô cùng khó chịu. Lã Mông vẻ mặt lạnh lùng, quát to: “Điển Mãn, Hoàng Tự, không cần lo cho những tướng lĩnh khác, cứ giết Mã Đằng trước, rồi lại giải quyết những binh tằm tướng tép này” .

Hai người sau khi được lệnh, lập tức áp sát Lã Mông.

Ba người hợp lại với nhau, giết về phía Mã Đằng.

Đang lúc ba người giết đến hăng say, muốn tiếp cận Mã Đằng, Mã Siêu, Mã Đại và Mã Hưu đã đuổi kịp. Mã Siêu xách thương ngăn ở bên cạnh Mã Đằng, nói: “Phụ thân, người dẫn người rút lui đi, con ngăn cản đại quân của Vương Xán cho người”. Mã Hưu, Mã Đại cùng Mã Siêu đóng vai mà đứng, bảo vệ để Mã Đằng rút lui sau.

Lúc này, đại quân của Vương Xán và Lã Mông đã vây kín, bắt đầu áp chế binh sĩ của Mã Đằng.

Cho dù Mã Đằng mang binh trốn vào trong núi, cũng vô cùng nguy hiểm.

Mã Đằng thấy Sắc mặt Mã Siêu tái nhợt, quần áo cùng áo giáp trên người đều đã bị máu tươi nhuộm đỏ, hơn nữa trên người còn có rất nhiều vết thương, trong lòng thương cảm khó hiểu. Hắn xoa chuyển ánh mắt, lại nhìn về phía Mã Đại, thấy thương thế của Mã Đại quá nặng, trái tim càng trầm xuống, cũng may Mã Hưu còn chưa bị thương, cũng làm cho hắn có chút vui mừng.

Đôi mắt hắn nhắm lại, giống như đang nhớ lại chuyện gì đó.

Một lát sau, Mã Đằng thoáng cái mở mắt ra.

Ánh mắt hắn xuyên qua chung quanh, đánh giá cẩn thận tình huống chung quanh.

Thật lâu, Mã Đằng trầm giọng nói: “Ngụy Hòa, thả ta xuống! ” tướng lĩnh công Mã Đằng tên là Ngụy Hòa, là một viên tiểu tướng dưới trướng Mã Đằng, trung thành và tận tâm với Mã Đằng. Ngụy Hòa nghe thấy Mã Đằng nói chuyện, vội quay đầu lại nói: “chủ công, thân thể ngài đang bị thương, không nên đi đường, vẫn nên để mặt tướng công chạy ạ”.

Mã Đằng lại nói lần nữa: “Ngụy Hòa, thả ta xuống! ”

Thanh âm chém đinh chặt sắt, chân thật đáng tin.

Ngụy Hòa bất đắc dĩ, chỉ đành ngồi xổm xuống, để Mã Đằng từ trên lưng xuống. Mã Đằng ngẩng đầu nhìn đường núi trước mắt, thấy đường núi cũng không rộng rãi, trong mắt hiện lên một tia sáng. Hắn hét lớn một tiếng: “Mang binh khí tới cho ta! ” lập tức, liền có một tên binh sĩ đưa trường thương tới cho Mã Đằng.

Mặc dù Mã Đằng bị Điển Vi chấn thương, nhưng chỉ là tức giận công tâm nên mới thổ huyết.

Hắn nghỉ ngơi hồi lâu, đã có thể tự chạy trốn.

Lúc này, là lúc nên hạ quyết tâm rồi.

Trong đầu Mã Đằng nhớ lại Vương Xán kéo hơn mười ngày mới giao chiến với hắn, chính là vì chờ Lã Mông cắt đứt đường lui. Bây giờ thật vất vả bao vây được hắn, nhất định là sẽ có suy nghĩ một kích tiêu diệt hắn, cho nên Mã Đằng nhất định phải chuẩn bị đường lui.

Cho dù không vì bản thân hắn, cũng phải vì đứa con mà lưu lại một con đường sống.

846. Chương 848: Mã Đằng Lựa Chọn

Mã Đằng từ trên lưng Ngụy Hòa tụt xuống, sau khi đứng vững, mang theo đại quân tiếp tục chạy lên sườn núi.

Mã Đằng mang binh rút lui, khiến tướng lĩnh chung quanh đều sửng sốt trong một lát.

Dựa theo khẩu khí nói chuyện của Mã Đằng, bọn họ tưởng rằng Mã Đằng sẽ cầm lấy binh khí chém giết với đại quân của Vương Xán, nhưng lại không ngờ Mã Đằng suất lĩnh binh sĩ tiếp tục chạy trốn.

Trên thực tế, tình huống trước mắt chỉ có thể chạy trốn, không thể nào tổ chức binh sĩ chống cự.

Mã Siêu, Mã Hưu cùng Mã Đại theo sát sau lưng Mã Đằng, nhanh chóng chạy lên sườn núi.

Lã Mông nhìn thấy Mã Đằng mang theo binh sĩ chạy trốn, tốc độ đột nhiên nhanh lên, trong lòng liền lập tức sốt ruột. Nếu để cho Mã Đằng chạy thoát, bọn họ liền toi công một trận. Có câu: diệt cỏ phải diệt tận gốc, bây giờ phải xử lý Mã Đằng, mới có thể diệt trừ hậu hoạn, tránh cho Mã Đằng sau khi chạy thoát lại ngóc đầu dậy.

Lã Mông một đao bổ chết binh sĩ chặn đường, hét lớn: “Mã Đằng ở ngay phía trước, giết! ”

Binh sĩ sau khi nghe thấy, lập tức ra sức đuổi theo.

Bên kia, Vương Xán mang theo Triệu Vân, Trần Đáo, Trương Nhậm cùng Điển Vi rất nhanh từ bên ngoài giết vào trong sườn núi, giết chết toàn bộ binh lính tụt lại phía sau.

Bởi vì đại quân dưới trướng Mã Đằng quá nhiều, Vương Xán cùng Lã Mông đi đường không nhanh, nên cũng không thể đuổi kịp Mã Đằng.

Không lâu sau, Mã Đằng đã mang theo ba huynh đệ Mã Siêu xông lên trên sườn núi.

Chỉ một đoạn đường ngắn ngủi, nhưng Mã Đằng hô hấp có vẻ có chút dồn dập, hiển nhiên là thể lực đã chống đỡ hết nổi. Hắn xách trường thương, đứng ở giữa sườn núi, quay đầu nhìn về phía Mã Siêu, Mã Hưu cùng Mã Đại, căn dặn: “Mạnh Khởi, người mang theo Mã Đại và Mã Hưu rút lui sau, ta mang binh cản hậu”. , Mã Đằng thấy đại quân của Vương Xán bao vây chặn đánh, biết bọn họ muốn trốn đi toàn bộ gần như là không thể.

Đại quân đuổi theo, phải có người cản hậu, tranh thủ thời gian cho rút lui.

Nếu không, một khi bị binh sĩ của Vương Xán bao vây lại, rất có thể toàn quân bị diệt.

Mã Đằng thấy Mã Siêu định lên tiếng, lại quát lớn: “Mã Siêu, đây là mệnh lệnh, lập tức chấp hành! ”

Mã Siêu sau khi nghe xong, liền cắn chặt răng, trong mắt chứa đầy nước mắt.

Hắn hiểu rõ Mã Đằng lưu lại ngăn cản đại quân của Vương Xán là vì cái gì, đơn giản là vì muốn cản hậu cho huynh đệ bọn họ, bảo toàn tánh mạng của bọn họ. Kết quả Mã Đằng lưu lại cản hậu, Mã Siêu cơ hồ là không dám nghĩ.

Lưu lại, nhất định là cứu tử nhất sinh.

Mã Đằng thấy Mã Siêu vẫn chưa đi, quát lớn: “đại quân của Vương Xán nhanh đuổi theo tới, đi nhanh lên!”

Vì con trai, hắn chỉ có thể đánh cược.

Mã Đằng không thể để con của mình lưu lại cản hậu, cho nên chỉ có thể do hắn ra mặt. Mặc dù Mã Đằng có thể bảo tướng lĩnh dưới trướng lưu lại ngăn cản, nhưng chung quy vẫn không chắc chắn. Hiện giờ Mã Thiết đã bị giết, nếu Mã Siêu cùng Mã Hưu cũng bị giết, Mã gia liền tuyệt tự rồi, vì truyền thừa hương khói, Mã Đằng tất phải lưu lại.

Hết thảy, cũng là vì Mã gia.

Mã Đằng nhìn chằm chằm Mã Siêu, lớn tiếng thúc giục Mã Siêu rời đi.

Mã Siêu bùm một tiếng quỳ dưới đất, rưng rưng dập đầu ba cái với Mã Đằng, sau đó đứng lên xoay người chạy lên núi. Mã Hưu và Mã Đại cũng như thế, xách trường thương xoay người chạy vào trong núi.

Đang lúc ba người chạy trốn, sau lưng truyền đến thanh âm khàn khàn của Mã Đằng: “Mạnh Khởi, nhớ báo thù cho phụ thân! ” Mã Siêu nghe xong lời của Mã Đằng, thân thể run lên, lập tức mở to hai mắt nhìn. Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, đã thấy Mã Đằng xách trường thương, đứng ở trên đường, chặn đại quân của Lã Mông xông lên, không cho Lã Mông, Điển Mãn cùng Hoàng Tự đuổi theo.

” cha! ”

Mã Siêu hét lớn một tiếng, sau khi thanh âm rơi xuống, đã rơi lệ đầy mắt.

Mã Đại thấy vẻ mặt của Mã Siêu cực kỳ bi ai, vội vàng khuyên: “huynh trưởng, thúc phụ khổ tâm một phen, người cũng không thể phụ sự hậu vọng của người, mau chạy thôi, một khi chúng ta bị binh sĩ của Vương Xán đuổi kịp, sự cố gắng của thúc phụ liền uổng phí ”.

Mã Hưu cũng khuyên: “đại ca, chúng ta trì hoãn thêm một khắc, sự cố gắng của phụ thân liền lãng phí đi một phần, đi nhanh lên thôi”.

Mã Siêu lại quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó cùng Mã Đại, Mã Hưu mang theo binh sĩ chạy vào trong rừng.

Bởi vì Mã Đằng ở hậu phương ổn định cục diện, nên đã trì hoãn được sự truy kích của đại quân Vương Xán.

Chỗ đỉnh núi, Mã Đằng đứng hiên ngang.

Hắn xách thương chặn ở trên sơn đạo cũng không rộng mấy, chặn đại quân của Vương Xán đuổi theo. Có điều, Mã Đằng vẫn đứng yên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, tùy ý tướng lĩnh dưới trướng xông lên chém giết.

Hắn đứng ở chỗ này chống đỡ thêm một khắc nào, liền có thể tranh thủ thêm một chút thời gian cho Mã Siêu, Mã Đại cùng Mã Hưu. Nếu Mã Đằng chủ động xông lên chém giết, phòng tuyến liền dễ dàng bị công phá, đến lúc đó hậu phương bất ổn, lại càng khó có thể thu thập.

Vì vậy, Mã Đằng tình nguyện không nhúc nhích.

Mã Đằng cam nguyện lưu lại chịu chết, nên tướng lĩnh dưới trướng cũng đánh cuộc, cố hết sức để ngăn cản đại quân của Vương Xán.

Trong tay Ngụy Hòa xách một thanh đại đao, lớn tiếng nói: “chủ công, có mặt tướng ở đây ngăn cản đại quân của Vương Xán, ngài và đại công tử cùng rút lui đi ạ”. Ngụy Hòa vẻ mặt quyết tuyệt, nguyện ý chịu chết vì Mã Đằng. Mặc dù Ngụy Hòa ở dưới trướng Mã Đằng cũng không phải là một tướng lĩnh xuất chúng, nhưng Mã Đằng có ơn tri ngộ đối với hắn, đáng để hắn liều mạng.

Mã Đằng mừng rỡ nhìn Ngụy Hòa, nói: “Ngụy Hòa à, có người làm bạn, sau khi chết chúng ta lại tranh đấu giành thiên hạ ”.

Ngụy Hòa vừa nghe, trong lòng vô cùng thương cảm.

Dừng một chút, Mã Đằng lại thì thào nói: “người tuy có lòng chịu chết, nguyện ý cống hiến cho ta, nhưng binh sĩ trong quân chưa hẳn như thế. Vì vậy, ta phải lưu lại, chỉ có ta lưu lại ở nơi đây, mới có thể kích khởi ý chí chiến đấu của binh sĩ, khiến bọn họ chống cự đến cùng” .

Ngụy Hòa thở dài, không tiếp tục khuyên bảo nữa.

Hai người đứng ở trên quan đạo trên sườn núi, giống như là hai pho tượng, vẫn không nhúc nhích.

” vù! ”

Không trung, đột nhiên truyền đến tiếng rít bén nhọn. Chỉ thấy một mũi tên nhanh chóng phá không bắn tới, bắn về phía Mã Đằng. Lúc trước Mã Đằng vẫn được binh sĩ bảo vệ, không cách nào công kích. Bây giờ Mã Đằng đứng ở trên quan đạo quang minh chính đại, chung quanh cũng chẳng có binh sĩ bảo vệ, liền có thể nhắm vào Mã Đằng rất dễ.

Chính vì như thế, Vương Xán mới kéo cung bắn tên, bắn về phía Mã Đằng.

Tốc độ một mũi tên này cực nhanh, Mã Đằng không hề phát giác ra.

Chờ lúc Mã Đằng nghe thấy thanh âm, phát hiện một mũi tên phóng tới, mũi tên đã đến gần hắn.

” đình! ”

Một tiếng giòn vang truyền đến, mũi tên xuyên thấu áo giáp, lập tức đâm rách máu thịt, đâm vào trong cơ thể. Nhưng mà, Mã Đằng lại không cảm thấy có chút đau đớn, vì Ngụy Hòa đứng ở phía trước người hắn. Mũi tên vừa rồi lúc sắp bắn trúng Mã Đằng, Ngụy Hòa không chút do dự mà động thân ra, chặn mũi tên thay Mã Đằng.

Mũi tên có lực rất lớn, không ngờ trực tiếp xuyên qua thân thể của Ngụy Hòa.

Ngụy Hòa phát hiện lực lượng của mũi tên vô cùng lớn, liền dùng hai tay bắt lấy mũi tên xuyên qua thân thể, ngăn cản mũi tên đi tới.

Nhờ vậy, Mã Đằng mới may mắn thoát khỏi gặp nạn, không chịu ảnh hưởng gì. Ngụy Hòa bị một mũi tên bắn chết, thân thể mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống đất. Trước khi Ngụy Hòa chết, không phát ra ngôn ngữ kinh người gì, cũng không lập đại công gì, nhưng hắn vẫn dùng tánh mạng của mình bảo vệ Mã Đằng, bảo vệ sự an toàn của Mã Đằng.

“Hừ! Hừ! ”

Hai tay Mã Đằng nâng thân hình của Ngụy Hòa lên, liên tục hít vào mấy ngụm khí lạnh.

Thật đáng hận!

Trong lòng hắn thống khổ, đưa tay vuốt mắt Ngụy Hòa nhắm lại, sau đó đứng phắt dậy. Mã Đằng vùng trường thương trong tay rất nhanh, cổ hết sức quát: “giết địch, giết địch! ”

Giọng nói khàn khàn, có vẻ không đủ khí.

Nhưng, sau khi binh sĩ của Mã Đằng nghe thấy, lại hợp lực giết địch.

Do sự cổ động của Mã Đằng, binh sĩ đều anh dũng không sợ chết, tạo thành phiên toái nhất định cho binh sĩ của Lã Mông. Nhưng mà, đây chẳng qua là sự chống cự dựa vào nơi hiểm yếu, sự giãy dụa trước khi chết mà thôi, không cách nào ngăn cản đại quân do Lã Mông, Điển Mãn cùng Hoàng Tự suất lĩnh. Không lâu sau, Lã Mông xách đao đánh tới, phóng về phía Mã Đằng.

Mã Đằng thấy Lã Mông vọt tới, quát to: “giết! ”

Sau khi thanh âm rơi xuống, Mã Đằng giật trường thương, nhanh chóng phóng về phía Lã Mông.

Giết một người đủ vốn, giết hai người là lời, trước khi chết hắn cũng phải kéo thêm mấy tấm đệm lưng.

847. Chương 849: Trận Chiến Cuối Cùng

Mã Đằng nổi giận gầm lên một tiếng, xách thương nghênh về phía Lã Mông. Hắn lay vội cán thương, mũi thương lắc lư, lóe ra từng điểm sáng lạnh, giống như thực giống như hư, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Một thanh đại thương, bao trùm lấy Lã Mông.

Lã Mông thấy thương lớn giết tới, khóe miệng câu dẫn ra nụ cười khinh thường.

Khí thế của Mã Đằng đã suy, đã là mặt trời lặn về phía tây, không thể nào xoay chuyển cục diện. Lã Mông xách đao nhanh chóng phóng về phía Mã Đằng, bổ xuống một đao, phá khai vô số thương ảnh, va chạm với trường thương của Mã Đằng. Mã Đằng không hổ là người kinh nghiệm lão đạo, cán thương run lên, nhanh chóng hóa giải lực lượng quán trên trường đao của Lã Mông, cán thương run lên, lần nữa đâm về phía Lã Mông.

Cán thương như du long, mũi thương như độc xà nhả độc, quả nhiên là lợi hại vô cùng.

Đáng tiếc, ở trong mắt Lã Mông đều là hư vọng.

Hắn vùng trường đao, dễ dàng ngăn trở đại thương đâm tới, không có chút áp lực.

Đôi mắt Lã Mông nhắm lại, trong mắt lóe ra từng đạo tinh mang, suy nghĩ kế sách ứng phó. Bỗng dưng, ánh mắt hắn sáng lên, đã có chủ ý. Trong khoảnh khắc, trường đao tâm tùy ý chuyển, đao pháp trong tay đột

nhiên ở trong thế công sắc bén của Mã Đằng trở nên mất trật tự. Mắt thấy trường thương của Mã Đằng đâm tới, Lã Mông tựa hồ không thể ngăn chặn, không ngờ liên tiếp lui về sau.

Mã Đằng giết đến độ cao hứng, không ngừng bức về phía Lã Mông.

Trong lòng hấn đã hạ quyết tâm chịu chết, liền liều mạng chém giết, muốn chém chết Đại tướng tâm phúc của Vương Xán.

” vù! Vù! ”

Mũi thương quanh quẩn trên không trung, tựa hồ là hóa thành một con giao long màu trắng bạc, giương nanh múa vuốt phóng về phía Lã Mông, thế công sắc bén như thế, khiến nhân tình người ta sáng lên.

Bên cạnh, Điển Mãn thấy Lã Mông bị Mã Đằng khiến liên tiếp lui về sau, lông mày liền nhíu lại.

Nếu hấn đối mặt với Mã Đằng, chỉ hai chùy liền đập văng Mã Đằng, mà Lã Mông thì không kém gì hấn, làm sao có thể không địch lại chứ?

Hoàng Tự thấy vậy, lúc vung đao chém giết liền trầm tư, rồi lập tức nở nụ cười.

Lúc Mã Đằng tranh đấu với Lã Mông, khí thế của Mã Đằng như cầu vồng, cán thương như du long, bá đạo mà hung mãnh, quả nhiên là lợi hại vô cùng. Đối mặt với thế công của Mã Đằng, Lã Mông giống như không địch lại Mã Đằng thật, không ngờ ngược lại buông lỏng trường đao lui về sau rất nhanh.

” xoẹt xoẹt! Xoẹt xoẹt! ”

Lưỡi đao ma xát với tảng đá dưới đất, phát ra tiếng xoẹt xoẹt chói tai.

Mã Đằng thấy Lã Mông bại lui, trong lòng mừng rỡ.

” tiểu tử, nhận lấy cái chết! ”

Mã Đằng khẽ hơi, hét lớn một tiếng. Chân hấn đạp một cái, chịu đựng vết thương trên người, nhảy khỏi mặt đất, đẩy thương đâm về phía sau lưng Lã Mông. Một chiêu này, vào lúc Mã Đằng đuổi theo Lã đã chuẩn bị từ lâu, bây giờ đột nhiên bạo phát ra, toản sát khí bốn phía, không thể địch nổi.

Ở trong mắt Mã Đằng, đây hoàn toàn là sát chiêu không thể phá giải, nhất định có thể giết chết Lã Mông.

Chỉ chút nữa, liền sẽ giết chết một người.

Trên mặt Mã Đằng hiện lên vẻ đắc ý, trong lòng hớn hở không thôi. Lúc này, ngay cả thương thế trên người hấn cũng đã quên mất, toàn tâm toàn ý dồn vào trong sát chiêu không thể địch nổi này.

” ông! ”

Đang lúc trong lòng Mã Đằng vui mừng, đột nhiên truyền đến tiếng thân đao chấn động.

Đồng tử hấn co rụt lại, lại phát hiện Lã Mông đang chạy bỗng nhiên dừng lại.

Trong khoảnh khắc Lã Mông dừng lại, hai tay nắm chặt đại đao dài một trượng trong tay, trường đao kéo ngược trên mặt đất không ngờ đột nhiên cuốn tới, lưỡi đao hướng lên, thay đổi hướng lưỡi đao vừa hạ xuống.

“Gừ! ”

Lã Mông hét lớn một tiếng, chân trái đạp mạnh một cái, một cỗ lực lượng từ dưới chân truyền đến.

Hấn trợn mắt tròn xoe, đề khởi lực lượng vặn eo.

Trong khoảnh khắc, Lã Mông mượn lực lượng phần eo truyền đến, không ngờ thân thể xoay ra sau. Vặn ra sau đột ngột như vậy, khiến một thương của Mã Đằng đâm ra thất bại, không đâm trúng thân thể của Lã Mông. Một thương của Mã Đằng thất bại, trong lòng lập tức biết không hay, nhưng bản thân đang ở trên không trung, không tiện thay đổi động tác, chỉ có thể dựa vào quán tính của cơ thể rơi đi xuống.

Trong khoảnh khắc Lã Mông xoay người, trường đao nắm chặt trong hai tay cũng vọt lên trời.

” oanh! ”

Giống như là tiếng nổ vang của chuông lớn Đại Lữ, hoặc là tiếng sấm sét nổ đùng, khiến lòng người run lên.

Một đao phá không, vạch phá không khí, phát ra tiếng nổ chói tai. Dưới ánh mặt trời, một vòng đao hiện ra, trên lưỡi đao bắn ra quang mang chói mắt làm Mã Đằng nhin không được mà nhắm mắt lại.

Lưỡi đao nhắm ngay eo bụng của Mã Đằng, xoẹt một tiếng tìm qua.

Một đao kia, tương tự với Tha Dao kế mà Quan Vũ am hiểu nhất.

Chỉ là, Lã Mông không có chiến mã, chỉ dựa vào lực lượng phần eo, vặn eo, xoay người, vung đao, làm một loạt động tác liên tục, một đao xẹt qua phần eo của Mã Đằng.

Ánh đao rơi xuống, thân thể của Mã Đằng cũng từ trên không trung rơi xuống.

” rầm! ”

Rơi xuống đầu tiên chính là áo giáp trên người Mã Đằng, áo giáp nửa người trên vẫn còn khoác trên người, nhưng từ chỗ lưỡi đao xẹt qua, áo giáp nửa người dưới rơi rầm rầm xuống đất.

” phanh! ”

Lực lượng của Mã Đằng phảng phất bị rút bớt, đại thương rơi rơi xuống đất nảy lên hai cái.

Chuôi thương này, cuối cùng vẫn không thể đâm trúng thân thể của Lã Mông.

Áo giáp trên người và trường thương của Mã Đằng sau khi rơi xuống, eo thân cũng nứt toét ra một cái vết máu. Vết máu này chính tề từ phần eo phía bên phải của Mã Đằng bắt đầu lan ra, ngừng lại ở phần eo bên trái của Mã Đằng. Giờ khắc này, Mã Đằng còn có một chút cảm giác, hắn đưa tay chỉ vào Lã Mông, dốc hết toàn lực, mặt đỏ tai trướng nói: “người, người lừa gạt! ”

Những lời này, là nói Lã Mông xảo trá, cố ý dẫn dụ hắn.

Lã Mông nghiêm mặt nói: “trên chiến trường, thắng chính là thắng, bại chính là bại, tại sao lại nói là lừa gạt? ”

Thanh âm vừa rơi xuống, phần eo của Mã Đằng đột nhiên nứt toác ra.

Một vết máu cân xứng bắn ra một luồng máu, mà thân trên của Mã Đằng thoảng cái rớt xuống. Mặc dù nửa người trên của hắn rớt xuống đất, nhưng thân dưới của Mã Đằng vẫn còn đứng trên mặt đất, hơi lắc lư hai cái, rồi phịch một tiếng ngã xuống đất. Đây là uy lực một đao của Lã Mông, trực tiếp chém Mã Đằng thành hai đoạn.

Một đại hào kiệt, chết ở dưới đao của Lã Mông.

Trường đao của Lã Mông hất lên, một ít máu từ trên lưỡi đao bay ra, rơi xuống đất.

Ngày xưa, Lã Mông đã từng bị một kích của Lã Bố làm trọng thương, khiến hắn dưỡng thương gần hai tháng. Bây giờ, hắn đã có đủ năng lực bảo vệ mình, võ nghệ đã càng ngày càng thuần thực.

Lã Mông không kịp có quá nhiều cảm khái, hét lớn: “Mã Đằng đã chết, người đầu hàng không giết! ”

Mã Đằng đứng ở trên sườn núi, rất nhiều binh sĩ đều có thể thấy được.

Sau khi Mã Đằng bị giết, binh sĩ phụ cận nhìn thấy đầu tiên. Bọn họ hoang mang lo sợ, trong lòng luống cuống vô cùng. Lúc Mã Đằng còn sống, trong lòng bọn binh sĩ có một điểm tựa, có một người tâm phúc, nhưng sau khi Mã Đằng bị giết, sự kiên trì trong lòng binh sĩ lập tức sụp đổ. Theo tiếng nói của Lã Mông vang lên, binh sĩ chung quanh Mã Đằng dần dần ném vũ khí xuống đầu hàng.

Giống như cơn sóng, binh sĩ đầu hàng lan dần ra ngoài, càng ngày càng nhiều.

Mặc dù binh sĩ đã đầu hàng, nhưng tướng lĩnh vẫn còn đang tử chiến.

Những tướng lĩnh kia đều tử trung với Mã Đằng, thấy Mã Đằng bị Lã Mông giết chết, đều liều mạng giết về phía Lã Mông, muốn báo thù cho Mã Đằng. Nhưng mà, Lã Mông cầm một thanh trường đao, hung hãn bá đạo, bổ ra hết đao này tới đao khác, giết chết cả đám tướng lĩnh xông lên. Hơn nữa bên cạnh còn có

Điền Mãn cùng Hoàng Tự, hai người dựa vào nơi hiểm yếu chống lại tướng lãnh cùng sĩ binh giết đi, giống như cắt dưa thái rau, thoải mái tùy ý.

Vương Xán mang binh giết, bắt đầu cục diện càn quét.

Bởi vì đại quân của Mã Đằng bắt đầu đầu hàng, tốc độ Vương Xán dẫn người người đi tới cũng nhanh hơn.

Không lâu sau, Vương Xán đã đi tới trước mặt Lã Mông.

Hắn nhìn thi thể Mã Đằng trên mặt đất, căn dặn: “Sơn Quân, bảo binh sĩ thu thi thể Mã Đằng lại. Mặc dù hắn là kẻ địch, nhưng dù gì cũng là một đại hào kiệt, không thể phơi thây nơi hoang dã ”.

” dạ! ”

Điền Vi đáp ứng, lập tức căn dặn binh sĩ thi hành mệnh lệnh.

Lúc này, Lã Mông liền can ngăn: “chủ công, Mã Đằng căn hậu, huynh đệ Mã Siêu đã mang binh trốn vào trong núi, phải nhanh chóng đuổi theo mới được, bằng không đợi huynh đệ Mã thị chạy xa, tất cả đều ẩn nấp, liền khó có thể diệt cỏ tận gốc” .

Vương Xán gật đầu nói: “Được, người mang binh tiến vào rừng sâu, áp chế bọn người Mã Siêu ”.

” dạ! ”

Lã Mông vẻ mặt nghiêm túc, ôm quyền trả lời. Hắn xoay người rời đi, triệu tập Điền Mãn cùng Hoàng Tự, ba người mang theo binh sĩ nhanh chóng xâm nhập vào rừng sâu, chạy lên trên núi.

848. Chương 850: Sự Kiên Trì Của Mã Đại.

Chuyển giao giữa xuân hạ, cây cối rậm rạp. Trong rừng cây xanh biếc, Mã Siêu, Mã Hưu cùng Mã Đại mang theo một số binh sĩ đang xuyên qua rừng cây, chạy sâu vào trong rừng. Nơi đi qua, không ngừng truyền đến tiếng sột soạt.

Sắc mặt Mã Đại tái nhợt, vì đổ máu quá nhiều mà có vẻ có chút tiều tụy.

Vai của gã đã được băng bó đơn giản, nhưng vết áo bên vai phải đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ.

” Bùm! ”

Lúc Mã Đại theo Mã Siêu và Mã Hưu chạy trốn, dưới chân mềm nhũn, bùm một tiếng ngã xuống đất. Miệng hắn va vào đất, dùng tư thế như vậy ngã xuống đất, trong miệng còn kèm theo bùn đất. Vì ngã xuống đất, lại đập trúng miệng vết thương trên vai phải, đau đến độ Mã Đại nhe răng trợn mắt, mồ hôi lạnh ứa ra trên trán.

Mã Siêu và Mã Hưu thấy Mã Đại ngã sắp xuống, vội dừng lại.

Mã Hưu thoát cái chạy về, đưa tay nâng Mã Đại dậy, nói: “huynh trưởng, ta vịn người đứng dậy ”.

Trong Mã Siêu, Mã Đại cùng Mã Hưu, chỉ có Mã Hưu không bị thương. Trên người Mã Siêu mặc dù nhiều chỗ bị thương, nhưng vẫn có thể kiên trì. Nhưng mà, thương thế của Mã Đại nghiêm trọng, ngay cả đi đường cũng khó khăn.

Hắn cắn chặt răng, lão đảo đứng lên, dùng sức giãy khỏi sự đỡ vịn của Mã Hưu, nói với Mã Siêu: “huynh trưởng, cơ thể ta quá hư yếu, thật sự không chạy nổi nữa. Người cùng Mã Hưu đi trước đi, ta theo ở phía sau, có thể chạy thoát thì chạy, chạy không thoát ta liều mạng với truy binh của Vương Xán ”.

Lúc nói, hô hấp của hắn cũng có vẻ hơi dồn dập.

Sắc mặt Mã Siêu chợt nghiêm, quát to: “nói nhảm, chúng ta cùng đi! ” lúc nói chuyện, Mã Siêu đã đi đến bên cạnh Mã Đại, đưa tay khoắc cánh tay của Mã Đại, vịn Mã Đại đi về phía trước.

Vừa đi, Mã Siêu vừa nói: “chúng ta cùng một đời, là hai huynh đệ, há có thể để người lại, đi nhanh lên đi”.

Mã Đại và Mã Siêu, mặc dù không phải là anh em ruột, nhưng quan hệ lại rất tốt.

Mã Siêu thấy Mã Đại cam chịu, trong lòng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng cũng vì Mã Đại muốn lưu lại một mình mà cảm động.

Mã Đại chủ động lựa chọn lưu lại, cũng không phải là không muốn sống nữa, mà lại muốn tranh thủ thời gian cho Mã Siêu và Mã Hưu, lưu lại một con đường sống cho hai người. Dù sao thân thể của hắn cũng suy yếu, nếu cùng Mã Siêu đi, nhất định sẽ liên lụy tới Mã Siêu và Mã Hưu. Điểm này, Mã Đại và Mã Đằng đều có suy nghĩ giống nhau, đều nguyện ý vì người thân mà cam nguyện trả giá tánh mạng của mình.

Mã Đằng chủ động lưu lại cản hậu, là để bọn người Mã Siêu có thể sống sót.

Mã Đại lưu lại, là để không liên lụy Mã Hưu và Mã Siêu, có thể khiến hai người có thể sống sót được.

Nhưng Mã Siêu kiên quyết như thế, Mã Đại chỉ có thể tiếp tục đi tới.

Mã Siêu dìu lấy Mã Đại, mà Mã Hưu cũng đi tới dìu lấy Mã Đại, hai người mang theo Mã Đại tiếp tục lên đường. Binh sĩ chung quanh vừa đề phòng truy binh phía sau, lại vừa mở đường rất nhanh, tiến vào trong núi rừng.

Mã Đại được hai người dìu lấy, vô cùng cảm động.

Đoàn người, rất nhanh chạy vào trong rừng.

Nhưng, tốc độ nhóm của Mã Siêu hiển nhiên kém tốc độ Lã Mông mang binh đuổi theo.

” báo! ”

Tiếng bước chân truyền đến, một binh sĩ rất nhanh đã chạy tới, đứng ở bên cạnh Mã Siêu nói: “Đại công tử, đằng sau phát hiện truy binh của Vương Xán, bọn họ đang giết vào trong rừng” .

Mã Siêu nhú màu, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Nhanh như vậy liền đã đuổi tới, há không phải là. . .

Mã Siêu hít sâu một cái, ổn định cảm xúc kích động, quát to: “Mau, tiếp tục lên đường! ” cho dù bọn họ chạy trốn nhanh, nhưng vì có Mã Đại liên lụy, chung quy không cách nào chạy trốn hết sức, tốc độ đi đường cũng không nhanh. Cả đám binh sĩ đều chạy tới bẩm báo tin tức, truyền tin tức có truy binh tới.

Lúc này, sót ruột nhất chính là Mã Đại.

Một mình hắn liên lụy tốc độ đi đường của tất cả mọi người, khiến mọi người đều bị truy binh đuổi kịp.

Sau khi suy nghĩ một phen, Mã Đại rốt cuộc hạ quyết tâm.

Hắn dùng lực giãy khỏi cánh tay của Mã Siêu và Mã Hưu, đứng vững, nhìn Mã Siêu, vẻ mặt kiên nghị nói: “huynh trưởng, thúc phụ không thể ngăn chặn đại quân của Vương Xán, bây giờ cứ để ta ở lại cản bọn chúng”. Lúc nói, Mã Đại từ trong tay binh sĩ tiếp nhận một thanh đại thương, chuẩn bị hấp dẫn truy binh đuổi theo.

Mã Hưu nghe xong không nói gì.

Nhưng Mã Siêu lại lắc đầu nói như chém đinh chặt sắt: “không được, huynh đệ chúng ta ba người, há có thể để người lưu lại một mình ”.

Mã Đại lắc đầu, nói: “huynh trưởng, người quên lời cuối cùng của thúc phụ rồi sao ? Thúc phụ chết, còn cần người báo thù đó! Ta chết đi, cũng phải có người báo thù! ”

Hắn hít sâu một hơi, nói năng rất có khí phách: “Thù giữa chúng ta và Vương Xán, không thể quên, cũng không thể nào quên. Chúng ta có thể có người tử vong, nhưng không thể chết hết toàn bộ, nhất định phải có người báo thù. Người báo thù này, phải là người. Huynh trưởng, người gánh vác hưng vong cùng cừu hận cả tộc Mã thị, không thể bởi vì ta mà chết ở chỗ này. Ta lưu lại, không cần tranh luận nữa”.

Ánh mắt Mã Đại lạnh thấu xương, nhìn về phía binh sĩ chung quanh, quát to: “ai nguyện ý cùng ta lưu lại?”

” ta lưu lại! ”

” ta cũng lưu lại! ”

. . .

Thanh âm vừa rơi xuống, liền có cả đám binh sĩ đứng ra, quyết ý cùng Mã Đại chịu chết. Mặc dù bọn họ là binh sĩ không nhận thức được chữ lớn, nhưng cũng là người có cốt khí. Cho dù là tiểu nhân vật, cũng có khí phách của tiểu nhân vật. Cả đám binh sĩ thấy chết không sợ, quyết ý đi theo Mã Đại, bọn họ biết ngăn trở truy binh của Vương Xán là chỉ còn đường chết, nhưng mà cam nguyện chết vì Mã gia.

Bởi vì, trong lồng ngực còn có một bầu nhiệt huyết.

Mã Đại nhìn cả đám binh sĩ, xoay người thi lễ thật sâu với tất cả binh sĩ.

Mã Siêu và Mã Hưu đều cảm động không thôi, vì có binh sĩ như vậy mà tự hào.

Lúc này, binh sĩ phụ trách cảnh giới lại chạy về, bẩm báo rằng binh sĩ của Vương Xán đã đuổi kịp. Mã Đại sau khi nghe xong, nhìn về phía Mã Siêu, nói: “huynh trưởng, thời gian khẩn cấp, đi nhanh đi! ”

Mã Siêu nhìn về phía Mã Đại, nói: “Mã Đại, nếu thật không được, cứ đầu hàng trước, giữ được tánh mạng rồi tính ”.

Mã Đại cũng không nói lời nào, thúc giục Mã Siêu cùng Mã Hưu rời khỏi.

Mã Siêu hít sâu một cái, mang theo Mã Hưu cùng mấy binh sĩ rời đi.

Mã Đại chậm rãi nói: “các huynh đệ, các người nguyện ý lưu lại với Mã Đại, Mã Đại ở đây cảm tạ chư vị. Chúng ta ngăn trở truy binh của Vương Xán, nếu cứng đối cứng với bọn họ, nhất định là lấy trứng chọi đá, không tạo nên bất kỳ tác dụng gì. Bởi vậy, chúng ta phóng về phía truy binh của Vương Xán trước, sau đó phân tán ra để chạy trốn. Mọi người có thể chạy nhanh bao nhiêu thì chạy nhanh bấy nhiêu, chỉ cần có thể hấp dẫn sự chú ý của truy binh là được ”.

Dừng một chút, Mã Đại hỏi: “các huynh đệ, hiểu rõ chưa? ”

Binh sĩ lưu lại hét lớn: “Rõ rồi! ”

Thanh âm rất lớn, nhất định sẽ hấp dẫn sự chú ý của truy binh, nhưng Mã Đại biết vị trí của hắn rất có thể đã bị truy binh của Vương Xán tra được, cho nên cũng không che giấu.

Mã Đại quát to: “tốt, chúng ta hấp dẫn sự chú ý của đại quân Vương Xán trước, rồi lại chạy ra bốn phía” .

Dừng một chút, Mã Đại nói: “chư vị, ta nhờ các người! ”

Binh sĩ chung quanh đều gật mạnh đầu, sau đó lập tức chạy về phía truy binh, đi hấp dẫn sự chú ý của truy binh Vương Xán. Trong rừng cây, tay phải của Mã Đại nắm chặt lấy đại thương, để thân thể có thể đứng vững. Máu tươi trên người Mã Đại mặc dù đã ngừng chảy ra, nhưng vì đổ máu quá nhiều, thân thể đã vô cùng hư nhược rồi.

Mã Đại cũng muốn chạy trốn, nhưng không có sức, chỉ có thể ở lại tại chỗ này. Binh sĩ lưu ở tại chỗ biết rõ tình huống, nhưng vẫn cứ lựa chọn lưu lại cùng Mã Đại.

Thời gian trôi qua, xa xa rốt cuộc truyền đến tiếng bước chân.

Rất hiển nhiên, truy binh đã tới rồi.

849. Chương 851: Truy Tìm
850. Chương 852: Đề Nghị Của Mã Hưu
851. Chương 853: Hàn Toại Triệt Binh
852. Chương 854: Phát Hiện Mới
853. Chương 855: Cô Gái Đa Sầu Đa Cảm
854. Chương 856: Chuẩn Bị Hành Động
855. Chương 857: Ý Chí Sắt Đá
856. Chương 858: Không Để Lại Kẻ Nào
857. Chương 859: Huỳnh Muội Gặp Nhau
858. Chương 860: Diệt Trừ Tai Họa Ngầm
859. Chương 861: Vương Xán Quay Về Huyện Tân Bình
860. Chương 862: Không Đi Được
861. Chương 863: Hàn Toại Cầu Hòa
862. Chương 864: Thăm Nhuần Tâm Tư
863. Chương 865: Mười Vạn Thạch Lương Thực
864. Chương 866: Dương Phong Đến Có Ý Đồ
865. Chương 867: Nam Khương Cùng Thiêu Đường
866. Chương 868: Hàn Toại Không Đợi Được
867. Chương 869: Giao Chiến
868. Chương 870: Đại Quân Thiếu Lương Thực
869. Chương 871: Việc Binh đao
870. Chương 872: Phục Binh
871. Chương 873: Ddefu Tự Bãi Binh
872. Chương 874: Tất Cả Đều Có Tâm Tư
873. Chương 875: Trước Rút Lui, Sau Lại Phát Binh
874. Chương 876: Võ Tướng Hồn Chiến
875. Chương 877: Hàn Toại Hiêu Ra
876. Chương 878: Quấy Nhiễu Doanh? Tập Kích Doanh!

Ngoài cửa lớn của Thái phủ, Hoàng Thừa Ngạn lớn tiếng gào thét, dẫn theo mấy gia đình vợ và chạy vào Thái phủ.

Hoàng Thừa Ngạn là danh sĩ kinh, là nhân vật có uy tín danh dự, đồng thời Hoàng gia cũng là thế tộc Kinh châu. Không chỉ như vậy, Hoàng Thừa Ngạn còn cưới tỷ tỷ của Thái Mạo làm vợ, là tỷ phu của Thái Mạo. Có một tầng quan hệ này, Hoàng Thừa Ngạn càng hoành hành vô kỵ, đi thẳng vào Thái phủ, không có một người hầu nào dám ngăn cản.

Các người hầu thấy Hoàng Thừa Ngạn nổi giận dùng dằng chạy vào thì vừa rút lui vừa trấn an, muốn Hoàng Thừa Ngạn dừng lại. Bọn họ muốn ngăn cản nhưng lại không dám ngăn cản, chỉ có thể cầu xin Hoàng Thừa Ngạn chờ Thái Mạo trở về.

Lão quản gia của Thái phủ đi tới, cười nói: “Cô gia, ngài có chuyện gì à?”

Hoàng Thừa Ngạn là con rể của Thái phủ, xưng hô cô gia cũng hợp lý.

Thấy Hoàng Thừa Ngạn nghiêm mặt, lão quản gia lại nói: “Sở vương gọi gia chủ đi thương nghị rồi, vẫn chưa trở về. Cô gia nếu có việc gấp thì xin chờ, lão nô sai người đi thông tri cho gia chủ, bảo gia chủ lập tức gấp trở về.”

Hoàng Thừa Ngạn lúc này mới gật đầu, nói: “Lập tức thông tri cho Thái Mạo, ta chờ hắn ở đại sảnh!”

“Vâng, vâng!”

Lão quản gia tươi cười, nhưng trong lòng lại đang mắng thầm Hoàng Thừa Ngạn.

Tốt xấu gì Thái Mạo cũng là gia chủ của Thái gia, cho dù Thái Mạo là em vợ của Hoàng Thừa Ngạn thì Hoàng Thừa Ngạn cũng nên có chút lễ phép mới đúng. Nhưng Hoàng Thừa Ngạn luôn miệng gọi ‘Thái Mạo’, điều này khiến cho lão quản gia của Thái phủ trong lòng có chút không thoải mái, nhưng quan hệ của Hoàng Thừa Ngạn bày ra đó, quản gia cũng chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng mà thôi.

Sau khi Hoàng Thừa Ngạn dẫn theo gia đình tiến vào đại sảnh thì ngồi ở đó chờ.

Nửa canh giờ sau Thái Mạo chạy về.

Thái Mạo thấy Hoàng Thừa Ngạn thì cười hỏi: “Tỷ phu, có chuyện gì à?”

Hoàng Thừa Ngạn nghe thấy vậy thì sắc mặt lập tức sầm xuống, lớn tiếng nói: “Đừng gọi ta là tỷ phu, Hoàng Thừa Ngạn ta nào có cậu em vợ như ngươi. Hừ, không giao Nguyệt Anh ra đây thì ta liều mạng với ngươi!”

Khi Thái Mạo vào nhà đã nghe lão quản gia nói Hoàng Thừa Ngạn đang tức giận, hiện tại thấy quả thực là vậy. Hắn sau khi nghe xong thì vẻ mặt nghi hoặc, nói: “Thạc Nhi không ở nhà của ngươi ư? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thạc Nhi chính là Hoàng Thạc.

Nữ nhi của Hoàng Thừa Ngạn tên là Hoàng Thạc, nhũ danh là Hoàng Nguyệt Anh.

Thái Mạo gọi đại danh, còn Hoàng Thừa Ngạn thì gọi nhũ danh.

Hoàng Thừa Ngạn thấy Thái Mạo vẫn giả bộ hồ đồ thì càng tức giận không thôi, hét to: “Khi Nguyệt Anh rời nhà chính miệng nói nó đến phủ của ngươi chơi vài ngày, nhưng ta phái người giục mấy lần, bảo nó về gặp mặt Gia Cát Lượng, nhưng mỗi lần tin tức nhận được đều là Nguyệt Anh không ở trong phủ của ngươi. Ngươi nói đi, có phải ngươi giấu Nguyệt Anh đi rồi không, sao nó tự dưng lại biến mất!”

“Bốp!”

Thái Mạo nghe thấy vậy thì trợn tròn mắt, tay phải vỗ mạnh lên bàn.

Thái Mạo trầm giọng nói: “Tỷ phu, tiểu muội đoạn thời gian trước rời khỏi Thái phủ, người hầu trong phủ nói nàng ta tới phủ của ngươi chơi, ta vẫn cho rằng tiểu muội ở nhà các ngươi. Hiện tại Nguyệt Anh cũng không ở phủ của ngươi, tiểu muội cũng không ư?”

Hoàng Thừa Ngạn nháy mắt mấy cái, có chút mơ hồ.

Chợt, Hoàng Thừa Ngạn nói: “Tiểu Nhã chỉ ở phủ của ta ba ngày, sau đó cùng Nguyệt Anh nói đến phủ của người giải sầu, sao có thể ở nhà ta được.”

Hai người nói xong thì lập tức minh bạch chân tướng.

Thái Mạo và Hoàng Thừa Ngạn đồng thanh nói: “Hong rồi, chúng trốn rồi!”

Thái Nhã lặng lẽ trốn đi là vì nghe thấy chuyện Thái Mạo và Khoái Việt, Khoái Lương thương nghị, không muốn gả cho lão nhân Lưu Biểu, Hoàng Nguyệt Anh chủ động bỏ chạy là không muốn đổi mặt với thanh niên tài tuấn mà Hoàng Thừa Ngạn tìm cho nàng ta.

Thái Nhã và Hoàng Nguyệt Anh hợp kế rồi cùng lên bỏ chạy.

Hai người đều nói với người nhà là tới phủ của đối phương chơi, sau đó nhân cơ hội trốn đi.

Như vậy có thể giấu được Hoàng Thừa Ngạn và Thái Mạo.

Hoàng Thừa Ngạn đứng dậy, đi qua đi lại trong đại điện rồi lẩm bẩm: “Hiện tại Nguyệt Anh đã trốn, Gia Cát Lượng khẳng định không gặp được Nguyệt Anh. Ái chà, ta khó khăn lắm mới tìm được một nhân tuyển tài đức vẹn toàn, nhưng Nguyệt Anh lại chạy mất ở thời điểm mấu chốt nhất, thế không phải là khiến ta mất mặt ư!”

Thái Mạo cười lạnh hai tiếng, nói: “Tỷ phu, người mất mặt, chẳng lẽ ta thì không ư?”

Hoàng Thừa Ngạn hừ lạnh một tiếng, nói: “Tiểu Nhã vốn là đại cô nương, dấu sao cũng chưa có ai phối với tiểu Nhã, người có gì mà mất mặt. Vả lại tiểu Nhã là bắt cóc Nguyệt Anh, việc này người phải chịu trách nhiệm!”

Thái Mạo cười khở, bất đắc dĩ nói: “Hảo tỷ phu của ta ơi, ta đang chuẩn bị đem tiểu muội gả cho Lưu Biểu, để làm dịu quan hệ của hai nhà Lưu, Thái. Lưu Biểu đã đồng ý chuyện này, nhưng tiểu muội lại đi rồi, người nói ta phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ tìm một nha hoàn thế thân, cho dù cho ta mười lá gan ta cũng không dám!”

Hoàng Thừa Ngạn sau khi nghe xong thì cười ha ha.

Hắn vươn tay chỉ vào Thái Mạo, lớn tiếng quát: “Tiểu tử ngươi đáng vậy lắm! Tỷ tỷ ngươi và phụ thân ngươi đều cưng chiều tiểu Nhã, hy vọng nàng ta tìm được vị hôn phu tốt. Ngươi thì ngược lại, không ngờ muốn đem tiểu Nhã gả cho Lưu Biểu, đầu óc của ngươi chẳng lẽ bị lừa đá rồi ư?”

Dừng một chút, Hoàng Thừa Ngạn lại mắng: “Lưu Biểu quả thực có tài hoa, nhưng tâm nhãn quá nhỏ, hơn nữa không có chí lớn. Người như vậy làm chủ địa phương trọng yếu như Kinh châu, lại không biết tiến thủ, sớm hay muộn gì cũng bị nuốt gọn. Ngươi gả tiểu Nhã cho Lưu Biểu, rõ ràng là đẩy tiểu Nhã vào hổ lửa, chuyện trọng yếu như vậy sao là thương nghị với ta?”

Đối mặt với sự quát mắng của Hoàng Thừa Ngạn, Thái Mạo á khẩu không trả lời được.

Chợt Thái Mạo nói: “Tỷ phu, ta cũng không phải là bất đắc dĩ ư? Lần trước mang binh kiểm chế Vương Xán lại bị Vương Xán đánh bại, bị Lưu Biểu quả trách một trận, Lưu Biểu tìm được cơ hội, rất có thể sẽ xử lý giáng chức, bởi vậy ta mới tới cầu thân. Ta cũng vì Thái gia cùng với thế tộc Kinh Tương, một khi Thái gia ngã, Khoái gia ngã, thế tộc Kinh Tương chúng ta cũng xong rồi.”

Hoàng Thừa Ngạn mày nhăn lại, khinh thường nói: “Chỉ một mình ngươi lo cho nước cho dân, chỉ một mình ngươi lo lắng cho gia nghiệp tổ tông ư, ngươi đem tiểu Nhã gả cho Lưu Biểu, là uống rượu độc giải khát, chỉ có thể tạm thời làm hòa hoãn cục diện. Hắc, ta hiện tại lại cảm thấy tiểu Nhã trốn đi là một chuyện tốt, nếu không sẽ bị ngươi đẩy xuống hổ lửa, đời này coi như xong rồi, tiểu tử ngươi chờ đó, đợi đại tỷ của ngươi giáo huấn ngươi đi.”

Hoàng Thừa Ngạn cười cười rồi vỗ vỗ mông, nói: “Chuyện được làm rõ rồi, ta về đây.”

Thái Mạo vội nói: “Tỷ phu, tiểu Nhã và Nguyệt Anh vẫn chưa biết nơi hạ lạc, người không lo lắng ư?”

Hoàng Thừa Ngạn lắc đầu nói: “Nha đầu Nguyệt Anh đó cổ quái tinh linh, chỉ có nó bốn cọt người ta, làm gì có ai khi dễ được nó, ta thấy người là muốn thông qua ta để tìm tiểu Nhã ư? Hừ tự mình đi mà tìm!”

Thái Mạo nhìn Hoàng Thừa Ngạn rời khỏi, thở dài rồi chột hô: “Người đâu!”

Lão quản gia vội vàng chạy vào, hỏi: “Gia chủ, có chuyện gì vậy?”

Thái Mạo phân phó: “Lập tức phái gia đình của phủ ra, để bọn họ ở thành Tương Dương tìm kiếm tung tích của tiểu thư. Phải tranh thủ thời gian, cần phải trong hai ngày tìm được tiểu thư, đi đi!”

“Vâng vâng!”

Lão quản gia sau khi nghe xong thì vội vàng đi tìm người làm việc.

...

Huyện Phong Lăng, địa giới Ích châu.

Lúc này, trên đường ở ngoài thành xuất hiện hai mỹ nam tử tuấn tú.

Hai người này mặc trường bào màu trắng, sắc mặt trắng nõn, mi như liễu, mắt trong suốt, ăn mặc sạch sẽ, hơn nữa trên cổ không có hầu kết, vừa nhìn đã biết là nữ cải nam trang.

Hai người này không phải ai khác, chính là Thái Nhã và Hoàng Nguyệt Anh.

Hoàng Nguyệt Anh diện mạo thanh lệ, không phải là nữ tử xấu xí trong miệng dân chúng, ngược lại rất thanh tú nhiều vẻ. Nàng nhìn Thái Nhã rồi nhỏ giọng hỏi: “Tiểu cô, ta và người cùng tới thành đô, tuy rằng thành công thoát khỏi cái tên gốc tử Gia Cát Lượng kia, nhưng hai người chúng ta ở thành đô không có nơi nương tựa, không có người quen, làm sao mà sống được?”

Thái Nhã cười nói: “Nha đầu gốc, người đã quên ở thành đô chúng ta có người sao quen ư?”

Hoàng Nguyệt Anh nghi hoặc hỏi: “Ai?”

” Ngu gốc!”

Thái Nhã vươn tay ra gõ nhẹ lên đầu Hoàng Nguyệt Anh, cười mắng: “Trong đầu ngươi toàn là những trò vật cổ quái, không quan tâm tới chuyện nào khác cả. Tư Mã Huy và Bàng Đức Công ở thành đô, sau khi chúng ta tới trực tiếp sống ở phủ của bọn họ là được.”

Hoàng Nguyệt Anh lập tức cười nói: “Đúng vậy, tiểu cô thật thông minh.”

Thái Nhã hừ một tiếng rồi cao giọng nói: “Ta còn quen cả Thục vương Vương Xán, cùng lắm thì chúng ta đi xông vào hoàng cung. Sau khi Vương Xán thấy chúng ta khẳng định sẽ hội an cho chúng ta, yên tâm đi!”

Hoàng Nguyệt Anh gật đầu thật mạnh, khuôn mặt thanh tú lộ ra vẻ tươi cười.

Hai người nữ cải nam trang một đường hướng tây, tiến về thành đô.

948. Chương 950: My Hoàn

Vương Xán nạp My Hoàn, Ngô Hiện và Cam thị làm phi, ở thành đô cũng không ảnh hưởng có gì.

Chuyện rất bình thường.

My Hoàn sau khi được đưa đến thành đô, đã gặp được hai huynh đệ Mi Phương và Mi Trúc. Đối mặt với sự thay nhau khuyên bảo của huynh đệ, My Hoàn cuối cùng vẫn đáp ứng vào cung, nguyện ý trở thành hậu phi của Vương Xán.

Trên thực tế, bất kể nàng ta đáp ứng hay không thì chuyện này đều đã được định ra rồi.

My Hoàn xuất thân gia đình thương nhân, quy củ tương đối ít.

Nhưng tình huống của Ngô Hiện lại khác, nàng ta là tiểu thư của đại gia tộc đứng đắn, là thế tộc bản địa Ích châu.

Đại gia tộc Như vậy, hoàn toàn là một xã hội mini, hơn nữa nam quyền làm chủ. Ngô Ý là gia chủ của Ngô gia, lại là huynh trưởng của Ngô Hiện. Tục ngữ nói huynh trưởng như cha, Ngô Ý trực tiếp toàn quyền làm

chủ, nói với Ngô Hiện sẽ gả nàng ta cho chuyện rồi lập tức quyết định vận mệnh của Ngô Hiện, khiến Ngô Hiện trở thành hậu phi của Vương Xán.

Trong Ba nữ nhân, người không nơi nương tựa nhất là Cam thị, nàng ta là vợ cả của Lưu Bị.

Không có ai nói với nàng ta về chuyện này, bởi vì không cần hỏi ý kiến của nàng ta.

Vương Xán nạp phi, tuy nói trong lòng Thái Diễm, Điêu Thuyền và Đổng Hỷ đều có chút ăn dấm chua, nhưng dù sao các nàng cũng là nữ nhân, chỉ cần là nữ nhân thì đều khẳng định không muốn chia sẻ nam nhân của mình với nữ nhân khác. Nhưng trong lòng các nàng dám nghĩ, nhưng không dám nói ra, hơn nữa các nàng cũng hiểu rõ đây là chuyện rất bình thường.

Đại hộ nhân gia, ba vợ bốn nàng hầu là rất bình thường.

Vương Xán đường đường là Thục vương, mà cũng chỉ có ba người các nàng, rất khó ăn khó nói. Nếu bị người hữu tâm đồn đại nói các nàng lòng dạ hẹp hòi mà ghen tị thì đây mới là điều trí mạng đối với các nàng.

Vì vậy, ba người rất bình tĩnh tiếp nhận chuyện này.

...

Trong Hậu cung, My Hoàn, Ngô Hiện và Cam thị bị tách ra, phân biệt ở trong ba viện tử.

Lúc Chạng vạng, Vương Xán hai tay chấp sau lưng, dẫn theo nội thị đi vào viện tử của My Hoàn.

Trong viện tử, đèn đuốc sáng trưng. Phóng tầm mắt nhìn, còn có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh đang ngồi trong phòng.

Vương Xán thấy bóng dáng của My Hoàn thì trong lòng cũng rộn ràng.

Hắn đi vào, vươn tay mở cửa phòng.

Trong Phòng rất ấm áp, My Hoàn mặc một kiện áo lót bằng sa mỏng, vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng đôi mắt sáng ngời trong suốt thì lại hiện lên một tia không yên. My Hoàn trước kia chưa gặp Vương Xán, cũng không biết tính tình của Vương Xán thế nào? Bất kể là Mi Trúc và My Hoàn ba hoa chích chòe như thế nào, nói Vương Xán tốt ra sao, nhưng mắt thấy là thật, tai nghe là giả, chính mắt nhìn mới biết được.

My Hoàn nhìn Vương Xán đi tới, tim đập bình bịch.

Lưu Bị năm nay gần bốn mươi, hơn nữa hàng năm bồn ba mệt nhọc, đã có chút thương lão.

Hơn nữa Lưu Bị rất nhiều việc, rất ít đến viện tử của nàng ta.

Nhưng Vương Xán vẫn chưa đến ba mươi, đang lúc tráng niên, hơn nữa Vương Xán hàng năm luyện võ, thể trạng tinh tráng, hai mắt sáng ngời hữu thần, mặt như đao gọt búa khảm, lộ ra một cỗ khí thế bất phàm, Lưu Bị còn lâu mới sánh bằng.

Ánh mắt nóng bỏng chiếu lên người My Hoàn, khiến My Hoàn rất không thích ứng.

Con người ta ai cũng yêu cái đẹp, nam nhân thích nữ nhân xinh đẹp, nữ nhân há lại không phải vậy?

My Hoàn thấy Vương Xán long hành hổ bộ đi tới thì tâm thần lay động, có chút hoảng loạn.

Mơ hồ, nàng ta thậm chí cũng không biết Vương Xán tới gần nàng ta từ lúc nào, căn bản không có cảm giác. Nhưng khi Vương Xán vươn tay ra ôm eo thon của My Hoàn, hơi nóng phả lên người My Hoàn thì thân thể của nàng ta đột nhiên cứng ngắc, vẻ mặt cũng thay đổi bất ngờ, màu đỏ trong nháy mắt đã tiêu tán sạch sẽ, thay vào đó là vẻ mặt tái nhợt.

Nàng ta là nữ nhân của Lưu Bị!

Vừa nghĩ vậy, My Hoàn tâm loạn như ma!

Cho dù My Hoàn biết nàng ta sắp trở thành nữ nhân của Vương Xán, nhưng nàng ta nghĩ đến Lưu Bị từng là nam nhân của nàng ta. Trong lòng My Hoàn liền không cao hứng nổi.

Cho dù người trước mắt anh tuần tiêu sái, khí phách bức người, nhưng trong lòng My Hoàn vẫn luôn có một nút thắt.

Vương Xán đã nhận ra biến hóa của biến hóa, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Ánh mắt của My Hoàn lấp lánh, cảm giác rất không được tự nhiên, nói: “Ta, ta là nữ nhân của Lưu Bị!”

Giọng nói rất thấp, cơ hồ không thể nghe được.

Vương Xán thì lại nghe rõ, cũng hiểu rõ ý nghĩ trong lòng My Hoàn, My Hoàn tuy rằng được Mi Trúc và Mi Phương thay nhau khuyên bảo, trong lòng cũng muốn trở thành nữ nhân của Vương Xán, nhưng đến giờ phút cuối cùng, trong lòng vẫn còn một vách ngăn.

Lúc này, Vương Xán có thể Bá Vương ngạnh thượng cung, trực tiếp chiếm đoạt My Hoàn.

Nhưng kẻ ngu dốt mới muốn làm như vậy.

Khúc mắc trong lòng My Hoàn một khi không trừ thì khẳng định sẽ lưu lại ám ảnh.

Vương Xán ôm chặt eo My Hoàn, sau đó kéo người My Hoàn tới trước mặt mình. Hai mắt Vương Xán nhìn chăm chăm vào My Hoàn rồi trầm giọng nói: “Người đã không phải là nữ nhân của Lưu Bị, mà là nữ nhân của Vương Xán ta. Lưu Bị không bảo hộ được người, nhưng ta có thể bảo hộ được người. Trong mắt Lưu Bị chỉ có đồ đồ bá nghiệp, nhưng ta muốn nữ nhân, cũng muốn cả hoàng đồ bá nghiệp. Tiểu nữ nhân, người hiểu chưa?”

Ngữ khí Mạnh mẽ, rất bá đạo.

My Hoàn lắc đầu rồi lại gật đầu, không biết là có ý gì?

Trên thực tế, những lời của Vương Xán cũng nói trúng nỗi đau trong lòng My Hoàn.

Nàng ta trừ đêm thành thân với Lưu Bị ra, thời gian còn lại rất ít, thậm chí còn không quan hệ với Lưu Bị. Bởi vì Lưu Bị giành rất nhiều thời gian để xử lý quân vụ, bận bịu với hoành đồ vĩ nghiệp của hắn, hoặc là cùng Quan Vũ và Trương Phi nói chuyện phiếm, tâm tình lý tưởng nhân sinh, cuối cùng ba người ngủ cùng giường.

Như thế, My Hoàn và Cam thị đều bị ném sang một bên.

Sau khi Quan Vũ bị giết, Lưu Bị càng thêm coi trọng Trương Phi.

Như vậy, My Hoàn và Cam thị càng ông chịu vắng vẻ, việc này My Hoàn đương nhiên không thể nói ra, cũng không dám nói. Vương Xán vươn tay vuốt mặt My Hoàn, bá đạo nói: “Nhớ rồi chứ, từ hôm nay trở đi người là nữ nhân của ta. Bất kể người trước kia thế nào, nhưng về sau cứ ở trong cung ngoan ngoãn giúp chồng dạy con, đừng nghĩ những chuyện khác!”

“Vâng!”

My Hoàn gật đầu, người dần dần mềm ra.

Lúc này My Hoàn đã khôi phục bình tĩnh.

Nàng ta giãy ra khỏi cánh tay của Vương Xán, vươn tay ôm người Vương Xán rồi ôn nhu nói: “Đại vương, trước tiên đi tắm đi đã, thiếp thân cạo người cho ngài.”

Nói xong, My Hoàn liền chuẩn bị cởi quần áo trên người Vương Xán.

Tuy rằng tay chân có chút hoảng loạn, nhưng Vương Xán lại mỉm cười.

Có lẽ, trong lòng My Hoàn vẫn còn một chút khúc mắc, nhưng rồi sẽ theo thời gian trôi đi.

Giữa phòng ngủ, ở bên trong một thùng tắm cực lớn, hơi nước bốc mù mịt. Sau khi quần áo trên người Vương Xán đã được cởi hết, nhanh chóng đi đến thùng tắm, My Hoàn thấy hạ thân của Vương Xán, thấy cái thứ cứng ngắc đó, sắc mặt đỏ bừng thẹn thùng, giống như là một tiểu cô nương, con người trong suốt trở nên mềm dẽo.

Nàng ta và Lưu Bị từng quen hệ, tất nhiên biết tình huống của Lưu Bị.

Nhưng đối mặt với Vương Xán, My Hoàn cảm thấy bất khả tư nghị.

“Rầm!”

Vương Xán bước vào trong thùng tắm, ngâm nước ấm, rên một tiếng. Vương Xán nhìn My Hoàn từ trên xuống dưới, chỉ thấy trên người My Hoàn mặc áo lót mỏng manh, đứng ở trong phòng giống như một đóa hoa sen, tâm tình lại kích động.

Đối mặt với một tuyệt thế mỹ nữ như vậy, hấn không động tâm thì chính là Liễu Hạ Huệ rồi.

Nhưng My Hoàn lại không nhúc nhích, giống như choáng váng rồi.

Vương Xán chớp chớp mắt, không hiểu gì, chẳng lẽ khúc mắc trong lòng My Hoàn vẫn chưa được cởi bỏ, hấn đã phí công rồi ư? Vương Xán lên tiếng gọi: “Hoàn nhi, tới đây đi!”

“A!”

My Hoàn hô khẽ một tiếng, tỉnh táo lại.

Nàng ta vừa rồi lâm vào so sánh Lưu Bì và Vương Xán, cho nên có chút thất thần. Đối lại là Lưu Bì, khẳng định sẽ không tắm rửa, hơn nữa đêm thành thân nàng ta nằm trên giường như khúc gỗ, hơn nữa kết quả còn rất mất hứng. My Hoàn đi tới chỗ Vương Xán, chuẩn bị cạo người cho Vương Xán.

Lúc này, Vương Xán cũng đã động tâm.

Nhìn bộ ngực sữa đầy đặn của My Hoàn, cùng với vòng eo mảnh khảnh đó, nhất là My Hoàn chỉ mặc áo lót sa mỏng, khi đi tới chỗ bí ẩn trên người như ẩn như hiện, càng làm cho tâm thần Vương Xán rung động.

949. Chương 951: Lưu Bì Vô Năng Ừ?

My Hoàn đi đến phía sau Vương Xán, cầm một tấm khăn lụa, sau khi nhúng ướt thì nhẹ nhàng chà lưng cho Vương Xán.

Bàn tay mềm mại không xương vạch qua vạch lại trên lưng khiến Vương Xán ngứa ngáy khó chịu.

Nếu không phải muốn để My Hoàn có một quá trình từ từ tiếp nhận, hấn đã sớm đứng dậy ôm lấy My Hoàn rồi bắt đầu làm gì thì làm rồi. Vương Xán ngồi trong thùng tắm, rất thoải mái nhưng cũng rất dày vò.

“Phù phù!”

Vương Xán phun ra một ngụm trọc khí, giảm bớt tâm tình bức thiết trong lòng.

Nhưng My Hoàn vẫn chà lưng cho Vương Xán, căn bản không có xu thế phát triển, Vương Xán cười nói: “Đừng cạo lưng nữa, cạo phía trước đi.”

Có lẽ là My Hoàn ngại quá, nàng ta không vòng ra trước mà vẫn đứng phía sau Vương Xán.

Như vậy, thân thể của nàng ta phải áp sát thùng gỗ, chỉ lát sau áo lót trên người đã ướt nhẹp, làm lộ ra hết thân hình rung động lòng người.

Khi tay nàng ta cạo cái ngực nóng rực ấy, tim cũng đập bình bịch.

Khi nàng ta thành thân với Lưu Bì, đừng nói là vuốt ve ngực Lưu Bì, ngay cả ngón tay cũng chưa từng động, chỉ như khúc gỗ nằm trên giường. Hiện tại tiếp xúc gần gũi với Vương Xán, khiến trong lòng My Hoàn dâng lên cảm giác rất kỳ lạ. Người trước mắt rất chân thật, rất cường kiện, khiến nàng ta tim đập nhanh, máu cũng bắt đầu sôi trào.

Thân thể của My Hoàn nghiêng lên trước, bộ ngực sữa tùy ý tựa vào lưng Vương Xán.

Da thịt tiếp xúc, Vương Xán lập tức có cảm giác.

Vương Xán cảm thấy sau lưng mềm mềm, mắt đột nhiên trợn lên.

Mà lúc này, tay của My Hoàn tiếp tục đi xuống, sau khi nàng ta tiếp xúc với cây thiết côn lửa nóng như lửa đó, thân thể đột nhiên cứng lại rồi, trở nên không thể khống chế, giống như hóa băng ra đó.

Sau đó tay My Hoàn vội vàng buông ra.

“Rầm!”

Vương Xán rút cuộc không nhịn được nữa, trực tiếp từ trong thùng gỗ đi ra.

My Hoàn có chút sững sờ, nhưng Vương Xán lại hoàn toàn không áp chế được, xoay người đối mặt với My Hoàn, sau đó từ trong thùng gỗ bước ra. Hắn vươn tay ôm lấy My Hoàn rồi bước về phía giường.

Lúc này My Hoàn giống như là nai con đang chấn kinh.

Nàng ta bị Vương Xán ôm vào trong ngực, tim đập thình thịch, dựa vào ngực Vương Xán, cảm thấy rất an tâm.

” Đại vương, tắt đèn, tắt đèn.”

My Hoàn bị Vương Xán ném lên giường, thấy đèn còn sáng thì rất lo, trên mặt lộ ra vẻ thẹn thùng.

Vương Xán bá đạo nói: “Kệ nó, không cần quan tâm!”

My Hoàn từ chối vài cái tượng trưng, cuối cùng kháng nghị không có hiệu quả, chỉ có thể cam chịu để đèn sáng.

Vương Xán hưng phấn lao lên, đè lên người My Hoàn. Hắn vươn tay ra cởi áo lót trên người My Hoàn, nhìn da thịt giống như bạch ngọc đó, chắc chắn ngợi khen rồi nhẹ nhàng vuốt ve, giống như vuốt tơ lụa mềm nhẵn, vô cùng thoải mái, vô cùng nhu hòa.

Không khí trở nên ám muội.

“A!”

Đột nhiên, trong phòng truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

My Hoàn sắc mặt tái nhợt sắc mặt tái nhợt, thân thể run run, giống như là bị sợ hãi.

Vương Xán nhìn My Hoàn nằm bên dưới, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. Hắn đầu tiên là ngăn người, sau đó cúi đầu nhìn xuống, chỗ hai người tiếp xúc thân mật rõ ràng còn có một vết máu, điều này khiến cho Vương Xán rất mơ hồ.

My Hoàn không phải đã được gả cho Lưu Bị ư?

Sao vẫn...

Vương Xán trong lòng vừa kinh ngạc vừa kinh hãi, cảm thấy thẳng ôn Lưu Bị đó phải chăng là bị liệt dương. Vương Xán nhìn My Hoàn với vẻ yêu thương, cũng dừng động tác, hỏi: ”Tiểu Hoàn, người không phải đã được gả cho ư Lưu Bị? Sao vẫn còn như vậy.

My Hoàn bị Vương Xán hỏi vậy thì xấu hổ nói: “Khi Thiếp thân và Lưu Bị thành thân, cũng làm quá một lần. Nhưng lần đó rất đau, ta không chịu nổi, sau đó Lưu Bị bắt buộc đi liền dừng lại. Sau lại có mấy lần, Lưu Bị cũng muốn làm, nhưng ta vẫn sợ, liên tục mấy lần như vậy. Lưu Bị dứt khoát không đến phòng của ta nữa, có chuyện gì ư?”

Vương Xán cười ha ha, lắc đầu nói: “Không có việc gì, không có việc gì!”

Lúc này, trong lòng Vương Xán thậm chí không ngừng phỉ nhổ Lưu Bị, thẳng ôn đó chắc không phải là vô năng chứ.

Chút chuyện nhỏ này mà cũng không làm được.

Hai người nói chuyện trong chốc lát, tay Vương Xán lại không dừng lại, luôn vuốt ve thân thể My Hoàn. Chỉ chốc lát sau, My Hoàn liền thích ứng, nói khẽ: “Đại vương, đã không đau nữa rồi.”

Vương Xán nghe thấy vậy thì lập tức tinh thần tỉnh táo.

Trên giường, một đôi nam nữ si tình tận tình hoan ái triền miên.

Không biết lúc nào hai người cuối cùng mới ngừng lại.

Ngọn đèn tỏa ra ánh sáng mờ mờ, nhưng thân thể quyến rũ của My Hoàn đã ướt đẫm, giống như mới từ trong nước đi ra. Mặt nàng ta ửng đỏ, mắt hơi nheo lại, giống như thoải mái đến cực điểm. Lúc này, trong lòng My Hoàn cảm thấy rất vui thích, khúc mắc trong lòng cũng đã biến mất.

Trước kia, nàng ta từng nghe những phụ nhân lớn tuổi nói chuyện phòng the, rất là sung sướng khoái trá.

Nhưng khi My Hoàn tự thể nghiệm tự thể nghiệm thì cảm thấy không phải như vậy.

Khi Nàng ta và Lưu Bị quan hệ, trước giờ đều cảm thấy rất thống khổ, vô cùng khó chịu.

Khi đó, My Hoàn có nhận thức của mình, cảm thấy chuyện đó rất đáng sợ. Nhưng hiện tại My Hoàn và Vương Xán hoan ái xong, cảm thấy nhân sinh rất tuyệt vời, rất hưng phấn.

Thật lâu sau, My Hoàn mới hồi sức.

Nhưng, Vương Xán rất nhanh đã lại khôi phục, thẳng em lại hùng dũng ngẩng cao đầu. Vương Xán sống ở trong cung, có được thiện bồi bổ thân thể đặc biệt, bảo đảm cho sự long tinh hổ mãnh, nếu không lịch đại đế vương cũng sẽ không có con cháu đầy đông.

My Hoàn thấy vậy thì vội vàng xua tay lắc đầu: “Đại vương, ngài tới chỗ của tỷ muội khác đi, thiếp thân không được rồi.”

Sau khi nói xong, My Hoàn nằm trên giường, một đầu ngón tay cũng không muốn động.

Vương Xán thấy My Hoàn không được thì liền mặc quần áo, đi tới chỗ Ngô Hiện.

Vương Xán trước tiên tới viện tử của My Hoàn rồi mới tới chỗ của Ngô Hiện là có tính toán.

Bởi vì My Hoàn và Ngô Hiện đều có người khuyên nhủ, trong lòng có chỗ dựa. Chính bởi vậy phòng tuyến tâm lý của hai người dễ dàng đột phá. Về phần vợ cả Cam thị của Lưu Bị, Vương Xán vẫn chưa biết tính tình của Cam thị cho nên không định lập tức tới viện tử của Cam thị. Vương Xán sau khi tới phòng của Ngô Hiện thì thấy trên người Ngô Hiện mặc cũng rất ít.

Tựa hồ Ngô Hiện biết Vương Xán sẽ đến.

Ngô Hiện đối mặt với Vương Xán, hoàn toàn là một nữ tử ngoan ngoãn, không nói nhiều, cười cười nghênh đón Vương Xán, sau đó cởi quần áo cho Vương Xán rồi hai người tắt đèn đi ngủ.

Toàn bộ quá trình rất nhanh chóng.

Nhưng khi Vương Xán và Ngô Hiện tiếp xúc da thịt thì cuối cùng lại phát hiện một chuyện quái dị.

Đến bây giờ Ngô Hiện vẫn là một thân trong trắng.

My Hoàn và Lưu Bị ít nhất cũng từng tiếp xúc da thịt, nhưng Vương Xán từ trong miệng Ngô Hiện biết được chuyện khiến Vương Xán giật nảy mình, khi Ngô Hiện gả cho Lưu Mạo, Lưu Mạo đã là một con ma ốm, ngày tháng còn lại không nhiều, không có năng lực sinh hoạt vợ chồng. Nói một cách khác, Ngô Hiện gả đi hoàn toàn là xung hỉ, hoặc là hầu hạ Lưu Mạo.

Tình huống Như vậy khiến Vương Xán cảm khái không thôi, người của lão Lưu gia so đều như vậy?

Lưu Bị như vậy!

Lưu Mạo cũng như vậy!

Đương nhiên, người cao hứng nhất là Vương Xán.

Hắn ra sức khai khẩn, cống hiến cho ra bản thân và nghiệp lớn sinh sản của vì nhân loại. trong phòng ngủ ấm áp, cảnh xuân vô hạn.

Hai người giống như củi khô lửa bốc, vô cùng cuồng nhiệt.

Cuối cùng hai người nằm trên giường, đều thở hổn hển.

Nhưng sau khi Ngô Hiện nghỉ ngơi trong chốc lát, khôi phục thể lực một chút, đứng dậy mặc quần áo rồi đi pha nước ấm về, rửa ráy cho Vương Xán.

Bởi vậy, cũng có thể nhìn ra gia giáo và tính cách của Ngô Hiện, làm việc trung quy trung củ, rất cẩn thận

950. Chương 952: Lưu Bị Đến Kinh Châu

Sáng sớm hôm sau, Vương Xán trở về tẩm cung, nói chuyện một lát với Thái Diễm, Điều Thuyền và Đồng Hỷ.

Sau đó Vương Xán đi gặp Cam thị, lại ở chỗ Cam thị vấp phải trắc trở.

Loại tình huống này, Vương Xán cũng không đặt ở trong lòng.

Hắn không Bá Vương ngạnh thượng cung, cũng không cưỡng bức Cam thị, trực tiếp rời khỏi. Sau đó truyền lệnh cho Lý Nho, Quách Gia, Trình Dục, Tuân Du, Điền Phong cùng với Sử A đến trong cung.

Trong thiên điện, đám người Tuân Du ngồi nghiêm chỉnh.

Vương Xán ngồi ngay ngắn ở phía trên, chậm rãi nói: “Hôm nay tìm các người đến là để thương lượng chuyện đối phó với Kinh châu. Sau khi bình định Lương châu và quận Nam Dương, chuyện đã kết thúc, mục tiêu của giai đoạn tiếp theo chính là Kinh châu, mưu đồ Kinh châu như thế nào? Làm sao mới có thể trong thời gian ngắn nhất chiếm được Kinh châu? Nói cái nhìn của các người đi?”

Dừng một chút, Vương Xán lại nói: “Mọi người cứ nói thoải mái.”

Tuân Du mở miệng: “Kinh châu thế tộc đông đúc, rắc rối khó gỡ, trong đó lấy đám đại tộc Thái thị, Khoái thị, Hoàng thị, Hưởng thị cầm đầu, nếu muốn chiếm Kinh châu thì phải cai quản tốt Kinh châu, phải lôi kéo được một bộ phận người trong đó. Ty chức đề nghị, phái người dần dần thâm thấu vào bên trong những gia tộc này, thu dụng bọn họ làm nội ứng cho chúa công.”

Trình Dục nói tiếp: “Chúa công, Dục cho rằng muốn nhanh chóng chiếm Kinh châu thì còn phải làm tan rã sĩ khí của sĩ binh Kinh châu. Chúa công tru Mã Đằng, giết Hàn Toại, bình định Tây Lương, lại chiếm quận Nam Dương, còn đánh bại Lưu Bị, quan trọng nhất là bắt được Trương Doãn, những việc này đều có thể tuyên truyền ở Kinh châu, để chuẩn bị cho chủ công xuất binh.”

Ý tưởng của Trình Dục là tạo, tạo ra hình tượng vô địch của Vương Xán.

Biện pháp này có thể làm, cũng là thủ đoạn cuối cùng.

Lý Nho nghĩ nghĩ rồi cũng mở miệng nói: “Trình đại nhân nói có lý, nhưng ta cho rằng không những bôi nhọ Lưu Biểu, dập nặn Lưu Biểu thành một người vô đức vô nghĩa, nói rõ là Lưu Biểu xé bỏ minh ước trước tiên, là Lưu Biểu không để ý tới minh hữu. Bất kể như thế nào, đều phải khiến Lưu Biểu hết đường chối cãi, khiến dân chúng Kinh Tương biết chúa công là hưng chính nghĩa chi sư, thảo phạt Lưu Biểu là hợp tình hợp lý. Chỉ cần chúa công chiếm đại nghĩa thì có thể trong thời gian ngắn nhất chiếm Kinh châu.”

Lúc này, Điền Phong trường kỳ trầm mặc ít lời cũng nói: “Chúa công, ty chức cho rằng khi bôi nhọ Lưu Biểu, cũng có thể bắt Lưu Biểu giao ra Lưu Bị. Nếu Lưu Biểu chủ động giao ra Lưu Bị thì có thể giải quyết được một đại địch của chúa công, thậm chí sau khi Lưu Bị nhận được tin tức sẽ không ngồi chờ chết, khởi xướng phản kích, tạo thành nội loạn cho Kinh châu, thế cũng rất tốt. Nếu Lưu Biểu không giao ra Lưu Bị thì chúa công càng đúng lý hợp tình phát binh, không ai dám phản bác chúa công.”

Quách Gia cười nhẹ rồi nói: “Chúa công muốn chiếm Kinh châu quả thực dễ như trở bàn tay, không cần thận trọng như vậy. Theo ty chức, Lưu Biểu chỉ là kẻ tạm thời thay chúa công thủ Kinh châu mà thôi, đang chờ chúa công đến lấy lại.”

Vương Xán nghe xong thì thầm lắc đầu.

Kinh châu tuy rằng là đất nhỏ, Lưu Biểu cũng là mặt trời đang lặn, nhưng người Kinh châu lại không dễ đối phó.

Chỉ một Lưu Biểu thì Vương Xán tất nhiên sẽ không cho rằng như vậy.

Nhưng mà Kinh châu còn có Gia Cát Lượng và Bàng Thống, hiện tại Gia Cát Lượng chưa rời núi, mà Bàng Thống cũng không biết tung tích, căn bản không tìm thấy người, khiến Vương Xán không thể không thận trọng.

Quan trọng nhất là Gia Cát Lượng năm nay gần hai mươi, khiến Vương Xán không thể không thận trọng đối đãi.

Vương Xán sau khi nghe xong tất cả mưu sĩ nêu ý kiến, cẩn thận suy nghĩ một phen rồi nói: “Tổng hợp ý kiến của các người, chúng ta sẽ theo đó chế định tiến công chiếm đóng Kinh châu. Bước đầu tiên là tạo, một mặt bắt Lưu Biểu giao ra Lưu Bị, khiến Lưu Biểu khó có thể lựa chọn; mặt khác mưu hại Lưu Biểu, đặt Lưu Biểu vào hoàn cảnh bất nhân bất nghĩa; thứ hai, phải tuyên truyền chuyện quân Thục không thể chống lại, khiến binh lính Kinh châu ai nấy đều sợ hãi; Thứ ba, bắt tay vào lôi kéo thế tộc Kinh châu, làm tan rã bọn họ từ nội bộ.”

Sau khi nói xong, Vương Xán nhìn về phía Sử A, phân phó: “Sử A, chuyện này giao cho người xử lý.”

” Vâng!”

Sử A đáp ứng.

...

Kinh châu, Sở hoàng cung.

Lưu Bị dẫn theo Tôn Càn, Giản Ung và Trương Phi đến Kinh châu, lập tức bái kiến Lưu Biểu.

Lập tức, Lưu Biểu tiếp đãi Lưu Bị, cũng cảm thấy cao hứng vì Lưu Bị đến.

Trên yến hội, Lưu Bị bưng chén rượu kính Lưu Biểu: “Cảnh Thăng huynh, Bị từ Dự châu nam hạ, lưu lạc đến Kinh châu, may nhờ Cảnh Thăng huynh thu lưu, nếu không có Cảnh Thăng huynh khẳng khái đại nghĩa, Bị đã không có chỗ để đi, chỉ có thể cưỡi giáp về vườn.” Khi nói trên mặt Lưu Bị lộ ra vẻ bi thương, hốc mắt cũng đã ươn ướt.

Giản Ung và Tôn Càn ngồi phía sau Lưu Bị, nghe thấy lời nói của Lưu Bị thì cũng bi phần và xấu hổ.

Nếu không phải hai người vô năng thì há có thể đã đánh mất Dự châu và Dương Châu.

Hai người vừa nghĩ đến Tào Tháo đoạt căn cơ của Lưu Bị thì trong lòng vô cùng đau khổ.

Trương Phi nghe thấy vậy cũng lắc đầu thở dài.

Lưu Biểu vuốt râu dài dưới cằm, an ủi: “Huỳnh Đức à, người hiện tại lưu lạc Kinh châu, không chỗ dung thân, nhưng tương lai khẳng định có thời cơ quật khởi. Ngày xưa Câu Tiễn nằm gai nếm mật cuối cùng vẫn diệt được Ngô, chỉ cần Huỳnh Đức không từ bỏ, vẫn còn lòng tái chiến, chung quy sẽ đánh bại được Vương Xán, đoạt lại cương thổ.”

Lưu Bị thấy Lưu Biểu đề cập tới Đánh bại Vương Xán thì trong lòng vui vẻ.

Ít nhất, điều này cho thấy Lưu Biểu muốn đối phó với Vương Xán, đây là cơ hội sinh tồn của hắn.

Nếu Lưu Biểu giải hòa với Vương Xán, tình cảnh của hắn sẽ nguy hiểm.

Lưu Bị nghe xong lời nói của Lưu Biểu, liên tục tỏ vẻ cảm tạ. Chợt, Lưu Bị hỏi dò: “Cảnh Thăng huynh, Bị lần này lưu lạc đến Kinh châu, dưới trướng có hơn vạn sĩ binh, nhưng những binh lính này vẫn chưa có nơi an thân, cũng không có lương thảo chống đỡ, xin Cảnh Thăng huynh an bài giúp.”

Lưu Biểu cân nhắc một phen rồi hỏi: “Huỳnh Đức, người có bằng lòng tới Phàn thành hay không?”

Lưu Bị bất kể Phàn thành ở đâu, lập tức đáp ứng, ôm quyền cảm tạ: “Cảnh Thăng huynh đại đức, Bị thay hơn vạn sĩ binh dưới trướng đa tạ Cảnh Thăng huynh!”

Khi Nói chuyện, Lưu Bị lại thì lễ với Lưu Biểu.

Thật ra, Lưu Bị biết Phàn thành ở địa phương nào, khi hắn đến Kinh châu đã từng đi ngang qua Phàn thành.

Phàn thành ở phía bắc Tương Dương, ở chỗ giao hội giữa Dục thủy, Hán Thủy, được coi là môn hộ phương bắc của thành Tương Dương. Lưu Biểu giao Phàn thành cho Lưu Bị, là để Lưu Bị thay hấn bảo vệ ôn hộ phía bắc.

Lưu Bị có nơi an thân, liền thu hồi tình tự cực kỳ bi ai, nói chuyện khác với Lưu Biểu.

Yến hội này rất hoà thuận vui vẻ.

Sau khi tan tiệc, Lưu Bị dẫn theo Trương Phi, Tôn Càn và Giản Ung rời khỏi.

Trong Đại diện, Thái Mạo, Khoái Việt và Khoái Lương vẫn không đi.

Thái Mạo đứng lên, ôm quyền nói: “Chúa công, Lưu Bị vừa đến, chúng ta vẫn chưa thể biết tâm tư của Lưu Bị, không thể giao Phàn thành cho Lưu Bị thủ được. Nếu Lưu Bị có tâm tư khác, Tương Dương chẳng phải sẽ nguy hiểm ư, xin chúa công cân nhắc!”

Lưu Biểu hừ một tiếng: “Cô tự có tính toán, không cần người quan tâm.”

Dừng một chút, Lưu Biểu lớn tiếng hỏi: “Cô nghe nói Thái Nhã đã biến mất, chẳng lẽ nàng ta cảm thấy cô không xứng với nàng ta ư?”

Lúc này, lòng dạ hẹp hòi của Lưu Biểu đã được biểu hiện ra.

Khi Lưu Biểu nghe Thái Mạo nói muốn làm thông gia với hấn, trong lòng rất cao hứng. Một mặt Thái Nhã là mỹ nữ Kinh châu, nổi tiếng xa gần, Lưu Biểu cưới Thái Nhã là kim ốc tàng kiều, là chuyện rất tốt, mặt khác Lưu Biểu kết làm quan hệ thông gia với Thái gia, thu dụng Thái thị, sau đó làm tan rã nội bộ thế tộc Kinh châu. Nhưng hiện tại Thái Nhã đã biến mất, khiến tính toán của Lưu Biểu thất bại.

Như vậy, Lưu Biểu đương nhiên không hòa hoãn gì với Thái Mạo.

Thái Mạo trở về thì vội nói: “Khởi bẩm chúa công, tiểu muội chỉ ra ngoài giải sầu, sẽ trở về.”

Lưu Biểu thấy vẻ mặt run rẩy của Thái Mạo thì lập tức mỉm cười, trong lòng cũng không có ý truy cứu. Hấn ngáp một cái rồi xua tay nói: “Cô thân thể mệt mỏi rồi, đi xuống cả đi.”

Huynh đệ Khoái thị và Thái Mạo nghe thấy vậy thì lập tức rời khỏi.

Sau khi Rời khỏi hoàng cung, Khoái Việt nhìn Thái Mạo một cái, thở dài vài tiếng rồi cùng Khoái Lương dẹp đường hồi phủ.

Thái Mạo một mình chậm rãi trở về Thái phủ.

...

Trong Dịch quán, Lưu Bị, Trương Phi, Tôn Càn và Giản Ung ngồi đối diện.

Ánh mắt Lưu Bị quét một vòng trên người ba người, cuối cùng dừng ở trên người Tôn Càn, nói: “Lưu Biểu bảo chúng ta đóng quân ở Phàn thành, là muốn chúng ta ngăn cản kẻ địch phương bắc. Có điều bất kể như thế nào, cuối cùng cũng đã có được một nơi đặt chân. Lần này ta suất lĩnh sĩ binh bắc thượng Phàn thành, nhưng Công Hữu người ở lại, tiếp tục ở Tương Dương.”

Tôn Càn chấp tay nói: “Xin chúa công phân phó!”

Hiển nhiên, Lưu Bị lưu hấn lại là có việc cần làm.

Lưu Bị trầm giọng nói: “Công Đài bị Vương Xán bắt, trong quân thiếu mưu sĩ. Mà Kinh châu vẫn phong cường thịnh, thành Tương Dương khẳng định còn có một số hiền tài chưa ra mặt. Người ở lại Tương Dương, đi hỏi thăm Tương Dương có hiền tài nào, sau khi nhận được tin tức thì người cũng không cần tới bái phỏng, chỉ cần đưa bái thiếp của ta, sau đó truyền tin cho ta, chờ ta tự mình đi bái phỏng.”

” Vâng!”

Tôn Càn gật đầu.

Lưu Bị lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười, hấn hiện tại mặc dù đặt chân ở Phàn thành, nhưng Phàn thành không phải là căn cơ của hấn, hấn muốn mượn lực lượng của Lưu Biểu để quật khởi.

Chủ của Kinh châu không phải là Lưu Biểu!

951. Chương 953: Phách Lỗi Hiện Thân

Thành đô, dưới sự cai quản của Vương Xán càng lúc càng phồn hoa, tường thành cũng thêm cao thêm rất nhiều, hoàn toàn một tòa một tòa kiên thành. Cùng lúc đó, theo các loại ngành học văn viện, võ viện, viện khoa học quật khởi, hấp dẫn vô số người tới, so với thời đại của Lưu Yên thì phồn hoa hơn không biết bao nhiêu lần.

Người đến người đi, rất náo nhiệt.

Ngoài thành, hai tiểu thanh niên đang nghỉ chân quan khán.

Hai tiểu thanh niên này làn da trắng nõn, có vẻ rất văn nhã. Hai người này không phải ai khác, chính là Thái Nhã và Hoàng Nguyệt Anh từ Kinh châu chuồn ra, hai người tiến vào cảnh nội thành đô, sự lo lắng trong lòng sớm đã ném lên chín tầng mây, thay vào đó là lòng hiếu kỳ vô cùng vô tận, bắt đầu đi mọi nơi tìm hiểu tình huống thành đô.

Sau khi hai người đi bộ một vòng, phát hiện thành đô tốt hơn Tương Dương rất nhiều.

Tình huống như vậy, khiến trong lòng hai nàng rất vui mừng.

Hoàng Nguyệt Anh đứng bên cạnh Thái Nhã, quan sát mọi nơi rồi nói: “Tiểu di, chúng ta vừa đến đây, không quen nhân sinh địa, trước tiên tìm một chỗ đặt chân đã!”

Thái Nhã quay đầu lại, trừng mắt lườm Hoàng Nguyệt Anh quát: “Gọi công tử, đừng gọi tiểu di!”

Hoàng Nguyệt Anh bĩu môi: “Dựa vào gì mà ngươi là công tử mà người ta là thị đồng!”

Thái Nhã hừ một tiếng, hỏi: “Ai là trưởng bối?”

Sau khi nói xong, Thái Nhã vươn tay xoa đầu Hoàng Nguyệt Anh rồi nói: “Ừ, công tử đại nhân đại nghĩa, vì người nên sẽ tới viện khoa học trước, thế được rồi chứ! Ta nghe nói bên trong viện khoa học có rất nhiều thứ đồ chơi cổ quái, sau khi ngươi tới khẳng định sẽ thích. Hơn nữa chúng ta sau khi tiến vào viện khoa học, người không biết quý không hay, đại ca và tỷ phu khẳng định sẽ không tìm thấy chúng ta!”

Hoàng Nguyệt Anh lập tức mừng rỡ, vỗ tay kêu hay.

Chợt nàng ta lầu bầu nói: “Bọn họ không tìm được chúng ta, liệu có lo lắng không?”

Thái Nhã gõ đầu Hoàng Nguyệt Anh, thấp giọng mắng: “Ngu ngốc, ngươi không biết viết thư về à. Chỉ cần chúng ta chú ý che giấu hành tích, không để bọn họ phát hiện. Chờ sau khi bọn họ nhận được thư của chúng ta, thì sẽ không lo lắng nữa.”

Hoàng Nguyệt Anh gật đầu: “Ừ, chúng ta đi thôi!”

Hai người cười nói hi hi ha ha, sau đó bước vào viện khoa học.

Vị trí của Viện khoa học không ở trong thành.

Không chỉ như vậy, các thánh địa học thuật văn viện, viện viện, đạo quán, viện y học đều dựng ở ngoài thành, như vậy mới có thể bảo đảm không gian đủ rộng, cũng bảo đảm hoàn cảnh u nhã.

Hai người đi nhanh chóng, tới viện khoa học.

Đột nhiên, Thái Nhã ngừng lại, nói: “Nguyệt Anh, tình huống có chút không thích hợp.”

Hoàng Nguyệt Anh vẻ mặt mờ mịt nói: “Không có gì không đúng cả!” Hoàng Nguyệt Anh một lòng một dạ muốn tới viện khoa học, trong lòng đã bắt đầu hoan hô nhảy nhót, cho nên căn bản không có chú ý tới chuyện phía sau. Ngược lại, Thái Nhã khi ở Kinh châu đã được đi khắp nơi, kinh nghiệm phong phú, nhận thấy được tình huống không ổn.

” Ha ha ha...”

Lúc này phía sau truyền đến tiếng cười to.

Một gã nam tử trung niên từ phía sau đi ra, người này thô kệch xấu xí, quần áo cũ nát, trong mắt lóe ra vẻ thâm tà, trên mặt lộ ra vẻ tham lam.

Hắn vừa đi vừa xoa xoa tay, nói: “Hai tiểu nương tử, trắng quá nhỉ!”

Dừng một chút, người trung niên lại mở miệng nói: “Không ngờ còn là chim non, lão tử chơi các ngươi rồi bán đem bọn ngươi qua tay, còn có thể phát tài to.”

Hoàng Nguyệt Anh sắc mặt tái nhợt liên tục liên tục lui về phía sau hai bước.

Nàng ta vẻ mặt sợ hãi hỏi: “Ngươi sao biết chúng ta là nữ cải nam trang?”

Nam tử trung niên phun ra một cục đờm, cười nói: “Ngu xuẩn, các ngươi ở ngoài thành xưng hô là tiểu di, thanh âm còn không nhỏ, coi lão tử là kẻ điếc à? Các ngươi ngoan ngoãn đi theo ta, lão tử bảo đảm sẽ không ngược đãi các ngươi, còn cho các ngươi ăn ngon. Nếu muốn chạy trốn thì đừng trách lão tử tâm ngoan thủ lạt, thu thập các ngươi.”

Nói xong nam tử trung niên lao thẳng tới Thái Nhã.

Lúc này, Hoàng Nguyệt Anh hiển nhiên đã hết hoảng, nhưng Thái Nhã vẫn trấn định. Nàng ta vươn tay ra chỉ vào nam tử trung niên, nói: “Dừng tới đây, còn tiến gần là ta sẽ hét lên đấy.”

Nam tử trung niên cười ha ha: “Hét đi, đoạn đường này rất ít người qua lại. Hắc, các ngươi có đường lớn không đi, lại đi đường nhỏ hẻo lánh, chỉ có thể trách các ngươi đi lầm đường thôi.”

“Rầm!”

Nam tử trung niên dứt lời lập tức vang lên một tiếng hự.

“Vù!”

Mũi mũi tiến từ trong cổ tay áo của Thái Nhã bắn ra, trong nháy mắt đã bắn lên đùi phải của nam tử trung niên.

“Rắc!”

Nỏ tiến bắn vào đùi, ngay cả xương cốt cũng bị đâm nát, đủ thấy uy lực của nó cỡ nào.

Nam tử trung niên trợn tròn mắt, đứng tại chỗ không ngừng run run, ánh mắt lộ ra vẻ bất khả tư nghị. Không ngờ hai con quỷ nhỏ trông thì vô hại lại có ám thủ, xui xẻo quá! Nam tử trung niên rên rỉ vào tiếng, người nghiêng đi, quỳ một chân xuống đất quỳ một chân xuống đất miệng quát: “Dừng để lão tử tóm được các ngươi, chờ lão tử bắt được các ngươi rồi sẽ đem bọn ngươi...”

“Rắc!”

Nói còn chưa dứt lời Thái Nhã lại bắn ra một mũi nữa, trúng vào xương đùi chân trái của nam tử trung niên. Như thế, nam tử trung niên thân thể xụi lơ trên mặt đất, căn bản không đứng dậy được.

Hoàng Nguyệt Anh thấy vậy vội nói: “Tiểu di, không có ai cứu hần, liệu hần có chết không?”

Thái Nhã vẻ mặt không sợ trời không sợ đất, mắng: “Không phải là một đám tặc thôi ư, chết thì chết, vả lại cho dù có người tra tới người này, tối đa cũng tra ra thân phận đám tặc của hần, có liên quan gì tới chúng ta đâu. Mà người đứng là nhất chết, trong tay áo có ám tiễn, sao phải sợ?”

Thái Nhã và Hoàng Nguyệt Anh, hai người khi xuất môn đã chuẩn bị đầy đủ lợi khí phòng thân. Nỏ tiến bên trong cổ tay áo là ám tiễn mà Hoàng Nguyệt Anh chế tác, rất dễ sử dụng.

Như vậy cũng có thể phòng thân.

Thái Nhã thấy Hoàng Nguyệt Anh vẫn đang chú ý tới kẻ nằm trên mặt đất, thì nói: “Đi thôi, chúng ta còn phải tới viện khoa học đấy.” Nói xong, Thái Nhã kéo Hoàng Nguyệt Anh rời khỏi.

” A, đúng vậy, chúng ta còn có chuyện quan trọng mà.”

Hai người chạy đi, canh giờ canh giờ sau đã tới được viện khoa học.

Đứng ngoài viện khoa học, tính cách ngông nghênh của Thái Nhã đã thể hiện ra, trực tiếp tuyên bố muốn khiêu chiến với viện thủ viện khoa học Mặc Ngôn. Những lời này khiến viện khoa học dậy sóng.

Mặc Ngôn là ai chứ, ngay cả Vương Xán cũng phải lấy lễ đối đãi.

Không chỉ như vậy, Công bộ Thượng Thư Mã Quân và Thị Lang Bò Nguyên đều là đệ tử của Mặc Ngôn.

Mặc Ngôn ở viện khoa học có thể nói là đức cao vọng trọng.

Nhưng mà, hai tiểu tử chưa ráo máu đầu không ngờ cuồng vọng đến khiêu chiến Mặc Ngôn, khiến người của viện khoa học lớn tiếng châm biếm.

Sau khi chuyện này phát sinh, Mặc Ngôn cũng nhận được tin tức.

Lão nhân không chút phần nộ, ngược lại cảm thấy vô cùng thú vị, bởi vì người đến báỉ phỏng hấn đại đa số đều là cung kính tặng lễ vật, muốn báỉ sư học nghệ, hoặc là muốn hấn dẫn tiến với Mã Quân và Bò Nguyên, không ai dám tỷ thí với hấn. Tục ngữ nói Lão ngoan đồng, Mặc Ngôn tới từng tuổi này rồi lại giống như trẻ con, rất hiếu kỳ.

Sau khi hấn đi ra, thấy Thái Nhã và Hoàng Nguyệt Anh, lập tức trợn tròn mắt, lộ ra vẻ kinh ngạc,: “Sao, các người muốn khiêu chiến lão phu ư?”

Thái Nhã ngẩng đầu nói: “Đương nhiên!”

Mặc Ngôn vuốt râu, cười nói: “Tỷ thí thế nào!”

Thái Nhã hừ một tiếng, vươn tay chỉ vào đệ tử chung quanh, lớn tiếng nói: “Bảo đồ tử đồ tôn của người đi đi, chúng ta tỷ thí là cơ mật, không thể để người thường nhìn thấy!”

Thật ra, Mặc Ngôn cũng nhìn ra thân phận của Thái Nhã và Hoàng Nguyệt Anh là nữ cải nam trang.

Lão nhân rất ngạc nhiên, nữ tử cũng thích làm đồ của thợ thủ công ư?

Đây mới là lòng hiếu kỳ của Mặc Ngôn.

Mặc Ngôn lúc này bảo đệ tử chung quanh tản đi rồi xua tay nói: “Đi thôi, tới địa phương của lão nhân gia ta, bên trong cần gì cũng có, các người muốn đồ cái gì cũng được?”

Nói xong Mặc Ngôn đi tới nơi làm việc của hấn.

Hoàng Nguyệt Anh kéo kéo vạt áo Thái Nhã, nói: “Tiểu di, lão nhân này mặt mũi hiền lành, chắc không phải là người xấu đâu!” Mặc Ngôn đi ở phía trước, nghe thấy lời nói của Hoàng Nguyệt Anh thì lão đảo thiếu chút nữa té lăn trên đất. Lão nhân gia hấn đã hơn bảy mươi, cả đời đều là người tốt, hơn nữa cũng không có con cái, sao có thể là người xấu được?

Thái Nhã trừng mắt lườm Hoàng Nguyệt Anh một cái rồi nói khê: “Hấn là người cầm quyền của viện khoa học, đức cao vọng trọng, không thể là người xấu. Ủ, người sau khi vào phải thể hiện ra bản lãnh thật sự, mới có thể sống yên được ở viện khoa học, hiểu chưa?”

Hoàng Nguyệt Anh gật đầu thật mạnh, trên mặt lộ ra vẻ muốn thử.

952. Chương 954: Gặp Lại Cố Nhân

Cung Thục vương, Mặc Ngôn vội vã chạy đến thỉnh cầu báỉ kiến.

Vương Xán sau khi nhận được tin tức thì ở trong thiên điện tiếp kiến Mặc Ngôn.

Mặc Ngôn đi vào trong điện, quy củ thi lễ với Vương Xán, sau đó vẻ mặt biến hóa hưng phấn nói: “Chúa công, ty chức phát hiện một kỳ tài, à không, quả thực là thiên tài, tuyệt đối là thiên tài!” Lão nhân vô cùng hưng phấn, thân thể còn run run, râu cũng không ngừng lay động.

Vương Xán ngồi ở phía trên, bụng đầy nghi hoặc.

Mặc Ngôn vội vã chạy vào, sau đó mở miệng nói phát hiện một thiên tài, khiến Vương Xán như lạc trong mây mù.

Vương Xán hít sâu, nói: “Mặc lão, người trước tiên ngồi xuống đã!”

Mặc Ngôn lắc đầu: “Chúa công, thôi khỏi ngồi, ngài và ta đi một chuyến tới viện khoa học đi, nhất định phải giữ nàng ta lại. Tuy rằng nàng ta là một nữ tử, nhưng nữ tử cũng có tài, cũng có thể làm quan!”

Vương Xán càng thêm buồn bực, là giống cái à.

” Khụ! Khụ!”

Hắn ho nhẹ hai tiếng, không nói gì, vẻ mặt cũng sầm xuống.

Mặc Ngôn lập tức ừ ừ, đành phải thành thành thật thật ngồi xuống.

Tuy rằng trong lòng hắn rất sốt ruột, nhưng lại không dám có chỗ nào quá đáng. Mặc Ngôn ngồi xuống, sau đó nhanh chóng nói: “Chúa công, hôm nay viện khoa học có hai người nữ cải nam trang tới, một nữ nhân trong đó nói muốn tỷ thí một phen với ty chức, hơn nữa nói đồ mà nàng làm ra còn tốt hơn ty chức. Ty chức vừa nghĩ tới ngay cả nữ tử cũng biết làm những thứ kỳ môn cổ quái thì lập tức thấy có hứng thú, cũng muốn xem trình độ của các nàng thế nào, liền độ sức một phen.”

Vương Xán nói tiếp: “Kết quả người thua!”

Mặc Ngôn thở dài một tiếng, nói: “Ty chức xem xong thì thực sự là tự thẹn không bằng!”

Dừng một chút, Mặc Ngôn lại nói: “Ty chức tự xưng là hậu nhân của Mặc gia, tinh thông thuật cơ quan, am hiểu chế tác các loại đồ vật cổ quái, hơn nữa trong tay còn có rất nhiều tàn đồ mà tổ tiên để lại, cũng coi như là người có học thức rất phong phú trong cơ quan thuật. Nhưng đừng phải nàng kia, thật sự là được đại khai nhãn giới. trong thời gian một nén nhang, nàng ta không ngờ chế tạo ra một con chó gỗ, có thể nói là thần kỳ, hơn nữa rất sống động, như là khoác da chó vậy, càng thêm giống thật, quả thực là nhân tài!”

Vương Xán sau khi nghe xong thì cũng thấy hứng thú.

Cơ quan thuật, đây là thứ của lão tổ tông Mặc gia!

Vương Xán hỏi: “Nàng kia tên gọi là gì?”

Mặc Ngôn vỗ vỗ đầu rồi nói: “Ái chà, ta quên tên các nàng rồi. Ty chức muốn mời chúa công tới cho các nàng một số chỗ tốt, lưu họ lại, cho nên trực tiếp tới gặp ngài, rất nhiều chuyện đều quên mất. Có điều các nàng vẫn chưa có chỗ ở, vẫn đang sống ở trong viện khoa học, chúa công sau khi tới có thể nhìn thấy.”

Vương Xán lại hỏi: “Người tới đây chính là muốn ta giữ họ lại ư?”

Mặc Ngôn gật đầu: “Chúa công, nhất định phải giữ nàng ta lại. Nàng ta, cộng thêm Bồ Nguyên và Mã Quân, sự phát triển của viện khoa học khẳng định sẽ càng ngày càng tốt. Hiện tại Mã Quân đảm nhiệm Công bộ Thượng Thư, Bồ Nguyên đảm nhiệm Công bộ Thị Lang, hai người mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc, rất ít thời gian nghiên cứu đồ Ngài nhất định phải giữ nàng ta lại, nếu cần thì xin chúa công cho họ quan chức, để nàng ta làm quan đi!”

Vương Xán nói: “Đi thôi, ta đi cùng người!”

“Được!”

Mặc Ngôn giống như tiểu hài tử lấy được kẹo que, vui mừng hơn hớn, đi theo phía sau Vương Xán ra ngoài điện.

Hai người một trước một sau, sau khi ra khỏi hoàng cung thì đến thẳng viện khoa học.

Diễn Vi đi theo bảo hộ Vương Xán, đoàn người đi đường rất nhanh, cuối cùng ngừng lại ở viện khoa học.

Nhưng Mặc Ngôn và Vương Xán vừa xuống xe ngựa thì liền có một gã tượng sư của viện khoa học vội vã chạy tới, kích động nói: “Viện trưởng đại nhân, không tốt rồi, đánh nhau rồi, bên trong đánh nhau rồi!”

Mặc Ngôn nghiêm mặt, quát lớn: “Sao lại thế này, xảy ra chuyện gì?”

Sư lập tức hỏi đáp: “Hai tiểu tử lúc trước tỷ thí với ngài, à không, là hai nữ tử. Các nàng khi dạo chơi bên trong viện khoa học, nói là tỷ thí với ngài xong rồi, ngay cả ngài cũng phải tự thẹn không bằng. Không chỉ như vậy, một nữ tử trong đó còn đồng dạng nói có giao tình với Thục vương. Các học sinh không tin, hai bên sau khi cãi vã liền xảy ra tranh chấp. Có mấy đệ tử nói muốn giáo huấn hai nàng đó, hiện tại đã có người bị thương rồi.”

” Gì cơ, bị thương ư?”

Mặc Ngôn lập tức nổi nóng, vừa đi vừa hỏi: “Ai bị thương, hai tiểu cô nương đó bị thương ư? Ai đánh họ, một đám khốn nạn, lão phu muốn lột da chúng.”

Lúc này, Mặc Ngôn giống như là gà mái che chở cho con.

Lão nhân gia khó khăn lắm mới tìm được một thiên tài tuyệt thế, sao có thể để bị thương?

Vương Xán lập tức phân phó: “Sơn Quân, người dẫn người đi ổn định tình huống, ta và Mặc lão theo sau!”

” Vâng!”

Diễn Vi trả lời một tiếng, lập tức bảo thợ thủ công dẫn đường, đi vào trong viện.

Mặc Ngôn vẻ mặt vội vàng, giậm giậm chân nói: “Chúa công, đám đệ tử này vô cùng ngu độn, một chút độ lượng cũng không có, phải khiển trách.”

Vương Xán cười nói: “Mặc lão, người sợ đệ tử đắc ý của người bị thương ư?”

Lúc này, Vương Xán làm soa còn vẫn đoán không ra tâm tư của Mặc Ngôn.

Mặc Ngôn lắc đầu nói: “Chúa công, ty chức muốn thu đồ đệ, nhưng chắc người ta không chịu đâu. Tiểu cô nương đó lợi hại khó lường như vậy! Cái này gọi là người giỏi làm thầy, nàng ta tuy rằng vẫn chưa hơn được ty chức, vậy thì luận giao ngang hàng, tham thảo học tập lẫn nhau.” Lão gia hỏa nói rất bình thường, mặt cũng chẳng đỏ lên chút nào.

Hai người vội vàng bước vào trong viện, nhưng bên trong đã loạn thành một đồng.

Thái Nhã búi tóc xoắn tung, Hoàng Nguyệt Anh cũng có chút chật vật.

Nhưng trước mặt hai người, đã có mấy nam tử ngã xuống đất lớn tiếng gào thét. Mấy nam tử này đều là bị ám tiễn của hai nàng bắn bị thương, không thể nhúc nhích. Ám tiễn mà Hoàng Nguyệt Anh thiết kế tuy rằng nhỏ, nhưng ám tiễn là căn cứ vào nỗ lực để cải tiến lại, uy lực phi thường lớn, nhất là bắn gần, sau khi trúng mục tiêu thì trực tiếp da tróc thịt bong, thương gân động cốt.

Cho dù không bắn trúng chỗ yếu hại thì cũng vô cùng đau đớn.

” Hai mục đàn bà chanh chua, không ngờ ngang nhiên chạy đến viện khoa học giương oai, bắt lấy họ, đuổi họ đi!”

” Hừ, nếu là nữ, vậy thì không tiện xử lý rồi?”

“Đúng vậy đúng vậy, nhất định phải trừng phạt họ, để họ biết sự lợi hại của chúng ta.”

..

Có một số nam tử vẫn có thể bảo trì phong độ, nhưng một số người trong đó vẫn hoàn toàn bộc phát ra mặt xấu của nhân tính, mấy nam tử bị bắn thương càng lớn tiếng kêu gào, muốn bắt Hoàng Nguyệt Anh và Thái Nhất lại để đâm nhọc, kiêu ngạo không thôi. Nhưng nam tử và tượng sư chung quanh lại không ai chịu ra tay giúp hai nàng, tất cả cứ xem náo nhiệt.

Tình cảnh này làm lòng người lạnh ngắt.

Hoàng Nguyệt Anh có chút sợ hãi, lo lắng nói: “Tiểu di, nỗ lực của chúng ta không nhiều lắm, làm sao bây giờ?”

Thái Nhã thấp giọng mắng: “Ngu ngốc, không nhiều thì đừng bắn, giữ lại dọa bọn họ.” Lúc này, trong lòng Thái Nhã cũng có chút sợ rồi, nhưng vẫn không tự loạn trận cước, vươn tay đe dọa người muốn lao tới. Trong lòng nàng ta đang mắng thầm Mặc Ngôn, ném các nàng ở lại không biết chạy đi đâu khoái hoạt rồi.

Thời gian dài như vậy muốn vẫn không thấy bóng người.

Hoàng Nguyệt Anh mở to hai mắt, kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy một nam tử khởi xướng xung phong, phóng tới Hoàng Nguyệt Anh.

Thái Nhã vẻ mặt lạnh lẽo, xoay người nhắm ngay vào nam tử đó, lập tức bắn ra ám tiễn, một tên bắn bị thương nặng nam tử đang xông lên. Chợt, nàng ta lại nhắm ngay một nam tử nóng lòng muốn thử lao tới, trong miệng còn mắng: “Nha đầu chết tiệt kia, nguoi ngốc thế, mọi người đã xông lên mà vẫn chưa biết bắn tên à?”

Thái Nhã ra tay không lưu tình, dọa được một số người.

Dù sao vây quanh Thái Nhã và Hoàng Nguyệt Anh đều là học đồ, không có thợ thủ công nào nhúng tay vào, bọn họ chưa từng lên chiến trường. Hiện tại thấy mấy người ngã xuống đất thì trong lòng cũng có chút chột dạ.

” Xông lên! Nổ tiễn của bọn họ không nhiều đâu!”

Mấy nam tử nhìn nhau rồi khởi xướng xung phong.

Hoàng Nguyệt Anh sắc mặt đại biến, mà Thái Nhã cũng nhíu chặt mày, nàng ta lo lắng nhất chính là tình huống như vậy, sợ bị tất cả vây công, một khi gặp tình huống như vậy, các nàng sẽ nguy hiểm.. Khi hai người lâm vào nguy cơ không biết phải làm sao bây giờ thì ngoài đám người truyền đến một tiếng rống to: “Cút ngay, cút ngay!”

Một cỗ khí thế như núi thủy biến máu bộc phát ra, một số nam tử sợ đến nỗi sắc mặt tái nhợt, tay chân lạnh ngắt.

“Rầm rầm!”

Điển Vi lao vào, cánh tay vung nhẹ, gạt hết những người chắn phía trước. Vào nháy mắt Điển Vi lao vào, mấy nam tử vừa rồi khởi xướng công kích ngăn người, hơi khựng lại một chút, nhưng đúng vào giây phút ngắn ngủi này, Điển Vi đã giết tới, nhanh như tia chớp rút ra thiết kích, đánh ấy nam tử ngã xuống đất.

Cho dù không giết người, cũng khiến mấy người đau đến nhe răng trợn mắt.

“Oa, đại hắc tử, không ngờ là người.Ồ, người đã tới thì chẳng phải là Vương Xán cũng tới ư?”

Thái Nhã thấy Điển Vi đánh ngã một đám người, hưng phấn kêu to, trên mặt lộ ra vẻ sung sướng, hoàn toàn không còn vẻ sợ hãi. Hoàng Nguyệt Anh thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này nam tử chung quanh nghe thấy Thái Nhã xưng hô với Điển Vi thì trong lòng trầm xuống.

Có một số người thậm chí ngã ra đất, thân thể run rẩy.

Xong rồi! Xong rồi! Quả thật là quen Thục vương, lần này đụng vào thiết bản rồi.

953. Chương 955: Gặp Lại Cố Nhân (2)

Điển Vi bước tới, ánh mắt dừng ở trên người Thái Nhã và Hoàng Nguyệt Anh, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Hai người nữ cải nam trang Trước mắt hình như chưa từng gặp mà!

Thật ra, cái này cũng không trách được Điển Vi, sau khi Thái Nhã và Hoàng Nguyệt Anh cải trang, bộ dạng biến hóa. Vả lại nữ tới mười tám tuổi là thay đổi, đã cách vài năm rồi, Điển Vi cũng không phân biệt ra được bộ dạng của Thái Nhã. Thân hình như tháp sắt của Điển Vi che ở phía trước Thái Nhã và Hoàng Nguyệt Anh, quay đầu nhìn Thái Nhã hỏi: “Người là ai, ta quen người ư?”

“Hí hí!”

Hoàng Nguyệt Anh sau khi nghe thấy thì nhỏ giọng cười trộm.

Thái Nhã trừng mắt lườm Hoàng Nguyệt Anh một cái, lộ ra vẻ mặt hung ác.

Người đứng chung quanh sau khi nghe thấy thì rõ ràng có thể nghe thấy tiếng thở phào, Bọn họ thấy Điển Vi nói không biết, thì trong lòng nhẹ nhõm

Không biết là tốt rồi!

Mọi người thấy nhìn về phía Thái Nhã, ánh mắt có chút kỳ quái.

Nhưng cũng có một số người cảm thấy không thể đơn giản như vậy, Thục vương cũng tới, còn dám nói láo ư?

Thái Nhã hừ một tiếng, tức giận nói: “Điển Vi, người chẳng lẽ quên khi đến Kinh châu, ta và Vương Xán đã gặp mặt. Lúc ấy ở trong khách điểm, người thực sự không nhớ rõ ư?”

Điển Vi nhìn Thái Nhã, cẩn thận nhớ lại một chút rồi hỏi thử: “Người là tam tiểu thư của Thái gia?”

“Ừ, chính là ta!”

Thái Nhã ngẩng đầu, mỉm cười.

Người chung quanh vừa mới thở phào nhẹ nhõm, hiện tại thấy Điển Vi thực sự quen Thái Nhã, sợ đến nỗi cả người run rẩy. Điển Vi gọi Thái Nhã là tam tiểu thư của Thái gia, rõ ràng là xuất thân đại hộ nhân gia, khẳng định rất có lai lịch. Những người bọn họ đại đa số là người nghèo khổ, ít người có bối cảnh, nghe thấy lời nói của Điển Vi thì tâm như tro tàn.

Xong đời, xong đời thật rồi!

Điển Vi cười nói: “Thái tiểu thư, người chờ một chút, chúa công lập tức sẽ tới.”

Thái Nhã nhìn về phía Hoàng Nguyệt Anh, kiêu ngạo nói: “Thấy chưa, ta đã nói là có quen Thục vương rồi mà, hừ!”

Hoàng Nguyệt Anh mỉm cười, ghé miệng vào tai Thái Nhã, hạ giọng nói: “Tiểu di, Thục vương trông thế nào, có phải rất anh tuấn hay không, người chắc không phải là thích hấn đấy chứ!”

“Phì phì!”

Thái Nhã trừng mắt lườm Hoàng Nguyệt Anh một cái rồi nói: “Nói gì vậy? Người quên chúng ta là đang đào hôn ư?”

Hai người khe khẽ thì thầm, người chung quanh không nghe thấy, nhưng Điển Vi thì một chữ cũng không để lọt.

Hắn nghe thấy lời nói của Thái Nhã, trong lòng cân nhắc một chút, cảm thấy Vương Xán và Thái Nhã vẫn có cơ hội. Nhất là Thái Nhã là muội muội của Thái Mạo, thân phận và địa vị xứng đôi với Vương Xán, chỉ cần Vương Xán cưới Thái Nhã, chẳng phải là có thể đạt được sự ủng hộ của Thái thị ư? Điển Vi vừa nghĩ đến đây, trong lòng liền cảm thấy rất, tâm tính cũng xảy ra biến hóa.

Hắn nhìn về phía Hoàng Nguyệt Anh hỏi: “Thái tiểu thư, người bên cạnh là ai vậy?”

Thái Nhã lập tức nói: “Nàng ta là khuê nữ của Hoàng Thừa Ngạn!”

Điển Vi nghe xong thì không nói gì nữa.

Hoàng Thừa Ngạn là ai thì Điển Vi không biết, hắn chỉ thuận miệng hỏi thôi.

Lúc này, Vương Xán và Mặc Ngôn một trước một sau đi tới. Vương Xán mặc trường bào màu trắng, lưng đeo đai ngọc, đầu đội cổ quan, rất tuấn lãng khí phách, khiến ắt người ta sáng lên. Sau khi hắn đi tới, người đứng chung quanh lập tức chấp tay lễ bái, Vương Xán gật đầu thăm hỏi nhưng không nói gì, ngược lại hỏi: “Sơn Quân, tình huống thế nào?”

Diễn Vi nói: “Không sao, hai vị tiểu thư không bị thương!”

Mặc Ngôn nhìn người nằm trên mặt đất một cái, lại nhìn Thái Nhã và Hoàng Nguyệt Anh, vội nói: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, lão phu vừa đi một chuyến đã phát sinh chuyện như vậy, hổ thẹn, thật sự là hổ thẹn!”

Người chung quanh nghe thấy Mặc Ngôn lên tiếng thì càng mở to mắt.

Thái Nhã chất vấn: “Lão nhân, chuyện này người chuẩn bị xử lý như thế nào?”

Mặc Ngôn nhìn về phía Vương Xán, muốn trưng cầu ý kiến của Vương Xán. Lại nghe Vương Xán nói: “Nơi này là viện khoa học, đều có quy củ, người dựa theo quy củ của viện khoa học mà xử lý, ta không can thiệp.”

Mặc Ngôn gật đầu, quát lớn: “Người đâu, đưa những người bị thương xuống trị liệu, chờ sau khi thương thế đỡ rồi, lập tức trục xuất khỏi viện khoa học. Người của viện khoa học tuy rằng không đọc sách thánh hiền, nhưng vẫn phải hiểu được đạo lý mà thánh hiền dạy. Một đám người chỉ biết đánh nhau, khi dễ nữ tử, quả thực là mất mặt! Những người tham dự khác thì ghi lại, cần phải nghiêm trị!”

Sau khi Đám người tản đi, Mặc Ngôn mới cười nói: “Tiểu cô nương, thế được chưa?”

Khi Lão nhân nói chuyện, không hề ra vẻ ta đây, vô cùng hiền lành.

Thái Nhã gật đầu nói: “Được rồi, ta đại nhân đại lượng, không so đo với bọn họ.” Đảo mắt, Thái Nhã nhìn Vương Xán, vẻ mặt tươi cười, ôn nhu nói: “Vương đại nhân, đã lâu không gặp!”

Vương Xán toát mồ hôi lạnh, vẫn là Vương đại nhân à?

Chẳng lẽ Thái Nhã còn nhớ chuyện lúc trước, vừa nghĩ đến đây, Vương Xán liền tươi cười, gật đầu nói: “Thái tiểu thư, quả thực đã lâu không gặp!”

Dù là Vương Xán đã nhìn quen phong nguyệt, cũng hiểu nữ nhân trước mắt điều ngoa khó chơi.

Hoàng Nguyệt Anh đứng phía sau Thái Nhã nói khẽ: “Tiểu di, ta sao cảm thấy Thục vương có chút sợ người!”

Thái Nhã quay đầu trừng mắt lườm Hoàng Nguyệt Anh một cái, cảm thấy nha đầu này đúng là muốn ăn đòn.

Vương Xán nhìn về phía Hoàng Nguyệt Anh, hỏi: “Vị tiểu thư này là?”

Hoàng Nguyệt Anh không đợi Thái Nhã giới thiệu đã lập tức nói: “Ta tên là Hoàng Thạc, nữ danh Hoàng Nguyệt Anh!” Cô ta nói rất nhanh.

Hoàng Nguyệt Anh.

Vương Xán lẩm bẩm, mắt chột sáng ngời.

Hoàng Nguyệt Anh, đây chính là lão bà của Gia Cát Lượng! Vương Xán nén sự kinh ngạc trong lòng, nói: “Hoàng tiểu thư phụ thân người phụ thân người là Hoàng Thừa Ngạn Hoàng tiên sinh phải không? Ta đối với Hoàng tiên sinh ngưỡng mộ, nếu có rảnh thì hằng mời hân đến Thục trung làm khách!”

Hoàng Nguyệt Anh lắc đầu nói: “Không rảnh, hân bận lắm!”

Nói đùa, Hoàng Thừa Ngạn lo thu xếp hôn sự của nàng ta, nàng ta đương nhiên không muốn Hoàng Thừa Ngạn đến thành đô.

Thái Nhã nhìn Hoàng Nguyệt Anh một cái, tựa hồ Vương Xán cảm thấy hứng thú với tiểu bất điểm phía sau nàng ta. Hoàng Nguyệt Anh nhìn thấy vẻ mặt có chút khẩn trương của Thái Nhã thì trong lòng buồn cười.

Lúc này, Mặc Ngôn mở miệng nói: “Chúa công, chúng ta trước tiên đi xem kiệt tác của tiểu cô nương đã, rất kinh điển đó!”

Vương Xán gật đầu, đoàn người đi đến phòng thực nghiệm của Mặc Ngôn.

Trong phòng rộng, bày các loại khí giới, tất cả là công cụ chế tác, Mặc Ngôn dẫn theo Vương Xán quan khán vật mà Hoàng Nguyệt Anh chế tạo ra, nói: “Chúa công, đồ của tiểu cô nương khẳng định không chỉ có những thứ này. Hơn nữa ty chức còn có rất nhiều thứ muốn thỉnh giáo tiểu cô nương, nàng ta rất lợi hại, người xem có phải không?”

Nói tới đây, Mặc Ngôn chờ mong nhìn Vương Xán.

Vương Xán nhìn về phía Hoàng Nguyệt Anh, nói: “Hoàng tiểu thư, tài nghệ của người xuất chúng, Mặc lão vì lưu người lại đã công nhiên đòi quan chức với ta, hẳn nói để lưu người lại có thể cho người làm quan.”

“A!”

Hoàng Nguyệt Anh vẻ mặt kinh ngạc, lắc đầu nói: “Đừng, thấy không làm quan vẫn tốt hơn.”

Nữ tử làm quan

Hoàng Nguyệt Anh vẫn chưa có chuẩn bị!

Thái Nhã đứng dậy, lớn tiếng nói: “Thục vương, Nguyệt Anh không cần làm quan. Chúng ta chỉ cần có chỗ ở thành đô là được rồi. À, tin tức chúng ta đến thành đô, người cũng không thể nói cho đại ca và Hoàng Thừa Ngạn biết, chuyện này người phải giữ bí mật. Nếu tin tức lộ ra, chúng ta sẽ lập tức đi ngay.”

Vương Xán nghi hoặc hỏi: “Vì sao? Chẳng lẽ bọn họ vẫn chưa biết ư?”

Hoàng Nguyệt Anh thấy Vương Xán đặt câu hỏi thì lập tức hồi đáp: “Tiểu di vì tránh bị gả cho Lưu Biểu đã đào hôn đây.” Nha đầu này không hề có tâm cơ, Vương Xán vừa hỏi nàng ta đã nói ra tất cả.

Hơn nữa nàng ta thấy Vương Xán cho nàng ta làm quan, thiện cảm đối với Vương Xán cũng dần dần nhiều hơn.

Vương Xán sau khi nghe xong thì trong lòng không ngừng tự hỏi.

Chợt, Vương Xán bảo đảm: “Được, các người cứ sống ở ngay viện khoa học. Nếu có người muốn cưỡng hành dẫn các người đi thì ta sẽ làm chỗ dựa cho các người. Sơn Quân, các nàng nếu muốn tới trong cung thì trực tiếp cho đi, không cần ngăn cản.”

” Vâng!”

Diễn Vi chấp tay trả lời, lại cười cười với hai nàng.

Trên mặt Hoàng Nguyệt Anh lộ ra nụ cười sáng lạn, có thể sống ở thành đô, nàng ta liền không cần phải đối mặt với con nợ sách Gia Cát Lượng đó. Thái Nhã cũng mặt mày hớn hở.

Có Vương Xán bảo đảm, cho dù là Thái Mạo dẫn người đánh tới cũng không thể bắt nàng ta trở về được.

954. Chương 956: Trên Đầu Quan Viên Treo Một Thanh Lợi Kiếm

Chuyện gây rối ở Viện khoa học ngày hôm đó liền được truyền ra.

Thái Nhã, Hoàng Nguyệt Anh và Vương Xán sau khi nói chuyện với nhau thì ở lại viện khoa học.

Nơi hai người ở là độc viện do Mặc Ngôn đặc biệt phân phối, hoàn cảnh tao nhã, hơn nữa còn gần chỗ ở của Mặc Ngôn, tiện cho Mặc Ngôn tìm Hoàng Nguyệt Anh.

Trong phòng ngủ, Hoàng Nguyệt Anh cầm trong tay một bản vẽ lấy từ chỗ Mặc Ngôn, Thái Nhã thì ngồi yên ở bên cạnh.

Hai người ai bận việc nấy, đều không nói gì.

Thật lâu sau, Thái Nhã lên tiếng: “Nguyệt Anh, người nói Vương Xán và Lưu Biểu, người nào tốt hơn?”

Hoàng Nguyệt Anh bĩu môi, lườm Thái Nhã một cái: “Tiểu di, đầu óc của người bị đờ à. Lão nhân Lưu Biểu kia đã nửa người nằm trong quan tài rồi, Thục vương người ta đang tuổi tráng niên, lại là bá chủ một phương, bất kể là quyền lợi, mị lực, hay là năng lực, Lưu Biểu bằng được Thục vương ư?”

Thái Nhã lại nói: “Nếu như thế, ca ca vì sao muốn đem ta gả cho Lưu Biểu?”

Hoàng Nguyệt Anh nói: “Tiểu di, dù sao chúng ta cũng trốn ra rồi, Thục vương lại bảo đảm sẽ không đưa chúng ta về, cũng sẽ không mật báo, người cứ yên tâm ở nơi này đi, thoải mái mà chơi.”

Thái Nhã nghe thấy vậy thì lập tức không nói gì nữa.

Cứ ở lại thành đô, có thể ư?

Trong phòng ngủ, lập tức lại lâm vào yên tĩnh.

“Thùng thùng!”

Đột nhiên, ngoài phòng ngủ truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Thái Nhã sau khi nghe thấy thanh âm ngoài phòng thì tỉnh lại. Hoàng Nguyệt Anh cũng buông bản vẽ trong tay, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa.

Thái Nhã vẽ mặt cảnh giác, trầm giọng hỏi: “Ai?”

” Tiểu thư, là ta!”

Ngoài Phòng ngủ truyền đến giọng nói trầm thấp.

Thái Nhã sau khi nghe thấy thì tròn tròn mắt, lỗ chân lông dựng đứng, sau khi đứng lên thì liên tục lui về phía sau hai bước.

Hoàng Nguyệt Anh cũng đứng lên theo, thấp giọng hỏi: “Tiểu di, người bên ngoài là ai?”

” Người bên ngoài là Phó Cương, là thị vệ của ca ca. Chúng ta vừa tới thành đô, hắn đã tìm được chúng ta, làm sao bây giờ? Chúng ta nên làm thế nào?”

Thái Nhã hoàn toàn mất đi trấn tĩnh, chân tay luống cuống.

Hoàng Nguyệt Anh lại không hoảng loạn, trầm giọng nói: “Tiểu di, nơi này là viện khoa học, có binh lính gác. Hắn chẳng lẽ có thể mang người đi ư? Người cứ yên tâm, đừng sợ!”

Thái Nhã lắc đầu nói: “Hắn có thể trà trộn vào được, khẳng định có người ở đây, nếu không thì sao có thể dễ dàng tiến vào như vậy.”

Hoàng Nguyệt Anh nói khẽ: “Cho dù có nội tuyến thì cũng chỉ là đệ tử bình thường mà thôi, không thể là nhân vật trung tâm của thư viện. Chỉ cần chúng ta hét to một tiếng, lập tức sẽ người giết tới, cho dù Phó Cương có năng lực độn, cũng có thể tóm được hắn.”

Thái Nhã nghĩ nghĩ rồi lắc đầu: “Thôi, nếu Phó Cương bị bắt, lại bị giết thì thảm lắm.”

Hai người ở trong phòng, nói nhỏ.

Phó Cương đứng ngoài phòng, lại gõ cửa: “Tiểu thư, người trước tiên mở cửa đã, ta sẽ không dẫn người về đâu.”

Hoàng Nguyệt Anh nói: “Tiểu di, ta đi mở cửa, hắn không dám ra tay với ta đâu.”

Sau khi nói xong, Hoàng Nguyệt Anh bước tới trước cửa. Thái Nhã muốn cản lại, nhưng lại không nói gì. Hoàng Nguyệt Anh vươn tay mở cửa phòng, cho Phó Cương tiến vào.

Phó Cương chạy vào, sau đó đóng cửa lại, cung kính ôm quyền nói: “Bái kiến tiểu thư!”

Thái Nhã hỏi: “Phó Cương, người thực sự muốn dẫn ta về Tương Dương ư?”

Hoàng Nguyệt Anh lui lại, vẫn luôn đứng trước người Thái Nhã, phòng ngừa Phó Cương bạo khởi gây khó dễ.

Phó Cương thấy vẽ mặt cảnh giác của Hoàng Nguyệt Anh thì không nói gì thêm, chỉ bảo: “Tiểu thư, tiểu nhân phụng mệnh lệnh của gia chủ, đúng là đến đưa người về Tương Dương, nhưng cũng không phải là dẫn người về Tương Dương.”

Hoàng Nguyệt Anh hỏi: “Thế là sao?”

Về mặt của Thái Nhã cũng nghi hoặc, lộ ra vẻ khó hiểu.

Phó Cương lắc đầu nói: “Lệnh của gia chủ không thể trái cho nên ta tới đây, nhưng gia chủ bắt tiểu thư gả cho lão nhân Lưu Biểu, Phó Cương cũng không muốn nhìn thấy. Phó Cương nhìn tiểu thư từ bé tới lớn, Phó Cương sẽ không đẩy tiểu thư vào hố lửa. Lần này tới gặp tiểu thư, chỉ hy vọng tiểu thư bảo trọng, tận lực cho người thủ hộ, nếu có thể liên hệ với Vương Xán thì bảo hấn phái binh là tốt nhất. Nếu không lần sau gia chủ dẫn người tới, người cho dù muốn chạy cũng không được.”

Thái Nhã nghe xong thì đắc ý nói: “Ta hôm nay đã nói chuyện với Vương Xán rồi, hấn đã đáp ứng ta cho dù đại ca tới, cũng sẽ không để hấn dẫn ta về!”

” Gặp rồi ư!”

Phó Cương nghe xong thì biến sắc.

Hoàng Nguyệt Anh cũng có thiện cảm với người trước mắt, hỏi: “Sao vậy?”

Phó Cương sắc mặt tái nhợt: “Nói như thế, ta đến bái phỏng tiểu thư, khẳng định bị người của Vương Xán phát hiện, không biết Vương Xán sau khi nhận được tin tức sẽ áp dụng thủ đoạn gì.”

Thái Nhã cười nói: “Người không dẫn ta đi thì không sao.”

Phó Cương chấp tay nói: “Tiểu thư, người đã không sao thì tiểu nhân cáo lui.”

Thái Nhã khoát tay áo nói: “Trở về đi, nói cho ca ca ta, ta sẽ không để gả cho Lưu Biểu đâu.”

Hoàng Nguyệt Anh nói tiếp: “Thuận tiện nói với phụ thân của ta, ta cũng sẽ không gả cho Gia Cát Lượng, hấn cả ngày chỉ biết đọc sách, hoàn toàn là con một sách, còn cây ruộng nữa, nhìn thấy là chán, ta cũng không quay về đâu.”

Phó Cương nói: “Vâng, tiểu nhân sẽ thông tri.”

Sau khi nói xong, Phó Cương xoay người rời khỏi.

...

Cung Thực vương, trong thiên điện.

Vương Xán ngồi trên chủ vị, phía dưới là Sử A.

Vương Xán hỏi: “Sử A, có gì tin tức truyền về ư?”

Sử A lập tức nói: “Khởi bẩm chúa công, người âm thầm bảo hộ Thái Nhã và Hoàng Nguyệt Anh truyền về tin tức, nói đã có người tìm được hai người, hơn nữa đã gặp mặt hai người. Chỉ là người đến không dẫn Thái Nhã và Hoàng Nguyệt Anh đi, tay không mà đến, tay không mà về. Chúa công, có bắt họ lại không?”

Vương Xán lắc đầu nói: “Không cần, bắt lại cũng vô dụng.”

Chợt, sắc mặt Vương Xán biến hóa, trầm giọng nói: “Thái Nhã và Hoàng Nguyệt Anh hôm nay mới ra mặt, hơn nữa chỉ ra mặt bên trong viện khoa học, nhưng không được bao lâu tin tức đã lộ ra, tốc độ rất nhanh!”

Sử A nghe thấy vậy thì lập tức đứng lên.

Chợt, Sử A phủ phục xuống đất, nói: “Ty chúc vô năng, xin chúa công giáng tội.”

Người của Thái Mạo trong khoảng thời gian ngắn tìm được Thái Nhã và Hoàng Nguyệt Anh, hơn nữa thoải mái lên vào viện khoa học gặp hai người, rõ ràng có vấn đề rất lớn. Hơn nữa Vương Xán cảm thấy thành đô đã thành địa phương thám tử của chư hầu hội tụ.

Quan trọng hơn, nói không chừng có một số quan viên đã bị mua chuộc.

Đây mới là điều Vương Xán lo lắng nhất.

Vương Xán phân phó: “Người hiện tại bắt đầu ra tay đi, bắt đầu thanh tra từ người của của Thái Mạo ở thành đô, điều tra rõ người của Thái Mạo, người của Lưu Biểu, cùng với người của các chư hầu khác trong

thành đô. Thám tử của bọn họ giết không hết đâu, giết người này thì sẽ lại có người khác đến, hơn nữa càng ngày càng khó tra xét, sau khi tra được thì không cần xử lý. Tin tức ta cần là bọn họ tiếp xúc với quan viên nào của Ích châu, đây là chuyện trọng yếu nhất, phải nắm giữ chắc chắn, nếu không hậu hoạn vô cùng!”

” Vâng!”

Sử A gật đầu rồi lại hỏi: “Chúa công, sau khi tra được thì xử lý như thế nào xử lý như thế nào?”

Vương Xán phân phó nói: “Tra được người nào thì lập tức trình lên tư liệu tư liệu về quan viên đó. Chờ sau khi ta tự mình thăm sẽ quyết định xử lý như thế nào. Tin tức người tra được đừng cho những người khác biết, do ta phụ trách.”

Sử A gật đầu, trong lòng lại có chút vui mừng.

Lúc trước Sử A nắm giữ quyền thám thính tình báo, phụ trách tra xét tình huống của chư hầu, nhưng quyền lực của Sử A cũng không lớn. Hiện tại Vương Xán bảo hắn tra các quan viên Ích châu, lập tức liền có quyền lực.

Lúc này mới chính thức có quyền lực tương xứng.

Trên đầu quan viên Ích châu đã treo một thanh lợi kiếm, tùy thời đều có thể giết người.

Thời đại của Sử A đã đến rồi.

955. Chương 957: Tuyết Rơi Đúng Lúc, Báo Năm Được Mùa

Năm Hưng Bình thứ năm, tháng mười hai.

Trời đổ tuyết to, một hồi tuyết lớn bao phủ toàn bộ thành đô.

Trong Hậu cung, Vương Xán tận tình chơi đùa với nữ nhân dưới gối, bận rộn đáp người tuyết. Trong đình Cách đó không xa, Thái Diễm, Điều Thuyền, Đồng Hỷ, My Hoàn và Ngô Hiện ngồi đối diện nhau, nhìn tiểu hài tử bận rộn chơi đùa.

My Hoàn và Ngô Hiện lộ ra vẻ mặt yêu thích và ngưỡng mộ, hận không thể lập tức sinh con.

Nữ tử Đời sau, có lẽ có người không thích tiểu hài tử.

Nhưng ở thời đại này, con nối dòng không chỉ là hy vọng nối dõi tông đường, cũng là sự ký thác của một người mẹ. My Hoàn được gả cho Lưu Bị nhiều năm, vẫn không có con nối dòng, mà Ngô Hiện gả cho Lưu Mạo căn bản không ngủ cùng giường. Hiện tại hai người nhìn Vương Hinh, Vương Trinh và Vương Hữu chơi rất sung sướng, trong lòng đều hy vọng mình có thể có một tiểu hài tử.

Điều Thuyền nhìn Vương Hinh một cái, ánh mắt lộ ra vẻ thỏa mãn.

Nàng ta nhìn Vương Trinh và Vương Hữu, trên mặt hiện lên nụ cười ý vị sâu xa.

Cho đến hôm nay, Vương Xán vẫn không lập thế tử, khiến cho người ta miên man bất định.

Nhất là Đồng Hỷ, trong lòng cũng có suy nghĩ.

Lúc ban đầu, Đồng Hỷ không có chỗ dựa, e ngại thực lực sau lưng Thái Nhã, không dám nghĩ nhiều. Hơn nữa Thái Diễm và Vương Xán tình cảm phi thường tốt, cho nên Đồng Hỷ thành thật yên phận, theo thời gian trôi qua, Vương Xán đối với mấy người các nàng không hề có khác biệt, hơn nữa tỷ phu Lý Nho của Đồng Hỷ đã là Hộ bộ Thượng Thư, quyền bính rất cao, đây cũng là nguyên nhân trong lòng Đồng Hỷ có ý đồ.

Thái Diễm chỉ có một phụ thân không có quyền thế, nhưng nàng ta có tỷ phu quyền bính vô song. Cho dù trên mặt Đồng Hỷ không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong nhận thức, tâm tư đã xảy ra thay đổi.

“Hi hi!”

trong hậu cung truyền đến tiếng cười vui.

Trong sân, một người tuyết thật to được đắp lên.

Vương Hinh mặc áo bông, khoác áo dài màu phấn hồng, lão khí hoành thu đứng phía trước người tuyết, ra lệnh cho Vương Trinh và Vương Hữu làm việc, hoàn toàn là tư thái của đại tỹ.

Vương Xán đứng ở bên cạnh, thỉnh thoảng chỉ điểm một chút, cảm thấy rất.

Bất kỳ lúc nào cũng không vui sướng được như hiện tại.

Ở cùng một chỗ với con cái của mình, trong lòng không có gánh nặng, khiến Vương Xán vô cùng hưởng thụ, cảm giác tất cả đều tùy ý, rất bình tĩnh, tất cả phiền não đều ném ra sau đầu.

“Bịch bịch!”

Lúc này một gã nội thị vội vã chạy tới, báo Thái Diễm: “Vương hậu, Hộ bộ Lý đại nhân cầu kiến chúa công!”

Đồng Hỷ sau khi nghe thấy vậy thì mắt sáng lên.

Lý Nho quyền thế càng lớn thì sự ủng hộ đối với nàng ta cũng càng lớn, hơn nữa nàng ta cũng có thể dựa thế.

Thái Diễm liếc Đồng Hỷ một cái, bình thản nói: “Biết rồi, xuống!” Mắt thấy Đồng Hỷ há miệng muốn nói, Thái Diễm phân phó nha hoàn bên cạnh: “Nói cho phu quân hay, Lý đại nhân ở ngoài cung cầu kiến.”

“Vâng!”

Nha hoàn trả lời một tiếng, lập tức chạy tới chỗ Vương Xán.

Lúc này Vương Xán và ba tiểu hài tử chơi đang hăng say, hơn nữa ngay cả Vương Xán cũng thành đối tượng bị tiểu Hinh nhi sai khiến. Tiểu nha đầu thiên chân rực rỡ, hơn nữa lá gan cũng lớn, không hề chú trọng quy củ như Vương Trinh và Vương Hữu, Vương Xán cũng thích tính cách tùy ý tự nhiên như vậy.

Tiểu Hinh nhi thấy nha hoàn tới thì bĩu môi nói: “Phụ thân, có người tìm cha, hừ!”

Sau khi nói xong, nàng ta tựa hồ có chút mất hứng.

Nha hoàn chạy bộ đến bên cạnh Vương Xán, thấp giọng nói mấy câu.

Vương Xán gật đầu, bảo nha hoàn lui về.

Chợt, hần nhìn Vương Hinh, cười nói: “Nhạc Nhạc, người dẫn Bình Bình và An An về đi.”

Tiểu Hinh nhi ngẩng đầu, nói: “Phụ thân thôi, không để ý tới cha nữa.” Nàng ta nắm tay Vương Trinh và Vương Hữu, đi đến chỗ Thái Diễm. Trước khi đi, tiểu nha đầu không ngờ quay đầu lại cười rạng rỡ.

Thấy vậy trong lòng Vương Xán vui lắm.

Nhìn ba tiểu hài nhi đi đến đình, Vương Xán mới xoay người đi đến cung điện.

Trong thiên điện, đã đốt than lửa để xua tan khí lạnh.

Lý Nho đứng ngoài đại điện, nhẹ nhàng rung người hắt tuyết dính trên người, sau đó cởi giày, bước vào trong điện, cung kính thi lễ với Vương Xán, hô to: “Ty chúc Lý Nho bá kiến chúa công.”

Vương Xán xua tay nói: “Ngồi đi!”

Lý Nho chấp tay đáp tạ, ngồi xuống.

Vương Xán mở miệng hỏi: “Văn Ưu, người vẫn đang trong thời gian tẩy mộc, hơn nữa hiện tại thời tiết lạnh như thế, vội vã vào cung, có chuyện gì quan trọng.”

Tẩy mộc, ý tứ là tắm rửa, cũng có nghĩa là nghỉ ngơi.

Chế độ quan lại thời Hán là năm ngày nghỉ một ngày, đi làm năm ngày rồi có thể về nhà nghỉ ngơi. Tương đối mà nói, nghỉ ngơi thời Hán có vẻ rất thoáng, chỉ cần cách năm ngày là có thể nghỉ ngơi một lần, nhưng đến thời kì Đường Tống, thời gian nghỉ ngơi cũng thay đổi, biến thành mười ngày nghỉ một ngày.

Lúc này, Lý Nho vẫn đang trong lúc nghỉ ngơi, không cần đi làm.

Lý Nho vẻ mặt nghiêm túc, chấp tay nói: “Hiện giờ trời đổ tuyết lớn, đối với dân chúng bản địa Ích châu, là tuyết rơi đúng lúc báo năm được mùa, giúp họ năm sau có thể có một mùa thu hoạch tốt. Nhưng, Ích châu vẫn có lưu dân cuộn cuộn không ngừng tiến vào, một số người vừa đến đây, vẫn chưa có chỗ ăn chỗ ở, cũng không có quần áo ấm. Ty chức trong lòng lo lắng, sẽ có tình huống có người chết đói, hoặc là bọn họ bắt đắc dĩ phải vào núi làm cướp, thế sẽ rất phiền toái, cho nên xin chỉ thị của chúa công, phái người chú ý chuyện này.”

Vương Xán nghĩ nghĩ rồi nói: “Bắt đầu mùa đông, đã an bài các loại biện pháp bảo hộ lưu dân. Hiện tại đã thi hành đâu vào đấy, vẫn có vấn đề ư?”

Lý Nho lắc đầu nói: “Trời đổ tuyết lớn, ty chức lòng có lo lắng, sợ xuất hiện tình huống.”

Vương Xán nói: “Văn Ưu, người sắp thành người làm việc đến phát cuồng rồi, về nhà còn cân nhắc tới chuyện của Hộ bộ.” Lời tuy là nói như vậy, nhưng trong mắt Vương Xán lại lộ ra vẻ tán thưởng.

Người trung thành với cương vị như vậy, ai mà không thích?

Lý Nho nghiêm mặt nói: “Ai ở chỗ nào lo chỗ nấy, ty chức chấp chương Hộ bộ, quản lý ngàn vạn dân chúng, không thể không thận trọng.”

Vương Xán đứng lên nói: “Cũng được, hay là như vậy đi, người cùng ta ra ngoài một chuyến, xem thử tình huống chung quanh thành đô, coi như là làm kiểm tra thí điểm.”

Lý Nho liên tục xua tay: “Chúa công, bên ngoài rét lạnh, không nên xuất hành. Ngài chỉ cần phái người tuần tra một phen, không cần tự mình đi. Hôm nay trời lạnh lắm, nếu bị phong hàn thì không hay.”

Lý Nho tới đây chỉ muốn Vương Xán coi trọng việc này, bảo bọn quan viên quan tâm hơn.

Nhưng Vương Xán tự mình xuất hành không phải là ước nguyện ban đầu của Lý Nho.

Vương Xán kiên trì nói: “Mất thấy là thật, tai nghe là giả, chúng ta ra ngoài nhìn một cái mới biết được tình huống chân thật, người theo ta, coi như là đi du lịch vào đông.”

Nói xong, Vương Xán sai người hầu cầm một kiện áo choàng khoác lên người, bước ra cung điện.

Lý Nho đi sau theo Vương Xán

Điền Vi thấy Vương Xán xuất môn thì cũng theo ở phía sau, bảo hộ an toàn cho Vương Xán.

Vương Xán đột nhiên ngừng lại, mở miệng nói: “Sơn Quân, một thân quan phục của người rất bắt mắt, lập tức đi đổi quần áo bình thường đi. Thuận tiện bảo binh lính đi theo cũng cải trang.”

“Vâng!”

Điền Vi ôm quyền, cùng binh lính chung quanh đi thay đổi quần áo.

Không bao lâu sau, Điền Vi dẫn theo sĩ binh trở lại.

Vương Xán và Lý Nho sau khi ngồi vào xe ngựa, binh lính lái xe vung roi ngựa, ngựa hí lên một tiếng, lập tức chạy về phía trước. Bánh xe lăn tròn, xe ngựa rời khỏi cung. Tuy rằng đường trong thành đều là đại đạo bằng phẳng, nhưng trời đổ tuyết lớn, mặt đất hơi trơn, sĩ binh cũng không dám đi quá nhanh.

Vương Xán dẫn theo đám người Lý Nho trước tiên đi bộ trong thành một vòng, xem xét tình huống.

Sau đó đoàn người mới ra khỏi thành.

956. Chương 958: Áp Lực Mà Lưu Dân Mang Đến

Vương Xán và Lý Nho đi bộ một vòng ở trong thành, không phát hiện tình huống gì.

Trong thành, có quan phủ đặc biệt mở lều cháo, hơn nữa thành đô dưới sự cai quản của Vương Xán, giàu có và đông đúc, lưu dân cũng không thể ùa vào trong thành quá nhiều.

Sau khi ra khỏi thành, Vương Xán bảo sĩ binh lái xe tới những thôn trang chung quanh.

Bởi vì đường trơn nên tốc độ đi rất chậm.

Sau khi đoàn người của Vương Xán ra khỏi bắc môn, bắt đầu từ thôn trang phía bắc, đi một vòng lớn, cuối cùng về tới bắc môn, một vòng này đi xong cũng mất cả một buổi chiều.

Lúc này, Vương Xán thần sắc ngưng trọng, trên mặt đã không có vẻ thoải mái.

Khi ra khỏi thành, Vương Xán biết ngoài thành có lưu dân, bởi vì đây là chuyện không thể tránh khỏi, trong lòng hẳn cũng có chuẩn bị nhưng thực sự đi một vòng chung quanh sơn thôn, phát hiện bên trong nhà tranh tất cả đều là lưu dân đang run run rẩy rẩy, nhân số thực sự rất nhiều, căn bản đếm không hết.

Đối mặt với tình huống như vậy, tâm tình của Vương Xán sao có thể thoải mái được?

Bất kể là bản thân Vương Xán hay là văn võ dưới trướng Vương Xán, hoặc là những chư hầu khác, đều cho rằng Ích châu phồn hoa, là cõi Niết bàn yên vui, dân chúng có thể an cư lạc nghiệp.

Vương Xán sau khi cẩn thận đi một vòng, phát hiện tình huống không phải là như vậy.

Cục diện rất ác liệt, không hề lạc quan.

Xe ngựa dừng ở ngoài thành, không khí trong xe cũng trở nên ngưng trọng.

Vương Xán hít sâu một hơi, phân phó: “Hồi cung!”

Lập tức, ngựa tung vó, chạy tới hoàng cung. Dọc theo đường đi, Vương Xán và Lý Nho đều không nói gì.

Lý Nho ngồi nghiêm chỉnh, mặt không chút thay đổi.

Vương Xán cúi đầu cúi đầu, trầm tư.

Sau khi hồi cung, hai người ohaan khách và chủ ngồi xuống.

Vương Xán ngẩng đầu nhìn Lý Nho, mở miệng hỏi: “Văn Ưu, người biết tình huống ngoài thành rồi phải không?”

Lý Nho sau khi nghe thấy vậy thì thần sắc đại biến.

Hắn vội vàng đứng lên, đi đến giữa đại điện rồi quỳ xuống nói: “Hồi bẩm chúa công, ty chức trên đường về nhà thấy số ít lưu dân trong thành có cháo nóng mà húp, trong lòng máy động, đột nhiên muốn nhìn một chút tình huống ngoài thành. Sau đó ty chức tới địa khu ngoài thành đi một vòng, phát hiện tình huống rất nghiêm trọng, cho nên cố ý tới tìm chúa công, muốn dẫn tới sự coi trọng của chúa công, nào biết chúa công tự mình đi thị sát một phen, phát hiện tình huống. Ty chức làm việc bất lợi, xin chúa công giáng tội!”

Lý Nho trong lòng có chút không yên, cho rằng Vương Xán muốn truy cứu chuyện lưu dân.

Lưu dân tụ tập lại không phải là việc nhỏ, phải thận trọng.

Tuy rằng nói các nơi toàn quốc lưu dân đều rất nhiều, cũng rất thông thường. Nhưng Ích châu xuất hiện tình huống như vậy, đối với Ích châu rất lớn áp lực rất lớn. Nếu xử lý không tốt, đối với dân chúng bản địa cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng.

Vương Xán đi đến bên cạnh Lý Nho, đỡ Lý Nho dậy, cười nói: “Khanh có tội gì đâu, đứng lên đi!”

Sau khi Hai người ngồi xuống, Vương Xán nói: “Nói kỹ vào, vì sao Ích châu có nhiều lưu dân như vậy?”

“Ơc ơc!”

Đang nói chuyện thì bụng Vương Xán kêu.

Vương Xán vươn tay sờ sờ bụng nói: “Đi cả một buổi trưa, ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, Văn Ưu chắc cũng đói bụng rồi, chúng ta ăn cơm trước đã, ăn no rồi nói tiếp. Việc này mà không giải quyết tốt thì năm nay khó sống đấy!”

“Vâng!”

Lý Nho gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ kích động.

Có thể cùng ăn chung với Vương Xán, là rất vinh hạnh.

Tốc độ ăn cơm của Vương Xán trước giờ đều rất nhanh, đây là thói quen của hắn rồi. Chờ sau khi Vương Xán ăn xong, Lý Nho vẫn đang chậm rãi nhai, bởi vậy cũng có thể nhìn ra Lý Nho khác với người cổ đại.

Người Tham gia quân ngũ tham gia quân ngũ nào có thời gian rồi mà từ từ nhai.

Lý Nho thấy Vương Xán buông đũa thì cũng vội vàng buông theo, hắn là thần tử, không thể để Vương Xán phải chờ!

Wương Xán xua tay: “Người cứ ăn đi, ăn no rồi tiếp tục nói chuyện của của lưu dân.”

” Đa tạ chúa công!”

Lý Nho ôm quyền đáp tạ, trên mặt lộ ra vẻ cảm kích.

Một khắc sau, hai người trở lại trong thiên điện.

Lý Nho sau khi ngồi xuống, chậm rãi nói: “Năm nay, Viên Thiệu và Tào Tháo đại chiến ở Quan Độ, Lưu Bị dụng binh với Nam Dương, Tào Tháo vào tháng sau lại tấn công Dự châu và Dương Châu, hơn nữa Giang Đông Tôn Ngô và Lưu Biểu cũng có va chạm, Cam tướng quân suất lĩnh thủy quân dần dần khuếch trương, thường xuyên giao chiến với Tôn Ngô, thiên hạ có thể nói là các nơi đều có khói lửa.”

” Chiến tranh càng nhiều thì lưu dân cũng càng nhiều.”

” Nhưng trong Ích châu lại không phát sinh chiến sự, cho dù chúa công dụng binh đối ngoại, chiến trường cũng ở Lương châu và quận Nam Dương, không ảnh hưởng tới dân chúng Ích châu. Cứ như vậy, dân chúng thiên hạ đều cho rằng Ích châu là một mảnh Niết bàn, vô ưu vô lự không cần lo lắng tới chiến tranh, cho nên rất nhiều dân chúng đều di chuyển tới Ích châu.”

” Một đường đi tới, rất nhiều người thành lưu dân.”

Có người, cửa nát nhà tan; có người, nửa đường thì chết; có người thành kiếp phi...”

” Sau khi dân chúng các nơi đến thành đô, đã là gần cuối năm. Lúc này, không có thổ địa để bọn họ trồng trọt, hơn nữa bọn họ cũng không có nguồn sinh hoạt, hơn nữa thời tiết rét lạnh, càng lúc càng nhiều dân chúng trầm tích, không thể sơ tán. Theo thời gian, lưu dân càng lúc càng nhiều, áp lực của Ích châu cũng càng lúc càng lớn.”

Lý Nho vẻ mặt ngưng trọng nói: “Ích châu quả thực là giàu có và đông đúc, trong nhà dân chúng cũng có lương thực dư thừa, nhưng dân chúng sẽ không hào phóng lấy lương thực dư của bản thân ra cho lưu dân, cho nên lưu dân chung quy vẫn là lưu dân, không thể được giải quyết.”

Wương Xán hỏi: “Lưu dân nhiều như vậy, ngươi có ý kiến gì không?”

Lý Nho lập tức hồi đáp: “Sang năm còn có một đại sự phải làm, đến lúc đó sẽ dụng binh với Kinh châu, nếu không có đủ lương thực và tiền tài, sẽ có ảnh hưởng tới sang năm.”

Lý Nho nói: “Chúa công, tình huống của lưu dân không chỉ là ở Ích châu, Lương châu và quận Nam Dương cũng vậy, các châu của thiên hạ đều là như vậy, những lưu dân này chạy tới đây, chẳng lẽ để bọn họ đi tìm chết ư?”

Wương Xán nói: “Đọc theo đường đi ta cũng tự hỏi vấn đề này, suy nghĩ biện pháp giảm bớt áp lực.”

Lý Nho ôm quyền nói: “Xin chúa công bảo cho biết!”

Wương Xán nói: “Chúng ta sang năm sẽ dụng binh với Kinh châu, khẳng định cần mộ binh, cho nên đề nghị mà người đề xuất sẽ là điều thứ nhất, chọn lựa tráng niên trong lưu dân, để bọn họ nhập ngũ tòng quan, để bọn họ có thể nuôi sống mình, hơn nữa cũng có thể có binh lương mà nuôi sống người nhà, đây là điều thứ nhất.”

” Thứ hai, đăng ký cho tất cả lưu dân, chuyện này phải xử lý, như vậy mới có thể bảo đảm lưu dân không làm loạn, cũng có thể bảo đảm năm sau phân phối thổ địa thuận lợi.”

” Thứ ba, đây là quan trọng nhất, đối với tất cả lưu dân, thi hành biện pháp lấy công thay cứ tế. Nói một cách thông tục chính là để bọn họ bỏ sức lao động, để bọn họ dùng lao động đổi lấy tiền tài và lương thực. Sau khi trải qua lựa chọn thứ nhất, người ở lại khẳng định đều là người già yếu, nhưng có thể cho bọn họ sửa sang ao hồ hà đạo, xây đường, dựng nhà, dù sao cũng có thể sử dụng được người, hơn nữa thuộc loại lao động nhẹ nhàng, đều thống nhất cho lưu dân đi làm. Tuy rằng xây đường, sửa hà đạo trong thời gian ngắn không có tác dụng, nhưng về sau sẽ có lợi.”

” Thứ tư, cần phải xử lý tốt quan hệ của quan phủ và lưu dân, không thể để xuất hiện quan lại ngang ngược bá đạo, cũng không thể xuất hiện chuyện áp bức lưu dân, một khi phát hiện thì nghiêm trị không tha!”

Vương Xán một hơi nói ra bốn đề nghị rồi lại tiếp tục nói: “Hộ bộ phụ trách chuyện lưu dân, còn có thể tiếp thu ý kiến quần chúng, dựa trên những cơ sở này mà nghĩ ra những biện pháp khác hòng giảm bớt áp lực. Chuyện cụ thể do người phụ trách, người là Hộ bộ Thượng Thư, là người quản lý công việc dân sinh Ích châu, Lương châu và Nam Dương, nhiều việc phải lo đấy.”

” Vâng!”

Lý Nho ôm quyền trả lời.

Ý kiến mà Vương Xán đề xuất đã có một dàn giáo đại khái. Hết sau khi trở về sẽ triệu tập quan viên phụ tá, xác định ra phương án thực thi cụ thể, khẳng định có thể giảm bớt áp lực mà lưu dân mang đến với hạn độ lớn nhất.

Sau khi Hai người thương lượng xong đối sách, sắc trời đã tối.

Lý Nho rời khỏi, Vương Xán cũng trở về hậu cung, tiếp tục việc lớn khai chi tán diệp.

957. Chương 959: Gia Cát Tam Huynh Đệ

Kinh châu, Tương Dương.

Thái Mạo và Hoàng Thừa Ngạn ngồi trong thư phòng, Phó Cương đứng bên cạnh.

Về mặt Thái Mạo vô cùng khó coi, bất đắc dĩ, ngữ khí trầm giọng: “Tỷ phu, Nguyệt Anh và tiểu muội đều ở thành đô không muốn về, người nói làm sao bây giờ?”

Hoàng Thừa Ngạn co chân phải, thay đổi tư thế thoải mái rồi nói: “Nha đầu Nguyệt Anh này ngoài mềm trong cứng, trong lòng rất kiên cường. Ừ, điểm này rất giống ta, chuyện mà nàng ta quyết định là sẽ không thay đổi, nàng ta không trở lại thì thôi, thật ra ta cũng muốn tới viện khoa học thành đô xem xét thử xem thế nào.”

Đối với viện khoa học, văn viện của thành đô, Hoàng Thừa Ngạn cũng có nghe nói.

Nhất là sau khi Tư Mã Huy và Bàng Đức Công tới thành đô, tin tức có được rất nhiều.

Trong lòng Hoàng Thừa Ngạn cũng không rõ Hoàng Nguyệt Anh có tâm tư gì, đơn thuần là cho rằng Hoàng Nguyệt Anh là trốn tránh Gia Cát Lượng nên mới tới thành đô, hơn nữa Hoàng Nguyệt Anh có thể ở thành đô làm chuyện mình thích, cho nên lựa chọn lưu lại.

Thái Mạo nghe thấy vậy thì rất là bất đắc dĩ.

Ngay cả Hoàng Thừa Ngạn cũng muốn tới thành đô.

Thái Mạo nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: “Tỷ phu, ta tìm người đến, một mặt là nói cho người biết chuyện của Nguyệt Anh, mặt khác là xin người ra chủ ý, chuyện của tiểu Nhã phải giải quyết như thế nào.”

Hoàng Thừa Ngạn nhìn về phía Phó Cương, hỏi: “Người tới thành đô, sao không mang tiểu thư về?”

Phó Cương hồi đáp: “Sau khi Tiểu thư đến thành đô, ngay trong ngày đã gặp mặt Vương Xán, hơn nữa được Vương Xán hứa hẹn, cho dù gia chủ tới thành đô thì cũng không thể đem tiểu thư về. Ty chúc tuy rằng gặp được tiểu thư, nhưng hành tung cũng bị người của Vương Xán phát hiện, cũng may Vương Xán không truy cứu, ty chúc mới có thể bình an trở về.”

Hoàng Thừa Ngạn xòe tay, nói: “Đức Khuê, người thấy chưa, cho dù người biết tình huống của tiểu Nhã, có thể làm gì được? Thật ra ta cho rằng trong họa có phúc, trong phúc có họa, tiểu Nhã tới thành đô chưa chắc đã là chuyện xấu.”

Khi Nói chuyện, Hoàng Thừa Ngạn nháy mắt với Thái Mạo, trên mặt nụ cười ý vị sâu xa.

Thái Mạo lập tức hỏi: “Tỷ phu, người không muốn đem Nguyệt Anh gả cho Gia Cát Lượng ư?”

Hoàng Thừa Ngạn thở dài: “Ta quả thực rất thương thức Gia Cát Lượng, đứa nhỏ đó diện mạo hiên ngang, hơn nữa lòng mang thao lược trị quốc, có tài kinh thiên vĩ địa, là nhân tài hiếm có! Nhưng Nguyệt Anh bỏ chạy rồi, ta còn có thể làm gì được? Thôi, chuyện này dừng ở đây, ta cũng không muốn truy cứu!”

Thái Mạo lại hỏi: “Vấn đề là hành tung của tiểu Nhã xuất hiện, Lưu Biểu mà truy hỏi thì ta trả lời thế nào?”

Hoàng Thừa Ngạn cười nói: “Rất đơn giản, người ghé tai lại đây!”

Thái Mạo nửa tin nửa ngờ ghé mặt tới, nghe xong lời nói của Hoàng Thừa Ngạn thì lập tức dở khóc dở cười.

Khi Thái Mạo muốn nói thì ngoài phòng truyền đến giọng nói của quản gia: “Gia chủ, Sở vương phái người đến mời ngài đi một chuyến, nói là có chuyện quan trọng muốn thương nghị.”

Thái Mạo mày nhăn lại, đúng là sợ cái gì thì cái đó tới?

Không nghi ngờ gì nữa, Lưu Biểu đã biết chuyện của Thái Nhã, mới có thể khẩn cấp tìm hần. Thái Mạo chấp tay với Hoàng Thừa Ngạn, rời khỏi Thái phủ, tới hoàng cung.

Sở hoàng cung, Lưu Biểu hí mắt, sắc mặt xanh mét.

Hần nhận được tin tức của Thái Nhã, không thể không tức giận.

Ngày xưa, vợ của Lưu Bị bị Tào Tháo đưa cho Vương Xán, Lưu Biểu sau khi biết cười cho qua, không có gì mà vui mừng hay phẫn nộ, cũng không an ủi Lưu Bị, không biết tâm tính của Lưu Bị lúc đó. Nhưng hiện tại Lưu Biểu phẫn nộ rồi, trong lòng tràn ngập lửa giận, hận không thể tìm một nơi để trút giận một phen.

Cho dù hần và Thái Nhã chưa đính hôn, nhưng hần và Thái Mạo đã thương định hôn sự.

Nếu như thế, Thái Nhã chính là nữ nhân của hần. Lưu Biểu vừa nghĩ đến nữ nhân của mình chạy đến trong lòng Vương Xán, tâm tình khó có thể bình tĩnh được.

Trong Đại điện, mấy chén trà rơi trên đất.

” Khởi bẩm Sở vương, Thái tướng quân ở ngoài cung cầu kiến.” Một gã nội thị tới bẩm báo.

Lưu Biểu dưới cơn phẫn nộ, gào lên: “Bảo hần lăn tới đây!”

Không lâu sau, Thái Mạo vội vã chạy vào, chấp tay bái: “Mặt tướng Thái Mạo bái kiến chúa công!”

Lưu Biểu ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Thái Mạo, chất vấn: “Thái Mạo, đã tìm được Thái Nhã về chưa?”

Trong lòng Thái Mạo biết không thể dùng lý do lần trước để từ chối, hơn nữa Hoàng Thừa Ngạn cũng cho hần một chiều. Thái Mạo ngẩng đầu, vẻ mặt bị phẫn, lộ ra vẻ phẫn uất, lớn tiếng nói: “Chúa công, chuyện tiểu Nhã mất tích ty chức đã điều tra rõ rồi, nàng ta bị người của Vương Xán bắt đi, đã đang ở thành đô, bị Vương Xán giam cầm rồi!”

“Bị bắt ư?”

Lưu Biểu hỏi: “Ta sao nhớ là không phải mà!”

Thái Mạo kiên định nói: “Chúa công, chuyện tuyệt đối là như vậy. Đoạn thời gian trước ta đã phái gia tướng Phó Cương tới đón tiểu muội về Tương Dương, nhưng lại bị Vương Xán ngăn cản, không ang về. Vương Xán để phá hoại đám hỏi của mặt tướng và chúa công, cố ý cướp tiểu muội đi. Người này giả dối tàn nhẫn, muốn phá hoại quan hệ quân thần của chúng ta, cho nên mới làm ra loại chuyện hạ tiện này.”

Lưu Biểu sau khi nghe xong thì nửa tin nửa ngờ nhìn Thái Mạo.

Lý do là vậy ư?

Hiển nhiên Lưu Biểu không tin, nhưng Thái Mạo nói ra những lời này, Lưu Biểu cũng không tiện trở mặt. Dù sao chuyện này cũng không phải là Thái Mạo muốn nhìn thấy. Hơn nữa Thái Mạo một lòng muốn dựa và hấn, là trung thành với hấn. Lưu Biểu ôm đầy một bụng tức nhưng , không có chỗ phát tiết, xua tay nói: “Nếu như thế thì người lui ra đi!”

Thái Mạo tới vội vàng, đi cũng vội vàng.

Trong Cung điện, Lưu Biểu dưới cơn tức giận, lại ném mấy món đồ.

Thái Mạo trở lại Thái phủ thì Hoàng Thừa Ngạn đã rời khỏi rồi. Hấn vừa trở về không lâu thì lão quản gia vội vã chạy vào nói: “Gia chủ, Tôn Càn tới chơi, ngài có gặp hấn không?”

” Tôn Càn?”

Thái Mạo ngăn người, hỏi: “Tôn Càn là ai?”

Lão quản gia lập tức nói: “Tôn Càn là người dưới trướng Lưu Bị, trông cũng hiền lành.”

“Không gặp!”

Thái Mạo vừa nghe Tôn Càn là người của Lưu Bị thì lập tức phát hỏa.

Tình cảnh hiện tại của hấn đều là do Lưu Bị tạo thành, nếu không phải bị Lưu Biểu ra lệnh đi trợ giúp Lưu Bị thì hấn cũng sẽ không bị đánh bại, không bị đánh bại thì cũng không rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Trương Doãn đó bị Vương Xán bắt thì chẳng sao, nhưng hấn lại liên tục bị Lưu Biểu trách móc nặng nề, điều này khiến cho Thái Mạo rất tức giận.

Lão quản gia thấy Thái Mạo phát hỏa thì vội vàng lui ra ngoài.

Ngoài Thái phủ, Tôn Càn khoác một kiện áo choàng, đợi tin tức trong gió lạnh.

Cửa lớn mở ra, lão quản gia vội vã đi ra, vẻ mặt xin lỗi: “Công Hữu à, gia chủ thân thể không thoải mái, không tiện gặp khách, người lần sau lại đến nhé.” Sau khi nói xong, quản gia liền lui vào. Tôn Càn đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt thất vọng, hấn trở lại trong xe ngựa, mã lái xe lập tức hỏi: “Đại nhân, chúng ta giờ đi đâu?”

Tôn Càn phân phó: “tới nhà Hoàng Thừa Ngạn!”

Tôn Càn cũng nghe nói tới Thái Mạo đang ở trong hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, cho nên mới đến bái phỏng Thái Mạo, muốn chấp nối với Thái Mạo, không ngờ trực tiếp bị cự tuyệt.

Hiện tại, mục tiêu của Tôn Càn là Hoàng Thừa Ngạn.

...

Thành Tương Dương, ngoài thành tây hai mươi dặm.

Tuy rằng là trời đông giá rét, nhưng căn nhà trúc vẫn đứng sừng sững trong giá rét, hình thành cả đối lập rõ ràng với một mảng trắng xóa tiêu điều xung quanh.

Bên cạnh nhà trúc có một bãi cỏ.

Trong thư phòng, ba người ngồi xuống quanh lò lửa.

Một người trong đó mặt dài giống như lừa, mặc trường bào màu đen, ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi sáu tuổi, tuổi tác lớn nhất; người còn lại gần hai mươi, mày kiếm mắt sáng, mũi cao, mặc áo bào trắng, nổi bật bất phàm, chói mắt nhất, hơn nữa trên người có một cổ trầm ổn không tương xứng với tuổi; người cuối cùng thì dung mạo bình thường, nhưng mắt sáng quắc.

Ba người này là Gia Cát tam huynh đệ.

Lớn tuổi nhất là huynh trưởng Gia Cát Cẩn, người thứ là Nhị đệ Gia Cát Lượng, cuối cùng là Tam đệ Gia Cát Quân. Ba người ngồi quanh lò lửa nói chuyện, nhưng đều ngồi ngay ngắn, lộ ra vẻ cực kỳ trịnh trọng.

958. Chương 960: Huynh Đệ Ba Phần

Trên lò lửa đặt một ấm trà.

Sau khi nước trà sôi, trong thư phòng tỏa ra mùi thơm ngát.

Gia Cát Lượng đứng lên, xắn tay áo, cầm ấm trà rót đầy chén của Gia Cát Cẩn lại cũng rót đầy cho Tam đệ Gia Cát Quân, cuối cùng mới rót ỉnh.

Ba người, rất nghiêm túc phẩm trà.

Gia Cát Cẩn uống một ngụm trà nóng, có chút thương cảm nói: “Nhị đệ, Tam đệ, ngày sau không biết ba huynh đệ chúng ta năm nào tháng nào mới có thể gặp lại!”

Gia Cát Lượng mở miệng hỏi: “Huynh trưởng, thực sự muốn vội đi như vậy ư, chẳng lẽ không thể để qua năm à?”

Gia Cát Cẩn lắc đầu: “Qua năm sau thì nói không chừng lại có chuyện, đi sớm tốt hơn.”

Gia Cát Cẩn lớn tiếng nói: “Cục diện Giang Đông đã là Tôn thị một nhà độc đại, cho dù Cam Ninh suất lĩnh thủy quân tập kích quấy rối Giang Đông, chung quy vẫn là đánh nhỏ quấy rối vặt, khó thành đại khí. Lại thêm Tôn Kiên dũng mãnh, Tôn Sách cương nghị, Tôn Quyền trầm ổn, một nhà ba cha con có thể nói là hổ phụ hổ tử, có thể được coi là lão tử anh hùng nhi tử hảo hán, đã thành bá chủ một phương. Ta hiện tại tới nương tựa, bằng vào tài năng của bản thân, khẳng định có thể đứng vững ở Giang Đông.”

Lúc này đã hai mươi mốt tháng mười hai năm Hưng Bình thứ năm, cũng sáu tới năm Hưng Bình thứ sáu rồi.

Gia Cát Lượng nghe xong thì lập tức trầm mặc.

Gia Cát Quân mặt lộ vẻ không nỡ, nói: “Huynh trưởng, đệ không muốn huynh đi.”

Gia Cát Cẩn thở dài nói: “Sớm hay muộn cũng đều phải đi, có gì mà không muốn. Tương Dương mặc dù tốt, nhưng chỉ là nơi ở tạm của chúng ta thôi.”

Gia Cát Quân cúi đầu, trong lòng rất thương cảm.

Gia Cát Cẩn nhìn Gia Cát Lượng và Gia Cát Quân một cái, cũng trầm mặc.

Trong thư phòng không khí trở nên ngưng trệ.

Thật lâu sau, Gia Cát Cẩn lên tiếng: “Nhị đệ, người từ nhỏ đã trí tuệ hơn người, tài hoa hơn người, có năng lực kinh thế, có từng nghĩ muốn nương tựa ai không?”

Gia Cát Lượng uống một ngụm trà rồi thản nhiên nói: “Chưa nghĩ ra!”

Gia Cát Cẩn nhướn mày, có chút không tin.

Chợt hần thử thăm dò: “Tào Tháo ở Quan Độ đánh bại Viên Thiệu, đã chiếm được ưu thế, trở thành bá chủ phương bắc. Hiện giờ Viên Thiệu đã mặt trời lặn, chung quy rồi cũng bị Tào Tháo đánh bại. Ta thường nghe nói nhắc Tào Tháo cầu hiền như khát nước, vô cùng coi trọng người có tài hoa, người vì sao không đi nương tựa Tào Tháo?”

” Tào Tháo ư?”

Gia Cát Lượng cười một tiếng rồi khẽ lắc đầu.

Trên mặt Gia Cát Cẩn lộ ra vẻ thất vọng, nói: “Vì sao, chẳng lẽ Tào Tháo không đáng nương tựa ư?”

Gia Cát Lượng vuốt ve chén trà, nhẹ giọng nói: “Tào Tháo có thể được coi là hùng tài một đời, nhưng lòng nghi ngờ của người này quá nặng, ngày xưa một nhà Lữ Bá Xa chính là ví dụ tốt nhất. Hơn nữa Tào Tháo hiếu sát, độc hại thiên tử, càng khiến người ta ghét bỏ, năm đó hần mang binh tấn công Từ châu Đào Khiêm, còn cho sĩ binh tàn sát dân chúng, người như vậy chung quy không thể chết già, khó thành nghiệp lớn. Hơn nữa dưới trướng Tào Tháo có đám mưu sĩ Tuân Úc, Lưu Diệp, Trần Quân, Mãn Sủng, sau khi ta tới chỉ sợ khó có thể thi triển được hoài bão!”

Gia Cát Cẩn lại hỏi: “Nếu như thế, Thục trung Vương Xán thì sao?”

Nhắc tới Vương Xán, trong mắt Gia Cát Lượng hiện lên vẻ tàn khốc.

Hắn cười lạnh, lớn tiếng quát: “Vương Xán tự tiện khởi binh tấn công Trường An, bắt cóc thiên tử, đây là người bất trung; Vương Xán tấn công Lương châu, giết chết nguyên Ích châu mục Lưu Yên, nhốt con của Lưu Yên là Lưu Chương, công phạt đồng liêu đây là người bất nhân; Vương Xán chiếm vợ của người ta, cướp bóc khắp nơi, đây là người vô đức. Một người bất trung bất nhân vô đức như vậy há có thể khiến ta ra sức.”

Dừng một chút, Gia Cát Lượng lại nói: “Vương Xán chỉ là một tên giặc Khăn Vàng, xuất thân hèn mọn, thân phận ti tiện, hơn nữa dám tấn công thiên tử, người như vậy quả thực là đại tặc, ta hận không thể tự tay giết hắn.”

Nếu Vương Xán ở đây, chỉ sợ sẽ tức giận đến nổi giận sôi lên.

Cừ thật, không ngờ bị Gia Cát Lượng bày ra nhiều tội trạng như vậy, hơn nữa còn không biết đắc tội với Gia Cát Lượng ở chỗ nào.

Gia Cát Quân nhíu mày: “Nhị ca, Vương Xán thực sự xấu vậy ư? Ta nghe nói sau khi Vương Xán chiếm Ích châu, dân chúng an cư lạc nghiệp, cuộc sống yên vui, Vương Xán làm rất nhiều chuyện vì dân chúng!”

Gia Cát Cẩn nói: “Nhị đệ, những lời này của ngươi có chút quá đáng rồi.”

Gia Cát Lượng lắc đầu, nhưng không phản bác.

Gia Cát Cẩn nói tiếp: “Nhị đệ, ngươi vừa không muốn nương tựa Tào Tháo, cũng không muốn nương tựa Vương Xán, chẳng lẽ chuẩn bị cùng ta rời khỏi Tương Dương, đi nương tựa Tôn Kiên ư?”

Gia Cát Lượng vẫn lắc đầu, nói: “Tôn Kiên chiếm Giang Đông, tuy là bá chủ một phương, nhưng bộ cục của bản thân quá nhỏ, khó có thể cá vượt long môn. Huynh trưởng, ta khuyên ngươi đi Giang Đông, khó thành nghiệp lớn lắm.”

Gia Cát Cẩn nói: “Giang Đông tuy nhỏ, nhưng chí hướng của cha con Tôn thị lại không nhỏ.”

Gia Cát Cẩn không dây dưa trong chuyện Giang Đông nữa, lập tức lại nói: “Tam đại chư hầu thiên hạ, Tào Tháo, Vương Xán và Tôn Kiên, ngươi không chọn ai, vậy ngươi chuẩn bị chọn ai? Chẳng lẽ ở lại Kinh châu phụ tá Lưu Biểu, hay là con của Lưu Biểu?”

Gia Cát Lượng nói: “Một nhà Lưu Biểu là khuyến phụ khuyến tử, chỉ là tạm thời giữ Kinh châu, chung quy cũng bị tiêu diệt thôi.”

Gia Cát Cẩn lập tức ngây ra, không rõ suy nghĩ của Gia Cát Lượng.

Tạm dừng một lát, Gia Cát Cẩn nói: “Nhị đệ, vi huynh hy vọng ngươi có thể lựa chọn phụ tá Tào Tháo hoặc là ba huynh đệ, sau đó để Tam đệ lựa chọn một người. Ba huynh đệ chúng ta mỗi người một phương, ai vì chủ nấy, cho dù hai phương còn lại bị đánh bại thì còn có một phương lưu lại hương khói, bộ tộc Gia Cát cũng có thể quang môn diệu tổ.”

Trên thực tế đây mới là mục đích cuối cùng của Gia Cát Cẩn.

Huynh đệ ba phần, mỗi người chiếm một.

Trên thực tế, cách làm như vậy rất thông thường ở đại gia tộc, cũng rất thực tế, là một tính toán phòng ngừa chu đáo cho gia tộc. Trong lịch sử, gia tộc Tuân thị chính là như vậy, người của Tuân gia phân bố trong Tào Tháo và Viên Thiệu, trứng chim đặt trong hai rổ, chung quy sẽ có một quả được bảo toàn, có thể chấn hưng gia tộc.

Gia Cát Lượng ưỡn ngực, cao giọng nói: “Huynh trưởng, chỉ cần có ta, nhà Gia Cát sẽ không diệt vong, sẽ chỉ càng thêm hưng thịnh, huynh cứ chờ đó.”

Gia Cát Cẩn cao giọng hỏi: “Nếu như thế ngươi sẽ chọn? Cục diện Thiên hạ đã rất rõ ràng, hiển nhiên là cục diện Tào Tháo, Vương Xán và Tôn Kiên mỗi người một phần, những chư hầu khác căn bản không thể chen chân vào được, ngươi phải rõ đạo lý này chứ.”

“Sai rồi.”

Gia Cát Lượng dứt khoát phun ra một từ, nói: “có ta ở đây, thiên hạ sẽ không chỉ có ba phần.”

Gia Cát Cẩn sau khi cân nhắc cẩn thận đột nhiên đột nhiên kinh hô: “Chẳng lẽ người chọn Lưu Bị, người không ngờ lại hần!” Trừ Tào Tháo, Vương Xán và Tôn Kiên ra, Gia Cát Cẩn chỉ nghĩ tới người phù dung sớm nở tối tàn, luân lạc như chó nhà có tang này.”

Gia Cát Lượng chẳng chối mà cũng chẳng gật.

Gia Cát Cẩn nói: “Nhị đệ, Lưu Bị chỉ là chó nhà có tang, người chọn hần căn bản không thể được việc. Phía bắc của Kinh châu là Tào Tháo, phía nam là Tôn Kiên, phía bắc là Vương Xán, phía đông là Tôn Kiên và Tào Tháo. Cho dù người nương tựa Lưu Bị, cũng không có chỗ, không có cơ hội ra sức!”

Giọng nói rất lớn, đã có cảm giác mà tranh cãi.

Gia Cát Lượng thần sắc bình tĩnh, thản nhiên nói: “Huynh trưởng, Lưu Bị có thành sự hay không thì đệ tự hiểu. Cục diện của Thiên hạ này nhìn thì như đã rõ ràng, thật ra lại không phải. Thứ đã cầm vào tay có thể mất đi, thứ mất đi cũng có thể lấy lại. Lưu Bị tạm thời phải khuất dưới người ta, nhưng hần vẫn còn một trái tim bất khuất, hơn nữa Lưu Bị là dòng họ hoàng thất, đây chính là một ưu thế lớn của hần. Huynh trưởng, người chớ có coi thường người ta, nói không chừng Tôn Kiên còn không bằng Lưu Bị đâu!”

Gia Cát Cẩn trong lòng tức giận, khuyên: “Nhị đệ, người và ta đều là người thông minh. Hiện tại thiên hạ vô chủ, thiên tử băng hà cũng được mấy năm rồi, nhưng vẫn không có tân chủ kế nhiệm, các dân chúng cũng đã dần dần quên triều Đại Hán, Lưu Bị có thân phận dòng họ hoàng thất thì sao? Liệu ai tán thành hần?”

Gia Cát Lượng vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: “Huynh trưởng, đây là lựa chọn của ta, không liên can tới người, không cần người nhúng tay vào.”

Khi nói chuyện, ngữ khí của Gia Cát Lượng cũng xảy ra biến hóa.

Bất đắc dĩ thở dài bất đắc dĩ, hỏi: “Tam đệ, giữa Vương Xán và Tào Tháo, người sẽ chọn?”

Gia Cát Quân thản nhiên nói: “Ta chọn Vương Xán, ta nghe nói thành đô rất không tồi, hơn nữa ta đang có ý muốn đi du lịch, muốn ra ngoài đi chơi. Thúc phụ đã qua đời, huynh trưởng muốn tới Giang Đông, nhị ca chọn Lưu Bị, một mình ta cũng không có việc gì làm, dứt khoát tới viện khoa học của thành đô, xem những đồ vật mới mẻ.”

Gia Cát Lượng nhíu mày, quát: “Không cho đi, thành đô có gì hay, ở lại nhà mà đọc sách.”

Gia Cát Quân gãi gãi đầu, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Gia Cát Cẩn hừ lạnh một tiếng, nói: “Tam đệ, có đại ca ủng hộ người. Người cứ việc đi. Có điều, sau khi người đi đừng có im ắng, phải thể hiện ta tài năng của người, chấn hưng nhà Gia Cát, hiểu chưa?”

Gia Cát Quân mỉm cười, gật đầu thật mạnh.

Trong nhà tranh, ba huynh đệ tự mình chọn một lối đi riêng.

- 959. Chương 961: An Bài Đầu Năm**
- 960. Chương 962: Một Đôi Giày**
- 961. Chương 963: Bàng Thống Cùng Gia Cát Cẩn**
- 962. Chương 964: Một Đi Một Ở**
- 963. Chương 965: Không Hẹn Mà Gặp**
- 964. Chương 966: “con Vịt” Tới Tay Đã Bay**
- 965. Chương 967: Lưu Biểu Cầu Viện**
- 966. Chương 968: Đến Tương Dương**
- 967. Chương 969: Che Giấu Tung Tích**
- 968. Chương 970: Lựa Chọn Mục Tiêu**
- 969. Chương 971: Giang Đông Chi Mưu**

Cung Ngô vương, trong Thiên điện.

Tôn Kiên mặc Miện phục, đầu đội Cửu Lưu Trùng Thiên Quan, có vẻ trang nghiêm túc mục.

Tôn Kiên đã là người hơn bốn mươi gần năm mươi tuổi, mặc dù từ từ già đi, nhưng sau khi Tôn Kiên xưng vương rất ít xông pha chiến đấu, hơn nữa thân thể được bảo dưỡng tốt, hai lọn tóc mai vẫn đen nhánh bóng loáng như trước, thể hiện tuổi trẻ lực tráng, không có chút nào già nua nào. Không chỉ như thế, hắn ngồi ở trong đại điện, tự có một cỗ khí thế lạnh thấu xương phát ra, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào.

Phía dưới, Tôn Quyền cùng Tôn Sách cũng đều ngồi nghiêm chỉnh.

Trương Chiêu, Trương Hoàn, Chu Du, Lỗ Túc, Chư Cát Cẩn thì ngồi ở hai bên trái phải.

Tôn Kiên cầm lấy thẻ tre trên bàn án, cười nói: “đặc phái viên Lưu Biểu đã đến thành đô, công văn của Sở quốc cũng đã đưa tới, là cầu viện chúng ta, chứ vị thấy thế nào? ”

Lúc nói chuyện, Tôn Kiên đem thẻ tre đưa cho người hầu, để người hầu giao cho Trương Chiêu.

Trương Chiêu khom người tiếp nhận công văn, sau khi xem xong, mới mở miệng nói: “chủ công, Thục quân kiêu căng ngạo mạn, thế như mãnh hổ, không thể ngăn cản. Lưu Biểu vô kế khả thi, cũng chỉ có thể cầu viện chủ công. Tuy rằng Lưu Biểu có tài hoa, nhưng chỉ là người thủ thành, hơn nữa Lưu Biểu tuy phong nhã, nhưng mưu sĩ vô tướng dưới trướng đều là đồ bốc phét, không có một mãnh tướng nào có thể chinh chiến sa trường, căn bản không thể nào ngăn trở Thục quân năng chinh thiên chiến” .

Tôn Kiên gật đầu nói: “Tử Bố nói chi có lý, cô cũng cho là như thế” .

Chợt, Tôn Kiên hỏi: “Tử Bố, Lưu Biểu cầu viện, có đáp ứng hay không? ”

Trương Chiêu không chút do dự, lúc này nói: “chủ công bình định Giang Đông, chăm lo việc nước, chinh quân chuẩn bị chiến tranh, sớm muộn gì cũng đều phải tranh giành trung nguyên, giao chiến với Thục quân. Lần này Thục quân công Sở, vừa vặn thử tài năng, xem uy phong của binh sĩ Đông Ngô ta” .

Tôn Kiên cười to nói: “tốt, nói rất hay! ”

Lời nói này, quả thực nói lên tâm khảm của Tôn Kiên.

Binh sĩ Đông Ngô, uy vũ!

Đây, chính là suy nghĩ trong lòng Tôn Kiên.

Tôn Sách sau khi nghe xong, xoa tay, lộ vẻ cao hứng muốn thử, cao giọng nói: “năm đó hài nhi theo phụ vương thảo phạt Đổng Trác, ở Hồ Lao quan gặp qua phong thái của Thục vương, đến nay khó quên. Hài nhi thấy cái mình thích là thêm, đã sớm muốn giao thủ với Thục vương, lần này trợ giúp Lưu Biểu, vừa vặn có thể phân cao thấp với Thục vương, xem thử là tướng sĩ Thục quốc hấn mạnh, hay là binh sĩ Đông Ngô ta uy mãnh” .

Tôn Kiên nghe xong lời của Tôn Sách, cũng thoả mãn gật đầu.

Thật ra, Tôn Kiên và Vương Xán cũng có điểm liên quan.

Lúc ở Hồ Lao quan, quan hệ của hai người rất tốt, được xưng là chiến hữu cùng một chiến hào.

Nhưng mà, Cam Ninh cướp đi ngọc tỷ truyền quốc của Tôn Kiên ở trên sông, hiện giờ Cam Ninh lại quy phục Vương Xán, ngọc tỷ truyền quốc nhất định ở trong tay Vương Xán. Chuyện này, Tôn Kiên vẫn luôn canh cánh trong lòng, chưa từng quên chút nào. Trước kia không giao phong chính diện với Vương Xán, là vì muốn bình định Giang Đông. Bây giờ Giang Đông ổn định, Tôn Kiên cũng có thể rảnh tay cùng Vương Xán gồng tay, thử xem ai mới là lão đại ca.

Tôn Quyền thấy Tôn Sách nhận được sự khích lệ của Tôn Kiên, trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

Khi còn bé, Tôn Quyền và Tôn Sách quan hệ phi thường tốt, nhưng hai huynh đệ liên quan đến đấu tranh về quyền lợi, hết thấy đều tùy theo đó mà nhạt dần.

Tôn Quyền ưỡn thẳng ngực, chấp tay nói: “phụ vương, Vương Xán tấn công Kinh Châu, một khi đánh bại Lưu Biểu, thì tất sẽ kiểm chỉ về phía Giang Đông, cho nên chúng ta nhất định phải cứu viện. Nhưng hài nhi lại cho rằng không nên xuất lực vô ích, phải khiến cho Lưu Biểu cắt thịt mới được. Thậm chí còn tự chúng ta động thủ, lấy dao cắt thịt trên người Lưu Biểu, mới có thể đạt tới mục đích xuất binh” .

” ồ, Quyền nhi có ý kiến gì không? ”

Tôn Kiên nhìn về phía Tôn Quyền, cười mỉm hỏi.

Tôn Quyền từ nhỏ trầm ổn đa trí, đây là điểm mà Tôn Kiên vô cùng yêu mến.

Tôn Quyền nghiêm mặt nói: “chúng ta xuất binh trợ giúp Lưu Biểu chống đỡ Thục quân, nhất định phải mượn đường từ địa giới Kinh Châu mà tiến vào, đây chính là cơ hội để chúng ta cắt thịt. Chỉ cần đại quân từ quận Giang Hạ tiến vào địa giới Kinh Châu, chúng ta liền nhân cơ hội khống chế quận Giang Hạ. Chờ lúc đánh bại Thục quân, đại quân trở về thì trực tiếp trú đóng ở Giang Hạ, không cần trả lại cho Lưu Biểu” .

” ý kiến hay! ”

Tôn Kiên cười lớn một tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười sáng chói.

Quận Giang Hạ, đây chính là một khối thịt béo.

Vị trí địa lý của Giang Hạ phi thường trọng yếu, liên thông với Kinh Châu cùng Giang Đông, Tôn Kiên nhất định phải tóm trong tay.

Chu Du nghe thấy lời của Tôn Quyền, trong lòng kinh ngạc một hồi, không ngờ Tôn Quyền lại nói ra lời này. Ánh mắt hắn nhìn về phía Lỗ Túc, thấy nụ cười trên mặt Lỗ Túc, gật đầu tỏ ý với Chu Du.

Trong nháy mắt, Chu Du lập tức minh bạch.

Chuyện này, rõ ràng là Lỗ Túc bày ra cho Tôn Quyền.

Trước xuất binh chống đỡ Thục quân, lại mưu đồ quận Giang Hạ. Do đại quân Đông Ngô tiến vào Kinh Châu, không có khả năng có người ngăn trở, cho nên Tôn Kiên có thể thoải mái đoạt được quận Giang Hạ.

Lúc này, Chư Cát Cẩn đứng dậy, chấp tay nói: “chủ công, ty chức cho rằng chúng ta không chỉ phải cắt đất trú đóng, còn phải đoạt lấy lương thực. Lưu Biểu trị ở dưới Kinh Châu, quốc thái dân an, không có chiến

loạn ảnh hưởng, mấy năm liên tục bội thu, lương thực sung túc. Lưu Biểu chủ động cầu viện, liền có thể bảo Lưu Biểu cung cấp lương thực, ít nhất có thể vớt vét được lương thực hơn mười vạn thạch” .

Tôn Kiên khoát tay nói: “truyền lệnh, gọi sứ giả của Sở lên điện! ”

Lúc nói, Tôn Kiên đứng lên, dẫn theo một đám văn võ đi vào trong chánh điện.

Lần này đặc phái viên đi sứ Đông Ngô tên là Đỗ Tập, là tân khách vừa nương tựa Lưu Biểu, còn chưa được Lưu Biểu bổ nhiệm.

Đỗ Tập là người Toánh Xuyên, tăng tổ phụ là Đỗ An, tổ phụ Đỗ Căn, đều là nhân vật đã từng danh chấn nhất thời. Bởi vì trung nguyên chiến loạn liên miên, Đỗ Tập thuyết phục người của gia tộc, chuyển nhà chạy nạn đến Kinh Châu.

Đỗ Tập lấy tên của hần báii yết Lưu Biểu, hai người sau khi gặp nhau, tuy mới quen mà như đã thân. Trên tiệc rượu, Lưu Biểu biểu đạt ngưỡng mộ với tổ phụ cùng tăng tổ phụ của Đỗ Tập, mà Đỗ Tập cũng đi thẳng vào vấn đề biểu lộ ý tứ muốn nương tựa Lưu Biểu. Nhưng sau khi yến hội qua đi, Lưu Biểu vẫn không an bài chức quan cho Đỗ Tập, cho nên Đỗ Tập vẫn chỉ là thân phận một thực khách.

Đỗ Tập vừa tới Kinh Châu không lâu, còn chưa quen thuộc với tình huống của Kinh Châu, cũng không quen thuộc với quan viên văn võ dưới trướng Lưu Biểu. Hần vì mở ra cục diện, liền tự đề cử mình, chủ động thỉnh cầu đi sứ Giang Đông.

Tay áo Đỗ Tập phiêu phiêu, ngẩng đầu ưỡn ngực sải bước hành tẩu, bước vào trong đại điện.

Tiến vào đại điện, Đỗ Tập đứng ở trong đại điện, chấp tay nói: “Tiểu lại Kinh Châu Đỗ Tập, ra mắt Ngô vương điện hạ! ” thân phận của hần vẫn chỉ là một thực khách, không phải là quan viên dưới trướng Lưu Biểu, cho nên dùng chữ Tiểu lại để gọi bản thân.

Như thế, cũng có thể cho thấy hần là người dưới trướng Lưu Biểu, không phải là thực khách bình thường.

Trương Chiêu trêu ghẹo nói: “một tiểu lại, lại có thể làm sứ à? ”

Tôn Kiên lập tức nói: “Sở Vương bảo sứ giả đi cầu viện, ít nhất cũng phải phái một Thượng khanh đến đây chứ. Chỉ là một kẻ tiểu lại cũng dám nhập điện, chẳng lẽ là xem thường cô vương?”

Nói một phen, khiến cục diện trở nên phức tạp lên.

Thật ra, đây chỉ là Tôn Kiên cùng Trương Chiêu liên thủ áp bức Đỗ Tập, muốn cho trong lòng Đỗ Tập sợ hãi.

Chỉ có như vậy, mới có thể vớt vát được ích lợi.

Đỗ Tập liếc Tôn Kiên, lại nhìn về phía Trương Chiêu, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Ngô vương và Tử Bô tiên sinh đã là người hơn bốn mươi tuổi, mà cho đến giờ mới có địa vị tôn sùng. Tập năm nay hai mươi có thừa, tuy là một tiểu lại, nhưng đến tuổi bốn mươi, tất sẽ là Thượng Khanh. Một người tương lai là Thượng Khanh của nước, vì sao không thể đi sứ? ”

Trương Hoàn cười ha ha, trên mặt lộ ra vẻ mỉa mai, khiển trách: “cường từ đoạt lý, người nói người có thể làm Thượng khanh liền có thể làm sao? Quả thực là nực cười, nói không chừng cả đời người đều là tiểu lại” .

Tiếng nói vừa hạ xuống, văn võ trong điện liền cười ha hả.

Nhất là cả đám lão tướng như Hoàng Cái, Trình Phổ, Tổ Mạo, càng cất tiếng cười to không kiêng nể gì cả.

Hai mắt Đỗ Tập nhìn chăm chăm Trương Hoàn, nói: “người chính là Quảng Lăng Trương Hoàn Trương Tử Cương nhii, nhìn người đầu đầy tóc bạc, đã già như vậy, nhưng vẫn là một trướng sử, hơn nữa một chút lòng tiến thủ cũng không có. Hừ, một người nếu ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, ngay cả muốn làm cái gì cũng không dám nói ra, còn có hi vọng gì? Cùng lắm chỉ là tầm thường vô vi cả đời thôi” .

Sắc mặt Trương Hoàn đỏ lên, đưa tay chỉ vào Đỗ Tập, chuẩn bị phản bác.

Nhưng, Tôn Kiên lại khoát tay ngăn Trương Hoành lại, nhìn Đỗ Tập đầy thương thức. Người này tuấn tú lịch sự, hơn nữa dũng khí hơn người, làm việc không kiêu ngạo không siểm nịnh, khiến Tôn Kiên cảm thấy rất không tồi.

Có điều, Tôn Kiên cũng không có ý đào chân tường của Lưu Biểu, nói thẳng: “Sở Vương cầu viện, bản vương có thể phát binh cứu giúp, nhưng hãy bảo Sở Vương chuẩn bị lương thực năm mươi vạn thạch, chỉ cần hần đáp ứng, cô lập điều tập binh sĩ xuất chinh” .

Đỗ Tập nghe vậy, trong lòng kinh ngạc.

Lương thực năm mươi vạn thạch, đã vượt khỏi dự trù của Lưu Biểu.

Lưu Biểu cũng biết không thể nào khiến Tôn Kiên mất công một phen, nên đã cấp lương thảo 30 vạn thạch.

Nhưng Tôn Kiên gần như tăng lên gấp đôi, vậy quá nhiều rồi.

Trên mặt Đỗ Tập lộ ra vẻ khó xử, thành khẩn nói: “Ngô vương, Sở Vương một mặt phái ta đi Ngô quốc cầu viện, về mặt khác phái người đi Ngụy Quốc cầu viện. Lương thực cho Ngụy Quốc cũng chỉ có mười vạn thạch, ngài một ngụm nuốt lương thực năm mươi vạn thạch, quá nhiều, Kinh Châu căn bản không đỡ nổi, thỉnh Ngô vương ột con số tin cậy ạ! ”

Tôn Kiên vừa nghe Tào Tháo cũng chỉ có mười vạn thạch, trong lòng khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Nhưng hần nghĩ lại, Tào Tháo nhất định sẽ nâng giá, cho nên Tôn Kiên lúc này nói: “bốn mươi vạn thạch!”

Đỗ Tập vẫn lắc đầu nói: “Ngô vương, lương thực hai mươi vạn thạch đã là cực hạn mà ta có thể tiếp nhận. Nếu nhiều hơn nữa, ta trở về cũng không ăn nổi được. Đến lúc đó lại phái ra đặc phái viên một lần nữa, tính thời gian đến một lần đi một lần, Thục quân đều đã đánh tới Tương Dương rồi, Ngô vương dù có phái binh nữa, cũng đã chậm” .

Tôn Kiên liếc nhìn bốn người Chư Cát Cẩn và Chu Du, thấy mấy người gật đầu đáp ứng.

Chợt, Tôn Kiên nói: “tốt, vậy liền lương thực hai mươi vạn thạch, hy vọng Sở Vương không nên bội ước mới phải” .

Đỗ Tập cười nói: “tất nhiên là như thế! ”

Sau khi nói xong, Đỗ Tập liền cáo từ rời đi.

Thật ra, Tôn Kiên có thể tiếp nhận lương thực hai mươi vạn thạch, là bởi vì hần chuẩn bị chiếm lấy quận Giang Hạ, sau đó liền có thể lấy được lương thực Giang Hạ tích trữ, chắc chắn là không chỉ hai mươi vạn thạch, cho nên Tôn Kiên mới có thể đáp ứng.

970. Chương 972: Trò Đùa Dai Của Tào Tháo

Duyễn Châu, quận Trần Lưu.

Trong cung Ngụy vương, Tào Tháo ngồi ở trên vương tọa, người ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm túc.

Dáng người của Tào Tháo không cao, nhưng lại uy nghi mười phần, đã thể hiện đủ tư cách.

Trong đại điện, văn thần võ tướng dưới trướng Tào Tháo chia ra đứng hai bên. Tất cả mọi người đều ngưng thần nín hơi, khiêm tốn cung kính, khiến cho trong đại điện tràn ngập một cỗ khí tức trang nghiêm.

Lúc này, đặc phái viên của Lưu Biểu còn chưa vào điện, tất cả mọi người đều đang đợi.

Tào Tháo thấy bầu không khí có chút áp lực, cố tình giảm bớt, liền vừa cười vừa nói: “các người nói thử xem, nếu đặc phái viên của Lưu Biểu tới rồi, có thể sẽ bị dọa đến sợ vỡ mật hay không? ”

Tuần Úc nói: “chủ công, Lưu Biểu là phái người để cầu viện binh, chúng ta làm như vậy. ” .

Hần quay đầu nhìn tình huống ngoài đại điện, trong lòng thở dài một tiếng.

Tào Tháo vung ống tay áo lên, đưa tay chỉ vào Tuần Úc, nói: “Văn Nhượng à, người chính là người quá khiêm tốn, quá thành thực rồi. Mặc dù Lưu Biểu là tới cầu viện binh, nhưng nếu chúng ta muốn đưa ra yêu cầu, muốn đạt tới mục đích của chúng ta, đương nhiên phải triển khai trận thế, trước tiên dọa đặc phái viên của Lưu Biểu kinh sợ đã, nếu không thì chuyện không dễ làm” .

Mãn Sủng cao giọng nói: “chủ công nói rất có lý, không làm như vậy, chúng ta không thể chiếm được thế thượng phong” .

Ngay sau đó, văn thần võ tướng khác đều mở miệng nói chuyện.

Tào Tháo và cả đám đại thần văn võ, ở trong đại điện cười cười nói nói, bầu không khí vô cùng thân thiện.

Thật ra, Tào Tháo vì dọa sứ giả nước Sở sợ, nên đặt một cái đỉnh lớn ở trên bậc thang ngoài cung điện, bên trong đầy nước sôi, phía dưới đỉnh lớn có củi đang cháy.

” Ừc! Ừc! ”

Sau khi nước sôi, không ngừng nổi bong bóng, hơi nóng ngùn ngụt cũng theo đó mà xuất hiện.

Đây là thủ đoạn dọa người rất tầm thường, nhưng bày ra vào lúc này, lại có vẻ hơi không phù hợp, bởi vì đặc phái viên của Lưu Biểu là tới cầu viện, không phải là tới tuyên chiến. Cùng lúc đó, ngoài đại điện còn có lực sĩ xốc vác cường tráng đang đứng, bọn họ cầm cương đao trong tay, ngẩng đầu ưỡn ngực, lộ ra một cổ khí sát phạt lạnh thấu xương.

Dưới ánh mặt trời chiếu xuống, cương đao sáng long lanh ở trên không trung có vẻ vô cùng lạnh lẽo, khiến sống lưng người ta rét lạnh.

Bởi vậy có thể thấy được, tâm tư của Tào Tháo chắc chắn là muốn đòi lấy ích lợi.

Đặc phái viên do Lưu Biểu phái tới sau khi trông thấy đỉnh lớn chứa nước sôi cùng võ sĩ hung mãnh cường hãn, hoàn toàn trợn tròn mắt, không hiểu nổi là tình huống gì. Đặc phái viên của Lưu Biểu tên là Lưu Tân, nghe nói là họ hàng xa của Lưu Biểu, được Lưu Biểu bổ nhiệm làm đặc phái viên đi Ngụy Quốc. Bởi vì ra ngoài cầu viện binh, Lưu Tân cho là rất dễ dàng.

Khai ra điều kiện của Lưu Biểu, Tào Tháo đáp ứng, thế là liền xong việc.

Nhưng khi hắn đi ngang qua đỉnh lớn nóng hôi hổi, lại gặp phải võ sĩ hung hãn ngoài điện, cái trán bắt đầu đổ mồ hôi.

Đây, còn là cầu viện sao?

Trong lòng Lưu Tân thấp thỏm bất an, đi vào đại điện đều có vẻ cẩn thận dè dặt. Nhưng mà hắn càng nhát gan, càng dễ phạm sai lầm, đang lúc hắn vừa sai bước vào đại điện, chân không ngờ vướng ở trên khuôn cửa đại điện. Lưu Tân trọng tâm không vững, thân thể đổ tới trước, bổ nhào vào trong đại điện, vô cùng chặt vật.

” ha ha ha. ” .

Lập tức, trong đại điện vang lên một trận cười vang.

Tất cả mọi người, đều cất tiếng cười to.

Tuần Úc sau khi nhìn thấy, nhin không được mà thở dài, chỉ một điểm này, đã mất hết thể diện của Sở quốc.

Tào Tháo cường chế cố nhịn để không bật cười, hắn ho nhẹ hai tiếng, biểu lộ trên mặt trở nên nghiêm túc vô cùng, nói đầy vẻ chính nghĩa: “chư công, vậy rất buồn cười sao? Cô nói cho các người biết, sứ giả nước Sở không phải là té ngã, mà lại nghe nói tới đại danh của Cô, trong lòng kính ngưỡng, cấp thiết muốn bái kiến Cô, cho nên vào cửa liền kích động ngã xuống đất bái lạy, nên không được cười! Đã nói không được cười nữa mà” .

Hắn nói không cho cười, nhưng bản thân Tào Tháo cũng nở nụ cười.

” chủ công nói rất hay, hay! ”

Tướng quân Hạ Hầu Đôn cụt một tay vỗ án bàn, trên khuôn mặt tục tũn lộ ra ý cười sảng khoái.

Hứa Chử ngồi ở bên cạnh, cũng vỗ tay cười to.

Trong lúc nhất thời, tiếng cười vừa lắng xuống trong đại điện lại vang lên, song sau lớn hơn song trước, quả thực khiến Lưu Tân xấu hổ vô cùng, hận không thể lập tức tìm khe hở mà chui vào.

Hắn nghe xong lời của Tào Tháo, biết Tào Tháo đang trêu ghẹo bản thân.

Lưu Tân thu liễm biểu lộ trên mặt, sau khi đứng lên liền phất áo bào, chỉnh lại mũ quan trên đầu, sau đó mới mày dạn mặt dày đi vào trong đại điện, dập đầu bái nói: “Sứ giả nước Sở Lưu Tân, ra mắt Ngụy vương điện hạ” .

” Lưu Tân lớn mật, ngươi có biết tội của ngươi không? ”

Đột nhiên, Tào Tháo quát mạnh một tiếng, vẻ mặt nghiêm khắc, ánh mắt lạnh lẽo.

Ý lạnh khôn cùng, đột nhiên bao phủ ở trên người Lưu Tân.

Lưu Tân vừa rồi ở ngoài điện bị đỉnh lớn đầy nước sôi cùng võ sĩ hung hãn dọa sợ, sau khi tiến vào đại điện lại ngã xuống đất, nhận hết sỉ nhục, mất hết thể diện.

Lòng của hắn, đã sớm rối loạn.

Tào Tháo quát mạnh một tiếng ở chính lúc này, giống như tiếng sấm ngoài trời, ầm ầm nổ vang.

Trước mắt, là khuôn mặt lạnh lùng hung ác của Tào Tháo.

Bên tai, quanh quẩn tiếng hét lớn của Tào Tháo.

Lưu Tân bất ngờ không đề phòng, tâm thần thất thủ, bị dọa đến hai chân mềm nhũn, bùm một tiếng co quắp ngồi dưới đất, cảm giác thân thể của mình đã không còn được khống chế nữa. Lưu Tân cảm thấy hôm nay thật là xui xẻo, mọi chuyện đều không thuận. Hắn hít sâu một cái, vội vàng đứng lên, lại đưa tay phủi quần áo trên người, cung kính hỏi: “xin hỏi Ngụy vương, Tân có tội gì? ”

Tào Tháo vội vàng khoát tay, lắc đầu cười nói: “Nhữ vô tội, chỉ là Cô muốn xem đảm lượng của sứ giả nước Sở mà thôi” .

Lưu Tân sau khi nghe xong, lập tức khóc không ra nước mắt.

Đây, đây, đây là sao vậy chứ?

Đáng giận, Tào Tháo đáng giận rồi.

Trong lòng Lưu Tân nổi giận, nhưng lại cảm giác vô lực đánh trả. Dư quang khóe mắt thoáng nhìn thị vệ ngoài điện, lại nghĩ tới đỉnh lớn đầy nước sôi ngoài điện. Nếu Tào Tháo đem hắn ném vào trong đỉnh lớn, Lưu Biểu cũng không dám lên tiếng. Lưu Tân lập tức trở lại chủ đề, nói: “Ngụy vương, công văn của nước Sở đã đưa tới ba ngày trước, không biết Ngụy vương có nguyện ý xuất binh cứu giúp hay không? ”

Trò đùa dai của Tào Tháo cũng đã xong, cũng làm ra hiệu quả kinh sợ.

Thần sắc hắn hiền hòa, hỏi: “thành ý của Sở Vương đâu? ”

Lưu Tân không chút nghĩ ngợi, trực tiếp mở miệng nói: “Chủ ta cung cấp cho Ngụy Vương lương thảo ba mươi vạn thạch, thỉnh Ngụy vương xuất binh” .

Thật ra, đây mới là giới hạn mà Lưu Biểu cho.

Giống nhau, giới hạn của Đỗ Tập cũng là lương thực 30 vạn thạch. Nhưng Đỗ Tập thông minh hơn, giỏi về báo giả, làm chút sửa chữa nhỏ, nói là lương thảo cho Tào Tháo chỉ có mười vạn thạch, cho Tôn Kiên cũng mười vạn thạch, do đó chỉ dùng lương thực hai mươi vạn thạch liền đã định chuyện. Chỉ bằng vào điểm này, cũng có thể nhìn ra chênh lệch giữa Đỗ Tập và Lưu Tân.

So với Đỗ Tập, Lưu Tân quả thực là ngu xuẩn.

Tào Tháo nghe xong lời của Lưu Tân, lắc đầu nói: “lương thực 30 vạn thạch, còn chưa đủ binh sĩ Ngụy quốc ta nhét kê răng. Như vậy đi, bốn mươi vạn thạch, nếu người không đáp ứng, lập tức trở về Tương Dương, bảo Lưu Biểu sau khi nghĩ kỹ, lại phái người tới cầu viện binh” .

Ngữ khí cường ngạnh, căn bản không để cho Lưu Tân phản bác.

Trong lòng Lưu Tân quả thực là vừa sợ vừa hận Tào Tháo, rất muốn lập tức bỏ chạy.

Bây giờ nghe Tào Tháo nói lương thực bốn mươi vạn thạch, chỉ do dự chốc lát, liền nói: “được rồi, liền bốn mươi vạn thạch, thỉnh Ngụy vương phát binh cứu viện Kinh Châu, lương thực sẽ đưa tới từng nhóm” .

Lúc này, Tào Tháo quả thật vui như nở hoa.

Lưu Biểu không ngờ phái tới đặc phái viên như vậy, dọa người à!

Không chỉ làm mất mặt mũi Lưu Tân, ngay cả mặt mũi của Lưu Biểu cũng mất, nhưng Tào Tháo rất thích, hy vọng Lưu Biểu phái tới bàn bạc đều là người như vậy. Chợt, Tào Tháo vừa cười vừa nói: “tốt lắm, người cũng đã khổ cực, sớm trở về phục mệnh đi. Lúc về nhớ đi cẩn thận một chút, không nên ngã xuống đất lần nữa. Nếu thật không được, Cô tự mình phái người tiễn người đi” .

Lưu Tân tức đến độ mặt đỏ tai sưng, xám xịt rời khỏi đại điện.

Chờ sau khi Lưu Tân rời đi, Lưu Diệp cười nói: “chủ công, có từng nghe nói qua Phật Quốc chưa? ”

Tào Tháo vừa nghe, lập tức hiểu được, nói: “Tử Dương, ý của người là chờ chúng ta đánh tan Thục quân, lúc suất lĩnh đại quân trở về Duyện Châu, nhân cơ hội mà chiếm lĩnh Kinh Châu phía bắc? ”

Lưu Diệp khẽ gật đầu, nói: “Chính là như thế! ”

Trần Quần nói tiếp: “Tử Dương nói rất có lý, thần tán thành! ”

Phía dưới, đại tướng văn võ đều tỏ vẻ đồng ý.

Tào Tháo chà tay, gật đầu đáp ứng, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng. Hắn nghĩ tới sau khi lấy được bốn mươi vạn thạch do Lưu Biểu cung cấp, còn có thể lấy được một bộ phận lãnh thổ Kinh Châu, liền vô cùng vui mừng.

Lưu Tân đang ngồi xe trở về Kinh Châu hắt hơi một cái, cảm thấy toàn thân rét run.

Hắn lúc này đây, đúng là mất hết thể diện.

Lưu Tân quay đầu lại nhìn Ngụy vương cung, cảm thấy đây chính là đất bĩ ai của cuộc đời hắn, sau này không bao giờ muốn tới nữa. Cho dù Lưu Biểu hạ lệnh bảo hắn tới, hắn cũng không tới.

971. Chương 973: Chiêu Dụ Bộ Tộc Mã Thị.

Mùa xuân tháng 3, Lộc Môn sơn đã là xanh biếc một mảnh.

Cỏ cây trong núi đều đã nảy mầm, động vật cũng chạy loạn khắp nơi. Đây là mùa tốt để mời năm ba người bạn tốt du xuân, nhưng lại rất ít người tới Lộc Môn sơn du ngoạn.

Đại đa số du khách, đều trực tiếp đi Hiện sơn đối diện với Lộc Môn sơn.

Phong cảnh Lộc Môn sơn như tranh vẽ, nhưng không có ai.

Truy hỏi nguyên nhân, thì là do Bàn Đức Công và Tư Mã Huy, khiến cho Lộc Môn sơn không có người hỏi thăm.

Có điều, Vương Xán cũng vui vì được thanh tịnh tự tại, không bị quấy rầy.

Một ngày kia, một trung niên nhân mặc trường bào màu đen đi vào Lộc Môn sơn. Người này tuổi tác không lớn, ước chừng ngoài ba mươi, còn đang tráng niên, nhưng lưng hắn đã hơi còng xuống, hơn nữa có vẻ tiêu tụy, hai lọn tóc mai mờ hồ đã có vẻ phong sương, chưa già đã yếu, có vẻ tang thương trầm trọng.

Người này không phải là ai khác, là Mã thị nhất tộc tộc trưởng Mã Ung.

Lúc hần ở trong nhà, đột nhiên nhận được tin tức, có người mời hần đến Lộc Môn sơn phó ước.

Mã Ung vốn định không đến, dù sao truyền tin lén lút, không cách nào kết luận rốt cuộc là tình huống gì. Nhưng cuối cùng Mã Ung vẫn lựa chọn đến Lộc Môn sơn phó ước, lòng hiếu kỳ của hần đã chiến thắng sự bất an của nội tâm. Mặc dù bọn người Mã Lương thông tuệ nhanh nhẹn, nhưng tình hình của Mã gia lại như nước sông ngày một rút xuống, tình hình càng ngày càng bất bết.

Thêm một người bạn, thêm một con đường sống.

Vì vậy, Mã Ung đã tới.

Mã Ung tiến vào trong núi Lộc Môn, muốn xem thử là ai tìm hần.

Hần đi một đoạn đường, xâm nhập vào trong núi rừng, nhưng vẫn chưa phát hiện bất luận cái gì. Lúc này, Sử A đột nhiên xuất hiện, đem Mã Ung dẫn tới nhà tranh bên cạnh. Sử A lấy xuống miếng vải đen che mắt Mã Ung, chấp tay nói: “Mã tộc trưởng, có nhiều đặc tội, xin thứ lỗi. Đại nhân nhà ta đang ở trong nhà tranh đợi, mời ngài vào” .

Mã Ung đi đường núi xa như vậy, thân thể có chút ăn không tiêu.

Hần đứng ở tại chỗ một hồi lâu, chờ tâm tư vững vàng đã, mới bước nhanh vào trong đó.

Vương Xán mặc thô bào vải bố, trên mặt đeo mặt nạ quỷ, không cách nào phân biệt ra là ai.

Trông thấy Mã Ung đi tới, Vương Xán khoát tay nói: “Mã tộc trưởng, mời ngồi. Trong lòng ngươi có nghi hoặc, sau đây chúng ta từ từ nói, nhất định sẽ giải trừ nghi hoặc trong lòng ngươi” .

Mã Ung sau khi ngồi xuống, cao giọng hỏi: “các hạ là người phương nào? ”

Vương Xán cười nói: “ta chỉ là trợ giúp ngươi phục hưng người của Mã gia, có hài lòng chưa? ”

Mã Ung sau khi nghe xong, liền nhíu mày.

Tình cảnh Mã gia gian nan, nhưng thanh thế vẫn còn, khung xương vẫn còn. Mặc dù trước mắt suy sụp, nhưng năm người con của hần đều vô cùng xuất sắc, rất hiểu chuyện, hơn nữa năm người đều đã thanh danh lên cao. Cho dù bây giờ hơi khổ, nhưng chỉ cần hần kiên trì tiếp, Mã gia nhất định có thể hưng thịnh một lần nữa, chứ không phải là dựa vào ngoại lực trợ giúp.

Lúc này Mã Ung đứng lên, âm thanh lạnh lùng nói: “không việc gì lại hiển ân tình, không phải phương gian xảo thì cũng là đạo chính, cáo từ! ”

Hần vô cùng quả quyết, không chút do dự.

Vương Xán thấy Mã Ung cương liệt như vậy, căn bản không chịu giao thiệp với hần, trong lòng trầm xuống. Tộc trưởng Mã gia này thật không dễ đối phó, nhất là người tự mình siêu phàm như vậy, càng khó có thể xử lý. Vương Xán lớn tiếng nói: “Mã tộc trưởng, ngươi không lo lắng mình, không lo lắng cho gia tộc, chẳng lẽ sẽ không lo lắng cho tương lai của con nối dòng sao? ”

Mã Ung sau khi nghe xong, lập tức ngừng lại.

Hần xoay người, hừ một tiếng, nói: “ngươi ngay cả diện mạo cũng không dám lộ ra, có thể có năng lực gì?”

Vương Xán cười to nói: “ta không lộ diện, là vì bảo vệ Mã tộc trưởng. Nếu Mã tộc trưởng trông thấy diện mạo của tại hạ xong, không chỉ bản thân Mã tộc trưởng, ngay cả Mã gia đều có nguy hiểm, vẫn là không nhìn thì tốt hơn” .

Mã Ung lại quát: “Đồ đạo chính! ”

Vương Xán khẽ cười một tiếng, nói: “bất kể có phải là bọn đạo chính hay không, chỉ cần ta có thể giúp ngươi chấn hưng Mã gia, có thể làm cho năm đứa con của ngươi bá được danh sư, vậy là đủ! ”

Mã Ung sau khi nghe xong, chần chờ một phen, lại trở về ngồi xuống.

Hần lần nữa lên tiếng hỏi: “các hạ là người phương nào? ”

Ngữ khí cứng nhắc, còn không có chút biến hóa nào, liền giống như một lão ngoan đồng.

Vương Xán suy nghĩ một lát, quyết định lộ ra một chút, nếu không không dễ ổn định Mã Ung. Hắn trầm giọng nói: “ta là người ở Kinh Châu nước Thục, Mã tộc trưởng vậy liền hiểu rõ trong lòng rồi nhỉ” .

” a! ! ”

Lần này, Mã Ung sợ ngây người, biểu lộ kinh ngạc.

Thật lâu, Mã Ung mới từ trong lúc khiếp sợ hồi phục lại, hỏi: “nếu ngươi là người Thục quốc, sao lại chạy đến Tương Dương, chẳng lẽ không sợ bị Sở vương phát hiện sao? ”

Đột ngột thấy, Vương Xán cảm giác mình đã minh bạch nguyên nhân Mã gia suy bại.

Người trước mắt, quả thực là một con mọt sách, chỉ có thể đọc sách, không thích hợp làm đại sự.

Lời cũng đã nói đến nước này, Mã Ung còn nói những lời nhảm nhí này.

Người như vậy, lại trở thành tộc trưởng Mã gia, Vương Xán cảm thấy đúng là bi ai của Mã gia. So với bọn người Hoàng Thừa Ngạn, Khoái Việt, Bàng Đức Công, Mã Ung quả thực giống như là tiểu hài tử ba tuổi, căn bản không đáng nhắc tới. May mà năm người con của Mã Ung là cổ tiềm lực chất lượng tốt, tương lai nhất định có thể chống đỡ nổi Mã gia, nếu không Mã gia nhất định sẽ suy tàn.

Vương Xán mở miệng nói: “Mã tộc trưởng, ta liền nói thẳng vậy, Thục vương hy vọng Mã gia quy thuận, ngươi có bằng lòng hay không? ”

Mã Ung lắc đầu liên tục không chịu, nói: “không được, không được, việc này rất nguy hiểm. Một khi bị Sở vương phát hiện, Mã gia của ta liền gặp phải tai hoạ ngập đầu” .

Nhất gan! Đầu óc không linh hoạt! Cách nhìn nông cạn!

Vương Xán cảm thấy đây đều là khuyết điểm của Mã Ung, nhưng hắn lại là người thực thành như vậy.

Điểm này, trùng hợp là điều mà Vương Xán thích nhất.

Quan hệ với người như vậy, sẽ không hao phí quá nhiều tâm tư.

Khóe miệng Vương Xán câu dẫn ra một nụ cười, nói: “Mã tộc trưởng, lo lắng của ngươi hoàn toàn không cần thiết. Thứ Thục vương cần không phải là người ở giữa làm khó dễ, cũng không cần người phá gia đình ra tập kích Sở quân, cũng không cần người dẫn người đi lừa mở cửa thành. Chờ sau khi quân Thục phá thành, Mã gia các người có thể dẫn đầu quy thuận quân Thục, hơn nữa hiệp trợ quân Thục ổn định cục diện, trấn an nhân tâm, như vậy là đủ rồi. Đương nhiên, nếu trong thành xảy ra nội loạn, người có đảm lược thì cũng có thể trợ giúp Thục vương làm một số chuyện, nhìn tình huống cá nhân người mà định ra” .

Mã Ung sau khi nghe xong, cảm thấy đây hoàn toàn miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Sau khi thành phá, Lưu Biểu liền bại chắc rồi.

Khi đó hắn dẫn đầu quy thuận, cũng là hợp tình lý, không có nguy hiểm gì.

Về phần chuyện khác, Mã Ung không hề để ở trong lòng.

Mã Ung lập tức gật đầu nói: “tốt, chỉ cần quân Thục phá thành, Mã gia ta nguyện ý là người đầu tiên quy thuận quân Thục, hơn nữa hiệp trợ quân Thục ổn định trị an, trấn an bách tính” .

Dừng một chút, Mã Ung lại hỏi: “ngươi nói để con của ta bái được danh sư, việc này có giữ lời không? ”

Chuyện này, mới là điều Mã Ung quan tâm nhất.

Hắn có thể chán nản chán chường, nhưng chỉ cần con của hắn có tiền đồ tốt, Mã gia nhất định tái hưng.

Vương Xán gật đầu đáp ứng, cười nói: “Mã tộc trưởng cứ việc yên tâm, năm người con của ngươi vốn là lương tài mỹ ngọc, sau khi được danh sư tạo hình, nhất định sẽ tỏa ánh sáng chói mắt. Chờ sau khi Thục quân chiếm được Tương Dương, ta sẽ an bài năm người con của ngươi đi thành đô, bái bọn người Tư Mã Huy cùng Bàng Đức Công làm thầy, ngươi xem coi thế nào? ”

Mã Ung nhú mày, hỏi: “Cần đợi hạ Tương Dương sao? ”

Vương Xán nói: “nếu Mã tộc trưởng nóng vội, có thể đưa bọn họ đưa đến thành đô, ta sẽ câu thông với người thành đô, an bài bọn họ nhập học, đi theo bọn người Bàng Đức Công học tập” .

Mã Ung suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Quên đi, chờ phá Tương Dương rồi nói” .

Vương Xán đưa tay lấy một tờ giấy từ bên cạnh, trên mặt viết chuyện Mã gia quy thuận quân Thục. Vương Xán đưa cho Mã Ung, nói: “Mã tộc trưởng, ký một chữ, ấn một cái, chuyện này liền xong” .

Chỉ cần ấn một cái, Mã Ung liền dính vào quan hệ với Thục quốc, gắn nhãn Thục quốc lên.

Mã Ung chần chờ một chút, cầm lấy bút lông ghi tên dưới thẻ tre, rồi lại ấn tay lên.

Chợt, Mã Ung chấp tay nói: “chuyện đã hoàn thành, Ung cáo từ. Với thủ đoạn của người, muốn truyền tin cho ta cũng rất dễ dàng, nếu có chuyện, có thể truyền tin vào trong tay của ta, Ung sẽ làm hết sức” .

Vương Xán vỗ vỗ tay, hô: “tiễn khách! ”

Sử A lập tức đi tới, sau đó tiễn Mã Ung xuống Lộc Môn sơn. Sau khi Sử A trở về, hỏi: “chủ công, kế tiếp nên chiêu dụ nhà nào? Là Tập gia hay là hai nhà còn lại? ”

Vương Xán nói: “từ dễ vào khó, thông báo cho Tập gia trước đi. Có điều đừng gấp, đợi cách vài ngày nữa, nếu không thường xuyên có người tới Lộc Môn sơn dạo chơi, rất dễ bị người ta phát hiện” .

” dạ! ”

Sử A gật đầu đáp ứng, sau đó xoay người rời đi.

972. Chương 974: Lưu Bị Gặp Gia Cát

Long Trung, đã xanh um tươi tốt, vạn vật đầy sức sống.

Nhưng trong nhà tranh, lại chỉ còn lại Gia Cát Lượng cùng với thư đồng của hắn, có vẻ hơi trống trải. Năm trước Chư Cát Cẩn mang theo gia quyến đi Giang Đông, năm sau Gia Cát Quân cũng rời đi. Tuy rằng trong lịch sử Gia Cát Lượng lực áp hai người Chư Cát Cẩn và Gia Cát Quân, nhưng Chư Cát Cẩn và Gia Cát Quân cũng không yếu, đều có suy nghĩ riêng của mình.

Như thế, ba huynh đệ không tập hợp, mà phân tán ra.

Ngày qua trời lặn, sắc trời triệt để đen lại.

Cảnh tượng chung quanh Long Trung, đã đen kịt một mảnh, không nhìn rõ được tình huống chung quanh.

Lúc này, bách tính trong nhà đều thấp đèn.

Nếu không có đuốc, sẽ không thấy rõ đường phía trước. Nhưng cho dù như thế, ngoài nhà tranh của Gia Cát Lượng lại có hai vị khách nhân tới. Hai người này nương theo ngọn đèn dầu, chậm rãi đi đường. Một người trong đó hai tay thon dài, dắt ngựa chậm rãi hành tẩu, tựa hồ rất không quen đi đường ban đêm, hắn mặc một bộ trường bào màu đen, đầu đội mũ cao, không cách nào nhìn rõ ràng tướng mạo.

Người bên cạnh cũng dắt ngựa hành tẩu, nhưng hắn dường như đi quen đường ban đêm, hơn nữa rất quen thuộc tình huống chung quanh.

Người này không phải là ai khác, chính là Tôn Kiên ở Tương Dương.

Ngày xưa, Tôn Kiên hỏi thăm Thái Mạo, lại bị Thái Mạo cự tuyệt ngoài cửa, sau đó đi hỏi thăm Hoàng Thừa Ngạn, lại bị cự tuyệt ngoài cửa.

Tuy là như thế, Tôn Kiên vẫn không nổi giận, lại hỏi thăm huynh đệ Khoái thị.

Cuối cùng, vẫn là bị cự tuyệt ngoài cửa, không gặp được hai người. Gặp phải tình huống như vậy, trong lòng Tôn Kiên suy nghĩ một phen, bỏ đi suy nghĩ hỏi thăm thế tộc Kinh Châu, cũng bỏ đi suy nghĩ hỏi thăm quan viên trọng yếu dưới trướng Lưu Biểu, ngược lại đi hỏi thăm một số người nhân văn đã hạc lại hơi có danh tiếng.

Ban đầu hắn không biết Gia Cát Lượng, mà lại nghe được hành tung của Thôi Châu Bình.

Tôn Kiên thiện đàm, hơn nữa làm việc vô cùng có chừng mực.

Hắn hỏi thăm Thôi Châu Bình, sau khi nói chuyện với Thôi Châu Bình, chiếm được thiện cảm của Thôi Châu Bình. Tôn Kiên lại thuyết phục Thôi Châu Bình, thỉnh Thôi Châu Bình xuất sĩ phụ tá Lưu Bị, mặc dù Thôi Châu Bình không muốn xuất sĩ, nhưng lại đề cử Gia Cát Lượng cho Tôn Kiên. Bởi như vậy, Gia Cát Lượng mới tiến vào trong tầm mắt của Tôn Kiên.

Ban đầu, Tôn Kiên đi hỏi thăm Gia Cát Lượng, liên tục quảng thiếp báỉ phỏng ba lần, đáng tiếc Gia Cát Lượng không trong ở nhà, không nhìn thấy Gia Cát Lượng, chỉ đành để lại thiếp báỉ.

Cuối cùng Tôn Kiên nhận được tin tức nói Gia Cát Lượng đã trở lại, lập tức truyền tin cho Lưu Bị.

Trong thư Tôn Kiên nói tìm được tuyệt thế hiền tài, thỉnh Lưu Bị lập tức trở về.

Về phần Gia Cát Lượng có thật sự là tuyệt thế tài hoa hay không, Tôn Kiên quả thật không biết, bởi vì hắn chưa từng gặp qua Gia Cát Lượng, càng chưa từng nói chuyện với nhau. Có điều thông qua người chung quanh đề cử, lại thông qua một loạt chuyện Tôn Kiên nghe được, Tôn Kiên cảm thấy hắn là không tệ.

Cho nên, Tôn Kiên thận trọng mời Lưu Bị tới.

Người bên cạnh Tôn Kiên, chính là Lưu Bị.

Bởi vì Lưu Bị nhận được mệnh lệnh của Lưu Biểu, phải suất lĩnh đại quân đi trước ngăn chặn quân Thục, nhưng Lưu Bị có ý nghĩ riêng của mình, cũng không nguyện ý bị sai khiến Lưu Biểu.

Lưu Bị bảo Giản Ung chủ trì cục diện, sau đó mang theo số ít binh sĩ, lén lút trở về Tương Dương.

Chính vì như thế, Lưu Bị và Tôn Kiên mới chạy đến lúc bầu trời tối đen, để tránh hành tung bị bại lộ.

Tôn Kiên dắt ngựa, nói: “chủ công, ngài cẩn thận một chút, nơi này là chốn hoang vu, không tiện hành tẩu” .

Lưu Bị nói: “Công Hữu, ta trước kia gia cảnh bần hàn, dựa vào việc bán giấy rơm mà sống, hơn nữa thường xuyên đi đốn củi trong núi, đường đi đã nhiều. Đường như vậy, chỉ là chuyện thường ngày, người yên tâm đi” .

” ôi! ! ”

Vừa nói xong, thân thể Lưu Bị nghiêng một cái, chân treo một cái, đầu đến độ Lưu Bị nghe răng trợn mắt.

Tôn Kiên cách Lưu Bị rất gần, vội đưa tay đỡ lấy Lưu Bị, nói: “chủ công, trời quá tối, hơn nữa đường lại khó đi, ngài cẩn thận một chút, chúng ta sắp tới rồi” .

Lưu Bị dùng sức bóp chân, một hồi lâu mới khôi phục lại.

Hai người hai ngựa, chậm rãi đi về phía nhà tranh của Gia Cát Lượng.

Hai người đi đến nhà tranh, Lưu Bị mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôn Kiên đem ngựa đặt ở bên cạnh, đi ra phía trước, gõ vang cửa phòng.

Chỉ chốc lát sau, một thị đồng vội vã chạy tới mở cửa, thò đầu ra đánh giá một phen, ánh mắt lộ ra vẻ mơ hồ, nhỏ giọng hỏi: “các người tìm ai? ”

Lưu Bị tiến lên một bước, chấp tay nói: “thỉnh cầu Tiểu ca thông truyền cho Gia Cát tiên sinh, nói Trác quận Lưu Bị tới chơi! ”

Thị đồng nói: “các người chờ một chút! ”

” Rầm! ! ”

Nói xong, tiểu đồng đóng cửa lại, sau đó trở vào trong nhà tranh.

Không lâu sau, tiểu đồng nhanh chóng đi ra ngoài, khoát tay nói: “đi theo ta, đầu tiên nói trước, mặc dù ta cho các người tiến vào nhà tranh, nhưng tiên sinh nhà ta còn đang ôn tập công khóa, không cho phép quấy rầy, nếu không ta đem các người đuổi ra ngoài” .

Lúc nói, thị đồng mang theo Lưu Bị và Tôn Kiên tiến vào trong nhà tranh.

Lưu Bị giao ngựa cho Tôn Kiên, đi vào trong nhà tranh.

Lúc này, Gia Cát Lượng đang đọc sách. Hắn mặc một kiện trường bào màu trắng trên người, đầu đội khăn quăn, trong tay cầm một cái thẻ tre, đang tại tinh tế nghiền ngẫm. Lưu Bị đứng ở ngoài cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy Gia Cát Lượng bộ dạng mày kiếm mắt sáng, mặt như quan ngọc, quả nhiên là phong thần tuấn lãng, người trong thần tiên.

Lưu Bị thấy vậy, trong lòng lập tức cảm thấy lưu Tôn Kiên lại là một quân cờ cực hay.

Tôn Kiên dần xếp ngựa xong, đi tới đứng ở bên cạnh.

Hai người đợi hơn nửa canh giờ, nhưng Gia Cát Lượng dường như vẫn còn đắm chìm ở trong biển sách, không phát hiện ra hai người.

Hắn vận người hai cái, nói: “chủ công. ” .

Tôn Kiên vừa mở miệng nói chuyện, Lưu Bị liền đưa tay ngăn lại, khẽ lên tiếng: “Công Thai bỏ ta mà đi, hôm nay trong quân không có quân sư tính kế, cho dù binh sĩ dũng mãnh, nhưng không có người bày mưu tính kế, thì cũng không được. Bây giờ có một đại hiền đang ở trước mắt, há có thể tùy ý mạo phạm, chúng ta cứ lắng lắng chờ, không nên gấp” .

Lưu Bị này, lòng dạ cực thâm, hơn nữa vô cùng có tính nhẫn nại.

Mặc dù Hấn chán nản, nhưng vẫn là vương giả một phương, có thể lập tức thông báo cho Gia Cát Lượng. Nhưng, Lưu Bị vẫn bình tĩnh, không hề lên tiếng nói chuyện, có vẻ vô cùng kiên nhẫn.

Lại thêm, trong nội tâm Lưu Bị cho rằng Gia Cát Lượng có thể biết bọn họ tới rồi, mà Gia Cát Lượng còn đang đọc sách, có thể là cố ý khảo nghiệm hấn, cho nên cho dù như thế nào Lưu Bị cũng sẽ không quấy rầy Gia Cát Lượng sớm. Trong lòng của hấn là nghĩ như vậy, nhưng lại không nói như vậy, mà lại thay đổi giọng điệu, nói là không thể quấy nhiễu Gia Cát Lượng.

Tôn Kiên sau khi nghe xong, liền không nói gì nữa.

Hai người liền đứng như vậy, không ngờ đứng hơn hai canh giờ. Lúc này, rất nhiều bách tính đều đã chìm vào giấc ngủ, chung quanh càng tối đen, nhìn không thấy bất kỳ quang cảnh gì.

Trong phòng, khóe miệng Gia Cát Lượng nhếch nở nụ cười, rốt cuộc đọc xong sách.

Hấn để xuống từ từ, đứng lên duỗi lưng một cái.

Gia Cát Lượng thân cao tám thước, hơn nữa bộ dạng suất khí, lúc này vừa đứng lên, quả thực là tất cả tiêu điểm đều hội tụ ở trên người của hấn, khiến người ta tấm tắc ngợi khen.

Lưu Bị thu vào trong mắt, trong lòng càng nóng lên, cảm thấy nhất định phải thu Gia Cát Lượng về để mình dùng.

Tinh thần Lưu Bị chấn động, nhìn Tôn Kiên căn dặn: “Công Hữu, người ở trong nhà tranh đợi ta” .

Sau khi nói xong, Lưu Bị sải bước, vui sướng đi vào thư phòng của Gia Cát Lượng. Đi vào trong thư phòng, Lưu Bị lập tức chấp tay bái nói: “Hấn thất mật trụ, Trắc quận Lưu Bị, nghe qua đại danh của tiên sinh, như sấm bên tai. Công Hữu ba lượt bái kiến, không thể nhìn thấy phong thái của tiên sinh, hôm nay Bị cùng Công Hữu đến đây thăm hỏi, có thể nhìn thấy phong thái của tiên sinh, thật là may mắn, may mắn!”

Gia Cát Lượng lập tức chấp tay nói: “Thôn phu sơn dã Gia Cát Lượng, ra mắt Hán vương” .

Nhất cử nhất động của hấn, đều rất có lễ tiết, làm cho người ta có một loại cảm giác mưa thuận gió hoà.

Lưu Bị chấp tay trả lễ, nói: “thường nghe Hoàng Thừa Ngạn, Thôi Châu Bình nói tiên sinh đại tài, có khả năng giúp đỡ thiên hạ, có tài phục hưng Hán thất, xin tiên sinh dạy bảo” .

Gia Cát Lượng lắc đầu nói: “Lượng và Hoàng lão tiên sinh, Thôi Châu Bình giao hảo, được hai người nói ngọt, đảm đương không nổi sự thật” .

Lưu Bị suy nghĩ một lát, hỏi thẳng vào vấn đề: “tiên sinh, hôm nay Vương Xán lại cầm giữ triều cương, không lập tân chủ, khiến giang sơn Hán thất nghiêng sứt. Bị không biết tự lượng sức mình, muốn giúp đỡ Hán thất, trọng chấn uy danh Hán thất ta, thỉnh tiên sinh vui lòng chỉ giáo” .

Gia Cát Lượng cảm lấy quạt lông ngỗng để ở một bên, quạt hai cái, sau đó trầm giọng nói: “Hán vương mất đi Dự Châu và Dương Châu, chỉ có thể tá túc ở Kinh Châu, đã không còn đất dung thân. Lại thêm phía tây căn cơ của Vương Xán thâm hậu, có được binh giáp hơn mười vạn, còn có vô số mãnh tướng và mưu thần; phía nam có Tôn Kiên chăm lo việc nước, chiếm được nơi hiểm yếu; phương bắc lại có kiêu hùng Tào Tháo, Hán vương có thể làm gì? ”

Lưu Bị vừa nghe, liền bi ai, nghẹn ngào nói: “Bị mưu mẹo thiên cận, mất đi Dương Châu cùng Dự Châu, lại tổn binh hao tướng, đã khó có thể nghĩ kế, khẩn cầu tiên sinh chỉ giáo” .

Lúc nói, Lưu Bị cúi người cúi đầu, bái Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng vội đưa tay nâng Lưu Bị dậy, nói: “Hán vương đừng như vậy, xin nghe Gia Cát một lời” .

Lưu Bị mừng rỡ, vội ngồi nghiêm chỉnh, nghe Gia Cát Lượng nói chuyện.

973. Chương 975: Gia Cát Mưu Đồ Bí Mật Kinh Châu

Gia Cát Lượng bưng chén trà đặt ở trên bàn án lên, hớp một ngụm trà nóng, chậm rãi nói: “thế gian hiện giờ, loạn chiến liên miên, chư hầu nổi lên bốn phía, là đại tranh chi thế điển hình” .

Nhưng Vương Xán chiếm Ích Châu đã thành khí hậu, không thể địch lại được. Các đại chư hầu thiên hạ, cơ hồ khó có thể một mình chống lại Vương Xán, chỉ có mời chúng chư hầu, dùng mưu hợp tung, lực địch Vương Xán, mới có một đường sống” .

Lúc này Lưu Bị hỏi: “tiên sinh, đại thế như thế, Bị nên làm như thế nào? ”

Lời nói vừa rồi của Gia Cát Lượng quả xa rộng, chỉ là phương hướng quá lớn, nên cụ thể vào bản thân Lưu Bị lại không có bất kỳ tác dụng gì.

Chỉ có sự phát triển của bản thân, mới là điều mà Lưu Bị quan tâm nhất.

Gia Cát Lượng phẩy nhẹ quạt lông, cười nói: “Hán vương thống trị Dự Châu, Dương Châu, nhân đức vì dân, nhân nghĩa trải rộng ở bách tính hai châu, lòng dân quy phục. Cho dù Tào Tháo phát binh chiếm được Dự Châu cùng Dương Châu, nhưng Tào Tháo không được lòng dân, luôn mong ngài giết về. Chỉ cần Hán vương vung tay lên, suất binh giết về, nhất định thế như chẻ tre, đánh đâu thắng đó” .

Lưu Bị sau khi nghe xong, lòng mày hơi chau lại.

Mặc dù hấn xuất thân bản hàn, nhưng cũng bái Lữ Thực làm thầy, học rất nhiều thứ. Hấn không phải không hiểu quân sự, ngược lại vô cùng tinh thông quân sự, hiểu được cách hành quân bày trận.

Nhưng, lời của Gia Cát Lượng lại có hơi không thực tế.

Hấn thống trị Dương Châu và Dự Châu, đúng là lòng dân quy phục, nhưng có thể giết về được sao? Hiển nhiên là không thể nào. Tào Tháo đánh bại Viên Thiệu, binh tướng hơn mười vạn, thực lực hùng hậu, hơn nữa văn thần võ tướng dưới trướng Tào Tháo cũng vô cùng lợi hại.

Lưu Bị so với Tào Tháo, còn kém xa.

Chỉ tính trước mắt mà nói, Lưu Bị chỉ có Tôn Kiên và Giản Ung cùng Trương Phi, những người còn lại căn bản không thành tật.

Về phần Trần Cung, đi theo hấn không bao lâu liền bị Vương Xán bắt.

Trái lại tình huống của Tào Tháo, dưới trướng có mãnh tướng như Lý Điển, Vu Cầm, Trương Cáp, Cao Lãm, Nhạc Tiến, Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, lại có mưu sĩ tài trí cao tuyệt như Tuân Úc, Lưu Diệp, Trần

Quần, Mãn Sủng, Mao Giới. Thực lực Tào Tháo cường hãn như thế, Lưu Bị căn bản không có vốn giết về, nói giết về quả thực là nực cười.

Lưu Bị trực tiếp hỏi: “tiên sinh, Bị tướng ít binh hẹp, tướng chỉ một người, binh chỉ hơn vạn, như thế nào địch nổi Tào Tháo? ”

Hắn cũng không có bất kỳ giấu diếm gì, trực tiếp nói ra.

Những lời này, nhất định phải nói rõ ràng, cũng nhất định phải giải quyết tốt.

Gia Cát Lượng thông dong tự tin, không nhanh không chậm nói: “Hán vương, ngài chẳng lẽ đã quên còn có đất Kinh Châu sao? Lưu Biểu là chó giữ nhà, vô lực trú đóng ở Kinh Châu. Chỉ cần Hán vương chiếm được đất Kinh Châu, nuôi tinh binh, tích trữ mãnh tướng, thu hiền tài, nhất định có thể tái tạo ra một nhóm quân tinh nhuệ” .

Dừng một chút, Gia Cát Lượng nói tiếp: “có Kinh Châu, Hán vương lại kết minh với Tôn Ngô, mượn binh lực của Tôn Ngô chống đỡ quân Thục. Đồng thời, thừa dịp Tào Tháo tiến binh giải quyết Viên Thiệu, một kích đoạt lại Dự Châu và Dương Châu. Chờ Hán vương có được ba đất Kinh Châu, Dự Châu và Dương Châu, liền có cơ hội phục hưng Hán thất” .

Lưu Bị hạ thấp giọng, trầm giọng hỏi: “tiên sinh, Sở Vương vẫn còn, làm sao mưu đồ được Kinh Châu? Hơn nữa Tào Tháo và Tôn Kiên đều dẫn binh tới chống đỡ quân Thục, hai quân đã tiến vào Kinh Châu, chúng ta sao có cơ hội? ”

Gia Cát Lượng tràn đầy tự tin nói: “Hán vương à, Lưu Biểu tuổi già thể yếu, thân chứa tật bệnh. Hơn nữa thể cục Kinh Châu mờ mịt, Lưu Biểu trong ngoài lo lắng, thân thể chắc chắn không chịu nổi. Lượng vào buổi đêm xem thiên tượng, dự đoán Lưu Biểu ở tại nhân thế không lâu nữa. Lưu Biểu vừa chết, Kinh Châu tất nhiên nội loạn, Hán vương lại lãnh binh tiến vào Kinh Châu, ổn định thể cục, đây là cơ hội của Hán vương” .

Lúc nói chuyện, Gia Cát Lượng phẩy nhẹ quạt lông, trong mắt hiện lên ý lạnh.

Lưu Biểu, chỉ là một khối đá dưới chân mà thôi.

Lưu Bị sau khi nghe xong, liền thở hắt ra một hơi. Hắn nhìn Gia Cát Lượng, trong lòng bán tín bán nghi, có hơi không chắc chắn, vì trước đó không lâu Lưu Bị mới nhìn thấy Lưu Biểu, cảm thấy thân thể của Lưu Biểu vẫn còn tạm.

Trong thời gian ngắn, Lưu Biểu chắc chắn sẽ không qua đời.

Chẳng lẽ, Lưu Biểu thật sắp chết?

Tình huống như vậy, khiến trong lòng Lưu Bị rất khó xử.

Nhưng Lưu Bị lưu lạc ở Kinh Châu, đã là chó nhà có tang, đến tình trạng sơn cùng thủy tận, ngoại trừ tin tưởng dự đoán của Gia Cát Lượng, không có lựa chọn nào khác. Lưu Bị hít sâu một hơi, chấp tay bái nói: “tiên sinh trí sâu như biển. Mặc dù Bị danh kém đức mỏng, nhưng xin tiên sinh lấy bách tính thiên hạ làm trọng, trợ giúp Lưu Bị một tay, trả lại cho bách tính thiên hạ một bầu trời sáng sủa” .

Gia Cát Lượng lúc này chối từ, lắc đầu nói: “Lượng tuy có đoán trí, nhưng cũng chỉ là thôn phu sơn dã, nhân tản lưỡi biếng, chỉ sợ không thể phụng mệnh, xin Hán vương hiểu cho” .

Tuy rằng Gia Cát Lượng đã có suy nghĩ xuất sĩ cho Lưu Bị, nhưng hắn lại chối từ một phen. Trong lịch sử, Tào Phi bức bách Lưu Hiệp nhường ngôi, từng có một quá trình ba nhường ba ép, rất phức tạp, khiến Lưu Hiệp rất khó khăn, nhìn mặt ngoài đối trá vô cùng, nhưng vì biểu hiện ra ý chí khiêm tốn, cuối cùng Tào Phi mới được Lưu Hiệp nhường ngôi.

Gia Cát Lượng ra vẻ chối từ như vậy, cũng là để biểu hiện ra mặt khiêm tốn của hắn. Có lẽ làm như vậy rất đối trá, nhưng đại số mọi người đều như thế, là một loại lễ nghi rất nhiều người đều cam chịu.

Lưu Bị vừa nghe, liền biết có trá.

Nhưng hốc mắt Lưu Bị lại đỏ lên, thanh âm nghẹn ngào, xá dài nói: “tiên sinh không ra, lê dân bách tính trong thiên hạ nên làm cái gì bây giờ? giang sơn bốn trăm năm của Hán thất nên làm cái gì bây giờ đây? Khẩn cầu tiên sinh xuất sơn, giúp đỡ Hán thất, cứu vớt lê dân bách tính” .

Lưu Bị nói rất khẩn thiết, vô cùng chân thành.

Gia Cát Lượng do dự chỉ chốc lát, sau đó chấp tay nói: “Nếu Hán vương không chê, Lượng nguyện làm thân chó ngựa” .

Lúc nói, Gia Cát Lượng khom người cúi đầu với Lưu Bị, biểu lộ là bản thân đã quy thuận Lưu Bị.

Chợt, Gia Cát Lượng cúi đầu bái nói: “Lượng, bái kiến chủ công! ”

Lưu Bị xin vui mừng, lập tức đưa tay đỡ Gia Cát Lượng dậy, cao giọng hỏi: “tiên sinh, chúng ta muốn mưu đoạt Kinh Châu, nhưng hơn vạn binh sĩ dưới trướng của ta còn đang ở tiền tuyến chống đỡ quân Thục, không cách nào điều trở về, chúng ta cũng không đủ binh lực chấn nhiếp, cho dù tiến vào thành Tương Dương, cũng không cách nào ổn định cục diện, uy hiếp bọn đạo chích” .

Gia Cát Lượng cười hỏi: “chủ công có biết lúc Đồng Trác vừa chiếm lĩnh Lạc Dương, làm sao ổn định cục diện không? ”

Lưu Bị nói: “Đồng Trác tàn bạo, bách quan không dám phản kháng” .

Gia Cát Lượng lắc đầu nói: “ngày xưa Đồng Trác suất lĩnh đại quân tiến vào Lạc Dương, nhưng đến Lạc Dương chỉ là quân tiên phong, đại quân ở phía sau, binh lực không đủ. Đồng Trác vì ổn định cục diện, ban ngày bảo quân tiên phong vào thành, đợi ban đêm thì lại để cho quân tiên phong bí mật rời khỏi thành Lạc Dương. Ngày thứ hai lại để cho quân tiên phong vào thành, buổi tối lại để cho bọn họ lặng lẽ rời khỏi. Lặp lại như thế, quan viên bách tính trong thành đều tưởng rằng đại quân của Đồng Trác cuộn cuộn không ngừng, không thể ngăn cản. Chờ sau khi đại quân của Đồng Trác đến, bọn quan viên có phát hiện cũng không làm nên chuyện gì nữa” .

Ánh mắt Lưu Bị sáng lên, nói: “tiên sinh, ý của ngươi là điều một bộ phận tinh binh bí mật trở về” .

Gia Cát Lượng nói: “chủ công anh minh, đại quân ở phía trước chống đỡ Thục quân, không thể nào mang về toàn bộ, cho nên chỉ có thể điều một bộ phận tinh binh trở về Tương Dương. Chờ Lưu Biểu chết bệnh, chủ công lập tức mang binh giết vào thành Tương Dương, ổn định cục diện. Cục diện của Tương Dương tương tự với tình huống của Đồng Trác, nhưng cũng không giống, chỉ cần chủ công đăng vị, hết thảy đều sẽ thuận theo tất nhiên. Đến lúc đó chủ công lại lôi kéo bọn người Khoái Việt, Thái Mạo, sau đó chinh biên binh sĩ, ổn định cục diện Tương Dương, rồi lại liên hợp với đại quân của Tào Ngụy và Tôn Ngô, nhất định có thể đứng vững gót chân” .

Trong lòng Lưu Bị sục sôi bành trướng, chấp tay nói: “hết thảy, đều dựa vào tiên sinh mưu tính” .

Chợt, Lưu Bị nói: “tiên sinh, ta còn phải đi tọa trấn tiền tuyến, cho nên để Tôn Kiên lại cho người sai khiến, một phần binh sĩ mang tới cũng cho người sử dụng” .

Gia Cát Lượng lắc đầu nói: “chủ công, tiền phương có Tam Tướng quân chủ trì quân sự, lại có Trương Duẩn và Văn Sính phân biệt trấn thủ, tạm thời vẫn có thể ổn định cục diện, ngài chỉ cần cáo bệnh không ra, liền có thể che dấu tung tích. Chuyện cần hiện giờ, là lập tức điều động một bộ phận đại quân trở về Tương Dương, chờ Lưu Biểu qua đời” .

Lưu Bị nghe Gia Cát Lượng đề cập tới việc Lưu Biểu sắp chết, nhin không được hỏi: “tiên sinh, thân thể Lưu Biểu mặc dù có bệnh, nhưng khi nhìn bên ngoài lại không giống như là người sắp chết. Cho dù Lưu Biểu sắp chết, chúng ta cũng không cách nào xác định thời gian” .

Gia Cát Lượng thần thần bí bí nói: “chủ công yên tâm, ngày tinh binh của ngài đến Tương Dương, chính là lúc Lưu Biểu qua đời” .

Lưu Bị hỏi: “Thật sao? ”

Gia Cát Lượng khẽ cười nói: “tất nhiên là như thế! ”

Lưu Bị cười ha hả, lớn tiếng nói: “tốt, liền dựa vào lời của tiên sinh, ta liền tạm thời tiếm phục ở Tương Dương. Ta bái tiên sinh làm quân sư tướng quân, nắm toàn bộ quân chính đại sự, chờ sau khi chiếm được Tương Dương, lại khắc ấn thụ” .

Gia Cát Lượng chấp tay nói: “đa tạ chủ công! ”

Hai người tiếp tục thương lượng chuyện khác, một mực thấp đuốc soi đêm đen.

Về phần Tôn Kiên, sớm đã bị Lưu Bị vút lên chín tầng mây.

974. Chương 976: Khiêu Động Kinh Tương Thế Tộc

Trời sáng khí trong, gió mát hiu hiu, vô cùng thích hợp du lịch.

Lộc Môn sơn nghênh đón tộc trưởng Tập gia, người này tên là Tập Trinh, tuổi cũng không lớn, vừa mới hơn hai mươi, so với Vương Xán còn nhỏ hơn một chút.

Tập Trinh mặc một bộ áo bào trắng, đầu đội mũ dài, eo quấn ngọc đai, tay áo bông bành, có vẻ thanh nhã cao thượng.

Hắn ngồi nghiêm chỉnh, lộ vẻ vô cùng nghiêm túc.

Vương Xán vẫn là bộ dáng hóa trang kia, mặc thô bào vải bố, trên mặt đeo mặt nạ quý, không có nửa điểm biến hóa. Hai tay Tập Trinh đặt ở trên đầu gối, mở miệng hỏi: “các hạ là ai, tới tìm ta có chuyện gì? ”

Vương Xán cười nói: “gọi Tập tộc trưởng tới, là định tặng Tập tộc trưởng một trận phú quý, không biết Tập tộc trưởng có nguyện ý không? ”

Tập Trinh nghe xong, trong mắt lóe tinh quang.

Hắn mới hơn hai mươi, cho dù thiếu niên lão thành, thành thực đến sớm, nhưng vẫn muốn chấn hưng Tập gia.

Nhưng tình huống Kinh Châu trước mắt là Thái gia và Khoái gia độc đại, về phần Hoàng gia cùng Bàng gia, đều ẩn vào sơn dã, cũng không đứng ra công khai, cho nên bên ngoài là cục diện Khoái gia và Thái gia cầm giữ. Tập Trinh cũng muốn nhập sĩ làm quan, cũng muốn đem Tập gia phát dương quang đại, làm rạng rỡ tổ tông, nhưng có Thái Mạo và huynh đệ Khoái thị ở phía trước, hắn không thể nào thay thế ba người.

Cho dù Tập Trinh lựa chọn xuất sĩ, chắc chắn cũng sẽ bị áp chế, cho nên vẫn chưa xuất sĩ.

Tuy là như thế, cũng không đại biểu Tập Trinh nguyện ý giữ trầm mặc.

Hắn là chủ một nhà, nhất cử nhất động đều liên quan đến vận mệnh của Tập gia. Không chỉ như thế, Tập gia từ trên xuống dưới mấy trăm miệng ăn, đều cần một mình Tập Trinh duy trì lấy, đây là một chuyện rất gian nan.

Cho nên, Tập Trinh luôn có một khẩu hùng tâm tráng chí.

Vương Xán đánh giá cẩn thận Tập Trinh, trên mặt lộ ra nụ cười.

Tập gia, hắn là càng dễ vào tay hơn so với Mã gia.

Sau khi Tập Trinh trầm mặc một hồi, mới mở miệng nói: “các hạ hẹn ta tới Lộc Môn sơn tương kiến, ta lại ngay cả các hạ là ai cũng không biết, không biết các hạ tặng ta một hồi phú quý như thế nào? ”

Vương Xán cười tủm tỉm hỏi: “Tập tộc trưởng thấy Thục vương như thế nào? ”

Mày kiếm của Tập Trinh nhướng lên, con mắt nhìn chằm chằm Vương Xán, hỏi gần từng chữ: “ngươi là người của Thục vương? ” Tập Trinh cũng là người thông minh, lập tức đã minh bạch mấu chốt trong đó.

Cái gọi là một hồi phú quý, không thể nghi ngờ là nương tựa Thục vương.

Muốn phú quý, thì cần phải đánh cược tính mệnh mới được.

Vương Xán cười mỉm nhìn chăm chăm Tập Trinh, tán thán nói: “Tập tộc trưởng chỉ một điểm liền nhìn thấu, khiến người ta bội phục” .

Tập Trinh nói: “Nếu góp sức cho Thục vương, cần làm chuyện gì? ”

Tập Trinh nói chuyện rất dứt khoát, không có không quả quyết giống Mã Ung.

Vương Xán không sót ruột, hỏi ngược lại: “Tập tộc trưởng, người quả thật nguyện ý quy thuận Thục vương sao? Chuyện này là đại tiền đề, nếu không ta không thể nào để người làm việc được, cũng không thể nào để người tiếp xúc cơ mật, nếu không đến lúc đó người lâm trận đổi ý, há không phải là khiến bố trí của ta thất bại, rầu rĩ một trận sao” .

Tập Trinh nói: “nếu ta đã đáp ứng lại đổi ý, vậy thì thế nào? ”

Vương Xán lạnh lùng nói: “đáp ứng lại đổi ý, gánh chịu chính là lửa giận của Thục vương, một Tập gia, chỉ sợ chịu không nổi” .

Tập Trinh đối chọi gay gắt nói: “Nếu người bị giết rồi, ai có thể biết được? ”

Vương Xán lập tức phản bác nói: “ta chỉ là một tiểu đầu mục phụ trách chuyện Tương Dương, người giết ta, thì sau đó cũng sẽ có những người khác tiến vào chiếm giữ Tương Dương. Người giết người tới sau rồi, vẫn sẽ có người tới cuộn cuộn không ngừng. Nhưng người của Tập gia lại không chịu được, chết một người liền giết một người, nhất là Tập tộc trưởng nếu bị giết, tổn thất liền lớn, cho nên xin Tập tộc trưởng suy nghĩ kỹ càng, lên thuyền của Thục vương liền không xuống nổi, không thể đổi ý” .

Tập Trinh nghe vậy, biến sắc.

Nếu góp sức Thục vương Vương Xán, ý nghĩa là đi trên một con đường nguy hiểm, chuyện này phải suy nghĩ thật kỹ.

Nhưng Tập Trinh đã sớm suy nghĩ cẩn thận, hẳn vẫn luôn không xuất sĩ, không phải là không có phương pháp, mà là do không vừa mắt Lưu Biểu, lại thêm có bọn người Khoái Việt ở trước, cho nên không xuất sĩ.

Hôm nay người của Thục vương chủ động tìm tới cửa, cho Tập Trinh cơ hội, cũng cho Tập gia cơ hội.

Quân Thục danh chấn thiên hạ, không thể ngăn cản.

Tập gia đầu phục Vương Xán, nhất định có thể quật khởi. Những ý nghĩ này chuyển động không ngừng ở trong đầu Tập Trinh, rất nhanh liền suy nghĩ cẩn thận mấu chốt trong đó.

Tập Trinh ôm quyền nói: “ta đã suy nghĩ kỹ càng, nguyện ý quy thuận Thục vương, vĩnh viễn không phản bội” .

Vương Xán vỗ tay cười nói: “tốt, không hổ là chủ công môn nhân của Tập gia, đủ dứt khoát, đủ quyết đoán, đây mới là người làm đại sự. Hy vọng sau này lúc cộng sự với Tập tộc trưởng, Tập tộc trưởng sẽ dìu dắt nhiều” .

Về sau của câu này, chỉ là để che giấu tung tích.

Vương Xán lại cầm lấy giấy bút đã sớm chuẩn bị sẵn, đưa cho Tập Trinh, bảo Tập Trinh ký tên, ấn tay lên.

Cách làm như vậy, là để chắc ăn.

Xong xuôi mọi chuyện, Tập Trinh hỏi: “các hạ xưng hô như thế nào? ”

Tập Trinh hỏi thăm tên của Vương Xán, trong lòng cũng có tính toán. Người trước mắt nắm giữ lấy chuyện lớn nhỏ của Kinh Châu, cho dù không làm quan làm tướng, chắc chắn cũng là nhân vật trọng yếu dưới trướng Thục vương, cho nên Tập Trinh muốn tạo quan hệ với Vương Xán. Có điều Tập Trinh không ngờ chính là người trước mắt là Thục vương hàng thật giá thật.

Vương Xán cười nói: “Tên cũng chỉ là một cái danh hiệu, sau khi Thục vương chiếm được Tương Dương, ta sẽ cộng sự với Tập tộc trưởng, Tập tộc trưởng liền biết tên của ta” .

Tập Trinh nói: “là ta nhiều chuyện rồi” .

Trong lòng Tập Trinh vốn định hỏi thăm người nào trong thế tộc ở Kinh Tương quy thuận Thục vương, nhưng bây giờ không moi được gì cả, cho nên chuyện định hỏi ở trong lòng cũng chết từ trong trứng nước, không hỏi thăm nữa.

Hắn liền chuyển chủ đề, hỏi: “nếu quy thuận Thục vương, phải làm chuyện gì? ”

Vương Xán nói: “chuyện Tập gia quy thuận chỉ có Tập tộc trưởng biết, chuyện này sẽ không truyền đi. Tập tộc trưởng tạm thời vẫn là người Tương Dương, không cần bộc lộ thân phận, chờ lúc có chuyện cần Tập tộc trưởng ra tay, ta sẽ bảo người truyền tin cho Tập tộc trưởng. Đương nhiên, chuyện bảo người làm sẽ không quá khó, cũng sẽ không khiến Tập gia rơi vào chỗ nguy nan, xin Tập tộc trưởng cứ yên tâm” .

Tập Trinh chấp tay nói: “nếu như thế, Trinh an tâm rồi, cáo từ” .

Sau khi nói xong, Tập Trinh đứng dậy rời đi.

Tập Trinh là quy thuận vô điều kiện, hoàn toàn nghe lệnh của Vương Xán, đãi ngộ liền có tương đồng.

Vương Xán cũng đứng lên, tiễn Tập Trinh ra khỏi nhà tranh.

Lúc Vương Xán và Tập Trinh cùng đi ra khỏi nhà tranh, trong lòng Tập Trinh rất chấn động, bởi vì hắn đi cùng với Vương Xán, lúc đối mặt với Vương Xán có loại cảm giác bị đè nén, giống như trước mắt chính là một ngọn núi, có vẻ nguy nga cao lớn, không cách nào vượt qua được.

Ban đầu, Tập Trinh ngồi ở phía dưới, mà Vương Xán cũng ngồi, thì hắn lại không có cảm giác như vậy.

Nhưng hắn và Vương Xán cùng đi, lập tức có cảm giác bị đè nén.

Vương Xán chỉ mặc thô bào vải bố, nhưng thân thể hắn tinh tráng khô ngô, hơn nữa vóc người lại cao, so với Tập Trinh, Vương Xán hiển nhiên càng sâu hơn một bậc.

Sau khi Tập Trinh rời đi, mới thở phào một cái.

Áp lực mà Vương Xán cho của hắn quá lớn!

Lúc này, Tập Trinh cảm thấy đầu nhập vào Thục vương rất sáng suốt, một người âm thầm điều khiển chuyện của Tương Dương đã có năng lực và uy thế như vậy, khiến hắn cảm thấy Vương Xán càng thêm sâu không lường được.

Nhưng hắn lại không biết, người trước mắt chính là Vương Xán.

Sử A tiễn Tập Trinh xong, liền trở về.

Sau đó, Vương Xán bắt đầu hạ thủ với gia tộc khác. Đoạn thời gian ngắn tiếp theo, Vương Xán thu Hưởng gia để mình dùng, thành công thuyết phục Hưởng gia, khiến Hưởng gia trở thành một con cờ trong tay Vương Xán.

Chỉ là Dương gia lại không để ý tới người truyền tin, tin tức đưa đến, nhưng người Dương gia căn bản không ra mặt, không để ý đến Vương Xán. Dù là như thế, Vương Xán cũng nhận được sự ủng hộ của Tập gia, Mã gia và Hưởng gia, có ba nhà này, lại có Hoàng Thừa Ngạn trung lập, về phần Thái Mạo cùng Khoái Việt, thì cũng có thể dao động.

Cho nên, thế tộc Kinh Châu giống như thiết bản, bắt đầu ngã về phía Vương Xán.

Người chân chính đi theo Lưu Biểu không nhiều lắm, có thể nói là rất ít.

Chỉ cần quân Thục vừa đến, thành Tương Dương sẽ trở thành con cọp giấy, bị đánh bại dễ dàng. Sau khi chuyện được xử lý gần xong, Vương Xán liền nghĩ tới Gia Cát Lượng, có suy nghĩ bái phỏng Gia Cát Lượng.

Vương Xán gọi Sử A đến, hỏi thăm về tình huống của Gia Cát Lượng.

Trong khoảng thời gian vội vàng xử lý tình huống thế tộc Kinh Tương này, có chút sơ sót với việc thu thập tin tức của Gia Cát Lượng.

975. Chương 977: Lưu Tân Xui Xảo

“Người nói một chút về tình hình đi sứ Giang Đông đi” .

Đỗ Tập nhìn thấy thái độ của Lưu Biểu với hần hoàn toàn thay đổi, liền mừng rỡ trong lòng.

Mạo hiểm tự đề cử mình, xem ra đã nổi lên tác dụng.

Đỗ Tập lúc này kể chuyện hần đi Giang Đông ra, sau đó trọng điểm nói về vấn đề lương thực. Lưu Biểu cho lương thực là 30 vạn thạch, nhưng Đỗ Tập lại chỉ dùng lương thực hai mươi vạn thạch liền đã thuyết phục Tôn Kiên, đây hiển nhiên là công lao của Đỗ Tập.

Lưu Biểu sau khi nghe xong, cười ha hả nói: “tốt, hay ột Đỗ Tử Tự ăn nói khéo léo. Không ngờ người giỏi báo trá như thế, không ngờ đem 30 vạn thạch lương thực biến thành mười vạn thạch, rất thông minh. Chỉ những lời này của người, đã tiết kiệm cho Cô lương thực mười vạn thạch, thật là một đại công, Cô mời người một ly! ”

Lúc nói, Lưu Biểu nâng chung rượu lên, kính Đỗ Tập một chung rượu.

Đỗ Tập nâng chung rượu lên uống xong, lại khiêm tốn nói: “toàn bộ là nhờ uy danh của Đại vương, nếu không Tập cũng không thể thành công” .

Lưu Biểu nghe xong, càng vui.

Người này, biết tiến thoái, biết đại thể, rất tốt, rất tốt!

Khoái Việt chấp tay nói: “chủ công, lúc này chính là lúc cần dùng người, Đỗ Tử Tự cơ biến quyết đoán, không mất uy của nước Sở ta, người như vậy vừa vặn có thể trọng dụng” .

Đỗ Tập nghe vậy, cảm kích nhìn Khoái Việt một cái.

Thái Mạo há mồm định nói, nhưng suy nghĩ một lát vẫn không nói ra.

Hần vốn định nói Đỗ Tập là người từ trung nguyên tới, người như vậy không đáng tin, có thể lúc lâm trận sẽ đi theo địch, nhưng bây giờ tình huống Kinh Châu nguy cấp, cần nhiều nhân tài hơn để bổ sung, cho nên hần cũng không nói gì.

Lưu Biểu ừ, nói: “Dị Độ nói rất có lý, cô đang có ý này” .

Đỗ Tập nghe được Lưu Biểu nhận lời trước mặt mọi người, trong lòng rất cuộc thả lỏng.

Hần chuyển nhà, mang theo hơn trăm miệng người đi vào Kinh Châu, mặc dù Lưu Biểu cho hần phí an gia, khiến người của Đỗ gia có thể an định ở Tương Dương, nhưng hần không xuất sĩ làm quan, Đỗ gia liền không thể nào an ổn xuống, hơn nữa Đỗ gia cũng không có nguồn thu. Tục ngữ nói có quyền mới có thể có tiền, chỉ có Đỗ Tập làm quan, Đỗ gia mới có thể cầm rế ở Kinh Châu.

Đỗ Tập tới Kinh Châu gần một tháng, nhưng vẫn chưa có tin tức, tộc lão trong nhà đã có lời oán thán.

Hôm nay, rốt cuộc có thể thở phào một hơi.

” báo! ! ”

Đột nhiên, ngoài đại điện truyền tới tiếng bước chân.

Một binh sĩ vội vã chạy vào, bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, bẩm báo nói: “khởi bẩm Đại vương, đặc phái viên đi nước Ngụy Lưu Tân đại nhân đã trở lại, đang cầu kiến ở ngoài điện” .

Lưu Biểu mừng rỡ trong lòng, khoát tay nói: “tuyên! ”

Người đi Tào Tháo cầu viện đã trở lại, trong lòng Lưu Biểu liền có thể buông lỏng rồi. Binh mã của Tào Tháo và Tôn Kiên đã bắt đầu tập kết xuất động, chỉ cần đại quân của Tôn Kiên và Tào Tháo xuất động, thì hần liền có thể chống đỡ quân Thục.

Trong lúc nhất thời, áp lực trong lòng Lưu Biểu liền được quét sạch, vô cùng hưng phấn.

Chỉ một lát sau, Lưu Tân vội vã đi vào trong đại điện, chấp tay bái nói: “thần Lưu Tân, bái kiến chủ công” .

Lưu Biểu cười hỏi: “Lưu khanh à, hành trình tới nước Ngụy có thuận lợi hay không? ”

Lưu Tân trả lời: “coi như thuận lợi” .

Khoái Lương nhìn mặt mà nói chuyện, phát hiện biểu lộ của Lưu Tân có vẻ không ổn, trong lòng cười lạnh liên tục. Lúc trước hắn cực lực phản đối Lưu Tân đi sứ Ngụy Quốc, nhưng Lưu Biểu kiên trì, Khoái Lương cũng không thể làm gì, dù sao Lưu Tân là thân thích của Lưu Biểu. Nhưng hôm nay xem ra, chỉ sợ lương thực 30 vạn thạch căn bản không thỏa mãn được Tào Tháo, mới có thể xuất hiện loại tình huống này.

Lưu Tân, khó thành đại sự!

Khoái Lương thầm buồn cười, cử động cuối cùng vẫn là Đỗ Tập có thể nhận được trọng dụng.

Lưu Biểu hỏi: “Lưu khanh à, kết quả thế nào? ”

Lưu Tân thành thành thật thật trả lời: “chủ công, Tào Tháo mở miệng nói muốn năm mươi vạn thạch mới bằng lòng xuất binh tương trợ, ty chúc một phen cò kè mặc cả, cuối cùng xác định lương thực bốn mươi vạn thạch, hơn nữa đã đạt thành hiệp nghị” .

” bốn mươi vạn thạch? ”

Lưu Biểu há to miệng, trên mặt lộ ra vẻ không tưởng tượng nổi.

Hắn nhìn chằm chằm Lưu Tân, hô hấp trở nên dồn dập lên.

Đại thần văn võ trong đại điện đều mở to mắt, hoảng sợ mà nhìn Lưu Tân, người này cũng quá phung phí đi.

Bốn mươi vạn thạch, thật xem bách tính Kinh Tương là chuyên môn sản xuất lương thực sao?

Ồ lên một trận, quan viên văn võ trong đại điện đều xì xào bàn tán, có người lắc đầu thở dài, có người cười lạnh liên tục, nhưng không ngoại lệ đều là nhìn Lưu Tân đầy khinh bỉ, cảm thấy Lưu Tân là một kẻ ngu xuẩn mười phần. Trái lại Đỗ Tập, không ngờ chỉ dùng lương thực hai mươi vạn thạch đã giải quyết vấn đề.

Hai người so nhau, quả thực là một kẻ trên trời một kẻ dưới đất.

” ngu xuẩn! ”

Lưu Biểu bỗng nhiên tức giận, đưa tay quơ lấy chung rượu ném về phía Lưu Tân.

Mắt thấy chung rượu đập tới, Lưu Tân cũng không chịu né tránh.

” phanh! ”

Bình rượu nện ở trên bờ vai của Lưu Tân, bắn đầy rượu.

Lưu Tân nhìn Lưu Biểu nổi giận đùng đùng, cảm thấy rất oan uổng. Hắn đi sứ nước Ngụy, thật vất vả mới hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa còn chịu đủ khuất nhục ở Ngụy Quốc, bị Tào Tháo nhục nhã một phen. Bây giờ trở về tới báo tin, không ngờ lại bị Lưu Biểu quát mắng, trong lòng vô cùng khó chịu, lúc này hỏi: “chủ công, ty chúc đã dùng thêm mười vạn thạch lương thực, nhưng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, vì sao lại tức giận như thế? ”

Lưu Biểu tức giận đến thở hổn hển, mặt đỏ tai sưng.

Hắn làm sao lại tuyển một kẻ bất lực như vậy chứ?

Sỉ nhục, không chỉ sỉ nhục Lưu gia, mà còn là sỉ nhục nước Sở. Lưu Biểu dưới cơn tức giận, nghe thấy Lưu Tân còn dám đặt câu hỏi, càng tức sùi bọt mép, hận không thể rút kiếm chém người này. ! ~!

976. Chương 978: Lưu Cảnh Thăng Thay Đổi Thất Thường

Lưu Biểu phần nộ, triệt để phần nộ rồi.

Vừa rồi hần quơ lấy chung rượu nên ở Lưu Tân trên người vẫn chưa hết giận, lập tức lại cầm khay thịt trên bàn án lên, ném về phía Lưu Tân.

Lần thiết yến này, là vì chúc mừng Đỗ Tập lập công, bây giờ lại thành mắng chửi Lưu Tân.

Lưu Tân nhìn thấy khay ném tới, vội vàng né tránh.

Hai cái khay lớn cỡ bàn tay nên ở trên người, Lưu Tân căn bản không chịu nổi.

Hần né xong, nghẹn ngào hỏi: “chủ công, ty chúc chỉ là dùng thêm mười vạn thạch lương thực, cần gì phải giận tới mức đó? Kinh Châu ta dân giàu nước mạnh, chỉ là con số nhỏ mười vạn thạch, ngài lại nổi trận lôi đình như vậy, khiến trong lòng ty chúc rất buồn. Tào Tháo hung ác, ngoan độc như rắn, ty chúc đi sứ nước Ngụy luôn nơm nớp lo sợ, thật vất vả mới trở về báo tin được, lại bị đãi ngộ như vậy, thật bất công!”

Hần vừa mới trở về Kinh Châu, không biết tình huống của Đỗ Tập, cho nên mới lớn tiếng la lên, cảm giác không công bằng.

Thật ra, mười vạn thạch lương thực với Kinh Châu mà nói, đúng là rất dễ gánh.

Nhưng sự tình chỉ sợ so sánh, một khi có so sánh, chuyện liền khó nói. Đỗ Tập chỉ cần hai mươi vạn thạch lương thực liền giải quyết chuyện cầu viện, thuyết phục được Tôn Kiên phát binh.

Châu ngọc ở phía trước, khiến Lưu Biểu làm sao có thể không tức giận.

Thái Mạo chấp tay nói: “chủ công, giữ thân thể mới là quan trọng, tuyệt không thể vì chút lương thực mà chọc tức thân thể. Tuy rằng có nhiều hơn một chút lương thực, nhưng chỉ cần có thể đẩy lùi quân Thục, coi như là dùng lương thoát tai đi”.

Lưu Tân nghe vậy, nhìn Thái Mạo cảm động đến rơi nước mắt.

Đỗ Tập thì thờ ơ lạnh nhạt, không mở miệng nói chuyện.

Mặc dù hần nhận được sự hứa hẹn của Lưu Biểu, nhưng vẫn chưa được bổ nhiệm, vẫn chưa phải là thần của Lưu Biểu.

Lưu Biểu hồi phục một lúc lâu xong, mới lớn tiếng mắng: “Đồ ngu xuẩn, khốn kiếp, người có biết Đỗ Tập dùng bao nhiêu lương thực không? Chỉ hai mươi vạn thạch lương thực, hần chỉ dùng lương thực hai mươi vạn thạch liền đã thuyết phục được Tôn Kiên. Nhưng người lại dùng lương thực bốn mươi vạn thạch, người còn có mặt mũi trở về sao”.

Lưu Tân nghe vậy, như bị sét đánh.

Hần đứng bất động ngay tại chỗ, giống như là bị ngớ ngẩn.

Chợt, Lưu Tân hồi phục lại, oán độc mà nhìn Đỗ Tập một cái, lộ ra vẻ phẫn hận.

Nếu không có Đỗ Tập, hần há có thể gặp phải sự trách móc nặng nề của Lưu Biểu.

Lưu Biểu lớn tiếng quát mắng một trận, trong bụng đã hết giận, sau đó hô lớn: “người đâu, đặt một cái ghế ở cạnh cửa trong điện, để Lưu Tân ngồi vào”.

Lưu Tân nghe vậy, then đến độ mặt đỏ tới mang tai.

Đặt ghế cạnh cửa?

Điều này hiển nhiên là làm nhục hần, trong lòng Lưu Tân đầy tức giận, nhưng hần cũng không dám nổi giận với Lưu Biểu, ngược lại đem tất cả oán khí đều phát tiết lên trên người Đỗ Tập, nhận định đây là do Đỗ Tập tạo thành, trong lòng liền hận thấu xương Đỗ Tập. Đỗ Tập phát hiện ánh mắt của Lưu Tân, chỉ cười nhạt, không để ở trong lòng.

Đồ tiểu nhân nhát gan, có gì mà sợ!

Người hầu bày tốt chung rượu, khay thịt cho Lưu Tân, sau đó tiếp tục mở tiệc.

Có điều, do Lưu Tân làm nháo một phen, bầu không khí đã không còn thân thiện như lúc trước, dù sao bốn mươi vạn thạch khiến Lưu Biểu rất đau lòng, hẳn vừa nghĩ tới phải đưa nhiều lương thực như vậy cho Tào Tháo, trong lòng liền tức giận không thôi. Đoàn người vừa mở tiệc không bao lâu, một tên nội thị vội vã chạy vào, chấp tay nói: “Đại vương, sứ giả nước Ngô đang cầu kiến ở ngoài cung, xin bái kiến Đại vương”.

” Đặc phái viên của nước Ngô? ”

Lưu Biểu nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Chợt, Lưu Biểu căn dặn: “tuyên hấn vào điện!”

Sau khi nói xong, Lưu Biểu lập tức đứng dậy, cả đám đại thần văn võ cũng đứng lên theo, cùng Lưu Biểu đi tới chánh điện.

Nơi này là chỗ Lưu Biểu đón gió tẩy trần cho Đỗ Tập, không thể nào tiếp kiến đặc phái viên của nước Ngô được. Có điều, Đỗ Tập và Lưu Tân lại lưu lại, vì Đỗ Tập không phải là quan viên dưới trướng Lưu Biểu, cho nên không có tư cách. Về phần Lưu Tân thì là vì trên người đầy rượu, có điểm thất lễ, cho nên cũng không đi theo.

Trong chánh điện, Lưu Biểu ngồi cao ở trên vương tọa, phía dưới là cả đám đại thần văn võ.

Văn võ phân ra mà đứng ở hai bên, có vẻ trang nghiêm túc mục.

Đặc phái viên mà nước Ngô phái tới là Lỗ Túc, hẳn mặc bào phục màu đen, đầu đội Tiễn Hiền quan, đi vào trong đại điện, thi lễ với Lưu Biểu, đồng thời lên tiếng: “Đặc phái viên nước Ngô Lỗ Túc, bái kiến Sở Vương điện hạ”. Chợt, Lỗ Túc biến sắc, lớn tiếng chất vấn: “xin hỏi Sở Vương, nước Sở nguy cấp, là thật tâm cầu viện vua của ta sao?”

Lưu Biểu nhíu mày, cảm thấy tình huống có gì đó không ổn.

Đây sao giống như là hưng sư vấn tội vậy?

Lưu Biểu còn chưa kịp nói, Khoái Lương đã chấp tay nói: “Lỗ Túc tiên sinh, vua của ta thành tâm thành ý thỉnh Ngô vương xuất binh tương trợ, hơn nữa đã cho hai mươi vạn thạch trợ giúp Ngô vương, chẳng lẽ còn chưa đủ cho thấy thành ý sao?”

Lưu Biểu nghe vậy, cũng vội vã gật đầu.

Hai mươi vạn thạch, đã biểu lộ thành ý của hần.

Tay áo của Lỗ Túc phát một cái, lạnh lùng nói: “Sở Vương, vua của ta nghe được Tào Tháo xuất binh tương trợ, ngài cho lương thực bốn mươi vạn thạch, nhưng nước Ngô ta xuất binh tương trợ, người lại cho hai mươi vạn thạch. Dĩ nhiên, nước Ngô ta cũng không phải là không chịu lương thực hai mươi vạn thạch, nhưng đặc phái viên của người nói đều cho hai nước Ngụy, Ngô mười vạn thạch để giúp hai nước xuất binh. Nhưng tin tức mà nước Ngụy truyền đến lại không giống, nói là hai bên đều cho 30 vạn thạch lương thực để giúp xuất binh, đây là cái đạo lý gì?”

Thật ra, Tôn Kiên chỉ lấy được hai mươi vạn lương thực, là vì Đỗ Tập thông tuệ, nên mới như vậy.

Kết quả như thế, Tôn Kiên theo lý thuyết chỉ có thể cam chịu.

Nhưng quyền chủ động không ở trên người Lưu Biểu, mà là ở trên người Tôn Kiên.

Tôn Kiên sau khi nghe được tin tức, lập tức phái Lỗ Túc ra, bảo Lỗ Túc tới chất vấn Lưu Biểu, điều này là hơi cổ tình gây sự. Nhưng mà, Đỗ Tập nói Tào Ngụy và Tôn Ngô đều là mười vạn thạch, cầm chuyện này trong tay, khiến Tôn Kiên có cơ làm khó dễ. Lưu Biểu người giới hạn cho Tào Ngụy ít nhất là 30 vạn thạch, mà giới hạn cho Tôn Ngô ít nhất là mười vạn thạch, đây là miếng thị Giang Đông.

Hai nước xuất binh tương trợ, nên đối xử như nhau, nhưng nước Ngô lại lương ít, Tôn Kiên có cơ hội làm khó dễ.

Lưu Biểu nghe xong lời của Lỗ Túc, trong lòng phiền muộn một trận, nhưng chỉ có thể nhịn.

Không có cách gì, ai bảo Lưu Tân vô năng?

Đối với Đỗ Tập, Lưu Biểu lại đột nhiên cảm giác được người này không đáng tin. Con giận của hắn bắt đầu phát tiết với Đỗ Tập, sinh ra cảm xúc bất mãn với Đỗ Tập. Chuyển biến hết thấy, đơn giản là do tình huống xảy ra thay đổi.

Lỗ Túc vẫn không bỏ qua, tiếp tục nói: “nếu Sở vương không nói rõ ràng, chủ tướng ta lập tức lui binh, không tiến tới nữa” .

Lưu Biểu vừa nghe, lập tức nóng nảy.

Tôn Kiên là cây cỏ cứu mạng của hắn, nếu Tôn Kiên lui binh, hắn và Tào Tháo sao ngăn cản Quân Thục?

Lưu Biểu liên tục khoát tay, nói: “Lỗ tiên sinh, người xem vậy có được không, cô lập tiếp thêm lương thảo hai mươi vạn thạch, tiếp tế Ngô vương. Như vậy nước Ngụy bốn mươi vạn thạch, nước Ngô cũng bốn mươi vạn thạch, thế thì hai bên đều công bằng” . Lúc nói ra lời này, lòng của Lưu Biểu đang nhỏ máu, tâm tình rất áp lực.

Chỉ trong nháy mắt, lại bị mất hai mươi vạn thạch.

Sau khi Lỗ Túc nghe xong, trầm ngâm không nói.

Hắn đang cẩn thận mà bàn tính, có nên đòi nhiều hơn một chút không.

Lưu Biểu tưởng rằng Lỗ Túc không đồng ý, tiếp tục nói: “Lỗ tiên sinh, Đỗ Tập lừa gạt Ngô vương, thật khó trọng dụng, cô sắp trục xuất hắn khỏi Tương Dương, người xem coi thế nào? ”

” tốt! ”

Lỗ Túc nghe xong, không chút nghĩ ngợi, lập tức đáp ứng.

Lưu Biểu làm như vậy, không thể nghi ngờ là tự hủy tường thành.

Đỗ Tập bị trục xuất khỏi Tương Dương cũng không phải là điểm mấu chốt, quan trọng nhất là Đỗ Tập bán mạng trợ giúp Lưu Biểu, cuối cùng lại bị kết quả trục xuất, nhất định sẽ khiến trái tim văn thần võ tướng dưới trướng Lưu Biểu băng giá. Lưu Biểu như vậy, còn đáng để bọn họ hiệu trung sao? Bọn họ còn dám dốc hết toàn lực làm việc cho Lưu Biểu sao?

Lúc này, trong lòng Lỗ Túc rất vui sướng, đi chuyển này thật không tệ.

Hắn đạt đến mục đích, chấp tay nói: “Sở vương anh minh quyết đoán, Túc bội phục. lời của Sở Vương, Túc nhất định sẽ chuyển cáo tới vua của ta, để Ngô vương biết thành ý của Sở Vương” .

Trong lòng Lưu Biểu nổi giận đùng đùng, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười.

Về phần Khoái Lương và Khoái Việt sau khi nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ thất vọng nồng đậm.

Hành động của Lưu Biểu lần này, thật khiến người ta thất vọng tột cùng.

Kinh Châu mặc dù gặp phải nguy cơ, nhưng cũng không thể hạ thấp như thế! Sau khi Lỗ Túc rời đi, mệnh lệnh của Lưu Biểu lập tức truyền xuống. Lúc này, Đỗ Tập còn đang đắm chìm ở trong vui sướng như bị sét đánh, cả người ngây dại. Không ngờ hắn bỏn ba mệ nhọc, một phen vất vả đổi lấy chỉ là bị trục xuất khỏi Tương Dương.

Lưu Tân đứng ở bên cạnh, nhìn có chút hả hê.

Đỗ Tập không biết mình vì sao bị đuổi khỏi hoàng cung, hắn đã hoàn toàn thất vọng rồi.

977. Chương 979: Cơ Hội Chiêu Dụ Đỗ Tập

Triều nghị chấm dứt, Lưu Tân cũng ra khỏi hoàng cung, trở về quý phủ.

Cái môn hán vừa ngồi xuống, lập tức bảo người gọi quản gia quý phủ tới.

Trong đại sảnh, Lưu Tân hỏi: “Đỗ Tập ở đâu? ”

Quản gia cũng biết liên quan giữa Đỗ Tập và Lưu Tân, vội vã trả lời: “lão gia, Đỗ Tập bị Sở Vương trục xuất khỏi Tương Dương, còn đang trên đường ra khỏi thành. Tiểu nhân bây giờ xem chừng sau khi hấn ra khỏi thành, cũng không biết làm sao đối mặt với phụ lão trong nhà. Đỗ Tập đã là châu chấu có hại, không thể kiêu ngạo được nữa, hơn nữa cũng không thể nào làm quan” .

Đôi mắt Lưu Tân đầy lạnh lẽo, trầm giọng nói: “còn định làm quan à? Ta khiến hấn kiếp sau nằm ở trên giường làm quan” .

Quản gia cười hỏi: “lão gia, ý của ngài là bây giờ phái người đánh hấn” .

Lưu Tân biến sắc, mắng to: “ngu xuẩn, trong thành nhiều người lăm tai mắt, nhất định sẽ để lộ sơ hở. Người phái hai mươi gia đình cải trang ra khỏi thành, mai phục ở trên đường Đỗ Tập về nhà. Nhớ kỹ, phải động thủ ở chỗ hoang vu, không thể để người ta phát hiện, nếu bị người bắt được sơ hở, lão tử bắt người ra ngoài gánh tội thay” .

Quản gia cười nói: “ngài yên tâm, tiểu nhân làm việc tuyệt đối tin cậy” .

Dừng một chút, quản gia nói: “lão gia, Đỗ Tập đáng giận như thế, dứt khoát giết chết hấn nha” .

Lưu Tân lắc đầu nói: “Người của Đỗ gia đều ở ngoài thành, nếu thật sự đánh chết Đỗ Tập, chủ công tất mất mặt, nhất định sẽ truy cứu. Người bảo người đối phó Đỗ Tập chú ý chừng mực một chút, ví dụ như gãy chân, đứt chân, đứt tay gì đó thì có thể, nhưng không thể quá giới hạn, nếu mất mạng, ta cũng không bảo vệ được người” .

“Dạ, dạ! ”

Quản gia liên tục gật đầu đáp ứng, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh nọt.

Lưu Tân khoát khoát tay, căn dặn: “sớm đi an bài đi, không nên chậm trễ thời gian” .

Quản gia nghe vậy, vội vàng thi lễ với Lưu Tân một cái, xoay người rời khỏi đại sảnh.

. . .

Thành Tương Dương, trên đường phố.

Hai mắt Đỗ Tập thất thần, đi trên đường mà thất hồn lạc phách, cả người có vẻ đần độn.

Lúc hấn mạo hiểm tự đề cử mình đi Giang Đông cầu viện, đã hao hết tâm tư, rốt cuộc tiết kiệm hộ Lưu Biểu mười vạn thạch, chỉ dùng hai mươi vạn thạch liền thuyết phục được Tôn Kiên. Đỗ Tập đối mặt với sự làm khó dễ của Tôn Kiên, đối mặt với sự làm khó dễ của trọng thần dưới trướng Tôn Kiên, thông dong ứng phó, cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ viên mãn, được xưng tụng là tận chức tận trách.

Bây giờ Lưu Biểu vì nịnh nọt Tôn Kiên, không ngờ trục xuất hấn khỏi Tương Dương, khiến hấn rất giận phần.

Một Tôn Kiên, có dọa người như vậy không?

Lưu Biểu là người đứng đầu một quốc gia, hoàn toàn có cơ hội quát Lỗ Túc trở về.

Hơn nữa, Lỗ Túc luôn miệng nói nước Ngô lui binh, chuyện như vậy ở trong mắt Đỗ Tập chẳng qua chỉ là nói mà thôi, nếu quân Thục thật sự giết vào Tương Dương, liền không phải là chuyện tốt với Giang Đông, cho nên Đỗ Tập chắc chắn Tôn Kiên sẽ trợ giúp.

Đáng tiếc, Lưu Biểu không phải là Đỗ Tập.

Hết thấy mọi chuyện, đều không có khả năng theo suy nghĩ của Đỗ Tập mà vận chuyển.

” Lộc cộc! Lộc cộc! ”

Tiếng bánh xe chuyển động trên đường phố, một chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy lên.

” hí hí hí ! ”

Ngựa hí vang, xe ngựa dừng lại ở trước người Đỗ Tập.

Màn xe vén lên, khuôn mặt gầy gò của Khoái Lương từ trong cửa sổ xe lộ ra, lên tiếng hô: “Tử Tật, vào quý phủ của ta ngồi một chút nha? ” tuy rằng Lưu Biểu trực xuất Đỗ Tập ra khỏi Tương Dương, nhưng ở trong mắt Khoái Lương, đây cũng không phải là chuyện lớn gì, cho nên Khoái Lương ngồi xe cản đường Đỗ Tập, mời Đỗ Tập vào quý phủ làm khách.

Khoái Lương cũng thưởng thức tài hoa của Đỗ Tập, nên mới mời vào quý phủ.

Nếu đổi lại là Lưu Tân, muốn đi Khoái phủ cũng không đi được.

Đỗ Tập nhìn Khoái Lương, thu liễm tâm tình, chấp tay thi lễ một cái với Khoái Lương.

Đối với Khoái Lương, Đỗ Tập là sinh lòng kính nể, vì Khoái Lương đã từng giúp hắn, cho nên Đỗ Tập ghi tạc trong lòng. Lúc này hắn gặp rủi ro, Khoái Lương còn mời hắn vào Khoái phủ làm khách, khiến Đỗ Tập rất cảm động.

Nhưng mà, Đỗ Tập ngẩng đầu nhìn tình huống chung quanh, lại nghĩ tới Lưu Biểu trở mặt vô tình không nhận người, không muốn tiếp tục đứng ở thành Tương Dương thêm khắc nào nữa. Hắn đứng ở trên đường phố, chun chun mũi, giống như cả thành Tương Dương đều tràn ngập hương vị cổ hủ không chịu nổi của Lưu Biểu vậy, khiến hắn muốn lập tức rời khỏi Thành Tương Dương, sớm trở về nhà.

Chỉ là, sau khi về nhà thì sao?

Trong lòng Đỗ Tập thở dài, chấp tay bái nói: “đa tạ hảo ý của Khoái công, Tập tâm lĩnh. Chỉ là Sở Vương ra lệnh, Tập không thể tiếp tục lưu lại trong thành, xin Khoái công thứ lỗi” .

Khoái Lương cũng lắc đầu thở dài, cảm thấy không đáng thay cho Đỗ Tập, trầm giọng nói: “Ài, ta đã biết người sẽ không ở lại chỗ này. Ta đòi chủ công ba trăm kim, đủ để người sử dụng một thời gian ngắn. Trải qua chuyện lần này, người muốn kiếm chỗ dựa tại Kinh Châu rất khó khăn, phải sớm có ý định mới được. Người có tài hoa, có năng lực, bất kể là tới nơi nào, sớm muộn sẽ có ngày trở mình, ta tin tưởng người” .

Lúc nói chuyện, Khoái Lương bảo hạ nhân lấy ra ba trăm kim đã chuẩn bị sẵn đưa cho Đỗ Tập, sau đó đánh xe rời đi.

Đỗ Tập tiếp nhận tiền tài, kinh ngạc đứng ở một chỗ.

Ba trăm kim!

Đây là đền bù tổn thất của Lưu Biểu đối với hắn sao? Đỗ Tập xách vàng nặng trĩu, thần thờ trong lòng đột nhiên bị quét sạch, tâm tình cũng trở nên tốt hơn, giống như theo một trận gió lúc xe ngựa lướt qua thổi bay mất.

Hắn trả giá, Lưu Biểu cho ba trăm kim, xem như là dễ tụt dễ tan đi.

Lưu Biểu không trọng dụng hắn, hắn tự mình lựa chọn quân chủ.

Đỗ Tập xách gói tiền tài đã chuẩn bị kĩ, đi ra ngoài thành, bước chân có vẻ nhẹ nhàng vô cùng. Lưu Biểu không cần hắn, sẽ tự có người phát hiện tài năng của hắn.

Bóng lưng của Đỗ Tập, rất nhanh biến mất ở trên đường phố.

...

Lộc Môn sơn, Vương Xán và Sử A ngồi đối diện nhau.

Hai người đang đàm luận chuyện của Gia Cát Lượng, mặc dù tin tức đã truyền cho Ngô Hoảng, nhưng tình huống cụ thể còn chưa tra rõ ràng. Sử A vừa cười vừa nói: “chủ công, tin tức về Gia Cát Lượng tạm thời còn chưa truyền về, có điều thành Tương Dương lại đã xảy ra một chuyện vô cùng thú vị, rất thú vị, bách tính đều đã truyền ra” .

Sau khi Đỗ Tập ra khỏi hoàng cung, chuyện liền truyền ra.

Chuyện này, thực sự không phải là do Đỗ Tập, Lưu Biểu hay là Lưu Tân truyền ra, mà là Lỗ Túc bảo người ta truyền ra.

Trải qua chuyện này, Lưu Biểu nhất định trở thành đại danh từ hoa mắt ù tai, cũng khiến cho người định góp sức Lưu Biểu thận trọng lo lắng. Mục đích mà Lỗ Túc làm như vậy là để khiến nhiều hiền tài đổi mục tiêu về phía Giang Đông, đi Giang Đông nương tựa Tôn Kiên. Về phần có người nghĩ đầu nhập vào Thục hay không, vậy thì không phải là chuyện mà Lỗ Túc có thể khống chế.

Sau khi Sử A kể rõ một năm một mười, Vương Xán cất tiếng cười to, trên mặt lộ ra vẻ trào phúng.

Ngu xuẩn! Ngu xuẩn mười phần!

Vương Xán mở miệng nói: “Lưu Biểu ngu xuẩn đến mức này, Kinh Châu giữ không được nữa rồi” .

Chợt, Vương Xán lại nói: “Đỗ Tập lắm địch cơ biến, hơn nữa nghĩ ra biện pháp rất tốt, là người có tài hoa. Lưu Biểu đem Đỗ Tập trực xuất Tương Dương, hẳn và Đỗ gia không người nào chỗ dung thân, tất nhiên sẽ dời đi, đây là cơ hội của chúng ta. Sử A, lập tức phái người liên lạc với Đỗ Tập, người này chúng ta cần. Nước Thục địa vực bao la, đang cần vô số anh tài gia nhập vào, Đỗ Tập rất có tác dụng” .

Sử A lập tức nói: “chủ công yên tâm, gia quyến của Đỗ Tập ở sườn đông của Lộc Môn sơn, nếu Đỗ Tập định về nhà, nhất định sẽ đi qua Lộc Môn sơn. Ty chúc nhất định phái người cẩn thận xem xét, chờ Đỗ Tập lên đây, sẽ mời hẳn tới” .

” tốt, cứ làm như thế” .

Vương Xán khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười vui sướng.

Không mời chào được Gia Cát Lượng, nhưng có cơ hội mời chào Đỗ Tập. Đỗ Tập bây giờ chính là một người rơi xuống nước, Vương Xán duỗi càn ô-liu ra, liền có thể mời chào Đỗ Tập rất dễ dàng.

Lúc hai người nói chuyện với nhau, Điển Vi vội vã đi vào.

Vương Xán hỏi: “Sơn Quân, có chuyện gì à? ”

Điển Vi trầm giọng nói: “chủ công, trong rừng cây dưới núi bỗng dưng xuất hiện hai mươi người thân mặc hắc y. Sau khi bọn họ đến chân núi, lập tức nấp ở trong rừng, giống như đang chờ người nào đó? ”

Sử A hỏi: “lão Điển, vậy hai mươi người có lai lịch thế nào? ”

Điển Vi lắc đầu nói: “không rõ lắm, nhưng đều là mấy nhân vật hạ lưu, ta chỉ cần một quyền cũng có thể đánh ngã mấy người” .

Hạ lưu! !

Vương Xán sau khi nghe xong, trong lòng buồn cười.

Tâm tư hẳn chuyển động không ngừng, suy nghĩ về người dưới núi, sau đó mở miệng hỏi: “Sơn Quân, ý của ngươi là người nấp ở dưới chân núi không phải là sát thủ, cũng không phải là thích khách, càng không phải là binh sĩ, chỉ là người thường sao? ”

Điển Vi gật đầu nói: “dạ, chỉ là người thường, bọn họ mặc y phục đen, cầm côn bổng” .

Ánh mắt Vương Xán sáng lên, nghĩ ra đáp án rồi.

Tình huống như vậy rất dễ nghĩ ra, nhất là Vương Xán đã biết rõ chân tướng.

978. Chương 980: Cản Đường Giết Tiền Sao?

Vương Xán vừa cười vừa nói: ”ta biết bọn họ là ai, được lắm, Lưu Tân thật đúng là bá đạo ngang ngược, còn dám động thủ ở ngoài thành Tương Dương.

Thu thập Đỗ Tập ngay lúc này, chính là ở ngay đầu sóng ngọn gió! Có điều Lưu Tân ác độc một chút, lại cho chúng ta cơ hội, đến lúc đó cứu được Đỗ Tập, càng nắm chắc kéo được Đỗ Tập lên thuyền” .

Điển Vi thiếu hứng thú mà nói: “chủ công, dưới núi đều là mấy người trình độ thấp, tùy ý phái mấy binh sĩ liền có thể giải quyết. Không có chuyện ta, đi tuần núi đây” .

Đối với người dưới núi, Điển Vi không có nổi nửa điểm hứng thú, trực tiếp xoay người rời đi.

Sử A thấy vậy, trong lòng tự nhủ Điển Vi thật lợi hại.

Nếu người nói chuyện là hắn, chắc chắn không dám nói như vậy với Vương Xán.

Vương Xán nhìn về phía Sử A, căn dặn: “Sử A, binh sĩ nấp trong núi không nên bạo lộ, người am hiểu kiếm thuật, liền giả bộ là kiếm khách du sơn ngoạn thủy, phát hiện Đỗ Tập bị vây, đánh đuổi những người kia đi, không nên đánh chết người, để tránh tạo ra phân tranh không cần thiết” .

” dạ! ”

Sử A gật đầu đáp ứng, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang.

. . .

Sau khi Đỗ Tập rời khỏi thành Tương Dương, không đi bộ, mà lại mượn một chiếc xe ngựa.

Lúc Đỗ Tập ở lại thành Tương Dương, là ở trạm dịch miễn phí, hoặc là Lưu Biểu an bài chỗ ở, không cần về nhà. Nhưng Lưu Biểu trực xuất hắn ra khỏi thành Tương Dương, Đỗ Tập liền không thể không trở về.

Đỗ gia mới đến, không quyền không thế, cũng không có một chút căn cơ nào, không thể nào đặt chân ở thành Tương Dương.

Bởi vậy, chỗ đặt chân của Đỗ gia có hơi xa, đặt chân ở phía đông Lộc Môn sơn.

Lộc Môn sơn cách thành Tương Dương lộ trình chừng 15km, ngồi xe ngựa cần vài canh giờ. Hơn nữa lúc Đỗ Tập rời khỏi thành Tương Dương đã là buổi chiều, ngồi xe ngựa đến Lộc Môn sơn cũng đã là chạng vạng tối.

Trời dần tối, xa phu đánh xe biết thời gian cấp bách, cố gắng giong roi thúc giục con ngựa đi đường.

Trong xe ngựa, Đỗ Tập ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần.

Lưu Biểu vô tình vô nghĩa, đã trở thành quá khứ, hắn đang suy nghĩ nên đi nương tựa ai?

Tào Tháo, Tôn Kiên, hoặc là Vương Xán.

Ba người này là đối tượng Đỗ Tập sắp sửa lựa chọn, chỉ có thể trong ba chọn một.

Trong ba người, Tôn Kiên cách gần nhất, hơn nữa Tôn Kiên có chút thưởng thức đối với hắn. Tào Tháo và Vương Xán thì khá xa, nhất là Đỗ gia mới vừa đặt chân ở ngoài thành Tương Dương mà nói, lặn lội đường xa có chút khó khăn.

Cho dù thực lực của Vương Xán rất cường đại, rất khiến Đỗ Tập tâm động, nhưng Đỗ Tập không chỉ lo lắng là chư hầu nào mạnh thế hơn, mà còn phải nghĩ đến lão nhân trong gia tộc có nguyện ý lặn lội đường xa hay không, đây là việc Đỗ Tập cần suy nghĩ toàn diện. Đỗ Tập nghĩ một lát, trong lòng rất khó quyết định, chỉ có thể chờ về nhà thương lượng với bọn tộc lão một phen, rồi lại xác định đi phương nào.

Bánh xe lộc cộc chuyển động, xe ngựa nhanh chóng di chuyển về phía trước.

Trong rừng cây ở chân núi Lộc Môn sơn, đột nhiên xông ra hai mươi hắc y nhân. Hai mươi người này đều cầm trường côn trong tay, hung thần ác sát, có vẻ rất bá đạo.

” hí hí hí ! ”

Con ngựa hí vang một tiếng, bỗng nhiên ngừng lại.

Phu xe phát ra thanh âm hoảng sợ, run giọng hỏi: “các người là ai, sao lại chặn đường đi? ”

Ngoài xe ngựa, hai mươi người đem xe ngựa của Đỗ Tập bao vây lại, bọc kín đến độ nước cũng không lọt. Cho dù trong lòng phu xe muốn xông qua, cũng thật không có khả năng.

Trong núi rừng, ba ánh mắt nhìn chăm chú vào hết thấy xảy ra trên quan đạo.

Ba người này, chính là Điển Vi, Vương Xán và Sử A.

Tròng mắt Diễm Vi quay tít một vòng, khẽ lên tiếng: “chủ công, bọn tạp chủng này đúng là muốn chết, mặt tướng đi quật ngã bọn họ” . Lúc nói, Diễm Vi nhịn không được mà chà xát bàn tay, có chút nóng lòng muốn thử. Cho dù Diễm Vi chứng mắt hai mươi người trên quan đạo, nhưng nhìn thấy bọn họ hành hung, trong xương lại muốn xông ra chém giết, giải trừ nguy hiểm của Đỗ Tập.

Vương Xán lắc đầu nói: “Sơn Quân, tướng mạo của ngươi quá rõ ràng, chờ một lát nữa để Sử A đi” .

Diễm Vi thở dài, lén xoay người rời đi.

Nhắm mắt làm ngơ, không nhìn thấy tình huống trên quan đạo, tâm sẽ không phiền.

Lúc này, trên quan đạo đã hỗn loạn một mảnh.

” lão già kia, lập tức xuống cho lão tử, nếu không lão tử đánh luôn cả ngươi! ” một tráng hán mặt đầy dữ tợn, mặc hắc y, xách trường côn lớn tiếng rít gào, khuôn mặt dữ tợn đều run bắn bật.

” chúng ta cùng xông lên, đánh ngã lão già đánh xe kia đi” .

” các huynh đệ, ta nghe nói Sở Vương cho Đỗ Tập ba trăm kim, chúng ta đánh Đỗ Tập, liền có thể phát tài” .

...

Hai mươi gia đình của Lưu phủ rống lớn, trong mắt lóe ra vẻ tham lam.

Bọn họ chỉ có hai mươi người, trong tay Đỗ Tập lại có ba trăm kim, một người tính trung bình cũng có được mười lăm kim, đây chính là một món tiền lớn. Cho dù trở về nộp lên một phần, cũng có thể được chút tiền tài. Hoặc là bọn họ cướp tiền đào tẩu, cũng có thể sống một thời gian sung sướng, cho nên hai mươi gia đình lập tức biến thành ác lang hung ác.

Đối mặt với món tiền tài lớn, một người thành thật cũng có thể phát ra mặt hung ác tàn bạo, huống chi là gia đình ngày thường đi theo Lưu Tân tác oai tác quái chứ?

Hai mươi người, mắng cha chửi má, quả thực là khiến người ta chán ghét.

Đỗ Tập nghe thấy tiếng ồn ào, vén rèm cửa lên, nhìn thấy một đám người đứng trên đường, liền nhíu mày.

Thành Tương Dương trị an phi thường tốt, cơ hồ không hề nghe nói có tình huống giết tiền, bây giờ có người cản đường, điều này làm cho Đỗ Tập có chút mơ hồ. Hắn cẩn thận suy ngẫm, cuối cùng đem mục tiêu xác định ở trên người Lưu Tân. Lúc ấy hắn nhận được trọng dụng của Lưu Biểu, cho nên không để Lưu Tân ở trong lòng, nhưng bây giờ bị Lưu Biểu trục xuất khỏi Tương Dương, mà Lưu Tân vẫn là một bá của Tương Dương, hai bên có chênh lệch rất lớn.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Đỗ Tập than vãn thời vận không tốt.

Nếu không có Lưu Biểu, hắn há có thể bị tiểu nhân khi dễ.

Bây giờ vừa rời khỏi Tương Dương, liền gặp phải sự trả thù của Lưu Tân, quả thực là không may. Đỗ Tập xách ba trăm kim chui ra khỏi xe ngựa, sau đó nhảy xuống xe, trên mặt lại giả vờ không biết chung quanh là ai, bình tĩnh nói: “các người bao vây ta, đơn giản là sống quá khổ mới cần tiền, nơi này là ba trăm kim, là tất cả tiền tài của ta, đều cho các người hết, mời các người thả ta đi” .

Sau khi nói xong, Đỗ Tập ném ba trăm kim ra.

Hành động như vậy, làm hai mươi gia đình chung quanh đều sinh lòng kính nể.

Xem tiền tài như cặn bã, không hổ là danh sĩ.

Hai mươi gia đình này kính ngưỡng Đỗ Tập, nhưng bọn họ đều đã nhận được mệnh lệnh, không dám vi phạm mệnh lệnh của Lưu Tân. Sau khi bọn họ nhặt tiền tài lên, vẫn vây Đỗ Tập cùng xa phu lại, không có ý thả người rời đi.

Trong đó tráng hán vẻ mặt dữ tợn nghiêm nghị quát: “Đỗ Tập, ngươi có cho tiền cũng sẽ bị đánh, nể mặt người sáng khoái như vậy, chúng ta sẽ nhẹ tay một chút, sẽ không hạ tử thủ” . Người nọ là thủ lĩnh của gia

đỉnh, hắn nói ra lời này, là đã cho Đỗ Tập mặt mũi nhất định, nếu không đem Đỗ Tập đánh chết, cũng phải đánh cho tàn phế.

Đỗ Tập thở dài một tiếng, nói: “Người các người muốn đánh chính là ta, xin các người để ông ta rời đi, ông ta là người vô tội” .

Thủ lĩnh gia đình nghe xong lời của Đỗ Tập, càng thêm kính trọng.

Lúc này còn nghĩ đến người khác, rất giỏi.

Tuy hắn là người lỗ mãng, nhưng trong xương cũng có tâm huyết, cũng có trung nghĩa.

Chỉ là hắn cũng phải xin cơm ăn, phải phục tùng mệnh lệnh của Lưu Tân. Thủ lĩnh gia đình có cảm giác không tệ với Đỗ Tập, nhìn phu xe, quát: “mau cút, nếu không ngay cả người cũng đánh đó” . Phu xe cảm kích nhìn Đỗ Tập một cái, lắc đầu thở dài một tiếng, đánh xe ngựa rời đi, biến mất trong tầm mắt.

Trong núi rừng, Sử A nhìn phu xe rời đi, vợ nói: “chủ công, gần được rồi nhỉ” .

Vương Xán bấm đúng giờ, căn dặn: “đi thôi” .

Sử A đứng lên, đi xuống núi. Lúc này, thủ lĩnh chấp tay nói: “Đỗ tiên sinh, mỗi gia cũng phụng mệnh làm việc, không thể trái lệnh, đắc tội” .

Đối với Đỗ Tập, thủ lĩnh rất bội phục.

Nhưng hắn lại không thể không ra tay, hắn vung tay lên, quát: “Lên! ”

Mười chín người, tất cả đều ồa lên.

Đang lúc mười chín gia đình xông lên, Sử A đi tới, lớn tiếng nói: “ôi, ban ngày ban mặt, các người lại bao vây người ta lại, chẳng lẽ là định cản đường giết tiền sao? ”

Thanh âm của Sử A lười biếng, rất uể oải.

979. Chương 981: Sử A Hiện Lộ Thân Thủ

Dưới chân núi, Sử A sải bước đi tới.

Hắn mặc một bộ áo tang bằng vải thô trên người, thân thể có hơi béo, hoàn toàn là bộ dạng người bình thường. Nhưng trên vai của hắn lại vắt một thanh trường kiếm hắc thiết, đây cũng là chỗ quái dị, khiến người ta khó hiểu.

Như thế, Sử A liền xuất hiện sáng chói ở trong tầm mắt của mọi người.

Gia đình phóng về phía Đỗ Tập trông thấy Sử A đột ngột đi tới, lập tức ngừng lại.

Bọn họ rất nghi hoặc, người kia là đến tìm chết sao?

Hơn nữa người này lúc đi ra còn ngông nghênh như vậy, quả thực là muốn chết. Thủ lĩnh của gia đình vẻ hung ác, mắng to: “Đứa mập kia, thức thời thì lập tức cút ngay, đừng cản trở đại gia làm việc. Nếu đem đại gia chọc giận, lão tử thu thập luôn cả người. Đến lúc đó người cũng như một cái xác nằm ở đây, bị đánh vô ích, đi nhanh lên” .

Trong giọng nói, lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn vô cùng.

Sử A cười mỉm nói: “Đường bất bình sẽ có người giảm, các người một đám người vào ban ngày ban mặt khi dễ lão bách tính, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Các người gây chuyện đủ rồi, vậy liền giải tán đi, đừng ở chỗ này vướng chân vướng tay” .

Ngữ khí cuồng vọng, làm hai mươi gia đình chung quanh ngẩn ngẩn cả người.

Đỗ Tập thấy vậy, khẽ nhú mày, chợt hô lớn: “tráng sĩ, người mau rời đi đi, không cần nhúng tay vào” .

Người trước mắt này tuy không chút liên hệ nhưng lại tới cứu hần, Đỗ Tập sinh lòng cảm kích, nhưng trước mắt có hai mươi gia đình Lưu phủ, tất cả đều là dạng hung thần ác sát, hơn nữa người đông thể mạnh, một người căn bản không được việc.

Cho nên, Đỗ Tập hy vọng Sử A mau rời khỏi đây.

Lần này bị đánh, cứ tạm thời nhịn.

Tương lai, hần sẽ đòi lại gấp trăm lần nghìn lần.

Sử A lắc đầu, cười nói: “Cái người kia, người đứng yên không nên cử động. Ta thu thập bọn họ chỉ một loáng là xong, tí nữa đánh bọn họ chạy rồi, đến lúc đó nhớ mời ta uống rượu, ta sẽ không làm không công” .

Đỗ Tập nghe vậy, lộ vẻ cười khố.

Tất cả gia đình nghe xong lời của Sử A, tức sùi bọt mép, vẻ mặt hung lệ.

Thủ lĩnh gia đình vẻ mặt dữ tợn, hung tính lộ ra.

Ánh mắt hần lạnh lẽo, nghiêm nghị quát: “Lý Khuê, Vương Ngũ, hai người các ngươi lập tức xông lên thu thập hần, lão tử nhìn các người giải quyết người này, rồi lại đến thu thập Đỗ Tập” .

Tiếng nói vừa hạ xuống, Lý Khuê cùng Vương Ngũ xách côn bổng phóng về phía Sử A.

” hắc! ! ”

Lý Khuê khởi xướng công kích từ bên trái, chờ sau khi tiếp cận Sử A, hần đột nhiên hét lớn một tiếng, nhanh chóng vung trường côn trong tay. Một côn chỉ lên trời, sau đó cướp đoạt trung lộ, bổ thẳng tới đầu Sử A.

Trường côn rơi xuống, như là đại đao bổ chém, uy thế mười phần.

Sử A sau khi nhìn thấy, lại khinh miệt cười, thản nhiên nói: “kiến càng lay cây, không biết tự lượng sức mình” .

Gia đình trước mắt chỉ là múa võ đẹp mắt, căn bản không được việc gì.

Mặt ngoài thoát nhìn thì lợi hại, nhưng lại không vô dụng.

Sử A vẻ mặt chột nghiêm, nắm chặt chuôi kiếm, trường kiếm hắc thiết trong tay hoành không xẹt qua, sau đó tìm tòi ở phía trước, giống như đã biến thành một con rắn kịch độc, phun lưỡi rắn phì phì, luôn chuẩn bị nhắm người mà cắn. Chỉ nghe phịch một tiếng, võ kiếm đột nhiên chụp lên trên trường côn rơi xuống, gậy nhẹ một cái, đem trường côn đẩy ra, sau đó rơi xuống cạnh vai Sử A.

Sử A hừ lạnh một tiếng, hơi khom người, chân trái đạp một cái, chân phải đạp mạnh tới trước, cả người giống như là báo săn vọt vĩa chụp môi trên thảo nguyên, bỗng nhiên phóng về phía Lý Khuê.

” ba! ! ”

Thân thể hai người tiếp xúc, bả vai cường kiện mà có lực của Sử A húc vào trong lồng ngực của Lý Khuê.

Một kích này, lực lượng thật lớn.

Âm thanh kia giòn vang, tất cả gia đình cơ hồ đều nghe được.

Sử A có suy nghĩ lập uy dọa người, cho nên đã dốc hết toàn lực vào một chiêu này. Lý Khuê bị Sử A húc ngã xuống đất, ngã đầu, há to mồm, mắt trắng dã, không ngờ đã bị Sử A húc gạt đi rồi.

Bởi vậy, cũng có thể nhìn ra lực lượng một kích của Sử A lớn bao nhiêu.

” vù! ”

Vương Ngũ phóng tới Sử A từ phía bên phải, trường côn trong tay nảy lên, mũi côn nhắm ngay cổ, đâm thẳng vào yết hầu của Sử A.

Thương và côn cũng tương tự, chỉ là thương có đầu nhọn mà thôi, còn lại không khác côn là bao. Đối với một cao thủ võ nghệ mà nói, trường côn không có đầu nhọn cũng có thể đâm chết người. Có điều Vương

Ngũ phóng về phía Sử A chỉ là một tiểu gia đình, hiển nhiên không có năng lực này, cho dù trường côn đâm ở trên người Sử A, cũng sẽ không có ảnh hưởng gì.

Sử A mắt thấy trường côn đâm tới, thân thể hơi nghiêng, đầu lắc qua, khó khăn lắm mới tránh được trường côn.

” ngã xuống đi! ”

Sử A cười hắc hắc, cầm chuôi kiếm đâm tới trước.

” phanh! ”

Trường kiếm không ra khỏi vỏ, nhưng vỏ kiếm lại nhanh chóng đâm ở trên thân của Vương Ngũ.

Tất cả lực lượng tập trung ở một điểm, sau đó bỗng nhiên bạo phát ra, lập tức đâm Vương Ngũ ngã xuống đất, thân thể không ngừng co quắp, không còn chút sức chiến đấu. Thủ lĩnh gia đình sau khi nhìn thấy, khuôn mặt đầy dữ tợn không ngừng rung động, vẻ mặt cũng xảy ra biến hóa, trầm giọng hỏi: “các hạ là cao nhân phương nào, sao gây khó dễ với chúng ta? ”

Sử A ưỡn thân mà đứng, đưa tay vuốt vuốt quần áo nhăn nhúm.

Hắn chỉ vào Đỗ Tập, cao giọng nói: “ta đã nói rồi, đường bất bình tất có người giẫm, các người công khai cướp bóc ở Lộc Môn sơn, trùng hợp vào lúc ta đi du ngoạn qua nơi này, sau đó trùng hợp gặp. Ài, ta là chương mắt việc các người đã cầm tiền còn định đánh người, đúng là được một tác lại muốn tiến một thước, không nói đạo nghĩa. Nếu bây giờ các người lập tức rút đi, ta liền không mở sát giới. Nếu còn định ở lại tiếp, thì không tránh khỏi trường kiếm phải xuất vỏ, để mấy người nằm lại ở nơi đây” .

Uy hiếp, đây tuyệt đối là ** uy hiếp trắng trợn.

Thủ lĩnh gia đình sau khi nghe thấy, sắc mặt lần nữa xảy ra biến hóa, trong lòng có chút sợ hãi. Nhưng hắn không công mà lui, nhất định sẽ gặp đòn hiểm của Lưu Tân, cho nên chỉ có thể tiếp tục gắng gượng.

Đỗ Tập nhìn thấy Sử A ra oai, cũng không mở miệng khuyên bảo nữa.

Hắn là thường dân, chỉ có thể xem náo nhiệt, mặc dù nhìn không rõ tình huống cụ thể, nhưng phát hiện Sử A không xuất kiếm cũng có thể nhanh chóng giải quyết hai người, liền biết đã gặp phải cao thủ rồi.

Vậy, không cần bị đánh nữa.

Vận khí của hắn dường như rất không tệ, không ngờ gặp được người tốt.

Thủ lĩnh gia đình quát: “Lưu Nghĩa, ngươi mang bảy người công kích từ bên trái; Lưu Trung, ngươi mang bảy người công kích từ bên phải. Giữ vững tinh thần cho lão tử, chặn hắn lại, bằng không đợi trở về bị tu thập đi” .

Tiếng nói hạ xuống, Lưu Nghĩa và Lưu Trung đều dẫn người xông về phía trước.

Lưu Nghĩa và Lưu Trung là gia nô của Lưu phủ, tất nhiên không dám vi phạm mệnh lệnh.

Chợt, thủ lĩnh gia đình để lại một người đứng ở bên cạnh lực trận, rồi hắn liền đi về phía Đỗ Tập. Người này mặc dù ngang ngược, nhưng lại tôn trọng người đọc sách, nhất là khâm phục người thức thời hơn nữa có lòng thương cảm như Đỗ Tập. Chỉ thấy hắn chấp tay nói: “Đỗ tiên sinh, ta là phụng mệnh làm việc, đắc tội” .

Nói dứt lời, hắn vung nắm tay, đánh về phía Đỗ Tập.

Đỗ Tập biết rõ cũng sẽ bị đánh, nhưng cũng không thể tùy ý để gia đình đánh hắn, nên liền bỏ chạy.

” ôi, ai nện lão tử đó” .

Đang lúc Đỗ Tập chạy trốn, thủ lĩnh gia đình đang động thủ đánh Đỗ Tập, một tảng đá to hoành không bay tới, trực tiếp nện ở trên vai của thủ lĩnh gia đình.

Lực lượng rất lớn, nện ở trên người rất đau.

Thủ lĩnh gia đình cắn chặt răng, chịu đựng đau đớn trên vai.

Lần này, hẳn biết tình hình không ổn rồi.

Xem tình huống trước mắt, chỉ sợ là có người muốn che chở Đỗ Tập, cho nên mới không cho hắn đối phó với Đỗ Tập. Hắn nhìn thấy Đỗ Tập đứng ở cách đó không xa, nhưng cũng không tiếp tục đuổi nữa, mà lại suy nghĩ cẩn thận chuyện này. Nhất là nghĩ đến lúc Đỗ Tập ở trong thành, Khoái Lương rất coi trọng Đỗ Tập, hẳn lập tức liên hệ mọi chuyện với Khoái Lương.

Chẳng lẽ, là Khoái Lương bảo vệ Đỗ Tập?

Thủ lĩnh gia đình cẩn thận cân nhắc một phen, nhất là phát hiện Kiếm khách phía trước ra tay tàn nhẫn, nhưng không có ý giết người, lại càng cảm thấy có lý. Khoái Lương và Lưu Tân đều là thần tử dưới trướng Lưu Biểu, đều là người thành Tương Dương, đều là nhân vật trọng yếu, cho nên làm việc phải có chừng mực, không dám hạ nặng tay.

” a! ! ”

Đột nhiên, trong đám người vây công Sử A, truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Một cước của Sử A mạnh bạo vung tới, đá vào đũng quần của một tên gia đình, gia đình bị đá đau đớn không thôi, lúc này liền ngã xuống đất, lớn tiếng kêu thảm.

980. Chương 982: Chúng Gia Đình Rút Lui

Thủ lĩnh gia đình vừa nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, liền xoay người sang.

Đạp vào tầm mắt, chỉ thấy hết tên gia đình này tới tên gia đình khác ngã xuống đất, tất cả đều bị Sử A đánh cho vô lực đánh trả.

Càng quan trọng hơn là, trường kiếm của Sử A vẫn chưa ra khỏi vỏ.

Sau khi hắn phát hiện tình huống này, trên trán đột nhiên toát ra vô số mồ hôi lạnh, cảm giác sống lưng rét run, trong lòng sợ hãi. Chưa xuất kiếm cũng đã lợi hại như vậy, nếu trường kiếm ra khỏi vỏ, chỉ sợ bọn họ không người nào có thể sống không được. Thủ lĩnh gia đình nghĩ đến chuyện có thể đẩy lên trên người Khoái Lương, lập tức lớn tiếng nói: “dừng tay, đừng đánh nữa, chúng ta rút đi” .

Lúc này, hắn đã không thể không rút lui.

Trên mặt đất đã ngã xuống hơn mười người, chỉ còn lại mấy người có thể đi.

Nếu tất cả đều bị quật ngã, bọn họ căn bản không trở về được.

Sử A thấy thủ lĩnh gia đình nhận thua, thu tay lại mà đứng, cười mỉa nói: “nếu sớm lên tiếng, thì cũng không có ai bị đánh rồi, tốt lắm, trở về cả đi” .

Lúc nói, Sử A đi về phía Đỗ Tập.

Nơi Sử A đi qua, gia đình chung quanh đều tránh đi, kinh hãi mà nhìn Sử A.

Giao thủ với Sử A, bọn họ cảm thấy rất nghẹn khuất.

So lực lượng, thì không hơn đối phương.

So võ nghệ, cũng không hơn đối phương.

Không chỉ như thế, đối phương còn chiêu chiêu đều ra tay ác độc, không phải là sử dụng kiếm đâm vào xương sườn, thì là đâm thận, hoặc là đá lên háng, tất cả đều là thủ đoạn bá đạo tàn nhẫn. Nếu lực ra tay hung ác thêm một chút, đủ để mất mạng. Gia đình võ nghệ tầm thường, chỉ là dạng thích tranh đấu tàn nhẫn mà thôi, gặp phải người như Sử A, căn bản không thể ngăn cản được, chỉ có thể lui về phía sau.

Thủ lĩnh gia đình hô: “đi, chúng ta rút lui” .

Sau khi nói xong, hắn liền xoay người rời đi, nhưng lúc hắn đi đường, bả vai vẫn đau nhức mơ hồ, cảm giác rất khó chịu.

Gia đình còn lại vụn nát nhau, bắt đầu trở về.

Hai mươi người của Lưu phủ, tập tễnh mà biến mất ở trong bóng đêm.

Đỗ Tập nhìn mọi người rời đi, rồi cuộc thử phào nhẹ nhõm, bái lễ nói: “ân cứu mạng của tráng sĩ, Tập không có gì báo đáp, đem ba trăm kim này tặng cùng mua rượu cho tráng sĩ”. Thủ lĩnh gia đình liên hệ Sử A với Khoái Lương, nên không dám mang ba trăm kim Khoái Lương cho đi, cho nên đã trả lại tiền tài trước khi đi cho Đỗ Tập.

Còn nữa, lúc trước Sử A bảo Đỗ Tập mời hân uống rượu, cho nên Đỗ Tập vẫn nhớ rõ.

Tiền tài chính là vật ngoài thân, Đỗ Tập căn bản không để ở trong mắt, liền trực tiếp giao cho Sử A.

Nhìn tiền tài lấp lánh kia, trong lòng Sử A tự nhủ người trước mắt không tệ, xem tiền tài như cặn bã, là một nhân vật có khí tiết. Chỉ riêng phần khí độ này, đã đủ để hân kết giao.

Sử A lắc đầu nói: “Đỗ tiên sinh, ta là phụng mệnh tới cứu người, về phần tiền tài của người liền quên đi, người cứ cất kỹ”.

Trong lòng Đỗ Tập nghi hoặc, nhưng Sử A cứu hân, chắc chắn sẽ không hại hân.

Sử A dẫn Đỗ Tập vào trong Lộc Môn sơn, đi tới vị trí vừa rồi hân và Vương Xán dừng lại, lại phát hiện Vương Xán đã sớm biến mất, rất có thể là đã trở lại nhà tranh. Sử A thấy sắc trời dần tối, lo có người mò lên, cho nên hướng vào rừng cây căn dặn: “phái người điều tra tung tích đám người vừa rồi, xác nhận bọn họ đã rời khỏi hết hay chưa, đừng để bọn họ mò lên”.

” dạ! ”

Trong rừng cây, lập tức có người trả lời.

Chợt, trong rừng lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập, nhưng Đỗ Tập lại không phát hiện được vị trí cụ thể.

Trong lòng hân tràn đầy nghi hoặc, nhưng không mở miệng hỏi.

Dọc đường đi, hai người lên núi lúc trời tối, nên tốc độ có hơi chậm. Có điều lúc đến gần nhà tranh, chung quanh đã có ánh sáng, có thể nhìn đường rõ ràng.

Sử A đứng ở ngoài nhà tranh, khom người hô: “đại nhân, Đỗ tiên sinh đã đến”.

Vương Xán cao giọng nói: “mời vào”.

Lúc này, Vương Xán cũng không đeo mặt nạ quỷ, mà lại lộ khuôn mặt thật. Một mặt là vì Đỗ Tập mới đến, cũng chưa từng gặp qua Vương Xán, hiện giờ Đỗ Tập lại bị Lưu Biểu trục xuất khỏi Tương Dương, mất đi nơi sống yên ổn, không có cơ hội đi mật báo. Về phương diện khác là Vương Xán muốn thu phục Đỗ Tập, hơn nữa cảm giác mình có mười phần nắm chắc, cho nên mới dùng khuôn mặt thật gặp Đỗ Tập.

Đỗ Tập đứng ở ngoài cửa sửa sang lại áo bào, sau đó ưỡn ngực, vén rèm cửa nhà tranh, sải bước đi vào. Đỗ Tập nhìn thấy Vương Xán ngồi xếp bằng, chấp tay bái nói: “ân cứu mạng, Tập suốt đời khó quên, đa tạ các hạ tương trợ”.

” Đỗ tiên sinh mời ngồi! ”

Vương Xán khoát khoát tay, ý bảo Đỗ Tập ngồi xuống.

Chờ Đỗ Tập sau khi ngồi xuống ở trong nhà tranh, lập tức dò hỏi: “các hạ tới tìm ta, có chuyện gì quan trọng? Hơn nữa, các hạ rốt cuộc là ai, tại sao phải cứu ta”.

Hân vốn cho là Sử A gặp chuyện bất bình nên rat ay cứu hân, nhưng hiện tại xem ra là không phải.

Sử A phụng mệnh cứu người, nhất định là được người trước mắt này ra lệnh.

Người trước mắt cứu hân, chắc chắn cũng có mục đích.

Vương Xán nghe được lời của Đỗ Tập, từ trong ngực lấy ra một cái ấn tinh tế, cầm trên tay, đem mặt có khắc chữ cho Đỗ Tập xem, cười nói: “Đỗ tiên sinh, người xem cái ấn này như thế nào?”

Phía trên cái ấn, có khắc con dấu chuyên thuộc về Thục vương, vừa nhìn liền biết thân phận của Vương Xán. Ấn tỳ là đại biểu cho Thục vương, là sự bảo đảm mệnh lệnh có hiệu lực, không thể nào đưa cho những người khác sử dụng, chỉ có thể tự Vương Xán giữ lấy. Trong giây phút Đỗ Tập nhìn thấy con dấu, trong đầu lập tức hiện lên ý niệm người trước mắt là Thục vương.

Đồng thời, Đỗ Tập lại đánh giá cẩn thận Vương Xán một phen.

Hắn cẩn thận quan sát hơn, đã phát hiện người trước mắt nhất định là Vương Xán.

Có lẽ, có khả năng là Thục vương mất đi con ấn, hoặc là giả tạo con ấn, người cầm con ấn của Thục vương không phải là bản thân Vương Xán. Nhưng, khí độ và khí chất của một người thì không cách nào mô phỏng, nhất là người ở địa vị cao như Vương Xán lại càng thêm khác biệt. Hơn nữa bách tính trong dân gian cũng lưu truyền tướng mạo Vương Xán, trong lòng Đỗ Tập thâm đối chiếu, xác định ý nghĩ trong lòng.

Người trước mắt, nhất định là Thục vương.

” Thịch! Thịch! ”

Trên mặt Đỗ Tập không có bất kỳ biến hóa gì, nhưng trái tim lại đang nhảy bang bang không ngừng, theo tốc độ nhanh hơn, máu trong thân thể cũng dần sôi trào, ánh mắt cũng nóng rực lên.

Cơ hội, tới rồi.

Lưu Biểu không trọng dụng hắn, nhưng người trước mắt lại đặc biệt triệu kiến hắn.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Đỗ Tập kích động không thôi.

Sau khi Vương Xán nhìn thấy ánh mắt của Đỗ Tập xảy ra biến hóa, liền thu con ấn về, trên mặt lộ ra vẻ châu sáng nắm chắc trong tay rồi, mở miệng hỏi: “Đỗ tiên sinh, Lưu Biểu tuổi già hoa mắt ù tai, đồ kị người tài, cổ hủ không chịu nổi, người như vậy sao có thể bổ nhiệm đại tài như Đỗ tiên sinh chứ? Ta định mời tiên sinh vào Thục làm quan, không biết tiên sinh định như thế nào? ”

Trong lòng Đỗ Tập còn đang đắm chìm ở trong vui sướng, vừa nghe lời của Vương Xán, lập tức phản ứng lại.

Hắn vội vàng đứng lên, bái Vương Xán nói: “thảo dân Đỗ Tập, bái kiến Thục vương” .

Wương Xán gật đầu, lại hỏi: “Đỗ tiên sinh, người có bằng lòng vào Thục làm quan hay không? ”

” nguyện ý! Nguyện ý! ”

Trong nội tâm Đỗ Tập là một trăm nguyện ý, hắn thuyết phục tộc lão trong nhà, mang theo gia tộc lặn lội đường xa dời về phía nam, chính là muốn cắm rễ đặt chân ở phương nam.

Bây giờ Vương Xán bảo hắn làm quan, trong lòng Đỗ Tập vô cùng vui mừng, thậm chí còn có một loại cảm giác như có miếng bánh đột nhiên từ trên trời rơi xuống, không ngờ hắn đợi hơn một tháng ở Kinh Châu, bây giờ trong chớp mắt liền có thể làm quan.

Sớm biết như thế, hắn nên trực tiếp đi tới thành đô.

Thật ra Đỗ Tập cũng hiểu rõ việc Vương Xán mời chào hắn, có nguyên nhân rất lớn là vì hắn đi sứ nước Ngô, biết thời cơ mà biến đổi, biểu hiện rất tốt, đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến Vương Xán xem trọng hắn. Nếu không hắn vừa mới đến, không biểu hiện ra tài hoa kinh diễm, không có chút tư lịch nào, Vương Xán cũng không thể nào biết hắn.

Lúc này, Đỗ Tập ngược lại phải cảm tạ Lưu Biểu.

Nếu không có Lưu Biểu, hắn không cách nào bắt quan hệ với Vương Xán. Hiện giờ, sự phần uất trong lòng Đỗ Tập đã bị quét sạch, vô cùng hưng phấn, số phận hắn rốt cuộc có chuyển biến tốt đẹp, đã gặp gỡ quý nhân.

981. Chương 983: Bắt Quan Hệ Với Khoái Lương

Sau khi Đỗ Tập cười đáp ứng, liền dập đầu nói: "ty chúc Đỗ Tập, báii kiến chủ công.

Thân phận thay đổi, xưng hô của Đỗ Tập với Vương Xán cũng theo đó mà thay đổi.

Vương Xán cười ha hả bảo Đỗ Tập ngồi xuống, chậm rãi nói: "Từ Tự, người mới vào nước Thục, ta không thể nào lập tức để người đảm nhiệm chức vị quan trọng, hơn nữa nước Thục từ trước đến nay có quy củ là người có tài hoa phải thả ra ngoài làm quan, từ tiểu Huyện lệnh của huyện thành làm lên, mới có cơ thi triển tài hoa. Người có năng lực, nhất định có thể từng bước lên mây, như điều gặp gió, nếu ngay cả một huyện cũng không thống trị tốt, chỉ có thể nói rõ nhân lực của ta không đủ, đã nhìn lầm người. Cho nên người quy thuận ta, cũng chỉ có thể từ một Huyện lệnh làm lên, phải chuẩn bị tư tưởng" .

Tiếng nói vừa hạ xuống, Vương Xán nhìn chăm chú vào Đỗ Tập.

An bài để rèn luyện như vậy, cũng một loại thử nghiệm, xem tâm tính của Đỗ Tập như thế nào?

Nếu Đỗ Tập muốn trực tiếp đảm nhiệm nhân viên quan trọng một phương, Vương Xán chắc chắn sẽ không đáp ứng.

Một người mơ quá cao, cho dù thi thư đầy bụng, có tài hoa cũng có tài năng, nhưng Vương Xán nhất định sẽ chèn ép, bởi vì Vương Xán cần chính là người khiêm tốn thiết thực.

Đỗ Tập nghe xong lời của Vương Xán, thành khẩn nói: "ty chúc mới vào nước Thục, trong tay không có một tác đất, có thể đảm nhiệm Huyện lệnh một huyện đã là vinh dự, không dám có chút chậm trễ. Nếu chủ công ủy thác trọng trách, Tập cũng không thể phục chúng, lại không thể thi triển hết khát vọng trong lồng ngực, ngược lại không hay, đảm nhiệm chức Huyện lệnh vừa hay lại phù hợp" .

Trong lịch sử, Đỗ Tập cũng là đầu nhập Lưu Biếu trước.

Vốn, lúc Lưu Biếu gặp Đỗ Tập, cũng là mới gặp như đã quen, Lưu Biếu cũng định bổ nhiệm Đỗ Tập làm người đứng đầu một huyện.

Nhưng trong lịch sử Tào Tháo một nhà độc đại, mà Đỗ Tập lại là người Toánh Xuyên, là từ trung nguyên tới. Thái Mạo sau khi nghe xong suy nghĩ của Lưu Biếu, lập tức can gián Lưu Biếu, nói sau khi Đỗ Tập đảm nhiệm chức Huyện lệnh, gặp phải chiến sự có thể sẽ ngã về phía Tào Tháo.

Lưu Biếu lung lay, vừa nghe liền thay đổi chú ý.

Như vậy, Đỗ Tập liền không được trọng dụng, chỉ là một thực khách bình thường, cuối cùng âm thầm rời khỏi Lưu Biếu.

Đỗ Tập nương tựa vào Tào Tháo, lập tức liền được bổ nhiệm làm Huyện lệnh huyện Tây Ngạc.

Thời kì Tào Tháo cầm quyền, Đỗ Tập làm Huyện lệnh, Nghị lang, Tế tửu phủ quân Thừa tướng, Thị Trung, Trưởng sử phủ Thừa tướng, Phò mã Đô úy huyện Tây Ngạc, đi lên từng bước một, không có chút ngừng trệ.

Thời kì Ngụy Văn đế Tào Phi, Đỗ Tập gánh chức Nhâm Đốc quân lương Ngự Sử, Thượng thư, tấn phong quan Nội Hầu, Vô Bình Đình Hầu.

Thời kì Ngụy Minh đế Tào Duệ, Đỗ Tập đảm nhiệm chức quân sư của Tào Thực và Tư Mã Ý, sau đó báii làm Thái Trung đại phu, tấn phong Bình Dương Hương Hầu. Nhân vật như vậy, có thể nói là gặp phải phong vân biến thành long, thuộc dạng có tài nhưng thành đạt muộn, năng lực mạnh phi thường. Trần Thọ đánh giá Đỗ Tập là "Mỹ sĩ một đời", đủ cho thấy Đỗ Tập là người khiêm tốn cẩn thận, khiến người ta tin phục.

Vương Xán nghe xong lời của Đỗ Tập, cũng yên lòng.

Có thể nói ra lời này, Đỗ Tập nhất định là một người thiết thực.

Đỗ Tập hỏi: "xin hỏi chủ công, ty chúc khi nào thì vào Thục?" hần quy thuận Vương Xán, tất nhiên muốn bàn về ngày vào Thục. Vì già trẻ của Đỗ gia không thể tiếp tục lưu lại Tương Dương, nhất định phải sớm ra quyết định.

Vương Xán nghe vậy, lập tức cầm lấy giấy bút trên bàn án, nhanh chóng viết một đạo mệnh lệnh, lại đắp ngọc ấn của mình lên, giao vào tay của Đỗ Tập, nói: “người mang theo già trẻ của Đỗ gia, trực tiếp đi tới thành đô. Chờ sau khi đến thành đô, cầm mệnh lệnh này đi bái yết Lại bộ Thượng thư Trình Dục, hần sẽ an bài chức vụ cho người, sau khi nhậm chức phải cố gắng, không nên phụ một thân tài hoa” .

” dạ! ”

Đỗ Tập lấy được mệnh lệnh, trong lòng rất kích động.

Hần làm nhiều như vậy, không phải là chờ mong có thể nhập sĩ làm quan, chấn hưng Đỗ gia sao?

Giờ khắc này, hốc mắt Đỗ Tập thậm chí còn hơi ướt át, có loại cảm giác lệ nóng doanh tròng.

Vương Xán suy nghĩ một lát, lại nhắc nhở nói: “Tử Tự, người nói với người trong tộc lúc sắp dời tới thành đô, phải tránh không thể tiết lộ tin tức ta ở Tương Dương, chuyện này nhất định phải giữ bí mật. Có điều, người có thể nói là gặp đang ta an bài người ở trong Tương Dương, có người giới thiệu người đi thành đô, như vậy người mới có lý do khuyên bảo tộc nhân” .

Đỗ Tập không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “tự chức mình bạch, lúc tự chức về khuyên tộc nhân, sẽ không nói ra tung tích của chủ công, xin chủ công yên tâm” .

Vương Xán gật đầu nói: “Vậy thì tốt, tin tức người bị Lưu Biểu trục xuất ra khỏi Tương Dương đã sớm truyền ra, ta đoán chừng người nhà của người cũng đã nhận được tin tức, nhất định sẽ có chút bối rối, cho nên ta không giữ người ở đây nữa. Nhân lúc trời còn có chút sáng trăng, người nên sớm đi về nhà, trấn an tộc nhân, chuẩn bị dời tới thành đô” .

Đỗ Tập chấp tay nói: “tự chức cáo lui” .

Sau khi nói xong, Đỗ Tập đứng lên nhẹ nhàng rời khỏi nhà tranh.

Sau khi hần đi ra khỏi nhà tranh, liền hít sâu một hơi, ngẩng đầu bầu trời khuất sau đám mây chỉ còn lại có ánh trăng, trong lòng dâng lên một chút hào khí vô hạn.

Lưu Biểu không cần hần, nhưng lại có người nguyện ý trọng dụng hần.

. . .

Trong thành Tương Dương, Lưu phủ.

Sau khi thủ lĩnh gia đình mang theo mười chín gia đình khác trở về, tất cả đều quỳ trong đại sảnh, run lấy lấy. Nhìn thấy bọn họ diễu võ dương oai ở trước mặt người khác, vô cùng uy phong, nhưng vừa vào Lưu phủ, bọn họ chỉ là một con chó thủ hạ của Lưu Tân, thậm chí ngay cả chó cũng không bằng, chỉ có thể tùy ý để Lưu Tân chà đạp.

Lưu Tân ngồi ở trên đại sảnh, mở miệng hỏi: “nhiều người như vậy đều mặt mũi bầm dập, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? ”

Hần có chút nghi hoặc, không rõ cụ thể là xảy ra chuyện gì.

Thủ lĩnh gia đình lúc này đem chuyện truy kích Đỗ Tập nói cẩn thận một lần, miêu tả Sử A đến độ vô địch dũng mãnh phi thường, cùng loại với dạng nhân vật kiếm tiên, hơn nữa còn nói có người âm thầm tương trợ Đỗ Tập. Sau khi nói xong, hần nói ra dự đoán của mình, nói: “gia chủ, người xem có phải là Khoái Lương âm thầm phái người bảo vệ Đỗ Tập, họ tống hần rời khỏi Tương Dương không? ”

” Khoái Lương? ? ”

Lưu Tân sau khi nghe xong, gõ nhẹ án bàn.

Quản gia nói tiếp: “lão gia, lúc Đỗ Tập ra khỏi thành, Khoái Lương còn định mời Đỗ Tập vào Khoái phủ dự tiệc, chỉ là Đỗ Tập trực tiếp cự tuyệt. Ngài cũng nói Khoái Lương rất thương thức Đỗ Tập, tiểu nhân cảm thấy rất có thể là Khoái Lương làm” .

Lưu Tân gật đầu nói: “người nói cũng hơi có lý, nếu không phải là Khoái Lương ra tay, thì cũng không phải chỉ tới đả thương các người, mà sẽ trực tiếp giết các người. Ừm, nhất định là người do Khoái Lương phái ra, hẳn không muốn vạch mặt rõ, cho nên chỉ phái người bảo vệ để Đỗ Tập rời đi, không ra tay giết người” .

Đứng một chút, Lưu Tân lại nói: “hoặc là Khoái Lương đang cảnh cáo ta, bảo ta đừng mang thêm phiền toái cho Sở Vương. Tuy rằng Đỗ Tập đã làm mất mặt Sở vương, nhưng bị đánh tàn phế, cũng có ảnh hưởng không hay với Sở vương” .

Thủ lĩnh gia đình hy vọng nhất chính là tình huống như thế, lúc này dập đầu nói: “gia chủ anh minh! ”

Gia đình khác cũng dập đầu theo nói: “gia chủ anh minh! ”

Lưu Tân sau khi nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười trên tức, lạnh giọng căn dặn: “Ta đúng là rất anh minh, hơn nữa thưởng phạt phân minh. Nhưng các người đều rất ngu xuẩn, ngay cả đánh một người cũng không thành công, quả thực là một đám phế vật. Tất cả đều rút ra ngoài cho ta, nhận hai mươi trượng hình cho ta, nếu bị ta phát hiện thiếu một con, toàn bộ đều thêm gấp bội” .

Cả đám gia đình giận mà không dám nói gì, chỉ có thể thành thành thật thật mà đi nhận trừng phạt.

...

Thành Tương Dương, Anh Hùng lâu.

Đã cách nhiều năm, Ngô Hoảng đã là người đến tuổi trung niên, hơn nữa hai lọn tóc mai có vẻ phong sương.

Hắn mặc một bộ trường bào màu lam, ngồi xếp bằng.

Phía dưới Ngô Hoảng, có một người mặc hắc y lưng đeo trường kiếm đang đứng, người này vẻ mặt lạnh lùng, có vẻ rất nghiêm túc. Người này là Kiếm khách Ngô Hoảng bồi dưỡng ra, chuyên môn hiệu lực cho Anh Hùng lâu.

Ngô Hoảng dò hỏi: “Chuyện về Tôn Kiên và Gia Cát Lượng, đã điều tra rõ chưa? ”

Kiếm khách lập tức nói: “đại nhân, chuyện về Gia Cát Lượng đã điều tra rõ ràng, hơn nữa chúng ta còn được một tin tức còn quan trọng hơn. Trong nhà tranh của Gia Cát Lượng ngoại trừ Tôn Kiên, còn có một người, căn cứ dự đoán thì có thể là Lưu Bị. Có điều, người này vẫn luôn trốn trong nhà tranh, rất ít hiện thân, cho nên chỉ là dự đoán, không có chứng cứ rõ ràng” .

Ngô Hoảng nhíu mày, trầm giọng nói: “thà tin là có còn hơn là không, chuyện này rất trọng yếu” .

Hắn cẩn thận suy nghĩ một lát, căn dặn: “Được rồi, người đi xuống đi, tiếp tục giám thị động tĩnh của Gia Cát Lượng, đồng thời theo dõi cả Tôn Kiên, không nên để người ta phát hiện” .

” dạ! ”

Kiếm khách đáp dạ một tiếng, lập tức bỏ đi.

Chờ Kiếm khách rời khỏi, Ngô Hoảng đem tin tức ghi ở trên một tờ giấy, dùng bồ câu để truyền tin. Không lâu sau, một con bồ câu bay đi đưa tin từ chỗ Anh Hùng lâu, ra khỏi thành Tương Dương, bay về phía Lộc Môn sơn.

982. Chương 984: Lưu Bị Bạo Lộ

Bồ câu đưa tin bay ra khỏi thành Tương Dương, cuối cùng đậu ở Lộc Môn sơn.

Sử A sau khi nhận được tin tức từ trong thành Tương Dương truyền tới, liền chấn động, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, Lưu Bị người này không ngờ cùng đi theo, đúng là lợi hại.

” Sột soạt! ”

Hắn chạy vội, bàn chân giẫm lên lá cây trong rừng, phát ra tiếng sột soạt. Sử A mặc dù hơi mập, nhưng tốc độ của hắn cực nhanh, giống như là một trận gió thổi qua ở trong rừng, chỉ chốc lát sau liền tới ngoài

nhà tranh của Vương Xán. Sử A xốc rèm cửa nhà tranh lên, vội vã đi vào, cung kính bái nói: “chủ công, trong tin tức của Ngô Hoảng truyền về, có một tin trọng đại” .

Lúc nói, Sử A đem tin tức mà Ngô Hoảng truyền đến đưa cho Vương Xán.

Sau khi Vương Xán xem xong, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Lưu Bị không ngờ lên về Tương Dương, đúng là to gan lớn mật, khiến người ta kinh hãi.

Người này đáng nên ở tiền tuyến chỉ huy binh sĩ chiến đấu, nhưng bây giờ lại chạy về để quấy nhiễu Tương Dương, không ngờ nhất là Lưu Bị ở trong nhà tranh của Gia Cát Lượng, đây là điều khiến Vương Xán không cách nào tiếp nhận.

Trên thực tế, Lưu Bị có lên về Tương Dương hay không, Vương Xán cũng không quan tâm.

Nhưng Lưu Bị ở trong nhà tranh của Gia Cát Lượng, ý nghĩa là Gia Cát Lượng đã quy thuận Lưu Bị.

Đây, mới là nguyên nhân trong lòng Vương Xán nổi giận.

Gia Cát Lượng nương tựa Lưu Bị, ý nghĩa là hai bên thành kẻ địch, Vương Xán phải diệt trừ Gia Cát Lượng, nếu không Gia Cát Lượng hợp tác với Lưu Bị, tuyệt đối hậu hoạn vô cùng.

Chân mày Vương Xán nhíu chặt, hai tay nắm chặt thành quyền, xương ngón tay kêu răng rắc. Trong mắt hần lóe ra quang mang lạnh lùng nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Lưu Bị là lên trở về Tương Dương, Lưu Biểu chắc chắn vẫn chưa biết, vậy cứ để cho Lưu Biểu đánh trận đầu, rồi chúng ta lại ra tay” . Dừng một chút, Vương Xán vẫy vẫy tay, căn dặn: “Sử A, người đưa tai tới đây, ta cho người biết nên làm như thế nào?”

Lúc này Sử A đưa lỗ tai quá, hai người thì thầm hồi lâu.

Lúc này, Điển Vi đi tới hỏi: “chủ công, có tình huống gì mới sao? ” trong khoảng thời gian này, Điển Vi vẫn luôn đi theo Vương Xán trốn ở trong núi, ngoại trừ đi săn một số con mồi, hoàn toàn không có cơ hội xuất thủ, có chút ngứa ngáy.

Vương Xán thấy Điển Vi đi vào, cười nói: “Sơn Quân, người tới được vừa khéo, đến lúc đó chúng ta cùng hành động” .

Điển Vi vẽ mặt kinh hãi, vui sướng nói: “chủ công, mặt tướng đã lâu không động thủ, đều sắp quên mất cách giết người rồi. Hắc hắc, lần này có cơ hội động thủ, thật tốt quá” .

Lúc nói, Điển Vi không nhịn nổi mà chà xát tay.

Vương Xán nhìn về phía Sử A, căn dặn: “Sử A, lập tức truyền tin, càng sớm càng tốt” .

“Dạ, ty chức đi truyền tin ngay bây giờ” .

Sử A lập tức xoay người rời khỏi nhà tranh, đi thi hành mệnh lệnh. Điển Vi ở lại trong nhà tranh, vẽ mặt mờ mịt, lên tiếng hỏi: “chủ công, chúng ta rốt cuộc cần làm chuyện gì vậy? ”

Vương Xán cười nói: “gấp cái gì, cứ theo ta là được” .

Điển Vi trợn trắng mắt, trên khuôn mặt hàm hậu lộ ra vẻ bất đắc dĩ, muốn tham dự hành động, nhưng lại không biết gì cả.

. . .

Thành Tương Dương, Anh Hùng lâu.

Ngô Hoảng đang chất lọc tin tức ở hậu viện, sau khi hần đưa Anh Hùng lâu vào quỹ đạo, bắt đầu ẩn phía sau màn, rất ít khi chủ động hiện thân. Cho tới nay, Ngô Hoảng luôn nấp ở phía sau xử lý tin tức thu thập được ở đủ mọi phương diện.

” cộp! Cộp! ”

Trong sân, đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Một tên người hầu vội vã chạy tiến đến, trong tay cầm một con bồ câu đưa tin, chính là từ Lộc Môn sơn bay về. Ngô Hoảng đưa tay nhận mẫu giấy thắt trên chân bồ câu, xem nội dung cẩn thận, sau đó lập tức trở về thư phòng, tiêu hủy tờ giấy truyền tin, đây là việc hẩn làm đầu tiên.

Sau khi hủy tờ giấy, Ngô Hoảng lớn tiếng căn dặn: “truyền lệnh, lập tức triệu tập chủ sự phân bố ở thành đông, thành nam, thành tây, thành bắc, giữa thành, bảo bọn họ tới thư phòng trong vòng nửa canh giờ” .

” dạ! ”

Người hầu ôm quyền trả lời, chột đi truyền mệnh lệnh.

Nửa canh giờ, năm người mặc trường bào màu đen, lưng đeo bội kiếm tập hợp ở trong thư phòng. Năm người này đều là người lâu năm do Ngô Hoảng mang đến từ Lạc Dương, là Kiếm Sư năm đó Vương Việt tự tay huấn luyện ra, kiếm thuật vô cùng lợi hại. Nếu cẩn thận quan sát, trên bàn tay của bọn họ đều có một tầng chai dày đặc, là do luyện kiếm hàng năm tạo thành.

Tuy rằng năm người này xử lý chuyện một phương, đã không còn ra tay nữa, nhưng kiếm thuật của bản thân vẫn không giảm sút, nếu một Kiếm sư ngay cả sử kiếm cũng không được, vậy thì đúng là bỏ gốc lấy ngọn rồi.

Năm người cung kính thi lễ một cái với Ngô Hoảng, sau đó ngồi xuống trong thư phòng.

Sau đó, một người trong đó hỏi: “lâu chủ, vội vã gọi tất cả bọn ta đến, là có chuyện gì quan trọng sao? ”

Rất hiếm khi, Ngô Hoảng sẽ gọi chủ sự phân bố ở đông, nam, tây, bắc, giữa thành tới.

Một khi như thế, nhất định là có chuyện lớn xảy ra, mới có thể triệu tập bọn họ lại. Bây giờ Ngô Hoảng gọi tất cả bọn họ đến Anh Hùng lâu, nhất định là tuyên bố chuyện quan trọng.

Ngô Hoảng vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng căn dặn: “Gọi các người tới, là có hai chuyện” .

” thứ nhất, sau khi các người trở về, lập tức phát động người ở chỗ mình, truyền ra tin tức nói Lưu Bị đã về Tương Dương, hơn nữa còn dẫn theo một bộ phận binh sĩ. Dựa trên cơ sở này, các người còn có thể tiến hành thay đổi thêm vào, tất yếu phải tạo thành tình huống Lưu Bị uy hiếp Lưu Biểu, động tác phải nhanh, thanh thế muốn lớn, nhưng chú ý che dấu hành tích, không thể để bị phát hiện” .

” thứ hai, sau khi các người hoàn thành chuyện này, liền tự dẫn năm Kiếm sư kiếm thuật thượng thừa nhất, theo ta cùng đến Lộc Môn sơn. Lần này có nhiệm vụ quan trọng phải làm, thủ lĩnh là sư huynh Sử A” .

Ngô Hoảng nói chuyện cực nhanh, rất nhanh đã nói xong.

Nhưng hai chữ ‘Sử A’ rơi xuống, năm Kiếm sư trong thư phòng đều là xì xào bàn tán, rất kinh ngạc. Sử A là đại đệ tử thân truyền của Vương Việt, hơn nữa đã thay thế vị trí của Vương Việt toàn diện. Nói một cách khác Sử A chính là người cầm đầu của bọn họ, hơn nữa quyền thế càng lúc càng lớn, đây cũng là nguyên nhân bọn họ kinh ngạc.

Ánh mắt của Ngô Hoảng lạnh thấu xương, quét từng người một, sau đó mở miệng hỏi: “chuyện chỉ chừng đó, các người còn có chuyện gì khác hay không, mau nói ra” .

Một người trong đó hỏi: “lâu chủ, chúng ta tính làm chuyện gì vậy? ”

Ngô Hoảng nhíu mày, lạnh giọng quát: “người là người chủ sự nhiều năm, chẳng lẽ không biết quy củ trong lầu sao? Việc không nên hỏi thì không nên hỏi, cứ ngoan ngoãn mà làm việc. Chờ người đến một độ tuổi nhất định, đi thành đô nhậm chức, bất kể là với bản thân người, hay là đối với cha mẹ vợ con người đều có chỗ tốt” .

“Dạ! ! ”

Người nọ bị Ngô Hoảng giáo huấn một phen, cúi đầu không nói gì nữa.

Ngô Hoảng vung tay lên, căn dặn: “tốt lắm, nếu không chuyện gì nữa thì đều trở về đi, nắm chặt thời gian mà làm việc” .

” dạ! ”

Năm người ôm quyền đáp ứng, sau đó tất cả đều xoay người rời đi.

...

Vào buổi trưa, thành Tương Dương âm ỉ xông xao, người đến người đi, phi thường náo nhiệt.

Thành đông, trong một tửu quán.

Thương khách lui tới ngồi ở bên trong uống rượu ăn thịt, rất nhiều bách tính thì lại ngồi ở bên trong uống chút rượu giết thời gian.

Lúc này, một thương khách quần áo bình thường đi vào, gọi rượu và đồ nhắm lên, sau đó khẽ lên tiếng với người bên cạnh: “các người có nghe nói gì chưa, Lưu Bị không ngờ mang theo binh sĩ lên trở về Tương Dương, hơn nữa còn ở trong nhà của Gia Cát Lượng ở Long Trung. Ài, Sở Vương của chúng ta thật không nên thu lưu Lưu Bị, kẻ kia nhất định là Bạch Nhân Lang” .

Ngay sau đó, một kẻ vô lại đứng lên, lập tức phản bác nói: “ta nhỏ vào, Lưu Bị người ta là vì muốn thu phục Gia Cát Lượng, cho nên mới lâm trận bỏ chạy, không để ý đến sự an nguy của tiền tuyến” .

Chợt, lại có một tráng hán lên tiếng mắng: “Đồ Lưu Bị chó đẻ, Sở Vương chúng ta cung cấp lương thực cho hắn, cung cấp vũ khí cho hắn, nói không chừng còn cấp nữ nhân cho hắn. Hôm nay quân Thục thế tới hùng hổ, Lưu Bị lại bỏ chiến sự tiền tuyến, đây không phải là để Thục vương giết vào sao? Chẳng lẽ Lưu Bị đã đầu phục Thục vương, chuẩn bị phản kích Sở vương sao? ”

Một thanh niên sĩ tử nho nhã: “Đồ vô tri, Lưu Bị làm sao có thể nương tựa Thục vương chứ? Nhị đệ của Lưu Bị Quan Vũ chết ở trong tay Thục vương, hai thê thiếp của Lưu Bị cũng bị Thục vương ngủ rồi, thậm chí đại hận như vậy, Lưu Bị không thể nào quên. Nếu Lưu Bị theo Thục vương, ta sẽ đập đầu chết, đúng là chỉ biết nói bậy” .

Tráng hán nghe xong, đỉnh đạc lên tiếng phản bác.

Cả tửu quán, bởi vì chuyện của Lưu Bị mà trở nên âm ỉ xông xao.

Rất nhiều người, đều tham dự vào trong đó.

Cục diện, trở nên vô cùng phức tạp.

Cùng lúc đó, thành Nam, thành tây, thành nội, giữa thành, cũng bắt đầu lưu truyền tin tức Lưu Bị mang binh lên về Tương Dương, theo sự thảo luận càng ngày càng nhiều của bách tính, tin tức truyền càng ngày càng thái quá. Bất kể như thế nào, tin tức Lưu Bị lên về thành Tương Dương đã bị tiết lộ ra ngoài, hơn nữa còn nói rõ là ở Long Trung.

Hết thấy chuyện này đối với Lưu Bị mà nói, tuyệt đối là một đả kích cực lớn.

983. Chương 985: Lời Đồn Bay Đầy Trời

Phủ đệ của Khoái Lương, trong thư phòng.

Giờ phút này, Khoái Lương đang dựa bàn đọc sách, nhưng nỗi lòng lại không cách nào bình tĩnh trở lại.

Lưu Biểu vô tình vô nghĩa trực xuất Đỗ Tập ra khỏi thành Tương Dương, khiến Khoái Lương sinh lòng bất mãn, cảm thấy Lưu Biểu tuổi già hoa mắt ù tai. Lúc trước Khoái Lương, Khoái Việt và Thái Mạo phụ tá Lưu Biểu bình định Kinh Tương, diệt trừ Tông tộc Kinh Châu, một mặt là do Lưu Biểu là hậu duệ hoàng thân, là huyết mạch thiên tử, thân phận cao quý; về phương diện khác thì là do Lưu Biểu là danh sĩ đương thế, được xưng một trong tám tuần mã.

Nhưng mà, hiện giờ Lưu Biểu vì nịnh nọt Tôn Kiên, lại ngang nhiên trực xuất Đỗ Tập, khiến tâm của vô số người trở nên rét lạnh.

Lúc Lỗ Túc đưa ra đề nghị, cũng không nghĩ Lưu Biểu sẽ trực xuất Đỗ Tập.

Nhưng Lỗ Túc lại là người thông minh tuyệt đỉnh, vừa nghe Lưu Biểu vì dẹp loạn Tôn Kiên lửa giận mà trực xuất Đỗ Tập, mừng rỡ trong lòng, liền lập tức đáp ứng. Lưu Biểu vô tình vô nghĩa, điều này đối với

Tôn Kiên là chuyện tốt, đối với Lưu Biểu lại là tai họa cực lớn. Chuyện này sau khi truyền ra ở Tương Dương, chắc chắn sẽ không có hiền tài nương tựa Lưu Biểu nữa.

Về phần bọn người Khoái Lương, Y Tịch và Khoái Việt, cũng rét lạnh trong lòng, cảm thấy tay chân lạnh buốt.

“Ba! ! ”

Khoái Lương thở dài một cái, bực bội cầm thẻ tre trong tay ném ở trên bàn án, hai con mắt híp lại, bình phục nỗi lòng xao động. Chuyện Lưu Biểu làm ra đã quá giới hạn, nhất là đối với mưu thần như bọn họ mà nói, không khác gì là giết người đoạt mệnh, cho nên Khoái Lương mới thật lâu vẫn không cách nào đánh tan tâm tư hỗn loạn.

” Cộc! Cộc! ”

Bên ngoài thư phòng, truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Khoái Lương mở mắt ra, hô: “vào đi! ”

Quản gia không nhanh không chậm đi vào, khom người thi lễ một cái với Khoái Lương, Khoái Lương hỏi: “chuyện gì? ”

Quản gia tất cung tất kính nói: “Nhị lão gia tới rồi, đang ở trong đại sảnh” .

Khoái Lương nghe nói Khoái Việt tới rồi, lập tức đứng dậy đi ra thư phòng, đi về phía đại sảnh. Khoái Việt ngồi ở trong đại sảnh, có vẻ hơi nôn nóng phiền muộn, hơn nữa lộ vẻ ngưng trọng. Lúc trước trên đường hẩn trở về phủ đệ, nghe được trong thành đồn đãi về chuyện của Lưu Bị, trong lòng cảm giác có đại sự sắp xảy ra, vội vàng tìm đến Khoái Lương.

Tiếng bước chân truyền đến, Khoái Lương vội vàng đi tới.

Khoái Việt đứng dậy chào, hô: “huynh trưởng! ”

Khoái Lương trực tiếp mở miệng hỏi: “Nhị đệ, ngươi lộ vẻ ngưng trọng, đã xảy ra đại sự gì sao? ”

Lập tức, Khoái Việt đem chuyện trong thành đồn đãi về Lưu Bị kể một lần, sau đó trịnh trọng nói: “huynh trưởng, chủ công vừa mới trục xuất Đỗ Tập, lòng người ở Tương Dương tan rã. Bây giờ Lưu Bị lại mang theo binh sĩ bí mật từ tiền tuyến trở về, lặng lẽ trở về Long Trung, hơn nữa còn ở trong nhà Gia Cát Lượng, đây không phải là chuyện nhỏ, nếu Lưu Bị đột ngột giết vào trong thành, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi” .

Khoái Lương hỏi: “việc này đã được xác nhận chưa? ”

Khoái Việt nói tiếp: “huynh trưởng, mặc kệ việc này đã được xác nhận hay chưa, nhưng không thể không thận trọng được! Lưu Bị người này, tuyệt đối không phải là người khuất cư nhân hạ, hẩn sống nhờ Kinh Châu, chỉ sợ cũng không yên phận” .

Khoái Lương đứng phắt dậy, nói: “đi, chúng ta vào cung gặp chủ công” .

Khoái Việt thấy Khoái Lương đứng dậy chuẩn bị vào cung, cũng đi theo ra ngoài đại sảnh.

. . .

Thái phủ, Thái Mạo đang luyện kiếm ở hậu viện.

Lão quản gia quý phủ vội vã chạy tới, lớn tiếng nói: “gia chủ, không hay rồi, trong thành đã xảy ra đại sự” .

Thái Mạo sau khi nghe xong, vẫn múa chậm chậm, cũng không sốt ruột. Một lát sau, Thái Mạo mới thu kiếm mà đứng, căn dặn nói: “người đứng chờ một lát, ta đi thay một bộ quần áo, sau đó vào thư phòng gặp ta” .

Trong thư phòng, Thái Mạo thay một bộ quần áo sạch sẽ khoan khoái, hỏi: “rốt cuộc xảy ra chuyện gì? ”

Lão quản gia vội nói: “gia chủ, lão nô vừa rồi ở quý phủ nghe người hầu nhỏ giọng nói thầm, đi lên nghe thử, không ngờ là bọn họ đang bàn về chuyện Lưu Bị” .

” Lưu Bị? ”

Thái Mạo chớp mắt mấy cái, vẻ mặt nghi hoặc, nói: “Lưu Bị tác chiến ở tiền tuyến, có cái gì để đàm luận chứ” .

Lão quần gia lắc đầu nói: “gia chủ, ta hỏi thăm người hầu rất kỹ càng. Theo người hầu trong quý phủ nói, tin đồn về Lưu Bị ở trong thành bay đầy trời, đều nói Lưu Bị dẫn theo đại quân bí mật trở về. Không chỉ như thế, Lưu Bị bây giờ đang ở trong nhà tranh của Gia Cát Lượng, mưu đồ cướp lấy Kinh Châu. Trong thành đều truyền khắp, rất nhiều người đều biết” .

” cái gì, có chuyện này sao? ”

Thái Mạo nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đối với Lưu Bị, Thái Mạo không có chút thiện cảm. Nếu không phải là Lưu Bị, tình cảnh của hắn sẽ không thay đổi đến khó xử như bây giờ, chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại thành Tương Dương.

Nếu không có Lưu Bị, hắn cũng sẽ không bị Vương Xán bức hiếp.

Đủ chuyện, đều do Lưu Bị mà nên.

Đôi mắt Thái Mạo hơi nheo lại, lâm vào trong trầm tư.

Thật lâu, Thái Mạo không ngờ cười sáng lạng, vỗ tay nói: “tốt, tốt, không ngờ Lưu Bị mang binh lên về Tương Dương, đây không phải là cho ta cơ hội làm khó dễ sao? Hừ, Lưu Bị hại ta lắm như vậy, lần này phải khiến Lưu Bị trọn đời không thoát thân được” . Thái Mạo đứng lên, căn dặn: “chuẩn bị xe ngựa, ta muốn đi vào trong cung, tự mình bái kiến chủ công” .

” dạ! ”

Lão quần gia lập tức rời đi, chuẩn bị xe ngựa.

Thái Mạo xoay người rời khỏi thư phòng, lại thay một bộ quan phục chính thức lần nữa, rồi nhanh chóng ra khỏi Thái phủ đi về phía hoàng cung.

. . .

Phủ đệ của Y Tịch, trong đại sảnh.

Tin tức về Lưu Bị bay đầy trời, Y Tịch đã biết về tin đồn của Lưu Bị.

Lưu Bị trở về Tương Dương, hơn nữa ở lại trong nhà tranh của Gia Cát Lượng, Y Tịch cũng biết, hơn nữa là một trong số ít người biết chuyện. Nguyên nhân đó là vì Y Tịch đã ngã về Lưu Bị, trở thành thần dưới trướng Lưu Bị.

Không thể không nói, Lưu Bị lưu lại Tôn Kiên có rất nhiều chỗ tốt.

Tôn Kiên hoạt động bốn phía ở thành Tương Dương, lôi kéo không ít danh sĩ cho Lưu Bị, trong đó có cả Y Tịch.

Y Tịch chỉ là tân khách của Lưu Biểu, cũng không phải là đại thần dưới trướng Lưu Biểu. Nhưng Y Tịch danh chấn Kinh Tương, là danh sĩ nổi danh Tương Dương, Lưu Biểu rất coi trọng Y Tịch, cơ hồ là ý như trọng thần. Chỉ tiếc Lưu Biểu cũng không biết Y Tịch bị Tôn Kiên khuyến bảo, trái tim đã sớm nghiêng về phía Lưu Bị.

Tin tức Lưu Bị bỗng nhiên truyền ra, thân thể Y Tịch không nhịn được mà run lên.

Tính cách của Lưu Biểu, Y Tịch vô cùng minh bạch.

Ở mặt ngoài, Lưu Biểu dày rộng nhân ái, trí tuệ rộng lớn, hơn nữa biết nghe lời phải.

Nhưng mà, đây là ai không biết Lưu Biểu mới cho rằng như vậy. Lưu Biểu trong xương rất cao ngạo, hơn nữa mặt ngoài hắn là khoan dung, kì thực thủ đoạn vô cùng, hơn nữa Lưu Biểu rất dễ lung lay, không có chủ ý. Cho nên, Y Tịch sớm đã nhìn thấu Lưu Biểu. Y Tịch nghe được tin tức Lưu Bị ở Long Trung bị tiết lộ, cũng cảm giác không ổn.

Việc này, một khi có người vu oan Lưu Bị tạo phản, Lưu Bị tất sẽ bị Lưu Biểu ghi hận.

Y Tịch đi qua đi lại trong đại sảnh, vẻ mặt sốt ruột.

Bỗng dưng, ánh mắt Y Tịch sáng lên, nhanh chóng trở lại thư phòng. Chỉ thấy Y Tịch cầm bút viết nhanh, nhanh chóng viết một phong thư lời ít mà ý nhiều, sau đó hô: “Y Chính, mau vào đây! ”

Tiếng nói vừa hạ xuống, một tráng hán vội vã chạy vào, chờ Y Tịch căn dặn.

Y Tịch đem phong thư phong kín giao vào tay Y Chính, căn dặn: “người lập tức ra roi thúc ngựa, đem phong thư này đưa vào trong nhà tranh ở Long Trung phía thành tây, tự mình giao cho Gia Cát Lượng, bảo hắn sớm làm chuẩn bị” .

” dạ! ”

Y Chính sau khi nhận thư, liền giấu thư trong nội y, vội vã rời đi.

Chờ Y Chính rời khỏi, Y Tịch lại lên tiếng hô: “quản gia, chuẩn bị xe, ta muốn đi bá kiến Sở Vương” .

Lúc này, Y Tịch phải vào hoàng cung, chu toàn cục diện thay Lưu Bị, nếu không Lưu Bị gặp phải vu oan, cục diện nhất định sẽ bất lợi với Lưu Bị. Chỉ cần Y Tịch vào cung xong, cho dù có người vu oan Lưu Bị tạo phản, Y Tịch cũng có thể căn cứ vào tình thế mà phối hợp, hóa giải nguy nan cho Lưu Bị, làm tình huống hòa hoãn.

Y Tịch vẻ mặt vội vàng, ra cửa chính, sau khi leo lên xe ngựa, trong lòng lại hiện đầy nghi ngờ.

Chỉ có hắn, Tôn Kiên, Gia Cát Lượng và binh sĩ dưới trướng Lưu Bị biết tin tức, người còn lại căn bản không biết rõ tình hình, nhưng tin tức Lưu Bị sao lại bị tiết lộ chứ?

Không chỉ như thế, còn tin tới tấp, thật là đáng sợ.

Trong lòng Y Tịch phỏng đoán, cảm thấy nhất định là có người đang âm thầm đưa đẩy, nếu không sẽ không như thế. Tình huống chuyện này rất phức tạp, nếu ứng phó không khéo, Lưu Bị không chết cũng sẽ bị Lưu Biểu trục xuất khỏi Tương Dương, bước theo gót của Đỗ Tập. Đến lúc đó, Lưu Bị triệt để thành chó nhà có tang, chắc chắn không cách nào dựa thế quật khởi.

Cho nên, Y Tịch rất lo lắng, cũng cảm nhận được áp lực cực lớn.

984. Chương 986: Y Tịch Lấy Được Cơ Hội

Trong vương cung, Lưu Biểu đang tại nỗi trăn lồi đình.

” leng keng! ”

Trong lúc đó, trong thiên điện truyền ra tiếng ngâm khê của trường kiếm ra khỏi vỏ.

Mũi kiếm chìa dọc không trung, nghe tiếng vù vù.

Thị vệ và nội thị ngoài điện đều cảm giác cổ mát lạnh, nhin không được mà rụt rụt cổ, giống như cổ đều bị Lưu Biểu chém rơi. Những nội thị và thị vệ này cũng là người hiểu chuyện, biết xảy ra chuyện gì, cũng hiểu rõ nguyên nhân khiến Lưu Biểu tức giận.

” xoẹt xoẹt! ”

Một đạo bạch quang bỗng nhiên hiện lên, một góc bàn án theo tiếng mà rơi.

Lưu Biểu tức sùi bọt mép, xách kiếm dài ba xích, đi qua đi lại trong điện.

Dưới sự tức giận, lồng ngực Lưu Biểu phập phồng bất định, râu dài dưới hàm cũng đung đưa không yên, cả người bạo phát giống như một cuồng sư phát nộ, tùy thời chuẩn bị cắn xé con mồi. Lưu Biểu không phải là kiêu hùng tranh bá thiên hạ, nhưng vô cùng coi trọng vùng đất của mình, giống như tánh mạng.

Bất kể là ai, chỉ cần là người muốn cướp đoạt đồ đạc của hắn, đều phải chịu lửa giận của hắn.

Lưu Biểu tọa trấn Tương Dương, trong thành hết thảy đều ở trong khống chế của Lưu Biểu.

Trong thành bất luận có chút gió thổi cỏ lay gì, đều không thể gạt được Lưu Biểu.

Khi ở các chỗ tửu quán, trên phố, khách điểm, chợ truyền ra tin tức, nói Lưu Bị một mình mang binh lên về Tương Dương, Lưu Biểu nhận được tin xong liền phần nộ rồi.

Đối với việc rút cuộc là ai truyền ra lời đồn, Lưu Biểu cũng không truy cứu.

Tâm tư của Lưu Biểu không đặt ở việc ai bịa đặt, mà lo lắng chính là Lưu Bị không ngờ lên chạy về Tương Dương, lại còn lặng lẽ nấp ở trong nhà Gia Cát Lượng, điều này làm cho Lưu Biểu hoài nghi Lưu Bị có suy nghĩ tạo phản. Đồng thời, từ trước đến nay Lưu Biểu khoan hậu, trả giá rất nhiều với người nhà Gia Cát Lượng, nhưng Gia Cát Lượng lại chứa chấp Lưu Bị, khiến Lưu Biểu vừa mất mát vừa phần nộ.

Lưu Biểu tuy trông già vậy, nhưng trường kiếm trong tay lại sắc bén cực kỳ.

Giờ phút này, trong nội tâm của Lưu Biểu đã động sát cơ.

Lưu Biểu một mình một người phát tiết một trận, tâm tình mới hơi chuyển biến tốt đẹp.

Hắn xách trường kiếm, rít gào nói: “người đâu! ”

Giọng khàn khàn không ngừng quanh quẩn ở trong đại điện, thị vệ ngoài điện nghe thấy thanh âm của Lưu Biểu, liền cung kính chạy vào, đứng ở trong đại điện chờ Lưu Biểu căn dặn.

Lưu Biểu quát: “truyền lệnh, gọi Khoái Việt, Khoái Lương cùng Thái Mạo tới gấp” .

” dạ! ”

Thị vệ ôm quyền trả lời, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Đối mặt với Lưu Biểu, thị vệ cảm giác được một cổ áp lực khổng lồ, cảm giác mình giống như là lâm vào trong vũng bùn, vô cùng khó chịu. Lúc thị vệ xoay người rời đi, phát hiện trên quần áo phía sau lưng lạnh lạnh, không ngờ đã ướt đầm.

Chỉ chốc lát, đã như thế rồi.

Bởi vậy có thể thấy được lửa giận của Lưu Biểu có bao nhiêu, mà khiến thị vệ phải cẩn thận.

Lúc thị vệ đi ra ngoài điện, một tên nội thị vội vã chạy vào, bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, lớn tiếng nói: “khởi bẩm Đại vương, bốn người Thái Mạo, Khoái Việt, Khoái Lương và Y Tịch cầu kiến ở ngoài cung” .

Lỗ tai của thị vệ đang đi ra ngoài điện vừa động, trong lòng tự nhủ mọi người đã tới rồi, hắn cũng không cần đi nữa.

Lưu Biểu nghe nói bốn người Thái Mạo tới rồi, lúc này căn dặn: “tuyên! ”

Sau khi nói xong, Lưu Biểu xách thanh Phong Triều ba thước đi về phía chánh điện. Lúc hắn đi đường, ánh mắt lạnh lẽo, vẻ nghiêm túc, đằng đằng sát khí, khiến người ta không rét mà run. Nhất là Lưu Biểu nắm trường kiếm, khiến thị vệ và tỳ nữ bên cạnh hành lang run rẩy, trong lòng cảm thấy sợ hãi, chỗ Lưu Biểu đi qua, đều phát ra tiếng gừ gừ.

Lưu Biểu tức giận, vô cùng dọa người, làm cho người ta cảm giác chính là trời sắp sập xuống.

Lưu Biểu bình thường hiền lành khoan hậu, làm cho người ta có cảm giác là một trưởng giả.

Nhưng, người xưa nay khoan hậu đã tức giận, không tức giận thì thôi, chứ tức giận nhất định là cuồng phong bạo vũ. Chính vì như thế, rất nhiều người hầu, thị vệ đều cảm giác tim đập nhanh, rất sợ Lưu Biểu.

Chộc giận Lưu Biểu, không có quả ngon để ăn.

Lưu Bị, nguy hiểm rồi.

Lưu Biểu ngồi ở trên vương tọa, chống trường kiếm.

Bộ dáng kia, quả nhiên là đằng đằng sát khí, lúc Thái Mạo, Khoái Việt, Khoái Lương cùng Y Tịch tiến vào, nhìn thấy động tác và biểu lộ của Lưu Biểu, trong lòng đều có suy nghĩ.

Thái Mạo nhìn thấy Lưu Biểu nổi giận đùng đùng, trong lòng hoan hỉ vô cùng, thầm nghĩ nếu hắn thêm mắm thêm muối, Lưu Bị sẽ đi đời nhà ma, bị Lưu Biểu giết chết. Khoái Việt và Khoái Lương liếc nhìn nhau, ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng, Y Tịch sau khi nhìn thấy thần thái của Lưu Biểu, trái tim chìm đến đáy cốc, lần này Lưu Bị quả thật gặp nạn rồi, nếu ứng phó không tốt, nhất định nguy ở sớm tối.

Bốn người chào Lưu Biểu, sau đó đứng ở một bên, không có ngồi xuống.

Lưu Biểu nói: “bốn người các người cũng biết chuyện của Lưu Bị rồi, đối với chuyện này có ý kiến gì không?”

Thanh âm rất bình thản, lại làm cho người ta có cảm giác nguy hiểm cực độ.

Thái Mạo rất nôn nóng, lập tức đứng ra, ôm quyền nói: “chủ công, Lưu Bị bí mật trở về Tương Dương, lại còn dẫn theo binh sĩ trở về, rõ ràng cho thấy có ý đồ riêng. Người như vậy ở lại Tương Dương, nhất định là một tai họa, nếu chủ công giữ lại, Kinh Châu sớm muộn gì cũng sẽ biến thành vật trong bàn tay của Lưu Bị, xin chủ công thận trọng ạ!”

Thái Mạo mới mở miệng, liền đi thẳng vào vấn đề, gắn mác “Tai họa” lên cho Lưu Bị.

Lưu Biểu nghe xong, dường như có hơi ý động.

Trên thực tế, trong nội tâm của Lưu Biểu cũng đã cân nhắc điều binh bắt Lưu Bị lại. Nhưng Lưu Bị chỉ là lén lút về Tương Dương, không lộ ra dấu vết phản loạn, nếu hắn không phản tốt xấu mà bắt Lưu Bị, sẽ không chiếm đạo nghĩa, cho nên Lưu Biểu muốn thu thập ý kiến mọi người, rồi mới có thể hạ lệnh.

Lưu Biểu lại nhìn về phía Khoái Việt, hỏi: “Dị Độ, người có ý kiến gì không?”

Khoái Việt chấp tay nói: “chủ công, Lưu Bị đường đường là Hán vương, chắc chắn sẽ không sống khuất dưới người khác. Hắn sống nhờ ở Kinh Châu, mặc dù không lộ ra ý phản, nhưng ty chức cho rằng Lưu Bị toan tính quá nhiều, không thể không đề phòng. Hơn nữa, Lưu Bị giờ phút này nên ở tiền tuyến chỉ huy binh sĩ chống đỡ quân Thục, bây giờ lại lặng lẽ trở về Tương Dương, khiến người ta không thể không sinh nghi”.

Y Tịch sau khi nghe xong, lông mày nhíu chặt, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Lời của Khoái Việt, phân lượng rất nặng.

Lời này nói ra, khiến Lưu Biểu càng thêm ghi hận với Lưu Bị.

Chợt, Khoái Lương mở miệng nói: “chủ công, Lưu Bị là nhân kiệt, đích xác không thể không đề phòng. Nhưng Lưu Bị là Hán vương, hơn nữa cũng xưng bản thân hắn là dòng họ Hán thất, có tằng thân phận này, chủ công không thể tùy ý ra tay với hắn, nếu không thanh danh của chủ công sẽ có tổn hại. Ty chức cho rằng, chuyện này nhất định phải nghĩ kĩ”.

Y Tịch nghe xong lời của Khoái Lương, thở phào một cái.

Rốt cuộc có một người có chút lý tính, nếu Thái Mạo, Khoái Việt và Khoái Lương vãn thành một cổ dây thừng, một mực chắc chắn Lưu Bị phạm tội làm loạn, cho dù hắn có muôn vàn thủ đoạn, cũng không cách nào thay đổi cục diện.

Y Tịch lập tức đứng ra, chấp tay nói: “Sở Vương, trong lòng Tịch có nghi vấn, không nói không được”.

Lưu Biểu cười nói: “Ky Bá, có chuyện gì cứ nói thẳng”.

Y Tịch cao giọng nói: “tất cả bách tính đều tung tin Lưu Bị chuẩn bị tạo phản, nhưng rốt cuộc có chứng cứ rõ ràng hay không? Chẳng lẽ Lưu Bị lén trở về Tương Dương, liền có thể cho thấy Lưu Bị muốn tạo phản sao? Chính như Tử Nhu tiên sinh nói, Lưu Bị là dòng họ Hán thất, chủ công cũng là dòng họ Hán thất, liên lụy đến thanh danh của chủ công, nên phải thận trọng”.

Thái Mạo lạnh lùng nói: “Y Tịch, ta thấy người đã nương tựa Lưu Bị rồi, nên mới nói như vậy?”

Ánh mắt của Lưu Biểu nhìn về phía Y Tịch đầy lạnh lẽo.

Y Tịch thần sắc bình tĩnh, vừa cười vừa nói: “Thái Tướng quân ngậm máu phun người, chẳng lẽ không áy náy sao? Ý của ta là không thể vu oan một người tốt, cũng không thể bỏ qua cho kẻ xấu. Chuyện Lưu Bị

tự tiện trở về Tương Dương quả thật không đúng, nhưng Sở Vương trực tiếp phái binh giết chết Lưu Bị, nhất định sẽ bị bôi nhọ danh dự, khiến người ta có ấn tượng thô bạo” .

Dừng một chút, Y Tịch tiếp tục nói: “đề nghị của ta là phái binh mời Lưu Bị vào cung, do Sở Vương hỏi thăm kỹ càng, mới có thể xác định tình huống cụ thể. Nếu Lưu Bị nguyện ý vào cung, chuyện liền dễ làm; nếu Lưu Bị không muốn vào cung mà lại bỏ chạy, lập tức phái binh đuổi giết Lưu Bị, như vậy, Sở Vương cũng sẽ không bị bôi danh” .

Lưu Biểu sau khi nghe xong, cảm thấy đề nghị này không tệ.

Như thế nếu Lưu Bị không muốn vào, hẳn lập tức có cơ giết người.

Nếu Lưu Bị vào cung, đến lúc đó Lưu Biểu tất có thể chất vấn Lưu Bị, nếu Lưu Bị trở về mà trả lời không được, hoặc là lý do trả lời không đầy đủ, Lưu Biểu cũng có lý do giết chết Lưu Bị. Lưu Biểu sau khi cân nhắc một phen, trên mặt nếp nhăn lộ ra nụ cười sáng chói, căn dặn: “Kỵ Bá, chuyện này do người xử lý, lập tức dẫn người đi mời Lưu Bị vào cung” .

” dạ! ”

Y Tịch mừng rỡ trong lòng, lúc này mới yên lòng lại.

Hắn đi làm chuyện này, liền có cơ hội hồi chuyển. Nếu chuyện rơi vào tay Thái Mạo, nhất định sẽ trực tiếp mang binh đi Long Trung bắt người, một cơ hội hồi chuyển cũng không có.

Khoái Việt và Khoái Lương nhìn Y Tịch, trên mặt đều lộ ra ý vị sâu xa.

Thái Mạo nắm chặt nắm tay, biểu lộ âm trầm, oán hận nhìn Y Tịch một cái, trong mắt hiện lên vẻ oán độc.

985. Chương 987: Chỉ Có Thể Lưu Lại Đối Mặt

Long Trung, trong nhà tranh.

Lúc Gia Cát Lượng và Lưu Bị nói chuyện với nhau, Tôn Kiên vội vã chạy vào.

Cuộc nói chuyện của hai người, theo đó mà gián đoạn.

Hai người nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy Tôn Kiên vẻ mặt bối rối, lúc chạy thất tha thất thểu, giống như không có điểm tựa, tùy thời đều có thể ngã xuống đất. Sau khi Tôn Kiên chạy vào nhà tranh, eo gập, sắc mặt đỏ bừng, lồng ngực phập phồng, thở hổn hển liên tục không ngừng, hiển nhiên là do chạy quá vội, phổi mới sẽ không chịu nổi.

Lưu Bị vội hỏi: “Công Hữu, người làm sao vậy, Sao vội vàng hấp tấp thế? ”

Hắn và Gia Cát Lượng nói chuyện đang đến lúc cao hứng, trên mặt còn mang theo nụ cười.

Nói dứt lời, Lưu Bị tiện tay cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng hớp một ngụm, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn.

Lúc Trần Cung hiệu trung với Lưu Bị, Lưu Bị thường xuyên nói chuyện với Trần Cung, cảm thấy Trần Cung ăn nói không tầm thường, hơn nữa có một khẩu khí từ bi, là thật tâm suy nghĩ cho khó khăn của bách tính, là người thiết thực kiên định. Nhưng sau khi Lưu Bị nói chuyện với Gia Cát Lượng, cảm thấy Gia Cát Lượng không chỉ là người thiết thực, mà còn là một người có khát vọng lớn trong lòng.

Người như vậy, càng xuất chúng hơn Trần Cung.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Lưu Bị cũng mặc sức tưởng tượng về tương lai, cảm thấy tiền đồ bừng sáng.

Gia Cát Lượng phẩy nhẹ quạt lông, hỏi: “Công Hữu, chuyện gì xảy ra? ”

Một hồi lâu, hô hấp của Tôn Kiên mới bình ổn lại. Hắn đứng lên, hít sâu một cái, vẻ mặt lo lắng, vội vàng nói: “chủ công, việc lớn không tốt, hành tung của ngài đã bị tiết lộ, toàn thành đều biết” .

“Loảng xoảng loãng xoảng! ! ”

Lưu Bị lại vừa đưa tay cầm lấy chén trà, chuẩn bị hớp một ngụm nước trà.

Nhưng, hần nghe thấy lời của Tôn Kiên, trong đầu liền âm một tiếng, cả người ngậy ngẩn tại chỗ.

Chén trà rơi xuống đất, nước trà dính ở trên người Lưu Bị, nhưng hần lại không có chút cảm giác.

Việc hành tung bị tiết lộ không phải là chuyện chơi, một khi Lưu Biểu biết, nhất định sẽ trách móc nặng nề thậm chí còn khu trục, giết chết hần. Bản thân Lưu Biểu cũng rất kiêng kỵ Lưu Bị. Bây giờ Lưu Bị lên về Tương Dương, chắc chắn khiến Lưu Biểu xem Lưu Bị là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, cho nên hành tung của Lưu Bị một khi bị tiết lộ, nhất định là đứng ở bên vách núi, vô cùng nguy hiểm.

Thân thể Gia Cát Lượng cứng đờ, quặt lòng trong tay cũng rơi xuống đất.

Hai người, đều hoa mắt.

Cho tới nay, Lưu Bị và Gia Cát Lượng đều cho rằng không có người phát hiện, hơn nữa Lưu Bị tận lực tránh ra khỏi cửa.

Không ngờ, bây giờ lại thành bộ dạng này.

Gia Cát Lượng nhanh chóng phản ứng lại, bắt đầu suy nghĩ phương pháp ứng phó chuyện này.

” cộp! Cộp! Cộp! ”

Lúc này, ngoài nhà tranh truyền tới tiếng vó ngựa.

Y Chính cỡi ngựa chạy đến, sau đó xoay người xuống ngựa, vội vã chạy vào trong nhà tranh, sau khi hần tiến vào nhà tranh, chấp tay nói: “Gia Cát tiên sinh, đây là thư của lão gia nhà ta” .

Gia Cát Lượng nhận thức Y Chính, tất nhiên biết là thư của Y Tịch.

Hần tiếp nhận phong thư, xé mở phong thư nhanh chóng xem nội dung, hỏi: “Y Chính, Kỵ Bá tiên sinh có lời gì? ”

Y Chính lắc đầu, ý là không có.

Gia Cát Lượng lập tức căn dặn: “người lập tức hồi phủ, nhớ đi đường nhỏ, không nên bị người ta phát hiện tung tích” .

Y Chính khẽ gật đầu, xoay người rời khỏi nhà tranh.

Tôn Kiên nhìn Lưu Bị, đề nghị nói: “chủ công, toàn thành Tương Dương đều đang nói ngài mang theo binh sĩ lên về, hơn nữa chỉ rõ ngài đang nấp ở trong nhà quân sự, là định tạo phản. Hiện giờ Lưu Biểu nhận được tin tức ngài ở Long Trung, nhất định sẽ phái người tới bắt ngài, cho nên lập tức rời khỏi đây, chúng ta đi trốn, như vậy liền có thể tránh đi, sẽ không bị người ta phát hiện” .

Lưu Bị vừa nghe, suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Công Hữu nói rất có lý, phải sớm nấp đi” .

Lưu Bị nói với Gia Cát Lượng: “tiên sinh, ta rời khỏi Long Trung trước, trốn đi, để tránh người gặp phải liên lụy theo ta” . Tiếng nói hạ xuống, Lưu Bị định đứng dậy rời đi.

Gia Cát Lượng đưa tay ngăn lại, nói: “chủ công chậm đã” .

Lưu Bị hỏi: “tiên sinh, còn có chuyện gì? ”

Gia Cát Lượng nghiêm túc nói: “chủ công, ngài nhất định không thể rời đi. Nếu rời đi, sau này chắc chắn không có cơ hội chiếm lấy Tương Dương. Lưu Biểu mặc dù không tìm được ngài, nhưng sẽ cho rằng ngài định mưu đoạt Tương Dương, sẽ triệt tiêu sự ủng hộ với ngài. Không chỉ như thế, binh sĩ tiền tuyến cũng sẽ chịu ảnh hưởng, liên lụy quá nhiều. Bây giờ không thể loạn, nhất định phải ổn định trận cước mới được” .

Lưu Bị nghe xong, chấp tay hỏi: “xin tiên sinh chỉ điểm! ”

Biểu lộ trên mặt Lưu Bị đã trở nên bình tĩnh, không luống cuống tay chân, hoặc ghen ngào chảy nước mắt.

Giống như Gia Cát Lượng nói, bây giờ không thể loạn.

Gia Cát Lượng nói: “lời đồn về chủ công đã truyền ra, không thể nào ngăn cản, sự kiêng kỵ của Lưu Biểu với chủ công cũng càng lợi hại hơn, lúc này nếu không tiêu trừ, sau này sẽ không còn cơ hội” .

Lưu Bị nhíu mày, nói: “tiên sinh, ý của người là ta phải gặp Lưu Biểu?”

Gia Cát Lượng gật đầu nói: “chính là như thế”.

Tôn Kiên lập tức nói: “quân sư, nếu chủ công đi thành Tương Dương, không khác dẽ vào miệng cọp, bản thân ngoan ngoãn đưa vào trong miệng Lưu Biểu, không được, tuyệt đối không được”.

Lưu Bị nhìn Gia Cát Lượng, chờ Gia Cát Lượng phân tích.

Gia Cát Lượng nói: “Lưu Biểu người này dễ lung lay, dễ nghe gió liên tưởng mưa. Chính là như thế, sau khi hắn nghe thấy trong thành tung tin chủ công muốn phản loạn, nhất định sẽ nổi giận dùng dùng, hận không thể lập tức giết chủ công cho hả giận. Nhưng Lưu Biểu không có chủ kiến, chủ công sau khi gặp Lưu Biểu, dùng tình lay động, dùng lý giải thích, nhất định có thể tiêu trừ cảnh giác của Lưu Biểu”.

Lưu Bị lập tức hỏi: “tiên sinh, làm sao dùng tình lay động, làm sao dùng lý để giải thích”.

Gia Cát Lượng cười nói: “Dùng đại nghĩa cùng sự hưng vong của Hán thất để nói động Lưu Biểu, dùng việc chủ công theo dõi hiền tài, muốn chiêu mộ hiền tài để đả động Lưu Biểu. Lúc gặp mặt Lưu Biểu, ngài nói thẳng là vì muốn chiêu mộ ty chức, cho nên mới phải trở về Tương Dương”.

Lưu Bị nhíu mày, nói: “Nếu nói như vậy, há không phải là lộ hết mọi chuyện rồi sao”.

Gia Cát Lượng nói: “Dùng danh giang sơn Hán thất và đại nghĩa, lời của chủ công nói ra đều là sự thật, Lưu Biểu mới chịu tin tưởng. Lưu Biểu có thể làm Sở Vương, là nhờ có con đường của riêng hắn, nhất định sẽ tìm hiểu ra chân tướng sự thực, nếu chủ công gạt Lưu Biểu, nhất định sẽ gặp sự đả kích của Lưu Biểu, cho nên phải nói thật, nhưng phải xem chủ công nói như thế nào để thuyết phục Lưu Biểu”.

Lưu Bị sau khi nghe xong, khẽ cắn môi.

Lúc này phải bắt chắp tất cả, không liều mạng, liền không thể nào thành tựu nghiệp lớn.

Trong hiểm nguy cầu phú quý, Lưu Bị liều mạng!

Gia Cát Lượng, Lưu Bị và Tôn Kiên, ba người cẩn thận thương lượng làm sao ứng phó Lưu Biểu, suy nghĩ làm sao dẹp tan mọi chuyện, sau đó lấy được tín nhiệm của Lưu Biểu một lần nữa.

Cuối cùng, Gia Cát Lượng lại nói: “vừa rồi chúng ta thảo luận đều là chuyện ứng phó Lưu Biểu như thế nào, nhưng trong bóng tối còn có một cổ lực lượng, cổ lực lượng này mới là người nhắm vào chủ công”.

Tôn Kiên gật đầu nói: “quân sư nói rất có lý, nếu không phải trong bóng tối có người đưa đẩy việc này, không thể nào ở trong một ngày ngắn ngủn, tất cả bách tính Tương Dương đều biết chủ công quay trở về Tương Dương. Bọn họ rải lời đồn, nhất định là muốn mượn đao giết người, khiến Lưu Biểu dưới sự phản nộ giết chết chủ công, như vậy liền có thể diệt trừ chủ công, nhưng rốt cuộc là ai chứ?”

Lưu Bị hỏi: “Khổng Minh, người có ý kiến gì không?”

Gia Cát Lượng nói: “là ai thao tác ở phía sau màn, thì không thể biết, có thể là Tôn Kiên, có thể là Tào Tháo, cũng có thể là Vương Xán, bọn họ đều muốn có được Kinh Châu, đều có khả năng. Chủ công ở lại trong Kinh Châu, sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với bọn họ, cho nên bọn họ ra tay bằng trăm phương ngàn kế, muốn loại bỏ chủ công”.

Biểu lộ của Lưu Bị rất nghiêm túc, cảm thấy hắn quả thực là gây thù hằn tứ phía, cất bước gian nan.

Có cơ hội mưu đoạt Kinh Châu, bây giờ lại xảy ra việc này.

Gia Cát Lượng tiếp tục nói: “chủ công, trong lòng ty chức có dự cảm bất tường, cảm thấy lời đồn rất có thể chỉ mới bắt đầu, còn có phong ba lớn hơn ở phía sau, chuyện vô cùng phức tạp”.

Lưu Bị hít sâu một cái, nói: “thể cục nghiêm trọng, toàn bộ đành nhờ tiên sinh mưu đồ”.

Gia Cát Lượng chấp tay nói: “ăn lộc của vua, thì phải trung với vua, ty chức sẽ mưu đồ tốt cho chủ công. Chuyện trước mắt chủ công cần làm chính là phải nghĩ kỹ làm sao để thuyết phục Lưu Biểu, đây là chuyện quan trọng nhất”.

Lưu Bị nghe vậy, nhẹ gật đầu.

986. Chương 988: Chặn Giết Lưu Bị

Ngoài nhà tranh, đột nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân mất trật tự.

Một đội bộ binh nhanh chóng vọt tới, bao vây nhà tranh lại.

Binh sĩ rất nhiều, chừng hơn trăm người.

Trong đó, người cầm đầu là Y Tịch lĩnh mệnh tới nhà tranh. Lần này hấn phụng mệnh tiến đến, ngay cả xe ngựa cho Lưu Bị ngồi đều đã chuẩn bị xong, mục đích chính là để mang Lưu Bị đến Tương Dương gặp mặt Lưu Biểu.

Binh sĩ đột ngột vây quanh nhà tranh, dọa thị đồng của Gia Cát Lượng sợ hết hồn.

Thấy vậy, hấn vội vàng đi bẩm báo tin tức.

Y Tịch xoay người xuống ngựa, nhìn Giáo úy lãnh binh, cười nói: “người suất lĩnh binh sĩ bao vây nhà tranh, không thể để cho bất luận kẻ nào rời khỏi nhà tranh, cũng không thể để người khác đi vào. Tất cả người từ trong nhà tranh lao ra, giết chết ngay tại chỗ. Bây giờ ta đi thuyết phục Lưu Bị gặp Đại vương, nếu sau nửa canh giờ không ra ngoài, các người lập tức giết vào, trực tiếp giết chết Lưu Bị, hiểu chưa? ”

” mặt tướng hiểu! ”

Giáo úy ôm quyền hết lớn, ánh mắt lộ ra vẻ khâm phục.

Y Tịch nghĩa chính ngôn từ một phen, khiến Giáo úy tưởng rằng Y Tịch là người trung thành vì chủ.

Nhưng lại không biết, người mà Y Tịch trung thành chính là Lưu Bị, hơn nữa Y Tịch bảo Giáo úy ở ngoài nhà tranh chờ nửa canh giờ, là để có thời gian cho Lưu Bị nghĩ biện pháp, nghĩ ra sách lược và phương châm ứng phó.

” hắt xì! ”

Cửa chính của nhà tranh mở ra, Y Tịch đi nhanh vào.

Giáo úy sau khi nhìn thấy, vẻ mặt căng cứng, quát to: “tất cả mọi người nhìn kỹ cho lão tử, không cho ai đi vào, cũng không cho ai ra ngoài, nếu lão tử phát hiện ai lười biếng, đừng trách lão tử tâm ngoan thủ lạt” .

Cả đám binh sĩ nghe xong, tất cả đều giữ vững tinh thần.

Y Tịch tiến vào nhà tranh, đi thẳng tới chỗ Lưu Bị, Gia Cát Lượng.

Trong thư phòng, Y Tịch cung kính thi lễ với Lưu Bị, nói: “chủ công, tình huống vô cùng không hay, Thái Mạo và Khoái Việt đều nhận định chủ công có lòng bất chính, ngài phải cẩn thận” .

Gia Cát Lượng hỏi: “Kỳ Bá tiên sinh, tình huống hiện tại của Lưu Biểu như thế nào? ”

Y Tịch nói: “Lưu Biểu phần nộ phi thường, trong tay còn xách bảo kiếm, rất có xu thế giết người. Tuy là như thế, sau khi trải qua một phen ứng phó của ta, chủ công đã có cơ hội trăn trối. Chờ sau khi chủ công vào cung, trước hết để cho Lưu Biểu gạt bỏ người Thái Mạo, Khoái Việt qua một bên, một mình nói chuyện với Lưu Biểu, như vậy mới có cơ hội thuyết phục Lưu Biểu, nếu không bọn người Thái Mạo, Khoái Việt nhúng tay vào, chủ công nhất định sẽ bị cản trở, khó có thể thành công” .

Lưu Bị lộ vẻ may mắn, nói: “may nhờ Kỳ Bá dò xét được tin tức, nếu không lần này gặp Lưu Biểu, thế nào cũng sẽ gặp nguy” .

Gia Cát Lượng nói: “chủ công, may là Kỳ Bá tiên sinh tới, nếu không chuyện không dễ làm” .

Tôn Kiên và Lưu Bị khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Gia Cát Lượng vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: “chủ công, Công Hữu, Kỳ Bá tiên sinh, lần này đi Tương Dương, trên đường chỉ sợ sẽ có biến cố, chuyện vô cùng phức tạp, cần phải chú ý” .

Lưu Bị vẻ mặt biến đổi, hỏi: “tiên sinh, chẳng lẽ còn có biến cố sao? ”

Gia Cát Lượng nhẹ gật đầu, nói: “ta cho rằng chuyện này nhất định không thuận lợi, bởi vì được thiết kế cho chủ công, ta suy đoán là một liên hoàn cục, từ lúc tung lời đồn, đã bắt đầu mở màn. Kỵ Bá tiên sinh, sự tình liên quan đến sự an nguy của chủ công, cũng liên quan đến sự an toàn của bản thân người, chuyện này chỉ có thể nhờ cậy người rồi” .

Hắn hạ giọng nói một phen với Lưu Bị, Tôn Kiên, Y Tịch, vô cùng cẩn thận.

Sau khi nói xong, Gia Cát Lượng trầm giọng nói: “Kỵ Bá tiên sinh, đều trông vào người rồi” .

Y Tịch nghe xong, lông mày liền nhíu lại, trên lông mày có vẻ rối rắm, giống như trời sắp sập xuống. Hắn đón Lưu Bị vào cung bái kiến Lưu Biểu, vốn là chuyện rất dễ dàng, hiện tại xem ra rất khó. Y Tịch trịnh trọng nói: “chủ công, người chờ một lát, ta đi an bài tốt mọi chuyện” .

Chợt, Y Tịch đứng lên, đi ra ngoài nhà tranh.

Y Tịch đi một mình ra khỏi nhà tranh, khiến Giáo úy đang chờ lộ ra vẻ kinh ngạc. Hắn vội vàng đi đến đi, hỏi: “tiên sinh, chẳng lẽ là Lưu Bị kháng mệnh không nghe, không muốn trở về Tương Dương sao? ”

Nói dứt lời, tay của Giáo úy khẽ vẩy, định hạ lệnh cường công.

Y Tịch lắc đầu, kéo Giáo úy đến chỗ vắng vẻ, thấp giọng nói mấy câu.

Giáo úy nghe vậy, bỗng nhiên mở to hai mắt, lộ ra vẻ không tưởng tượng nổi.

Y Tịch nghiêm túc nói: “tướng quân, chuyện rất trọng yếu, liên quan đến an toàn của chúng ta, người phải suy nghĩ kỹ càng. Chỉ có làm như vậy, chúng ta mới có thể tránh được một kiếp, mới có thể trở về Tương Dương, bái kiến Sở Vương” .

Giáo úy do dự hồi lâu, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Y Tịch thấy Giáo úy đáp ứng, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đưa tay vỗ vỗ bả vai của Giáo úy, nói: “đi thôi, chúng ta mang Lưu Bị ra, sau đó lên đường trở về Tương Dương. Nếu Sở Vương chờ quá lâu, chúng ta cũng không chiếm được chỗ tốt” . Y Tịch cùng Giáo úy mang theo hơn mười binh sĩ, nối đuôi nhau tiến vào trong nhà tranh, dẫn Lưu Bị ra ngoài.

Lúc Lưu Bị đi ra, bên cạnh còn mang theo một gã hộ vệ, là để bảo vệ Lưu Bị.

Có điều, Tôn Kiên và Gia Cát Lượng thì ở trong nhà tranh, không đi theo.

Trong xe ngựa, Lưu Bị, Y Tịch và thị vệ ngồi đối diện nhau.

Giáo úy cỡi ngựa chạy ở phía trước, quát to: “khởi hành, trở về Tương Dương” . Ra lệnh một tiếng, đội ngũ hơn trăm binh sĩ và xe ngựa cùng đi đường, chạy về phía thành Tương Dương.

Tiếng ầm ầm vang lên, một đội binh sĩ theo đó mà đi xa.

Tôn Kiên và Gia Cát Lượng đứng ở ngoài nhà tranh, Tôn Kiên hỏi: “quân sự, chủ công có thể an toàn trở về không? ”

Gia Cát Lượng phẩy nhẹ quạt lông, cười nói: “chủ công có trời xanh phù hộ, nhất định không lo. Ngược lại hai người chúng ta ở lại trong nhà tranh còn có rất nhiều việc cần hoàn thành. Công Hữu, chủ công để lại bao nhiêu binh sĩ ở chung quanh nhà tranh? ”

Tôn Kiên nói: “hơn trăm tinh binh! ”

Gia Cát Lượng cười nói: “hơn trăm người, là đủ! ”

Lúc nói, Gia Cát Lượng cất giọng cười to, trên mặt lộ ra vẻ tự tin thông dong, giống như hết thấy đều đang trong dự liệu của hắn, sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn.

Cái gọi là mưu trong mưu, chính là như thế.

. . .

Long Trung cách thành Tương Dương ước chừng hai mươi dặm, đường không thể nào đều là đường lớn.

Ở chỗ cách Long Trung tám dặm, có một con đường nhỏ giữa rừng.

Nơi này là con đường phải đi qua nếu muốn từ Long Trung tới thành Tương Dương, nếu không chỉ có thể đi sơn đạo khác. Nhưng Y Tịch suất lĩnh hơn trăm binh sĩ, còn có một chiếc xe ngựa đi theo, chỉ có thể từ đường nhỏ này trở về Tương Dương. Hai bên đường, là cây cối rậm rạp, là chỗ tốt để nghỉ mát vào mùa hè.

Chỗ rừng sâu, cất giấu một đội binh sĩ.

Nhóm binh sĩ này là binh sĩ Lang Nha doanh do Vương Xán suất lĩnh, có điều tất cả binh sĩ Lang Nha doanh đều mặc hắc y, hơn nữa còn dùng khăn đen che mặt lại, để tránh bị người ta phát hiện.

Điền Vi ngồi xổm bên cạnh Vương Xán, hỏi: “chủ công, Sử A không thấy, người này chạy đi đâu rồi? ”

Vương Xán cười nói: “chúng ta có chuyện của chúng ta, Sử A cũng có chuyện của Sử A, người vẫn nên suy nghĩ làm sao chặn giết Lưu Bị ở trên đường, khiến hắn triệt để biến mất khỏi thế giới này đi” .

Điền Vi trừng lớn mắt, chắc chắn nói: “chủ công yên tâm, mặt tướng tất giết Lưu Bị” .

” sa! Sa! ”

Lúc này, một tên binh sĩ mặc hắc y chạy tới, thấp giọng bẩm báo nói: “đại nhân, binh sĩ mà Lưu Biểu phái đi nghênh đón Lưu Bị đã lên đường, hơn nữa xe ngựa mà Lưu Bị ngồi cũng bắt đầu từ Long Trung chạy tới đây” .

Vương Xán nghe vậy, tinh thần chấn động.

Hắn bảo Ngô Hoảng truyền ra lời đồn, chính là để Lưu Biểu bắt Lưu Bị, sau đó nửa đường chặn giết.

Bây giờ xem ra, hắn đã đạt thành mục đích, có thể thành công hay không liền ở một kích này.

987. Chương 989: Kim Thiên Thoát Xác

Bánh xe nhanh chóng chuyển động, xe ngựa chạy dồn dập, gần trăm binh sĩ nhanh chóng chạy theo.

Đội nhân mã này, chính là đoàn người Lưu Bị.

Có điều, người dẫn đầu đã không còn là Giáo úy ban đầu, mà lại một tên bách phu trưởng. Hắn cỡi ngựa ở giữa, đi song song với xe ngựa của Lưu Bị.

Đội ngũ đang tiếp tục tiến lên, tiến vào con đường nhỏ ở trong rừng.

Do con đường trong rừng rậm rất hẹp, đội ngũ liền dần trải ra. Có điều tất cả binh sĩ đã đi qua một lần, cũng không có bất kỳ lo lắng gì, nghênh ngang đi về phía trước.

Một binh sĩ đi đầu vì không chú ý tình huống dưới chân, một cước giẫm lên cỏ dại dưới mặt đất, trực tiếp giẫm hụt. Thân thể của hắn trong nháy mắt mất đi trọng tâm, ngã sấp xuống ở trong hố to phủ cỏ dại.

” Phập! phập! ”

Binh sĩ rơi xuống, lập tức bị cành cây vót nhọn cắm dưới đất ở trong hố đâm thủng thân thể.

Hắn là té ngựa xuống dưới, có thể thấy rõ con mắt lồi ra, trên mặt còn đeo vẻ sợ hãi.

Trước ngực binh sĩ, mấy đóa huyết hoa vẩy ra, rất chói mắt.

Hắn bị nhánh cây chọc thủng thân thể, không tắt thở ngay, mà lắc lư hai cái mới tắt thở. Sau khi binh sĩ đầu tiên trượt chân hạ xuống xong, tiếp theo còn có mấy tên binh sĩ không vững chân, hoặc là bị binh sĩ đằng sau vọt tới đụng rớt, cũng ngã vào trong hố to, bị nhánh cây ở trong hố đâm thủng thân thể, chỉ chốc lát sau liền mất đi khí tức.

Binh sĩ chung quanh sau khi nhìn thấy, mới xóc tất cả cỏ dại dưới đất lên.

Đạp vào tầm mắt, là một đường hầm bằng ngang qua con đường, chừng sáu thước.

Trong đường hầm, cắm đầy thúy trúc cùng nhánh cây vót nhọn, trên đường hầm bày đan dây mây, để đỡ cho những cỗ đại phủ phía trên không rớt xuống. Binh sĩ lúc đi Long Trung không xuất hiện sự cố, lúc trở về cũng đương nhiên là thế, trong nội tâm không lòng cảnh giác, ngông nghênh mà giẫm lên, nên mới rơi vào trong hầm.

Trong nháy mắt, đã chết gần mười binh sĩ.

Bọn binh sĩ nhìn thấy hố to dưới đất, trong lòng dâng lên dự cảm bất thường.

” lộc cộc! Lộc cộc! ”

Tiếng vó ngựa từ phía sau truyền đến, bách phu trưởng lĩnh quân nhanh chóng chạy tới. Hắn quan sát đường hầm đã bố trí sẵn, thầm kêu một tiếng không ổn, liền minh bạch nguyên nhân Giáo úy bảo hắn lãnh binh.

Trong nháy mắt này, trên mặt bách phu trưởng đại biến, lộ ra vẻ sợ hãi.

” rút lui, lập tức rút về Long Trung! ”

Trong đầu Bách phu trưởng hiện lên một đạo linh quang, hạ lệnh rút lui sau.

” vù! Vù! ”

Bách phu trưởng vừa dứt lời, hai bên rừng cây truyền ra tiếng dây cung chấn động.

Từng mũi tên sắc bén từ trong rừng rậm bắn ra ngoài, giống như là báo săn từ trong rừng phóng ra, cực nhanh cực hung ác, trực tiếp phóng về phía binh Kinh Châu. Chỉ trong nháy mắt, mũi tên đã xuất hiện ở trong tầm mắt của binh sĩ. Mũi tên dày đặc như châu chấu bắn ra, dọa gần trăm tên binh sĩ sợ tới mức không ngừng lui về sau.

Nhưng bọn họ phản ứng lại thì đã chậm, từng mũi tên vô tình đâm vào trong thân thể của binh sĩ, vang lên tiếng phốc phốc phốc, chợt lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết liên tục không ngừng.

Một trận mưa tên, bắn chết gần 30 binh sĩ.

Con đường này không quá rộng, mà đội ngũ quá dài, cho nên chết không nhiều. Nếu con đường rộng rãi, mưa tên dày đặc phóng tới, đội ngũ hơn trăm người lập tức sẽ gặp phải đả kích mang hủy diệt tính.

Vương Xán đứng ở trong rừng rậm, kéo cung bắn tên, một mũi tên bắn về phía chiến mã dưới háng bách phu trưởng.

” phốc! ”

Mũi tên bắn chính xác vào cổ chiến mã, xuyên thẳng qua, trực tiếp bắn chết chiến mã. Chợt, ngay trong nháy mắt mũi tên xuyên qua cổ chiến mã, lại có một mũi tên lẳng không phóng tới, ở trong nháy mắt bốn vó chiến mã mềm nhũn liền bắn vào đầu của bách phu trưởng, bắn xuyên đầu bách phu trưởng.

” a, trốn, trốn. .”

Thân thể của Bách phu trưởng từ lập tức rớt xuống, trong miệng rên mấy tiếng, cổ ngoẹo qua, chết không cam lòng.

Lập tức, cục diện trở nên hỗn loạn.

Binh sĩ còn sống vì muốn tự bảo vệ mình, đều tranh nhau chạy ra sau, muốn chạy thoát khỏi trời. Bọn họ phát hiện hai bên trái phải của con đường có mai phục, phía trước con đường lại có hố to, đều không cần nghĩ ngợi mà xoay người chạy trốn.

Nhưng mà, trong lúc bọn binh sĩ xoay người vội vã chạy trốn, lại phát hiện một nam tử cao lớn uy vũ từ đằng sau con đường đột ngột giết ra ngoài. Người này bộ dạng eo tròn vai rộng, lưng hùm vai gấu, mặc một bộ trang phục võ sĩ màu đen, dùng khăn vải màu đen che mặt, xách một thanh đại đao giết ra.

Người này không phải là ai khác, chính là Diễm Vi.

” Rắc! rắc! ”

Bàn chân của Diển Vi giẫm trên mặt đất, hơi gập lại, giống như là mượn lực lượng của mặt đất để tăng tốc. Hần dẫn người cắt đứt đường lui của binh sĩ quân Sở, lập tức phát khởi công kích.

” giết, một tên cũng không để lại” .

Diển Vi nổi giận gầm lên một tiếng, xách đại đao giết vào trong đám người.

Một người một đao, bá đạo mà cương mãnh.

Diển Vi dùng đao rất trực tiếp, hoặc là đâm vào trái tim của binh sĩ, hoặc là bổ xương sườn, chém cổ, chém đầu, tất cả đều là nhắm vào chỗ hiểm trí mạng của binh sĩ quân Sở, căn bản không có tâm tư đánh giá. Đấu pháp của hắn hung ác bá đạo, làm cho binh sĩ quân Sở sợ hãi, hơn nữa cước bộ của Diển Vi như bay, tốc độ vô cùng linh hoạt, như vào chỗ không người.

Hắn xách một thanh đại đao, giống như là một con cá xuyên qua lượn lại ở trong đội ngũ quân Sở. Sau mấy hiệp, chung quanh đã ngã xuống vô số binh sĩ.

Binh sĩ quân Sở chỉ có hơn trăm người, bị mũi tên bắn một phen, chết gần nửa.

Bây giờ Diển Vi mang theo binh sĩ Lang Nha doanh giết ra, đã giết chết hơn hai mươi binh sĩ. Trong thời gian nháy mắt, đội ngũ hơn năm mươi người giảm mạnh thành hơn ba mươi người, tình huống vô cùng không hay.

Thế cục chiến đấu, hoàn toàn nghiêng về một bên.

Có điều, tuy cục diện của binh sĩ quân Sở rất bất lợi, nhưng xe ngựa vẫn đứng ở tại chỗ như cũ, không có bất kỳ dị động nào, rất quái dị.

” trốn mau, chúng ta nhảy qua hồ to, chạy tới trước” .

Binh sĩ quân Sở đánh không lại binh sĩ Lang Nha doanh do Diển Vi suất lĩnh, liền chuyển ý niệm lập tức rút lui sau. Bọn họ nhanh chóng vọt tới hồ to bên cạnh con đường, chân đạp một cái, thân thể nhảy tới trước, trực tiếp nhảy qua hồ to, tiếp tục chạy về phía trước. Hơn mười binh sĩ quân Sở vừa nhảy qua hồ to, lại phát hiện phía trước cũng có người cản đường.

Lúc này, Vương Xán xách Long Tước đao giết ra ngoài.

Chung quanh Vương Xán, còn có hơn hai mươi binh sĩ Lang Nha doanh.

” Giết không cần hỏi! ”

Vương Xán rống to một tiếng, xách Long Tước đao xông tới.

Hắn xách đao giết vào trong binh sĩ của quân Sở, binh sĩ Lang Nha doanh bên cạnh cũng vây lên, chỉ chớp mắt đã giết chết hơn mười binh sĩ quân Sở. Trước sau vây kín, hơn một trăm binh sĩ quân Sở bị diệt sạch.

Vương Xán ngẩng đầu nhìn về phía xe ngựa của Lưu Bị, chân mày hơi nhíu lại, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Thế cục nguy cấp như thế, Lưu Bị sao không chạy trốn?

Trong nội tâm Vương Xán lại đột nhiên cảm giác được có gì đó không đúng, nhưng Diển Vi đã xách đao phóng về phía xe ngựa. Lúc tới gần xe ngựa, Diển Vi mở to hai mắt, cắn chặt răng, nhìn chăm chăm chỗ xe ngựa của Lưu Bị, thân thể khô ngô tinh trắng nhảy lên, đại đao trong tay cũng giơ lên cao, lớn tiếng rít gào: “Lưu Bị, nhận lấy cái chết! ”

” xoẹt xoẹt! ”

Ánh đao lóe lên, xe ngựa bị Diển Vi chém thành hai nửa.

Đồng thời, trong xe ngựa xuất hiện một người. Hắn mặc quần áo của Lưu Bị, cách ăn mặc giống Lưu Bị như đúc, nhưng lại không phải là Lưu Bị, là thị vệ mà Lưu Bị mang ra. Y Tịch trở về với Lưu Bị cũng đã biến mất, không xuất hiện ở trong xe ngựa, hơn nữa Giáo úy lĩnh quân cũng không có ở đây, khiến Diển Vi thoáng cái ngây ngẩn cả người.

Đột ngột, trên trán người giả Lưu Bị xuất hiện một vết máu, đột nhiên nứt toác ra.

” a! ! ”

Cổ họng của hắn nhấp nhô hai cái, vừa mới phát ra âm thanh, người liền chia làm hai nửa, rơi xuống đất. Thân thể Diển Vi hạ đất, kiệt lực hét lớn: “chủ công, Lưu Bị không có ở đây, người chết là giả” .

Vương Xán vòng qua hố to, đi tới bên cạnh xe ngựa, thì thào lắm bầm: “kim thiên thoát xác, Lưu Bị không ngờ trốn rồi” . Lòng mày hắn nhú chặt, căn dặn: “Sơn Quân, dẫn người cắt cổ binh sĩ quân Sở, để tránh lưu lại người sống” .

” dạ! ”

Diển Vi hét lớn một tiếng, lập tức dẫn người hành động.

Trên thực tế, trong binh sĩ quân Sở nằm dưới đất đúng là có mấy người ngất đi. Đáng tiếc chính là một đạo mệnh lệnh của Vương Xán, khiến không ai có thể tránh thoát, gần trăm tên binh sĩ quân Sở đều bị giết chết. Sau khi giết xong, Diển Vi mở miệng hỏi: “chủ công, chúng ta ra tay sao không dùng vũ khí của Lang Nha doanh, cần phí khí lực lớn như vậy để giết chết những binh sĩ này chứ? ”

Đối với sự an bài của Vương Xán, Diển Vi quả thật không rõ.

Nếu tất cả binh sĩ Lang Nha doanh tham dự dùng nỏ tiễn và hỏa dược, chỉ cần vây quanh hơn trăm binh sĩ quân Sở, liền có thể dễ dàng giết hết, không cần tốn công tốn sức đào hầm đặt mai phục.

988. Chương 990: Thủ Đoạn Của Gia Cát Lượng

Vương Xán mở miệng giải thích: “Sơn Quân, nếu chúng ta sử dụng nỏ tiễn đặc chế, hoặc là sử dụng hỏa dược, rất có thể sẽ bị người có tâm tra ra dấu vết. Bây giờ mũi tên mà chúng ta sử dụng đều là do nước Sở chế tạo, cho dù phát hiện gần trăm binh sĩ quân Sở bị giết, cũng không thể nào tìm được chúng ta, như vậy mới có thể phòng ngừa tin tức bị tiết lộ” .

Lúc nói, Vương Xán mang theo tất cả mọi người trở về Lộc Môn sơn.

Ở đây đã xảy ra thương vong cực lớn, rất nhanh liền sẽ bị phát hiện, cho nên phải nhanh chóng rời đi. Nếu Vương Xán mang theo binh sĩ tới nhà tranh mà Gia Cát Lượng ở, có thể sẽ bại lộ mục tiêu, cho nên Vương Xán nhanh chóng lui lại. Lần này sau khi giao chiến, binh sĩ Lang Nha doanh cũng có vài người bị thương, không có tử vong.

Trương Hổ theo sau Vương Xán, hỏi: “chủ công, trong xe ngựa sao lại giả Lưu Bị? ”

Diển Vi mặt đầy nghi hoặc, hơn nữa rất tiếc nuối.

Tiếc ‘Lưu Bị’ là giả, nếu là Lưu Bị thật thì tốt rồi.

Vương Xán thở dài một tiếng, trầm giọng nói: “sau lưng Lưu Bị có cao nhân chỉ điểm, đã hiểu rõ kế hoạch của chúng ta. Người này nếu không diệt trừ, nhất định là họa lớn của nước Thục” .

Vương Xán quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía Long Trung.

Kim thiên thoát xác, nhất định là thủ bút của Gia Cát Lượng.

Nếu không có Gia Cát Lượng ra tay, Lưu Bị tuyệt không thể nào biết trên đường có mai phục.

Trương Hổ tiếp tục nói: “chủ công, nếu Lưu Bị biết trên đường có mai phục, sao không phái binh sĩ ẩn núp, chờ sau khi chúng ta giết ra, liền đột ngột xông ra. Như thế, nhất định có thể đánh chúng ta trở tay không kịp. Chuyện đơn giản như vậy, bọn họ không thể nào không biết, hơn nữa từ chuyện giả Lưu Bị thì có thể thấy được, hành động của chúng ta đích xác bị người ta biết trước, nhưng bọn họ lại không có hành động gì tiếp, thật khiến người ta khó hiểu” .

Diển Vi nghe vậy, gãi gãi đầu, cảm giác rất có lý.

Nếu hắn đã biết cả quá trình, thì cũng sẽ phái người giết ra, như vậy không chỉ có thể bảo vệ Lưu Bị giả, còn có thể vây giết phục binh.

Vương Xán thoáng suy tư một phen, nói: “ta cảm giác có ba nguyên nhân, thứ nhất là Lưu Bị chỉ là dẫn theo một ít binh sĩ trở về, không thể phái đại lượng binh sĩ vây giết chúng ta, cho dù hiểu rõ toàn bộ kế hoạch, cũng không cách nào ra tay; thứ hai là Lưu Bị muốn chứng minh chúng ta định giết hắn, từ đó Lưu Biểu có một lý do hợp lý thoái thác; thứ ba là sau khi Lưu Bị phái ra binh sĩ tinh nhuệ, nhất định sẽ chứng thực chuyện bí mật mưu đồ làm loạn, cho nên cho dù Lưu Bị hiểu rõ kế hoạch, cũng không ra tay” .

Sau khi nói xong, Vương Xán dẫn người nhanh chóng tiến về phía Lộc Môn sơn.

Nhưng đoàn người chạy không bao lâu, Điển Vi lại mở miệng hỏi: “chủ công, Sử A đi làm gì vậy? ”

Vương Xán lạnh lùng nói: “giết người! ”

...

Trên đường Vương Xán dẫn người trở về Lộc Môn sơn, nhà tranh của Gia Cát Lượng đang lâm vào trong kịch chiến. Một đám võ sĩ mặc hắc y, biểu lộ nghiêm túc, ánh mắt lạnh lùng, tay cầm trường kiếm đang kịch chiến.

Võ sĩ áo đen, chính là người suất lĩnh Sử A.

Vương Xán mang theo Điển Vi cùng với binh sĩ Lang Nha doanh chặn giết Lưu Bị, Sử A thì vây giết Gia Cát Lượng.

Chỉ tiếc, hắn xuất sư bất lợi, đá trúng thiết bản.

Sử A suất lĩnh hơn bốn mươi võ sĩ áo đen, vừa tiếp cận nhà tranh của Gia Cát Lượng, còn chưa giết vào, bên trong liền xông ra hơn mười binh sĩ. Những binh sĩ này sớm đã có chuẩn bị, tất cả đều cầm tên và nỏ tiễn trong tay, nhắm ngay người của Sử A bắn loạn một hồi. Một đợt mưa tên rơi xuống, người của Sử A liền bị tổn thất thật lớn.

Mưa tên dày đặc bá đạo áp chế, khiến cho bọn người Sử A không cách nào xông vào.

Sử A dẫn người lui về phía sau, nhưng binh sĩ mai phục lại giết ra ngoài.

Ngoài nhà tranh, ánh mắt của binh sĩ do Gia Cát Lượng mai phục lóe lên, biểu lộ dữ tợn, không ngừng bức đến gần võ sĩ áo đen.

Nhóm binh sĩ này mặc dù dũng mãnh, lại không phải là đối thủ của võ sĩ áo đen. Nhưng mà, khiến người ta sợ hãi chính là trong tay bọn họ có mũi tên lợi hại, có nỏ tiễn sắc bén, đây mới là đại sát khí. Trong đó, có hơn mười binh sĩ cầm trong tay nỏ tiễn, hơn ba mươi binh sĩ cầm mũi tên trong tay, hơn sáu mươi binh sĩ cầm đao đứng ở hai bên trái phải nhà tranh, chặn cửa vào nhà tranh.

” vù! Vù! ”

Mưa tên dày đặc bắn về phía võ sĩ áo đen, lấy đi lần lượt tánh mạng từng võ sĩ áo đen.

Số lượng võ sĩ áo đen cũng không nhiều, chỉ có hơn bốn mươi người. Mưa tên bắn ra liên tục không ngừng, chỉ chốc lát sau liền tử thương hơn hai mươi người, hao tổn gần một nửa.

” Đại sư huynh, tình hình không ổn, không xông qua được! ”

Ngô Hoảng kiệt lực gào rú, vẻ mặt sứt ruột.

Ngô Hoảng là người xông đầu, lúc hắn tới gần nhà tranh, mũi tên cùng nỏ tiễn đột ngột bắn ra ngoài, cho dù Ngô Hoảng dốc hết toàn lực ngăn cản, nhưng bất ngờ không đề phòng, bả vai vẫn bị một mũi tên bắn trúng. May mà bắn trúng chính là vai trái, nếu không Ngô Hoảng mất đi sức chiến đấu, chỉ sợ phải chết ở chỗ này.

Sử A nghe thấy thanh âm của Ngô Hoảng, biểu lộ âm trầm đến độ sắp vỡ ra nước.

Trận này, đánh quá nghẹn khuất.

Vốn cho là nhà tranh của Gia Cát Lượng rất dễ đánh hạ, tùy tiện liền có thể bắt lấy hoặc là giết chết Gia Cát Lượng, nhưng không ngờ lại là lật thuyền trong mương. Gia Cát Lượng sớm có chuẩn bị, người mà hắn mang đến trực tiếp trở thành con mồi bị làm thịt.

Lúc này, Gia Cát Lượng và Tôn Kiên đi ra.

Tôn Kiên tán thán nói: “quân sư, người thật đúng là liệu sự như thần, lợi hại, thật lợi hại” .

Gia Cát Lượng phẩy nhẹ quạt lông, cười nói: “đối phương muốn nhỏ cỏ tận gốc, đã muốn giết chủ công, lại muốn giết chúng ta, không thể không đề phòng được! Bây giờ chủ công tránh được mai phục, chúng ta cũng chặn được công kích, như vậy cũng dễ làm việc hơn” . Sau khi nói xong, Gia Cát Lượng quét nhìn tình huống võ sĩ áo đen ngoài nhà tranh, mắt thấy chỉ có hơn hai mươi người, cao giọng căn dặn: “vây lên đi, giết chết toàn bộ” .

” giết! ”

Gia Cát Lượng ra lệnh một tiếng, binh sĩ đứng ở hai bên trái phải nhà tranh nhanh chóng giết ra.

Binh sĩ giết ra, công kích của cung tiễn thủ bắt đầu dừng lại.

Sử A nhìn thấy Gia Cát Lượng chỉ huy binh sĩ đánh tới, trong lòng thầm hận. Nếu hai mươi người chung quanh hắn chưa bị thương, ngay cả là đối mặt gần trăm binh sĩ, hắn cũng có tin tưởng đánh một trận. Nhưng người bên cạnh đều bị thương, khó có thể toàn lực ứng phó, hơn nữa nỗ lực tiên thủ và cung tiễn thủ ở bên cạnh, không thể không phòng.

” rút lui! ”

Sử A khẽ cắn môi, hét lớn một tiếng.

Lập tức, tất cả võ sĩ áo đen lập tức xoay người chạy trốn. Tốc độ chạy trốn của bọn họ rất nhanh, cơ hồ là giẫm chân tại chỗ như bay, một bước bước ra sau khi, thân thể nhảy ra ba trượng xa.

Gia Cát Lượng nhìn thấy Hắc y nhân chạy trốn, giống như là đã ở trong dự liệu, căn dặn: “thu binh! ”

Hắn bảo binh sĩ ra tay, chỉ là muốn dọa tất cả Hắc y nhân bỏ đi.

Tôn Kiên lên tiếng hỏi: “quân sư, bọn họ ít người, sao không phái binh truy kích? ”

Gia Cát Lượng lắc đầu nói: “thị vệ giả trang chủ công chắc chắn đã bị giết chết, không bao lâu nữa liền sẽ có người tới điều tra. Tình huống của chúng ta không thể bạo lộ, tất phải mau chóng thu thập tàn cuộc. Công Hữu, căn dặn binh sĩ chôn hết toàn bộ Hắc y nhân đã chết, khôi phục lại bố trí của nhà tranh, không nên lộ ra sơ hở. Sau khi làm xong, lại bảo tất cả binh sĩ ẩn nấp, không nên lộ diện” .

Tôn Kiên sau khi nghe xong lời của Gia Cát Lượng, lập tức chấp hành.

Sau nửa canh giờ, Tôn Kiên và Gia Cát Lượng đã phẩm trà ở trong nhà tranh.

Lúc này, Tôn Kiên thật sự tâm phục khẩu phục Gia Cát Lượng.

Tin tức ở tiền phương đã truyền về, thị vệ giả Lưu Bị kia bị giết chết ở trên đường trở về, hơn nữa tất cả binh sĩ quân Sở cũng bị giết toàn bộ, không còn ai sống sót. Tôn Kiên xác nhận tình huống, thầm khen Gia Cát Lượng có khả năng quỷ thần khó lường, chỉ ngồi ở trong nhà tranh, liền có thể liệu sự như thần, còn mạnh hơn cả Trần Cung.

Tôn Kiên hỏi: “quân sư, người nói chủ công chuyện này có thể thuận lợi trở về không? ”

Gia Cát Lượng cười nói: “hết thấy đều xem tạo hóa của chủ công, nếu chủ công ứng phó thoả đáng, không chỉ không có việc gì, còn có thể nhận được sự ủng hộ của Lưu Biểu; nếu chủ công ứng phó phạm sai lầm, chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm. Công Hữu, người phải tin tưởng chủ công, bằng cơ trí của chủ công, tất nhiên sẽ không phạm sai lầm, chúng ta chỉ cần lắng lắng đợi đến khi đó là được rồi” .

Chợt, Gia Cát Lượng hỏi: “Công Hữu, chủ công bảo một bộ phận tinh binh bí mật trở về Tương Dương, còn thời gian bao lâu? ”

Tôn Kiên tính thử, nói: “Đoán chừng cần năm ngày, nhưng có thể bốn ngày đã tới” .

Gia Cát Lượng sau khi nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

. . .

Lộc Môn sơn, đoàn người Vương Xán và Điền Vi đặt chân tới trước, bọn người Sử A và Ngô Hoảng cũng nối gót theo sau. Nhưng kết quả lại khác nhau rất lớn, Vương Xán đắc thắng mà về, Sử A thì lại chật vật trốn về.

Sau khi đoàn người Sử A trọng thương trở về, trong lòng Vương Xán đều cảm giác rất kinh ngạc.

Chỉ giết một Gia Cát Lượng, tại sao có thể như vậy?

989. Chương 991: Lưu Biểu Hối Tội
990. Chương 992: Cay Đắng Của Lưu Bị
991. Chương 993: Lưu Bị Thuyết Phục Lưu Biểu
992. Chương 994: Tiết Lộ Hành Tung
993. Chương 995: Trời Đưa Đất Đẩy Làm Sao Mà
994. Chương 996: Bao Vây Lộc Môn Sơn
995. Chương 997: Đêm Thức Đem Chờ Đợi
996. Chương 998: Lãng Phí Thời Giờ
997. Chương 999: Gia Cát Lượng Tin Tưởng
998. Chương 1000: Động Tác Của Vương Xán
999. Chương 1001: Lưu Biểu Đã Chết
1000. Chương 1002: Không Con Nối Dối
1001. Chương 1003: Lưu Bị Về Tương Dương
1002. Chương 1004: Tương Dương Biến Thiên
1003. Chương 1005: Lén Vào Tương Dương
1004. Chương 1006: Văn Sính Quy Thuận
1005. Chương 1007: Lưu Bị Có Hậu
1006. Chương 1008: Đại Cữu Tử Thái Mạo
1007. Chương 1009: Một Tuồng Kịch
1008. Chương 1010: Bằng Mặt Không Bằng Lòng
1009. Chương 1011: Gia Cát Gặp Tôn Kiên
1010. Chương 1012: Chu Du Chỉ Trích
1011. Chương 1013: Trần Thuật Quan Hệ Lợi Hại
1012. Chương 1014: Lữ Mông Đến Tương Dương
1013. Chương 1015: Phải Rút Ra Dương Gia
1014. Chương 1016: Tương Dương Loạn
1015. Chương 1017: Lữ Mông Công Thành
1016. Chương 1018: Chém Giết Bất Đầu